

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIRA SHELL

autrice di *Kiss Me Like You Love Me*

MEET

Siem Krugher ²

romanzo

«Sai, piccola Dorie,
sei come un frammento
d'arcobaleno
tra un raggio di sole
e un fiore di mandorlo.»

DARK SECRETS

Sperling & Kupfer

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KIRA SHELL

autrice di *Kiss Me Like You Love Me*

MEET
Siem Krugher ²

romanzo

«Sai, piccola Dorie,
sei come un frammento
d'arcobaleno
tra un raggio di sole
e un fiore di mandorlo.»

DARK SECRETS

Sperling & Kupfer

Çeviri Kitaplar

Telegram

Kitap

D Son yakıcı ifşaatlardan sonra Thea'nın kafası giderek karışmaktadır. Hayatını emanet ettiği doktor Efrem Krugher gerçekte kimdir? Onun ruhunu okuyan ve unuttuğunu sandığı duyguları uyandırmayı başaran melankolik ve anlayışlı bir adam mı, yoksa aşırı erotizm sergileyen ve duygularını ateşleyen kurnaz ve hesapçı biri mi? Bunu söylemek imkânsız, tıpkı aralarındaki yaş farkına ve ilişkilerinin önündeki tüm engellere rağmen Thea'nın Efrem'in hipnotik ve tehlikeli cazibesine karşı koymasının ve her şeyden önemlisi ona karşı hissetmeye başladığı duyguları bastırmasının imkânsız olduğu gibi. Kendi adına Efrem, kızın zırhının altında yatanları görmesine izin vermeden, hiçbir kesinlik vermeyen, baştan çıkaran ve kandıran karanlık bir prenstir. Yine de zaman geçtikçe Efrem ve Thea arasında bir şeyler değişir, tutkunun ateşinde aşkın alevleri parlar. Binlerce şeye rağmen Acaba kader merhametli davranıp iki aşığın sonsuza dek birlikte yaşamasına izin verecek mi?

Beni Sevdğin Gibi Öp ile birlikte İtalyan kara romantizminin tartışmasız kraliçesi haline gelen çok satan yazar Kira Shell'in yeni serisi Efrem Krugher ile Tanışın'ın merakla beklenen son bölümü. Kadın okuyucular tarafından şimdiden çok sevilen Thea ve Efrem'in hikâyesi, erotizm ve duygularla dolu bir kreşendodur ve size önyargı ya da korku olmadan kendinizi olduğunuz gibi kabul etmeyi öğretir.

Yazar

KIRA SHELL genç bir İtalyan yazarın takma adıdır. Hukuk mezunu, okumayı ve yazmayı çok seviyor. Yazma tutkusunu henüz on yaşındayken şiir yarışmalarına katılarak keşfetti ve onu geliştirmeyi asla bırakmadı. Kiss Me Like You Love Me serisini 2017 yılında Wattpad'de yazmaya başladı ve kısa sürede milyonlarca izlenme elde etti. Mart 2019'da destanı kendi yayınlamaya karar verdi ve Amazon listelerine hızla tırmandı. Sperling & Kupfer onu fark etti ve Ekim 2019 itibarıyla kitapçılara getirerek başarısını kutladı. Sperling & Kupfer ile çok satan Kiss Me Like You Love Me serisini ve Efram Krugher ile Tanışın ikilemesini yayınladı.

Instagram: [kira_shell_author](#)

Facebook: [Kira Shell Books](#)

TikTok: [kirashell](#)

Kira Shell

EFREM KRUGHER İLE TANIŞIN

Cilt 2 Karanlık

Sırlar

Sperling & Kupfer

Uyarı

Bu eser karanlık bir aşk romanıdır, bu nedenle hassas konuların işlenmesini, yasak ilişkileri ve müstehcen sahnelerin tasvirini içerir.

Anlatılan durumlar, eylemler ve karakterlerin düşünceleri taklit edilecek bir gerçekliği temsil etmemekte, davranışlarını meşrulaştırmak için yola çıkmamakta, sadece çeşitli yönleri, özellikle de belirsiz olanları gün ışığına çıkarmaktadır; aynı şekilde, yeme bozuklukları ile ilgili tıbbi referanslar, nitelikli bir profesyonel figüre danışmanın veya uygun bir terapötik kursun yerini almayı amaçlamamaktadır.

Olgun ve bilinçli izleyiciler için tavsiye edilir.

*Ebedi aşk sabırlıdır.
Rol yapmıyor.
Sonsuz aşk sizi bekliyor.
O pes etmez.
Bazen sessiz, karanlık ve eziyetlidir.
Yine de iki kalbi birleştirecek güce sahiptir.
dünyanın zıt uçlarında.
Kira Shell*

*Sevin, delice sevin, sevebildiğiniz kadar
çok sevin ve size bunun günah olduğunu
söylerlerse
günahını seversen masum olursun.*

WILLIAM SHAKESPEARE

1 Thea

Gece oldu: ancak şimdi uyanır tüm aşıkların şarkıları.

Ve benim ruhum da bir aşğın şarkısıdır.

*Benim için bu, yerine getirilmemiş ve getirilemeyecek bir şey:
sesini duyurmak istiyor.*

İçimde bir aşk özlemi var

aşkın dilini konuşan. FRIEDRICH

NIETZSCHE

Büyülü görünen HER ŞEY aldatmacadır.

Batı kanadındaki ofiste ilk buluşmamızda Ben'in bana Asklepios kliniğinden ve Dr. Krugher'den bahsederken söylediği sözleri asla unutmuyacaktım. Sonunda, Joël hakkındaki yakıcı ifşadan sonra, bu sözlerle bir anlam verebildim. Beni kötü niyetli imalarla korkutmaya ya da benden veya saflığımdan yararlanmaya çalışmamıştı. Sadece bana gerçeği olduğu gibi göstermeye, beni Efrem'in tartışmasız yıldız olduğu bir gösterinin, tahrif edilmiş bir gerçeğin teatral temsilinin içine şiddetle çekmeye çalışmıştı.

Düzeltilme: O ve manipölasyonu tartışmasız başrol oyuncularındı.

Bana söylediği her şeye inanmakla ne kadar aptallık etmişim?

Muhtemelen beni istediği gibi kandırabileceği, belki de Mitchell'le alay edebileceği ve Antéros'ta olduğu gibi işine geldiği zaman bastırabileceği küçük bir kız olarak görüyordu.

Parmak uçlarımla dudaklarımı okşadım, hâlâ onun öpücüğüyle yanıyor, hâlâ günahla lekelenmiş, hâlâ arzuyla dolup taşıyor, hâlâ onunkini yakalama ve kudurmuşçasına yeme dürtüsüyle sarsılıyordum. Dudaklarım

Beni ensemden yakaladığı ve tatil köyü misafirlerinin, avukatın, Jordan'ın ve karanlık bir sessizlik içinde temasımızın samimiyetine tanık olan tüm erkeklerin önünde beni iradesine boyun eğdirdiği gücü hatırlayınca dizlerim titredi.

O anda ona değer verdiğimi zımnen itiraf etmiştim, ona irademi, istediği şekilde tasarruf etme olanağını vermiştim ve bundan pişmanlık duymadım.

Hiç de değil. Azıcık bile değil.

Onu öptüğüm ya da bir parçamı ona verdiğim, kırılگانlığını ona gösterdiğim için pişman değildim. Ancak ailevi durumu hakkında bana yalan söylemiş, on bir yaşında bir çocuğun babası olduğuna beni inandırmıştı. Ancak bu ayrıntı yakınlaşmamızı engellememişti ama her geçen gün suçluluk duygularımı yiyip bitiren bir azap haline gelmişti.

"Ne piç ama." Tüm hafta sonunu bu cümleyi öfkeli bir şekilde tekrarlayarak geçirmiştim ve sanki adamın ne kadar hesapçı olduğunu kendime itiraf etmek öfkemi yatıştırmaya yetecekmiş gibi bunu yapmaya devam ediyordum. Ayrıca onu suçlamak, fazla saf olduğum için sorumluluk almaktan daha kolaydı. Kalbimin derinliklerinde bunun farkındaydım ama açıkça kabul etmeye hazır değildim. "Sapık." Ben'in yanındayken göz ucuyla baktığım şeyi hatırlayarak hakaretlerime devam ettim: Efrem ve Giselle birlikte, özellikle müstehcen bir ön sevişmeyi paylaşıyorlardı. Beklenmedik bir şekilde, *Himeros*'un sahibinin düşündüğüm gibi sadece bir arkadaş değil, doktorun on dört yıldır ilişki yaşadığı kadın olduğunu keşfetmiştim, görünüşe göre Efrem hiçbir şekilde rahatsız olmadan Mitchell ile de yatıyordu, hatta bu fikir onu eğlendiriyor gibiydi.

Bu üçünün nasıl bir ilişkisi vardı?

Belki de bunu anlamak için çok gençtim ve deneyimsizlik yardımcı olmuyordu. Duygusal geçmişimde açık ilişki, poliamori ve benzerlerini düşünen erkeklere hiç yaklaşmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, Efrem, Giselle ve Mitchell'ı birleştiren anlayışa bu anlamları yükleyip yükleyemeyeceğimden bile emin değildim.

Karısının haberi olmadan birden fazla ilişki yaşayan evli bir adama ne demeliyim?

Seri bir hain mi?

Yoksa sadece bencil bir pislik mi?

Dr. Krugher'in bundan çok daha fazlasını sakladığından ve onun için ihanetin cinsel ilişkiyle bir bağlantısı olmadığından şüpheleniyordum, çünkü Giselle'e o üç yıl boyunca başka kimseyle seks yapmadığını itiraf etmişti. Çok çekici olmasına ve kur yapmasına rağmen, bir kadın erkeği değildi, küçük kaçamaklar yapmazdı.

Artık onu tanımaya başlamıştım.

"Bana ne düşündüğünü söyleyecek misin? Üç gündür aklın başka yerde." Juliette yanımda oturmuş, mavi bir havlunun üzerinde rahatça uzanmış güneşlenirken, ben de bir şarkının sözlerini çiziktirmeye çalışıyordum ama pek sonuç alamıyordum.

"Pek bir şey yok. Yazamıyorum," diye itiraf ettim ona, psikiyatristimiz tarafından bana verilen ve duygularımın engelini kaldırmama yardımcı olması gereken dolmakalemi parmaklarımın arasında tutuyor olmama rağmen. O Pazartesi sabahı hava otuz iki derece civarındaydı, bu yüzden ağlak bebeğe bahçede bana katılmasını rica etmiştim, çünkü onunla birlikte biraz zaman geçirmenin kötü ruh halimi kovmama yardımcı olacağını umuyordum.

Neden bu kadar gergindim?

Efrem'in kalçalarını güzel Giselle'in ağzına dayadığı sahneyi zihnimde canlandırmadan edemiyor, uyuyamıyordum. Ölümcül otokontrolü, hareketlerinin soğukluğu ve sesinin küstahlığı hala midemin acı verici bir şekilde bükülmesine neden oluyordu...

Kıskançlık mı?

O adamı gerçekten kıskanıyor muydum?

Yoksa kendini teslim ettiği kadını kıskandığı için mi?

Mantığımın saçmalığına neredeyse kahkahalarla gülecektim.

Hepsi çok saçmaydı.

Ben ve kendimi içine soktuğum durum, pervasızlığın en kötüsüydü.

Juliette, Dr. Krugher'e aşık olabileceğimden korkuyordu, ben ise bunun asla olmayacağından emindim, ancak günlerdir göğsümü delen ve geceleri beni uyanık kalmaya zorlayan garip his, başka bir şeyin açık bir ipucuydu: çok tehlikeli bir şey, eğer onu tomurcukta durdurmazsam bana zarar verebilecek bir şey. Efrem'den hoşlandığım bir sır değildi.

Aramızda var olan çekime rağmen ona karşı bir şeyler hissetmeye, onu kıskanmaya ya da kız arkadaş taleplerinde bulunmaya izin veremezdim.

Benden önce karısı ve ne yazık ki başka bir metresi vardı.

"Neyim var bilmiyorum." Kalemimi ve notlarımı yakındaki gölete atmanın eşiğine gelmişim. Tenime vuran güneş ışınları canımı sıkıyor, alnımı ıslatmaya başlayan hafif ter tabakası canımı sıkıyor, cırcır böceklerinin ötüşleri, ağaçların yaprakları arasından geçerek yaprakların ısrarlı hışırtılarına neden olan hafif rüzgârlar canımı sıkıyordu.

Etrafımdaki her şey beni rahatsız etti, düşüncelerimi kalabalıklaştıran her şey, beni bir kafeste tutan ve yaşamamı engelleyen her şey.

"Bana ne olduğunu anlatmazsan sana yardım edemem." Juliette, Dr. Nørgård'ın öğün aralarında diyet planına koyduğu milkshake'i dudaklarına götürdü. Genç kız son bir ay içinde iki kilo daha vermişti, bu nedenle diyetisyen diyetini değiştirmeyi gerekli görmüş, tipik anoreksiya hastaları için en kötü sonuçlardan biri olan kemik kireçlenmesi sürecini engellemek için D vitamini açısından zengin içecekler eklemişti.

"Ne söylememi istiyorsun?" Aslında ona aşık olduğu adam Mitchell'la olanları anlatmalıydım ama onu incitmekten korktuğum için erteleyip duruyordum.

"Bilmiyorum." Juliette uzun bardağı iki eliyle tutarak pipetle oynadı. "Örneğin Dr. Krugher'ın nasıl davrandığını, senin Cuma gecesi ne yaptığını." Merakına yenik düşerek kalın kirpiklerini kırıştırdı ve yanaklarındaki iki yumuşak gamzeyi göstererek bana gülümsedi.

"Beni *Himeros*'a götürdü, bir tür erotik tatil köyü. Mitchell da bizimle oradaydı. Bana *Antéros* adında bir yeri gösterdiler, oraya sık sık gelen müşterileri ve..." Yani nasıl bir yer olduğunu söyleyemedim, o yüzden biraz muğlak konuştum. "Sonunda beni öptü," diye itiraf ettim bir nefeste. Ona daha önce paylaştığımız şeylerden bahsetmemiştim, şaplaktan, ilk buluşmamızda tatil köyündeki odada bana nasıl dokunduğundan ya da birkaç gün sonra batı kanadındaki stüdyoda ona katıldığımda beni kucağına alıp kimsenin dokunmadığı yerlerimi okşadığından haberi yoktu. O sadece fiziksel anlayışı biliyordu.

Aramızda doğdu, bu yüzden onunla öpücük hakkında sanki ders aralarında kendilerini boş yere aşk ilişkilerine adayan iki basit okul kıızıymışız gibi konuşma ihtiyacı hissettim.

"O mu?" Juliette yüzünü buruşturdu ve milkshake neredeyse küçük beyaz elbisesine dökülüyordu. "Kim? Avukat Ryke mı?" Göz kapaklarının titremesinden ve yüzünün solmasından yanlış anladığını anlamıştım.

"Efrem," diye belirttim; adı dilimi yakıcı bir ipek gibi sarmıştı.

"Oh." Belli etmemeye çalışsa da rahat bir nefes aldı.

"Yani Dr. Krugher sizi öptü mü?" Şaşırmamıştı, daha ziyade doktorumuzu beni uzak tutmak için başından beri dikmeye çalıştığı bariyerleri yıkmaya iten şeyin ne olduğunu anlamakla ilgileniyordu. İlk birkaç hafta boyunca beni kendinden uzaklaştırmaktan, karısı Joël'den bahsetmekten ve sorumluluklarını, *kısıtlamalarını* görmezden gelemeyeceğini tekrarlamaktan başka bir şey yapmadığını da hatırlıyordu.

"Kesinlikle." Garip bir şekilde titrek ve belirsiz çıkan boğazımı temizledim.

Ne olacak ki, tek ihtiyacım olan küçük bir kız gibi kızarmaktı!

Juliette pipetin ucunu **ı s ı r a r a k** neşeyle kıkırdadı.

"Yüzün kızarıyor."

"İmkânı yok," diye mırıldandım huzursuzca. Kalbim midemin duvarları arasında kafesteki bir ispinoz kuşu gibi çırpınıyordu ve göğsüm sıcacıktı.

"Bu güneşin suçu."

Küçük kız buna inanmadı ve ona ve Mitchell'a yaptığım onca şeyin intikamını almak için bana sataşmaya devam etti. "Ben olsam öyle demezdim."

"Keser misin şunu, ağlak bebek?" diye azarladım onu, elimin tersiyle şakağımdaki birkaç damla teri silerken. *İçimde*, özellikle de *içimde*, ruhumun sızıntıları arasında bir yerlerde dolaşan garip hisler Efrem'den kaynaklanmıyordu elbette. Kendimi buna ikna etmek için elimden geleni yaptım.

"Sadece bir öpücüktü."

Şimdiye kadar aldığım en yoğun ve acımasız cezaydı.

Karnımı sıkmayı, mantığımı kapatmayı, tüm korkularımdan arınmayı başaran tek kişi.

Beni tüketen ve sakinleştiren bir öpücük.

Öldüren ve hayata döndüren.

Tadı gerçeğe yansıyan bir rüya gibi olan bir öpücük.

Dudaklarıma kazınmış bir sırdan: 'Seni istiyorum çocuğum'.

"Peki nasıldı?" diye devam etti, giderek artan bir merakla.

Birkaç dakika düşündüm; o alışılmadık sıcaklık sırtımdan ve kollarımdan aşağı indi, boynuma çıktı ve elmacık kemiklerimde patladı. "Farklı." Yüzümün kızarmasından gerçekten korkuyordum.

Cehennem.

Bana ne oluyordu?

Juliette bana gülümsedi, mümkün olduğunca derine gömmeye çalıştığım duygunun benden daha fazla farkındaydı. "Aşık oluyorsun."

"Hayal et!" Bu saçma olasılığı kovaladım, onu kum, toz, kül ve yalanlarla örtmek için daha da aşağı ittim. "Aşk bana göre değil." Bunu söylemeye devam ettim, aşkın lanet olası düşmanca ve kaprisli bir Aşk Tanrısı, yanlış yöne ok atan ve birlikte olması gerekmeyen insanları birbirine inci dizmekten zevk alan bir çocuk olduğuna inanmaya devam ettim.

"Sen karar veremezsin." Juliette bakışlarını başka bir yöne çevirerek bahçedeki sarmaşıkların arasına daldı. "Seçen aşktır. Ve görünüşe göre..."

"Kes şunu!" Sözüünü bitiremeden onu durdurdum. Onun kandırılmış romantizmine kapılmak istemiyordum. "Birkaç ay içinde ben gitmiş olacağım, o evlendi ve..." *Ve Giselle'le eğlenmeye devam edecek*, ama bunu söylememeyi tercih ettim.

Juliette başını salladı; doğuştan gelen nezaketiyle, inatla reddettiğim gerçeği avuçlarının içine almaya çalıştı ve bir umutla bana uzattı. "Aşk hiçbir engel tanımaz, hiçbir yargıyı kabul etmez. Kimseyi ayırt etmez ya da kınamaz. Eğer seni seçtiyse ve onu seçtiyse, bunun nedeni bu hikâyenin, bu ilişkinin kaderinizde çoktan yazılmış olmasıdır. Sonu ne olursa olsun."

Birden aklım on yıl öncesine, Batı Hollywood'daki parkta benden yaşça büyük bir çocukla tanıştığım zamana gitti. Bir bankta oturuyordu, bacak bacak üstüne atmıştı, kuzguni saçları bir parşömen üzerindeki siyah mürekkep gibi parlıyordu, bir çift koyu lens gözlerini gizliyordu ama asil yüz hatlarını gizlemiyordu, o narin ve erkeksi yüz hatları, belirgin, uyumlu bir yüze işlenmişti, o kadar mükemmeldi ki gerçeküstü görünüyordu: boş bir tuvale çizilmiş, gölgeler ve karanlıkla delik deşik edilmiş bir tanrı.

Hayal meyal hatırlıyordum, dumanlı, soluk bir rüya gibi, bunca zaman sonra hâlâ derimin altındaki ateşi hissediyordum.

"Peri masallarına biraz daha az inanmalısın, biliyor musun?" Yakışıklı yabancıyla yaşadığım o saçma karşılaşmayı kafamdan kovarak şimdiki zamana döndüm.

"Ve gerçekliği düşünün."

"Gerçeklik hakkında düşünüyorum," diye mırıldandı Juliette, yumuşak ve küçük sesinde bir kızgınlık notasıyla. "Ama aynı zamanda bir insanın gerçek başarısızlığının, acı çekmekten korktuğu için hayatın ona sunabileceği iyi şeylerden kaçmak olduğunu düşünüyorum."

Onun düşüncesi üzerine düşündüm.

Haklıydı: güzel bir şeyden kaçmak korkakça bir seçimdi, beni hapseden halsizlikle başa çıkamamamdan sonsuza dek pişmanlık duymama yol açacak bir seçimdi; ancak, kendisi eziyet verici ve adaletsiz görünüyorsa hayattan nasıl zevk alabilirdim?

"Ne zamandan beri bu kadar akıllısın?" Başparmağımı ince dolmakalemin üzerine kazınmış E.K. harflerinin üzerinde gezdirdim. Efrem'in bana verdiği ve her zaman yanımda taşıdığım ilk hediye idi.

"Yaşadığımız her şeyin olumlu bir tarafı var Thea, sadece bunu kavramayı öğrenmelisin." Juliette tüm coşkusunu havaya saçarak bana gülümsedi.

Ona yan gözle baktım: beyaz bir gül kadar güzel, kristal kadar kırılmalı. Bir yığın acıyı asla pes etmeyecek bir güçle taşıyan küçük bir yaratık gibiydi.

Kendimi ona içten bir hayranlıkla bakarken buldum. "Keşke ben de senin kadar iyimser olabilseydim."

Juliette kızardı ve uzun kuyruğunu bir omzunun üzerinden geçirerek uçlarını okşadı. "Belki de bu yüzden oda arkadaşınız. Kader bizi seçti," dedi aşırı bir şefkatle.

Sıkılarak homurdandım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. "Kes şu kader teorisini. Aynı odadayız çünkü *sen...*" diye kızgınlığını belirttim, "...bunu benimle paylaşmak istedin."

"Bugün en doğru kararı verdiğimi anladım." Kendi kendine başını salladı, benimle tanıştığı için mutluydu ve beni daha yakından tanımaya kararlıydı. "Yine de Thea, dürüst ol, benim gibi bir arkadaşına ihtiyacın var." İstemeden de olsa komik bir teatral tavırla elini göğsüne koydu ve ben de yarı kapalı göz kapaklarımla düşünceli bir şekilde ona baktım.

Kesinlikle, bana çok benzeyen bir kızla aynı odayı paylaşıyordum, asla bu kadar rahat sohbet edemezdik. Juliette ile olan ilişkim, her ne idiye, tam da farklı olduğumuz için işe yaradı: beni anlayabiliyor, bana tavsiyelerde bulunabiliyor, beni dinleyebiliyor ve her türlü sevgi ve paylaşıma düşman olan, genellikle soğuk, huysuz, aksi kişiliğimi yargılamadan yanımda olabiliyordu. Tamamen kusurlu ve sorunlu olmama rağmen beni kabul edebildi.

Muhtemelen başka hiç kimseyle aynı suç ortaklığını kuramazdım.

Bana bağlanmadığından emin olmak için ona arkadaş olmadığımızı tekrarlamak üzereydim ama dikkatinin başka bir yerde olduğunu fark edince sustum. Yönünü takip ettim ve onu tamamen büyüleyen kişiyi, daha doğrusu adamı gördüm.

Mitchell Ryke büyük Teichos'un önünde, her küçük esintide sallanan hasır sepetlerin altında yürüyordu. Bir eliyle cep telefonunu tutuyor, konsantre olmuş ifadesinden oldukça ciddi görünen bir konu hakkında biriyle konuşmaya niyetleniyor, diğer elini ise şık pantolonunun cebine sokuyordu. Açık renkli gömleği güçlü sırtından aşağı kayarak geniş omuzlarını belirginleştiriyordu; pantolonu ise bir an için küçük Juliette'in bile aval aval baktığı bir çift atletik kalçayı ortaya çıkarıyordu.

"Avukatını her gördüğünde susuyorsun, ha?" Yan tarafına dirsek attım ve sarsıldı.

"Thea," diye mırıldandı utanarak. Gergin hareketlerle elbisesinin dizlerini örten eteğini düzeltti ve ani bir tedirginlikle alt dudağını ısırmaya başladı.

'Benim için kendini ilan etmelisin. Seni fark ettiğini söylemiştim zaten,' diye fısıldadım kulağına, Mitchell o kadar uzaktaydı ki bizi duyamazdı bile. Efrem'le beni *Antéros*'a götürdükleri geceden beri onu görmemişim ve sadece arkadaşını kışkırtmak için tekliflerine boyun eğmişim.

Durgun hareketlere ve cüretkâr sürtüşmelere karışan ateşli bedenlerimizin anısıyla hüznlendim; garip bir huzursuzluk hissi üzerime çöktü, kendimi yanlış, hatalı, önemsiz hissetmeme neden oldu.

Juliette, böylesine önemli bir ayrıntıyı atlamak bir yana, ona yalan söylememi bile hak etmiyordu.

Ağzımı açtım, ona her şeyi itiraf etmeye hazırdım ama yüzüne düşen hüznün donup kalmama neden oldu. Başını eğdi ve güvensizliğinin ortaya çıkmasına izin verdi. 'Ben böyle bir adamla ilgilenebilecek türden bir kız değilim. Avukat Ryke sadece çekici değil, aynı zamanda önemli bir işi ve benimle yarışamayacak kadar zengin bir deneyimi var. Ve sonra, kim bilir...' diye içini çekti, milkshake'ini sanki yıkılmamak için tutunacağı bir tutamakmış gibi sıkıca kavradı. "Meşgul olabilir ya da..."

"Meşgul değil," dedim kabaca. Juliette dönüp bana baktı, nasıl bu kadar emin olabildiğimi merak ediyordu. İfade edilmemiş sorusunu yakaladım ve devam ettim, "Biliyorum çünkü en son *Himeros*'ta birlikte bir akşam geçirdiğimizde..." Duraksadım, Mitchell'ın Giselle'le ve genel olarak kadınlarla kurduğu ilişkiyi onu çok fazla üzmeden nasıl anlayacağını düşünüyordum, "...tavırlarından özgür olduğunu anlayabiliyordum."

Juliette kaşlarını çattı, sonra birkaç metre ötedeki avukatı izlemeye devam etti, duruşu sağlamdı, sarı saçları güneşin parıltısı altında parlıyordu ve gökyüzünün o iki parçası gözbebeklerine yerleşmişti. "Özel bir şey yaptı mı?"

"Nasıl?" Şarkımı not aldığım defteri kapattım ve kalemimi dokunulmamış sayfaların arasına kaydardım.

"Seninle," diye belirtti Julie sıkıntıyla. "Özellikle bir şey yaptın mı?"

Gözlerini gözlerime kilitlediğinde, gözlerinde olumsuz bir cevabın tüm umudunu okudum. Mitchell'dan hoşlanıyordu, tahmin ettiğimden daha çok hoşlanıyordu ve onunla gerçek bir arkadaşlık dışında bir ilişki kurmuş olabileceğim düşüncesi onu içten içe yıpratıyor gibiydi. "Hiçbir şey olmadı," diye açıklığa kavuşturmak için acele ettim. "Sadece Efrem'den bir tepki görmek için onu baştan çıkarmamda bana yardım etti. Hepsi bu." Mitchell'in yaramazlıklarının ne kadar ileri gittiğini detaylandırmak onu gereksiz yere endişelendireceği için *baştan* çıkarmak terimini kullanmayı tercih ettim. Onunla ilgilenmiyordum ve ilgilenseydim bile, onu incitmediğim, hayal kırıklığına uğratmadığım sürece onu ilk sıraya koyardım. Onun saygısını ya da güvenini kazanmayı neden bu kadar önemsemişimi anlamıyordum, onu bir arkadaş olarak görmüyordum, yine de dünyada isteyeceğim son şey onun kalbini kırmak, kim bilir ne kadar zamandır ona karşı hissettiği gizli duyguyu yaşamasına engel olmaktı. Juliette benden çok önce terapiye gitmişti, bu yüzden

Mitchell'a olan aşkı zamanla büyümüş ve çoğu zaman kafa karışıklığı ya da kıskançlıkla sonuçlanan dokunaklı bir saplantıya dönüşmüştü.

"Hangi anlamda baştan çıkarmak?" İşaret parmağının ucuyla uzun bardağın kenarını yokladı. Sanki yüzümde rahatsız edici bir itirafın belirmesinden korkuyormuş gibi bana bakmayı kesmişti. "Bana seni öpmediğini söylemiştin."

"Hayır, kesinlikle," diye tekrarladım güven verici bir gülümsemeyle. "Efrem'den hoşlanıyorum Julie." Elimi omzuna koyarak tüm samimiyetimi göstermeye çalıştım. Bundan hiç şüphem yoktu. "Mitchell öpüşmemize bile şahit oldu. Hatta belki de bu öpüşme onun sayesinde oldu." O gece onun varlığının Efrem'i ne kadar etkilediğini ve otokontrolünü ne kadar bozduğunu düşündüm. Tek başıma, hangi zayıf noktasına dokunup onu bırakmaya zorlayacağımı bulamazdım. "Arkadaşıyla ilgilendiğimi her zaman biliyordu. Sanırım ilk fark eden o oldu."

"İlk fark eden bendim." Sonunda başını bana doğru kaldırdı ve bir an için gözlerindeki o tatlı ışıltıyı söndüren yorgunluk yok olmuş gibiydi.

"Diyelim ki birlikte fark ettiniz," diye rahatlayarak onayladım, sonra tekrar üzüldüm ve günlerdir bana huzur vermeyen saçmalıkların içine çekilmeme izin verdim. Efrem'in öpüşmemizle ilgili Giselle'e söyledikleri kafamda uğuldamaya başladı ve bana aceleci ve tutkulu hareketini nasıl haklı çıkardığını hatırlattı: *'Dorothea zeki ama çok genç ve içgüdüsel. Onu Jordan'dan uzaklaştırmak için bir şeyler yapmalıydım, yoksa ona asılmaktan vazgeçmezdi. Sadistlerin dilinde basit 'hayır' ya da 'dur' ifadelerinin bir oyun olduğunu ve onları istediklerini elde etmekten vazgeçirmeye yetmediğini bilirsiniz.'*

"Ne oldu Thea?" Juliette telaşlanmıştı, çünkü ben gözkapaklarımı sabitlemiş, milkshake karışımına bakarken kendimi kaybetmiştim. Nefes almayı bırakmış gibiydim, bir köşeye çömelmiş, paranoyamın duvarına bakıyordum. Çocukken zaten yeterince acı çekmiştim ve annemin ölümünden sonra bu acı daha da artmış, bana işkence etmiş, beni aşındırmış, etimi tüketmiş, kemiklerimi parçalamış ve ruhumu kirletmişti. Kendim için havada kaleler yaratmak, yaşayamayacağım bir aşkın hayalini kurmak, basit bir öpücüğe Efrem'in verdiğinden daha büyük bir önem vermek işleri daha da kötüleştirecekti.

Başımı salladım ve göz kırptım. "Hiçbir şey. Hiçbir şey," diye mırıldandım kısık bir sesle.

Juliette bana şüpheyle baktı, sözlerimden tam olarak ikna olmamıştı.
"Emin misin?"

"Elbette." Efrem ve Giselle'i nasıl bir durumda yakaladığımı ya da Ben'in Joël hakkında bana neler anlattığını ona söylememe gerek yoktu. Klinikte hiç kimse bir hastanın Dr. Krugher'den aldığı intikamdan ya da ondan neden nefret ettiğinden haberdar değildi.

Yoksa yanılıyor muydum?

Belki Dr. Markus bunu biliyordu? Peki ya Mitchell?

Devasa bir gölge aniden hem Juliette'i hem de beni yuttuğunda düşünmeyi bıraktım.

İkimiz de mavi kumaşın üzerine, bir çimen sapının üzerine konmuş iki kelebek gibi yan yana oturduk ve başlarımızı o anda esprili bir gülümsemeyle bizi izleyen adama doğru kaldırdık. Güneş ışınları etrafında altın rengi bir aura yaratırken, hafif bir egzotik parfüm kokusu duyularımızı okşuyordu. Mitchell başının zarif bir hareketiyle çenesini bize doğru indirdi ve kendinden emin hareketlerle cep telefonunu cebine yerleştirdi.

"Merhaba, Thea." Sanki *Himeros*'ta hiçbir şey olmamış gibi, sanki birçok misafir arasında sadece biriymişim gibi önce beni selamladı. Yine de biliyordu... Efrem'le ne olduğunu biliyordu ama rol yapmayı, bu sırrı uzak bir boyuta taşımayı, kıskanılacak bir doğallıkla davranmayı gayet iyi başarıyordu. Bakışlarını yanımdaki kıza çevirmeden önce ben de kibarca karşılık verdim. "Juliette," diye alçak, kadifemsi bir ses tonuyla telaffuz etti ve gözlerinin, göğüs dekoltesini kapatan küçük bir fiyonkla beyaz bir elbiseye sarılmış ince, küçük bedeninin üzerinde kaymasına izin verdi. Juliette kelimelerini unuttu, sertçe yutkundu ve zayıflığı nedeniyle askılarından biri kayınca irkilmedi bile. Mitchell, bir anlığına da olsa kar beyazı tenine dokunabilmek için onu düzeltme arzusuyla doluymuşçasına kumaş şeridinin yavaşça sarkmasını izledi.

"Merhaba, yani... merhaba, avukat Ryke," diye kekeledi genç kız, ona inatla tamamen resmi bir şekilde hitap ederek. Onu fazla yetişkin, ulaşılmaz, huşu uyandıran saygın bir figür olarak görüyordu, oysa onu Asklepios'un duvarları dışında tanısaydı, ne kadar sosyal, ironik ve esprili olduğunu anlayabilirdi. Doğru şekilde davranıldığında ısırmayan bir hayvan.

"Burada ne yapıyorsun?" Mitchell sadece ona baktı, çocuksu görüntüsünden, kızarmış yanaklarından, sürekli somurtan küçük ağzından, uzun gözlerinden, kuyruğu yukarıda ve renkli lastikle çekilmişken daha da badem şeklinde görünmesinden büyülenmişti. Juliette tek bir nefes bile almadı; milkshake'i parmaklarının arasına sıkıştırmış, heyecandan titriyordu, ben de ona yardım etmek için araya girdim.

"Yok bir şey, konuşuyorduk." Efrem kadar korkutucu olmasa da çekiciliği bazen beni bile rahatsız eden Mitchell'in dikkatini çektim.

"Doğru," dedi Juliette, bir anlık trans halinden sıyrılarak. Kaşlarının altından ona bakıyor, başını eğip bakışlarını ondan ayıramıyordu. Büyük bir gizlilik içinde her gün balkon korkuluğunda bekleyen bu adama bu kadar yakından hayran olmaktan kendini alamıyordu.

Saat 11'de.

"Ya sen?" Mitchell bir kez daha onun gençlik dolu samimiyetinin büyüüne kapılmıştı. "Resim mi çiziyordun?" Mitchell başını sallayarak Juliette'in kalçasının yanında duran, üzerinde beyaz bir lale resmi olan pembe dergiyi gösterdi. Juliette bunu genellikle Çarşamba günleri Teichos Günü için kullanırdı, ama son zamanlarda onu yanına almadan odadan çıkmıyordu. En akla gelmedik anlarda zihninde çatırdayan fikirleri ya da düşünceleri not etmesine yaradığını ve onları unutmamak için not aldığını söylüyordu.

"Oh, um... hayır." Günlüğü eline aldı ve sanki içindekileri kimsenin okuyamayacağı kutsal bir nesneymiş gibi okşadı. Onun kendiliğinden ve kadınsı şefkati Mitch'in ölçsüz ilgisini çekiyordu; etli bir avı gözüne kestirmiş ve onu ürkütmemek için temkinli hareket eden bir avcı gibi. "Burada şiir yazıyorum."

"'Şiirler'." Avukat bu altı önemsiz harfi dilinde evirip çevirdi, küçük Juliette'in anlayamayacağı ama beni kulaklarımın ucundan ayak parmaklarımın ucuna kadar ürperten erotik bir yüke buladı. "Bir gün onları okumak isterim."

Juliette'in göz kapakları irkilerek açıldı ve şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Onları okumak ister misin?" Bu beklenmedik teklifi yavaşça yeniden ifade etti.

İnkâr etmeye ya da geri adım atmaya hiç niyeti olmayan en günahkâr sırtışını gösterdi. "Evet. Ne yazdığını, ne yarattığını, böyle bir kızın neler anlatması gerektiğini öğrenmek isterim..." Birkaç saniye durakladı,

Dolgun dudaklarında, narin küçük burnunda ve son olarak da sonbaharın sakinliğini çağrıştıran sıcak ela rengindeki kendine özgü, etkileyici gözbebeklerinde. "Çok genç."

Juliette başını yana eğdi ve güneş ışığının vurduğu bir gözünü kıstı, sonra bir elini alnına koyarak kendini korumaya çalıştı. 'Oh hayır, Ryke avukat. Bunlar sadece anlamsız, dağınık düşünceler. Zamanınızı asla gereksiz yere harcamam," diye karşılık verdi her zamanki utangaçlığıyla. Juliette, benim gibi, kendini başkalarının gördüğü gibi göremeyen güvensiz küçük bir kızdı: iyi bir insan, asla kaba olmadan duygusallığı giyebilen, başkalarına kalplerini öperek ve yaralarını alçakgönüllülük ve nezaketle okşayarak yaklaşabilen.

Mitchell onun canlı gülümsemesinden büyülenmişti; yanaklarını delip geçen gamzeler onu tatlı bir çekiciliğe büründürüyordu. "Sizinle geçireceğim zamanın kayıp değil, *keyifli* olacağına dair belli belirsiz bir his var içimde."

O anda Juliette'in her an bayılacağından korkarak boğazımı temizledim. Mitchell onun Giselle'e ya da tavladığı çeşitli kadınlara benzemediğini anlamıştı ama yine de bu nedenle ondan hoşlanıyor gibiydi. Juliette onun düşüncelerinin nereye yöneldiğini anlayamayacak ya da zamanını gerçekten *eğlenceli* hale getirmek için nasıl harcadığını hissedemeyecek kadar saftı. Ama ben onu tanıyordum, fetihleriyle nasıl eğlendiğini biliyordum. Geçmişte Efrem'le aralarında geçen özel bir konuşmaya kulak misafiri olmuştum; Mitchell Vanessa adında birinden söz etmiş, yatakta paylaştıkları uygulamalardan bahsetmişti. Juliette'le yapmayı asla düşünemeyeceği uygulamalar.

Dostum... ağlak bebek, onun sinsi cinsel fantezilerini yansıtabileceği türden bir kız değildi.

Alışılmadık bir koruma içgüdüğü beni tepki vermeye ve ayağa kalkmaya itti.

"Belki de içeri geri dönsek iyi olur." Mitchell'in dikkatli bakışları altında dolma kalemle defteri almak için eğildim. Bir şeyin beni telaşlandırdığını ve sinirlendirdiğini anlamıştı.

"Neler oluyor, Thea?" Juliette gözlerini kırıştırmak yerine her şeyden habersiz oturmaya devam etti.

"Bugün neden gerginsin?" Mitchell, karşılık vermekten korkmadığım garip bir meydan okuma parıltısıyla benimle alay etti.

"Sen de aynısın," dedim ilgili kişiye karşı henüz boşaltmadığım ve onun talihsiz alıcısına boşaltmaya başladığım bir öfkeyle.

Adam. "Takım elbiseli iki manipölatör."

"Oh, anlıyorum." Mitchell sinirlenmemin nedenini sezerek başını salladı. "Ona kızgın mısın?"

"Tüm gerçeği biliyorum." Not defterini göğsüme bastırdım ve onunla yüzleşecek gücü kendimde buldum. Juliette'in bizi duyuyor olması umurumda değildi; gerçekleri bilmeden konuşmamıza mantıklı bir anlam veremezdi.

Kaşlarını çattı, şaşkındı. "Ne gerçeği?"

"Joël." İfadesinin değiştiğini görmek için çocuğun adını söylemek yeterliydi. Bir farkındalık kıvılcımı, keşfettiğim şeyden kendini arındırmak istercesine birkaç adım geri çekilmesine neden oldu.

"Bunu size anlatmak bana düşmez. Eğer cevap arıyorsanız ona gidin."

Başımı kaldırıp Efrem'in harika gözlerinin aşırı hassasiyetini koruduğu bir bariyer olan ağır, koyu renkli perdenin örttüğü çok sayıdaki pencereden birine baktım. Elbette, o Pazartesi sabahı klinikteydi ve sonunda onunla yüzleşebilir ve tüm hayal kırıklığımı ona kusabilirdim.

"Evet," diye fısıldadım kararlılıkla. "Yapacağım şey bu olacak."

2 *Thea*

*Eğer bu aşkı hatırlamıyorsan
size en ufak bir aptallık yaptırdıysa, o zaman
sevmemişsinizdir.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Her zamanki gibi planlarım tamamen altüst oldu.

Bir an için Asklepios'un çok sıkı korunan, katı kurallara uyulması gereken ve misafirlerin fazla özgür olamadığı bir klinik olduğunu tamamen unutmuştum.

Dr. Nørgård, Efrem'i odalardan birinde bulmaya çalışırken beni koridorlarda dolanırken yakalamıştı. Yaramaz bir çocuk gibi suçüstü yakalanmıştım, ona sempatik bir şekilde bakmıştım, içinde bir yerlerde merhamet fışkırmasını bekliyordum, ancak diyetisyen kanmamıştı ve kısa bir süre sonra rutin kontrol için beni ofisine davet etti.

Neyse ki kilomda bir azalma olmamıştı, bu da diyet planının ilk olumlu sonuçlarını verdiğinin bir işaretiydi. Bu küçük ilerleme karşısında şaşırان doktor, yemek yemek zorunda kaldığımda zihnimin önüme koyduğu tüm engellerle nasıl başa çıktığıma dair birkaç soru sormuştu. Ona, planlı sofranın bende bir kontrol yanılsaması yarattığı için anksiyetemi yönetmeme yardımcı olduğunu itiraf etmiştim: yemeklerin sırası, ölçülü miktarlar, çalkantılı duygusal krizler yaşamama neden olan o özeleştirici ve reddetme uçurumuna düşmememi sağlıyordu. Henüz iyileşmemiştim ama ilk kez iyileşme sürecimde işbirlikçi olduğumu gösterdim. Kendisini dinleme konusundaki iyi niyetimden memnun olan Nørgård, Dr. Ruiz'den

bize ulaştı. Kliniğın psikoloğu ve psikoterapisti olarak, belirli gıdalardan kaçınmama, porsiyonlarımı azaltmama, kalori alımlarını öğrenmek için beslenme etiketlerini okumama ve her şeyden önce kendime dayattığım tehlikeli diyet kurallarını kontrol etmeme neden olan büyük psikolojik kısıtlamalarla başa çıkmama yardımcı olma görevi vardı. Her ikisi de fobik gıdaları, yani yendiğinde bende kontrolsüz ve çoğu zaman mantıksız bir korkuyu tetikleyen tüm gıdaları diyetime dahil etme zamanının geldiğı konusunda hemfikirdi.

Bu girişim konusunda hevesli değildim, ancak yolumda hala aşmam gereken birçok zorluk olduğunu biliyordum.

Eski ve yeni Thea sürekli savaş halindeydi, amansız rakiplerdi ve yavaş yavaş hesaplaşmaya, birinin diğerini uzaklaştırmak zorunda kalacağı o kader *belirleyici ana* geliyorlardı.

Kim kazanacak?

Bana ne olacaktı?

Sağlık ekibi bu zor ve umutsuz yolculukta bana eşlik etmeye çalışıyordu, beni kesin ölümden, Büyükanne Lizzie ve Victor beni uzman bir kliniğe gitmeye teşvik etmeseydi ruhumu mahkum edeceğim ebedi sürgünden kurtarmaya çalışıyorlardı.

Bana ilk birkaç hafta boyunca heba ettiğim bir şans verilmişti. Öte yandan, içgüdülerimi, paslı bir cıvata gibi içime saplanıp duran o isyan duygusunu asla tamamen engelleyemezdim, ama bazı günler kalbimin derinliklerinde küçük bir umut yeniden canlanıyor ve bana savaşma gücü veriyordu.

Başarmak için savaşıyorum.

Kendimi yok etme girdabından çıkmak ve hayata dönmek için.

Eskiden yaşadığım hayata dönmek için.

Her iki doktorla da görüşme bittikten sonra, Dr. Krugher'i titizlikle aramaya devam ettim. Nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmeden onu bulmak kolay değildi, tesisin büyüklüğü de göz önüne alındığında, ancak yürüdüğüm koridorda çalan bir piyanonun melodisini duyduğumda şanslıydım.

Büyülenmiş gibi, tenimi saran ve dalgalandıran zarif sesi takip ettim.

Arayanın Efrem olduğunu hemen tahmin ettim, çünkü hastalarına kısa bir ara vermek istediğinde sık sık arardı; dahası, içimdeki o bitmek bilmeyen ürperti, kafamdaki korku ve kafa karışıklığının garip bir kombinasyonunu, kemiklerimi taşılaştırana kadar kıyafetlerimin altından kayan delici bir alarmı tetikleyebilen tek kişi oydu. Avuçlarım terlemeye başladı, sırtım ve vücudumun yazlık üstüm ve şortumla açıkta kalan her yeri gibi. Dinlenme odasının kapısına gelip durana kadar adımlarım cilalı zeminde hafifçe gümbürdedi.

Bir elimi kapının pervazına dayayarak, köşedeki kanepenin ötesinde, nefesimi kesecek kadar ciddi bir anıt gibi ortada yükselen devasa kuyruklu piyanoya hayranlıkla bakarken kendimi kaybettim. Piyanonun başında oturan ve parmaklarını zarif bir şekilde bir o yana bir bu yana hareket ettirerek hassas, baskılı ve melankolik akorlar mırıldanan adam da aynı derecede nefes kesiciydi. Parmak uçları sinsice siyah ve beyaz tuşlara basıyor ve yoğunluğu ustalıkla değiştiriyordu. Temel tonalite yumuşak, neredeyse duygusaldı, ancak zaman zaman ani bir hızla daha yüksek, tutkulu, baskın pasajlara kayıyor ve Efrem ağıda dramatik, azap yüklü bir ritim dikte ediyordu. Aydınlık ve karanlık, deha ve delilik, ruhunu parçalayan ve müziğe de damgasını vuran bir zıtlık. Notaların havayı yakalayışını, duvarları delik deşik edişini ve klasik mobilyaların üzerinde çiy damlaları gibi süzölüşünü hissettiğimde nefesim kesildi. Senfoni bana da ulaştı ve beni o sakin ve şiddetli, romantik ve cinsel olan dalgalı semiquaver'e hapsetti, sanki Efrem vücuduma dokunuyordu, bu muhteşem kompozisyonun lirizmini doruğa çıkarmaya niyetliydi ve onunla birlikte beni de.

Yaratılan erotik gerilim iki aşığıncıydı: Varlığımın farkına varmış gibiydi ve sanki elinde *küçük kıızı* varmış gibi piyanoyla sevişiyordu.

Bilinçsizce kısık bir inilti çıkardım ve karnımı geri çekerek kalçalarımı sıktım.

Profilden görünmesine rağmen güzel yüzünde belli belirsiz bir gülümseme seçebiliyordum, o kadar esrarengizdi ki kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu.

Küçük soluğumu gerçekten hissetmiş miydi?

O zaman anladım.

Niyetini anladım.

Efrem hipnotik cazibesinin ve baştan çıkarıcı gücünün farkındaydı ve bırakın daha az deneyimi olan genç bir kızı, kadınları sersemletmek için bunları nasıl kullanacağını kesinlikle biliyordu.

"İyi misin, Dorothea?" diye hafifçe modüle ederek çalmayı bıraktı. Omuzları gevşedi, üzerlerini zarafetle saran beyaz gömleği daha az gerildi. Başını zar zor çevirerek bana doğru bir bakış attı ve ben kendimi onun delici gözlerinde kaybetmekten korktum. Bu mesafeden bile onun kurnaz parıltısına hayranlık duyabiliyordum. Onda farklı bir şeyler vardı; artık onu haftalar önce tanıştığım Dr. Krugher olarak değil, kandırmak için tehlikeliliğini gizleyen ince altın tabakalarla çerçevelenmiş vahşi, illüzyonist bir doğaya sahip bir adam olarak görebiliyordum.

Pervazı bıraktım, kapıyı kapattım ve kendimi tutarak biraz ilerledim. Onun sinsi bakışları altında bütün sinirlerim gerilmişti ve üzüntümü ondan saklamak için hiçbir şey yapamıyordum. "Sadece sen Chopin'in *Nocturne*'ünü bu kadar ahlaksız gösterebilirsin."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi davrandı, ancak dürüst olmayan bir kıvılcım onu yalanladı. "Peki ne sebeple?"

Oturuyor olmasına rağmen, cehennemin kenarında sakın bir şekilde durup kurbanlarına eziyet eden ve onları günaha sürüklemeye hazır bir şeytan gibi şeytani aurasıyla odaya hâkim olmayı başarıyordu. O ahlaksızlığın, en dizginsiz ahlaksızlığın prensiydi, bu yüzden ayağa kalkmamasını umuyordum, aksi takdirde göstermeye çalıştığım güven kırıntısını kırabilirdi.

"Parmaklarınızı hareket ettirme şekliniz." Geçmişimiz nedeniyle beni yanlış anlamış olsa da, kendimi herhangi bir çift anlam olmaksızın ifade ettim.

"Öyle mi?" diye cevap verdi, aslında biraz da eğlenerek, *Himeros* odasında paylaştıklarımızı ve beni o yatakta nasıl evcilleştirdiğini düşünerek. "Peki onları nasıl hareket ettiriyorum... parmaklarımı?" Alaycılığı havayı ıslattı; bir titreme karnımı sarstı, midemi kızarttı ve daha da aşağıya, şortumu geçerek içimin derinliklerini ihlal etmek için indi.

"Kötü niyetle." Bacaklarımın titrediğini ve nefes alış verişlerimin yoğunlaştığını, neredeyse nefes nefese kaldığımı hissettim.

Efrem bana yavaşça, yukarıdan aşağıya doğru baktı, karnımın ya da göğüslerimin açıkta kalan hafif şeridine bakmaya zahmet etmedi

üst kısmın kumaşını destekleyen yuvarlaklar. "Fesatlık bakanın gözündedir, küçük Dorie." Üzerimde yarattığı ölümcül etkinin farkında olarak kasıtlı olarak büyüleyici bir ton kullandı, sonra yüzümü incelemeye döndü. "Müzik, tıpkı çıplaklık gibi, saf sanattır. Değersiz hiçbir şeyi gizlemez."

"Kelimelerle aran çok iyi," dedim kızgınlıkla, kendimi kaptırmamaya çalışarak.

Sinirlendiğimi hissetti ama bundan etkilenmedi. "Sana gerçeklerle de bir olabileceğimi gösterdim."

Onun çığ ve baştan çıkarıcı bakışları altında yandığımı hissettim; iyi niyetli hiçbir şey ifade etmiyordu, sadece beni avucunun içine almış olmanın, tek bir öpücükle beni büyülemiş olmanın ve irademi sanki ona verilmiş en değerli hediyeymiş gibi sahiplenmenin kaba kendini beğenmişliğini taşıyordu.

"Evet, özellikle de 'gerçekler' yalanları gizlediğinde." Onun yanında küçük ve çaresiz kalsam da tüm cesaretimi topladım. Davranışını anlama ve açıklama zamanı gelmişti.

Efrem başını eğdi, daha ciddi ve ilgiliydi. "Hangi yalanlardan bahsediyorsun?"

"Joël hakkında her şeyi biliyorum," diye açıkça itiraf ettim; bunun etrafında dolanmanın bir faydası olmazdı. Bilmek zorundaydı. "O senin oğlun değil. Ve sen beni öyle olduğuna inandırdın."

Efrem şaşkın görünmüyordu. Sakindi, rahatlamıştı, en hafif deyimiyse rahatlamıştı. Kaşlarımı çatarak onu daha yakından inceledim: Sertliklerinde çok uyumlu olan erkeksi yüz hatları, önyargısız gölgeler korkutucu bir kurnazlığı arttırsa da hiçbir duyguya ihanet etmiyordu. "Sana hiç Joël'in oğlum olduğunu söylemiş miydin?"

"Hayır." Tekrar ilerledim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kendimi ondan ve soğukluğundan korudum. "Ama bana öyle olduğunu düşündürdün."

"Dorothea, seninle özel hayatım hakkında konuşmak gibi bir görevim yok ve senin de bu konuda bir şey talep etmeye hakkın yok," diye sakince cevap verdi, her ne kadar sözleri bir bıçaktan daha keskin olsa da ve onları üzerimde hissedip derimi şiddetle parçalamış olsam da. "'Yalan söylemek' gerçeği değiştirmek ya da yanlış ifade etmek anlamına gelir, diğer yandan ben ifadelerimi özgürce yorumlamanıza izin verdim."

"Onları yanlış yorumlayacağımı bilerek," diye tersledim onu, giderek inatlaşarak. "Beni kandırmaya çalışma. Ben aptal değilim."

Bana gülümsedi, kendimi göstermeye, onu alt etmeye, ona tuzak kurmaya ve başını belaya sokmaya çalışmamdan yumuşamıştı ama Efrem kurnaz, zeki, deneyimli bir adamdı. Ezilmesi imkânsızdı. "Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim çocuğum."

Bu evcil ismi duyduğumda beni sarsan titremeleri gizlemeye çalıştım; o kadar baskın bir güçle telaffuz etti ki, bir an için ne hakkında konuştuğumuzu unuttum. Yaklaşıp ayaklarının dibinde diz çökmek, bana bahşedeceği acımasız okşamaları kabul etmek ve kendimi onun bedeninin sıcaklığına bırakmak için ani bir dürtü hissettim.

İçimde kabaran ihtiyaçları hissetmiş gibiydi ve oturmaya devam ederek, ona katılmam için sessiz bir davetle tamamen bana döndü.

Ve kesinlikle sohbet için değil.

"İstiyorum." Uygunsuz istekleri uzak tutarak geri çekildim. Zihinsel olarak ona ve onun büyüleyen ve kafamı karıştıran ikna edici cazibesine lanet ettim.

"Beni *Himeros*'a bile götürdün, on dört yıldır birlikte olduğun kadınla sanki sadece arkadaşınmış gibi tanıştırdın. Bunun farkında mısın, değil misin?"

Benim agresif mizacıma takdir etmedi, ancak bana hangisinin diğerinden daha olgun olduğunu, hangisinin öfkeyi akıllıca bastırarak durumu idare edebileceğini göstererek sert tavrını sürdürdü. Bana kimin daha güçlü olduğunun kanıtını verdi. "Giselle benim geçmişimin bir parçası, asla benim kadınımdı olmadı ve onu gerçekten bir arkadaş olarak görüyorum. Onu seninle nasıl tanıştırmalıydım?"

Ah, güzel... Yani tüm arkadaşlarıyla böyle miydi?

İlk kez o zaman tartıştık, ilk kez kendimi sadece bir hasta gibi hissetmedim, ilk kez Efrem'le tartışmanın onu baştan çıkarmaya çalışmak kadar yoğun ve yorucu olduğunu fark ettim. Onunla bunu aşmak mümkün değildi: gerçeği her zaman tersine çevirebilir, kesinlikle yanlış olan bir şeyi tartışmasız doğru bir şeye dönüştürebilirdi.

Beni nasıl kandıracağını, sıkıştıracağını, dengemi bozacağını biliyordu ama ben onun düşündüğü kadar manevra kabiliyetine sahip değildim.

"Sevgilin gibi. İşte böyle!" diye öfkeyle bağırdım; sesim duvarlarda gürledi. İçgüdüsel olarak ellerimi kanepenin arkasına koydum, yumuşak kumaşını avuçlarımda arasında kavradım. "Çünkü senin için bu: gittiğin kadın

yatağa." Boğazıma acı bir safra düğümlendi ve mideme alışılmadık bir yanma hissi doldu. *Neden böyle tepki veriyordum? Neden aralarında geçenleri düşünmek beni bu kadar savunmasız hale getiriyordu?* "Çalışma odanızda ne yaptığınızı gördüm." Bir an için başımı eğdim ve bakışlarında görmek istemediğim bir şefkati fark etmemek için siyah, cilalı ayakkabılarına baktım. Onunla ilişkiye girdiğini, şehvetten gözlerinin kör olduğunu, kadınsı formuna çekildiğini ve onu nerede karşılarsa karşılсын içine girmeye hevesli olduğunu hayal etmekten nefret ediyordum.

"Demek her şeyi gizlice dinledin ve hatta bizi gözetledin," dedi kayıtsızca, ürpertici bir kayıtsızlıkla; ne gördüğüm umurunda değildi, ama itaatsizliğime, sürekli uyarılara ve ağır cezalara rağmen bir emri çiğnemiş olmama daha çok değer veriyordu. *Tekrar.*

"Daha dikkatli olsaydın, ona ne itiraf ettiğimi duyardın: Son üç yıldır başka kimseyle birlikte olmadım. Onunla bile."

"Tuhaf bir sadakat anlayışın var, biliyor musun?" Çenemi kaldırdım, aramızda sürmekte olan zımnı savaşıla mücadele etmeye devam ediyordum. "Başka bir kadının sana dokunmasına izin verdiğinde bile karına sadık olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?" Arsız bir gülümseme dudaklarımı büktü. Onunla alay etmek istemiyordum ama yine de hareket tarzını saçma buluyordum. "Anlaşılan kimse sana aldatmanın sadece seksle eşleşmediğini öğretmemiş."

Efrem bana canlı bir şekilde baktı; yakışıklı yüzüne karanlık çökmüş ve tüm odayı karartmış gibiydi, o kadar ki kanepeden uzaklaştım, kararsızca geri çekildim. Onu cesaretle sıkıştırıyor, tahammül sınırına gittikçe daha çok yaklaşıtırdım.

Kendini kaybettiğinde neler olduğunu çok iyi hatırlıyordum.

"Dorothea." Adım bir uyarıydı, zımpara kağıdı gibi sertti. Nazik görünmek ya da duruma muzip bir hava katmak istediğinde bana *küçük kız* ya da *küçük Dorie* derdi. Beni azarlamak ve yola getirmek istediğinde ise sadece *Dorothea* derdi.

"Benim için ihanet, bir taahhüdü bozmakla aynı şeydir ve inanın bana, durum böyle değil. Bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum, ayrıca Liliane ve benim nasıl bir ilişkimiz olduğunu bilmiyorsunuz."

"Ne oldu?" Sorum onunla alay ediyordu ve göz kapaklarını inceltti, temkinliydi. "Açık bir ilişki mi?"

Bana öyle olduğunu teyit etseydi, o zaman mantıklı olurdu; aksi takdirde daha da mantıksız olurdu.

"Hayır," diye karşı çıktı gecikmeden. "Başka erkeklerle çıkmıyor ama evliliğimizin yürümesi için benim onunkilerle örtüşmeyen ve ne yazık ki görmezden gelemeyeceğim farklı ihtiyaçlarım olduğunu biliyor. Liliane, Giselle ile olan ilişkimin farkında."

"Güzel." Gerçeği keşfetmeye gittikçe yaklaşıyordum, her ne kadar cevapları çok kapalı ve çok kapsamlı olmasa da pes etmedim. "Peki sen, karın ve Giselle kurduğunuz bu sağlıksız *düzen* konusunda tamamen mutabıksanız, bunun benimle ne ilgisi var? Beni neden öptün?" O anda açgözlülükle parlayan gözleri dudaklarıma kaydı ve sanki hâlâ bahçedeymişim, kavurucu güneşe maruz kalmışım gibi yandıklarını hissettim. Aceleci şehvetiyle beni susturmak istediği izlenimine kapıldım, bu yüzden o kaybetmeden önce kontrolü yeniden ele aldım. "Aslında, hayır. Sakın söyleme." Başımı salladım. Bana bakış şekli kafamı karıştırmayı başarmıştı çünkü duyduğum ve ezberlediğim kelimelerle çelişiyor gibiydi, ancak onları ne hayal ettiğimden ne de rüyamda gördüğümünden emindim. "Beni kendi bölgeni işaretlemek için öptün, değil mi? Jordan'dan uzaklaşmak için, yoksa durmayacaktı. Beni tamamen teşhircilikten öptün, çünkü *Antéros* dünyasında işler böyle yürür. Mitchell dahil orada bulunan tüm erkeklere beni bir parmak şıklatmasıyla nasıl zapt edebileceğini göstermek istedin."

"Sana boyun eğmek mi?" Sinsi bir kahkaha atarak benimle alay etti; beni hiçbir zaman tamamen kendi iradesine boyun eğdirememişti ama aynı zamanda inatçılığım onunki kadar karmaşık bir kişiliği harekete geçirmek için en uygun yöntemdi. "Bir sonraki an ne dedim?" Otoriter bir şekilde karşılık verdi, bırakmaya hiç de istekli değildi.

Ne kadar inatçı olursa olsun, bu savaşı kazanacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

"Önemli olan bana ne söylediğin değil, kendini Giselle'e nasıl haklı gösterdiğin." O ayağa kalkarken ben birkaç adım geri çekildim. Oturmaya devam edeceğini ummuştum ama tanıdığım Efrem Krugher'in başkalarını alt etmeyi ve gözlerini korkutmayı sevdiğini düşünmeliydim. Kim olursa olsun, genç ya da yaşlı, onlara hakim olmalı, tasmayı takmalı ve tasmayı çekiştirmeliydi. Diğer tarafta olmak kabul edilemezdi, belki de ölümü birine boyun eğme olasılığına tercih ederdi. Hükmetmek için kelimeler kullanmasına gerek yoktu, buz gibi ifadesi, yıkıcı fizikselliği, şaşırtıcı bilgisi ve

O anda takındığı ve nefesimi göğsümde sıkıştırarak konuşma yeteneğimi kaybetmeme neden olan kendinden emin, çalımli tavrın aynısı.

Dilimin çözülmesi ve konuşmama devam edebilmem için birkaç saniye geçti. "Jestinizi küçümsediniz."

Efrem birkaç adım ilerledi; zarif, gece mavisi, gömleksiz takım elbisesi her küçük seğirmede kaslarını ortaya çıkarıyordu. Vücudunun belirginliği gözlerimin kırılmasına ve bacaklarımın titremesine neden oldu. Gömlek ve pantolon onun erkekliğini o kadar belli ediyordu ki bu beni rahatsız ediyordu. Onunla kıyaslandığımda, herhangi bir kadında uyandırdığı güçlü çekimle kıyaslanamayacak kadar basit, sıradan bir kızdım. Öte yandan o, klasik güzelliği tüm varlığını kaçınılmaz bir tefekküre sevk edecek kadar göz kamaştırıcı olan bir adamdı. Aniden titrediğimi fark edince kanepeden biraz uzakta durdu; bana ulaşmak için etrafından dolaşabilirdi ama neyse ki bunu yapmamayı tercih etti.

"Seni Jordan'dan çıkarmak, ona itiraf etmeyi seçmemin nedenlerinden yalnızca biriydi, tek nedeni değil," diye açıkladı samimi görünerek. "Sadece biri değil," diye tekrarladı, sanki bunu kafama iyice kazımak ve beynimi kurcalamaya devam etmemi engellemek istercesine. "Bir sonraki anda sana ne söyledim?"

Üzerimdeki siyah *gerdanlığa* gergin bir şekilde dokunarak ona yirmili yaşlarımın tüm güvensizliğini gösterdim. Onun gibi birine yaklaşmak için çok az yaşım vardı. "Hatırlamıyorum."

"Dorothea, benimle bu oyunları oynama," diye uyardı. "Elbette hatırlıyorsun."

Benimle sanki o benim babammış ve ben de eğitilmesi gereken küçük bir kızmışım gibi konuşmasından nefret ediyordum. Ona yalan söyleyemezdim ya da onu kandırmaya çalışamazdım. Efrem ruhumun her katmanını bilmek istiyordu, düşüncelerimin her çekmecesini karıştırmak ve bazen bir hevesle, bazen de gururla ona söylemeye hiç niyetim olmayan kelimeleri ağzımdan çıkarmak istiyordu.

O anda ona direnen benim gururumdu.

"Ben ne bilirim ki?" Elmacık kemiklerimdeki kızarıklığı güçlükle gizledim. *Yine aptal gibi kızarıyordum.* "Bu bir Alman meselesiydi."

Efrem kıpırdamadan durdu ve beni tarttı; cevabım onu tatmin etmemişti, bu yüzden ifadesini tekrarlayana kadar durmayacaktı. O anda kendimi sıkışmış bir tahta gibi hissettim.

esnekliğini zayıflatmaya ve onu ikiye bölmeye çalışırken elinde tutuyordu.
"Tam olarak ne?"

"Benden ne istiyorsun?" diye ağzımdan kaçırdım, duygularımı hapsettiğim ve onun büyük bir kararlılıkla altüst ettiği o cam kürenin içinde hissettiğim baskıya teslim olmuşum. Bana kaybettiğim gülümsememi geri vermek, egomun derinliklerinden kabul etmeyi reddettiğim tüm duyguları geri getirmek için yola çıkmıştı ve kolay kolay pes etmeyeceğinden, başarısız olmamak ve yaşlı Thea'ya yardım etmek için her şeyi yapacağından emindim.

Efrem *onunla* tanışmak istiyordu, muhtemelen beni de aynı nedenle öpmüştü: içimde bir yerde hapsolmuş olan *onunla* iletişim kurmak için.

Bana doğru ilerlerken, Olimpos'un onun altında eğildiğini, adımlarının ezici gücüyle ezildiğini hayal ettim. Bunun ağırlığını ben de hissettim, özellikle de önümde durup küçük bedenimin üzerinde durarak beni sınıdığı anda. Başımı yavaşça kaldırıp gözleriyle buluştum. Bana odaklanmışlardı, ıslıl ıslıldılar, yoğun bir tutkuyla yanıyorlardı. Zümrüt fırça darbelerine, melankolik ilhamının doruğundaki sarhoş bir ressamın boş bir tuvale attığı ve muhteşem bir şey yarattığı dağınık eskizlermiş gibi baktım; gözbebekleri o kadar daralmıştı ki, irisler şifreli bir enerji yayıyordu, beni sarmaladığını hissettiğim bir sıcaklık.

"Gerçek bu." Efrem yüzümü ellerinin arasına almak için eğildi. Avuç içleri ısınmış yanaklarıma temas ettiğinde ve burnu baştan çıkarıcı bir okşayışla benimkine değdiğinde nefesim kesildi. Birdenbire onu kışkırtamayan ya da ona karşılık veremeyen beceriksiz bir çocuk gibi göründüm. *Asi Thea hangi cehenneme gitmişti?* "Seni istiyorum Dorie. Sana bugün tekrar söyleyeceğim, yarın tekrar söyleyeceğim ve kaç gün duymak istersen o kadar söyleyeceğim," diye fısıldadı ağzımdan bir nefes uzakta. Erkeksi kokusu kadar, içime girip daha önce kimsenin gitmediği yerlere saplanmak için bana bakarken gösterdiği beceriklilik de beni şaşkına çevirdi.

Efrem bana fiziksel olarak sahip olmak istemiyordu, bir kadını cezbetmek ve yakınlaşmada onun emrinde olmak onun için yeterli değildi, dürtüleri için herhangi bir çıkış arayan bir adam değildi. Engellerimi kavramak istiyordu.

Bana kendimi tanımayı ve anlamayı öğretmek istiyordu, ama bu ona aşılmaz bir güç vermem gerektiği anlamına geliyordu.

Ani bir dehşet yutkunmama neden oldu; bir erkeğin kafamın içinde olması, onun yatağımda olmasından çok daha kötüydü. İlk durumda ebedi ve kopmaz bir ilişki kurmuş olurduk ki bu ilişki koparsa bana büyük acılar verirdi. "Ben... ben... seni istemiyorum."

*Bana kağıttan hayaller vermeni
istemiyorum. Beni kandırmanı
istemiyorum.*

Sana aşık olmak istemiyorum.

Sen sadece bir dönme

dolabsın. Dönmeyi bırak.

*Beni kandırmayı bırak. Bırak
beni.*

Bu çok tehlikeli.

Sen... tehlikelisin.

"Ne yalancı ama." Bakışlarını göğsüne istemsizce sürtünmekten şişmiş meme uçlarına indirdi. Daha iyi görebilmek için zar zor kıpırdandı ve daha önce yaptığı gibi eğilip meme uçlarını gösterme isteğini zorlukla dizginledi.

Arzusu damarlarında dolaşan bir zehir gibiydi ve kurduğumuz her temasta içime akıyordu.

"Ciddiyim," diye yalan söyledim, onun acımasız güveninden bunalmıştım.

Efrem alaycı olmaktan çok kışkırtıcı olan şehvetli, gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Zamanımız yok, Dorie." Başparmaklarıyla beni hafifçe okşayarak kafamın derinliklerine doğru ilerledi ve kalbim vücudumun her köşesinde atmaya başladı. "Abartılı duygusallık ya da saçma sapan tartışmalar için zamanımız yok. Sahip olduğumuz zamanı, kalan zamanımızı beni deneyimlemek için kullan. Sonrasında benden nefret edebilirsin ve ben bunu kabul edeceğim. Hayatın boyunca benden nefret etmene izin vereceğim ama şimdi başlama."

Çatık bir kaşla, yönünü kaybetmiş bir sinek kuşu gibi havada şaşkın şaşkın süzüldüm. "Bunun yerine şimdi başlasam nasıl olur?"

"Seni öperdim," diye cevap verdi çok fazla düşünmeden. "Ve gördüğün gibi yalnızız, kanıtlayacak, gösterecek hiçbir şeyim yok. Seni öpmek istediğim için öperdim. Ve bu arzu bana eziyet etmekten vazgeçene kadar seni öpmeye devam ederdim."

Sözleri harikaydı, ikna edici ve tedirgin edici bir tonda mırıldanıyordu, ama çok geçmeden aramıza bir şüphe girdi ve samimiyetinden şüphelenmeme neden oldu. "Giselle için de aynı arzuyu mu duyuyorsun?"

Gördüklerimi unutamıyordum; o görüntü müstehcen bir çerçeve gibi önüme kazınmıştı.

Efrem iç geçirdi, belki de ondan Liliane'den daha sık bahsettiğim için sinirlenmişti.

Karısından ziyade *arkadaşı* olarak gördüğü bir kadından korkmak tuhaftı ama Giselle onun üzerinde farklı bir güce sahipti. O stüdyoda paylaştıkları şey de bunu doğruluyordu.

"Bu sadece senin için duyduğum bir arzu. Senin de sadece benim için duyduğun gibi."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Neden bu kadar emin olduğunu anlamak için onu sıkıştırdım. Kendimi hiç açmadan, ona hiçbir şey itiraf etmeden onu defalarca baştan çıkarmıştım ama Efrem ona karşı hissettiğim şeyin - her ne ise- başka hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şey olduğunu sezmişti.

"Sadece sana bakıyorum." Ve o anda da öyle yaptı, yüzümün her çizgisini gözleriyle süzdü. Kıyafetlerimi çıkarmadan beni soydu, çünkü ona göre bir kadının gerçek güzelliği ruhunda saklıydı, okşamak istediği gerçek formlar ruhununkilerdi. "Tecrübeyle anladım ki baştan çıkarmaya karşı savaşmanın faydası yok. Ve inan bana..." Bir elini çeneme götürdü, başparmağıyla işaret parmağı arasında kapattı ve yukarı doğru iterek boynumu eğmemi sağladı. "Sen korkunç bir ayartıcısın." Gözlerindeki alevler beni hem gururlandırıyor hem de korkutuyordu. Bir yandan kaçmak, ondan olabildiğince uzaklaşmak ve olan biten her şeye bir son vermek istiyordum; diğer yandan kendimi yakmak ve acı çekmek pahasına kendimi o baştan çıkarıcı alevlerin içine atmak istiyordum.

Ciğerlerim hava almayı bırakmış gibi titreyerek nefes verdim, dudaklarımı aralayıp içime çekmeye çalışsam da sadece onun kolonyasıyla doluyordu. *Sadece Efrem'in*. "Korkarım benimle dalga geçmek istiyorsun."

"Ben mantıklı bir adamım Dorothea," diye belirtti, sanki bu özelliği bir garanti ama aynı zamanda bir tehditmiş gibi. "Hareketlerimin sonuçlarını biliyorum. Şu ana kadar benimle dalga geçmeye çalışan sendin. Ben değil."

Çenem onun pençesinde sıkıca dururken karşılık vermeden önce tereddüt ettim. "Çünkü asla pes etmeyeceğini düşünmüştüm."

"Bunun yerine oldu ve şimdi olabileceklerden korkuyorsun, değil mi?" diye küstahça imada bulundu. "Benim gibi biriyle başa çıkamayacağını biliyorsun. Daha önce yaklaştığın çocuklara benzemediğimi biliyorsun ve bu seni hem meraklandırıyor hem de üzüyor."

"Evet," diye araya girdim, davranışımın acı acı pişmanlık duyarak, kışkırttığımı, kırdığımı, hakaret ettiğimi ve tekrar kışkırttığımı itiraf ettim. Kendimi o duruma sokan, Efrem'i otokontrolünü bozup *Himeros*'ta beni öpmeye iten bendim. Kendimi yılanın çenesine, sapık bir satirin ayaklarına ya da daha kötüsü, o andan itibaren mutlak boyun eğmemi, ahlaksızlıklarının tamamen tatmin edilmesini talep edecek olan Şeytan'ın kollarına atan bendim.

"Senden korkuyorum," diye itiraf ettim, tüm kırılmanlığı göstererek.

Onun aklından, manipülatif yeteneğinden, kurnazlığından korkuyordum. Yaşıtlarımla ya da ondan farklı erkeklerle yarışabilirdim ama Efrem Krugher ile değil.

Bunu çok geç fark ettim.

Beni bu lanet çarktan çıkarın, diye bağırdı içimdeki vicdan. Sessiz kalan, duyulmayan bir çığlık.

İstemiyorum, diye karşılık verdi Thea, onun okşamalarını içine çekiyor, bakışlarına yakalanıyor, nefesiyle çember içine alınıyor, dudaklarıyla büyüleniyordu.

"Biliyorum. Haklısın da," diye onayladı, beni rahatlatmaya hiç niyetli değildi, tam tersine. Efrem beni ürkütüyordu; her an beni yok edebilirdi ve ben onu durduramazdım. "Beni ve Giselle'i gizlice dinlemiş ve gözetlemişsin."

"Ne olmuş yani?" Onu kendime çekmek için ellerimi kalçalarına, deri kemerin üzerine koydum. Çok uzundu ama bu, kasıklarını karnımda hissetmemi ve küçük bir inilti çıkarmamı engellemedi. "Bana hiçbir şey yapamazsın. Klinikteyiz."

Bulunduğumuz yer tarafından kısıtlanmış ya da aklından geçen çılgınlığı gerçekleştiremeyecek gibi hissetmiyordu.

"Mitchell ile beni ilk kez dinlediğinizde ne oldu?"

Nasıl unutabilirim...

Ona hemen cevap verdim: 'Beni parkın her yerinde, kızgın güneşin altında, kışkık bir sweatshirt giyerek yürüttün'.

O anda onu tokatlamak istedim.

"Peki beni karımla ne zaman gözetledin?"

"Bana sahipsin..." Uzun, kendinden emin, edepsiz piyanist parmaklarının kalçalarımın arasına sıkıştığını ve kapıya doğru ağzım açık bir şekilde soluklanırken şehvetimin ağırlığını tutmak için bir kancaya dönüştüğünü hayal ettim. "Beni oltaya takılmış küçük bir balıkmışım gibi eline asmışsın." Kalçalarımın arasından şehvet dolu bir titreme geçti ve bu anının hislerini geri getirdi, o kadar canlı ve rahatsız ediciydi ki.

Efrem çenemi daha bir kuvvetle sıktı; bakışlarında şiddetli bir cüret parlıyordu. "Aynı hatayı üçüncü kez yaptığını öğrendikten sonra seni cezalandırmaktan kendimi alıkoyacağımı mı sanıyorsun?"

"Evet," diye yaramazca azarladım onu. "Bu odada bana karşı kullanabileceğiniz hiçbir şey yok *doktor*." Dolgun dudaklarının cazibesine kapılarak ondan bir öpücük çalmak için parmak uçlarımda eğildim ama Efrem yanaklarımı acımasızca kavrayıp parmak uçlarının arasında sıkarak gülünç denebilecek bir şekilde yüzümü buruşturmamama neden oldu.

"Hiçbir fikrin yok Dorie," diye homurdandı küçümseyerek, içindeki canavarın ortaya çıkmasına izin vererek. Birkaç kez gördüğüm, ama içgüdüler devreye girdiğinde mantığının önüne geçen canavarın aynısıydı bu. "Sapıklığımın ulaşabileceği seviyeler ve şu anda aldığın riskler hakkında."

Beni esir alarak birkaç adım ileri gitti ve beni birkaç metre geri adım atmaya zorladı.

Acelesi yok.

Korkumdan zevk alıyor, onu sanki kurmayı sevdiği hâkimiyet için her derde deva bir ilaçmış gibi özüksüyordu, ta ki kapı tokmağı omurgama batarak beni durmaya zorlayana kadar. Sırtımı dikleştirdim, karnına daha nazikçe yapışan göğüslerimi dışarı çıkardım; kadınsı formumun kaslarının daha köşeli açılarıyla eşleşmesinden hoş bir şekilde etkilenererek alçak bir inilti çıkardı. Devasa gölgesinin içine çekilmiş bedenime genel bir bakış attı ve bir elini şortumun kenarına kaydırды. Kalçama sert bir şaplak attı ve nefesim kesildi. Kendini bununla sınırlayacağını düşünmüştüm, bu yüzden işaret parmağını kalçalarımın arasına soktuğunda alarma geçtim.

ve şortumu yukarı doğru çekmek için kancaladı. O kadar aceleliydi ki tutunmak için gömleğine yapışmak zorunda kaldım. Orta dikiş bacaklarımın arasına sıkışarak, zaten onun yakınlığına duyarlı olan mahremiyetimin yumuşak kıvrımlarının arasından kaydı ve alnımı göğsüne bastırırken utangaç bir şekilde nefes aldım.

Efrem vücudumun nasıl tepki vereceğini öngörmüştü, beni bunaltacağını, sıvı ve uygunsuz bir zevke neden olacağını, dahası hiçbir şekilde tatmin olmayacağını biliyordu.

"Şimdi rahatsız oluyorsundur, değil mi çocuğum?" diye sordu alaycı bir tavırla. Onları daha da yukarı çekerek tenimde hafif bir sürtünmeye neden oldu ve yanağımı ona doğru bastırdım, ayak bileklerim ve baldırlarım sonuna kadar gerildi. Anlaşılmaz bir inilti mırıldandım ki bu kulağa ahlaksız bir nefes alma gibi geliyor olmalıydı çünkü bu onu devam etmeye teşvik etti. Poposu kemerli, sinirleri ağrıyor ve anormal bir ısı her yere yayılıyor, doğrudan mastürbasyonla işkence ettiği en hassas bölgede patlıyordu. Dolgunun sertliği, o kadar ince ki, o hassas noktaya gittikçe daha derine iniyor, klitorisime sürtünüyor ve bana hoş bir rahatsızlık veriyordu, sadece külotun hafif kumaşı tarafından hafifletilmiş, beyaz kızarıklıklarla nemlendirilmişti. 'Ve yakında öğle yemeği için kızlara katılman gerekecek. Bana duyduğun arzu ve onu tatmin etmenin imkânsızlığı bütün gün seni üzecek." Neredeyse gülecekti, nefesimin hırıltısıyla alay ediyordu. "Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin," diye çileden çıktı.

Dönen başım ona yaslanmışken - her hezeyanımın sadist mimarı - konuşmakta zorlandım ve sadece dişlerimin arasından sıradan bir küfür homurdandım: 'Lanet olsun sana.

Bu muzip hareketiyle hâlâ eğlenen Efrem, enseme bir daire çizdi, başımı kaldırmaya zorladı ve beni ağzına doğru çekti. Fısıldamadan önce bir milimetre ötemde sıcak nefesini üzerime üfledi:

"Bu gece beni düşün. Bacaklarını sanki dilim ortalarındaymış gibi sıkmanı, göğüslerini ısıtıyormuşum gibi okşamanı ve ismimi çarşaflara bastırmanı istiyorum. Şimdilik hayal gücünün kafanı karıştırmasına izin ver. Ben senin bedenle ilgileneceğim."

Şişmiş ve güneşten yanmış alt dudağımı şehvetli bir şekilde yaladı, hayvani çekiciliğiyle rafine olmuştu. İçgüdüsel olarak göz kapaklarımı kapattım; tükürük serin bir akarsu gibi üzerimden aktı. İçimdeki her şey kıvrandı: ruhum,

Kalbim, midem. Ona yakın olmak, çok yakında biteceğinden korktuğum bir rüyayı yaşamak gibiydi, bu yüzden onu yakalamak ve yanımda götürmek istedim.

Gittiğim her yerde.

Onu daha derinden hissetme ihtiyacı beni kollarımı kaldırıp onu tutmaya, boynunu kavrayıp kendime çekmeye itti. O askıya alınmış öpücüğe sahip çıkmak, acıyı ve bana verebileceği her şeyi almak istedim, ama ben ona dokunamadan çekip gitti. Buz gibi bir hava sıcak tenimi tokatladı ve ben bir kez daha hayal kırıklığına uğramış bir şekilde gerçekliğe geri döndüm.

Tatlı, özür dileyen bir gülümseme çizdiğini gördüğümde çocukça surat astım.

Beni öpmemiş olmasına rağmen içimi bir ürperti ve baş dönmesi kaplamıştı, Efrem bunu fark etmiş ve beni tahrik edip şoke ettiği için memnun olmuştu. Tek kelime etmeden, nasıl davranmamız gerektiğini ya da tekrar ne zaman buluşacağımızı söylemeden beni nazikçe omzuna aldı ve kapıyı açarak beni boş odada yalnız bıraktı.

Kalbim kaburgalarımda çılginca çarparken ve elim karnımı tutarken, beklenmedik duygularla parçalanmışken, onun ayrıldığını ve kapı aralığından kaybolduğunu gördüm.

Artık onun acımasız egemenliğinin tadına varmıştım ve aramızdaki gerilimi onu tatmin etmeden uzatarak, birleşmemizi beklemeyi hayatımın en çileli anı haline getireceğinden korkmaya başlamıştım...

E.K.
Kendimi tanıtayım.

*Kendinizi yaratma riskini alın ve kendinizi kabul etmeyi
öğrenin. Sonunda, bu sizin en büyük zaferiniz olacaktır.*

EFREM KRUGHER

Berlin, 5 Mayıs

Sevgili Lesern,

Hikâyemin ne olacağına geçmeden önce, yazarlığın gerçek mesleğimin dışında olduğunu hatırlatmak isterim, bu yüzden bu düşünceleri okuduğunuzda affedici olun.

Aşağıdaki sayfaları, beni günahlarını telafi etmekten aciz bir adam olarak yargılamadan anlayabileceğinizi umduğum, ahlaksız itiraflarla dönüşümlü samimi notlar olarak düşünün.

Tahmin ediyorum: Ben bir günahkârım, tövbe etmeyen biriyim, ahlaksızlık içinde debelenen ve bundan tövbe etmeyen bir piçim.

Kaçmak ve işlerinize geri dönmek için bolca vaktiniz var ya da devam etmek istiyorsanız dürüstlüğümün farkına varın ve bunu takdir edin.

Bu notlar size genellikle tuhaf veya kafa karıştırıcı gelse de, onları özümseyebilmeniz, kafanızda aktığını hissedebilmeniz ve anılarınızda yaşatabilmeniz için kendimce anlaşılır kılmaya çalışacağım.

Ne yazık ki çok titizim, bu yüzden en baştan başlamak istiyorum.

Almanya'da, ülkenin en kalabalık şehri olan Berlin'de doğdum.

Tanınmış psikiyatrist Markus Krugher, asil yüz hatları ve görkemli duruşu olan bir adamdı ve Yahudi bir kadınla evlendi: Bir tüccar ve tiyatro oyuncusunun kızı olan Salome Acher.

Ne yazık ki, onuncu yaş günümde, uykusunda nefesini kesen ani bir hastalık nedeniyle vefat eden annemle ilgili çok az anım var.

O hayattayken, çocukluğum onun parlak aşkı ve babamın dokunulmaz varlığı arasında düğümlenmişti, ama ölümünden sonra her şey değişti.

Kederden yıkılan Markus, zaman geçtikçe onu benden uzaklaştıran, tekrarlayan düşünceler ve endişelerle boğuşan inatçı biri haline geldi.

Onun bana sarıldığını ya da herhangi bir sevgi gösterisinde bulunduğunu hatırlamıyorum, sadece en ufak bir ihlalde şiddetli cezaların uygulandığı katı bir kurallar rejimini hatırlıyorum.

Gün batımından önce evden çıkmama ya da gün doğumundan sonra dönmeme izin verilmiyordu.

Ders çalışmak, benim yaşımdaki her çocuk gibi gençlik ilgim başka aktivitelere yöneldiğinde bile her gün yerine getirmem gereken kutsal bir görevdi. Sık sık tuttuğum takımın formasıyla odamda dolaşmayı, masamın çekmecesinde kıskançlıkla sakladığım posterlerde resmedilen idoller gibi profesyonel bir futbolcu olduğumu düşünerek kendimi kandırmayı ya da çıplak kadınların ya da vücutlarının yumuşak hatlarını ve meraklı yarıklarını gizlemeyen daracık kostümler giymiş kadınların oldukça açık resimlerinin yer aldığı erkek dergilerine gizlice göz atmayı tercih ederdim.

Ah, kadınlar... ve yarıklar...

Bu ilginç konuya daha sonra döneceğim, lütfen beni sabırla dinleyin.

Krugher ailesinin katı kurallarına dönecek olursak: saat altıda, geniş konser kariyeri ve büyükbabasından miras kalan doğuştan bir anomali olan kendine özgü albinizmiyle tanınan besteci ve orkestra şefi maestro Brandolf Bonaventura ile özel piyano derslerine katılıyordum. Babamdan sonra, ortalamanın üzerinde bir yetenek göstererek çok karmaşık ve zorlu eser dizilerini bile ezberleyebilme hızımı fark eden ikinci kişiydi.

Okumayı ve yazmayı yaşıtlarımdan önce öğrendim; beş yaşındayken özellikle zor matematiksel hesaplamalarda elimi deniyordum, altı yaşındayken felsefi veya bilimsel sorular üzerine alışılmadık teorileri açıklamaktan zevk alıyordum, yedi yaşındayken bilgimi zenginleştirmek için psikolojik veya psikiyatrik metinlere yaklaşıyordum

kültürünü tanımak ve kendimi Dr. Markus ile aynı yola girmeye hazırlamak istiyorum.

Ancak farklılığım çoğu zaman diğer çocukların önyargılı tepkilerine veya kıskançlıklarına neden oluyordu, bu nedenle okulda her zaman normal öğrenme ve bilgi akışına uyum sağlayarak potansiyelimi gizlemeye çalıştım.

Akranlarımla etkileşime girmekte, ilişki kurmakta zorlanıyordum, bu yüzden yetişkinlerle yüzleşmek benim için daha kolay ve daha az sıkıcıydı.

Diğer çocuklar oyun parkında eğlenirken, ben hayatın öngörülemezliğini ve insanların bununla nasıl başa çıkabildiğini merak ediyordum. İnsan zihni ve onun iradi ve bilişsel eğilimleri, duyguların gizli ve derin anlamları ve psişik dengeyi nasıl etkiledikleri beni her zaman büyülemiştir.

Tüm şüpheleri ortadan kaldırmak için, sekiz yaşındayken babam beni çeşitli IQ testlerine tabi tutmaya karar verdi ve sonuçları öğrendikten sonra, hayranlık uyandıran erken gelişmişlik kriterini karşıladığımı tespit edebildi ve potansiyelimden engellenmemesi ve geliştirilmesi için benim için özel bir müfredat tanımladı.

On bir yaşındayken olağandışı bir şey oldu ve vücudum değişmeye başladı.

Komşularımızın Engel adında bir kızları olduğunu hatırlıyorum.

Tatlım, umarım bu yazılar bir akrabanın eline geçmez.

Yani... benden sadece bir ay büyük, uzun sarı bukleleri ve altınla çevrili kehribar gözleri olan güzel bir kızdı. Avluda oynamayı çok severdi, elbiselerinin geniş eteklerinin altında ne giydiğini hayal etmekten hoşlandığım naif erkeksi fantezilerle dolu sonsuz anlar yaşatırdı bana.

Şefkatli ve masum Engel dizlerinin üzerinde oyuncak bebekleriyle eğlenirken, ben de küçük pencereden -meraklı küçük bir çocuk gibi- onun hafifçe açıkta kalan şeffaf tenine, sırtının ince çizgisine, bir deri bir kemik kalmış omuzlarına ve olgunlaşmamış ama büyüleyici formuna hayranlıkla bakıyor, çalkantılı kasılmalarla sarsılan karnımın alt kısmında garip bir tepki hissediyordum. Nefes alışım hızlandı, kanım yasak bir bölgeye doğru akarak beni

gizlice banyoya koşup aynada kendime bakıyor ve bana neler olduğunu analiz ediyordum.

O yaşlarda, göğüslerin çıkıntılı yarıklarına ya da daha da ötesi, yuvarlak kadın kıçlarına karşı giderek artan bir çılgınlık hissetmeye başladım.

Daha sofistike bir terim olan 'popo' yerine kabaca 'kıç' terimini tercih ettiğim için beni bağışlayın.

Bunlar, şekli ya da boyutu ne olursa olsun, her zaman hantal bir şişkinliğe neden olurken, tam bir şaşkınlık içinde bacaklarımın arasında ne tür şeytanlıklar döndüğünü merak ediyordum; tek bildiğim açık ve çok sert olduğuydu.

şimdi kaçınılmaz olarak babamın bana seks hakkında herhangi bir bilgi vermeye nasıl karar verdiği üzerinde durmak zorunda kalacağım, çünkü o gün tüm sorunlarımın başlangıcını belirledi.

Sisli bir öğleden sonra, kütüphanede arka arkaya dört saat ders çalıştıktan sonra Dr. Markus'un ofisine gitmeye karar verdim.

Bir kez daha kaslarımı ateşe veren heyecan, pantolonum çok dar ve yanaklarım utançtan kızarmış bir şekilde ona gelmeme neden oldu.

Burnunun altında bir kitap ve kulaklarının üzerinde asılı presbiyopi gözlükleriyle antika büroya zarif bir şekilde eğilmiş olan babam, garip, korkutucu ötesi fiziksel durumumun neden olduğu rahatsızlığı fark etti ve uzun süre beni izledi, konuyu ona açıklamamı bekledi.

"Baba." Eşikte kıpırdamadan durdum; onun izni olmadan içeri girmem yasaktı ve kısa bir süre sonra başıyla onayladı. "Seninle konuşmam gerek." Yavaşça ilerledim, kalbim utanç ve tedirginlikle şişiyordu. Bizi ayıran büyük ahşap zeminin ötesinde, onun önünde durdum ve ellerimle kasıklarımı kapattım.

"Dinliyorum Efrem," diye o şaşmaz balgamıyla beni kışkırttı.

"Son zamanlarda hep gergin bir üye ile uyanıyorum ya da günlerimi gergin geçiriyorum. Bu sorunu nasıl çözeceğimi bilmiyorum. İşeyemiyorum bile," diye itiraf ettim büyük bir utançla. Eğitimi, zeki, sezgileri güçlü bir çocuktum ama kızlar ve seks hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordum. Bir kitap edinmek ve bu konuda araştırma yapmak için nafile bir bahane kullanmamıştım, bu yüzden

cinsellik inanılmaz derecede büyüleyici bir konu ve keşfetmeyi arzuladığım karanlık bir gizemle dolu.

"Oturun." Bir koltuğu işaret etti. "Eğer bu seni rahatsız etmiyorsa," diye ekledi aşağı bakarak. Tereddüt etmeden oturdum; bacaklarımı açtım ve pantolonumun dikişleri hassas tenimi sıktığında zar zor tısladım. "Sanırım rahatlamak istiyorsun, değil mi?"

"Evet, baba. Lütfen bana nasıl olduğunu söyle."

Babam gözlüklerini çıkardı, teorik tezleriyle tüm gereksiz alçakgönüllülüğümü silip süpürmeye hazırdı. "Sakin ol Efrem, en baştan başlayalım. Vücudunuzun verdiği tepkiye 'ereksiyon' denir ve görsel, kokusal, işitsel veya psikolojik çeşitli cinsel uyarıların tetiklediği erkek uyarılma durumunu yansıtır."

Göğsümde zonklayan merakla daha fazlasını öğrenmek istedim.

"'Ereksiyon' mu?"

"Evet, Efrem. Kavernozda cisimciklerinde bulunan büyük miktardaki kanın bir sonucu olarak penisin hacmi artar. Organı rahatlamış haline geri döndürmek için seminal sıvının geçişini teşvik etmek ve boşalma yoluyla serbest bırakmak gerekir."

Bugün hâlâ boşalmanın ne olduğunu anlamaya çalışırken yüzümde beliren şaşkın ifadeye gülümsüyorum. O zamanlar gerçekten çok masum bir çocuktum; bu saf ve deneyimsiz çocuğun bir yetişkin olarak erkeklerin en acımasız ve yavan olanı olacağına inanmakta zorlanıyorum.

"Peki bunu nasıl yapacağım baba?" diye ısrar ettim çalışkan bir okul çocuğunun merakıyla.

"Genellikle mastürbasyon olarak adlandırılan otoerotizmi uygulayabilirsiniz," diye devam etti.

"Mastürbasyon erkekleri ve kadınları birleştirir mi?"

"Evet, belli belirsiz ama farklı bir şekilde oluyor."

Babam bana hangi şekilde rahatlamam gerektiğini ve kadınların başka hangi yollarla kendilerini tatmin etmeye çalıştıklarını ayrıntılı olarak anlattı.

Birden fazla girişleri olduğunu ve çiftin yakınlaşması sırasında erkeğin - eşinin rızasıyla- her ikisini de kullanabildiğini ve bunlardan yüce bir zevk aldığını keşfettim.

"Spermatozoa bakımından zengin olan seminal sıvı, erkek cinsiyet bezleri olan testislerde bulunur. İki temel işlevi yerine getirirler

Endokrin, yani dölleme için yararlı sperm üretimi, ki bu genellikle fiziksel ilişkide bunlardan biri dişi yumurtayla birleştğinde meydana gelir ve testosteron salgılanmasından oluşan ekzokrin bir işlev. Bu hormon erkek cinsel özelliklerinin gelişimi için önemlidir. Bir gün görünüşünüz farklı olacaktır: kas kütleniz artacak, ses tonunuz değişecek ve vücudunuzun çeşitli yerlerinde kıllar olacaktır."

"Bu korkunç bir şey!"

Öyleydi. Benimle konuşurkenki vurdumduymazlığı, bazı kavramları kafama yerleştirme şekli de öyleydi: bir babanın insani duyarlılığıyla değil, bir doktorun soğuk pragmatizmiyle.

"Buna ergenlik deniyor Efrem. Büyüdükçe bir kadına dokunmayı, onu öpmeyi ya da ona sahip olmayı daha çok arzulayacaksın. Seks yapma arzusunu çocuk doğurma arzusundan nasıl ayırt edeceğini bilmen gerekecek. İkincisinden kaçınmak için prezervatif kullanmanız gerekecek. Zamanı geldiğinde sana bir paket vereceğim."

Söyledikleri üzerinde düşündüm. Ortalamanın üzerinde yeteneklere sahip bir çocuğun böyle önemsiz ifşaatlara şaşırması inanılmazdı. "Seks yapmak..."

"Evet." Babam parmaklarını birbirine geçirdi, ellerini masanın üzerinde yumruk yaptı. "Yaştlarınızın cinsel ilişkiyi belirtmek için kullandıkları çeşitli ifadeler duyacaksınız: 'sikişmek' veya 'sikişmek' en yaygın olanları, bunları bilmeniz iyi olur. Öte yandan, erkek üye genellikle çok aşağılayıcı terimlerle tanımlanır. Yaştlarınızdan bunları duyduğunuzda korkmayın."

"Tamam, ben de kullanabilir miyim?"

"Elbette, ama her zaman değil. Bireysel koşulları değerlendirmeyi ve her biri için en uygun dili benimsemeyi öğreneceksiniz." Babam sandalyesinden kalktı ve bir şahin dikkatiyle etrafımda dönerek beni yavaş bir incelemeye tabi tutmaya karar verdi. "Bununla birlikte, yaşam hedeflerinize odaklanmanızı istiyorum. Seksi bir boş zaman aktivitesi olarak göreceksin, başka bir şey değil. Otuz yaşından önce evlenmeyeceksin ve üremekten kaçınacaksın."

"Evet, baba."

"Doğa yok etmek için yaratır Efrem." Ağzına kadar dolu penisimle, hâlâ ateşler içindeki bedenimin önünde durduğunda

bakışlar onun sertliğinin üstesinden gelir. "Aynı şekilde, doğal bir dürtü olarak seks, yıkıcı niyetleri gizler ve tutkularına teslim olan erkek kötü, içgüdüsel ve sapkın olur..."

"Peki bu kötü bir şey mi baba?" Onu izlemeye geri döndüm, rahatsızlığımı konuşmasını anlamak için gereken konsantrasyondan ayırt etmeye çalışıyordum.

"Psikoseksüel ya da parafiliak bozukluklara yol açmadıkları sürece değil. Şu andan itibaren onları incelemeye başlayacaksınız, böylece seks hakkında her şeyi, hatta en kötü yanlarını bile bileceksiniz."

O sırada kitaplığın geniş raflarından birinden bir kitap çıkardı ve bana uzattı. Kitabı açtığımda, aydınlanmış şaşkınlığımla, bana seks ve onunla ilişkili sapmalar hakkında bilmem gereken her şeyi öğretmeyi amaçlayan tıbbi bir açıklamayla ilişkili çeşitli açık çizimleri fark ettim.

"Seni hayal kırıklığına uğratacağımdan mı korkuyorsun?"

"Böyle bir şey olmayacak," dedi epigrafik bir ifadeyle. "Bir gün sen de benim gibi büyük bir psikiyatrist olacaksın Efrem. Benim mesleğim çoğu zaman akli başında bir deliliğe yol açan mutsuz bir meslek, ama tam da delilikte hayatın anlamını bulacağını fark edeceksin."

Babamla sohbet etmek her zaman kolay değildi; Markus Krugher son derece çarpık, köşeli bir zihne ve işkence gören bir ruha sahipti.

"Anlamıyorum."

"İki tür delilik vardır. *Sağlıklı* olan ve *deli* olan: İlki tutkuyla, erotizmle, sapkınlıkla ilgilidir; ikincisi aşkla, duygularla, ahlakla. İkincisi acıya neden olur, insanın zayıflamasının kaçınılmaz kaynağıdır. Tensel hazza keşfedeceksiniz, bir kadını kaç farklı şekilde becerebileceğinizi keşfedeceksiniz ama ona aşık olmayacaksınız."

"Neden?"

"Çünkü sen doğanı takip ediyorsun Efrem." Sert bir bakışla beni iyice incelemek için üzerime eğildi. "Çizimlerini görmediğimi mi sanıyorsun? Peki küçük Engel'e ne yapacağını sanıyorsun? Bu, sekse asimile edilmiş basit bir arzu değil."

Gençlik anılarım eskisi kadar net olmasa da, babamın yatağın altında ortaya çıkardığı, Engel'in vücudunda gerçekleştirmek istediğim fantezileri çeşitli pozisyonlarda açık ve net kalem izleriyle tasvir ettiğim o dejenere çizimleri hala hatırlıyorum.

Eklemleri edata dikkat edin: kızın vücuduyla değil, *üzerinde*.

"Kızgın mısın, baba?"

"Hayır."

"Hasta mıyım ben?" İçimde bir sorun olduğu düşüncesi bile beni rahatsız ediyordu.

"Hayır, öyle değilsin. Henüz on bir yaşında olmana rağmen, dürtülerini kontrol altında tutman gerekiyor. Büyüdüğünde daha güçlü olacaklar ve kolayca kontrolünden çıkabilecekler. Bu yüzden sana onları nasıl yöneteceğini öğreteceğim."

"Tehlikeli mi bunlar?"

"Hayır, hayatına kastetmeksizin bunları boşaltmaya karar verdiğiniz kişinin rızası olduğu sürece."

"Kimseyi incitmek istemiyorum," dedim babamı kızdıran bir pişmanlıkla. Fazla duygusal olmamı ya da hislerime kapılmamı istemiyordu. Beni annem için ağlarken yakaladığında sık sık tokatlar, keder ya da pişmanlığın onu hayata döndürmek için hiçbir şey yapmayacağını savunurdu.

"Cinselliğinizi paylaşmayı seçtiğiniz kadın sizi kabul etmeye istekliyse bu gerçekleşmeyecektir."

"Ve sana göre..." Yanımda bir partnerle geleceğimi düşündüm, onun benim gibi birini kabul etmesinin ne kadar zor olacağını düşündüm. "Öyle mi olacak?"

Babam gururlu, hiyerarşik duruşunu korudu ve hiçbir güvensizlik göstermedi. "Sizin gibi erkekleri memnun etmeyi seven kadınlar var, çünkü kendilerini tamamen sevgililerinin kollarına teslim etmekten başka bir şey istemiyorlar."

"Peki iyi bir sevgili olabilecek miyim?"

"Onlara aynı anda hem acı çektirip hem de eğlenmelerini sağlayabileceksin Efrem."

Şimdi beni okuyan herkese şu kavramı dikkatlice açıklamam önemli: Bazı erkeklerde, bazen cinsel davranış anormallikleriyle kendini gösteren, doğuştan gelen bir sapkınlık vardır.

Çoğu durumda, ister kendisiyle ister başkalarıyla olsun, fiziksel deneyim, bir erkeğin neye ihtiyacı olduğunu, onu neyin uyandırdığını ve libidosunu nasıl tatmin edebileceğini anlamasını sağlamak için analitik bir araç görevi görür.

İşte bu düşünceyle kendimi tanımaya başladım.

Ergenlik dönemi boyunca çeşitli kızlarla sayısız deneyim yaşadım. On dört yaşında ilk cinsel ilişkiyi yaşadım. Kayda değer bir performans değildi, ancak tüm korkuları ortadan kaldırmaya ve seksin küfür veya utanç verici bir şey olmadığını, sadece vücudumun ihtiyaç duyduğu rutin bir aktivite olduğunu anlamama yardımcı oldu. Sonraki yıllar bir dizi cesur sürünmeler, ıslak öpücükler, meraklı eller, aralıksız titremeler, yüksek sesli inlemeler ve kalçalarımın etrafına sarılmış uyluklar ile geçti.

Ucuz bir kadın avcısı, en kötü türden bir zampara oldum, ciddi ilişkilere ya da ağlamaklı beyanlara alışık değildim.

Büyük bir yoğunlukla deneyimlemediğim hiçbir yarık, *delik*, *delik* - ya da ne demeyi tercih ederseniz - yoktu.

Kadın bedeninin ne kadar muazzam olduğunu, talepkâr avuçlarımın altında kendini şekillendirmeye ne kadar yatkın olduğunu, yumuşak ön duvarları işgal ettiğimde ne kadar yumuşak olduğunu ve arka mağaraya sürünmek istediğimde ne kadar düşmanca ve kaprisli olduğunu keşfettim.

Her halükarda, hiç kimse beni uzaklaştırmaya çalışmadı, bekaret ya da deneyim eksikliği nedeniyle, bacaklarının arasında büyük bir üyeyi karşılamamanın doğal olarak neden olduğu o samimi acıyı çekmek zorunda kalanlar bile.

Her birinde beden eridi, karıştı, yandı ama ruh çok uzaklara gitti, başka bir şey aradı, daha güçlü ve daha aşırı bir şey. Sevgililerimden istemeye cesaret edemediğim bir şeydi bu, çünkü bugün hala topluma hakim olan ahlakçılık nedeniyle kolayca ahlaksız olarak damgalanabilirdim. Ünlü bir psikiyatristin oğlu olarak, özellikle gelecekteki kariyerimi tehlikeye atmamak için, kendim hakkında hoş olmayan ya da adi dedikodulara maruz kalmaktan kaçınmalıydım.

Bununla birlikte, herhangi bir görevi yerine getirirken gerçek ihtiyaçlarımın ne olduğunu derinlemesine analiz etmekten vazgeçmedim.

Her gün çalıştım, eve mükemmel notlar getirdim, piyano dersleri aldım, her Perşembe futbol oynadım ve hafta sonları karanlık *ikiliğimi* serbest bırakarak, o anda bunu hak eden genç kıza ilgi gösterdim.

Babam oldukça aktif bir cinsel hayatım olduğunu biliyordu ama beni hiçbir şekilde engellemedi. Kendini basit tavsiyelerle sınırladı ve

Zaman zaman bana hiçbir kitapta veya kılavuzda bulamayacağım faydalı ve yeni tavsiyeler verirdi.

Onu gülümserken gördüğüm nadir anlardan biri erken mezun olduğum ve benimle gurur duyduğu andı ama o mutluluk anı saniyeler içinde hiçliğe karışan bir serap gibiydi; bu bile onu daha az katı yapmaya yetmedi.

Sonraki yaz boyunca beni öğleden sonra dil kurslarına yazdırmaya karar verdi; Almanca'yı İngilizce, Fransızca, Rusça ve Danca ile birleştirdi. Yavaş yavaş boş zamanlarım daralmaya, kızlarla randevularım azalmaya ve futbol maçlarına katılımım giderek daha düzensiz olmaya başladı.

Çalışıyor, çalışıyor ve pratik yapıyordum.

Günlerimi başka hiçbir eğlenceli aktivite meşgul etmiyordu.

Babam bana hafta sonları bile evde kalmamı ve dikkatimi dağıtacak şeylerden uzak durmamı dayatmaya başladı.

Seks yok, kadın yok, futbol yok, arkadaşlarla dışarı çıkmak yok, gerçi hiç arkadaşım olmamıştı ama bu benim için sorun değildi, ne de olsa yalnızlığı her zaman sevmiştim ve her şeyden önce onu işgal etmek isteyen herkesten korumuştum.

Müzik öğretmeni Brandolf öldüğünde, beni piyano derslerinden mahrum bıraktığında, kendi içime kapanmaya başladım. Ergenlik yıllarımdaki canlılığımı kaybettim ve on sekiz yaşında bambaşka bir çocuk oldum: utangaç, gölgeli ve aceleci.

Hayatım babamınkiyle yakından bağlantılı olmaya başladı: benim adıma o karar verdi, kim olduğuma o karar verdi, kim olmam gerektiğine o karar verdi.

Artık hiçbir bağımsızlığım, hiçbir özerkliğim yoktu.

Boğucu bir şekilde bedenimde ve zihnimde acı verici izler bırakan şeytani bir zorbaydı. Benim büyüdüğümü, kişiliğimin değiştiğini ve kendisinininkinden daha güçlü olma tehdidini hissetmişti, bu yüzden benim üzerimdeki kontrolünü kaybedeceğinden ve böyle bir şey olursa tekrar kazanamayacağından korkuyordu.

Kontrol, Lesern, kontrol, bu konuya da ilerleyen sayfalarda istemeyerek de olsa döneceğim...

Kurallar ve görevlerden oluşan bulanık günlük rutinimin, benim sağlayamadığım bir sarsıntıya ihtiyacı vardı.

Ruhum korkunç bir varoluşa hapsedilmişken kaderimi nasıl değiştirebilirdim?

Cehennemin tadını damağımda hissedebiliyordum, Şeytan'ın kanatları üzerime yapışmış, dili beynime saldırıyordu. Babam bana gelecekte Amerika'da görkemli bir klinik kurma planından bahsettiğinde işler daha da kötüye gitti. Her yerden gelen hastalara yaklaşmak için yüksek derecede dil becerisine sahip olmak gerekiyordu, bu yüzden beni bilgimi artırmaya, kendimi eğitmeye, çalışmaya zorladı.

Çalışıyorum. Çalışıyorum. Çalışmak.

Daha fazla fiziksel ve zihinsel kısıtlamalara ve zararlı psikolojik baskılara maruz kaldım.

Şiddetli migren ağrıları çekmeye, zihinsel berraklığımyı kaybetmeye başladım; çünkü konsantrasyonumu korumak ve onun talep ettiğı verimlilik düzeyine ulaşmak için göstermem gereken çaba, sık sık stres ve endişe yaşamama neden oluyordu.

Ölmek istedim.

Her ne kadar kendime başaracağımı, bu üzücü gerçeklikten kurtulacağımı söylesem de, öyle yorgun ve yılgın olduğum bir an geldi ki, babamın çalışma odasında sakladığı ilaçları nasıl kullanabileceğimi düşündüm. Garip bir huzursuzluk, kafamın içine giren çılgın bir çatırtı, onları geceleri almamı önerdi, böylece ölüm beni hayattan mahrum ederse, acı bile çekmeyecektim.

Bir daha asla uyanmayacaktım, uykum sonsuz olacaktı ve Markus Krugher'in evcilleştirecek başka hayvanı olmayacaktı. Ayaklarına kapanacak çocuklar, tüm enerjisini harcayacağı gençler, yıpratacağı, eğip bükeceğı, cezalandıracağı, aşağılayacağı oğlanlar olmayacaktı.

Günden güne öldürmek.

Ölmek istedim çünkü kendimi yıkık dökük bir hapisyanede, kendi kalıntılarımyın arasında kansız yatarken, beni öldürdükten sonra aynı alçaklığı tekrar tekrar yapmak için her gün ruhumu çağırmaya çalışan bir büyücüyle birlikte kilitli hissediyordum.

Bugün, henüz on sekiz yaşındayken her şeyi sona erdirmeye olasılığını düşünmenin korkakça, zayıfça ve düşüncesizce olduğunu düşüneceğimizi biliyorum.

daha fazla kör umutsuzluk zihnimi ve eylemlerimi bulandırmak, beni başka bir çıkış yolu olmadığına ikna etmek için.

Bu korkunç acı, gizli ve dırdırcı, deliliğimin girintilerine gömülmüş, sadece maksimum hayal kırıklığı anlarında ortaya çıkan basit bir isyan patlamasına dönüşene kadar günlerce, haftalarca, aylarca bana işkence etti.

Yıllar geçtikçe, içimdeki acıyı telafi etmenin, onu serbest bırakmanın ve düşüncelerime sonuçları en trajik olabilecek aptalca alternatifleri bulaştırmasını önlemenin bir yolunu bulmayı başardım.

Ve böylece yaşamak, tüm acılarımın amansız ağırlığını taşımak için kadınlara, onların sıcak kollarına sığınıyor, davranışlarımın yıkıcı bir geçmişin, babamın doğurduğu canavarın ölümcül sonucu olduğu o küçük zevk anlarının tadını çıkarıyordum.

Onların yakıcı ıgllıklarına, vücutlarının yanan noktalarına ve hepsinden önemlisi ağlamalarına sığındım.

Tutkulu, çaresiz, yoğun, yüce.

Onları ağlarken görmeye bayılıyordum.

Her birinin gözyaşında yeniden doğdum.

Ona baktım, hayranlıkla seyrettim, içindeki günahlarımın soluk yansımasına baktım.

Kalçalarının arasında büyük, ateşli bir kıymık gibi sıkışıp kaldığımda, ruhumu temizlemek için her parlak teli yaladım.

Onları ters çevirdim, tokatladım, bağladım, izin verilen her sakalsız yarıktaki acımasızca, akkor halinde gidip gelerek becerdim: ağız, vajina, anüs, beyin, kalp.

Evet, beyin ve kalp de kendi girdileri olan organlardır.

Bu son sözleri dengesiz bir manyağın zorlama ve kaba saçmalıkları olarak okuduğunuzu tahmin ediyorum, ama kaçmayın, acele etmeyin...

O saldırgan şehvet ve kontrol edilemeyen çılgınlık beni arındırmayı başardı.

Ölüm sancıları azaldı.

Kadınlar yeni ve görkemli bir ıstırap haline geldi, ta ki hepsini bir kanat çırpışıyla yok edecek olan o küçük yaratık ortaya çıkana kadar

Böyle bir güce sahip olabileceğimi asla düşünmezdim.
Sen.

3 *Thea*

*Bu dünyada sadece eziyetle ve sadece eziyet
aracılığıyla sevebiliriz.*

FYODOR DOSTOYEVSKI

Bu benim için yeterliydi.

Efrem'in bana söyledikleri yeterliydi.

Ona neden kendisinden olmayan bir çocuğu büyüttüğünü ya da o şefkatli çocuğun annesinin nereye gittiğini sormamıştım, ama bana Giselle'e neden kendini bu şekilde ifade ettiğini açıklamıştı - çünkü öpüşmemizi ona görünüşte alaycı sözlerle gerekçelendirmişti - ve ben de ona güvenmeye karar vermiştim.

Birine güvenmek her zaman büyük bir risktir, incinme, acı çekme, yanıldığını anlama, fazla saf olma tehlikesi vardır, yine de ona güvenmeye karar vermiştim. Samimiyetini, bakışlarındaki sertliği, tavırlarındaki güveni hissetmiştim ve ondan şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu. Tek umudum, er ya da geç Ben'in bana itiraf ettiklerini daha derinlemesine inceleme fırsatı bulacak olmamızdı. Cevaplar istiyordum ama Efrem'i kendi isteği dışında bana açılmaya zorlamayacaktım; sabırlı olacak, geçmişimizi birlikte gözden geçirip karanlık sırlarını ortaya çıkarabilmemiz için aramızda doğru güvenin oluşmasını bekleyecektim.

Diğer kızlarla birlikte masada oturup düşüncelere dalmışken, çatalımı tabağımda çeviriyor ve sanki kendimi savunmak zorunda kalacağım pusuda bekleyen bir düşmanmış gibi ona acımasızca bakıyordum. Heyecandan sol bacağım ve çatal bıçağı tuttuğum elim titriyordu. Kimsenin olup olmadığını görmek için tedirginlikle etrafıma bakındım.

Farkındaydılar ama hepsi kendi kişisel savaşlarıyla yüzleşmeye odaklanmıştı. Madam Monique'in her birinin yemek planına göre hazırladığı yemeği sessizce izlediler ve kirpiklerinin titremesi, ıstırap titreşimleri, dehşet iç çekişleri arasında, içlerinde bir yerlerde, pes etmemek, yemekten, görüntüsünden ya da sadece kokusundan duydukları korkuyu yıkmak için cesaret toplamaya çalıştılar.

Böylesine şık bir masa karşısında herkes çok farklı duygular hissedebilirdi: midenin guruldaması, ağzın sulanması, lezzetleri dilde hissetmek için sabırsızlık ve hemen ardından açlıklarını gidermiş olmanın verdiği tatmin.

Ama bizim için öyle olmadı.

Bizim için bu, yemeğin bizi baştan çıkarmaya, teslim olmamızı sağlamaya ve ardından bizi mahkûm etmeye, zihinlerimizi manipüle etmeye ve vizyonumuzu çarpıtmaya hazır şeytani bir iblisten başka bir şey olmadığı cehennem gibi bir ziyafette oturmak gibiydi.

Dr. Ruiz bana beyinde açlık ve toklukla ilgili iki alan olduğunu, bunların sanki dönüşümlü olarak çalışan *zihinsel cihazlar* gibi olduğunu açıkladı. İlki açıldığında, vücudumuz sinyali alır ve ihtiyacı olan besini almak için hareket etmeye başlar. Yemek yedikten sonra bu cihaz kapanır ve yerini vücudun kendini tok hissetmesini ve dinlenmesini sağlayan ikinci cihaza bırakır. Yeme bozukluğu olan hastalarda, bu cihazlar gerektiği gibi çalışmaz, bu nedenle davranışlarda bir değişiklik olur ve bu da benim durumumda olduğu gibi takıntılı, güvensiz ve sağlıklı hale gelir.

Benim için bu, anoreksiya nervozanın karşılaşılabileceğim en kötü dövüşçü olduğu bir ring dövüşüydü.

Beni tam karnımdan vurabilir, yere yıkabilir, ikna olana kadar güçsüz hissettirebilirdi.

Kendimi, onun gücü karşısında aşağılanmış, zayıf biri olduğuma ikna ettim.

Ben de kıpırdamadan yerde yattım, yumrukları aldım, içime çektim, çoktan pes etmiştim.

"Çok fazla yememelisin, Satanist." Beni düşüncelerimin uçurumundan çekip çıkaran, görünüşe göre beni yalnız bırakmaya hiç niyeti olmayan güzel aktris Sophie Queen oldu. Lüks bir markaya ait daracık bir bluz ve parıltılı eksantrik bir makyajla karşımda oturuyordu.

Göz kapaklarını süsleyen ışıklar, gözbebeklerinin yeşim yeşilini daha da belirginleştiriyordu.

"Nasıl?" Çatalımı tabağın kenarına koydum ve şaşkınlıkla ona baktım.

"Neden hiç susmuyorsun Kraliçe?" diye araya girdi Riley, onun başkalarını aşağılamak ya da hakaret etmek için dönüp durduğunu duymaktan en az benim kadar yorulmuştu.

"Sana soran olmadı, Adams," diye tersledi onu, soyadıyla hitap ederek; insanları, yoluna çıkmamaları ya da onu azarlamamaları gereken önemsiz varlıklarmış gibi susturmak onun alışkanlığıydı. Juliette dayanışma için bir elini omzuma koydu; o da onun kabalığına tahammül edemiyordu. "Diyordum ki, sevgili Thea..." Sophie suçlayıcı bir sırtıyla saldırıya geri döndü. "Sanırım beline birkaç santim eklemiştir. Nasıl oldu bu? Belki de antrenmanlarına ara vermişindir? Gitarınla tembellik edip kimsenin umurunda olmayan şarkılar yazmak yerine kalori yakmak için parkta koşuya çıkabilirsin."

Tabağı benden uzaklaştırmak ve ayağa fırlamak için onun aşağılayıcı hakaretlerini duymak yeterliydi.

Sandalye gürültüyle yere çarparak Nasha ve Akemi'yi ürküttü; hepsi korkuyla bana baktı, aktrisin üzerine atlayıp onu döveceğimi düşünüyorlardı.

Geçmişte Dr. Ruiz ile neler yaşandığını biliyorlardı ve benzer bir tepki olasılığını göz ardı etmediler. Ancak ben agresif bir kız değildim, özellikle de ilgime layık olmayanlara karşı.

Sakin ve soğukkanlı bir şekilde Sophie'ye yukarıdan meydan okudum, sonra bir süre önce, önemli görmeye başladığım bir adam, bir rehber, değerli tavsiyeleri olan bir akıl hocası tarafından bana verilen bir öğretiyi yavaşça tekrarlardım. "'Zamanımıza değmeyen insanlar vardır. Ne aşk için, ne de nefret için.'" Ona kendinden emin, ürpertici bir tonda söyledim, o kadar ki rahatsızlığını gizlemek için çenesini kaldırıp kasıldı. "Ve sen değersizsin, Sophie."

Odaya garip bir sessizlik çöktü. O dehşete kapılmıştı; ben hiçbir şey hissetmedim, sadece onu susturmuş olmaktan dolayı bir parça memnuniyet duydum. Cevap vermek için ağzını açtı ama tek kelime edemeyince, hemen başını eğip yemek yiyormuş gibi yapan Akemi'nin bakışlarında teselli aradı. Akemi'nin bu garip tavrını, arkadaşının asılsız saldırılarıyla ilişkisini kesmek istemesi olarak anladı. Belki de Akemi'nin ne kadar

Sophie'nin varlığı hepimiz için zehirli olmaya başlamıştı. Kötülük yapıyor, zaten açık olan yaralarımıza zehirli oklar atıyor ve sanki başkalarının acı çekmesi kendine olan saygısını artırıyor gibi bundan zevk alıyordu.

Birden iliklerime işleyen bir ürperti hissettim, bir hançer anlık huzurumu inceltti, midem suçluluk duygusuyla isyan etti: Reddetmek için acele ettiğim iki sefil lokmayı yutmuştum.

Umutsuzluk göğsümde büyüdü ve onunla birlikte görünüşümün iğrenç olduğuna inandım.

Bu fazladan santimetreler tüm paranoyamı yeniden uyandırmaya yetti.

Korku beni ele geçirdi ve yine kendimi kusurlu, yanlış, deforme olmuş, reddedilmiş hissettim.

Dünya tarafından reddedildi.

Annem tarafından

reddedildi. Andy tarafından

reddedildi.

Hayranlarım tarafından reddedildim.

"Thea." Juliette elimdeki bez peçeteyi buruşturup masanın üzerine, bardağın yanına attığımı gördü. Acı dolu bir bakışla, ona yine işkenceme teslim olmak üzere olduğumu, kaydettiğim küçük ilerlemeyi engellemek üzere olduğumu söyledim. Gözlerini kırıştırdı, korkmuştu. "Hayır, Thea. Hayır!"

Odadan koşarak çıktım.

Duygularımı görünmez bir yumrukla kavrayarak koridordan aşağı koştum, yükselip patlamalarını engelledim, aksi takdirde yere yığılırdım. Merdivenleri birkaç kez tökezleyerek çıktım, gözlerim takıntıdan, parçalanmış formumdan, Dr. Nørgård beni her tırtıldığında terazide beliren o küçük sayıdan dolayı bulutlanmıştı.

Kafam karışmış ve acı içinde omzumu birine çarptım, ancak ne kim olduğunu gördüm ne de özür dilemek için arkamı döndüm.

Bir operatör, Hunberct ya da temizlikçi olabilirdi, o anda benim için fark etmedi.

Kafamda tek bir hedef vardı.

Odanın kapısını açtığımda hemen banyoya gittim.

O zaman tankı doldurmazdım, boğulma umuduyla içine dalmazdım ama başka eğlenceler biliyordum.

Herkesin vazgeçmenin en iyi karar olduğunu düşündüğü anlar vardır, ta ki biri gelip hayatın bir değeri olduğunu ve zorluklara rağmen bunu hak ettiğini anlamanız için size elini uzatana kadar

yaşanacak. Bir daha acı sana böyle bir ıstırap yaşatırsa bana koş... Efrem bir süre önce söylemişti ama o anda her yanım onun adını haykırsa da tüm kliniği arayacak gücüm yoktu.

Neredesin şimdi? Havada titreşmeyi başaran sessiz bir çığlıktı. Buraya gel Efrem, bana yardım et.

Onu çağıran, ona ihtiyacı olan, onu kucaklamak, omuzlarına tutunmak ve kendisini içine düştüğü belirsizlikten çekip çıkarmasına izin vermek isteyen yaşlı Thea'ydı.

Ona ihtiyacın var. Bana değil.

"Ben değil!" diye tekrarlardım yüksek sesle, beni alt etmek, ezmek, kendi hayatına yeniden sahip olmak için beni uzaklaştırmak için her yolu deneyen eski bana karşı.

Titreyen parmaklarımla lavabonun altındaki dolabın kapağını açtım.

Efrem, annemin bana verdiği maymunun fermuarına sakladığım müshil kutusunu bulmayı başarmıştı ama bir tuvalet kâğıdının içine, daha sonra çıkaracağım yere özenle yerleştirilmiş on tablet daha sakladığımı bilmiyordu.

Onları bulana kadar birkaç saniye aradım.

Skandal ganimetim elime geçtiğinde onu mermerin üzerine koydum ve içindeki tabletlere bakarak tereddütle açtım.

Kontrendikasyonların farkında olduğum için bunları almak konusunda emin değildim.

Fazla miktarda alınmaları halinde karın krampları, elektrolit dengesizlikleri ve bağırsakların normal işleyişiyle ilgili hastalıklar gibi hoş olmayan yan etkilere neden olabilirler.

İstemedim, onları almak istemedim.

Yine de, kalbim kulaklarımda çarparken ve vücudumda ter damlaları oluşurken, kolum tam bir özerklik içinde hareket etti, kötü seçimlerin taşıyıcısı, bela ve tehlikenin habercisi olan bağımlı bir zihnin sinyallerini takip etti.

İstemiyorum. Kes

şunu! Dur artık!

Acıdan damlayan, zehir gibi acı gözyaşlarımla aynaya bakıp kendimi gördüm. Saçlarım dağılmıştı, gözlerimi çevreleyen küçük grimsi halkalar, elmacık kemiklerim donuktu, Efrem benimle konuştuğunda ya da

dokunulan, çatlamış ve susuz kalmış dudaklar, görünmeyen ama sadece halsizlik ve yılgınlığın aktığı dayanılmaz yaralar.

Kendimi suçlu hissettim: Yaşlı Thea'dan özür dilemek, ona yaptıklarım için ondan af dilemek istedim ama o iblisi durduracak, yok edecek, bize zarar vermesini engelleyecek gücüm yoktu.

*Ben de en az onun kadar
kurbanıdım. Bizi nasıl
kurtarabilirdim?*

Birkaç dakika boyunca bocaladım, keskin, hain ve keskin bir şekilde ağzımı açmam için beni ikna etmeye çalışan karanlık bir hüznü içtim. Sessizlik içinde, sümüklü bir fahişe gibi, rahatsızlığım ruhumu kirletmeye ve o umut kırıntısının yerine inatçı bir feryat koymaya çalıştı: *Üstlerine gidin, onları aşağı atın. Devam edin.*

Bunun yerine, mantığımı beni yok etmeye yönelik sağlıksız içgüdüye bağlayan ince ipe tırnaklarımla tutunarak oyalandım.

*Düşmemeliydim.
Onun vahşi inine girmemeliydim. Direnmek
zorundaydım.*

Bu sırada ıstırapın ağırlığının göğsümü ezdiğini, dikenli korolaların omuzlarımı delip beni eğilmeye zorlayana kadar battığını hissettim.

Dayan, Thea. Dayan biraz!

Bunu başaramazdım. Hayatta kalamazdım, dışarı çıkamazdım.

Bu tehlikeli ayartmaya boyun eğmek, onunla savaşmaktan daha kolay olurdu.

Ani bir cesaret dalgasıyla dudaklarımı araladım ve yedi kapsülü ağzıma attım, yutmadan önce bile tereddüt ettim.

Ne halt ediyorsun, Thea?

O anda bakışlarımı kaldırdım, garip bir şekilde gözlemlendiğimi hissettim: ayna, açık kapıda duran başka birinin yansımasını geri gönderdi. Sadece varlığıyla bile havaya yakıcı bir şaşkınlık, bir öfke ateşi katmayı başaran heybetli, silik bir figür. Yanan magmayı tenimde hissettim. Dehşet nefesimi kesti ve uzuvlarımı taşlaştırdı. Canavarca bir kararlılıkla acımın sisi içinden ilerleyip bilinçsizliğimin duvarını kırdığında, hamlelerini öngörecektir ne zamanım ne de aklım vardı.

Yenilmez bir inatla bileğimden tutarak beni kendi yönüne çevirdi ve diğer eliyle yanaklarımı kavrayarak onları ezdi.

eşi benzeri görülmemiş bir güç.

"Tükür onları." Efrem beni çaresiz bir geyik yavrusu gibi avlamak için lavaboya doğru itti. Onu orada, üzerimde yükselirken görünce şaşırarak gözlerimi kııptım. Öfkeli bir canavara benziyordu, beni yıllardır yapmaya çalıştığımdan daha fazla parçalayabilirdi. Başımı salladım ve taneleri yanağımanın altına bıraktım. Düşüncesizce yaptığım bu hareket onun öfkesini daha da arttırdı. "Lanet olsun. Tükür onları, Dorothea. Şimdi!" Daha önce hiç böyle küfrettiğini duymamıştım; sabrının tükendiğini ve niyetimden gerçekten korktuğunu gösteren bir işaretti bu. Kendimi onun elinden kurtarmak için isyan ettim ama ondan kaçmak imkânsızdı. Efrem çok güçlüydü, beni o kadar sıkı tutuyordu ki onu itmek işe yaramazdı. Ayrıca, kendini kabul ettirmeyi ne kadar sevdiğini biliyordum, bu durumda iyi bir nedeni vardı.

Sessiz bir inkârla yine başımı salladım ve burun deliklerinden nefes vererek gözlerini en hafif tabirle korkutucu bir ifadeye büründürdü. "Beni dinlesen iyi edersin," diye karşılık verdi belirsiz bir sakinlikle ve ona güvenmemi sağlamak yerine omurgamdan aşağı bir korku ürpertisi gönderdi. "Aptalca bir şey yapma." Mavi gömleğinin örttüğü geniş göğsü üzerimde yükselirken, sanki her tarafa karanlık, soğuk bir gece çökmüş ve o da artık sönmüş olan küçük bir yıldıza yeniden ışık vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ona derin derin baktım, zamanlamasının nasıl hiç şaşmadığını, doğru anda nasıl müdahale ettiğini merak ettim. Koridorda koşarken ittiğim adamı düşündüm ve onun o olduğu sonucuna vardım. Muhtemelen kafamın karışık olduğunu, kötü bir ruh hali içinde olduğumu fark etmiş, bu yüzden de usta bir avcı gibi yavaş ve ölçülü adımlarla beni takip etmiş, beni gafil avlamak ve harekete geçmemi engellemek için banyoya dalacağı anı beklemişti. "Dorothea," diye seslenerek içine kapandığım balonu patlattı. Tekrar geri adım attım, parmaklarının arasında sıkıştırdığı çenem yanarken kuyruk sokumumu mermerin kenarına sıkıştırdım. Ağzım acı dolu bir yüz ifadesiyle kıvrılmıştı ama yine de onun nefret ettiği tüm inatçılığımın karşı koyuyordum. "Tükür onları," diye tısladı yine, sert ve ekşi bir sesle. "Beni bundan daha sert olmaya zorlama."

Birçok kez gitmişti ve *hiç* üzülmemişti; bunu hatırlaması gerekirdi.

Yumuşak, zayıf, yürek parçalayan bir gülümsemeyle, alnında titreyen bir tutam siyah saçı izlerken, uzun kirpiklerinin uçlarını okşarken kendimi kaybettim; bu kirpiklerin altında, yüce gönüllü ama aynı zamanda zalim, muazzam bir yaratığın uzak yankısı olan iki güçlü iris gizliydi.

Onları düşündüm, bilinmeyen, muhteşem, bozulmamış bir dünyayı keşfettim.

Göksel bir şehvet bir melek gibi kalbime indi, varlığımın en iç akorlarını yaladı ve üzerinde yaşadığım sarkacın sıkıcı salınımını yavaşlatmaya çalıştı.

Öte yandan, taşıkardi hızlandı.

Sessizlikte bile, sert, her yere nüfuz eden tavrıyla, ağzı yarı açık, nefesi sıcak, kasları beni kırılmaz bir hapis haneye hapsederken, Efrem ayaklarımı yerden kesmeyi, bana her şeyi kapsayan bir huzur aşılamaı, kendini göstermek için sık sık aceleci yöntemler kullansa da içime baktığı söylenmemiş bir anlayışı aşılamaı başardı.

Dudaklarını bıraktım ve bakışlarımı kaldırdım, onu bana ciddi bir şekilde bakarken, konsantre olurken yakaladım.

İçimde bir şeylerin döndüğünü, düşüncelerimi istila ettiğini ve derinliklerime indiğini hissettim.

Kolumu yavaşça hareket ettirerek bileğini kavradım ve beni bırakması için soğuk parmak uçlarımın arasına sıkıştırdım ama bu umut dolu yalvarışın ardında saklı olan teslimiyeti kabul etmedi.

Evet, teslim ol.

Çünkü gerçek şu ki, seçtiğim kadere teslim oluyordum. Onun değiştirmek, engellemek, yok etmek istediğı bir kadere.

Elini yanaklarımdan başımın arkasına götürmeden önce sıkılmış dişlerinin arasından endişeyle iç çekti. Kara kaşlarının altında bıçak gibi keskin, parlak, tehditkâr iki bıçak hissetmeseydim, açgözlü olduğunu düşüneneğim bir cüretle elimi tuttu. Kafa karışıklığı ve aceleci tavrıyla büyülenmiş bir halde, yan taraftaki tuvalete doğru yürümeye teşvik edildiğimi hayal meyal fark ettim. Efrem, belirgin bir özgüvenle oturağı kaldırdı ve beni eğilmeye zorlamak için boynuma amansız bir baskı uyguladı. Dizlerimin onun tarifsiz ağırlığı altında büküldüğünü ve yere çarptığını hissedene kadar sadece birkaç saniye direnme iradem vardı.

Boğuk bir iniltiyle ve dudaklarım hâlâ gergin, kararımdan emin bir şekilde başımı salladım.

Yine de, kendime zarar verdiğimden bu kadar eminsem, Sophie'nin suçlarına gerçekten bu kadar önem vermek istiyorsam, mantığımı manipule etmesine izin veriyorsam, neden o lanet hapları hala yutmamıştım?

"Tükür onları, Dorothea, dedim." Efrem'in cızırtılı, kavernöz sesi beni şimdiki zamana geri getirdi, göz bebeklerim beyaz seramiğe çivilenmişti. "Ya bana itaat edersin ya da o müşhillerin ağzından çıktığını görene kadar günün geri kalanında burada, bu pozisyonda kalırsın." Kelimelerin inatçılığıyla birleşen tınının yoğunluğu her yerimi titretti. Onu tanıdığım için, beni gerçekten de gerektiği kadar diz çökmeye zorlayacağından emindim. Arkamdaki buyurgan varlığı cesaret kazanmama yardımcı olmayacak, tam tersine... sahip olduğum her küçük özlemle birlikte cesaretimi zayıflatacaktı. Dolayısıyla bu durumla başa çıkmak için iki alternatif vardı: ya Efrem'e boyun eğip onu dinleyecektim ya da kindarlığıma devam edecektim ki bunun sonucu sadece kendime zarar vermek ve onu hayal kırıklığına uğratmak olacaktı.

Düşüncelerimin karmaşasında dolaşırken, falanksları enseme daha sıkı kavradı; başparmağı şahdamarıma bastırdı, kalbimin ne kadar çılgınca attığını hissetti.

Gerçekten yedi müşhil tableti yutmak istiyor muydum? Annem benim hakkımda ne düşünürdü?

Ya büyükanne Lizzie?

Durumum daha da kötüleşseydi Büyükanne Lizzie'ye nasıl bir acı çektirirdim?

Nefes almak askıya alındı.

Yapmak üzere olduğum şeyin berraklığı ve sonuçları beni gerçekliğe geri getirdi ve yavaşça içimdeki bir şey parçalara ayrıldı.

Efrem'in hissedilir sertliğinden mi yoksa kendimi kaybettiğim zihinsel kopukluk halinden yeniden çıkmamı sağlamak için nihayet su yüzüne çıkan gizli bir farkındalığımın mı kaynaklandığını bilmiyordum ama omuzlarımı gevşettim ve doğru olanı yaptım: Dudaklarımı araladım, müşhilleri dilimle iterek benden uzaklaştırdım. Kuru bir boğaz ve yanan bir göğüsle, göle atılan taş parçaları gibi berrak suda birer birer boğulmalarını izledim. Bir nefes verdim

Az önce beni şiddetle kavrayan erkek parmakları, şefkatli bir okşama için kavramalarını gevşettiklerinde inanmadım.

"Aferin kızıma." Kulağının arkasından yumuşak bir fısıltıydı bu. "Düşündüğünden daha güçlüsün." Sonra kulak memesinin altından kısa bir öpücük, o kadar hafifti ki rüyasında gördüğünden şüphelendi.

Her türlü kısıtlamadan uzak, hâlâ yerde diz çökmüş bir şekilde, bir elimle boynuma masaj yaparak gerindim ve Efrem'in adımlarını takip etmek için döndüm. Gururlu yürüyüşü, uzun ve kararlı adımlarıyla havuzun kenarına oturduğunu ve rahat bir nefes aldığını gördüm. Yorgun görünüyordu, sanki çok büyük bir çaba sarf etmişti ve benim için, kendisi için ve kliniğin itibarı için en kötüsünden korkuyordu.

Soğuk ve kısa hıçkırıklarla sarsılmış bir halde kendimi sürükleyerek uzaklaştım ve sırtımı duvara yasladım. Dizlerimi göğsüme çektim ve korkuyla sindim. Bu arada Efrem konuşmuyordu; dirseklerini kalçalarına dayamış, bakışlarını yerdeki altın yansımalara sabitlemiş, hareketsiz duruyordu. Bir şey söylemesini istiyordum, sağduyumun tamamen yokluğuna karşı eleştiri ve yargıyı gizliyormuş gibi görünen bu bıkırtıcı sessizliğe son verecek herhangi bir şey.

Musluktan damlayan bir damla su, bir gözyaşı kadar yavaş, lavaboya düşüyordu; gözlerini önce lavaboya, sonra bana kaldırmasına neden olan, inceltici, ince bir sestti.

Yüzüme iki tokat gibi indiğini hissettim ve acımasız şiddetinin amansız gücü altında titredim.

Efrem kendini ifade etmeye gerek duymadan hangi ruh halinde olduğunu anlatabiliyordu: sinirlendiğinde alnı kırışıyor, birkaç küçük kırışıklık yüzünün köşelerini kırıştırıyor, güzel yüz hatlarını karakteristik zarafetinden mahrum bırakıyordu.

O anda hem kızgın hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bana suçlayarak bakmayı kes." Çenemi koluna dayadım ve başımı eğerek ona meydan okudum. Sesim yeni doğmuş bir bebeğin feryadına benzer şekilde tiz ve ürkek çıktı. "Bunun yerine bana borcunun ne olduğunu söyle."

Efrem parmaklarını aralara serpiştirdi ve işaret parmağıyla evlilik yüzüğünü okşadı. Düşünmesine ya da belki de gerginliğini azaltmasına yarayan alışılmış bir tik. Ayrıca, bu biblo onun için herhangi bir sınır koymuyordu, basit bir görevden dolayı takıyordu.

"O Cuma gecesi seni neden *Himeros*'a götürdüğümü biliyor musun?"

Her şeyi beklerdim ama böyle bir soruyu değil. Duygusal krizlerimden birini yeni atlatmıştım, bir kucaklaşmaya, bir parça rahatlamaya, biraz şefkate ihtiyacım vardı, bunun yerine bana kaçınılmaz olarak Giselle'i ve stüdyosunda onu nasıl baştan çıkardığını hatırlatan erotik tatil sorusuyla başladı.

Bunu düşünmek bile beni parlayan bir lav gibi yaktı ve tüketti.

Nedenini sorgulamadım, daha fazla araştırmadım, kıskançlık mı, sahiplenme mi yoksa aidiyet duygusu mu olduğu umurumda değildi.

Efrem ne kadar benim değilse ben de o kadar onun değildim ve bu göğsümü saran yanma hissini kovmaya yetti.

"Bana nelerden hoşlandığını göstermek için mi?" diye cevap verdim isteksizce. Belki de geçmiş zaman kullanmalıyım ama Efrem'in o dünyayı tamamen terk ettiğinden emin değildim. Barda tanıştığım iki adam, Ronnie ve Dick, onu - ve onun gibileri - mekâna sık sık uğrayan olağan dominantlardan ayırmak için ona *racker* demişlerdi. Dahası, antik Yunan tarzında alışılmadık bir ziyafetin verileceği odaya girmeden önce, Giselle ondan bir satir başıyla süslenmiş siyah bir yüzük takmasını istemişti ve Efrem o akşamki varlığının yeni bir başlangıca değil, tek seferlik bir istisnaya işaret edeceğini belirtmişti.

"Neyi sevdiğimi sanırım uzun zaman önce anladınız. Ve hayır, nedeni bu değil." Hayali bir saatin ritmine uyarak ayağıyla yere hafifçe vurdu. "Sana daha önce de söylediğim gibi, *Himeros*'a gitmemizin nedeni sendin. Sana benzeyen insanlar olduğunu anlamamı istedim. Seninle aynı ilgi alanlarını paylaşan, hatta bazı durumlarda daha da uç noktalarda olan insanlar. Herkesin cinsel içgüdüğü egomuzun bilgisinin temelidir, insanın birçok erdeminden birini temsil eder. Onu tamamen yok saymak sağlıklı değildir, aynı zamanda daha büyük, bazen tehlikeli ahlaksızlıklara dönüşecek kadar her şeye kadir bir şekilde çoğalmasına izin vermek de sağlıklı değildir. Bu benim hatamdı. Pişman olduğum ve bugün sizin de yapmanızı engellemek istediğim bir hata." Ses tonu bulanıktı, nostaljikti, zihnini uzak yerlere götüren bir pişmanlık yüklüydü, anısı içinde keskin bir suçluluk duygusu uyandırdı, kanayan bir çivi gibi kalbinin derinliklerine saplandı. "Dürtülerini yönetmenin tek yolu onları kabul etmektir." Kim bilir hangi günahların mimarı olan ellerini inceledi.

"Ancak bu şekilde hata yapmayabilir, cinselliğinizi en üst düzeyde özgürlükle yaşayabilirsiniz. Aşılmaz olarak kabul edeceğiniz sınırları aşmadan dizginlenemez bir tutkuya kapılabilirsiniz. Seks sağlıklı bir bağımsızlıkla, aşkın duygularla, farkındalıkla ve rıza ile yaşanmalıdır. Asla iğrenç ya da zararlı eylemleri meşrulaştırmanın bir aracı olmamalıdır. Ancak bu konuda derse ihtiyaç duymayacak kadar yaşlı ve zeki olduğunuza inanıyorum." Hafifçe gülümsediğini gördüğümde, sanki birbirimizin yansımasıymışız gibi ben de gülümsedim. Farkında bile olmadan bana iltifat etmişti; beni zeki bulduğu ve sorunlarla dolu bir bavulu sürükleyen küçük bir kız olmadığımı düşündüğü için kızardım. "*Antéros*'a asla geri dönmeyeceğiz," diye devam etti, evlilik yüzüğünü tembelce yüzük parmağında döndürerek. "Seni test ettim ve geçtin. Seni birkaç kez kışkırttım, ne tür bir tatmin aradığını görmek için seni hiç tanımadığın insanların kollarına ittim. Her yerde erkekler vardı. Tüm bu süre boyunca sana hayranlık duydular ve seni baştan çıkardılar ama sen hiçbirine boyun eğmedin. Ta ki Mitchell ve Jordan'la o çocukça provokasyonu sahneleyip benden bir tepki almak için güvenliğini riske atana kadar." Başını salladı ve kuzguni bukleler parlayan ipek gibi zar zor kıpırdandı, düzenlerini korudular. Tıpkı onun bana ve hayatıma her gün yaptığı gibi, parmaklarımı onların arasından geçirip hepsini darmadağın etmeyi o kadar çok istiyordum ki. "Jordan seni kendisiyle birlikte sürüklemeye çalıştığında gözlerinden akan dehşeti gördüm. Bütün odada beni aradın, yardım çağlığını bana attın çünkü kendini gerçekten verebileceğin tek erkek bendim. O anda *senin* kim *olduğunu* anladım. Ne aradığını anladım. Gerçek Dorothea'yı gördüm, bir şekilde sadece bana güvenmeyi başaran kırılgan ve hassas olanı. Kendini bana vermeyi, bensiz boşluğa tek bir adım bile atmamayı başarıyor," dedi öyle bir kararlılıkla ki ürperdim, dizlerimi göğsüme daha sıkı kavradım. Cevap vermek için ağzımı açtım ama o anda benim cevap vermeme gerek yoktu çünkü Efrem saklamayı tercih ettiğim her şeyi yüzeye çıkarmaya kararlı bir şekilde devam ediyordu. "Panik içindeydin. Sana ulaşip göğsüme bastırdığımda kalbin yeniden hızlı atmaya başladı. Ve seni öptüğüm anda bir hayat çarpıntısı seni ışıkla kapladı." Sesi son hecelerde baştan çıkarıcı bir fısıltıya dönüşene kadar azaldı.

Kendimi silahsızlandırılmış, açığa çıkarılmış hissettim.

O öpücüğün yarattığı hisleri gizlemekte iyi olduğumu sanıyordum, ama bunun yerine onları yakalamış ve kelebekler gibi cam bir kutuya hapsetmişti. Başımı eğdim, o mesafeden bile bedenimi nasıl gerdiğini, bakışlarıyla dokunduğu yerleri nasıl ateşe verdiğini, yanaklarımı çimdikleyerek bir çocuğunki gibi kızarttığını düşündüm. Sonra onu izlemeye devam ettim, ne dediğini merakla dinledim. Sonra onu izlemeye devam ettim, ne hissettiğini duymayı merak ediyordum.

"Sence ne arıyorum?"

"Siz aşkı arıyorsunuz." Bu terimi sanki Aşk bir ilah, bir ayrıcalık, her şeyin motoru ve sadece bir duygu değilmiş gibi ciddi bir sıcaklıkla telaffuz etti. "Bu, dürtülerinizin gerçek tatminidir. Tek gecelik bir ilişki istemiyorsunuz, nazik ya da romantik bir aşk bile istemiyorsunuz. Sadece ruhunuza dokunabilen kişilerle paylaşılacak, ezici, tutkulu, aceleci, gerçek bir aşk istiyorsunuz. Sevilme arzusunu *bana* yansıttığın için kimseyle yatmayacağından emindim. Bu yüzden seni Mitchell'a karşı bu kadar yapmacık gördüğümde gülümsedim." Sert ifadesini bir eğlence kıvılcımı yumuşattı.

"Ona bana baktığın gibi bakmıyorsun. Onun yanında yüzün kızarmıyor, seninle konuşurken hiç titremiyorsun. Seni okşadığında telaşlanmıyor ya da utanmıyorsun. Onun için ya da benden başkası için asla sürünmezsin. Ben senin kafana öyle bir yerleşmişim ki, beni senden başka kimse söküp atamaz. Ve sen bana o kadar bağlısın ki, bir başkasının elleri sende benim uyandırdığım duyguları uyandıramaz. Bu sizin karar vermediğiniz, manevra yapmadığınız, kontrol etmediğiniz bir şey. Sadece olur. Ve benimle başınıza geldi. Bunu inkâr edebilir, karşı çıkabilir, olmamış gibi davranabilir ya da dayatabilirsiniz. Ama derinlerde bir yerde gerçeğin ne olduğunu biliyorsunuz."

"Peki gerçek ne?" Kendime ve kendimi içine soktuğum karmaşaya güldüm. "Başka bir kadına bağlı bir adam istediğim mi?" Bunu yüksek sesle söylemek, düşünmekten daha çok acı veriyordu. Bazen sırlar konuşulmadan kaldığında, onları kendimize ya da başkalarına itiraf ettiğimizden daha az ciddi görünürler.

Efrem ayağa kalktı, hipnotize edici sevimliliğiyle yakışıklı ve buyurgan. "Gerçek şu ki, sıradan olandan farklı ama yine de aşk olan bir aşk arıyorsun. Ve bunu sana benzeyen biriyle arıyorsun: önyargılardan, ahlaki sınırlardan veya sosyal şartlanmalardan uzak. O kişinin ben olduğumu fark ediyorsunuz, dolayısıyla benimle savaşılamazsınız. Kendimi her nereye soktuysam, beni sadece hoş karşılayabilirsiniz. Sizi incitsem bile. Kendimi bile incitsem bile." Bana doğru yürüdü ve elini uzattı. Bir süre ona baktım.

Birkaç dakika tereddüt ettikten sonra kolumu uzattım ve kabul ettim. Avucunu sıktım ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Hafif bir baş dönmesiyle sendeledim, sonra yere yığılacığımdan endişelenen Efrem beni bir çocuk gibi koltuk altlarımdan tutup mermer rafın üzerine yatırdı. Soğuk yüzeyin uyluklarımdan arkasına teması bir inilti çıkarmamı sağladı, ta ki arada kayan bedeninin sıcaklığı bu istilacı soğuğu susturana kadar. Sanki artık kendi kendimin efendisi değilmişim gibi, yaklaşmasına izin vermek için onları birbirinden ayırdım ve içgüdüsel olarak kalçalarını dizlerimin arasına sıkıştırdım. "Bu durum riskli, biliyoruz ama hayatım boyunca kendime şunu sordum: Delilik bizi normallikten daha mutlu ediyorsa, bir delilik okyanusunda kaybolmanın nesi yanlış? Üstelik okyanusun tamamını da talep etmiyorum. Seni korumak için tek bir damlasına bile razıyım." Büyük bir soğukkanlılıkla musluğu açtı, biraz su aldı ve sanki yanaklarımdan ve kızarmış dudaklarımdan sıcaklığını geri kazandırmak istercesine yüzümü nazikçe yıkadı. Parmak uçlarıyla dudaklarımı ıslattığında, birkaç damlanın çenemden boynuma, oradan da göğüs kafesime doğru kaydığını hissederek parmaklarımı temizledim.

"Bana Tantalus efsanesinden bahsettiğin zamanı hatırlıyor musun?" Yutkundum, ona dokunma ve öpme isteğine karşı koydum. Taze sedir ve bergamot kokusu yüzümü parmaklarından daha çok okşuyordu. "Bana, bir arzumıza boyun eğdiğimizde onu aynı tatmini talep eden diğerlerinin izlediğini ve..."

"Biz çoktan yenik düştük, Dorothea." Duvara asılı eğri bir kancadan bir havlu aldı ve sanki kırılğan ve değerli bir kristal bebekmişim gibi nazikçe yüzüme sürdü. "Seçtiğimiz şeyi yapmaktan başka çaremiz kalmadı." Sonra lavabonun yanına koymak için özenle, manik bir düzen içinde katladı. Bu arada ben de onun hareketlerini büyülenmişçesine inceliyor, bana yaklaşırken ve benimle ilgilenirkenki sert erkekliğini, kendinden emin tavrını fark ediyordum. *Benim için* o kadar çok şey yapıyordu ki, acaba karısına, Giselle'e ya da yanındaki kadına da bu kadar özen gösteriyor muydu diye merak ettim. Bu ilgiyi istediğimi, susamış bir kadın gibi özlediğimi, tam olarak o anda hissettiğim gibi hissetmek için daha fazla ve daha sık talep edeceğimi düşünmeye başladım: canlanmış.

"Benim için bu kadar riske girdiğine inanamıyorum," diye fısıldadım sıkıntıyla. "Bana bir bak." Başımı eğdim, kendime hızlıca bir göz attım, rafta oturuyordum, bacaklarım sallanıyordu, şortum yıpranmıştı ve annemin ölümü için kendimi cezalandırdığım anlarda kendi kendime neden olduğum morluklarla kalınlaşmış tenim endişelerimi bastırmayı başarmıştı. "Berbat haldeyim."

Kim benim gibi birini sevmiş ya da arzulamış olabilir ki?

"Hey." Efrem yüzümü ellerinin arasına alıp kaldırdı ve bana üzülmemem için telkinde bulundu. Kendimi onun gözbebeklerine bakarken kaybettim: gözbebeklerinin etrafında ateşli bir günbatımının belirlediği iki akuamarin uçurum. Aşkı arayan bir göçebe, yorgunluktan bitkin düşmüş ama yine de yolunu bulma, yıldızların arasında yürüme ve hayallerle süslü bir gökkubbede uçuşma umudu taşıyan bir yolcu gibi kendimi onlara kaptırdım. "Senin 'tam bir felaket' dediğin şey bir gün tüm dünyayı memnun edecek." Elmacık kemiğime şefkatle vurdu, işaret ve orta parmaklarının boğumları arasında sıkıştırdı. Aramızdaki bu tür bir güvene alışık olmadığım için garip bir şekilde irkildim.

Keşfedilmemiş bir samimiyetti.

"Dünya *seyretmiyor* Efrem." Geri çekildim, göğsümde sevinçle çarpan kalbimi dizginlemeye çalıştım. "Sadece görüyor ve yargılıyor." Ona sözlerimin ne kadar doğru olduğunu göstermek için Instagram profilimi açabilirdim; küçümseyici yorumlar, saldırgan mesajlar, suçlamalar, talihsiz patlamalar oradaydı, her gönderinin altındaydı ve bana insanların başkalarını incitmeye, zarar vermeye ve aşağılamaya doğuştan yatkın olduğunu hatırlatıyordu. Özellikle de onları koruyacak bir klavye, bir monitör ya da ekran varsa. Aynı kötülükten muzdarip bireylerle çevrili olarak, hainliğinizin ardında saklı kalırsanız, kendinizi saldırılamaz hissetmek kolaydır.

"O zaman onlara *izlemeyi* öğret," diye önerdi, alçak, erkeksi tınısı duyularımı olumsuz düşüncelerden uzaklaştırırken neredeyse bulaşıcı bir iyimserlikle. "Bunu şarkı sözlerinizle, şarkılarınızla, sesinizle yapın. Bunu yaratıcılığınla, müziğinle yap. Eminim notalarınıza eğilecek, şarkılarınızı dinleyecek ve ona ne söylemek istediğinizi anlayacaktır."

Sen benim küçük Rockstar'ımsın Dorie, diye mırıldandı annem beni yatırıp alnımdan öperken ve saçlarımı nazikçe okşarken. Bir gülümseme onun için gerçekliği renklerle siyaha boyamak için yeterliydi,

duygular ve şiirsellik. Ve Efrem'in dünyayı daha iyi bir yer haline getirme, anlatılamaz olanı anlatma, ateş böceklerinin büyüleyici periler gibi karanlıkta dönebildiği ve acı, öfke ya da yalnızlık diye bir şeyin olmadığı, sadece ikinci şansların olduğu büyülu yolların izini sürme yeteneği vardı.

Gecenin karanlık perdeleri arasında sadece yeni auroralar.

"Şimdi bir öpücüğü hak ettiğini biliyorsun değil mi?" Aslında bunu her zaman hak ediyordu ama o anda denemek için iyi bir bahaneydi.

Efrem kaşlarını çattı ve bakışlarını birleştirdiğimiz noktaya kaydırıldı. Kalçalarının bükülmüş dizlerimin arasında sıkıştığını fark etti, bunu fark etmesi birkaç dakika sürdü, sonra dikkatini asık suratlı bir ifadeye bürünen yüzüme geri verdi. "Burada olmaz Dorothea," diye otoriter bir şekilde itiraz etti, ısrar etmeyeceğime ikna olmuştu.

"Tam burada, onun yerine." Yaramazca gülümsedim. "Şimdi." Onu kendime doğru çekmek için gömleğinin yakasından tuttum ama avuçlarını kalçalarıma doğru çevirdi ve öyle sert sıktı ki nefesim kesildi. Parmakları keskin iğneler gibi derime batıyordu. Derinlemesine, artan bir şiddetle. İz bırakacağından, ellerinin zaten sahip olduklarıma eklenecek başka çürüklere neden olacağından emindim. Belki de acımasızlığının cesaretimi kıracağını düşünmüştü ama bunun yerine beni o kadar tahrik etti ki, direncini sınavarak onu kendime çekmeye devam ettim. Meydan okumamı anlayan Efrem sırtını ve kollarındaki kasları sertleştirdi, sonra gözlerinin parlaklığını destekleyen karanlık bir şehvetle gözlerini kısıtı, sanki acım prens kılığının altında gizlenen canavarın beslenme kaynağıymış gibi. Nazik ve bilge adamı, bir kızın kaprislerine boyun eğmesi zor olan şehvetli ve otoriter adam lehine nasıl bastırabildiği şaşırtıcıydı. "Sen de beni istiyorsun, bana direnmeyi bırak." Gömleğinin kumaşını buruşturdum, hayal kırıklığımı ona yansıttım. Bakışlarımla buluşmak için yüzünü eğmişti, pembe, etli ağzı benimkinden bir nefes uzaktaydı. Bir tutam saçının alnımı gıdıkladığını, tıraş losyonunun kokusunun beni baştan çıkardığını ve görmezden gelinmesi imkânsız, gizemli ve aşındırıcı bir cazibe yaydığını hissedebiliyordum; tehlikeli tıslamalarını havada duyabildiğim bir çingiraklı yılan gibi üzerimde, kıyafetlerimin altında süründüğünü hissediyordum.

"Eğer teslim olursam kontrolümü kaybedebilirim." Göz kapaklarını kapattı ve derin derin, yavaşça nefes aldı, omuzlarını sert, boyun eğmez, kendi üzerindeki hâkimiyetine sadık tuttu.

"O zaman kaybet onu." Onu kendime doğru itmek için topuklarımı bacaklarının arkasına geçirdim. Kuru karnının göbeğime baskı yaptığını ve kollarının uyluklarım arasındaki boşluğu doldurarak sertliğiyle etimi tutuşturduğunu hissettiğimde kendimden geçerek inledim.

Kışkırtmalarımdan bıkan Efrem göz kapaklarını ardına kadar açtı ve beni saçlarımdan yakaladı, başımı geriye doğru çekerek çenemi kaldırmamı ve ona doğru olabildiğince eğilmemi sağladı. Zorlukla inledim ve gömleğine daha sıkı sarıldım; beni bırakması için yalvarsam mı yoksa bana daha sıkı sarılması için yalvarsam mı bilemedim.

"Burada olmaz dedim," diye küçümseyerek hırladı, bir hayvanın saldırganlığıyla. Emrini vurgulamak için beyaz dişlerinin arasında yavaşça hareket eden diline baktım; narin ama erkeksi hatlarıyla dolgun dudaklarının arasında pembeleştiğini gördüm. Yüzünün estetik detaylarının birleşimiyle birlikte teslimiyeti, en içgüdüsel hayranlığı, bedenini onu boyun eğdirmek isteyen her türlü zalimliğe tamamen terk edilmesini sağlayan güçlü bir baştan çıkarma silahı.

Kavrayışının ezici ağırlığı altında kıvrandım, ağzıma dolan sıcak nefesle uykuya daldım. Çok yakın ama yine de ulaşamaz. Sırtımı gevşettim, saçlarımı dizginleyen ele uyum sağladım ve halsizce sııttım. "Beni bir yatakta emrinize verdiğinizde neler olacağını hayal etmeye cesaret edemiyorum."

Efrem ciddiyetle ve kayıtsızca düşünüyor gibiydi, sonra beklenmedik bir şekilde güldü. Sert, acımasız bir kahkahaydı bu, benim tatlı hayallerimin önünü kesmek istiyordu. Merhametli ya da kibar olmayacaktı. Beni kandırmak da istemiyordu, günlük davranışlarını başka ortamlardaki alışkanlıklarıyla karıştırmamı istemiyordu. 'Küstahlığınla beni bunca kez sınıra getirdikten sonra sana gerçekten bir yatağın rahatlığını vereceğimi mi sanıyorsun? Çarşaflara gül yaprakları serpmemi de ister misin? Ya da belki odayı kokulu mumlarla aydınlatmamı?"

Başımı zayıfça salladım, beni sıkıca tuttuğu yumruğuna kadar. "Asla bir şey iddia etmem

bu. Üstümde çıplak olman benim için yeterli olacak." *Ve dahil, kaygısız, özgür. Mesleğinin sorumluluklarından, kısıtlamalarından kurtulmuş.*

Bir ütopyanın acı tadına sahip bir özgürlük.

"Altımda çıplak ve *mutlu* olman benim için yeterli olacaktır. Seviştikten sonra gülümseyen bir kadından daha güzel bir şey yoktur," diye fısıldadı şiddetli bir duygusallıkla. Siyah kirpiklerinin arasından bana karanlık bakışlar atarken, sözleri üzerimde garip hisler uyandırıyor, var olmadığını düşündüğüm ama onunla yan yana, aynı yönde yürümeyi kabul edersem belki de elde edebileceğim hayali bir mutluluğu hayal edene kadar kafamın derinliklerine kazınıyordu.

Aynı yere doğru.

Heyecan aramızda elektrik enerjisi gibi titreşmeye başladı, bedenlerimizi uyandırdı, sarstı, yaktı, havayı yakıcı hale getirdi, giderek daha şiddetli arzuların egemenliğine soktu.

"Neden?" Yumuşaklığım, işkencelerinin ormanında yalnız başına dolaşan canavarı okşuyor gibiydi. Sanki huzur nedir bilmiyormuş gibi, sanki onu besleyecek ve uzun süredir bastırılmış içgüdülerini yatıştıracak birine ihtiyaç duyuyormuş gibi, kendini sertçe dayatmaya devam ederken kürküne ve pençelerine göz attım.

"Çünkü bu onu doğru düzgün becerdiğim anlamına gelirdi."

Tınısı daha sert ve gırtlaktan geliyor gibiydi, ürperdim. Güçlü boynuna, onu çatallaştıran sinirlere ve damarlara, hala elimde tuttuğum gömleğin yakasına baktım, ilikten fırlayan bir düğme gergin göğüs kaslarının bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Eğer onu bu şekilde çekiştirmeye devam etseydim, onu çırılçıplak soyacak ve sonunda tüm doğal erkekliğiyle takdir edecektim.

Liliane her sabah onunla uyandığı için ne kadar şanslıydı? Her gece onunla uyuduğu için?

İsteddiği zaman onu okşamak için mi?

Onu öpmek, soymak, iniltilerini duymak, gözlerindeki binlerce nüansı yakalamak, göğsüne yaslanarak, sesinin sarhoş edici okşamalarıyla kucaklaşarak ve sadece parfümünün battaniyesine sarılarak saatlerce onu dinlemek?

Yanındaki adamın farkına varmış mıydı? Onu yeterince seviyor muydu?

Peki ya o? Ona aşık mıydı?

Benimkiler, beni ilgilendirmeyen ama yapmaktan kendimi alıkoyamadığım yanlış düşüncelerdi. Efrem'e olan ilgim artıyor, bana her şeyi açıkça gösteriyordu: örneğin, onun evli olduğunu ve benim bu ilişkide çok fazla olduğumu.

Bakışlarımı onunkilere çivilediğimde, sessizce beni incelediğini, zihnimi kurcaladığını ve beni aniden sessizliğe iten şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştığını fark ettim. Sonra şüphelerini uyandırmamak için her zamanki muzip gülümsememi takındım ve onu kışkırtmaya devam ettim. "Bir an için seninkinin romantik bir düşünce olduğunu düşündüm."

Efrem hemen karşılık vermedi; sanki bana doğrultulmuş bir Polaroid varmış ve biri beni bir fotoğrafta ölümsüzleştirmek üzereymiş gibi dudaklarımın o plastik, yalancı ifadeyle oyulmuş kalmasını bekledi. Parmakları sarı saçlarıma dolandıkça tutuşu zayıfladı; çalkantılı bir fırtınanın beyaz bulutlarını parçaladıktan sonra yeniden berraklaşan bir gökyüzü gibi aceleciliği yavaşça dağıldı.

"Ben asla romantik şeyler düşünmem, küçük Dorie." Neyse ki ruh halimdeki garip değişikliği fark etmedi ve göğsüne zar zor ulaştığımda tekrar eğildi. O kadar yaklaştı ki yüzünün hatlarını zar zor seçebildim; öne doğru eğildim, bana istediğim öpücüğü vermek üzere olduğunu düşünerek kendimi kandırdım, ama burnumdan bir karış uzakta durdu, beni bu kadar teslim olmuş ve özlem dolu görünce eğlendi, gözlerimin sıvı kehribarını düşünürken kayboldu, "Özellikle *senin hakkında*" diye mırıldandı.

Sersemlemiştim; er ya da geç bu düşünceleri keşfetmek isterdim, daha doğrusu onun bunları fark etmesini ve bana amansız ateşini göstermesini isterdim. Beklentiyle titreyerek kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildim ama biri sözümüzü keserek o erotik hafiflik anını bozdu.

"Thea?" diye bağırdı odanın duvarları arasından, açık kapının ötesinden gelen tiz ve küçük bir ses. "Tanrım! Neredesin sen?"

Juliette banyoya dalmadan önce Efrem birkaç adım geri çekildi; ben ise hızlı bir sıçrayışla lavabodan indim ve şortumu yeniden ayarladım. "Thea?"

Juliette kapıdan içeri adımını attı ve kısa bir mesafe ötedeki odada hüküm süren doktorumuzu görünce şaşkınlıkla durdu. Başını eğdi

Benim perişan halimle oyalandıktan sonra dikkatini köşede, zina yaparken yakalanmış bir ilahi varlık gibi duran Efrem'e yöneltti. Yüzünde canlı bir heyecan vardı, ne kadar gizlemeye çalışsa da asil yüz hatlarında parlıyor, onu daha da büyüleyici ve çekici kılıyordu; kaslarındaki gerginlik ve anlaşılmaz ifadesi baskın bir huşu uyandırıyor, o kadar ki Juliette utanç içinde boğazını temizledi.

"Merhaba, Dr. Krugher." Kekelememek için büyük bir çaba sarf etti; sanki banyoda ondan başka kimse yokmuş, yaydığı acımasız cazibeden büyülenmiş, sanki önemli bir şeyi yarıda kesmiş ve ona kötü bir ceza vermeyi planlıyormuş gibi onu izleme şeklinden bunalmış bir şekilde, özel bir yoğunlukla ona baktı.

"Oh, hayır." Kollarını telaşla sallayarak onu yatıştırmaya çalıştı. "Bir hastanın odasına girdiğini kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim." Juliette parmaklarını kavuşturdu ve bir söz işareti olarak öptü. "Doktorların yanlarında başka biri olmadan misafir odalarına gizlice giremeyeceklerini belirten on numaralı kuralı çiğnediğini de söylemeyeceğim." Konuştukça daha da kötüleşiyordu, çünkü ona güven vermek yerine son bir saat içinde yaptığı her yanlış yüzüne vuruyordu.

Tepkisini yakalamak için ona baktım ama Efrem dinlerken hiç tedirgin olmadı, hatalarıyla yüzleşti, korkmadan, tavizsiz bir adam gibi olağanüstü bir duruş sergiledi. Kızlar üzerindeki etkisini biliyordu, korkulduğu kadar arzulandığını da biliyordu ve bundan keyif alıyordu. Klinikte sahip olduğu üstünlük konumunu ince bir kibirle vurgulamak için şeytani görünümünü kasıtlı olarak kullandı. Ve ne yaparsa yapsın, kuralları çiğnesin ya da çiğnemesin, ne kendini haklı çıkarır ne de kimseden özür dilerdi. O anda Juliette'in sahte ilişkimizden haberdar olduğunu ona itiraf edebilirdim, ama boğuk sessizliğinden de korkarak bundan kaçınmayı tercih ettim. "Şimdi gidiyorum. Sadece Thea'nın iyi olduğundan emin olmak istedim." Juliette vücudumu taramak için bana baktı. Canlı yanaklarımı, heyecanlı nefes alış verişimi, dağınık saçlarımı ve kalçalarımın bana ait olamayacak kadar büyük parmakların kızarmış izlerini fark etti. Sonra Efrem'in buruşuk gömleğine, yarı kapalı göğüs kaslarına göz attı ama neyse ki kasıklarına bakmak için aşağı inmedi, yoksa utançtan kızarırdı. "Şey, endişelendiğimi söyleyebilirim.

Faydasızca," diye mırıldandı utangaç, sinsi bir gülümsemeyle. "Devam etmene izin vereceğim... Yani, hayır..." Uygunsuz şeyler söylemesine neden olan beceriksizliği için kendini azarlar gibi başını salladı. "İkinizi yalnız bırakacağım." Bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha, gözbebeklerini benden yanımdaki adama doğru zıplattı, ta ki zararlı bir çocuk gibi ayaklarını komik bir sesle yere vurarak dönüp kaçana kadar.

Her zaman biraz garip ve spontane olan samimi tavrına güldüm, sonra Efrem'in bana yönelttiği münzevi bakışlarıyla karşılaşınca tekrar ciddileştim. Tenimi durgun bir okşayış gibi örttüğünü hissettim ve geri çekildim. Kontrolsüzce titreşene kadar kırılganlığımın en derin akorlarını koparabilen karanlık bir büyü iletti. Onun varlığında bu kadar sersem ve şaşkın hissetmek hoşuma gitmiyordu ama yine de beni kirletmeyi, her direncimi kırmayı ve çelişkili duygular uyandırmayı başardı.

Alt dudağımı ısırdım, kalçalarımı lavaboya yasladım, sanki o büyüleyici gözlerin gücüne dayanacak gücüm yokmuş gibi. Sonra onun hareketlerini dikkatle inceledim: Efrem gömleğini düzeltti, dördüncü düğmeyi küçük boş ilçe geçirdi ve bronz tenini gözümünden sakladı, o kadar tonlu ve parfümlü ki öpmek ya da dilimle yalamak için can atıyordum. Sakin bir şekilde parmaklarını saçlarında gezdirerek toparladı, sanki dünya durmuş ve o da rahatlamak istiyormuş gibiydi. Neden tek kelime etmeden bu yavaş hareketlerle oyalandığını anlamıyordum ama onun orada, bana yakın olması bana hoş bir korunma hissi veriyordu.

Korku ve onunla birlikte sağlıksız kararlar verme eğilimi de ortadan kalktı.

Ona tutunmak, umutsuzluğumun okyanusunda batmamamı, su üstünde kalmamı sağladı. O, korkusuzca en olumsuz koşullara bile dayanabilen parlayan bir deniz feneri gibiydi; yalnız kalplerin, denizin kötü niyetli rotalarında kaybolan kalplerin sabit noktasıydı.

Bir rehber ve kurtuluş görevi gören, suları daha güvenli hale getiren ve hayatta kalma şansı veren bir ışık huzmesiydi.

Bu yüzden onu kaybetmek istemedim.

"Bu öğleden sonraki görüşmede Juliette'le ben ilgileneneğim." Sonunda stentorian sesi havayı doldurdu ve beni bilinçsiz bir ürpertiyle düşüncelerimden kopardı. Sadece başımı salladım, hafif bir açlık krampıyla avuç içimi karnıma sürttüm. Efrem fark etti ve beni azarlamak yerine

derslerinden biriyle beni rahatsız ederken, hiç beklenmedik bir şey yaptı: pantolonunun cebine uzandı ve bir not çıkardı.

İlk başta ne olduğunu anlamadım, ta ki bana uzatana ve kaşlarımı çatarak ona bakana kadar.

"Bunlar kliniğin telefon numaraları, benim muayenehanem ve..." Başparmağıyla kaşını kaşıyarak birkaç dakika durakladı. "Cep telefonumun." "Kişisel." diye belirtmeden önce tekrar durakladı.

Bu da hiçbir misafirde olmadığı anlamına geliyordu.

O kartın değerini ve içinde ne olduğunu anladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bana sahipsin..." Heyecandan boğazım kurudu, mantıklı bir şey düşünemiyordum. Gururumdan, bana dokunduktan ve beni öptükten sonra bile ondan numarasını istememiştim. Bir karısı olduğu için ve günün herhangi bir saatinde, herhangi bir zamanda onunla iletişime geçmek mahremiyetine bir saldırı, özel hayatına şiddetli bir müdahale gibi görüldüğü için ondan bunu istemek her zaman imkânsız bir talep gibi gelmişti. "Beni gerçekten yakaladın..."

Tanrım, hiç beklemediği bir kişiden aşk ilanı almış küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordum. Bunun yerine, parlak kağıttan yapılmış siyah bir kart, üzerinde DR. EFREM KRUGHER ve herhangi bir şey için başvurulacak numaraların bir listesi.

"Sanırım size daha önce de söyledim, acı sizi ıstıraba sürüklediğinde böyle..." Efrem çenesiyle yerde duran ve düşüncesizliğimin reddedilemez kanıtı olan tuvalet kâğıdı parçasını işaret etti. "Bana doğru koşabilirsin. Ama görünüşe göre yeterince hızlı değilsin, bu yüzden işini kolaylaştırmak için bundan sonra ihtiyacın olduğunda beni arayabilir ya da mesaj atabilirsin." Erkeksi yürüyüşüyle kapıya doğru yürüdü ve sanki göz kamaştırıcı bir ihtiyaç tarafından ele geçirilmiş gibi tekrar durdu. Bana doğrusal bir profil çizerek yüzünü çevirdi ve o andan itibaren paylaşmamız gereken suç ortaklığını tahmin eden anlayışlı bir bakış fırlattı. Bu suç ortaklığı sadece tek tük yakınlaşmalarımızı değil, gündelik yaşamın tamamını ilgilendiriyordu.

"Tabii ki bu aramızda bir sır olarak kalmalı."

Birçoğundan biri.

Birçoğunun ilki...

4 Thea

*Hayat, çoğu zaman bunaltıcı bir kabusu dönüşen
uzun bir rüya ile dolu bir gecedir.*

ARTHUR SCHOPENHAUER

Her şey çok canlıydı.

Yırtılan çığlıklar canlıydı, duvarlar kanla kaplanmıştı, ayak seslerim ona doğru koşuyordu, kalbim kırılıyor ve atmayı bırakıyordu.

Sönmüş ateşböcekleri gibi boşlukta dolaşan açık gözler canlıydı. Soğuk bedenle birlikte yere bırakılan eller de canlıydı, Ölümün acımasızca güzel bir yaşamdan koparıp aldığı ankilozlu.

İnsanların barbarlığının, aşağılık niyetlerinin, insan zulmünün arkasında geliştiği kar maskeleri canlıydı.

"Onlar iki kadın. Yaşları otuz ile kırk arasında." Bir polisin sesi etrafımda yankılanıyor, yere diz çöktüğümde gerçeğe yüzleşmem için beni tekmeliyordu. Sersemlemiştim. Yabancılaşmış. Parlak bir kızılık parmaklarıma kirli bir çamur gibi bulaştı ve ona baktım, bu iğrençliğin acımasızlığı karşısında şok olmuşum. "Ve yanlarında on sekiz yaşlarında küçük bir kız var. Şok geçiriyor. Acilen yardıma ihtiyaç var."

Buz gibi sessizliğime hitap eden sözlerdi bunlar. Kendimi soyulmuş hissettiğim bir tene.

Etime kadar yırtıldığını hissettim.

Şeffaf pencerelerin ardında mavi ve kırmızı siren sesleri, mekânı işgal eden üniformalı adamlar, gürültülü ambulanslar ve haberi tüm yerel suç sitelerine ve gazetelere yaymak için acele eden gazeteciler gördüm:

BATI HOLLYWOOD: İKİ KADIN ÖLDÜRÜLDÜ.

KUNDAKLAMA SORUŞTURMASI AÇILDI.

O gün cehennemin ne olduğunu anladım: İçinde sadece canavarlara yer olan derin bir uçurum.

O canavarların masum insanları hapsettiği ateşli bir muhafaza. Annem de bunun kurbanlarından biriydi.

Maymunu göğsüme bastırdım ve ağır ağır nefes alarak karanlık tavana baktım.

Kabusların pençesinde uyanmak korkunçtu.

Dişleriyle hayallerimi parçalamak ve beni orada, acı dolu bir geçmişte kilitli kalmaya zorlamak için pençeleyen aç sırtlanlar gibi bana yapıştıklarını hissettim.

Çocukça olduğunu umursamadan burnumu yumuşak oyuncağın küçük kafasına gömdüm.

Beni görebilecek ya da yargılayabilecek kimse yoktu; annemin çocukken bana verdiği küçük kertenkeleye sarılmak bana güven verici bir huzur aşılırdı. Onun tatlı okşayışlarını, böğürtlen kokusunu hayal etmek, en iyi çabalarımın rağmen bana musallat olmak, bana eziyet etmek, beni kendileriyle birlikte ruhumun en karanlık girintilerine sürüklemek için geri gelen anıların ıstırabının üstesinden gelmemi sağladı.

Ziyaret etmekten korktuğum bir derinlik.

"Thea?" Juliette'in uykulu sesinin odanın arkasından bana seslendiğini duydum. Gece geç saatti, uyuduğunu sanıyordum ama onun yerine... "Ağladığını duydum. İyi misin?"

Odanın yarı aydınlığında onu aramak için döndüm.

Küçük ay ışığı iplikleri açık pencereden sakın bir şekilde süzülüyor, yere şekilsiz gölgeler düşürüyor ve ince figürünü loş bir şekilde aydınlatıyordu. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve ürkek bir esneme sesi çıkardı.

Ağlamış mıydım?

İçgüdüsel olarak elimin tersiyle yanaklarıma dokundum ve gerçekten de nemli ve sıcak olduklarını hissettim.

Farkında olmadan olmuştu ve o da bunu fark etmişti.

Puflayarak tavana bakmaya geri döndüm; hafif bir esinti çıplak bacaklarımı okşuyordu. O zamanlar külotum ve basit bir pamuklu kaşkorse ile uyurdum, çünkü yaz yaklaşırken, akşamları biraz serinlikten hoşlandığım günün tek zamanıydı.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim. Neyse, ben iyiyim." Benim için endişelenmesini ya da onun yardımına veya tesellisine ihtiyacım olduğunu düşünmesini istemiyordum. Geçici birlikteliğimiz bir yana, ona bağlanmamaya kararlıyım.

"Bekle." Juliette o muzip kibarlığıyla yataktan kalktı. Cam pencerenin önünden geçerken önce uzun, karmakarışık kahverengi saçlarını, sonra da yarı kapalı ama uyanık gözlerini gördüm. Çıplak ayakları mermere hafifçe vuruyordu, ta ki yasemin parfümünün alanımı istila ettiğini algılayana kadar. Ona kuralımızı çiğnediğini hatırlatmak üzereydim: ilk gün rujuyla çizdiğim hayali çizgiyi geçmeyecekti; bunu ona kaç kez tekrarladığımı sayısını unutmuştum, yine de elini uzattı ve bana emir verme cüretini bile gösterdi: "Hadi, kenara çekil.

Ne dedi? Ciddi miydi?

Ne yazık ki benim sinirli ifademi göremedi ama ona yönelttiğim sıradan soruda bir miktar sinirlilik sezmesi için çok uğraştım: "Ne yapmak istiyorsun?"

Maymunu göğsüme bastırarak kendimi bir dirseğimin üzerinde yukarı kaldırdım.

Bana katlanmak için toplayabildiği tüm sabrı toplayarak iç çekti.

"Yanında duracağım. Mızızlanma, hadi. Yatak ikimizi de alacak kadar büyük." Küçük eliyle beni yana itti ve zarif bir kumaş hışırtısı ve zayıf hareketlerle yanıma uzanıp başını yastığıma yasladı.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Annem dışında hiç yaşamadığım o jesti, o paylaşım anını nasıl yorumlayacağımı bilemiyordum. Birlikte uyumak bizim alışkanlığımızdı. Ondan önce ve sonra, tamamen bilinçsiz ve terk edilmiş bir haldeyken yanımda yatmasına izin verdiğim başka kimse olmamıştı. İtiraf etmekten utanıyordum ama daha önce hiç bir erkekle yatmamıştım, Andy ile bile.

Ve o gece, bir ömür boyu kendime koyduğum sınırları çiğnemesine gerçekten izin veriyor muydum?

Hayır, buna izin vermezdim.

"Hemen aşağı inin." Gerginliğimi belli etmek için sesimi yükseltmememe gerek yoktu.

Ancak Juliette beklenenden daha inatçı çıktı. "Um... hayır," diye cevap verdi küstahça. Aynı zamanda sinsice kıkırdadığına da yemin edebilirdim.

Kıpırdandım ve aramıza mesafe koydum; yatağın kenarına doğru ilerledim ve sanki sevimli görünümlü küçük bir canavardan kaçıyormuşum gibi düşmemek için durdum. "Neden?"

Juliette rahatına baktı ve hatta kendine ayırdığı yastığın köşesini kabarttı. "Çünkü birlikte kâbuslarını uzaklaştırabiliriz. Kendini bana bağlama fobinden kurtulmalısın. Bu hiç iyi değil." Uzattığı işaret parmağını her şeyi bilen bir öğretmen gibi bir o yana bir bu yana salladı, sonra uykulu bir esneme daha verdi. "Ben senin arkadaşım ve bunu biliyorsun, ama seni hayal kırıklığına uğratacağımdan, inciteceğimden ya da terk edeceğimden korktuğun için kendini beni reddetmeye zorluyorsun.

Kalabilecek insanlar olduğunu ne zaman anlayacaksın Thea? Ben de onlardan biriyim." Deneyimsizliğine ve saflığına rağmen Juliette en büyük korkumun ne olduğunu gerçekten anlamıştı. Annemin ölümü beni o kadar derinden yaralamıştı ki, hasta olmamak için birine bağlanmaktan korkuyordum. Bu nedenle arkadaşlıklarım hep zor olmuştu; aslında Halima ve Andy dışında hiç arkadaşım yoktu. Gerçi sonuncusuyla ilişkimize hâlâ arkadaşlık diyebilir miydim emin değildim, çünkü Efrem'le kurduğum ilişki aramızdaki iyi şeyleri bile zedelemiş, eski *Şirine* ve eski *Kaya Çocuk*'un artık sadece anılarımda yaşayacak, geri dönüşü olmayan bir gerçeklik olduğu korkusuna kapılmama neden olmuştu. Victor'un huzurunda yaptığımız tartışmadan sonra onu hiç arayıp sormamış olmam da bunu kanıtlıyordu; böyle düşünmediğim için değil, onunla yüzleşip, Efrem hakkındaki şüphelerini ona itiraf edecek cesareti kendimde bulamadığım için. benim ve doktorumun her zaman sağlam temelleri vardı.

"Güzel sözlerin beni ikna etmesine izin vermem." Kararlılığım bizi saran karanlıktan daha yoğundu; Juliette kalbimdeki yaraların ne kadar onulmaz olduğunu anlayamazdı.

"Bunlar sadece güzel sözler değil," diye mırıldandı uzlaşmacı bir nezaketle. "Seni gerçekten önemsiyorum."

Alaycı bir şekilde gülümsedim: grubumun hayranıydı.

Elbette beni önemsiyordu ama inanmamı istediği şekilde değil.

Bir ayak bileğimi diğerinin üzerine geçirdim ve inançlarımla ikna olmuş bir şekilde boşluğa bakmaya devam ettim. "Rock yıldızını idolleştiriyorsun, bu farklı."

"İlk başta evet," diye itiraf etti, sırt üstü yatarken muhtemelen küçük ellerini karnına dayamıştı. "Öyleydi ama artık değil. Sen benim için sadece Bright Demons'ın gitaristi değilsin. Sen aynı zamanda ve her şeyden önce Thea Jensen'sın."

Peki Thea Jensen kimdi?

Bu soruyu iki yıldır kendime soruyordum ve hiçbir cevap alamıyordum. Sadece şüpheler, korkular, belirsizlikler etrafımda durdurulamaz bir kaos örüyordu. Büyükannem bu yüzden beni bir psikiyatri kliniğine göndermeye karar vermişti; yolumu kaybettiğimi, müziğin artık bir kaçış yolu olmadığını ve karnımda yuvalanan iblisin etimi kemiğimi yiyerek yaşamamı engellediğini ilk fark eden oydu.

"Bana gördüğün kâbusu anlatmak ister misin?" Juliette'in nefesinin yanağımı gıdıkladığını hissettim, bu onun bana doğru döndüğünün bir işaretiydi.

"Hayır," diye mırıldandım alaycı bir şekilde.

"Peki ne yapacağız?" diye ısrarla sordu. "Şimdilik artık uykum yok."

"Sessiz kalalım." Bu en iyi öneri gibi görünüyordu, özellikle de kendim hakkında çok fazla şey açıklamaktan ve hatta bunu yapmaya zorlanmaktan nefret ettiğim için. Annem ve kâbuslarım hakkında konuşmak gibi bir alışkanlığım yoktu; Dr. Ruiz bile tecrübesine rağmen benimki kadar katı bir suskunluğa sahip çok az hastayla karşılaştığını bana itiraf etmişti.

"Güzel bir şeyler düşünmene yardım etsem nasıl olur?" Juliette tereddüt etmedi: beni neşelendirmeye, ruhumu dolduran tüm kargaşayı kovmaya çalışmak istiyordu. Başarılı olamayacaktı ama çabalarını takdir ettim.

"Örneğin mi?" Pes edeceğime dair küçük işaretler göstermeye başladım, o kadar ki muzaffer bir şekilde kıkırdadı. Arkamı dönüp omuzlarımı silkebilir ve iyi geceler dileyerek sohbetimize son verebilirdim ama bunun yerine, sanki ikimizin de buna ihtiyacı varmış gibi, bu diyalogun huzuruna onun kadar kapılmış bir şekilde onu eğlendirmeye devam ettim.

"Bana Dr. Krugher'dan, banyoda ne yaptığınızdan bahsedin," diye garip bir şekilde fısıldadı. *Neden bu kadar rahatsızlık?* Orada bizi dinleyecek kimse yoktu. Odada yalnızdık, gecenin bir yarısı çene çalışıyorduk, ama o müstehcen konulara girdiğinde her zaman çok utanıyordu. "Hiç bu kadar... bu kadar... görmemiştim." Uygun bir sıfat bulmak için dudaklarını ıslattı.

"Azgın," dedim ondan önce. Bu düşünce bile midemi bulandırdı ve içimi kaynatan bir şehvet göğsümü ve yanaklarımı ısıttı. Bütün günü tenimde onun kokusu ve kafamı işgal eden erkeksi sesiyle geçirmiştım. Efrem beni öpmemişti bile, ama yine de kaba, süpürücü ellerini kalçalarımnda, sıcak nefesini dudaklarımdan bir nefes ötede, bastırılmış arzusunun keskin, özlem dolu ifadesini hissedebiliyordum, o bana dokunmadan bile beni ateşli bir şekilde sarmış ve derimin altını çizmişti.

Adam canlı bir rebus gibiydi: Onu avucumun içine aldığıımı, baştan çıkardığıımı ya da bana teslim olmaya ikna ettiğimi düşündüğümde, benden kaçıyor ve esnek olmadığının, kurnaz olduğunun, yakalanması zor vahşi bir hayvan olduğunun farkında olarak bana sırtıyordu.

"Evet," diye mırıldandı Juliette utangaçça. "Tanrım... gerçekten çok çekici. Gözlerinin renginin nasıl değiştiğini fark ettin mi?"

"Evet," diye fısıldadım şaşkınlıkla, zihnimde bir kurnazlığın büyüğü etkisi altında parlayan iki kristal canlandırarak: Efrem kırılğan olduğunda, en çalkantılı duyguları takip etmeye eğilimli olduğunda baştan çıkarıcı bir akuamarin mavisi parıldarken, inatçılığına geri döndüğünde koyu bir zümrüt yeşiline dönüşüyor, göz kamaştırıcı bir sertliğe hapsolmuş karanlık bir prens kadar görev odaklı ve iddialı oluyordu. "Onun gibi biriyle hiç tanışmadım," diye itiraf ettim son birkaç haftadır ondan her bahsettiğimde yaramazlık yapan kalbime hafif bir mırıltıyla.

"Çok yakışıklı mı demek istiyorsun?" diye ciyakladı Juliette patlayıcı bir canlılıkla.

"Yani böyle..." O anda başım beladaydı. Efrem'i anlattığı enginlikten uzaklaşmadan kelimelerle tanımlamak kolay değildi. "Her şey. Bir erkekte bulunması zor olan sayısız inanılmaz özelliğe sahip."

Vahşi, süpüren bir dalga gibiydi. Bir kasırganın nefesi.

Şiddetli bir rüzgarın okşaması.

Uzay ve zamana meydan okuyan gizemli bir evren.

Gökyüzünde, rüyalar ve kimeralar arasında dolaşan parlak bir yıldız gibiydi.

İçinden kesinlik ve umut taşan bir bilgelik ve bilgelik hazinesiydi.

Zalim görünüşlü bir melek, donuk gölgeler arasında ağır ağır yürüyordu.

Kanatlarını açarak acılarını sardı ve onlara parlak bir huzur ışığı verdi.

Parmaklarını yaralarının üzerinde gezdirerek bir yaşam lambası bahşetti.

O lambanın zaman zaman loş bir ışık yayması umurunda değildi, o ölüme karşı komplo kurmak ve ruhları umutsuzluğun kıyısından uzaklaştırmak için doğmuştu.

Efrem de öyleydi.

Açıklanamaz bir bütünlük.

"Sana bir sır vereceğim." Juliette sesini alçaltarak ses tellerinin hafif bir titremesine indirgedi. "Dr. Ruiz'in de telefonda biriyle sohbet ederken aynı şeyi söylediğini duydum."

Psikoloğumuz onun metresiydi. İlişkilerinin ne kadar sürdüğünü ya da o evliyken mi yoksa daha önce mi başladığını bilmiyordum. Kulak misafiri olduğum konuşmada Efrem, Liliane'e ilişkilerinin uzun yıllar öncesine dayandığını söylemişti, bu yüzden doktorla aynı klinikteki işbirliklerinin başlangıcında, henüz karısı olacak kişiyle tanışmamışken tanıştığından şüpheleniyordum.

"Hiç şaşırmadım." Ruiz'in hâlâ ona ilgi duyduğunu düşünmek beni rahatsız ediyordu. Tüketen, yakıcı bir duyguydu, o kadar baskıcıydı ki onu görmezden gelmemi engelliyordu.

Hoşuma gitmedi.

Bu kadar zayıf, bu kadar sahiplenici, uzun süre birlikte yaşayamayacağım birine bu kadar bağlı hissetmek hoşuma gitmiyordu.

Er ya da geç dönme dolabım duracaktı.

Ve müzikten ve renklerden yoksun o kasvetli lunaparkta tek başıma ve sıkıntılı bir şekilde yeniden yürümeye başladım.

Çocukların gülümsemediği bir panayır.

Özgürlüğün tadını bilmiyorlardı.

Ceplerinde jetonları bile yoktu.

Sonuçta, sürüşler kapalı olsaydı bir tanesine sahip olmanın ne anlamı olurdu?

Benimki dünyanın ucunda bir lunaparktı.

Parçalanmış cam bir topun içinde.

İssiz bir köşede terk edilmiş.

Aydın bile yarım bir gülümseme vermeyi reddettiği, sessizlikle örtülü, tüm kaygısızlıktan arındırılmış bir labirent.

"Ben de senin ve onun gibi hissediyorum ama farklı bir anlamda. O benim için bir baba gibi. Konuşmalarımızda çok şey konuşuyoruz. Anlamadığım bir şeye tuhaf bir cevap verdiğimde bana gülümsüyor ve sakinliğiyle beni sakinleştirmeyi başarıyor. Beni birçok kez krizlerimden kurtardı, gözyaşlarımı kuruttu ve her parçamı bir araya getirmeye çalıştı. O çok zeki biri. Eğer birlikte olursanız, dünyanın en şanslı kızı sen olacaksın,' diye mırıldandı Juliette, bir aşk romanı hayal ederek. En sevdiği kitaplarda okuduğu, sevimsiz beyanlar ve ampul gibi bir mutlu sonla biten aşk romanlarından birini.

"Asla birlikte olamayacağız." Benim inancım, onun saçma beklentilerini kesip atan bir tırpan darbesi gibiydi. "Aramızda çok fazla engel var."

"Ne gibi? Karın gibi mi?" diye tahmin etti, bu soru üzerinde pek düşünmemişti. "Boşanma diye bir şey var. Ve Joël ile her zaman iyi bir ilişki sürdürebilir."

Elbette; böyle söylendiğinde kulağa kolay geliyordu ama Liliane'in sevdiklerine tutunmak için savaşımayacağını bize kim garanti edebilirdi? İhanete uğramış, özellikle de yaralanmış bir kadın genellikle öngörülemez olur. Ve öngörülemezliği nedeniyle de tehlikeli eylemlerde bulunabilir.

Onu tanıımıyordum; sadece bir kez görmüş ve konuşmasını duymuştum. Onun hakkında, bağlanmaya başladığım adamın hayatını işgal eden kişi olması dışında hiçbir bilgiye sahip değildim.

Efrem bir kız için her şeyi alt üst edemezdi. Bunu benim için yapamazdı.

Ne de olsa ben onun için kimdim ki?

Basit bir hasta mı yoksa daha fazlası mı?

"Sen bu ilişkiye karşı değil miydin?" Eski konuşmalarımızı hatırlayarak başımı Juliette'e doğru çevirdim. Doktorumuzu baştan çıkarma niyetime hiçbir zaman katılmamıştı. "Neden fikrini değiştirdin?"

Birkaç saniye düşündü, sonra korkulu bir iç çekişle cevap verdi: 'Çünkü onunla mutlusun.

Onun sözlerini duyduğumda hafif bir tereddüt yaşadım. Mutluluk diye bir şey yoktur.

İnsanoğlunun hayatta kalabilmek için inandığı bir illüzyonun geçici izdüşümüdür sadece, hayatları boyunca boyamak zorunda bırakıldıkları acı tuvalini anlamlandırmak için.

Bazen kaderimizde neden kısa süreli sevinç anları yaşayıp hemen ardından aynı umutsuzluk ve boyun eğme haline geri dönmek olduğunu merak ederdim.

Bu durum daha da kötü görünüyor, zira insan bir parça coşkunun tadına vardığında ya da gökkuşağının renkli şeritlerine parmaklarıyla dokunduğunda, kulaklarında çınlayan ıstırabın uğultusuyla yağmurda yürümeye geri dönmek kolay değil.

"Mutlu musun?" Acı bir ironi dudaklarımın kenarlarını çarpıttı.

"Evet," diye kesin bir dille onayladı. "Onun huzurunda başka biri gibi görünüyorsun. Bakışlarında farklı bir ışık var, sanki sana rüyalar giydirebilir ve karanlığını bile yatıştırabilir." Juliette'in sesi, çoğunlukla karamsarlığım yüzünden fırtınalar kopardığım yerde huzuru yeniden sağlamaya çalışıyordu. "Senin yerinde olsaydım, senin kadar güçlü olsaydım, onun gibi bir adam için savaşırdım."

Kim istemez ki?

Bir gün ona veda etmek zorunda kalacağımı, ondan uzaklaşmak zorunda kalacağımı, azarlarını ya da güven verici sözlerini artık duyamayacağımı, bana yaşatmayı bildiği binlerce duyguyu artık hissedemeyeceğimi, bana gösterdiği ufuklara doğru son sürat koşamayacağımı kabullenmek zorunda kalacağımı sürekli erteliyordum.

Efrem, ruhumun tüm parçalarını bir arada tutmayı başaran altın bir iplik gibiydi.

Onsuz tekrar tekrar kırılacağımdan korktum, ta ki kimsenin bir araya getiremeyeceği paramparça bir mozaik olana kadar, her bir parça kimsenin yatıştıramayacağı küçük bir acı olana kadar.

"Onun evliliğini yıkmamı öneriyorsun." Açık sözlü ve kaba bir ifadeydi ama özünde bana anlatmaya çalıştığı şey buydu. Juliette inkâr etmedi, aksine teorisini güçlendirmeye girişti. "Duygulardan korkmaman gerektiğini söylüyorum. Eskiden ilgilenmediğini ve kendini kötü bir duruma soktuğunu düşünürdüm, ama senin yanıdayken davranışlarını dikkatle gözlemlemeye başladığımda onun da en az senin kadar ilgili olduğunu fark ettim. Bir evliliği yıkacak olan siz değilsiniz, evliliği bitirme kararını vermesi gereken kişi o. Bu çok açık karısını sevmeyen."

Kendine olan güveni beni diken üstünde tutuyor, ilişkileri hakkında neden bu kadar olumsuz bir görüşe sahip olduğunu merak ediyordum. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Seni sevseydi sana boyun eğmezdi. Değil mi?" diye haykırdı yılmadan. "O bizim yaşitlarımız gibi değil, Thea. Oturmuş bir işi ve sırtını dayadığı bir ailesi olan olgun bir adam, umursamadığı bir kız için ilişkisini nasıl riske atabilir?"

Aslında mantıklıydı; üstelik Efrem yüzeysel biri değildi. Sapkındı evet, ahlaksızlığa da düşküncü ama arkasından ne geleceğini düşünmeden pervasızca hareket edecek kadar aptal değildi.

Üç yıl boyunca hiçbir kadına, Giselle'e bile boyun eğmemişti, bu da kendini kontrol edebildiği, etrafında vızıldayan ilk kadınla yatmaktan kaçınabildiği anlamına geliyordu. Yine de onu arzulayan pek çok kadın vardı. Efrem büyüleme ve korkutma, cezbetme ve itme, tek bir bakışla zevk vaatleri verme ve cinsel erotizmiyle hayalleri yasak yollara saptırma yeteneğine sahipti. Onunla tanışan herkesin özellikle ondan etkilenmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

"Liliane'i terk etse bile beni seçeceğini düşünmezdim." Yanlış beklentiler yaratmamaya devam ettim. Olmayacak bir şey hakkında kendimi kandırmaktansa, en başından inanmamayı tercih ettim.

"Her zaman böyle 'kendinden emin' misin?" diye alay etti Juliette, alaycı bir kararlılıkla. "Seni neşelendirmek için, toplantılarımızdan birinde bana kendisinin anlattığı bir efsaneyi anlatmak istiyorum. Sen hiç badem çiçeği gördün mü?"

"Hmm..." Birkaç dakika bunun hakkında düşündüm. "Hayır."

"Mor damarlı, güzel beyaz ve pembe taç yaprakları vardır. Başka yerlerde hala kış olsa bile baharı getirme gücüne sahip oldukları söylenir. Badem ağacı umut ve sevgiyi simgeler. Özel güzelliği birçok efsane ve mite ilham kaynağı olmuştur. Bunlardan biri de Acamante ve Phyllis efsanesidir. Acamante, ilk karşılaşmasında prenses Phyllis'e aşık olan bir Yunan kahramanıydı. Aralarında hemen büyük bir tutku doğmuş, ancak bu tutku kötü bir kader tarafından engellenmiştir. Acamantus savaş için ayrılmak zorunda kalmış ve on yıl boyunca Troya'da, sevgilisinden uzakta kalmıştır. Savaş sona erdiğinde, Phyllis onun geri döndüğünü göremeyince öldüğüne inanır ve kederden kıvranarak kendi canına kıymaya karar verir. Ancak Yunan mitolojisinin bize öğrettiği gibi, her talihsizliğin ardından İlahi Takdir'in müdahalesi gelir: Athena prensese ölümsüzlük vermeye karar verir ve onu bir badem ağacına dönüştürür."

Masaldan etkilenerек yan döndüm ve küçük maymunu da yanımda sürükledim. "Peki Acamante'ye ne oldu?"

Juliette onu bu kadar ilgiyle dinlediğim için mutlu bir şekilde devam etti. "Kahraman savaştan döndüğünde ve sevgilisinin ölümünü öğrendiğinde, ağacın üzerinde ağladı. Onun gözyaşlarından beyaz, bembeyaz ve mis kokulu renkler açmaya başladı. Phyllis'ten sevgilisine bir aşk hediyesi."

"Bunun beni neşelendirmesi mi gerekiyor?" diye mırıldandım her zamanki nezaketsizliğimle. "Bu hayatımda duyduğum en üzücü hikâye, Tanrı aşkına!"

Benim tepkim onu kıkırdattı. "Anlamını açıklayana kadar Dr. Krugher'a da aynı şeyi söyledim. Ölüm aşkı kıskanır. Özellikle de bu kadar saf ve güçlü olduğunda, bu duygunun gerçekleşmesine genellikle karşı çıkar. Böylesine sinsi bir düşmanın üstesinden gelmenin tek yolu *ona inanmaktır*. Hayatın kendisine umut bağlamak, çünkü o sevgiden filizlenir. İmkânsız aşk yoktur, sadece onu veremeyeceklerini ya da alamayacaklarını düşünecek kadar cesareti kırılmış insanlar vardır. İnsan sevdiği şey için savaşmazsa mutluluğa ya da özgürlüğe nasıl ulaşabilir sanıyorsun?" Juliette de benimle aynı pozisyonu alarak yan yattığında küçük bir inilti duydum. Yatak yeterince yumuşak olmasına rağmen, dikenli kemiklerine baskı yapması onu rahatsız ediyordu. "Korku sadece sahte gerçeklerle dolu bir gerçekliğe inanmaya, pişmanlık ve acı dolu bir hayal kırıklığına yol açar. Gerçek aşk *tereddütsüzdür*. Yıkamayacağı hiçbir engel yoktur, özellikle de insan tüm ruhuyla sevdiğinde. Acamante Phyllis'i sevmeye devam etti çünkü onları ölüm bile ayıramazdı. Sizce imkânsız bir aşk yaşanabilir mi?"

Her zaman katılmadığım ve belki de hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım bir duygu olan aşk hakkında birçok teori duymuştum. Ancak o an, sorduğu soruyu uzun süre düşündüm, bu efsanenin ardındaki mesajı ve Efrem'in ona bunu neden anlattığını anlamaya çalıştım.

Belirli bir amacı olmadan asla bir şey söylemezdi, bu yüzden onu yakalamaya çalıştım.

"Evet, çünkü imkansız aşk bile ebedi olabilir."

"Kesinlikle!" Juliette'in neşesi odada patladı ve beni irkiltti. "Sadece sonsuz aşk insanın her şeyin üstüne çıkmasına izin verir."

sınırı."

"Yani..." İşaret parmağımı devin deri mandalının altından geçirip karnını okşadım. "Konuşmamızın çıkış noktasına dönecek olursak, Efrem ve ben gerçekten aşık olursak aşamayacağımız hiçbir engel ya da sınır yok."

O zamana kadar hayal ettiğim bulanık gelecekte garip bir umut ışığı algıladım.

Onunla gerçekten birlikte olabileceğimiz ihtimalini hiç düşünmemiştim ve bunu istemediğim için değil, ulaşılamaz bir şey gibi görüldüğü için.

Bir gün yine dolambaçlı yollarda yürüyecek, büyükanne, grubuma, eski hayatıma geri dönecek ve onu unutmak için elimden geleni yapacaktım.

Kendimi buna ikna etmeye, bunu kendime empoze etmeye çalıştım, ama fena halde başarısız oldum. Bütün bir varoluş onu unutmak için yeterli olmayacaktı.

Efrem gibi bir adamı nasıl aklından silebilirsin?

Julie benimle alay ederek, "Bravo, çok anlayışlısın Thea Jensen," dedi.

Beni görmemesine rağmen kaşlarımı çatmıştım. "Ve çok fazla konuşuyorsun. Bu kadar masal yeter. Uyku zamanı."

"Aye aye, patron," diye şakacı bir şekilde beni şımarttı; ancak göz kapaklarımı kapatmak üzereyken bana tekrar seslendi, "Um... Thea."

"Söyle bana," diye homurdandım pervasızca.

"Ben de birkaç kâbus görebilirim," diye mırıldandı endişeyle. "Genelde *Beyaz Tavşan*'la birlikte uyurum ama o çamaşır odasında. Onu her hafta yıkadığımı biliyorsun."

Beyaz Tavşan sık sık birlikte uyuduğu yumuşak bir oyuncaktı. Bir akşam bana oyuncağın kendisine önemli biri tarafından verildiğini itiraf etmiş, onu kendisine bağlayan anıları hatırladıkça dehşete düştüğünü ve üzüldüğünü göstermişti, ben de merakımı dizginlemiş, ona bu konuda rahatsız edici sorular sormamıştım. Eski bir erkek arkadaşı olma ihtimalini eledim - çünkü hiç erkek arkadaşı olmamıştı - ama belki bir arkadaşı ya da yakın bir akrabası olabilirdi.

"Bu gece için sana benimkini ödünç veriyorum." Kararımın nedenini sorgulamadan içgüdülerimle hareket ettim: Küçük maymunu aldım ve yatağın ortasına, parçalanmış bedenlerimizin arasına koydum. Juliette bir kolunu uzatıp çarşafı yokladı; bir an için parmaklarımı kendi parmaklarıyla karıştırdı ve küçük maymunu bulduğunda onu tutup göğsüne götürdü. Bu durumdan pek memnun değildim.

Kendimi bundan mahrum bıraktım ve bunu açıkça belirtme gereği duydum. "Bunu çok kıskanıyorum, alışkanlık haline getirmeyin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı sadece. Ne zaman sözlerim ona itici gelse, uysal okşamalarla karşılık veriyordu. Bu küçük kız gerçekten inanılmazdı. "Küçük maymununuzun adı ne? Hiç sormadım." Mantonun güzel kokusunu ciğerlerine kadar çekerek kokladı.

"Ruhumda beslediğim kişinin adını taşıyor." Acı arkamda uzanıp beni bir hayalet gibi ezerken, kalbimi boğan ve bana nefes aldırmayan acıyı zapt ettim. Ona cevap vermeden önce derin bir nefes aldım, "Adı *Nancy*."

Ertesi gün, birçok Salı gününden biri, kütüphanede oturuyordum, özellikle dalgındım.

Gerçekle yüzleşmeye çalıştığım aşırı ilgisizlikle karışık bir umutsuzluk duygusunun altında ezildiğimi hissetmem giderek yaygınlaşıyordu.

Sık sık tüm bunları atlatıp atlatamayacağımı, yeniden ayağa kalkacak gücü gerçekten kendimde bulup bulamayacağımı merak ederdim.

Nasıl geçeceğini, rehabilitasyonumun nasıl biteceğini ya da büyükannemi, sağlık ekibini ve özellikle Efrem'i benimle gururlandırıp gururlandırmayacağımı bilmiyordum.

Yirmi yıldır ilk kez gerçekten de başıma gelebilecek en büyük meydan okumayla karşı karşıyaydım. Sonucu beni ya büyük bir zafere ya da aşağılayıcı bir yenilgiye götürecek olan kendime karşı bir meydan okuma.

O sabah ruh halimi Dr. Ruiz'e açmıştım. Ona görüntümden hala nefret ettiğimi, ancak diyetisyenin beslenme planına daha sadık bir şekilde uymayı başardığımı ve kilo takıntımın tamamen ortadan kalkmasa da en azından azaldığını anlattım.

Kollarımın veya bileklerimin çevresini kontrol etmeyi bıraktım, bunun yerine net olduklarından emin olmak için sık sık köprücük kemiklerimi okşadım ve kalçalarımın ve uyluklarımın şekillerinin çok belirgin olmadığından emin oldum.

Memnun olmuştu. Neredeyse yolun yarısına geldiğimi, çok az da olsa ilerleme kaydettiğimi ve sonuçların

sonunda, yani on altı haftanın sonunda Batı Hollywood'a dönmem gerekiyordu, ama garip bir şekilde bu konuda pek hevesli değildim.

Lizzie Nine'yi her gün deneyimleme fırsatı beni mutlu edip pes etmemeye iterken, Efrem'i bir daha göremeyeceğim fikri beni acı ve hüzün dolu bir uçuruma sürükledi.

Neden?

Büyük aşka ve onu gerçekten yaşama yanılsamasına inanan o kızlar gibi mi oluyordum?

Hayır, tabii ki değil.

Hâlâ aynı hayal kırıklığına uğramış Thea'ydım, asfalta sıkıca tutunmuş, hayal gücüyle çok uzaklara uçmaktan kendini alıkoyan. Yine de onun gibi biriyle bir daha asla karşılaşamayacağımı bilmek, içimde tek başıma gölgelerimde yürüyemeyeceğim korkusunu uyandırdı.

Efrem olmasaydı nasıl devam ederdim?

Anılar beni ezmek ve en kasvetli uçuruma sürüklemek için geri geldiğinde beni kaldıracak kim olacaktı?

Dünyada milyarlarca insan olması umurumda değildi.

Kimsenin gözlerinde aynı ufuk, ruhunda aynı gökyüzü, aynı bahar kokusu, sesinin tınısında aynı okşayışlar, küçük jestlerinde aynı umut olmayacaktı: yanağımdaki küçük pat patlar, rahatlatıcı sarılmalar ya da önümüze hangi zorlukları çıkarırsa çıkarsın hayatı sevme öğretisini her zaman gizleyen o küçük gülümsemeler.

Ya zamanımın geri kalanını onun ışığını başka birinin yüzünde arayarak geçirseydim?

Bu söylenmemiş, beklenmedik soru beni dehşete düşürdü.

Bazen bilinçaltımı susturmak istiyordum, bunun yerine konuşan bir cırcır böceği gibi ortaya çıkıp benimle alay ediyor ve görmezden gelmek istediğim şüphelerimi gündeme getiriyordu.

Aşkı ne düşünecek, ne arayacak, ne de arzulayacaktım. Juliette'in bana anlattığı efsane beni birkaç anlığına yanıltmış, Efrem'le bir gelecek düşünmeme neden olmuş olsa da, böyle tehlikeli bir duygunun tuzağına düşmeye hiç niyetim yoktu. Katlanmam gereken çok fazla sorun, çok fazla acı vardı, daha fazla kayba dayanamazdım.

Belki de çok geç olmadan ilişkimizi bitirmeliydim.

Ayrıca Efrem benim davamla doğrudan ilgilenmedi, beni iş arkadaşlarına emanet etti.

O sadece onların yardımıyla tedaviyi denetliyordu, bu yüzden görüşmeler veya kilo ölçümü için ona başvurmadım. O yokmuş gibi davranabilirdim, klinikte dolaşmıyormuş gibi davranabilirdim. Onun mesleki yeterliliğine girecek kadar ciddi bir rahatsızlığı olan bir hasta değildim, bu yüzden istediğim zaman onsuz da yapabiliirdim. Asıl sorun, bizi birbirimize bağlayan o görünmez ipi bir türlü kesemememdi. Etrafımı ne zaman sardığını ya da ne kadar zamandır kurtulamayacağım kadar sıkı olduğunu bilmiyordum.

Kendimi kafesteki bir sinek kuşu gibi hissediyordum ve nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Efrem başıma gelen en güzel ve en korkutucu şeydi. Değerli bir şeydi.

Kalbin pencerelerini işgal eden ve çatlaklarını sertleştiren bir şafak.

Beni yüzümü güneşe dönmeye ve tüm acıları geride bırakmaya davet eden bir gün batımı.

Atmak yerine elimde tutmam gereken alevli bir meşale, çünkü karanlığı dağıtabilecek ve beni sonsuzluğa doğru yönlendirebilecek tek şey oydu.

"Ama o meşgul." Düşüncelerimi yeniden doğru yola sokmak istercesine avucumu alnıma vurdum. "Meşgul Thea," diye kendimi azarlamaya devam ettim. "Ve Joël'le ilgilenmek zorunda. Evet, tamam, o senin oğlun değil ama sanki öyleymiş gibi davranıyor." Büyük cumbalı pencerenin loş ışıklandığı masada otururken kelimenin tam anlamıyla kendi kendime konuşuyordum.

Neyse ki kütüphanede kimse yoktu.

Biri boğazını temizledi ve arkamı döndüğümde Bayan Ferguson'un benden birkaç metre ötede durduğunu gördüm. Gözlüklerini burnunun hörgücüne kadar indirmiş, saçlarını düzgün bir topuzla toplamış, göz kapakları düşünceli bir ifadeyle yarı kapalı ve tek kaşı kalkıktı.

Utanarak ona arsızca gülümsedim ve işaret parmağımı şakak hizasında döndürdüm. "Nasıl olduğunu bilirsin. Burada normal insanları bekleyemezsin," diye her zamanki kabadayılığımın şaka yaptım. Kadın tıka basa doluydu

Ciddi duruşuyla, göğsüne dayadığı ve muhtemelen bir rafa kaldıracağı kitabıyla. Saygılı bir sessizlik içinde önce zayıf yüzümü, sonra siyah yakamı ve son olarak da önümde açık duran kitabı inceledi. Ne düşündüğünü anlamam birkaç dakikamı aldı. "Ah, evet. Fazla bir şey bulamadım, birazdan gideceğim ve yerine koyabilirsin," diye onu rahatlattım.

Başını salladı ve başka bir şey eklemeyen koridorda ilerledi, yazarların ve imparatorluk başkentlerinin yarım büstleri arasında kayboldu.

İlk buluşmamızda ondan cinsel sapkınlıklar hakkında bir kitap istemiştim ama o öğleden sonra okumak istediğim asıl konu bu değildi. Garip bir şekilde, *Antéros*'ta geçirdiğim akşamdan sonra Efrem'in beni neden oraya götürdüğüne dair açıklamaları içimde bir şeyleri susturmuştu. Beni her zaman acı gerçeklerle yüzleştirerek hareket eden tek kişi Efrem'di, bu yüzden kendimi yanlış ya da yargılanmış hissetmemek için onun tarafından anlaşılacak benim için yeterliydi; dahası, cinselliklerini tamamen özgür ve alışılmadık bir şekilde yaşamaya meyilli başka insanların da olduğu gerçeği içimde geniş bir kesinlik alanı açmıştı: *Farklı* olan tek kişi ben değildim. Kişiliğimin karanlık tarafını uzak tutmayı ve her şeyden önce iç *benliğimle* daha sık *diyalog kurmayı* öğreniyordum. Harika cevaplar aldığımdan değil, ama denemek zaten iyi bir başlangıçtı. Zihnimde gittikçe daha fazla uğuldayan şey, kompulsif baştan çıkarma hakkında daha fazla bilgi toplama merakıydı.

Efrem bunu bana sadece bir kez, parktaki yürüyüşten sonra bankta otururken ona doğru sürünerek onu kışkırttığımda anlatmıştı. Heyecandan tüylerim diken diken olmuş ve onun sert, esrarengiz, vahşi bir şehvetle parıldayan, arkasında ona duyduğum çılgın arzuyu içime çekmeye niyetli, acımasız, yaramaz bir satirin gizlendiği bakışlarını hatırlayınca nefesim kesilmişti.

O anın yoğunluğunu hala hatırlıyorum; gözlerinin tenimi yaktığını hissedebiliyordum, *gerdanlığımı* aceleyle kavrayışını ve benim hakkımda ne düşündüğünü açığa vurmak için ince bedenimin üzerine eğilişini.

Kütüphaneye bu nedenle gitmiştim: Daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu.

Rüya gibi bir dinginliğe bürünerek birkaç sayfa daha çevirdim ve dikkatle okudum. Kompulsif baştan çıkarmanın çeşitli şekillerde gelişebilen ve farklı nedenlerden kaynaklanabilen bir bozukluk olduğunu keşfettim. Genellikle, bir erkek ebeveyn figürünün yokluğuyla ilgili bir çocukluk travmasıdır. Benim durumumda, babasız büyümüştüm ve bu da sevilememe ya da kabul görmeme korkusunun içime işlemesine neden olmuştu. Sonuç olarak, beni her gün yıpratan özgüven eksikliğimi hafifletmek amacıyla babamdan esirgediğim sevgiyi başka erkeklerde aradım. Bakışlarım bu ayrıntılı satırlara sabitlenmişken, patolojinin bir başka koşulu hakkında da akıl yürüttüm: koruma ve güvenlik aktarabilen, eksik bir babanın yerini alabilen, boşluğu doldurabilen ve varlığı aracılığıyla acı çeken kişinin *kendisini* belirlemesine izin veren birine duygusal bir bağımlılık geliştirme olasılığı.

Bir an için başım döndü ve havasız kaldım, o kadar ki parmak uçlarımla yakama dokundum ve boğazımda bir acı hissettim.

Beni Efrem'e bağlayan şey bu muydu?

Bilinçaltımda hiç sahip olmadığım babamı temsil ettiği için ona içgüdüsel olarak bağlanma ihtiyacı mı?

Tamamen uygunsuzdu.

Böyle bir açıklama ona duyduğum sevgi için mantıklı olabilirdi, ama beni zehirleyen fiziksel çekim, onu soyma, onunla birleşme ve ruhunu parçalama arzusu için değil. Kuşkusuz, bunlar baba olarak gördüğüm birine değil, kendimi mümkün olan en samimi ve doğal şekilde vermek istediğim bir adama yöneltebileceğim arzulardı.

"Kahretsin," diye kendi kendime kızdım; bilmediğim konuları araştırmaya devam etmek sadece zaman kaybıydı. Okuduklarımı yanlış anlama ve kendime daha fazla paranoyaya neden olacak tamamen yanlış cevaplar verme riskim vardı, bu yüzden o kitabı kapatıp kalkmaya karar verdim. Kitabı masanın üzerine bıraktım - Bayan Ferguson onu bulup doğru rafa geri koyacaktı - sonra kafam oraya girmeden önce sahip olduğumdan daha fazla şüpheyile ağırlaşarak çıkışa doğru yürüdüm.

"Ne kadar aptalca," diye mırıldandım kendi kendime; telaşlanmayı bırakmalıyım. Hayatım zaten çok dağınıktı.

Ayrıca beni bu kadar savunmasız hale getirecek kadar kalbime yavaş yavaş bulaşan garip duygu hakkında da endişeliydim.

Koridorda odama doğru ilerlerken, bir cep telefonunun zil sesi beni sarstı. Yerde rastgele bir noktaya çöktüm ve dehşet içinde etrafıma bakındıktan sonra o sağır edici rock müziğinin aslında iPhone'umdan geldiğini fark ettim. Şortumun arka cebinden çıkardım ve ekranda gönderenin adını okudum: Andy.

Endişe, nefes almamı engelleyen bir ilmik gibi boynuma dolandı.

Uzun zamandır ondan haber almamıştım, dahası tartışmamızı takip eden günlerde beni hiç aramamıştı.

*Belki de özür dilemeye karar
vermişti? Yoksa tekrar
dövüşmek mi istiyordu?*

Andy Tylor ile hiçbir şeyden emin olamıyordum; o kadar içgüdüsel ve öngörülemezdi ki niyetini anlamakta zorlanıyordum.

Cesaret dolu bir iç çekişle, üzerinde Uranüs heykelinin durduğu devasa sermayeye yaklaştım ve başparmağımın çok yavaş bir hareketiyle çağırıcı açtım.

"Pron..."

Beni bunalttığı için sözümü bitiremedim bile.

"Şirine, seni duymak ne güzel," diye neşeyle haykırdı. Sesinin bulanıklaştığını, değiştiğini ve onu farklı kılan cızırtılı karizmadan yoksun olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. "Nasılsınız?"

"Andy." Kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı, öyle ki onu yavaşlatmak için yeterli olabileceğine dair saçma bir inançla bir elimi göğsüme koymak zorunda kaldım. "İçki mi içiyordun?" Ona sorduğum ilk şey buydu, çünkü benimle konuşma şekli durumun gerçekten de böyle olduğunu ima ediyordu.

Bir kahkaha patlattı; kahkahasının bana ulaşmayı ve beni şok etmeyi başardığı acımasızlık karşısında ürperdim.

"Umurunda mı?" diye küçümseyerek bana çıkıştı. İlişkimiz eskisi gibi olmasa da ona hâlâ bağlıydim, ancak Andy'nin her zaman tuhaf ve kontrol edilemez bir karakteri olmuştu: Onu bir başkasıyla kullandığıma ve ihanet ettiğime inanıyordu. Onunki sadece varsayımlardan ibaretti ve bana ona durumu anlatma fırsatı vermeden kesinmiş gibi davranıyordu.

Onunla hep böyle olmuştı: hakaretler, bağırışlar ve yanlış anlamalarla dolu bir kavga, bir araya gelmek yerine birbirimizden uzaklaşmamıza neden olmuştı.

"Tabii ki umurumda," diye cevap verdim şaşkınlıkla. "Saat daha öğleden sonra altı bile değil."

"Bu boktan hayatla başa çıkmam için bana daha iyi bir yol önermek ister misin?" Hafif bir çarşaf hışırtısı duydum, ardından yumuşak bir kadın sesi ona anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Muhtemelen bir kızla birlikteydi. "Ah, hayır. Neyse boş ver. Şu anda doktorunla meşgul olacaksın."

Görevdeki fetih kadar değil...

"Andy, yanında kim var?" Yatakta biriyle olması umurumda değildi ama her şeyi dinleyen bir yabancıнын varlığındaki asık suratlı tavrı beni rahatsız ediyordu. Konuşmalarımız o kadar kişiseldi ki bir nebze saygıyı hak ediyordu; bariz olgunlaşmamışlığı nedeniyle her şeye rağmen çiğnediği bir gizlilik.

"Sen bana itiraf etmek istemesen de ben biliyorum." Efrem'in ve onunla paylaştıklarımın etkisiyle sorumu duymazdan geldi. "Seni o kadar iyi tanıyorum ki bana yalan söylemenin pratikte bir faydası yok. Söyle bana: Sadece ondan mı etkileniyorsun yoksa daha fazlası mı var?"

Elimi yüzümde gezdirdim, saplantılı kıskançlığının içindeki kötülüğü nasıl ortaya çıkardığı konusunda ona bağırıp çağırma isteğimi zorlukla bastırdım. Bütün bir yıl boyunca ilişkimize zarar veren korkunç bir kusur.

"Kendimi açıklamama fırsat vermeden aşk hayatım hakkında spekülasyon yapmaya devam mı edeceksiniz, yoksa konuşmama izin mi vereceksiniz?" diye ağzımdan kaçırdım; yanımdan geçen iki işçi bana meraklı bir bakış attı ve hemen ardından plastik, ilgisiz bir ifadeyle yer değiştirdi.

"Açıklanacak bir şey yok." Kızın kendisine fısıldadığı bir şeye güldü, sonra da kızıdan kıpırdamamasını ve önemli konuşmasını bitirmesine izin vermesini istedi. "O piç seni becerdiğinde, bana kötü davranmana rağmen seninle yatan kişinin ben olduğumu unutma. Her şeye rağmen senden hoşlandığımı bilmen için kaç kez güzel olduğunu fısıldadım? Ve o partide Blake'le olanlardan sonra sana ne söyledim?" Cevap vermem için bana zaman tanımadı ve öfkeyle üzerime yürüdü. "Sana seni sevdiğimi söyledim!" diye bağırarak beni sarstı. Sözlerinin ağırlığıyla arkamdaki sütuna yaslandım,

Göz kapaklarımı zar zor kapatıyordum. Ne Andy'nin ne de geçmişin beni tekrar aşağı çekmesine izin vermeliydim, yoksa kendimi kaybetme ve bir daha asla yüzeye çıkamama riskiyle karşı karşıya kalırdım. "Bunu unutma Thea, çünkü benim gibi aşık başka bir pislik bulamayacaksın!"

"Blake'in bununla hiçbir ilgisi yok," diye mırıldandım bıkkınlıkla. Bunu ona aylardır tekrarlayıp duruyordum. Boş bir odada nedenlerimi haykırıyor, duvarları tırmalıyor, yumrukluyor, bir çıkış yolu arıyordum ama kimse yardım çığlığımı duymuyor gibiydi. "Sen ve ben birlikte değildik. Ve o..."

"Ve sarhoş olduğun için senden faydalandı öyle mi?" diye alaycı bir tonda motivasyonumu ilan ederek benden önce davrandı. *Benim ne suçum vardı? Bir kızın partide eğlenmesi, başkalarının ona alçakça davranmasını gerçekten meşrulaştırır mıydı?* Andy'nin inandığı şey buydu: Blake'in sağlıksız kararları için beni suçluyor, hakkımda yanlış bir imaj çiziyordu. Beni aşağılık bir eylemin kurbanı olarak görmektense serserinin teki olarak görmek onun için daha kolaydı. Blake en iğrenç arzularından birini benim rızam olmadan gerçekleştirmişti. Eğer aklım başımda olsaydı, onun bu çılgınca talebine asla boyun eğmezdim. Sık sık üzerimdeki pisliği hisseder, kusar, kendimi eski bir paçavra gibi katlayarak bir köşede sessizce ağlar, dünyadan saklanırdım ve bunun ardından gelen öfke, hayatım söndürülürse acı hissetmeyi bırakacağıma inanmama neden olurdu. "O partide oraya adımını atmamalıydın. Seni istediğini biliyordun, orada olacağını biliyordun ve bunun yerine kabul etmediğim için kendini becermeye gittin!"

"Bana ne yapacağımı söyleyecek kişi sen değilsin, Andy." Sesim titriyor, sıkıntılı ve kararsız çıkıyordu. Ona beni incitecek gücü vermek istemiyordum ama o bunu başarıyordu. "Ayrıca sarhoşsun, Blake hakkında konuşmana ya da bana bu şekilde saldırmaya gerek yok."

"Ah, affet beni tatlım," diye alay etti, sadece benimle değil, o lanet gecenin korkunç duygularını her yeniden yaşadığımda beni saran acıyla da alay etti. "Az önce başka biriyle sevişmiş olmama rağmen hâlâ burada seni düşünürken ve yaptığın pislikleri görüp kendime zarar verirken ben senin için hiç kimseyim."

"'Görmek' mi?" Panikle gözlerimi kocaman açtım.

"Evet, gördün mü?" diye tekrarladı eğlenerek. "Kötü sürprizlerle karşılaşmak istemiyorsan son e-postayı açma." Acımasız bir neşeyle şüphelerimi doğruladı,

Beni tamamen boşluğa sürükledi. Hala açık olan bir yara midemi yardı ve bir mide bulantısı dalgasına neden oldu. Öne doğru eğildim, avucumu karnıma dayadım, beni parçalayan hastalığı reddetme içgüdüsünü bastırdım. Andy iyi olmadığını biliyordu, tüm sorunlarımın üstesinden gelmek için o klinikte olduğumu biliyordu ama yine de beni engellemeye, yok etmeye kararlı görünüyordu. "Aslında, hayır, aç onu... e-postayı," diye iftiracı bir kötülükle işaret etti.

"İçtiğin zaman etrafındakilere ne kadar zarar verdiğini fark etmiyorsun. Bunu bana neden yapıyorsun?" Ağlamadan onunla konuşmaya devam etmekte zorlanıyordum, o anın bulanık anılarını kovalarken bocalıyordum. Sadece ağrıyan dizlerimi, erkek homurtularını, saçıma yapışmış vahşi parmakları, başımın üzerinde kenetlenmiş büyük, kaba bir eli, o günden sonra en kötü kabuslarımdan biri haline gelecek olan canavarın sapkınlığına uymaya zorlamak için beni ittiğini, sıkıldığını ve çekiştirdiğini hatırlıyordum.

"Akşamdan kalmalığın geçer geçmez, bu aramadan pişman olacaksın."

Andy birkaç dakika sessiz kaldı; yanındaki kız hafifçe böğürerek acele etmesini istedi, o da sinirli bir şekilde onu susturduktan sonra, hâlâ aşırı alkolün etkisiyle öfkelenmeye devam etti. "Kırk yaşında değilsem ve yakışıklı bir manipülatör değilsem beni affet, ama öyle biri olacağımdan emin olacağım, böylece senin gözünde mükemmel bir erkek olacağım. Senin için bir kafiye bile yarattım, belki birkaç şarkıya koyarım," diye kıkırdadı, kaotik düşünceleri yüzünden sersemlemişti.

Efrem'i sadece takıntı haline getirmekle kalmamış, aynı zamanda dehşete düşmüştü. Onunki basit bir kıskançlık değil, gerçek bir güvensizlikti.

Ve nedenini de anladım.

"Asla onun gibi olamayacaksın, bu yüzden ondan bu kadar çok korkuyorsun. Bunu aş ve bir *rehabilitasyon* merkezine git, Andy. Benden nefret etmen ya da öfkeni benden çıkarman bağımlılıklarından kurtulman için hiçbir işe yaramaz." Telefonu karnıma bastırarak görüşmeyi sonlandırdım. Yumruğumu öyle öfkeyle sıktım ki parmak eklemlerim beyazladı ve tırnaklarım kanlı yarım aylar oluşana kadar etime battı.

E-posta kutusuna girip girmemeye karar vermeyi beklerken titriyordum.

Bana ne gönderdiğini zaten biliyordum, ancak o filmi sonuna kadar hiç izlememiştim.

Kaderin cilvesine bakın ki, ne zaman başıma gelse ya oynamayı bırakmıştım ya da bana görüldüğü web sayfasını doğrudan silmiştim ama ne yazık ki bu da eski Thea'yla olan bir hesabımdı ve yeni *benim* yoluma devam edebilmem için bununla ilgilenmem gerekiyordu.

Etrafımı saran dehşet, göğsümde titreyen korku ve durdurulamayan taşıkardi ile kilidi açmak için ekrana baktım. Yavaşça e-postama girdim ve aldığım son e-postaya baktım, gönderen Andy'ydi.

Açtığım da indirilecek bir mp4 dosyası buldum.

Tıklamadan önce bir kez daha tereddüt ettim, yalnızlığında güvence aradım ve sonra başımı, her şeye kadir gücünün yüksekliğinden sessizce kendi parçalarını toplamaya çalışan küçük bir kızı gözlemleyen tanrıya doğru kaldırdım: Ne zaman onları bir araya getirmeye çalışsam, her zaman onları tekrar parçalamaya hazır birinin olması saçmaydı. Açık pencereden süzülen alacakaranlığın yorgun renkleri, zeminin mermerinde parlıyor ve gökyüzü tanrısı Uranüs'ün hatlarını korkuyla okşayarak figürünü daha da çarpıcı hale getiriyordu, sanki gün batımı aşkın bir büyüyle ona hayat ve ruh vermek üzereydi.

Büyülenmişim.

Gözlerimi kırıştırdım ve kendimi manastır sessizliğine, gürültünün yokluğuna, klinik gecenin karanlığına gömülmeden önce güneşin son öpücüğüne bıraktım.

Sonra koridordaki ışıklar karanlıkta titremeye başlayınca tekrar uyandım.

Derin bir iç çekerek cep telefonuna, o korkunç videoya ve içinde yatan her şeye bakmaya geri döndüm.

Daha fazla tereddüt edemezdim.

"Hadi ama Thea..." diye seslendim nefesimin altında.

Titreyen bir başparmakla indirme tuşuna bastım ve geçmişin sarmalına geri dönmeye hazır bir şekilde bekledim...

E.K.
Bir delinin anıları

*Etkili bir teknik öneriyorum:
Olumsuz bir düşünceye kapıldığınızda,
bunu bir kağıda yazın ve yırtın. Bu,
ondan kurtulmanıza yardımcı olabilir.*

EFREM KRUGHER

Berlin, 10 Mayıs

Tüm sapkın düşüncelerimi yazdığım günlüğü kaybetmekten daha kötü bir şey olamazdı.

Ah, hafıza...

Kaçınız bir nesneyi kaybediyor ve nereye koyduğunuzu hatırlayamıyorsunuz?

Ve suçsuz olan zavallı dağınık şeye ne kadar aşağılayıcı bir şekilde hitap ediyorsunuz?

Ben de sizden biriyim.

Kalemlerimi, günlüklerimi, kitaplarımı, anahtarlarımı ya da cep telefonumu kaybettiğimde, bu her zaman ve sadece kendini ele veren o lanet olası kaçak *şeyin*, en uygunsuz anlarda saklambaç oynamayı seven serkeş ve itaatsiz bir kaçağın suçudur.

Sis!

En azından Almanca küfür etmeme izin ver.

Bu şekilde, bilgi birikiminin çok fazla etkilenmediği görülüyor.

Sizinle pek çok konu hakkında konuşmak, geçmişimin tüm cilvelerini incelemek isterdim, ancak sizi sıkmamak için kaçınılmaz olarak

özet - kesin, ayrıntılarla dolu ve biraz bilgiççe, ama yine de bir özet.

Anılarımı neden sizinle paylaşma ihtiyacı duyduğumu, size ne anlatmak istediğimi, beni bu kadar hastalıklı bir şekilde konuşkan olmaya iten bu zonklayan ihtiyacın ne olduğunu merak ediyor olabilirsiniz.

Küçük Dorie ile olan ilişkiyi bilmek istersin, değil mi? Bize ne olduğunu.

Ona ne oldu.

Bu nedenle konuları sırayla ele almam doğru olacaktır.

Biliyorum, biliyorum, kusursuz Alman cazibesine sahip, biraz asık suratlı, biraz neşeli bir geveze olduğumu düşünüyor olabilirsiniz - şahsıma bu tür övgü dolu sıfatlar yakıştırırsanız şimdiden teşekkür ederim -, yine de sizi temin ederim ki öncüller neredeyse faydalıdır: uzun soluklu, kaotik, karmaşık ama faydalı.

Sana söz veriyorum.

Ben, benim yaşımdaki beyefendilere özgü tatlı bir tada sahip, sevimli bir adam değilim, hele olmayı hiç ummuyorum; burada durup sizi ağlamaklı sözlerle ya da dokunaklı betimlemelere maruz bırakmayacağım çünkü sizinle dalga geçmiş olurum.

Ve seninleyken, inan bana, sahte saygınlık maskelerinden sıyrılmış, sahte romantizmden arınmış bir şekilde kendim olmak niyetindeyim.

Ben bir hikaye anlatıcısı, bir saray soytarısı ya da yalancı bir şair değilim, ancak sizinle iğrenç duygular ya da ağdalı hisler hakkında konuşursam öyle görünürüm.

En iyi ihtimalle kendimi lanetliler ırkına mensup bir zavallı, soğuk ayak izleri bırakarak yataklarını ısıtanlar, kadınlara bağlılık duymadan tapanlar, gerçeği bazen efendilikle bazen de belirgin bir ahlaksızlıkla yüzlerine tükürenler, az gülüp çok seyredenler, hayat hakkında henüz her şeyi bilmeyenler ama öğretebilenler olarak görebilirdim.

Size kibri bir gömlekten daha iyi giydiğimi, kabalığı bir bela gibi ele aldığımı, bir kadına seksi bir jartiyer kemerinden daha fazla değer verdiğimi söylemek yerinde, ancak biraz gülünç ve narsistçe olurdu, ancak son derece alçakgönüllülükle size benim de zayıflıklarım olduğunu, bir erkeğin ancak zayıf olduğunu kabul ettikten sonra güçlü olmayı öğrendiğini itiraf etmeyi tercih ediyorum.

Tanrı aşkına, çok fazla konuşuyorum... ve çocukken bu kadar dışa dönük olmadığımı düşünüyorum.

Hayat ve hayatın bana sundukları hakkında sohbet etmeyi ya da ironi yapmayı pek sevmezdim. İçinde büyüdüğüm aile ortamının, özellikle on yaşımdan sonra kişiliğimin oluşmasında ve ruhumun deformasyonunda büyük etkisi oldu.

Önceleri, annesi Salome'ye derinden bağlı ve düşkün, mutlu ve sakin küçük bir çocuktum.

Bugün hala onun adını sade bir bağlılıkla, yutkunamadığım, işlemem imkansız bir duygu patlamasıyla telaffuz ediyorum.

Belki de onun kaybını hiçbir zaman gerçekten metabolize etmedim, hiçbir zaman rasyonalize etmedim, sadece aynı acıyı, dayanılmaz, duygusal ve bedensel bir yoğunlukla, ezici bir ısrarla hissetmek için sadece hatırlamam gereken bir dizi uzak olayla çerçeveledim.

Umarım kendimi üzücü bir anlatının içine sokmuyorumdur ve eğer öyleyse beni baştan affedin.

Sevdiğim tek kadın olan annem hakkında konuşmak kolay değil.

Görünüşte soğuk ve çoğu zaman aşağılayıcı bir ciddiyete sahip bir adam olmama rağmen, ne yazık ki normal bir insanın hassasiyetine sahibim.

Salome, mütevazı bir ailede, sanat ve tiyatro arasında büyümüş Yahudi kökenli bir kadındı.

Onda bir kadından istenebilecek her şey vardı: Hareketlerindeki sakin incelik, gözlerindeki ısıltılı canlılık, tüm davranışlarındaki masumiyet ve saflık.

Herkese gülümserdi, her zaman, kalbini hüznün kapladığında bile; iyi yetiştirilmiş, nazik, zarif ve güzeldi.

İnanılmaz güzel.

Berlin sokaklarında yürürken ona hayranlıkla bakmayan, gözlerini her kırışında tüylerinin diken diken olmadığını hissetmeyen ya da güzel mavi yansımalarla bezeli gri gözlerinden gözleri kamaşmayan tek bir erkek yoktu. Ancak, bariz güzelliğine rağmen, bunu hiçbir zaman aşırı derecede göstermedi ve övünülecek bir yetenek olarak görmedi.

Ağırbaşlı ve mütevazı giysiler giyer, yüzüne hiçbir zaman makyaj yapmaz ve genellikle başlık olarak renkli eşarplar takardı. Dindar ve dinine sadık bir kadındı: evlenene kadar bekaretini korudu ve kendisine kur yapan genç taliplerle her türlü temastan kaçındı.

Babam bir bahar günü ilk görüşte aşık oldu. Bu onun soğukkanlı ruhunu eriten bir yıldırımdı.

Aylar boyunca onu fethetmek, onu ele geçirmek, onu kendisinden almak isteyen herkesten uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yaptı, ta ki ona ulaşmayı, onunla evlenmeyi ve o gece kızlığını bozmayı başarana kadar.

Markus Krugher her zaman çocuk istemişti, tercihen erkek.

Kaderin cömert bir imtiyazıyla en büyük oğul olmalıydı ve Salome'nin onu memnun edeceğini ve hayalini kurduğu varisi ona vereceğini umuyor, tüm gücüyle dua ediyordu.

Bariz olanı teyit etmeme izin verin: düğünden dokuz ay sonra ben doğduğumda başarılı oldu.

Oh, bu bir Überraschung içindi!

Annem için cennetin ona verebileceği en güzel hediyeyle, ama babam için ben bir başarıydım, gerekli bir dönüm noktasıydım, gelecek planlarını gerçekleştirebileceği bir yaşam hedefiydim.

En başından beri her şeyi önceden planlamıştı: Kendini ailesine adanmış ve içinde çocuk sahibi olma arzusunu besleyen ciddi bir kadın seçmek tesadüf değil, yaklaşan bir zorunluluktu. Öte yandan, Markus tüm gençliğini psikiyatrik çalışmalara adanmıştı, bu yüzden yaşlandıkça zamanın çok hızlı geçtiğinden ve bir daha asla onun gibi bir kadınla karşılaşamayacağından korkuyordu. Bu yüzden bu fırsatı değerlendirdi ama kesinlikle babalık içgüdülerini tatmin etmek ya da mükemmel koca rolünü oynama arzusu için değil.

Çünkü mükemmel değildi: ne bir koca ne de bir baba olarak.

Bu, evliliği sırasında ve sonrasında, dul bir erkek olarak, şimdi isimlerini ve yüzlerini kaldırdığım çeşitli kadınlarla yatarak kederiyle savaştığı zaman sahip olduğu sevgili sayısıyla kanıtlandı.

Hatırladığım tek şey, babamın alışılmadık cinsel alışkanlıkları nedeniyle uyuşuk ve uysal cariyeler olduklarıdır.

Karısının asla bilmediği ve piç bir kaderin vasiyetiyle bana da miras kalan.

Ama bunu daha sakın bir şekilde konuşacağız, bir gün size en az takdir ettiğim yanıımı göstermeye daha hazır olduğumda.

Annem, Markus'un mahrem alanlarında gizlediği karakterinden hiçbir zaman şüphe duymamış olsa da, çok geçmeden beni eğitmek için kullandığı yöntemlerin bir çocuk için doğru ya da uygun olmadığından şüphelenmeye başladı.

Şu anda özellikle bir olayı hatırlıyorum: Babamın çalışma odasına gizlice girdiğimde henüz yedi yaşındaydım ve yaptıklarının ve içerdiği tehlikelerin farkında olmayan bir çocuğun saflığıyla, masanın kenarında dengede duran bazı belgelere dikkatsizce çarparak yere düşmelerine neden oldum. Babam öfkelenerek koltuğundan fırladı ve ben kaçamadan beni boynumdan tutarak duvara çarptı.

İlk kez o zaman kollarından ne kadar güç aktığını ve beni her tutmak ya da sıkmak zorunda kaldığında yumruklarında ne kadar çok güç kullandığını fark ettim.

"Burada dur Efrem." Bacaklarımı kum gibi güçsüz hissettiren kesin bir emirdi bu. "Ben çalışırken çalışma odama giremeyeceğini sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Ses kopuk, sert ve acımasızdı. Gözlerimi açtım, başıma geleceklere hazırlıksızdım. Onun gibi bir adamla yüzleşmek ya da onu durdurmak için çok küçüktüm: acımasız bir ruh. Ya da belki de onun bir ruhu bile olmadığını, lanetlendiğini söylemeliydim, çünkü sadece en kötü cezaları verebiliyordu. O gün kontrolünü kaybedeceğini, öfkesinin ne kadar ileri gidebileceğini bana göstereceğini hiç düşünmemiştim.

Şiddetle, açık avuçlarıma on *sopa* darbesi indirdi. Ve beni cezalandırmak için on dakika kaybetti.

Ona yönelttiğim yakarışlar *on* taneydi.

Sayabildiğim gözyaşı sayısı ondu ama hepsini dökmedim....

Annem onun bana ne yaptığını öğrendiğinde bir daha bana dokunmamasını emretti.

Akşam boyunca ve hatta sonraki günlerde bile tartışılar, özellikle de ellerim acelecilikten şiştiği için

ve Salome iyileşmelerini hızlandırmak için onları buz torbaları ve yatıştırıcı bir merhemle tedavi etmek zorunda kaldı.

"Bu senin hatan değil," diye beni rahatlatmaya çalıştı, ben yatağın kenarına oturup cildinin aldığı tene bakarken. "Haklı çıkarmak istemiyorum ama sanırım çok fazla stres altında." Benim yerime kendini ikna etmeye çalışarak maskaralığa devam etti. Nazik dokunuşu şehvet uyandırıcı bir etki yaratıyor, duyularımı ve kaslarımı sevindiren ölü bir zevk uyandırıyordu.

Şaşırmayın.

Freud değil miydi bize libidinin tam da anneyle kurulan yakın bağ tarafından beslenen fiziksel, yaşamsal enerji olarak nasıl işlediğini öğreten? Bebeğin annenin göğsüne ilk bağlandığı andan itibaren?

Hem hayvanlar hem de insanlar tarafından paylaşılan bir *taşıma tepkisi*.

Libido ile şunu kastediyorum: tamamen masum ve doğal, bana koruma ve rahatlık yoluyla verebildiği duygusal bir zevk durumu, bir annenin çocuğunun sinyallerini, rahatsızlığını veya acısını algılayarak onu sevgiyle iyileştirebildiği fizyolojik bir mekanizma.

Ancak, birbirimize bağlı olan bağımızda üçüncü bir kişi vardı ve bu kişi araya girerek uyumumuzu bozmaya çalışıyordu.

Markus iyi bir hatip gibi, onu ikna etmek ve güven vermek için tüm manipülatif becerilerini kullandı, bir daha asla kontrolünü kaybetmeyeceğine söz verdi ve onun ve benim onun en değerli varlığı, her zaman istediği ve ne pahasına olursa olsun koruyacağı ailesi olduğumuza yemin etti.

Hepsi yalan tabii ki.

Aşık bir kadının inandığı yalanlar, Markus' un sofistike tavırları ve hayranlık uyandıran görünüşü karşısında gözleri kamaşmış, evlendiği adamın onu flörtlerle ve nazik akşam yemekleriyle tavlayan, nazikçe okşayan ve evlenene kadar onu bekleyen ve ona saygı duyan, başkalarını becerirkenki coşkusunu ve sapkınlığını saklayan adamla aynı kişi olduğu umuduna kapılmıştı. Markus etobur bir iblis gibi yatakta ve yatak dışında şiddetin her türüsüyle besleniyordu; Salome onun sadece solması için topladığı beyaz bir güldü. Kendi çıkarı için yapraklarını koparacak, onu hastalıklı bir aşkın içine çekecek, çiçekten geriye bir saptan başka bir şey kalmayana kadar istediği gibi manevra yapacak ve kullanacaktı. parçalanmış.

Hak etmediği bir kader... ve benim de hak etmediğim.

O ilk olaydan sonra annem bendeki değişiklikleri fark etti.

Benden beklediği her şeyi özetleyen bir dizi bilgili kelimeyle konuştuğunda babamın bakışlarına dayanamıyordum, teselliye ya da sadece bir sevgi gösterisine ihtiyacım olduğunda onu kucaklayamıyor ya da ona yaklaşamıyordum. Onun şefkatli figüründen, bana o kasvetli ve aşağılayıcı şekilde baktığında etrafımda dönen, kendimi yargılanmış, hatalı, sert disiplinini uygulayacağı yol kenarından toplanmış bir sokak serserisi gibi hissettirebilen mezar soğukluğundan dehşete düşmüştüm.

Annemin beni çok fazla şımartmasını, duygusallaştırmasını ya da bana çok fazla özgürlük vermesini istemiyordu. Yavaş yavaş pençelerini üzerime geçiriyordu, derimi çizdiklerini, etimi parçaladıklarını hissedebiliyordum, yine de sessiz kalmak zorundaydım çünkü aşıladığı korku dudaklarımı sıkmayı ve başımı eğmeyi başarıyordu. Bununla birlikte, annem sadece annelerin sahip olduğu doğuştan gelen duyarlılığa sahipti; beni herkesten daha iyi tanıyordu ve sık sık bana neyin yanlış olduğunu, neden her zaman sessiz, soğuk, üzgün olduğumu, neden diğer çocuklarla oynamadığımı veya okul kitapları dışında bir şey okumadığımı sordu.

Misilleme yapmam ve acı çekmeyi bırakmam için küçük bir hile önerdi.

Temmuz ayında bir sabah, mutfak zemininde, o körpe yaşlarımda olduğum kadar yüksek, yaklaşık 150 cm'lik sahte tuğlalardan bir duvar buldum.

Beyazdı ve el yapımı güzel hasır sepetleri vardı.

Hoş bir kafa karışıklığı içinde, bir açıklama arayışıyla ona baktım ve o da yumuşak bir ses tonuyla harika bir açıklama yaparak dağınık saçlarımı okşadı: 'Aklına olumsuz düşünceler geldiğinde, bunları kağıtlara not et ve şu sepetlere koy. Ben onları okuyacağım ve yırtıp atacağım. Bu şekilde seni rahatsız edici sorulara maruz bırakmadan ruh halini öğreneceğim. Bunu benim için yapar mısın?'

Beni içinde bulunduğum boşluktan çekip çıkarmaya ve daha iyi hissetmemi sağlayacak bir çözüm bulmaya çalışırken ona nasıl hayır diyebilirdim?

Heyecanla başımı sallayarak kabul ettim ve böylece *her Çarşamba* okulda, babamla ya da bana sorun ve zorluk çıkaran herhangi biriyle neler olup bittiğini ona anlatacağım konusunda anlaştık.

Annem o duvarın büyülü olduğunu, melankoliyi çözme ve kalbi iyileştirme gücüne sahip olduğunu iddia ediyordu.

Lanet olsun, bana bunu çok söylediler, biliyor musun? Ve ben, büyük bir pislik olarak, ona inanmazdım.

Ona hiç inanmadım.

Özür dilerim, bilgi birikimim utanç verici bir şekilde kırıldı.

Ve bununla birlikte sizi üzücü laf kalabalığına maruz bırakmama niyetindeyim.

Bu bağlamda, küçük bir sırrı itiraf ediyorum: onun narin sesini hatırlamak bile beni onulmaz bir acıya boğuyor. Bazen, en beklenmedik anlarda, onun ruhani gülümsemesinin ve duygu dolu gözlerinin, çocuğunu tüm kalbiyle seven ve ona bir tutam mutluluk vermek için her şeyi yapabilecek birinin gözleri gibi bana hala görüldüğü hızlı geçişler beni ele geçiriyor.

Salome Acher, yarattığı *Düşünce Duvarı*'nın sadece beni değil, pek çok başka hayatı da kurtaracağını bilmiyordu.

Amerika'nın en ünlü şehirlerinden birinde, ünlü bir yapının duvarları arasında, bir bahçede sergileneceğini çok az biliyordu.

Oğlunun yıllar sonra bu hayali yetişkinlere de vereceğini ve onlara da aynı bir tutam mutluluğu bahşedeceğini çok az biliyordu: yeniden çocuk olma ve tüm olumsuzluklardan sadece bir kağıda damgalayarak kurtulma fırsatı.

Tuhaf, alışılmışın dışında bir terapi stratejisi; bazı meslektaşlarım tarafından daha önce kullanılıp kullanılmadığını bile bilmiyordum, ama doğru olup olmadığı benim için pek önemli değildi.

Onun sayesinde ve onun için, kariyerimin başında Teichos'u kurmaya karar verdim: Asklepios kliniğinde sergilenen ünlü beyaz duvar.

Sözlerime son vermeden önce, size bazı tavsiyelerde bulunmak istiyorum ve lütfen kibirli ya da her şeyi bilen biri olduğumu düşünmeyin.

Beni bir alçak, bir zampara ya da bir ahlaksız olarak yargılayın, size bunu vereceğim.

Varoluş, kader ve tüm evren hakkında sizden daha az şey biliyor ya da hiç bilmiyor olabilirim, ancak bazı deneyimler reddedilemez özdeyişleri anlamamı sağladı.

Birini sevmenin en iyi yolu, onu kaybedebileceğinizin farkında olduğunuzu göstermektir.

Fırsatları boşa harcamayın, yanınızdaki kişiye bir *seni seviyorum*, bir *teşekkür ederim*, bir *seni affediyorum* fısıldamaktan korkmayın.

Kalbinizde önemli bir yer kaplayan herhangi birine vermek istediğiniz bir avuç yıldızı kaderin alıp götürmesini beklemeyin.

Etrafımızdaki her şey kaybolma ihtimaliyle doludur, ancak bu sizi korkutmamalıdır; önemli olan onu sevmek için tek bir anınızı bile boşa harcamamanız gerektiğini kabul etmektir.

*İnsanoğlunun çok az zamanı olduğunu
unutmayın. Ve bunu kontrol etmek için hiçbir
şey yapamaz.*

Annemi sevdim ve her gün sevmeye devam ediyorum.

Her gün doğumunda ve her gün batımında.

Sevgi asla felaketlere neden olmaz.

Asıl felaket, yeterince sevmemiş olmanın ya da aniden gidenlere artık bunu gösterme şansına sahip olmamanın pişmanlığıdır.

Annem kaybettiğim ilk kadındı ama tek kadın değildi.

Ölümünden sonra meydana gelen olaylar, ruhunda onulmaz travmalara ve çatlaklara işaret etti.

Küçük zararlı ve sağlıksız mikroplar yıllar içinde büyüyerek ruh sağlığımı tehlikeye attı ve bana sorun yarattı, ne yazık ki...

Romantik ilişkilerde bile.

5
Thea

*Senin gözlerinde onların yirmi
kılıcından daha fazla tehlike
var.
Bana nazikçe bak.
ve tüm düşmanlardan güvende olacağım.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Hiçbir şey hissetmedim.

Zor nefes alışı, şakaklarımda saplantılı bir şekilde çarpan kalbim, aceleci adımlarım ve yüzüme çarpan klinik havasından başka bir şey yoktu.

Anılarımin eziyet verici kasırgasını yok etme dürtüsünden, o anda korkularımı kucaklayabilecek ve onları yatıştırabilecek tek kişiyle tanışmaya duyduğum içgüdüsel ihtiyaçtan başka bir şey hissetmedim.

Hiçbirimiz acı çekmemize neden olan bir durumu değiştirme gücüne sahip değiliz, ancak bununla hangi tutumla başa çıkacağımızı seçebiliriz.

Hayat o kadar hızlı akan bir nehir gibidir ki, etrafımızdaki şeylerin, en küçüklerinin bile bizi kötülükten uzaklaştırıp güvenli yerimize doğru götürme konusunda ne kadar önemli ve yetenekli olduğunu fark etmeyiz.

Nerede bu güvenli yer?

Bu bir kitap, bir şarkı, bir yer, bir tutku, bir kişi olabilir... Onu bulmuştum.

O benim güvenli yerimdi.

Kendimi acılarımin çığlıklarından ve tekmelerinden koruyabileceğim gizli bir sığınak.

Ruhumu en güzel renklerin içine çekecek bir gün batımı.

Ve geçen zaman her şeye bir son vermeden önce, kalan birkaç dakikamı dolu dolu yaşayacaktım.

Kaderin bizim için bir gelecek planlamamış olması umurumda değildi, Efrem'i yanıma alacaktım, hayallerimde.

Şurada, ve bizim ilişki değil olur olmuştur Yanlış,
engellenmiş ne de yargılandı.

Orada, bir öpücükle yokluğunun sakın melankolisini dağıtabilirdi.

Orada, Acamante ve Phyllis kadar ölümsüz olurduk.

O benim kahramanım, ben de onun badem çiçeğiyim.

Bu romantik ve kesinlikle klişe sözler beni her zaman çok üzmüştür.

Efrem'in içimde ne zaman bu kadar derin kökler saldıgını, tüm inançlarımı altüst edecek kadar yoğun bir şekilde kafamın içine girdiğini anlayamıyordum.

Aşka inanmıyordum ama Efrem'in aşkın en karanlık ve en ilkel halini temsil ettiğini düşünmeye başlamıştım.

O aşkın gölgesiydi.

Işığı tarafından reddedilen oğul.

Çıglıkları dinleyen ve onları kışkırtan.

O ki, kirli bir adam gibi günahı uyandırmış ve ona hükmetmiştir.

O ki, içinde tüm sapkınlıklarımın yansımasını bulduğu bir karanlık gölü saklıyordu.

Düşüncelere dalmış bir halde stüdyosunun önüne geldim.

Neden orada olduğumu ben de bilmiyordum ya da belki de farkındaydım ama bunu kendime itiraf etmek istemiyordum.

Ziyaret saati sona ermişti ve geçerli bir mazeret bile gösteremedim onunla yakalanma riski yüksekti. Melanie'nin beni fark etmediğinden emin olmak için koridora bir göz attım ve kapıyı çalmaya aldırmadan kolu büküp ileri ittim ve içeri girdim.

Efrem'in orada olup olmadığından emin değildim ama beni karşılayan koku o kadar şehvetli ve güçlüydü ki havayı bozdu ve tüm şüpheleri ortadan kaldırdı.

Varlığı havada süzülen bir dizi siyah yaprak gibiydi, bir davetin baştan çıkarıcılığı ve bir tehdidin tehlikesiyle tenimi yalıyordu.

Kapıyı kapattığımda içimi çektim ve yavaşça arkamı döndüğümde bana doğrultulmuş, alev alev yanan ve akıl almaz iki vahşi gözle karşılaştım.

Saygıdeğer bir adam gibi, maun ağacından devasa masasının arkasında oturmuş, sol elinde bir belge ve sağ elinin parmakları arasında bir dolmakalem tutuyor, benim davetsiz misafirliğimle aniden bölünen işlerine odaklanmıştı.

Ezici karizmasıyla beni bunaltması çok saçmaydı.

Dizlerim titremeye başladığında, onu rahatsız ettiğimin farkında olarak alt dudağımı ısırdım ve herhangi bir azarlamayı engelledim.

"Seni uyarmadan buraya böyle dalmak istemezdim," dedim mahcup bir şekilde. "Biliyorum numarayı kullanabilirdim ama gerçek şu ki seni görmem gerekiyordu."

Zarif stüdyo lambası, onu ne kadar ilgi çekici kılsa da, rahatsızlığımı hafifletmek için uygulamaya koyabileceğim binlerce alternatif hakkında düşünmeden içgüdülerimi takip ettiğim için hemen pişman olmama neden olan buz gibi bir soğukkanlılıkla gölgelenen yüz hatlarını sertleştirdi.

Gizemli sarmallarına sarılmış Efrem, soruların ve şüphelerin bir karışımı, anlaşılmaz olduğu kadar şifreli de olan rüya gibi bir çekiciliğe sahip bir varlıktı.

Beni orada, kendisinden birkaç metre uzakta, şaşkın ve üzgün görünce şaşırmış gibi görünmedi, daha ziyade ruh halimi düşünerek kaşlarını çatı ve gözlerini kısarak kıyafetlerime baktı. Üzerimde uyluğumun ortasına kadar uzanan sade siyah bir tişört vardı. Ne jartiyer kemeri, ne yaka, ne de transgresif bir aksesuar takmıştım. Saçlarım Andy ile yaptığım görüşmeden sonra aldığım duştan dolayı hâlâ nemliydi ve yüzüm çıplak, solgun ve bitkin bir haldeydi. Bakışları ince ayak bileklerime kadar uzanan biçimli bacaklarımı süzerken bir çıplak ayağımı diğerinin üzerine koydum. Onlara bakarken kaşlarını çatı. Misafirlerin ortama uygun kıyafetler giymesini gerektiren dokuz numaralı kuralı unutarak odadan vahşi bir vaşak gibi aceleyle çıkmıştım. Uymam defalarca söylenmesine rağmen görmezden gelmeye devam ettiğim bir kuraldı bu.

"Kızma lütfen," diye yalvardım ona. Efrem o yorgun ve umutsuz iniltiyi algıladığında dikkatini tekrar yüzüme verdi. Durumumun ciddiyetinin farkına vararak elindeki belgeyi masanın üzerine bıraktı, kalemi de yanına koydu ve omuzlarını sandalyenin arkasına yaslayarak rahat ve kendinden emin bir duruşla beni dinlemeye koyuldu. Her zamanki gibi. "Senin aracılığınla kim olduğumu görüyorum." Kendimi tutamadan konuşmaya başladım, *duyduklarımın* beni yönlendirmesine izin verdim. "Hayattan nefret etmemem, onunla uzlaşmam ve onu kabul etmem için bana güç vermeyi başarıyorsun. Ama yalnız... Ben..." Parmaklarımı birbirine dolayarak işkence ettim. Düşüncelerine dair bir ipucu almadan onun nüfuz edilemez bakışlarını sürdürmek ve aynı zamanda böylesine açıklayıcı ve samimi bir monoloğu sürdürmek zordu. "Tek başıma cehennemimde yürüyemiyorum. Her seferinde kendimi kaybetme riskini alıyorum." Başparmağımın eklemiyle sinirle topladığım sessiz gözyaşları döktüm. Kendimi bu kadar zayıf göstermekten hoşlanmıyordum. Kendime bir daha ağlamayacağıma dair söz vermiştim ama Efrem'in önünde tüm engeller saf hisler ve duygular lehine yıkıldı. "Bununla senden sonsuza kadar yanımda durmanı istemiyorum." Ona karşı hissettiğim kararlılık ve mücadele, kendimi gurur duvarının arkasına kapatmama neden oldu. Uzun, aşılmaz, her şeyden önce yapay. Ona tam tersini itiraf etmemi öneren küçük sesi kovmak için başımı salladım. *Kal. İstediyin kadar kal, çünkü gidersen her yarın seni bekliyor olacağımı zaten biliyorum.* "Er ya da geç eve, büyükanne dönmek zorunda kalacağımı ve günlük hayatında bana asla yer olmayacağını biliyorum, ama en azından *sen buradayken ve ben buradayken* elimi bırakmamayı istiyorum." Söze dökülmemiş bir çaresizlikle gözlerimi onunkilerle birleştirdim. O mesafeden bile onları o kadar sıcak ve yoğun hissettim ki, içimi yorucu bir rehavet kapladı ve bir an için konuşma isteğimi azalttı. Devam etmeden önce birkaç nefes aldım, özellikle de Efrem sessizce durup beni derinlemesine incelerken, itiraflarım karşısında hissettiklerini maskelemeye çalışıyordu. Bastırdığım her şeyin akmasına izin vermem için beni defalarca teşvik eden adamın, şu anda dokunulmaz otokontrolünü yumruklarında sıkın aynı adam olması komikti. "Bütün bunları sana neden sorduğumu bilmiyorum. Deli gibi konuşacağım ama biliyorsun, bugün kötü bir şey oldu. Ve kaybolduğumda karanlığında gördüğüm tek kişi sensin. Nedenini açıklayamıyorum. Önceden, acı çektiğimde ve varlığıma anlam katacak birine ihtiyaç duyduğumda, annemin yüzü bana görünürdü. Bugün... *seninkini* görüyorum."

Kim bilir ne kadar gülünç görünüyordum, öyle bitkin ve şaşkın, çalışma odasının ortasında durmuş, o tatlı sözlerle onu sıkıyordum. Efrem kesinlikle romantizmle ilgilenmiyordu. Henüz gerçek bir ilişki yaşamamış olsak da, onun gerçek doğasının ne olduğunu kavramıştım: duygusal boyuttan tamamen uzak, ama tekil bir erotizme demir atmıştı. *Antéros*'ta onunla tek bir akşam geçirmem ve ardından onu Giselle'le birlikte izlemem, kadınlara nasıl yaklaşımdan hoşlandığını, özellikle de onlar üzerinde nasıl bir hâkimiyet kurduğunu anlamam için yeterli olmuştu. Bu nedenle, böylesine zorlu bir talebe hazırlıklı olmadığından şüphelendim: Kısacası, normal bir hasta için izin verilenden çok daha fazlasını talep ediyordum. Sessizliğin daha da uzadığını ve yüzündeki kırılmaz sertlikle birleştiğini fark ettiğimde, geriye doğru birkaç rahatsız adım attım. Beni kovalamak ya da azarlamak üzere olmasından korktum. "Anladım," diye mırıldandım perişan bir halde, zihinsel olarak kendime aptal dedim. Oraya çok fazla beklentiyle girmiştım ama Efrem ne o kadar kabulleniciydi ne de küçük bir kızın sızlanmalarına katlanmaya meyilliydi. "Seni yalnız bırakmamı istiyorsun. Saat neredeyse dokuz oldu ve eve gitmen gerekiyor. Haklısın. Aslında, affedersiniz... Ben..."

"Buraya gel, Dorie."

Sonunda bir tepki verdi.

Bir bacağını kavuşturmuş ve ellerini sandalyenin kolçaklarına kenetlemiş bir şekilde oturmaya devam etmesine rağmen, ısıltılı bakışlarında bir parça kırılma vardı. Sözlerimden derinden etkilenmiş görünüyor, kendimi ona böylesine içtenlikle açtığım, her zaman kimseyle paylaşmayı kendime yasakladığım yönlerimi gözler önüne serdiğim için hayrete düşmüştü.

"Ne?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Son birkaç saat içinde olanlardan dolayı o kadar yorgun ve öfkeliydim ki artık gerçeklikle bağlantı kuramıyordum.

"Buraya gel," diye tekrarladı sabırla, rahat bir gülümsemeyi ima ederek. "Benden," diye belirtti, bu dört harfe emredici bir değer veriyordu. Bana ona ait olduğumu söylemesine gerek yoktu, '*Benden*' demek, ihtiyaç halinde başvurmam gereken ve başvurabileceğim tek kişinin, ruhumu teslim ettiğim tek kişinin o olduğu anlamına geliyordu. Bunun ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordum ama aramızdaki anlaşmanın çok önceden mühürlendiğinden ve onun da bunu bildiğinden emindim. O sadece doğru fırsatı bekliyordu.

kesin olarak onayladı. "Hadi, ne bekliyorsun?" diye ısrar etti tereddüt ettiğimi hissedince.

Kendimi tekrar ettirmeden, ona ulaşmak için masanın etrafında küçük adımlarla ilerledim.

Yoğun ve şehvetli parfümü, kollarından önce beni sarmıştı. Efrem koltuğu geriye itti ve büyük ve emin elleriyle kalçalarımı sararak beni kendine çekti ve kucağına oturttu. Beni destekleyerek masanın altına doğru ilerledi ve ahşap kenarlığın kenarında durdu. Sırtım, sertliği bana korkusuz bir şövalyenin demir zırhını hatırlatan geniş, sert göğsüne yaslandığında garip bir şekilde yutkundum. Ona ne sıklıkla antrenman yaptığını ya da hala futbol oynayıp oynamadığını sormak isterdim; aslında hayatının en aptalca ayrıntılarını bilmek isterdim, örneğin: kahvaltıda ne yediğini, en sevdiği yemeğin ya da rengin ne olduğunu, hangi pozisyonda uyduğunu, boş zamanlarında ne yaptığını...

Neden onun hakkında her şeyi öğrenmek için bu garip dürtüyü hissediyordum?

"Dorothea," diye seslendi bana ve ben nefes nefese kaldım, önümde duran ve ben içeri girmeden önce kendini adadığı evrak işlerine bakıyordum. "Az önce bana duygularını ifade ettin, bundan ancak mutluluk duyabilirim." Sıcak nefesi yanağımı okşadı; limon kokuyordu, muhtemelen aroması hala dudaklarına sinmiş bir şekerleme yediği için. Onu ağzımda tatmak için öpmek, dilinin bir kez daha beni kaba şehvetine boyun eğdirdiği o kararlı ve hükmedici şekilde benimkini yaladığını hissetmek, ondan bir kez daha tatmak için taciz edici bir arzuyu ateşlemek isterdim.

"Söylediklerim seni korkutmuyor mu?" Gözlerinin içine bakmamak için kendimi zor tuttum, çünkü eğer baksaydım, tekrar çıkmamın imkânsız olduğu zümrüt rengi bir okyanusta boğulabilirdim.

Erkekçe şehvetiyle kaç kadını büyülemiş ve mahkûm etmişti?

Bilgelik ve güzellik onda tehlikeli bir kombinasyon oluşturan iki güçlü unsurdu.

Efrem bir kadının aklını bulmasına yardım etmek yerine, aklını kaybetmesi için çalışıyordu.

Bu saçma düşünceye hafifçe güldüm.

Bunu fark etti ve beni daha yakından gözlemlemek için başını eğdi; gözüm korktu, uygun bir tavır takınmak için atıp tutmayı bıraktım.

"Hayır, bana söylediklerinden korkmuyorum," diye cevap verdi birkaç dakika sonra, ben soruyu tamamen unutmuştum, onun yakınlığı karşısında sersemlemiştim. Bir koluyla belime sarılmış, elini karnımın alt kısmına dayamıştı ki, zorlukla kontrol altına aldığım bir titremeyle kasıldım.

Lanet olsun.

Heyecanlandığımı fark etmemesini umuyordum.

Ağırlığımı sağdan sola kaydırarak zar zor hareket ettim. Pantolonunun kumaşından bile sıcaklığını hissedebiliyordum, üzerinde her zaman taşıdığı bergamot ve sedir kokusuyla birlikte. Beni hareketsiz kalmaya zorlamak için kalçamı sıktı ve yerle temasını kesmek için bacaklarımı ayırdı. Sonunda kasıklarının üzerine oturdum ve Efrem yumuşak bir gırtlak sesi çıkardı. Kalçalarımın arasına giren aşırı iri aletine çok fazla ağırlık vermemek için ayak parmaklarımı uzatarak kendimi ayak parmaklarımın üzerine yerleştirdim ve titreyen kalçalarımın kendimi ayakta tutmak için mücadele etmek zorunda kaldım, üstlendiğim pozisyonun körüklediği uygunsuz düşüncelere karşı savaştım. Vücudunu benimkiyle temas halinde hissetmek, güçlü kasların etin her açısına baskı yapması, ona hayranlık duyamamak ya da dokunamamak sinir bozucuydu.

"Kalbini açmayı, kendini ve hissettiklerini dinlemeyi öğreniyor olman beni memnun ediyor." *Evet, o anda hormonlarımın çıldırmış topaçlar gibi çalkalandığını hissedebiliyordum.* O zamanki alçak ve ısırgan sesi, çılgınlığımı dizginlememe yardımcı olmadı. "Ve bu arada, kendini kasıklarına sürtmeyi bırak. Küçük kıçının üzerimde olması ne kadar güzel olsa da, kışkırtılmaması gereken içgüdülerim var."

Ne dediğini anladığımda şiddetle kızardım; parmaklarımın masanın kenarını kavradım ve kendimi taşlaştırdım, ona kışkırtıcı veya uygunsuz görünebilecek herhangi bir hareket yapmamı engelledim. Kendimi ona sürtmüyordum, sadece kendimi rahatlatmaya çalışıyordum ama anlaşılan Efrem için de beni bu kadar yakınında tutmak kolay değildi. Ona karşı kayıtsız değildim. Her ne kadar saklamakta benden daha başarılı olsa da, onun bende uyandırdığı arzuların aynısını ben de onda uyandırıyordum ve bu da yüzümde bir gülümsemeye neden oluyordu.

"Üzgünüm... Ben..."

Tüylü sakalı kulağımlı tırmalayıp beni ürperttiğinde donakaldım. "Daha ciddi bir konuşmaya geçelim," diye fısıldadı saçlarıma, yasak bir şehvetle yüklü boğuk bir ses tonuyla. "Ve iyi olmaya çalış. O kadar küçük ve güzel kokuyorsun ki, geldiğinden beri her yerini yalama isteğı bana işkence ediyor, ama beni anla, görevi zevkin önüne koymalıyım." Kolu beni daha sıkı sıktı ve eli alt karnıma yapıştı, parmakları tümseğimin üzerine kadar uzandı. Tişört, kalçalarının üzerinden yukarı doğru kalkarak ayrılmış uylukları boyunca uzanıyordu, bu yüzden daha aşağı inmiş olsaydı külotuna sürtünecek ve onları nemlendiren sıcaklığı ortaya çıkaracaktı.

Gerçekten "hepinizi yalayacağım" mı dedi?

Sözlerinin bende uyandırdığı imaj, bir elimle ağzımı kapatarak bastırmaya çalıştığım küçük bir inilti çıkarmamı sağladı. Efrem memnuniyetle gülümsedi, vücudumda tetiklediğı gerilimin farkındaydı. Bunu en az tüm sinirlerimi elektriklendiren heyecan kadar hissediyordu. Göğsü öne çıkıp üzerimde yükseldiğinde ve beni daha güçlü bir şekilde sardığında gözümü kırptım. Arkama yaslandım ve leğen kemiğimi yavaşça avucuna doğru ittim, o da küstahça aşağıya doğru kayarak biraz daha yer kazandı. Açık parmaklarım külotunun kumaşı üzerinde duruyordu; küçük parmağım zonklayan klitorisine birkaç santimetre uzaklıktaydı. Bileğini kavrayıp daha aşağıya yönlendirmek, lastiğın altından gizlice girmesi ve *Himeros* süitinde yaptığı gibi beni kabaca okşaması için yalvarmak istedim. Ancak Efrem, aşırı heyecanlı halimi sınıra kadar götürmek ve beni acı çeken tatminsizlik ile tatmin olma arzusu arasında asılı tutmak için bilerek orada durmuştu. Zihnimin, kalçalarımın arasındaki elinden başka bir şey düşünmeyeceğini biliyordu ve bu, iyi bir sadist gibi onu memnun ediyordu.

Ondan oynamayı bırakmasını ve ona verebileceğim her şeyi almasını isteyebilirdim, ama özellikle banyoda beni reddettikten sonra, uygun olmayan bir yerde rahatsızlığını göstererek reddetmesinden korktum.

Peki ya çalışma odasında? Ondan bir öpücük çalabilir miyim?

Göz ucuyla beyaz bir kâğıt alıp yüzümün altına yerleştirdiğini gördüm; sonra taş kalemlikten siyah biro çıkardı ve dikkatimi çekmek için ahşap yüzeye vurdu. O anda doğruldum ve öne doğru eğilerek yüzümün iki yanını destekledim.

dirsekleri. Kolu tutuşunu gevşetirken, pozisyonu nedeniyle mahremiyeti pantolonunun kasıklarına daha fazla yapıştı. Uzun ve erkeksi parmaklarına, onları zihnimde dolaşan yaramaz fantezilerle ilişkilendirmeden bakmak benim için zordu ama berraklığımı yeniden kazanmak için çok çalışmam gerekiyordu.

"Bana bugün başına gelen o 'kötü şeyi' anlatmak ister misin?" Kalemimin ucunu kâğıda götürdü, bir şeyler yazmaya hazırdı, cevap bekliyordu. Ani bir ıstırapla kaskatı kesildim. Ona gerçeği itiraf etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken gözlerinin bana kilitlendiğini, yüzümün bir tarafını taradığını hissettim. Dr. Ruiz'le, psikoloğum ve konuştuğum tek kişi olmasına rağmen, hiç Efrem'le olduğu kadar uyumlu olmamıştım.

"Andy'yle tartıştım çünkü beni aradı ve... kendinde değildi," diye güçlükle uyukladım, anlaşılır görünmeyi umuyordum. "Geçmişte yaptığım bir hatayı gündeme getirdi ve işleri daha da kötüleştirmek için bana bir video gönderdi..." Duraksadım, utandım. Çok fazla detaya girmek istemediğim için başımı salladım ve en baştan başladım. "İki yıl önce, bazı arkadaşarımla birlikte bir üniversite partisine gizlice girdim. Bizden yaşça büyük çocuklar vardı ve bizi görür görmez alkol ve çeşitli oyunlarla cezbetmeye çalıştılar. Ben sadece içtim ama içlerinden biri... Blake..." İsmi dilimi yaktı, içimi kaplayan ekşi his ağzımın kıvrılmasına neden oldu. "Grubumdaki başçı Steve'in kız arkadaşı Halima'nın eski bir arkadaşı olduğu için bir süredir bana ilgi duyuyordu. Andy onun orada olacağını bildiği için gitmememi emretmişti. Niyetini tahmin etmişti." Yani beni yatağa atmak, ama Efrem bunu ayrıntı vermeden tahmin edebilecek kadar zeki bir adamdı. "Çok içki içmezdim ama orada yaptıkları kokteyller çok sertti ve ben bunlara alışık değildim. Gecenin sonunda tuvalete gitmek için koltuktan sendeleyerek kalktım; Blake de beni takip etti. Daha koridora bile varmamıştım ki beni ensemden tutup öpmeye zorladı, sonra da diz çökmemi istedi çünkü benden..." Bir kez daha ilerlemek için mücadele ettim. Elimi Efrem'inkinin üzerine koydum, artık kalçalarımın arasında değil, tembelce karnımın üzerinde duruyordu. Cesaretlendirilmeye ihtiyacım olduğunu fark etti, bu yüzden parmaklarımı onunkilerle iç içe geçirmeme ve sanki uçurumdan düşmemek için tutunmam gereken sarkan bir ipmiş gibi avucunu kavramama izin verdi. "Kaçamazdım. Kaçamadım.

Gücüm vardı. Ona bunu yapmak istemediğimi, annemi arayıp eve gitmek istediğimi söyledim, ama o hınzır bir gülümsemeyle hemen olacağını, dudaklarımın o kadar davetkâr olduğunu ve çoktan tahrik olduğunu söyledi." Başparmağımla sıcak, pürüzsüz sırtını okşadım, kabarık damarların belirginliğini hissettim. Aramızdaki bu samimi teması gözlemlemek için başımı eğdim. Kim bilir benim hakkımda ne düşünüyordu, anne babası olmayan, hayatta sadece hatalar ve yenilgiler biriktirmiş genç bir kız. İç çekişini ensemde hissettiğimden yeniden uyandım. Hikâyemi dinlemek hoş değildi, muhtemelen onu sinirlendiriyor ya da iğrendiriyordum; belki bana dokunmayı bile bırakacaktı. "Her şeyi hatırlamıyorum, sadece durumdan etkilenen birinin bizi cep telefonu ile çekmeye karar verdiğini hatırlıyorum. Ve o video o günden beri aklımdan çıkmıyor. Andy'ye göre bu benim hatam. Bu yüzden iyi biri olmadığımı düşünüyor." Bir nefesi bastırarak tırnaklarımı avucuna geçirdim. Tekrar. Yine. Bana yapılanlardan bahsederken her zaman olduğu gibi.

Efrem aramızda bir mesafe oluşturmak ve ona dokunmamı engellemek için elini çekti. Öte yandan, yanlış değerlendirilmeye ya da alay edilmeye alışkındım. Bu sadece Andy'den değil, yıllardır başıma geliyordu, bu yüzden Efrem bana tiksintiyle baksaydı şaşırırmazdım. Çoğu zaman, kendim ve deneyimlerim hakkında konuşurken gösterdiğim soğukkanlılığın ardında büyük bir cesaretsizlik ve boyun eğme duygusu gizliyordum; artık olayların insafına kalmıştım, pusulasız, dümensiz ya da rotasız, akıntıya kapılmış yüzen bir sal gibiydim.

Vurulmak ya da kırılmak umurumda değildi.

Önemsiz bir hayatın dalgaları tarafından sürüklenmeme izin verdim, talihsizliğin şimşekleri altında, keder rüzgârının saldırısına uğradım, er ya da geç şiddetli bir fırtına tarafından sürükleneceğimin farkındaydım.

Bazen Efrem'in diğerlerinden farklı olduğuna, beni anlayabileceğine ve kabul edebileceğine inansam da, içimdeki daha karamsar taraf beni tokatlamak ve hayallere ya da seraplara inanmamamı söylemek için ortaya çıktı.

Hayatta kalabilirdim ya da ölebilirdim, benim için hiçbir fark olmazdı.

Okyanusun sonsuzluğunda yüzüyorsun ama ufukta seni bekleyen bir şey yok Küçük Deniz Kızı...

Vicdanım bunu haykırdı.

Acı verse de, kalbimi paramparça etse de, bunun gerçek olduğunu biliyordum.

Varlığımın artık hoş karşılanmadığına ikna olmuş bir halde, göğsümde titreşen bir başka hayal kırıklığıyla kalkıp gitmeye çalıştım. Öfkeli sessizliğini itici bir bakışa tercih ettim ama Efrem beni yine kalçamdan yakaladı ve tekrar kucağına düşürdü. Göğsüne sertçe çarparken belli belirsiz bir şaşkınlık çılgılığı attım, o ise çekilmeye cesaret edemeyeceğimden emin olmak için beni sıkıca tuttu. Ön kolu etrafımı sardı ve karnımı inatla sıkarak kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Her ergen gibi içki içtiğin ve azgın bir herif seni taciz ettiği için senin iyi biri olmadığını mı düşünüyor?" Andy'nin tuhaf suçlamasına karşı bir suçlama notuyla hak verdi. "Eğer hepimiz onun gibi düşünseydik, bir kadının mini etek giyemeyeceğini, aksi takdirde kıyafetinin tecavüzü meşrulaştıracağını mı düşünürdük? Ya da bir partide eğlenmeye hakkı olmadığını çünkü bunun her türlü cinsel talebe boyun eğmeye hazır olduğu anlamına geleceğini mi?" Sesi daha uzlaşmaz bir hal almış, insanlık dışı bir öfkeyle sarsılmıştı. Kadınların ne kadar zayıf görüldüğünü, rızalarını hiçe sayarak ve onurlarını ayaklar altına alarak zevk alınacak eros nesneleri olarak görüldüklerini anlamamı istiyordu. Efrem bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmış, ben engel olmaya çalışsam bile görebildiği ruhunun işkence dolu bakışlarını saklamak için inatla ondan kaçan bakışlarımı arıyordu. "Seni takdir etmekten ya da sana saygı duymaktan aciz piçler varsa, suç sende değil Dorothea, başkasında da değil, senden ya da belirli zamanlarda değişmiş bir ruh hali nedeniyle psişik ya da fiziksel aşağılık duygusu içinde olan herhangi birinden yararlanabileceklerini düşünenlerdedir. Mağdur kendi isteğiyle alkol veya uyuşturucu almış olsa bile, bu durum, her ne olursa olsun, onu cinsel eylemlere zorladığınız sinsi ve dolambaçlı yolu haklı çıkarmaz. Bir suçun oluşması için tam bir ilişki olması gerekli değildir. Küçük arkadaşınız Andrew, haddini aşarak konuşmadan önce bunu bilmelidir."

Düşüncelerini ifade edişindeki açıklık ve zarif coşku beni hayrete düşürmüştü, hatta yaşlı Thea'ya karşı hiçbir nefret duymaması beni daha da şaşırtmıştı. Efrem'e göre ben Blake'in hayvani içgüdülerinin ve bunları gerçekleştirme biçiminin kurbanıydım. Dönüp ona baktım, gözbebeklerinin altında hayranlık uyandıran bir bilgelikle parlayan siyah kirpiklerine baktım,

Andy'nin genç yaşı ve aşırı içgüdüsel karakteri nedeniyle yoksun olduğu bir olgunluk ve analiz berraklığı. "Benden öğrenmiyor musun?"

Efrem şefkatle gülümsedi; sol yanağındaki gamze onu öpme isteğiyle alay edercesine ortaya çıktı. "Seni inciten kişiye karşı tiksinti duyuyorum," dedi suçsuzca, yüz hatları tehditkâr bir ifadeye bürünmeden önce, mantığının girintilerinde korkutucu bir ışık tutuşturdu. "Kim bu adam? Batı Hollywood'da mı yaşıyor? Soyadı ne?"

"Tanrım, Efrem." Bacağının üzerinde kıpırdanarak ürperdim. Kişiliğinin hala anlamadığım çeşitli yönleri vardı ama hayvani ve acımasız olanı, kontrol edebilmeme ve kafesleyebilmeme rağmen birkaç kez yakalamıştım.

İçindeki canavarla yüz yüze gelmeme gerek yoktu; varlığını hissediyordum.

Kokusunu almış ve onu fark etmiştim: Ölümcül dikenlerle sarılmıştı ve açtı.
Çok açım.

Güvensizlik ve geçmişiyle ilgili aşırı gizlilik onu anlama çabamı engelledi, yine de Efrem'in er ya da geç bana açılacağını ve zihnine girmeme izin vereceğini umarak aramızda yaratılan suç ortaklığına güvendim.

"Tartışmayın. Sadece cevap ver." Beni hareketsiz tuttu, belimdeki kavrayışını sıkılaştırdı ve bu emri ezici bir ciddiyetle ima etti.

"Harris," diye itiraf ettim o zaman, ısrarı karşısında eziyet çekmiştim.

"Güzel." Sakinleşti, tatmin oldu, bir an bile beni bırakmadı. "Mitchell'i daha sonra arayacağım. Ne yapacağını kesinlikle biliyordur ama o videoyu bana göndermeni istiyorum."

Ne? Deli miydi?

"Hayır!" diye araya girdim. "Ona bakmanı istemiyorum."

"Dorothea, izlesem bile senin hakkındaki düşüncelerim değişmez."

"Ama ben istemiyorum. Lütfen." Yumuşakça ve yalvarırcasına göz kırptım.

Bir kaşını kaldırdı ve arkalığa yaslanarak gevşedi, bu sıradan ikna çabasını komik buldu. "Çocukça bir surat asmayla beni kandırma taktiği işe yaramıyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Elbette biliyordum. Onu Giselle'le yakınlaşırken görmemiş olsaydım, kadınların cazibesine karşı bağışıklığı olduğunu ve zevke teslim olma konusunda tamamen aciz olduğunu bile dűřünebilirdim. Bunun yerine, onun sadece kendisinin, bedeninin ve duygularının efendisi olduğunu, nasıl ve ne zaman teslim olacağına karar verirken, sanki herhangi biri tarafından alt edilmesine izin vermesine dair en ufak bir olasılığı kabul etmiyormuş gibi, yine de kontrolű elinde tuttuğunu keşfetmiştim.

Sekste bile.

Bu beni hem meraklandırıyor hem de korkutuyordu çűnkű ilk seferimizin nasıl olacağını tam olarak hayal edemiyordum. Daha doğrusu, onun kadar esnek olmayan bir erkeğin nasıl bir davranış sergileyeceğini kestiremeden, fantezilerimde bunu çok sık yansıtmıştım.

Bana yavaş ve tutkulu bir şekilde mi yoksa daha cesur ve utanmaz bir şekilde mi sahip olmayı tercih ederdi?

Daha önceki, oldukça gizli bir konuşmamızda, şiddet iđerен ilişkileri tercih ettiğini, bu yüzden *Himeros*'a teslim olmamak ičin kendini zorladığını ima etmişti, ancak özellikle benimle ne kadar ileri gidebileceğini hayal edemiyordum.

"Peki ne... iře yarayabilir?" Bu dűřűnceler beni öylesine yanıltmıřtı ki, sorumda Efrem'in hemen fark ettiđi vicdansız bir fesatlık vardı. Bakıřlarını, iчимde dönen heyecanı bastırmak ičin aralarını sıktıđım kalçalarımaya indirirken, parmak uçlarının hafif bir hareketiyle tiřörtűműn üstűnden yan tarafımı okřamaya bařladı. Belki de dokunuřunun erotik gücűnden habersiz, sadece beni yatıřtırmaya çalıřıyordu. Etim zonklamaya bařladı, damarlarımda onu öpmek, soymak ve gözlerinde hayran olduđum o saf, berrak gökyűzű parçasını almak ičin kanlı bir arzu hissettim. Bu kör edici, çılgınca, yorucu bir duyguydu ve sık sık onun hakkında ya da *onunla birlikte* hayal ettiđim řeyi gerçekeřtirmek istememe neden oldu. Beni yatıřtırmak ičin ellerini benden uzak tutması, ne kadar ateřli, ařındırıcı, utanç verici bir řekilde sivilařmıř hissettirebileceđini anlaması gerekirdi. Bizi zincirleyen cazibe bir kar fırtınasından daha öldűrűcű, bir kasırgadan daha yıkıcı, dönme dolaptaki o ilgi çekici, zevkli ama ikimiz ičin de zararlı gezintiye bir son vermemiz gerektiđi bilgisinden daha güçlüydű.

"Beni bařtan çıkarmaya çalıřma Dorothea, bu konuřma ciddiden de öte ve odaklanmanı istiyorum," diye beni uyardı. Her zaman kaba ve aчіk sözlűydű.

Bir şeyi beğenmediğinde, beni rahatsız edip etmediğini umursamadan.

"Buraya bak," diye kesin bir şekilde emretti.

Nefes nefese, bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve yanağımı kapalı parmak eklemlerime dayayarak, kâğıda inanılmaz bir hassasiyetle çizdiği iki daireye baktım. İlkine *vicdan* kelimesini, ikincisine ise *itibar* kelimesini yazmıştı. Efrem öne doğru eğilerek kendi siyah gravürlerini inceledi; arkamdaki kocaman omuzlar beni örtüyor ve vücuduma en kasvetli karanlığı yayıyor gibiydi. O anda son derece ciddiydi, bu yüzden midemde kendimi çok fazla zorlamamam için beni uyaran bir şey kıpırdandı: sabrı sonsuz değildi. "Vicdan ve itibar arasında önemli bir fark vardır. İlki ne olduğunuzla ilgilidir, ikincisi ise dünyadaki herhangi bir insanın sizin hakkınızda ne düşünebileceğiyle." Yay şeklinde bir okla iki daireyi birleştirdi, ardından ortak noktalarını belirtmek için her ikisinin ortasından aşağıya doğru bir tane daha çizdi. "Doğrudan desteğimi gerektirecek kadar ciddi olduğunu düşündüğüm koşullara girmediği için durumunuzu şahsen takip etmesem de, ilk görüşmemizde Bayan Curtis'in huzurunda, tedavinizi ve dolayısıyla durumunuzu denetleyerek meslektaşlarımdan yardım alacağımı size açıklamıştım. Dolayısıyla, şu ana kadar anlayabildiğim kadarıyla, durumunuzla ilgili temelde dört sorun var." Kendisini telgrafçı ve profesyonel bir şekilde ifade ederek, bir liste hazırlamaya hazır bir şekilde ilgili numaraları dikey olarak işaretledi. "Birincisi, grubunuzu ya da karakterinizi sevmeyen insanların olumsuz görüşleri. İkincisi Andrew ile aranızdaki sağlıklı ilişki, samimi anlarınızda ondan taleplerde bulunmanız ve onun bunu yanlış anlayarak sizi fazla..."

"Sapıkça," diye önerdim, onu yakından takip ederek.

"Sapıkça," diye onayladı devam etmeden önce. "Üçüncüsü ise bir baba figürünün yokluğu. Bana babanızla hiç tanışmadığınızı ve onun hiçbir zaman sorumluluk almak istemediğini itiraf ettiniz." Rasyonel olarak geçmişimi nokta nokta vurgulamasındaki mutlak dürüstlüğü anlıyordum, duygusal olarak aşırı titizliğini paylaşamıyordum. Bana yine bir hastaymışım gibi davranıyordu ve bana yardım etme niyetini anlıyor ve takdir ediyor olsam da, benimle Dorothea, yani başka bir misafir gibi değil de, onun *küçük Dorie*'siymişim gibi konuşmasını tercih ederdim. Ona söylemek isterdim ama sadece başımı salladım.

Ana hatları çizilen model üzerinde düşünmek. "Son olarak, annenin ölümünden dolayı kendini suçlu hissediyorsun. Onun hakkında bana başka bir şey itiraf etmen için seni zorlamayacağım, kendini hazır hissettiğinde bunu yapacaksın." Beni bu konuda sorgulamadığı için ona zihinsel olarak teşekkür ettim. O 18 Ağustos gününe geri dönmek zorunda kalma ihtimali bile nefesimi hızlandırırken, son vedasının anısı yüreğimi acıyla doldurdu. Efrem sanki mükemmel bir ortak yaşam içindeymişiz gibi gerginliğimi hissetti ve burnunun ucunu boynuma sürterek kokumu içine çekti. "Sakin ol. Sana bekleyeceğimi söyledim." Bağışlayıcıydı ve ona karşı rahatlayabildim, başım omzuna doğru eğildi, okşamalarına tamamen teslim oldum. Tüm duyularım derimin dalgalanmaya başladığı yere odaklanmıştı, bilinçsiz ürpermeler omurgamdan aşağı akıyordu. O anda, benim acım onun da acısı oldu ve sanki yıkıcı bir empatiyle birbirimize bağlıymışız ve kanlarımız birbirine karışmış, zımnî itiraflar ve samimi duygular labirentinde kesişmiş gibi sadece onun kollarında rahatlama bulabildim. "Yani," diye kaldığı yerden devam etti. "Bu inançların sadece bir çembere geri dönüyor: itibar çemberi." İşaret parmağını kâğıdın üzerine koydu ve bakışlarım oraya kaydı. "Kendin için paralel bir gerçeklik yaratmışsın ve bu gerçeklikte kendi kendinin kurbanı olmuşsun. İyileşmenin çözümü bu gerçekliği yıkmak, özsaygının başkalarının yargısına bağlı olmadığını, insanların sizin hakkınızda ne düşündüğünün değil, sizin ne *olduğunuzun* önemli olduğunu anlamaktır." Efrem bana her bir bileşene doğru önemi vermeyi öğrenmem gerektiğini söylüyordu: görünmek, olmak kadar önemli değildi. Cevapları ruhumun en derin, en içsel kısmında aramalıyım. "Dolayısıyla atipik anoreksiya nervoza bozukluğu. Bu durumunuzun nedeni değil, bir sonucudur. Dışarıdan mükemmel görünme ihtiyacı ve günlük hayatınızı etkileyen kaygının ağırlığını taşıyamamak sizi hastalığa sürükledi. Vitrinde sergilenen bir manken olduğunuza inanıyor ve güvenliğiniz için başkalarının onayını arıyorsunuz. Eğer gerçekliği görme şeklinizi değiştirmezseniz, sizi vicdanınızdan ayıran o zihinsel bariyeri yıkamazsanız." İşaret parmağıyla ilk dairenin üzerine birkaç kez vurdu. "Hayatını özgürce yaşamak yerine geçmişin, Andrew'un, Blake'in ya da tanımadığın insanların senin kim olduğunu belirlemesine izin vermeye devam edeceksin." Sözleri kafamın içinde yörüngede dönüp dururken, her türlü belirsizliği yakalayıp çekiştirirken Efrem çenemi parmaklarının arasına alıp yüzümü ona doğru çevirdi.

"Dinle, çocuğum." Cıva gibi parlayan bakışlarıyla karşılaştım, o kadar berraktı ki bakışlarında tüm endişelerimin yansımasını gördüm; ılık nefesi ağzımı okşadı, tatlı bir düşünceyle doluydu. "Dr. Nørgård sana beslenmenin ve gıdanın bedenın için ne kadar vazgeçilmez olduğunu öğretiyor. Dr. Ruiz ile yaptığınız görüşmeler ise hastalığınızı tanımanız, onu nasıl yöneteceğinizi öğrenmeniz ve değişimi başarmanız içindir. Er ya da geç, odağınız geleceğe kaymalıdır. Sizin durumunuz eşik altı, yani on altı haftanın tedavi için yeterli bir süre olma ihtimali yüksek."

"Gitmemi bekleyemezsin." Bu düşüncemi daha önce, kuralları ihlal etmeyi bırakmazsam beni başka bir kliniğe göndermeyi düşündüğü eski bir konuşmada yaptığım gibi ona da açıkladım.

Efrem çenesini büzdü ve benim çocukça kıskırtmama karşılık vermemeye çalıştı. 'Seni mutlu görmek için sabırsızlanıyorum Dorothea. Tüm bunlar: kliniğin duvarları, multidisipliner ekip, sevdiklerinden uzakta olmak... bunlar sadece geçici. Sonsuza kadar burada kapalı kalmak zorunda olmayacağın fikri, seni bekleyen şeylere inanman için sana güç vermeli. Gerçek hayat dışarıda." Başıyla penceresiz duvarı işaret etti. Kendisinin de kaçamayacağı bir kafesti bu, çünkü gözlerinin göz kamaştırıcı güzelliği - sıcak şehvetiyle beni her etkileyişinde beni büyüleyecek kadar tuhaf bir renkteydi- ona hayran olanlar için bir baştan çıkarma silahı, estetik özelliklerine ek bir özellikse, onun için gerçek bir mahkûmiyeti temsil ediyordu. Işığa karşı aşırı hassasiyetin herhangi bir patolojiden bağımsız bir fotofobi türü mü yoksa çok daha ciddi bir şeyin ipucu mu olduğunu bilmiyordum. Bu son düşünce, sanki çok yüksek bir tepeden düşmüşüm gibi ani bir hava kaybına neden oldu. Efrem bunu fark etti, ancak şokumun neden olduğu çöküşten habersiz, sözlerine basit bir tepki olarak yorumladı. "Dışarıda seni başarılar, gülümsemeler, tatminler, zaferler bekliyor. Şu anda yaşadıklarınızın bir son olduğunu düşünmeyin. Bu bir son değil."

İçgüdüsel olarak elimi kaldırdım, küçük ve titreyen elim bileğine dolandı. Avucumu teninin üzerinde sıkarak başparmağımı kalbinin attığını hissettiğim noktaya bastırdım. Yavaş, güçlü, nabız gibi atan ritme odaklandım ve onun yaşadığından, karşımda olduğundan emin oldum.

Az önce beni rahatsız eden şüphe. "Her şeyin geçip gittiğini söylemiştin," diye fısıldadım trans halinde, midemde garip bir sıkıntıyla. Onu kaybetme ihtimali beni dehşete düşürüyordu. Ve ona karşı geliştirdiğim bağımlılıktan daha da çok korkuyordum. "Biz de öyle." Artık kendimi anlayamıyordum, bir erkek tarafından hiç bu kadar bunaltılmamış, ona bu kadar saplantılı olmamıştım. Donuk lunaparkımda, ışıltısıyla renkleri canlandırabilen ve umutsuzluğu köreltebilen tek kişi Efrem'di.

Sessiz bir soru göğsümün duvarları arasında şiddetle uludu:

Kaybetseydim nasıl hayatta kalırdım?

"Biz de öyle," diye onayladı hüzünlü bir gülümsemeyle, değiştiremeyeceğimiz bir kadere teslim olarak. "Ve bu adil olan tek şey, Dorie. Kimse senin özgürlüğünü, özünü, vicdanını etkilememeli. Hayallerini. Ne eski sevgilinin kıskançlığı, ne hapiste çürümeyi hak eden bir çocuğun lanet olası videosu, ne de sana sahip olamayacak bir adam" diyerek sözlerini tamamladı.

Aslında evliliğiyle ilgili bir karar vermiş olsaydı bana sahip olabilirdi ama muhtemelen Liliane'i benim için asla terk etmezdi.

Geçmişimizde bu konuda netti.

Başımı salladım, korkunç bir gerçeği itiraf etmeye hazır bakışlarımı indirdim. "Ama benim rüyalarım yok Efrem."

Ve her gece beni uyutanların içinde sadece sen varsın.

"Tabii ki var," diye karşı çıktı bana biraz huzur aşlamak ve umudumu büyüyle süslemek için. "Sadece kâbuslarının onları tuzağa düşürmesine izin veriyorsun. Bu yüzden kalan zamanını en iyi şekilde değerlendirmek, yaşlı Dorothea'yı uçurumundan çıkarmak için yanında geçireceğim zamanı değerlendirmek ya da benim ve meslektaşlarımın sana yardım etmesine izin vermeden seni hasta eden her şeyin peşinden koşarak harcamak sana kalmış." Etkileyici bir hareketle beni tüm vücudumla arkama dönmeye teşvik etti; kalçamı karnına yasladım ve bir kolumu ensesine doladım. Dikkatim dağılmış bir şekilde parmaklarımı saçlarının arasından, gömleğinin yakasının altından geçirip okşadım. Efrem itiraz etseydi kendime böyle bir güven duymaya asla izin vermezdim, bu yüzden her zamanki gibi beni azarlamasını bekledim, ama dokunuşumu reddetmeden düşünceli bir şekilde bana baktı. Artık Efrem yoktu.

Benim ilgimi küçümseyen Krugher, sadece ona olan ilgimi kabul eden bir adamdı.

"Bana küçük bir söz vermeni istiyorum," diye haykırdı birdenbire, kadifemsi bir tonda, hafif okşamalarımın tadını çıkarıyor ve alçakça bir dürtüyü, bulutlu kirpiklerinin arasında alevlenen atavistik bir içgüdüğü dizginliyordu.

"Hangisi?" Kalbim zaten çalkantı içindeydi.

Gerilim dolu sessizlikte, dudaklarıma dokunmadan bile onları ısırıp yiyebilecek doymak bilmez bir tutkuyla dudaklarımda oyalandı; hatta dilimde erkeksi tadını ve karnımda bir kelebek kolonisi geziniyormuş gibi yanan şehvetli titremeleri hissettiğim izlenimine kapıldım.

Enkazımın içinde Efrem korkunç bir kaos yaratıyordu: Onu durduramıyor ya da tanımlayamıyordum.

Amansız bir çılgınlık, dayanılmaz bir azap gibi geliyordu.

Bana neler olduğunu anlamıyordum; her zaman arkasına saklandığım kayıtsızlık yavaş yavaş parçalanıyor, annemin ölümünden sonra kaybettiğimi düşündüğüm bir duygusallığın ortaya çıkmasına izin veriyordu.

"Şu andan itibaren aynada kendine her baktığında gülümseyeceğine dair bana söz ver... Kendini biraz daha sevmeye başlamanı, üzerindeki tüm çizik ve yara izleriyle, seni eşsiz kılan kusurlarınla, güzelliğinin özü olduğunu düşünmeden hep göz ardı ettiğin kusurlarınla, seni yaramaz bir çocuk gibi gösteren yüz buruşturmaların ve bazen komik gülümsemelerinle kendini kabul etmeni istiyorum. Kendini affetmeye başlamanı, sana acı çektirenleri affetmeni, sana çoğu zaman haksızlık etmiş olsa da hayatı affetmeni istiyorum. Her şeyden önce sevgiyi sevmenizi istiyorum, en beklenmedik biçimlerde kendini gösterdiğinde bile, çünkü o asla gözlerle görmez, bedenle sınırlı değildir, sonsuzun ötesine *bakar*. Bu yüzden gözlerinizi kapatın ve kendinize, geleceğinize gerçekten *bakmaya* başlayın..."

Yanıldın, sesi Cennet'in gücüne sahip kara bir melek gibi göğsümde dolaşmayı başardı, söylenmemiş ama net bir mesaj ilettili. *Ufukta seni bekleyen bir şey var Küçük Denizkızı....*

Korkmayın.

Aynı zamanda fırtınada, hava koşullarında, akıntılara ve rüzgarlara karşı yüzer.

Sakin durma.

Sakin pes

etme.

Sonunda... Güneş'i bulacaksın.

"Efrem, ben..." Boynunun kıvrımına sığınarak ensesini tırmaladım, bir kez daha ondan saklamaya çalıştığım karşı konulmaz bir duyguyla sarsıldım. O yanımin bu kadar kırılgan olmasına alışık değildim; çiğnenirse yine acı çekeceğim korkusuyla onu koruma ihtiyacı hissettim.

"Sadece bu sözü tutmanı istiyorum." Efrem beni rahatlatıcı bir kucaklamanın içine çekti, göğüslerim yumuşak bir şekilde onun göğüslerine yapıştı, paha biçilemez bir sıcaklık kaynağı, sanki içinde yanan bir yıldız varmış gibi. *Sanki o beni sertleştiren ve ısıtan bir güneşti.*

"Senden başka bir şey istemiyorum, Dorothea."

"Seninki gerçek bir istek değil." Ona dudaklarımı tenine değdirerek konuştum, yaydığı yoğun kokuyla sarhoş olmuştum; nefesim göğsünün hafifçe sarsılmasına neden oldu, çünkü o da kanında acımasızca tekmeleyen, bizi bozmaya çalışan ve günah diye bağırان azgın bir delilik hissetti.

"Hayır, aslında bu bir emir, ama nazik olmak istedim," diye şaka yaptı, parmak uçlarıyla sırtımı okşadı; dokunuşunun geçmişin dikenleri tarafından istila edilmiş kısımlarımı çiçeklerle doldurmaya yetmesi şaşırtıcıydı; onların budaklarını ayıkladı ve sanki onları elinden gelen tüm özenle iyileştirmek istemiş gibi filizlerini içlerine dikti.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gözlerim yaşararak güldüm; ağladığının farkında bile değildim. *Bu ne zaman olmuştu?* "Tamam." İçimdeki tüm güçle onun sözlerini kalbime hapsettim. Küçüktüm, kırılmışım, yorgundum ama kararlı ve inatçıydım. Onu hayal kırıklığına uğratmamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. "Söz veriyorum."

Aynaya her baktığımda gülümsemeyi öğrenirdim. Efrem için, annem için, babaannem için ama en çok....

Kendim için.

E.K.
Kadınlar

*Her birinizin içinde başka bir Ben
var. Bir gün, onun yanında
oturmanız ve korkmadan onu
dinlemeniz gerekecek.*

EFREM KRUGHER

Berlin, 16 Mayıs

KAÇ KEZ kendinizi partnerinizden oldukça tuhaf erotik isteklerde bulunmaktan korkarken buldunuz?

Ayrım gözetmeksizin, erkekler ve kadınlar gerçek arzularını bastırırlar. yargılanmak, hakarete uğramak, sapık ve sapkın olarak gösterilmek ve en uç durumlarda ilişkilerinden ödün vermemek.

Samimiyet içinde kendin olmaktan, gözyaşlarını, gülümsemeleri, tokatları, okşamaları, çekiştirmeleri ve sarılmaları paylaşmaktan daha güzel bir şey yoktur ve yine de 'içime daha sert sok' gibi ifadelerden dehşete düşenler vardır,

"bileklerimi bağla", "beni arkadan al", "boğazıma sok" ve benzeri....

Kısacası, hayal gücü çok yönlü bir içebakış yolculuğudur, sevgilinizin kulağına her türlü laissez-faire'i fısıldamaktan gerçekten keyif alabilirsiniz, ancak çoğu zaman, tam da kendinizi bırakmak istediğiniz anlarda, genellikle sosyo-kültürel miraslardan kaynaklanan ve kaçınılmaz olarak ruhunuzu ve seksle etkileşim veya ilişki biçiminizi koşullandıran bu engelleyici frenler tetiklenir.

Seni anlıyorum, Lesern.

Sizi anlıyorum çünkü ergenliğimin bir döneminde, henüz deneyimsiz ve eros'a aşına olmayan genç bir çocukken, aynı ıstırapı, aynı sınırlamaları, aynı sağlıksız yanlış ya da kim bilir... hasta olma inancını yaşadım.

Duymuş olmalısınız - ama duymadıysanız, kendimi gençlerin eğitmeni olarak tanıtmak beni memnun ediyor - psikiyatristlerin cinsellikle ilgilenen, çalışmalarını cinsellikle ilişkili sapmalara odaklayan ilk kişiler olduğunu.

Neden biliyor musun?

Çünkü dejenere dürtülerin doğru analizi, suçluların, örneğin pedofillerin davranışlarını anlamada, özellikle de yasal ve kovuşturma amaçlı olarak bir anahtar görevi görüyordu. Tıp sayesinde, anormal ya da alışlagelmişten farklı her türlü cinsel davranışın kesin olarak ruhsal bir bozuklukla ilişkilendirildiği hatalı inançları yıkmak mümkün oldu. Bugün ise tam tersi bir sonuca ulaşılmıştır: anormal cinsel davranışlar ruhsal bozukluklardan kaynaklanabilir.

En hafif tabirle unutulmaz bir evrimsel adım.

O zamandan beri, ahlak dışı eylemlerde bulunmaya eğilimli bazı insanların eylemlerinden tamamen sorumlu olmadıkları fark edildi ve onları mahkum etmek ya da hapse atmak yerine tıbbi tedaviye tabi tutmanın gerekli olduğu düşünüldü. Psikiyatristlerin görevlerinden biri tam olarak şuydu: cinselliğin her yönünü incelemek ve tanımlamak, nedenlerini tahmin etmek ve analiz etmek, yalnızca sinir sisteminde bulunan kalıtsal bir hastalık olarak anlaşılan sapkınlık kavramını yeniden tanımlamaya çalışmak ve nihayetinde, gerekli açık fikirlilikle, farklı bireyleri birleştiren ve çıkış noktası yalnızca bireysel kişiliklerde bulunabilen çok sayıda dürtüyü tanımak.

Açıkçası, benimle aynı meslekte olan önemli isimlere, çalışmalarından cinsel patolojilerle ilgili çok sayıda tanımın ortaya çıktığı psikanalistler, hukukçular, profesörler ve yazarlar da katıldı.

Genç bir adamken - bugün kendimi yaşlı saydığımdan değil, hala bir *schöner Mann*'ın çekiciliğini koruyorum - önemli düşünce gıdaları edindiğim çeşitli metinlere yaklaştım. Bunlardan birkaçı: Pauline Réage'ın *Histoire d'O*'su, on yaşında asık suratlı ve baş belası sarışın bir kız tarafından elimden kötü bir şekilde alındı.

Ah... kahretsin!

Kalbim çılgın bir kartal gibi aşağı doğru inmeye başlarken, pantolonumun içinde, artık *genç bir kadın* haline gelmiş olan kızı kucağıma atma, onu cezalandırma ve kalçalarının arasındaki küçük deliği dilimle işgal etme, yıllar sonra bana hala borçlu olduğu özrü ondan koparma dürtüsü beliriyor.

Bunu zaten yapmadığımdan değil, ama vücudunun sıcaklığını yeniden kazanmak hala oldukça tekrarlayan bir rüya...

Bununla birlikte, okuduğum iğrenç kitaplar listesine geri dönecek olursak: Marquis de Sade'ın kanlı romanları açık ara en cazip olanlarıydı. Olağan faaliyetlerle meşgul olmadığım zaman dilimlerinde, kendimi onun ahlaksız hayatına kaptırır ve tuhaf maceralarını analiz ederdim.

Sadizm, mazoşizm, sadomazoşizm, fetişizm, röntgencilik, teşhircilik ve aynı erotik boyut içindeki tüm alternatifleri incelemem onunla başladı.

Dehşetin ürpertisini dindirir...

Ben ne bir dominatör ne de bir mazoşistim, ancak bu iki kategoriden hangisine ait olduğumu seçmem gerekseydi, kendimi kesinlikle ilkinde daha yakın hissederdim. Öte yandan, görünüşte sakın ve sabırlı mizacım, özellikle yatakta her zaman büyük keyif aldığım bir kontrol çılgınlığını gizliyor.

Ama oraya yavaş yavaş varacağız... acele etmeyin.

Üniversite günlerimde, mezun olmadan kısa bir süre önce, tamamen teorik bir eğitimi çalışmalarımı zenginleştirebilecek ampirik deneyimlerle karşılaştırmak için sık sık Markus'u özel kliniğine kadar takip ettim.

Bu vesilelerle, hastaların en mahrem itiraflarını dinledim; bu itiraflardan - vurgulamak isterim ki - tıp için kesin ve güvenilir bilgiler elde etmek her zaman mümkün değildi, ancak fiziksel hazzın ve buna dahil olan çeşitli arzuların ne kadar çok şekilde reddedildiğini keşfetmemde faydalı oldu.

Sıradan bir ders kitabında öğrendiğim için değil, beni kişisel olarak ilgilendirdikleri için aşına olduğum arzular.

Ve burada kadınlarla nasıl bir ilişkim olduğunu açıklamam arzu edilir.

Daha dikkatli olanlar, önceki sayfalarda babamın yatağının altında bulduğu bazı çizimlerden bahsettiğimi hatırlayacaklardır.

Şey... bu çizimlerin hepsinde konu olarak tatlı ve güzel Engel vardı.

Bu uzun girişle tam da bu noktaya gelmek istiyordum: Annemin ölümünden sonra yaşadığım ikinci acıydı.

Kesin bir ifadeyle, ona aşık olmadığımı söyleyerek başlamak istiyorum, ancak o genç kız benim için tesadüfi bir buluşma ya da basit bir kaçamak bile değildi.

Açıkça tanımlayamadığım bir şeydi: aşk değildi, seks de değildi.

Arada ne vardı?

Engel oradaydı.

Hatasız, açıklanamaz bir şekilde o.

Size onun benim için ne ifade ettiğini anlatamamam önemli değil, bunun yerine size neden onun anılarının gezindiği o yaşam parantezini anlatmak istediğimi anlamanız önemli.

Sizi temin ederim ki bir sebebi var.

Bu önemsiz satırları okumayı başka herhangi bir taahhüdün önüne koyma nezaketini gösteren sizlerin zamanını boşa harcamak bana düşmez, bu nedenle size doğru bilgileri sunarak ilginizin karşılığını ödemeye çalışacağım.

Dürüst olmak gerekirse, belki de acımasızca dürüst olmak gerekirse, Engel'i şiirsel bir şekilde tanımlamak zorunda olsaydım, size bunun amansız ereksiyonlar, zahmetli öpüşmeler, genç mastürbasyonlar, yırtık külotlar, eteğinin altında titreyen eller ve kalçalarının arasındaki dilden oluşan bir dizi olduğunu söylerdim.

Ergenliğe özgü bir dizi acı verici zonklama, kışkırttıkları coşkuyla beni öbür dünyaya gönderecekmiş gibi görünen sefil sürtüşmeler, bacaklarımın arasında duran iyi arkadaşımın bir deli gibi ahirete gitmesine neden oldu.

Kabul ediyorum, çok şiirsel bir karşılaştırma olmayabilir ama sanat yaratıcılıktır ve yaratıcılık hayal gücü ve aklın üretebildiklerinin en öznel ifadesidir, bu yüzden romantizm eksikliğini unutun.

Nadiren yazdığım şiirler, her zaman, her yerde bulunan ahlakçıların şöyle demesine neden olabilecek tanımlanamaz bir provokasyona sahip olacaktır

Dürüst olmak gerekirse, umurumda bile olmayan katı, aşırı ve saplantılı etik ilkeler düzeniyle içeriğimi aydınlatın.

Eğer köktendinci bir teolojiye bağlıysanız, eğer ahlakın seri bir zalimi iseniz, eğer bu sayfalara tamamen tesadüfen rastladıysanız ve ağzınızı çok kolay büküyorsanız, bu dergiyi derhal kapatın!

Ben cennete gitmek için doğmadım.

Benim taptığım Cennet sizinkinden oldukça farklı, dünyevi ve kolay erişilebilir.

Size birkaç ipucu daha vereyim: küçük, dar ve yumuşak.

Ve gökyüzünde bulunmuyor.

Bu bağlamda Engel, bana Cennet'in kapılarını ardına kadar açan, gençlik ışığıyla kör olduğumda, o kavurucu *Fotze*'ye her girdiğimde peşinden gelen yakıcı zevkle ve çoğu zaman hızlı bir şekilde, gizlice, karşılıklı ailelerimizden uzakta tamamlanan tutkulu, erotik ve çılgın birlikteliği sonlandırdığım şiddetli heyecanla kendiliğinden bir bağlılıkla bana sunan birçok kızıdan biriydi.

Engel beni fark ettiğinde on yedi yaşlarındaydı ve çok meraklı bir genç kızdı; ben onlu yaşlarımdan beri başka bir şey beklemezken beklenmedik bir şekilde ilk adımı atan o oldu. Arılar ve tozlaşma hakkında basit bir konuşmadan, bir çalının arkasında iki kumru gibi ötüşmeye nasıl geçtiğimizi gerçekten hatırlamıyorum. Yine de üç hafta boyunca bu şekilde devam ettik. İlk karşılaşmalarımızda yanaklarını saran utangaçlığın yerini kısa süre sonra sabırsız ve önlenemez bir cesaret almıştı. Bahçede onu çılgınca avladığım zamanları hala çok canlı bir şekilde hatırlıyorum ve o - güvensiz parmakları ve yaramaz küçük gözleriyle - penisimi sallamak için pantolonumun içine uzanıyor, sıkıca sıkıyor ve avucunu daha hızlı hareket ettirmesini istediğim sinir bozucu gerginliği inceliyordu, Ya da durumu tersine çevirip onu sırtını bir çalı kabuğuna dayadığımda ve kalçalarından birini kaldırıp eteğinin üzerinden geçerek parmak uçlarımı kızlık zarının hala bozulmamış olduğu ve birkaç ay sonra -uzun ve zahmetli bir hazırlığın ardından- ilk kızlığını bozacağım o bembeyaz keseye soktuğumda.

İlişkimiz, inişler ve çıkışlar arasında, yaklaşık bir yıl sürdü.

Engel o huzur anıydı, babamla yaşadığım dehşetten kaçmak için kendimi adadığım, çok az talepkar ama inanılmaz derecede keyifli bir faydaydı. Günleri onunla geçirmek, gün batımında sohbet etmek, kavakların çiseleyen yağmurunun altında saklanmak, onu öpmek, ona dokunmak, onu istila etmek, onu tüketmek, her gün katlanmak zorunda kaldığım şeylerden kendimi kurtarmanın bir yoluydu, diğerleri gibi bir genç gibi hissetmenin, hayatın tadını en iyi şekilde çıkarmanın bir yoluydu. Boğulmaktan kaçınmak için binilecek bir cankurtaran botuydu, çünkü Markus'tan kaçmanın tek alternatifi ölüm olurdu.

Ancak, şüpheli saflığımla, küçük Engel'in duygularının kocaman ebegümeçi çiçekleri gibi büyüyüp çiçek açtığını ve hikâyenin - o buna aşk demeyi tercih ediyordu - beni boğmaya başlayacağı kadar hantal hale geldiğini düşünmedim.

Kaçamak cevaplar vermeye, telefonda ona daha az cevap vermeye ya da aşıkların genellikle aşklarını ifade etmeye çalıştıkları duygusal mesajlara, genellikle slogan bolluğuyla, pembe bir dergide araştırılmış aforizmalarla ya da herhangi bir gerçek değerden yoksun ve beklenmedik olaylara atfedilen çocukça dramın dikte ettiği banal beyanlarla cevap vermeye başladım.

Henüz reşit değildik ve Engel, ne yazık ki, benim ayrılışımı başına gelebilecek en dramatik olay olarak algıladı; onu terk ettiğimde bana kaba sıfatlar takması tesadüf değildir: 'pislik' ve

"Duyarsız" en nezih olanıydı. Ona, onu incitmek istemediğimi, onun için doğru erkek olmadığımı fark ettiğimi, çünkü aşkın benimki gibi çalkantılı bir ruhu henüz içine alamadığını veya üzemediğini açıkladım. Ona sunduğum nedenleri kabul etti, iki kişilik sevmek zorunda kalacağı bir ilişkiyi bitirmeyi kabul etti, her ne kadar erkek arkadaşının artık *onun* olmayacağı, isimsiz, gölgeli komşusu olmaya geri döneceği gerçeğini tam olarak kabullenemese de.

Ortaya çıkan halsizlik, ruhsal ve özellikle de fiziksel birçok soruna neden oldu: Engel hastalandı.

Daha az yemeye, vücudundan nefret etmeye, sırf genç bir oğlan - o zamanlar öfke ve çözülmemiş morluklarla dolu; *cochon* olabilirsem, koca bir sik kafalı - kalbini ilk kez kırdığı için yeterince güzel olmadığını düşünmeye başladı ve bütün bir yıl boyunca hakkında saçmaladığı büyüdü dünyayı paramparça etti. Korkunç bir şekilde

Suçluluk duygusuyla, annesi Bayan Schaefer'la konuşmaya çalıştım ve ayrılığımızın konuyu ne kadar etkilediğini, bunun bir neden mi yoksa hala kanayan bir yarayı yeniden açan birçok nedenden biri mi olduğunu araştırdım. Eğer bu kötülüğe gerçekten ben sebep olmuş olsaydım, kendimi affetmem ve bundan kurtulmam mümkün olmazdı ama Engel'in on üç yaşından beri *atipik* anoreksiya nervozadan *muzdarip* olduğunu ve bu rahatsızlığın benimle tanışmadan önce de sık sık tekrarladığını anlattı; ayrıca kocasından ayrılmak üzere olmasının kötü ruh halini etkilediğini ve bu yönünü ve geçmişini kimseye anlatmadığını belirtti. Aslında, ilişkimiz boyunca bana hiçbir şeyden bahsetmemişti ve benim şüphelerimi uyandıracak herhangi bir olay da olmamıştı. Fiziği bana her zaman sağlıklı,  i ekli ve yuvarlak görünmüştü, çünkü anoreksiyanın bu özel ve lanetli formu en kötüsüydü: sessizce ruha sızar, zihni öldürücü bir zehir kadar çabuk enfekte eder ve kendini dış dünyaya göstermez, herkesi en sinsi ve duygusuz ustalıkla aldatırdı. Anlık inan sızlığımı, öfkemi ve kendime duyduğum hayal kırıklığını bir kenara bıraktım ve annesine kızını böyle zor bir zamanda terk etmeyeceğime dair söz verdim. Aynı gün onunla iletişime geçmeye çalıştım çünkü aramızdaki her şey bitmiş olsa da bana ihtiyaç duyduğu her an yanında olmak, onu dinlemek ya da ona sarılmak isterdim.

Verdiğim karar ne olursa olsun onun yanında olmak istiyordum.

Ancak Engel artık beni görmek ya da benden haber almak istemiyordu.

Telefonlara ya da mesajlara hiç cevap vermedi ve bir a  hafta sonra benden ve ikimizin de masum çocukluğumuzun anısını sonsuza dek yaşatacağımız caddenin karşısındaki bahçeden uzaklaşmak için şehrin öbür ucundaki büyükannesinin yanına taşındı.

Beni en çok şok eden haber altı ay sonra geldi.

Engel, aynı yılın 14 Ekim'inde beklenmedik bir kalp durması nedeniyle erken vefat etti ve ben yıllar önce annemin ölümüyle yaşadığım acıyı yeniden alevlenen bir kabus, zarar verici bir travma olarak yeniden yaşadım.

En iğrenç işkencelerin uçurumuna, içimde hala var olan o zonklayan yıpranma ve yırtılmayı uyandıran sefil acıya geri daldım: Ona ulaşmak istedim, ona ulaşmalıydım çünkü ben pi tim ve çünkü birlikte olduğumuz onca zaman ona ulaşmalıydım.

İğrenç bir şeyin midelerini ve bağırsaklarını çürüttüğünü fark etmek yerine, Engel'in kim bilir kaç kez o mücevher gibi gözleriyle, yürek parçalayan öpücükleriyle ya da yalvaran okşamalarıyla bana ne anlatmaya çalıştığını görememiş ya da anlayamamıştım.

Bencilce, bağımsızlığını kıskanan, özgürlüğüne düşkün ve aşktan korkan küçük bir çocuk gibi, onu, nasıl olacağını, bu değişimle nasıl başa çıkacağını düşünmeden gitmişim ve ailesi bana hiçbir sorumluluk yüklemese de, aksine beni sağlıklı ve uslu bir eski erkek arkadaş olarak övmeye devam etseler de, kendimi bu affedilmez ve mutsuz kaybın kısmen kötü mimarı, dolaylı azmettiricisi, kör katili olduğuma ikna ettim.

Bu yüzden cezasız kalmadım, ama kendime en acımasız işkenceyi uygulamayı seçtim.

Yaşadım ve bir yetişkin olarak Markus gibi bir psikiyatrist olacağıma, hastalarımı ilgileneceğime, onları hayata döndürmek için onlara kalbimi ve ruhumu vereceğime ve aynı hatayı yapmayacağıma, artık insan ruhunun hilelerine ya da görünüşte ötenotik veya sahte bir şekilde sıradan bir kuklanın arkasına saklanmalarına aldanmayacağıma karar verdim.

Kurtuluş karşılığında onların kötülüklerini özümseyecek, bana zarar vermelerine, beni kirletmelerine izin verecek ve zaman içinde buna katlanmaya çalışacaktım.

Küçük Engel'e yaşattığım ve sonucu hemen belli olmayan acı için kendimle dertleşmek istedim.

Yaralanacak, kırılacak ve tam da hak ettiğim gibi yavaş ve yorucu bir şekilde öldürülecektim.

Masamda oturmuş, yanımda dumanı tüten bir fincan çay - ve yüzeyde yüzen kaçınılmaz limon dilimi - ile kısa bir mola verirken, ön sırada oturan saygıdeğerlerin kokusunu neredeyse alabiliyorum.

Oh, evet, işte oradalar...

Yargılayıcı bakışları, hışırtılı vızıltıları, ellerini göğüslerine dayayarak, samimi ifadelerimin yarattığı dehşeti ya da şaşkınlığı tuhaf bir teatrallikle dile getirmeleri.

Toplumda en az neye tahammül ediyorum biliyor musunuz?

İnsanların kendilerini yüce yargıçlar olarak yüceltebileceklerine inanmalarına ve -hiçbir bilgi ya da deneyim olmaksızın- evrensel hakikatler olduğunu iddia *ettikleri* şeyleri altüst eden, görmezden gelen ya da ihlal eden herkesi geri püskürtmelerine yol açan o aşırı huysuzluk.

Ahlakın bireysel özerkliği ne ölçüde etkilemesi gerektiğini hiç merak ettiniz mi?

Özgür irademizi, isteğimizi ve eylemlerimizi ne ölçüde belirlemelidir?

Beni yanlış anlamayın, hepimizin ilkelerden ya da rasyonellikten yoksun aşağılık günahkârlar olmamız gerektiğini kastetmiyorum, ancak sizi tarih boyunca en parlak fikirli filozofları bile etkilemiş olan pratik ve tartışmalı bir argüman ortaya koymaya çağırıyorum.

Benim görüşüme göre, günümüzde, büyük ahlak kazanının içine atılmış, yanlış bir şekilde farklı davranışları, düşünceleri ve varoluş biçimlerini küçümseme, yeniden formüle etme, aşırı yüzeysellikle yargılama eğiliminde olan, bireyci etiği en basit ve en unutulmuş başkalarına *saygıya* tercih eden aşırı bir kuram, inanç ve kanaat yapılandırıcılığı var.

Bunun da tartışmasız kozmik geçerliliğe sahip bir değer olması gerekmez mi?

Ve saygı nerede - aranızda küçümsemediğim kendini beğenmiş ukalalığa sesleniyorum - sırf başkalarını kınamaktan zevk almak için bazen tamamen yozlaşmış bir uzlaşmazlık ve ikiyüzlülükle kendinizi kaba yargılara ve hükümlere boğduğunuzda?

Doctrina est ingenii naturale quoddam pabulum... Belki de Cicero'ya atfedilen en iyi Latince ifadelerden birini dikkatinize sunarsam, anlaşılma şansım daha yüksek olur: 'Öğrenmek zihin için doğal bir besindir'.

Alçakgönüllülükle size tavsiyem - bunu bir kardeş tavsiyesi olarak kabul edin - hata yapanlara karşı çok katı olmamanız, kişisel normlardan sapmayı tam olarak öğrenmeniz ve asil ve acımasız parmağınızı görev başındaki zavallı neşeli kişiye doğrultmadan önce kendinizi bir vicdan muhasebesine tabi tutmanızdır.

Her ne kadar öyle olduğunu düşünen ütopyacıları gözlemlemekten büyük keyif alsam da, bu dünyada azizlerin olmadığına inanıyorum.

Bu önemli girizgâhtan sonra, kadınlarla, daha doğrusu kadınlarımla ilgili *gevezeliklerime* kaldığım yerden devam edebileceğimi söyleyebilirim.

Bunun bir liste olmadığını ve anlatım sırasının bir önem derecesi gözetmediğini, sadece - olayların kronolojisine göre - Engel'den sonra, yatağında birbirini takip eden birçok kız arasında vazgeçilmez bir rol oynayan bir başka kızın Giselle Grimes olduğunu söyleyerek önsöz yapmama izin verin; arkadaşlar ve sevgililer için sadece Elle.

İlk kız arkadaşımın ölümünü düşünmenin deliliğe varacak kadar sinir bozucu olduğu o kederli dönemin üstesinden onun sayesinde gelebildiğimi söylersem abartmış olmam. On dokuz yaşında Amerika'ya taşındım ve Giselle ile yirmi bir yaşında, Mitchell ile akşamları sık sık gittiğimiz kulüplerden birinde tanıştım; aslında beni onunla tanıştıran da Mitchell'di. Çiçeği burnunda Elle'in birkaç göz kırpması ve benim biraz fazla çekici birkaç gülümsememle geçen kısa bir diyalogdan sonra, ikimiz de hayal edebileceğimizden çok daha fazla benzer fikirlere sahip olduğumuzu fark ettik. Bu arada arkadaşım, göğüs kafesinde göze çarpan bir dövmesi ve burun deliklerinden birini süsleyen parlak bir piercingi olan kızıl saçlı bir garsonu tavlamıştı, bu yüzden - sabırsız bir şehvet tarafından manipüle edilen en sıradan kurda olduğu gibi - Giselle ve ben ilginç sohbetlerimize başka bir yerde devam etmek için ayrıldık: oldukça ihtiyatlı ama çok da ayrılmış olmayan bir otoparka park edilmiş olan arabam seçtiğimiz yerdi. Bir çift yüksek topuklu ayakkabı ve baştan çıkarıcı mercan kırmızısı yumuşak bir elbiseyle beni arkadan takip ettiği pervasızlığı hatırlıyorum, ince formunu, sıkı kumaşla iyice vurgulanan dolgun göğüslerini ve sıkı veya kompakt olarak adlandırmanın yetersiz kalacağı bir popoyu gösteriyordu. Giselle önümde kalçalarını sallıyor, el kol hareketleri yapıyor ve o anda çok daha iyi bir cazibeye odaklanmış olan sisli beynimin fark etmediği konuları tartışıyordu.

Uzun lafın kisası: bir kartpostal manzarası.

Onu daha iyi tanımakla gerçekten ilgileniyordum, her ne şekilde isterse; ancak, kadınlara karşı her zaman manik, zor ve biraz titiz olmuşumdur, bu yüzden sözlü diyalogdan *genital* diyaloga geçmeden önce

Söz konusu kız temizdi. Güzel kokan bir cilt, ferah bir nefes ve uygun mahrem hijyen dışında büyük taleplerim yoktu. Benim için temel olan bu basit koşullar eksikse, herhangi bir randevuyu derhal keser ve cinsel ilişkiye girmeyi reddederdim.

Kısacası... Ben hiçbir zaman aklını kaçırmak için sadece bir çift memeye ve güzel bir popoya ihtiyaç duyan azgın, enerjik bir ucube olmadım. Kendimi öyle herkese teslim etmedim; pek çok partnerim oldu elbette, ama hepsi *benim* prototipim dediğim şey dahilindeydi.

Ve prototipimi bulmak o kadar kolay değildi.

Ancak Giselle, her zaman büyülediğim kadınsı ideali tam olarak yansıtmaya şansına sahipti: doğru noktada kıvrımlar, parlak maun saçlar, narin hatlara sahip yumuşak bir yüz, dolgun ve doğal dudaklar, iki çivit rengi irisi dalgalandırmak için çengel kirpikler ve baş döndürmek için vetiver, aldehitler ve vanilyadan oluşan bir koku.

Saf akıntısıyla öylesine güçlü bir şehvet yayıyordu ki, o gece benim olacağına karar vermek için çenesini kaldırmam ve boynunu okşamak için eğilmem yeterliydi. O ise bana sanki benden daha ilgi çekici, daha heybetli ya da daha esrarengiz bir erkekle hiç karşılaşmamış gibi bakıyordu; onu öptüğümde yanakları alev alıyor, kalbi yerinden fırlıyor, elleri titriyor ve öpücğe o kadar büyük bir tutkuyla karşılık veriyordu ki öpücük aceleci ve kaba bir hal alıyordu. Giselle flört etmekle vakit kaybetmeden arabamın arka koltuğuna oturdu - konfora alışkın bir doktorun oğlunun alabileceği pahalı arabalardan biriydi bu - elbisesinin eteklerini kaldırdı, altında Venüs'ün tepesinin mükemmel bir şekilde tıraş edildiği yarı şeffaf beyaz dantel külotu ortaya çıkardı ve heyecan verici bir küstahlıkla, yapabileceğim tüm saldırganlıkla onu becermemi istedi. Bu beklenmedik bir istektir, çünkü genellikle kızlarla birlikteyken onları korkutabilecek ya da kaçmalarına neden olabilecek şiddet dürtülerini hep dizginlemiş, gizlemiş, bastırmıştım, ama o farklıydı.

Bu, ona karanlık *zaaflarımı* göstermemi sağlayan hoş bir keşifti. gençliğin.

Onu dilediği gibi becerdim, aynı zamanda dilediğim gibi ağılattım.

Ağız adımı söylemek için açıldığında yüzünde şevk, istek ve tutku kıvılcımları belirdi, karnı şehvetin dikenli meyvesini memnuniyetle karşıladı ve kıcı sarsıntılara, tokatlara ve etinin barbarca genişlemesine direndi. Ona yakında onu da istila etmek isteyeceğimi, onu becermek için can attığımı söyledim ve o da histerik bir kıkırdamayla kabul etti ve bir daha görüşürsek beni bundan mahrum etmeyeceğine söz verdi.

Kadınların gözyaşları beni tahrik ediyordu ama buna sadece sekste ve sadece rızaya dayalı durumlarda izin veriyordum; güzel Giselle bana ona istediğimi yapma özgürlüğü vermişti, bu pervasız cesareti harfiyen yerine getireceğimden habersizdi. Nazik ya da dikkatli olmaya zahmet etmedim, kendimi onun daracık küçük amcığına soktuğumda onu rahatlatmak için çaba bile göstermedim - buna alışın, cenneti böyle adlandırmayı seviyorum - ve acı onun eğilmesine, inlemesine ve keskin tırnaklarıyla omuzlarımı pençeleyerek çığlık atmasına neden oldu.

Hiç kimse, kristal gözlü, siyah saçlı, namuslu bir prens görünümündeki küçük çocuğun, *Mädchen*'in kalçaları arasında penisini oynatmak zorunda kaldığında bir hayvana ya da şeytani bir tanrıya dönüşeceğini hayal bile edemezdi.

Şimdi... merak ediyor olabilirsiniz: Zavallı Giselle'e ne yaptınız, Dr. Krugher?

Sizi temin ederim ki on dört yıl boyunca *ona yaptığım* her şey ona kendi sınırlarını tanıma, acıyı duyusal bir keşif, aşağılanmayı coşkulu bir ön sevişme ve orgazmı onu maruz bıraktığım aşırı uygulamalara takdir edici bir yanıt olarak anlama fırsatı verdi.

Bu kadar özel, sıra dışı ilişkiler yüzeysel olarak yürütülemez ve bir kadının benimle yaptığı gibi, uzmanlık ve tam olgunlukla ciddi bir taahhütte bulunan bir eş seçmesi gerekir.

O beni seçti.

Sonraki buluşmalarımızda, her zaman akşamları, her zaman arabamda ve her zaman çok ateşli, Giselle bana nereli olduğumu - Amerikan aksanım Alman kökenlerime ihanet ederken - ve ne okuduğumu sordu. Psikiyatri okuduğumu söylediğimde, bir sinir yumağı haline geldi ve çıplak göğsüme sığınarak sustu; kim bilir neden.

Bir psikiyatrist her zaman kaçınılmaz olarak bir deli ile ilişkilendirilir ya da genellikle tedirginlik ve güvensizlik uyandırır.

Acımasız kayıtsızlığımıla devam ettim: Ona depresif bozukluklar, kişilik bozuklukları ve yeme bozukluklarının yanı sıra, o dönemde çalışmalarımın konusu olan cinsel parafililerle özellikle ilgilendiğimi açıkladım. Bu konuda, Freud'un klasik psikanalizinden ya da solecism yüklü değerlendirmelerinden kaçınan bir tez yazmak isterdim; buna göre bireysel epizotların incelenmesi beni sınırlayıcı ve aşırı cinselleştirilmiş bir yoruma götürecekti.

Sevgili Elle tehlikeli bir muziplikle parlıyor gibiydi ve hemen ardından onunla birlikte oldukça muğlak bir yere gitmemi önerdi, burada bazı uyarıcı materyaller bulabileceğimi belirtti: en çeşitli parafililerden, bunlara neden olan çocukluk travmaları da dahil olmak üzere, sağduyuda bir heyecan ve önyargı uyandıran sapkın cinsellik türüne kadar.

Korkunç bir merakla -içimdeki sapkınlık şimdiden kıllanmış bir köpek gibi salyalarını akıtmaya başlamıştı- ona özellikle o yerin *neresi* olduğunu sordum ve o da, birkaç dakika önce bana yaptığı *derin oral seksin etkisinden* hâlâ kurtulamamış olan alt dudağını hızlıca yalayarak kulağıma eğildi ve biraz fazla melodik bir tonda fısıldadı: "*Himeros...*"

6 Thea

*Aşıkların deliler gibi heyecanlı
beyinleri vardır.
ve çok daha fazla şey görecek
kadar verimli bir hayal gücü
Soğuk aklın açıklayabileceğinden
daha fazla.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Bazen insan zihni bir hapisane gibidir.

Etrafta anahtarı ararsınız, diz çöker, tırnaklarınızla yeri kanayana kadar kazırsınız ama bulamazsınız.

Lanet anahtarı bulamıyorsun.

Umutsuzluk ağına yakalanmış hissediyorsun.

Şehitliğinizin belirsizliğinde kayboldunuz.

Ve böylece, yüzünüz toza bulanmış, ağlayan bir söğüt gibi yere çömelmiş, dikenli tellerden oluşan, ışıktan, güneşten, umuttan yoksun bir tavana bakıyorsunuz.

Ulaşılabilecek bir kapak, bir açıklık ve bir kaçış yolu yok.

Sadece sen varsın.

Reddetmeye, reddetmeye, nefret etmeye devam ettiğiniz o parçanızla yüzleşin.

Özgür bırakılmak için çılgın atmaya devam eden o parçanız, sürekli dönen, kafa karıştıran, gerçekliği ve bedeninize dair sahip olduğunuz imajı çarpıtan zihinsel dişlileri engellemek için.

Kendinize y a p t ı ğ ı n ı z bir haksızlık, bakmadığınız için kendinize verdiğiniz bir ceza.

Bakamazsın.

Deneseniz bile, gözlerinizi kocaman açıp size her açıdan bakmanın yeterli olduğunu düşünseniz bile.

Yine de vücut, hafife aldığınız muhteşem bir icattır.

Nefesin ciğerlerinizde dolaştığını ve içinde aktığını hissetmezsiniz.

Ruhla nasıl bir bütün olduğunu, birlikte nasıl hayatı karartan parlak bir yıldız oluşturduklarını fark etmiyorsunuz.

Ve onu besliyor.

Bilinçsiz olduğunuzda bile sizi sessizce besler.

Vücudun sizi nasıl koruduğunu, savunduğunu ve sizi dinlediğini fark etmiyorsunuz.

İyi olmadığınızı anlar ve bunu size iletmeye çalışır, çoğu zaman görmezden geldiğiniz uyarı sinyallerini size göndermeye çalışır.

Beden küskün değildir: onu aşağıladığınızda, yargıladığınızda ve istismar ettiğinizde bile sizinle kalır.

Yanınızda, sadık bir yoldaş gibi. Her

hastalığa karşı savaşıyor.

Sizi destekler, korur, şimdiki zamanın çiziklerine ya da geçmişin yumruklarına karşı direnir ve savaşıır çünkü o sizin yaşadığınız yerdedir.

Son göz kırpışına kadar kalacağın yer.

Bu olmadan her gün güneşin doğuşunu hayranlıkla izleyemezsiniz.

O, ruhun tatlı kovuklarına sığınan ve her acıyı öpen bir çocuktur.

Bu, ruhun asla istemediği ama her zaman ihtiyaç duyduğu bir kucaklamadır.

Size ters değil, ters olduğunu düşünen sizsiniz.

"Öyle olduğuna inanıyorum," diye tekrarlardım nefesimin altında. Dr. Ruiz'in son görüşmemiz sırasındaki sözleri silinmez bir mürekkep gibi aklıma kazınmıştı. Bir kez daha uzun uzun konuşmuştuk: masanın arkasına oturmuş ve sahip olduğu tüm sabırla beni dinlemiş, görünüşümle ilgili sahip olduğum vizyonun ne olduğunu ve buna yol açan olası nedeni benimle birlikte analiz etmeye çalışmıştı. Bana rahatsızlığımın kendini gösterdiği çeşitli yolların temeline inmeyi, yemekleri yutmaya ve midemde tutmaya çalışmak için teknikler veya stratejiler düşünmeyi öğretiyor, bana nasıl yapmam gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunuyordu.

Onlardan kurtulmak için sık sık başvurduğum yok etme davranışlarını ortadan kaldırmak.

Yemekleri parçalamamayı öğreniyordum ama bir yandan da yavaş yiyordum. Yemekleri hala iyi ve kötü, yani düşük veya yüksek kalorili olarak ayırıyordum. Açlık sancılarına alışkın olmama rağmen onları görmezden gelmemeye ve kendimi beslemeye çalışıyordum. Kilom üç kilo yedi yüz gram artmıştı, bu Dr. Nørgård'ı sevindiren küçük bir ilerlemeydi. Yaşadığım atipik ya da gizli olarak tanımlanan anoreksiyanın özelliği zayıflık durumunun olmamasıydı, ancak tıbbi ekip için bunun tipik hale gelme olasılığını küçümsememek önemliydi. Öte yandan, yemek üzerindeki kontrol duygularımı uzak tutmamı, onları çok fazla hissetmememi sağlıyordu; bedenimle olan ilişkim *girmekte* zorlandığım zaptedilemez bir kale gibiydi, bu nedenle kilom normal olmasına rağmen zayıf olmayışımla özdeşleşemiyordum.

İçsel bir çelişki bende kafa karışıklığına ve hayal kırıklığına neden oldu.

Her gün kendimle ilgili gerçekçi olmayan vizyonumu silmeye çalışıyordum, ancak zihin ve onu yönlendiren bozukluk yoluma çıkmaya devam ediyordu: aynada bana gerçekte var olmayan bir şeyi gösteren nörotransmitterlerin değişmesi. Doktorlara göre yeme bozukluğu geçmişim, annemin ölümü ve bunu takip eden travma ile şekillenen karmaşık bir kişilikle ilişkili olduğundan, bu bariz zorluğa daha belirgin bir klinik tablo eklenmişti. Bu nedenle çözüm, kendi etrafıma ördüğüm muazzam bariyeri aşmak ve ruhumu, psikolojimi tanımak ve yıllardır beni yıpratın tüm olumsuzlukları ortaya çıkarmak için içimi derinlemesine kazmalarına izin vermek olacaktı.

Benimki zor bir yoldu, kimse bundan çıkacağımdan emin değildi, yine de savaşmayı bırakmayacaktım.

Her sabah yansımanın önünde, hüznü ama kavgacı bir gülümsemeyle çok kesin bir hedefi tekrarlamaya başlamıştım: *'İyileşmek istiyorum. Kendim ve senin için iyileşmek istiyorum anne'*.

Ertesi Pazartesi Asklepios kliniğine yatışımdan bu yana neredeyse iki ay geçtiğini ve eve dönmeme daha iki ay olduğunu fark ettim.

Bu on altı haftanın hiç geçmeyeceğinden ve orada zaman geçirmenin dayanılmaz olacağından hep korkmuştum ama diyetisyenle kilomu ölçmeye, her gece Juliette'le sohbet etmeye, Teichos sepetlerine düşüncelerimi içeren küçük notlar atmaya, Efrem'in ofisine gizlice girip onunla kendim hakkında konuşmaya ya da sadece onunla birlikte olmaya, fırsatım varken yaşamaya alışmıştım; Dr. Ruiz ile yaptığım konuşmalar da tahmin ettiğimden daha ilginçti.

O sabah görüşmemiz biteli on dakika olmuştu ama kendisi bazı e-postaları yanıtlarken beklememi ve oturmamı istemişti.

Aramızdaki aseptik sessizlikte, her ayrıntıyı dikkatle gözlemleyerek onun zarif yüz hatlarına odaklandım: çenesini ince ince kesen kızıl saçları, hafif bir makyaj tabakasıyla kaplı pürüzsüz cildi ve pencereden süzülerek yüzünü öpen mermerin dalgaları arasında dans eden güneşin yansımalarıyla daha da parlaklaşan zinober yeşili gözleri.

Başımı yana eğdim, beyaz saten bluzun bastırdığı hacimli, dolgun göğüslerine uzandım ve Efrem'in onları kaç kez avuçlarında sıkıldığını, ısırdığını, yaladığını ya da tokatladığını merak ettim. Kaç kez meme uçlarını emmiş, ağzında şiştiklerinde kendini güçlü ve heyecanlı hissetmişti. Acaba kaç kez birlikte yatağa girmişlerdi, kaç kez Efrem onun teninin sıcaklığını hissetmişti, kaç kez Efrem ona çıplak dokunmuş ve hayran kalmıştı, kaç kez Efrem'in benden esirgediği samimiyeti paylaşmışlardı.

Kaç kere kendini ona vermişti? Yeter, Thea.

Kes şunu!

Kendime bu şekilde işkence etmeyi bırakmaya zorladım. Sol bacağım titremeye başladı ve bununla birlikte midemde başlayıp başıma kadar yükselen durdurulamaz bir ateş hissettim.

Şakaklarımın arasında olağandışı bir öfke patladı, kulak zarımı bir an için boğdu ve görüşümü kamaştırdı, böylece nefesim kısaldı ve

Özlem.

"Tam olarak neyi bekliyoruz?" Boğazımı zehirleyen ve sesimi sinir bozucu bir şekilde gıcırtılı hale getiren saçma duyguyu kontrol etmeye çalıştım.

Ne olduğunu bilmiyordum, nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum.

Güçlü, kontrol edilemez, tehlikeliydi; daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi.

Gözlerimi tekrar kadının yüzüne çevirdim ve aklımdan onun, etkilendiğim adamın altında nefes nefese kalmış ve terlemiş görüntüsünü sildim. Bir ilişki yaşadıkları fikri ve hatta kadının hâlâ adama aşık olma ihtimali beni daha da tedirgin ediyordu. Meslekleri birbiriyle yakından ilişkiliydi ve bu durum ikisini de aynı mekânları paylaşmaya zorluyordu; kadın adama her baktığında ona tapıyor ve onunla konuştuğunda yüzü kızarıyordu. Ve ben buna tahammül edemiyordum. Efrem'e sahip olmak için duyduğum garip arzu beni şoke etmiş ve korkutmuştu, çünkü bana ait olmayan birini kıskanmak bana göre değildi, ama belki de gerçek başkaydı: Farkında olmadan Efrem'i *benim* olarak görüyordum ve bu nedenle etrafındaki kadınları gerçek bir tehdit olarak görüyordum. Düşüncelerimin saçmalığı yüzünden kafamı duvara vurmak ya da kendimi tokatlamak istiyordum.

Bunları birine itiraf etmiş olsaydım, doktorunu dış dünyayla insani ilişkiler kurmasını engellemek için bir odaya zincirlemek isteyen küçük bir kız çocuğu olarak adlandırılacaktım.

Kendi düşüncelerimin aptallığına gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Bu bir sürpriz, sadece sabırlı ol ve göreceksin." Ruiz'in yumuşak, kendinden emin tınısı - içimi kaplayan ve beni bu kadar tedirgin eden aceleci kaostan habersiz - ani, mantıksız kıskançlığımı bir anlığına çözdü.

Efrem'le aramızda geçenleri kimsenin öğrenmemesi gerektiğini bilmeme rağmen, yine de risk almaya ve onun geçmişindeki mayın tarlasına girmeye karar verdim.

Eski sevgililerinden biriyle sohbet etmekten daha iyi bir fırsat olabilir miydi?

"Bir ortağın var mı?" diye başladım buzları kırmak için.

Dr. Ruiz beklenmedik bir rahatsızlıkla bakışlarını bana çevirdi. Onun özel hayatına hiç ilgi göstermemiştim.

Hiç kişisel sorular sormamıştım. Bu ilkti ama umarım nedenlerini tahmin etmemiştir. "Neden soruyorsun, Thea?"

"Merak." Omuz silktim, sıkılmış gibi davrandım. "Siz doktorların kendinizi hastalara çok fazla göstermediğinizi biliyorum ama demek istediğim... benim hakkımda çok şey biliyor. Ben de senin hakkında biraz bilgi sahibi olursam bunun bir sorun olacağını sanmıyorum." Makul bir gerekçe gibi görünüyordu; aslında bu argümanı çok özel bir amaç için ortaya atmıştım ve bunu yavaş yavaş, kurnazlıkla başaracaktım.

"Hayır, şu anda bir ortağım yok." Ruiz klavyeyi parmaklamaya geri döndü, fare imlecini arşivlenmiş dosyalar listesinin üzerinde kaydırdı. Bu arada cevabını analiz ettim: Demek ki özgürdü ve Efrem kabul ederse tekrar çıkabilirlerdi. Ne de olsa evlilik onun için sınırlayıcı değildi, kişisel ve alışılmadık bir anlam yüklediği sadakat kavramı da öyle. Üstelik Giselle'e çoktan yenik düşmüştü ve aynı durumun başka bir eski sevgiliyle yaşanması imkânsız değildi.

Şüphelerim, batı kanadındaki stüdyoda Ben'in yanındayken göz attığım şeylerden kaynaklanıyordu: Onu Giselle'le bu kadar sınır tanımaz bir şekilde görmek, onun hakkında sahip olduğum tüm kesinlikleri altüst etmişti.

"Biri olmalı... Sanırım," diye ısrar ettim temkinli bir şekilde, biraz daha bilgi sıkıştırmaya çalışarak. Paranoyanın beni ele geçirmesine ve kendimden esirgeyebileceğim sorunlar yaratmasına izin vermek benim bir kusurumdu; belki o ve Efrem iyi arkadaş olarak kalmışlardı ya da iki iyi iş arkadaşı gibi kin gütmeden işbirliği yapmışlardı, ama onunla kurduğum güven ve samimiyet nedeniyle, aralarında nasıl bir ilişki olduğunu daha iyi anlama ihtiyacı hissettim.

"Evet, bir süre önce," diye açıkladı sessizce. "O zamandan beri kendimi sadece çalışmaya adadım."

"Önemli bir adam mıydı?" Belki bu sorudan kaçınabilirdim ama içgüdülerimi dizginlemekte iyi değildim. Doktorun üzerime çökmeye başlayan gerginliği fark etmemesini umarak sandalyede kıpırdandım.

"Sekiz ay kadar çıktık," diye sözlerine devam etti ve numaralı gözlüklerini takarak belirli bir belgeyi taradı. "Benim için evet... önemliydi. Onun için de aynı şey geçerli mi bilmiyorum."

"Hâlâ onu düşünüyor musunuz yoksa unuttuğunuzu mu düşünüyorsunuz?" diye ısrarla sordum. Psikolog yine bakışlarını monitörden bana çevirdi ve sanki beni analiz ediyormuş gibi gergin ifademe takıldı. Onun şüphesini uyandırmamak için hemen kendimi düzeltmek zorunda kaldım.

"Ah, affedersiniz." Sahte bir utangaçlıkla karışık mahcup bir gülümseme takındım. "Rahatsız etmek istememiştim. Her zaman aşk meseleleri hakkında konuşmanın insanların daha fazla suç ortaklığı yapmasına yardımcı olduğunu düşünmüşümdür, ama yanılıyor olabilirim."

"Hayat deneyimlerini paylaşmak genellikle insanların özel bir suç ortaklığı kurmasına yardımcı olur," diye beni düzeltti ve bana daha az umursayabileceğim bir ders verdi. Benim niyetim tamamen başka bir şey keşfetmekti. "Her neyse, onu hala düşünüyorum, evet, ama bu kapalı bir ilişki. Asla bir araya gelemeyiz." Umursamaz bir tavırla sandalyeyi geriye çekip yana yaslandı ve altındaki çekmeceyi açarak içinden renkli bir dosya çıkardı. Bir hastanın adını taşıyan etiketi kontrol etti ve dizüstü bilgisayarında görüntülediği bir belgeyle uyuşup uyuşmadığını değerlendirdi.

"Neden?" Rahat bir nefes alabileceğimden emin değildim. Bana bakmaktan kaçınmasında ve özellikle de bana cevap verme hızında garip bir şeyler vardı, sanki onu zor bir durumun içine atmıştım ve o da bu durumdan kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

"Çünkü başka biriyle ilişkisi var," diye merakla itiraf etti ve her ne kadar bahsettiğimiz adamın dolaylı olarak Efrem olduğunu teyit edemesem de, bu ayrıntı somut olasılığı doğrulamaya hizmet etti.

"Belki de ona aşık değildir. O ne bilir ki?" Kapalı pencereye bir bakış attım. Artık neredeyse Haziran ayına girmiştik ve yüksek sıcaklık duvarlardan sızıp içeriye de istila etmiş gibiydi ya da belki de Dr. Ruiz'in Efrem'le olan ilişkisini araştırmak için harcadığım efordan dolayı sıcak hissediyordum.

Neden kendimi hep kaçınabileceğim belalara bulaştırıyordum?

"Ben de onun ciddi bir bağlılığa meyilli bir adam olmadığını düşünüyordum ama o bu kararıyla herkesi şaşırttı," diye devam etti, kendi itirafının ağırlığıyla. "Şu anki partneriyle mutlu görünüyor."

Efrem, Liliane'le gerçekten mutlu olsaydı, Giselle'den böyle bir ilgi beklemeydi. Kızgınlığını bastırmaya çalışarak, "Hâlâ ondan özlemle söz ediyorsun," dedim.

Ruiz, zihniyle geçmişe dalıp giderek teslimiyetçi bir iç geçirdi. "O unutulması zor bir adam ama ben güçlü bir kadıyım. Daha kötülerinin üstesinden geldim. Ondan, daha doğrusu bizden geriye kalanlar..." diye belirtti sesini hafifçe alçaltarak. "Sadece güzel bir anı."

"Çok da iyi oldu," diye ağzımdan kaçırdım, buna bir son verdiği için mutluydum. İçten içe etkilendiğini hisseden Dr. Ruiz şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Yani, demek istediğim, yapılacak doğru şey bu." Hınzırca boğazımı temizledim. "Başkalarıyla tanışacak, belki daha iyileriyle."

Biraz kararsız bir gülümsemeyi ima etti. "Daha iyisi zor, ama ileriye bakmayı öğrendim ve benim için gerçek aşkın henüz gelmediğine inanıyorum."

Ve o Efrem değildi.

En azından isteseydi bile olmazdı, çünkü onu geri kazanmasını engellemek için orada olurdum. Bir kez daha hayal gördüğümü, mantıksızlığın beni tamamen yanlış bir yola sürüklediğini düşündüm, ancak hissettiğim, yaşadığım şey onu kaybetme korkusundan ve zamanımız dolmadan, Batı Hollywood'a geri dönüp ondan uzak durmaya karar vermeden önce ne pahasına olursa olsun bundan kaçınma ihtiyacından başka bir şey değildi.

Bu korkunun sebebi neydi?

Basit bir çekim mi yoksa içimde filizlenen bir duygu mu?

Ya ondan sonra? Ondan sonra ne olacak?

Kapıya vurulan iki yumruk beni bu sıkıcı düşüncelerden kurtardı.

Muayenehaneye giren Dr. Nørgård'ın yanında beklenmedik bir şekilde...

"Büyükanne Lizzie." Benimkinin bir ifade mi yoksa bir soru mu olduğunu bile bilmiyordum. Neredeyse nutkum tutulmuştu. Onu düşünmekle, görüntülü aramakla, Efrem'e onu sormakla geçen haftaların ardından onu tekrar görmek şok edici ve tuhaftı. Gerçekten beni görmeye geldiğini anlamam birkaç saniye sürdü.

"Büyükanne!" Onun gerçek varlığının farkına vararak koltuktan fırladım ve ona doğru koştum, kelimenin tam anlamıyla kendimi onun kollarına attım. Bir an için

Annemin kokusuna çok benzeyen parfümünü koklayana ve duygularına yenik düşmüş titreyen sesini duyana kadar bunun bir rüya, bir halüsinasyon, bir serap olabileceğini düşündüm.

"Milla." Beni tekrar kucaklayabildiği için mutlu bir şekilde sıkıca sarılırken boynuma doğru mırıldandığı tek şey buydu. "Nasılsın? Cuma günkü randevularında neden sana katılamadım? Ne oldu? Ne yaptın?" Benim için çok fazla endişelendiğinde ya da başımın belaya girdiğini düşündüğünde yaptığı gibi hızlıca sıraladı. Omuzlarını silkerek beni itti ve gözlerimin içine bakarak ona bir açıklama yapmamı bekledi. Efrem'in tavrını ona nasıl haklı gösterebilirdim? Efrem'in kararlılığını harekete geçiren ve onu o katı karara götüren şeyin benim saygısız davranışlarım olduğunu ona kesinlikle itiraf edemezdim: Beni erotik bir şiir yazdığım, ona saygısızlık ettiğim ve onu birkaç kez kışkırttığım için cezalandırmıştı. Belki bir gün ona doktordan hoşlandığımı söyleyecektim ama o anda bundan tamamen habersiz kalmayı tercih ettim.

"Hiçbir şey olmadı." Onu rahatlatmak için yüzünü avuçladım. Soluk, neredeyse donuk teniyle sıcak teni o kadar hassastı ki, onu kırmaktan korktum. "Yerleşmeme ve dış koşullandırma olmadan tedaviyi takip etmeme izin vermek gerekiyordu. Şimdi nihayet buradasınız. Önemli olan da bu." Uzun yokluğunun boşluğunu doldurmak için umutsuz bir çabayla ona tekrar sarıldım. Büyükanne kendini bana bırakmış, sözlerime, ona iyileşmesi için elimden geleni yapacağıma söz verdiğimde verdiğim taahhüde güvenmişti. Bunu ona borçluydum. Bunu, iki yıl boyunca benimle paylaştığı acılara borçluydum; beni defalarca ağrıyan ve bitkin düştüğüm yerden kaldırmış, işkence yaralarımı iyileştirmiş, suçluluk duygumun yaralarını sarmış, ağlayan dudaklarıma yeniden bir gülümseme getirmişti. Ruhum nefret ve öfke sızdırmaya devam etmesine, umutsuzlukla damlamasına, beni hayatın dibine iten acı bir acıyla sıırılsıklam olmasına rağmen, kalbime umut kenarları işleyen ona borçluydum. *Ölümün kıyısına*. "Gel." Onu elinden tutup koltuklara doğru götürdüm ve yanıma oturttum. Bu sırada diyetisyen ve Dr. Ruiz de sahneyi kenardan izliyorlardı.

"Bizi görmeye gelmenize sevindim, Bayan Curtis. Yolculuğunuz nasıl geçti?" Psikolog tekrar masanın arkasına otururken Nørgård

Bizi yalnız bırakmayı tercih etti ve kibarca ayrıldı.

Büyükanne, üzerinde Nirvana baskısı olan siyah deri çantayı karnına bastırarak şaşkınca etrafına bakındı. "İyi. Araba biraz huysuz olsa da," diye itiraf etti biraz da ironiyle.

"Araban eski bir hurda, büyükanne. Neden Victor'la gelmedin?"

Elini sallayarak beni susturdu, çok sevdiği arabanın yeteneklerini küçümsediğim düşüncesine sinirlenmişti.

"Saçma sapan konuşma Milla. Senin deyiminle o 'eski enkaz' yirmi yıldır benimle birlikte."

"İnan bana, belli oluyor," diye kıkırdadım ve onun pis bir bakışını kazandım.

"Dahası, Victor'u rahatsız etmek istemedim." Bu arada bizi sessizce dinlemekte olan doktora bilmiş bir gülümseme fırlattı. Lizzie Curtis her zaman hiçbir şey istemeyen, her sorunun üstesinden kendi başına gelen ve en zor durumlarda bile başa çıkmanın yollarını bulan bir kadın olmuştu. Aşırı inatçılık bana da miras kalan bir aile özelliği idi.

"O benim müdürüm." Huysuzluk yapmak umurumda bile değildi. "Kendini hazır bulundurmak onun görevi."

"Aman Tanrım, Milla," diye iç geçirdi kızgınlıkla. "Buradayım, sağ salım." Konuşmayı kısa kesmeye karar verdi; özellikle hatalı olduğunun farkında olduğu ama bunu kabul etmek istemediği zamanlarda ortaya çıkan bir başka korkunç kusur.

"Torunların nasıl olduğunu bilirsiniz, Bayan Curtis." Dr. Ruiz neşeli atışmalarımızı takdir etti. "Çok endişelenirler. Bu kesinlikle sevgilerini göstermenin bir yolu."

Büyükanne dirseğini kolçağa dayadı ve kalçasında duran benimkini örtmek için elini uzattı. "Bazen çok fazla endişeleniyorlar," diye iyi huylu bir şekilde onayladı. "Tedavi nasıl gidiyor? Bu kadar sabırsız olduğum için beni bağışlayın ama haftalardır bu görüşmeyi bekliyordum."

Coşkuya kapıldığım için onu doğrudan Efrem'in mi aradığını yoksa bu görevi yardımcısına mı verdiğini sormadım; her halükarda ona teşekkür ederdim çünkü büyükanneyle buluşma iznini veren oydu. Ayrıca, işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıştım. Efrem eşit ölçüde verme ve alma, cezalandırma ve ödüllendirme yeteneğine sahipti: haddimi aşma eğilimime boyun eğdiğimde beni cezalandırıyor ve ödüllendiriyordu

sağduyulu davrandığımda. Büyükanne mi tekrar görmeyi hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum ama mutluydum. Nihayet o huzur anı acılarımı, açlığın iniltilerini, terapinin stresini, başarısızlık korkusunu dondurmuş, ruhumun yorgunluktan parçalandığını hissettiğim tüm parçalarını bir sevgi ipliğiyle dokumuştı.

"Bunun farkındayım," diye yanıtladı doktor onu. "Ve neyse ki size iyi haberlerim var."

Büyükanne elimi daha sıkı sıkı. İki farklı sandalyede oturuyor olmamız ve temasımızı sürdürmek için aldığımız pozisyonun rahatsız edici olması umurunda değildi. Beni asla yalnız bırakmayacaktı. "Anlat o zaman."

"Thea kesinlikle terapötik sürece katılmaya çalışıyor. Hem ben hem de meslektaşlarım onun ilerlemesini fark ettik ve özellikle takdir ettik." Coşkulu ses tonundan anlayabildiğim ilk olumlu patlamadan sonra Dr. Ruiz düşünceli bir hal aldı ve yeni başlayan söylemin daha olumsuz taraflarını da vurgulamaya hazırlandı. "Ancak durumun bir gecede değişmesini bekleyemeyiz. Genellikle ben, ama meslektaşlarım adına da konuşabilirim, aşırı ilgiden ya da tam tersi, çoğu zaman daha zararlı etkileri olabilecek tavsiyelerde bulunmaktan hoşlanmıyorum. Hastalarla izlenen yol, onlara hastalıklarını tanımaları, semptomlarını ve sonuçlarını belirlemeleri, nasıl yöneteceklerini öğrenmeleri ve nihayetinde ortadan kaldırmaları için doğru araçları vermeyi amaçlamaktadır. Bununla birlikte, tedavinin sonu her zaman tam bir iyileşme ile aynı zamana denk gelmez."

Büyükanne aniden solgunlaştı, pembe yanaklarının arasındaki gülümseme kayboldu ve yerini endişeli bir ifadeye bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, asıl zorluk hastanın gerçek hayatla nasıl başa çıkacağı, kendine nasıl bakacağı. Bu konuda konuşmak için henüz erken, Thea iki ay daha burada kalacak, ancak etrafındaki insanların, bu durumda *sizin...*" son hecelerin önemine dikkat çekti, "...yeğeninizin rahatsızlığına sahip insanların yaşadığı içsel mücadeleyi gerçekten anlamayı öğrenmesi önemli."

"Ona hiç baskı yapmadan yanında olmaya çalıştım," diye itiraf etti büyükanne, utancını maskeleyerek için. "Ama bu hiç kolay değil."

Ona bakmak için döndüm ama sanki gözlerime bakmak onu geçmişe götürecekmış gibi gözlerimi kaçırdı: Kim olduğumu hatırlayamadığım günlere, ona kafamın içinde yemek yememem gerektiğini söyleyen bir ses duyduğumu söylediğim günlere, annem olmadan varlığımın bir işe yaramayacağını, onun ölümünden sorumlu olduğumu, yemeğin bununla yakından bağlantılı olduğunu ve toplumun taleplerine uyabilecek estetik bir imaj elde etmenin tüm eleştirileri bertaraf edeceğini, bana daha iyi, daha az sefil olduğum yanılsamasını vereceğini anlamasını sağlamak için ona saldırdığım günlere.

"Onu anlıyorum," diye devam etti doktor, aşırı bir hoşgörülle. "Kolay değil, bu doğru, ama Thea'nın aynı hataları tekrar yapmamasına yardımcı olmak için kullanabileceği teknikler, hedefe yönelik davranışlar var..."

Ruiz, büyükannemin yapması ve aynı zamanda kaçınması gereken her şeyi sıralayarak sohbete devam ettiğinde, stüdyodan uzaklaştım, zaman ve mekân duygusunu kaybettim.

Reçete edilen tedaviye bağlı kalmanın getirdiği bariz endişeye bir de bundan sonra nelerle karşılaşacağım endişesi eklenmişti. Tedaviye daha dirençli, birkaç ay içinde iyileşen ve yıllar sonra hastalığı ortadan kaldıran vakalar olduğunu biliyordum.

Peki ya benimki?

Hangi duruma düşmüş olabilir?

Bu şüpheler yumağı içinde kesin olan tek şey pes etmemektir.

Dahası, rahatsızlığım klinik olarak psikofiziksel durumumu büyük ölçüde etkileyecek kadar ciddi değildi, bu da iyileşme şansım daha yüksek olsa da, durumumun *tipik* anoreksiya nervozaya dönüşebileceği anlamına geliyordu, özellikle de yeterince çaba göstermezsem.

Görünmez bir ipin üzerinde, kurtuluş ve yıkım arasında yürüdüm. İkisinin de sınırında.

İçimde irademi dayatmak zorunda olduğum, açlığı reddetmenin normal olmadığını, görünüşüme bakmamı ve onu olduğu gibi takdir etmemi engellemenin normal olmadığını, kendimi reddetmeye zorlamanın normal olmadığını haykırmak zorunda olduğum korkunç bir zorba vardı...

Bunların hiçbirisi normal değildi.

Onun pençelerine hapsolmuş yaşlı Thea'yı kurtarmak için onunla savaşmak zorunda kaldım.

Bu ölümcül cezanın kölesi.

Özgürlüğün her zaman yüksek bir bedeli vardır ve onu geri kazanmak için çok mücadele etmem gerekti.

Yüzümün ışıltısını tekrar görebilmek için *mücadele* etmem *gerekirdi*.

Aynanın çatlaklarında kendimi kesmeden yürümeyi öğrenmek için *mücadele* etmeliydim.

Kederli tarlalarda, gözyaşlarıyla kaplı çiçeklerin arasında koşmak ve rüzgârda titreyen nefeslerini dinlemek için *mücadele* etmem *gerekirdi*.

O nefeslerde yaşamın saflığını fark etmek için *mücadele* etmeliydim.

Parlayan korolalar arasında, kanatlı ve gagalı gökkuşağı parçalarını seçebilmek için *mücadele* etmem *gerekirdi*. Nadir ve küçük, kimsenin fark etmediği, kimsenin tuvalinde çoğaltmadığı, ama gökyüzünde hayran olunabilecek en güzel yaratıklardı.

Annem *sinek kuşlarının* yağmurda bile uçabildiklerini ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onların gücünü ellerinden alamayacağını söyledi.

Güneş onlar için yeterli.

Işınları sayesinde, hiçbir şey olmadığını düşündüğümüz yerde bile bütünü ararlar.

"Thea." Dr. Ruiz elini sallayarak dikkatimi çekti. Şaşkın bakışlarla ona, büyükanne ve yaptıkları konuşmaya döndüm. "Ne dediğimi duydun mu?"

Başımı sallayıp yalan söyleyebilirdim, ancak psikolog beni ifşa etmeye yönelik sorularla test edebilirdi, bu yüzden sadece başımı salladım. "Doğum kontrol hapı almaya başlaman gerekecek."

"Ne? Neden?" diye araya girdi büyükanne, çok hızlı bir şekilde. "Yani, torunumun bir erkek arkadaşı yok." Kendini toparlamaya çalıştı. "Sanmıyorum ki..." Düşüncesini bir kenara bıraktı ve hemen en uygunsuz durumu, yani kim bilir kiminle seks yapmış olabileceğimi düşündü.

Doktor gülümsedi ve onu rahatlatmaya özen gösterdi. "Doğum kontrol hapları sadece istenmeyen gebelikleri önlemek için değil, aynı zamanda adet döngüsünü düzenlemek için de yararlıdır Bayan Curtis. Thea kilo alma korkusu nedeniyle doğum kontrol hapını bıraktı.

Yeme bozuklukları, genellikle telafi edici davranışlarla tehlikeye atılır: kusmaya neden olmak veya müşil almak, oral kontraseptifte bulunan steroid hormonların bağırsaktan emilimini engeller, tıpkı yiyeceklerde bulunan besin ve kalorilerin emilimini engellediği gibi. Açıkçası ilacın tekrar alınması sadece adet dengesinin yeniden sağlanmasına değil, aynı zamanda Thea'nın kendi sağlığı için sorumluluk duygusunun artmasına da yardımcı olabilir," diyerek ciddi bir şekilde sözlerini tamamladı.

Düşüncelere dalmış bir halde bakışlarımı siyah bir şortun sardığı kalçalarımın indirdim. Kilo alma korkusu hala oradaydı, bana eziyet etmeye devam eden bir rodyumdum, ruhun şenlik ateşinde yanan donuk bir çiçek, her umut lapillusunun siyah duman içinde çözülmesine izin verdi.

Ve yandı. Her şey yanıyordu.

Ayrıca kendimden ve yolumdan beklentilerim de düşüktü.

Sinirli bir şekilde tırnaklarımı çıplak ete batırdım ve sivri kenarlardan hafif bir kızılık çıkana kadar yavaşça parçaladım. Kendimi kaşımak durumu çözmek için hiçbir şey yapmadı, ancak dışsal, yüzeysel acı, her şeyden daha çok acı veren içsel, köklü acıyı yatıştırmayı başardı.

Vücuduma ve daha da kötüsü kafama ve onu kabul edip sevememesine kızgındım.

Bazen *yaşamayı* hak etmediğimi ama kaderin beni bağışlamasının bir nedeni olduğunu ve o 18 Ağustos'ta *hayatta* kaldığımı düşündüm.

Henüz anlayamadığım bir sebep.

Tekrar hap almaya başlamak, kilomun *tekrar* değişebileceği fikriyle yaşamak anlamına geliyordu. Çizgilerimin *tekrar* değişebileceği. Görüntüm *yine* değişebilirdi. Yine de aynada gördüğüm her şey, yansımama bakmak için durakladığımda, hep aynıydı: asla uyumlu, asla orantılı, asla kabul edilebilir değildi.

Üç kilo ve yedi yüz gram almıştım, hatta Dr. Nørgård formumdan övgüyle söz etmişti ama bacaklarım çok orantısız, kalçalarım çok geniş, göğüslerim çok küçük, kollarım çok şekilsiz görünüyordu.

Her şey her zaman *çok* fazlaydı.

Arzuladığım mükemmellik idealinden çok uzaktım; inatla ulaşmaya çalıştığım ama aslında kör bir hırs olarak kalan bir hedef.

Kusurluluğun dünyadaki en insani şey olduğunu çoğu zaman fark edemiyoruz. Kusurluluğun dünyadaki en insani şey olduğunu, kusurluluğun var olma özgürlüğüne tekabül ettiğini ve bizi otantik kıldığını, içinde diğerleri gibi sadece soluk bir ayak izi olacağımız her türlü sınırdan azade kıldığını çoğu zaman fark edemiyoruz. Çoğu zaman kendimizi kusurlu olmakla suçlarız ve aynı nedenle *kendimizi cezalandırma* eğiliminde oluruz. İşte bu yüzden ben de kendimi tırmalamak, morartmak, karnıma yumruk atmak gibi yorucu işkencelere maruz bıraktım, sadece eski Thea'ya, bir zamanlar olduğum, içimde saklanan ve nadiren kendini gösteren kıza zarar verdiğimi umursamadan, her zaman artık kendi hayatının sorumluluğunu alamayacağından ve ona işkence eden şeytanı tamamen alt edemeyeceğinden korkarak.

Efrem'in ruhumun derinliklerinde görebildiği ve yardım teklif ettiği yaşlı Thea.

Benim sessiz dilimi yorumlayan, duygularımı gizlediğim aldatıcı kabuğun ötesine bakabilen, dile getirilmemiş ihtiyaçlarımı anlayabilen, onlara anlam verebilen ve bana da açıklayabilen tek kişi oydu. İnanılmaz derecede sezgisel ve zeki bir adamdı; dahası, bütünsel branşa olan ilgisi, psişik hastalığın basit tedavisini aşan ve çok daha geniş bir şekilde ruhun tedavisini içeren aşırı bir duyarlılıktan kaynaklanıyordu. Bu onu daha önce tanıştığım herkesten farklı kılıyordu; onda alışılmadık bir enginlik algılıyordum, öyle ki yokluğunda bile beni ezdiğini hissediyordum.

Açıklanamaz, kıyaslanamaz, olağanüstü bir duyguydu.

Efrem kozmosun gizemine tutkuyla bağlıydı, saf bir alçakgönüllülükle göklerin özünü kavramaya, sonsuzluğunu analiz etmeye ve yıldızları okşamaya çalışan bir çocuk gibi onun yönlerine hayranlık duyuyordu. Kararlılıkla, onların ışığını topladı ve zihnini, kalbini ve ruhunu onların arasına sarmak için gümüş bir ip yarattı.

Ve sonunda onları birleştirmek.

Onları birleştirin ki birlikte olsunlar, aynı gök kubbede hizalansınlar.

Efrem'in hastalarla ve özellikle de benimle yapmaya çalıştığı şey buydu.

Onun Dorie'si.

Günün geri kalanı çok hızlı geçti.

Dr. Ruiz'in muayenehanesinden çıktıktan sonra, Büyükanne Lizzie ve ben tüm öğleden sonrayı birlikte geçirmeye karar verdik ve bu süre boyunca çeşitli şeylerden bahsettik: klinikte kaldığım süre, Juliette'le olan belirsiz ilişkim, diyet planım ve hiçbir öğünü atlamadan buna uyma çabalarım ve son olarak tıbbi ekiple nasıl anlaştığım. *Efrem Krugher* konusundan dikkatle kaçındım, çünkü onun adını söylediğimde bile içimde dönen duyguları gizleyemeyeceğimi bildiğim için basmaktan korktuğum bir düğmeydi. Bu adam amansız bir erkeksi güce sahipti; onu görmem ya da sesini duymam gerekmiyordu, çoğu zaman onun tavizsiz bakışlarını zihnimde canlandırmam, sanki uzaktan bile birbirine bağlı, görünmez ama canlı ve elle tutulur bir enerjiyi ten üzerinden birbirimize aktarabilen iki bedenmişiz gibi, açıklayamadığım bir şekilde onun tarafından izlendiğimi ve hatta sarıldığımı hissetmem için yeterliydi. Efrem şiddetli bir şekilde istilacı bir varlıktı, dikkatimi dağıtmaya çalıştığımda, bir şarkı çizdiğimde veya sadece biriyle sohbet ettiğimde bile kurtulamadığım saplantılı bir düşünceydi. Her nefesimde, her adımında, her hareketimde o varmış gibi görünüyordu, sanki her şey kaçınılmaz olarak ona götürüyordu, imkânsız olan bile.

Büyükannem bariz dikkatsizliğimi fark etti, birkaç kez kafamın bulutlarda olduğunu mırıldandı ve ben de onu atlatmaya çalışarak benimle birlikte parka kadar eşlik ettim. Gün batımından önce güneşin son kalıntılarından faydalandık ve görkemli çamların arasından geçen çeşitli patikalarda gezindik, rengarenk halılar gibi etrafımızda açılan çiçekleri hayranlıkla seyrettik. Büyükannem yorgunluk belirtileri göstermeye başladığında bir banka oturduk ve sohbete devam ettik. Victor'un resmi Bright Demons kanallarını nasıl yönettiğini ve durumumla ilgili herhangi bir sızıntıyı nasıl önlediğini, grubun hala çalmadığı gerçeğini, çünkü çocukların bensiz sahne almaktansa benim dönüşümü beklemeyi tercih ettiklerini ve ne yazık ki henüz bir plak anlaşmasının gelmediğini bana bildirdi...

bizim için. Kısacası yeni bir şey yoktu. Şimdiye kadar kendimi muhtemelen hiçbir zaman başarıya ulaşamayacağımız ve böyle kalacağımız fikrine bırakmıştım... gözlerimiz hayallere, ellerimiz enstrümanlarımıza ve ağzımız yanılısamalara kapalı olarak.

Çoğu zaman gerçekçi olmam tam da bu amaca hizmet etti: düşük beklentiler çok fazla acı çekmemeye yardımcı olur ve gerçekleştiğini görmek için her türlü neden varken bile asla beklenti yaratmadım.

Umutsuz bir gülümsemeyle, büyükannemin önünde değil, kötü haberle cesaretimi kırmamaya çalıştım ve kendimi bunu düşünmemeye, her şeyi kaderin ellerine bırakmaya ve kaderimde olmayan şeylerin peşinden koşmayı bırakmaya zorladım.

Hayaller, onlara inanmayı bıraktığımızda gerçekleşir ve belki de hayat, şüphelendiğim kadar şirret olmasaydı, beni şaşırtabilirdi.

Akşam olmadan önce büyükannem ayrılmak zorunda kaldığında, ona beni gelişinden haberdar etmesini ve her şeyden önce bir dahaki sefere yalnız dönmemesini, müdürümden kendisine eşlik etmesini istemesini tavsiye ettim.

Odaya döndüğümde boynumu gerdim ve omuz kaslarımın garip bir şekilde uyuştüğünü hissettim.

"Ne yapıyorsun, sulu göz?" Gardırobumun yanında durdum ve eğilmeden spor ayakkabılarımı çıkardım, yatağında yüzüstü yatan Juliette'e meraklı bir bakış atarken ayağa kalkmama yardım ettim. Saçlarını kocaman bir topuz yapmış, kaşlarını çatmış ve parmak uçlarıyla MacBook'unun tuşlarına hızla vuruyordu.

"Pek bir şey yok," diye kaçamak bir şekilde mırıldandı. "Yazıyorum."

Şiirlerini yazmaya çalıştığında yüzünde farklı bir ışık vardı, inanılmaz bir etkiye sahip bir yaşam pınarı. Hatta daha güzel görünüyordu: elmacık kemikleri canlı bir coşkuyla parlıyor ve gözbebekleri gizli fantezilerle ışıldıyordu.

Alt dudağını dişlerinin arasında sıkarak gülümsemesini engellediğini gördüğümde kuşkuyla bir kaşımı kaldırdım.

"Yazdıkların seni çok mu mutlu ediyor?" Tişörtümü ve şortumu çıkarıp gelişigüzel bir koltuğa atarken onu biraz kızdırmaya karar verdim.

"Mh-mh," diye karşılık verdi başını hafifçe sallayarak.

"Garip bir şekilde, avukat Ryke bunları ona okumanı önerdiğinden beri daha... coşkulusun," diyerek ona tekrar takıldım.

sadece iç çamaşırı giyiyor.

"Başlama, Thea." Bakışlarını monitöre sabitleyerek onu rahatsız ettiğimi belli etti. "Bu asla olmayacak. Bana harcayacak zamanı bile yok."

"Sana ne dediğini hatırlamıyor musun? Onun için seninle zaman geçirmek... hoş olurdu." Son kelimeye muzip bir tonlama yükleyerek vurguladım, ama Juliette beni dinlemedi, yazmaya odaklanmıştı.

Onu daha fazla rahatsız etmemeye karar verdim ve gözlerimi devirerek duş almak için banyoya yöneldim.

Soyunmak veya kendime çıplak bakmak günün en kötü zamanlarıydı; bazen kendimden ve kafamı işgal eden paranoyak düşüncelerden korkuyordum. Sık sık aynada kendime bakmak zorunda kalıyordum ve kollarımın ve kalçalarımın çevresini analiz etmeyi veya ellerimle belimi sıkmayı bırakmış olmama rağmen, göğüslerimi hala avuçlarımla kapatıyor ve göğüs kafesimin kemikli çukurunu gizlemeye çalışmak için onları birbirine yaklaştırıyordum, kıvrımlı kaburgaların köprücük kemiklerimin altına doğru dallandığı merkezi nokta görünür kalsa bile.

O deforme olmuş görüntüye bir yumruk atmak, kıymıklarının eklemlerime battığını hissetmek ve gözlerimi kanla yıkamak, onları kör etmek ve *bakmaya* zorlamak istedim.

Bak, bak, bak... ve sadece bakma.

Ancak zihin gölgeler arasında sıkışıp kalmış, ışığın öpücüklerini reddetmiş ve sadece o çarpıtılmış gerçekliğin tokatlarını kabul etmişti; ruhu karanlıkta, tam bir uyarım yokluğunda, ezici ve aşağılayıcı bir acıyla örtülü olarak kendini aramaya zorlayan bir yanılsama.

Tam bir trans halinde, kendime zarar verme, derimi çimdikleme veya kılcal damarlarımı kırma dürtüsünü bastırdım; sütyenimi ve külotumu çıkardım, sonra göz kapaklarımı kapattım ve kendimi sıcak jetin altına attım.

Serinletici bir duşun ardından yatağa girmek her zamankinden daha az huzursuz olmama yardımcı olmamıştı ve beni bilinçsizliğe boyun eğdiren erotik rüyalar kabuslardan daha kötüydü.

Gecenin bir yarısı yastığım bacaklarımın arasına sıkışmış, karnımda garip bir karıncalanma hissi ve tenim sıcak ve hafif nemli bir şekilde uyandım.

Ay ışıkları odanın duvarlarına ve Juliette'in rahatsız edilmeden uyuduğu yatağına hafifçe vuruyordu.

Bir anlık utanca kapılmış gibi, sırtımı ona döndüm ve dizlerimin arasındaki yumuşak yastığı tutmaya devam ettim, bu rahatsız edici durgunluğun gerçek nedenini tatmin edemeyecek kadar yumuşaktı.

Yarı karanlıktan etkilenen göz bebeklerim büyümüş bir halde duvardaki Guns N' Roses posterlerine bakıyor, nefes alış verişimi ve kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışıyordum.

Seks benim için bir tür tatlı eziyetti, hayattaki tek zevk bir şekilde acıyı dindirmeyi, acıyı yatıştırmayı ve üzerimdeki yükleri birkaç dakikalığına da olsa unutmamı sağlıyordu.

Rüya deneyimleri Es'ime açılan kapılardan biriydi.

Efrem'le yaptığım ilk konuşmalardan birini hatırladım; bana cinsel dürtülerin bastırıldığı ya da görmezden gelindiği takdirde, insanın gerçek *doğasını* gizleyen intrapsişik bir örnekte gizlendiğini açıklamıştı. Kaçmanın faydasız olduğu, ancak tanınması ve anlaşılması gereken bir doğa. Benimkinin ne olduğu konusunda kendimi sorgulamaya devam etsem de, henüz tam olarak tanımlayamamıştım: belki sadece basit bir içsel sapkınlıktı ya da belki de tam bir tatmin yaşamak için, bilinçaltımın şiddetli arzularını uyandıracak ve besleyecek bir tutam *sağlıklı* acıyla zevki birleştirmem gereken bir mazoşizm biçimiydi.

Kesin olan tek şey, susamış hissettiğim, bedenimi ve ruhumu henüz tatmadığım ama orada olduğunu bildiğim, var olan ve çok az insanın bana sunabileceği bir özle doldurmaya istekli olduğumdu.

Efrem beni *Antéros'a*, cinselliği sıra dışı bir şekilde yaşayan tek kişi olmadığını fark etmem için getirmişti, ancak benim gibi başka insanların da olduğunu bilmek beni rahatlatırsa da, hayal gücümün tasavvur edebileceği pisliği itiraf etmek ve ifade etmek, muhtemelen alçakgönüllülük ve önyargı ile bağlantılı olarak beni hala güçlü bir şekilde üzüyordu.

Sadece kendi içine bakmayı öğrenmelisin Dorothea, korkmadan. Zamanla kendini tanımayı ve odanda sakladığın her şeyi kabul etmeyi öğreneceksin....

Efrem'in sözleri anılarımın bir köşesinden usulca çıkıp yüzüme hafif bir gülümseme getirdi. Onunlayken güvensizliklerimi, kırılganlıklarımı ya da korkularımı gösterme korkusu olmadan normal hissedebiliyordum. Ona kendimi anlatmakta ya da düşüncelerimi açıklamakta iyi olmadığı zamanlarda bile içimi okuyabiliyor, beni anlayabiliyordu. Aradığım özün onda olduğundan emindim ve eğer kendini kontrol etmeyi bırakırsa, utanmaz bir zampara gibi ondan yararlanmama, hasta bir kalbi iyileştirmeme ve güneşi görmeme izin verecekti... orada... ufuk çizgisinde.

Bir anlık gazla son derece aptalca bir şey yaptım.

Yatağımın başucundaki masadan cep telefonumu aldım, ekran kilidini açtım ve saate baktım: saat sabahın ikisiydi.

Uyuyor muydu yoksa Liliane ile yatakta mıydı bilmiyordum; karısıyla kavga etmesine neden olabileceğimi ya da günün geç saatlerinde onu aramanın ilişkimizi tehlikeye atabileceğini düşünmedim bile.

Bazen sağlıksız olan içgüdülerimin etkisiyle adres defterini açtım ve başparmağımınla harfler arasında gezinirken özellikle bir isim üzerinde durdum. Cep telefonu numarasını ezberlemiştim, Dr. Krugher değil sadece Efrem yazıyordum; paylaştığımız onca şeyden sonra onu sadece bir doktor olarak görmek bana saçma geliyordu.

Derin bir nefes aldım, yastığı kalçalarımın arasına daha sıkı sıkıştırdım ve iPhone'u kulağıma götürerek aramayı başlattım.

Bekledim, bekledim, bekledim... ve saniyeler geçtikçe göğsümde bir çekiç göğüs kafesime öfkeyle vuruyordu.

"Merhaba."

Tırnaklarımla yastık kılıfının dikişine tutunarak irkildim; emredici tınısı bana hevesli bir dil gibi ulaştı ve sert bir fısıltıyla kulak zarımı okşayarak beni ürpertti. Eril otoritesini göstermek ve onu aradığıma pişman etmek için tek bir kelime yeterliydi.

"Merhaba." Sertçe yutkundum, korkmuştum. Telefonu kapatabilir ya da herhangi bir uyarıda bulunmadan onunla iletişime geçtiğim için beni azarlayabilirdi.

Efrem'in ne yapacağı belli olmazdı, o yüzden nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

"Dorothea." Kim olduğumu bilmemesine rağmen sesimi ilk anda tanıdı; sesi uykulu değil, sanki hiçbir şeyi bölmemişim gibi uyanık ve berrak geliyordu. *Uyumuyor muydu?* "Neler oluyor?" diye sormak için acele etti, biraz şaşırmıştı.

"Konuşabiliyor musun?" Çok kibar olmamasına rağmen ona bir soru daha sordum.

Keskin, gümüşü bir ses duydum, iki buz küpünün bardağa çarpması gibi. "Şu anda, evet."

"Liliane orada seninle mi?"

"Eğer konuşabiliyorsa, yanımda değil demektir."

Tuhaftı. Onu karısının yanında yatarken hayal etmişim, belki de yarı çıplaktı, şık mavi ipek pantolon giymişti, bir eli heykelsi göğsündeydi, diğeri cep telefonunu tutuyordu, yeşilimsi mavi gözbebekleri tavanın gölgelerini yakalıyor, ay ışığının altında parlıyordu.

"Ya seni yakalarsa?" diye nefesimin altında ısrar ettim, Juliette'i kontrol etmek için başımı zar zor çeviriyordum.

"Anlamamı sağlamak için bir yol arardım..."

"TAMAM." Konuşmaya nasıl devam edeceğimi bilmiyordum; yani onu neden aramıştım? Ne yapmasını bekliyordum? Ya da daha doğrusu ne demesini umuyordum? İlk kez telefonla görüşüyorduk ve Efrem her zaman paylaştığımız her şeye daha fazla değer atfedebilecek tedirgin edici bir ciddiyet sergilerdi. Ona yaklaşmak yorucuydu, özellikle de sık sık deneyimsizliğimi hatırlatan huşu ve yetersizlik duygusu nedeniyle. Andy ile sohbetlerimiz neredeyse her zaman hakaretler, küfürler ya da kaba şakalardan oluşuyordu; Efrem'le ise ilginç, zengin içerikli ve her şeyden önce sıradan olmayan sohbetler yapmak için çaba sarf etmem gerekiyordu, aksi takdirde onun gibi bir adam sıkılır, hatta giderdi.

Hermetik ve sıra dışı bir insanı sıkmadan nasıl eğlendirirsiniz?

"Bir şey mi oldu?" Neyse ki bir kadınla sohbet etmeye benden daha alışkın olduğu için beni bu çıkmazdan akıllıca kurtarmayı başardı ve durumu her zaman kontrol altında tuttu.

"Hayır, hiçbir şey," diye fısıldadım düşünceli bir şekilde. "Sadece senden haber almak istedim. Seni bir haftadır görmedim."

"Biliyorum." Yorgun iç çekişini algıladım. "Yoğun birkaç gün geçirdim."

"Beni istemedin mi?"

Çalışma odasındaki önemli konuşmamızdan sonra birbirimizi bir daha görmemiş ve haber almamıştık; en azından düşüncelerinde yer alıp almadığımı bilmek istiyordum...

"Hep seni soruyorum," diye itiraf etti, sıcak bir tatlılıkla örtülü bir tonda. "Diğer misafirleri sorduğum gibi," diye ekledi, hastaları sormanın bir norm olduğunu, sadece hoşuma gitmeyen bir ayrıcalık olduğunu fark etmemi sağlamak için.

"Demek beni diğerleri gibi görüyorsun." Yastığı bacaklarımın üzerinden alıp başımın altına sıkıştırdım. Elimden geldiğince cenin pozisyonuna geçip yan yatarak yerleştim.

"Seni diğerleri gibi görseydim, numaram sende olmazdı."

Beni yine de kandırmayı başaramayan sert bir cevap verdi.

"Numaranız sanırım Giselle ve Dr Ruiz'de de var. Yoksa onlarda mı?" Esprili bir kıkırdamayı kendime sakladım. Ondan daha küçüktüm elbette ama onun kadar saf değildim.

"Öyle, evet."

"Bana yaptığınızı onlara da yaptınız mı?"

Efrem'in beklenmedik sorum üzerine düşündüğü birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Belki de zihninde olan biten her şeyi yeniden yaşıyordu: kısa süreli karşılaşmalarımız, eteğinin altındaki, kalçalarının arasındaki yasak okşamalar ve nihayet erotik bir duygusallıkla, dudaklarımı hâlâ haşlamayı başaran belirgin bir erkeklikle dolu öpücük.

"Daha kötülerini de yaptım," diye itiraf etti ciddiyetle, zerre kadar pişmanlık duymadan.

Onlarla yatmış, her türlü müstehcen sapkınlığını açığa vurmaktan zevk almış ve belki de - alışık olduğu uygulamalarla - kendini sadece onlara şaplak atmakla veya kabaca sahip olmakla sınırlamamıştı.

Yine o yakıcı kıskançlık hissi midemi çürütmek için geri döndü ve dizlerimin gergin bir şekilde bükülmesine neden oldu.

Konuyu değiştirmeye karar verdim, çünkü o benimle sohbet ederken diğerleriyle seks hakkında konuşmak istemiyordum. "Bu sabah iş arkadaşınıza yakından baktım. Çok güzel, biliyor musun? Ama Liliane kadar değil, her ne kadar ikisinin de ortak bir detayı olsa da: müreffeh göğüsler. Onları böyle mi seviyorsun?" diye onu kışkırttım. Bende neyi çekici bulduğunu anlamıyordum, bu hiçbir zaman net olmamıştı. Doğamdan etkilendiğini bana itiraf etmesi, görünüşümden ya da tüm kişiliğimden etkilenmesinden oldukça farklıydı. Bir gün parkta, kendisinden etkilenmenin cinsel etkilenmeden farklı olduğunu belirtmişti... ve ben hala bu iki arzu biçiminden hangisinden etkilendiğini bilmiyordum.

"Ben *de* onları *böyle* seviyorum."

"Anlamı?"

"Ben de sizinkini takdir ediyorum, yoksa onunla oynamazdım..."

Oynamak tam olarak doğru bir ifade değildi, ama kötü niyetli bir şekilde onlara maruz bıraktığı tüm ilgiyi, hatta acımasızlığı ima ediyordu.

"Ama onları bana teslim olacak kadar takdir etmiyorsun." Mitchell bana bir tepki alabilmek için onu sonuna kadar zorlamak gerektiğini söylemişti ve ne demek istediğini anlamıştım: Efrem özellikle katı bir adamdı, duyguların kırılğanlığı ya da tutkunun telaşı tarafından ezilmekten hoşlanmazdı; onda asgari bir insani zayıflık görebilmek için ona meydan okumak, onu kışkırtmak, kızdırmak ve onu yok oluşun eşiğine getirmek gerekiyordu. Diğer insanların gizlemeye çalıştığı bu zayıflık, onda marjinal bir yön, karakterinin gölgeli sertliğini köreltmeyen ince bir çerçeve olarak bile ortaya çıktı.

"Seni korumak için teslim olmayacağım, Dorothea."

Bu hikayeye devam etti: hazır değilsin, şiddet uygulayabilirim, sana zarar verebilirim, acı çekebilirsin....

Beni oyalamak, kendini haklı çıkarmak, beni kanlı işaret parmağında dönen bir basketbol topu gibi asılı tutmak için işe yaramaz bahaneler gibi görünüyordular.

Yine de nelerden hoşlandığımı.... diğerlerinden farklı olduğumu biliyordu.

"Ya da belki kendini korumak için teslim olmuyorsundur," diye suçladım onu sıkılmış dişlerimin arasından, Juliette'i rahatsız etmemeye dikkat ederek.

"Kendimi pek önemsemiyorum." Hiçbir şey, hiçbir tepki yok. Sözlerim onun üzerinde erimiş altın gibi kayıyordu. Belirsiz tavrı ve aramızdaki ilişki yerine sanki bir yemek tarifinden bahsediyormuşuz gibi soğukkanlılığını korudu. "Ben seni daha çok önemsiyorum... Bugün yemek yedin mi?"

"Evet." Konuşmayı onun istemediği bir konuya yönlendirmek mümkün olmadığı için pes ettim. Engelleri aşmakta, özellikle de kusursuz zarafetini ve keskin zekâsını kullanmakta ustaydı. "Ayrıca Büyükanne Lizzie ile de tanıştım... Bütün gün beraberdik. Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

"Bunu hak ettin. İyi iş çıkardın." Kaşlarımı

çattım: Kim bilir ne demek istiyordu...

Hangi konuda iyiydim?

Kuralları çiğnememek için mi? Joël hakkında öğrendiklerime çok kızmamak için mi? Bana Giselle'in sadece bir arkadaş olduğunu açıkladığında ona inanmak mı? Ya da başka bir öpücük için ısrar etmemek?

Çok fazla fırır yüzünden kafam karışmıştı, parmaklarımla göz kapaklarımı kırıstırdım ve bir hafta önce olanları düşündüm. "Bana Andy'yi de mi ayarlayacaksın?" Onunla görülecek bir hesabım vardı ve bunu yakında halledecektim. Beni o şekilde kırdığı için onu affetmemiştim, sarhoş ve kendinden geçmiş olması umurumda bile değildi: bana bir özür borçluydu.

"Hayır. Andrew hayır." Efrem kararlıydı, bir an bile düşünmemişti. Andy'yle paylaştığım geçmiş hakkındaki aşırı umursamazlığını bilmesem, onu kıskandığından ve onu yanımda görme fikrinden hoşlanmadığından şüphelenirdim. "Şimdi onun varlığı senin için kötü olur. Sana yaptıklarından sonra bence uzak durması en iyisi. Zamanı geldiğinde farklılıklarınızı çözeceksiniz."

Yani klinikten çıktığımda, iki ay içinde; başka bir fırsat olmayacaktı.

"Pekâlâ." Beni bu kadar uysal görmek tuhaftı ama Efrem'in yanında fazla alternatif yoktu: Onun kararlarına uymak zorundaydım, çünkü ona karşı çıkarsam beni cezalandırırdı. Gülmek zorunda kaldım. Annem bile bana karşı hiç bu kadar katı ve esnek olmamıştı; Efrem bazen bana en ufak bir itaatsizlikte küçük kızını tokatlayan despot bir baba gibi geliyordu. "Sonunda..." Devam etmeden önce alt dudağımı ısırdım ve başka bir konuya geçtim. "Bunu gördün mü?" Ne demek istediğimi anlaması için dua ettim; o video ömrümün sonuna kadar utanç duyacağım acı bir bilgiydi. Yine de yardımını kabul etmiş ve videoyu açmaması için yalvararak ona göndermişim.

"Hayır," diye karşılık verdi kuru bir sesle ve beni anlık sıkıntımdan uyandırdı. "İsteğinize saygı duydum; sadece Mitchell'e danıştım. O bununla ilgilenecektir."

Efrem bir konuda inatçı olduğunda, fikrini değiştirmek mümkün değildi. Bu konuda benden bile daha inatçıydı.

"Nasıl?" Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıstırdım, duvardaki karanlığı düşünürken kayboldum.

"Yasal olarak," diye örnekledi açık yüreklilikle; asla yanlışa ödün vererek hareket etmezlerdi. "Bu yüzden içiniz rahat olsun."

"Ben her zaman sessizimdir." Cevabıma eşlik eden tuhaf bir tıslamayı bastırmaya çalıştım. Hiç de öyle değildim ve heyecanlı nefes alış verişlerim, tenimin altındaki amansız sıcaklık, durmak bilmeyen çarpıntılar bunun açık bir kanıtıydı. Bu konuşmaya, rüyamdaki uygunsuz görüntüleri kovalayarak yaklaştığım için kendime şaşırdım, nefeslerimi ya da iç çekişlerimi açığa çıkarmadan tökezledim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesi muzipçe imalı bir hal almıştı. Baştan çıkmamak için kendimi zorladım, ayrıca beni göremiyordu, vücuduma neler olduğunu tahmin etmek imkansızdı. "Bu bana 'sessiz' bir çağrı gibi gelmedi."

Dudaklarımı dalgalandıran küstah sırıtış aniden kayboldu. "Sana bunu düşündüren nedir?" diye kekeledim ve ona fark edildiğimin kanıtını verdim.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye meydan okudu, biraz da kibirle, benimle ve zararsız çocuksuluğumla neredeyse eğleniyordu. *Bir çocukla alay edebilirdim ama onunla edemezdim.* "Sesin. Çok sevdiğimi ve çeşitli nüanslarını tanıdığımı biliyorsun. Beni sadece 'konuşmak' için çağırmadın."

"Bu doğru değil," diye savunmaya geçtim.

Adamım. Eğer gerekli olsaydı sonsuza kadar inkar ederdim.

Efrem ona karşı koyma çabamı önemsiz bularak güldü. "Hissediyorum, Dorothea." Telefonun diğer ucundan gelen sakin, ölçülü ayak sesleri birkaç dakika sonra kesildi, sanki bir yere, belki bir koltuğa ya da kanepeye oturmuştu. "Gerçi ben orada değilim. Heyecanınızı hissediyorum..."

Ve sanki özel bölgelerimle doğrudan iletişim kurmuş gibi, pelvik kaslarım kasıldı ve arzu tekrar içlerinden geçti.

Çılgına dönmüş bir halde sırt üstü yuvarlandım ve göz bebeklerimi tavana çevirdim. "İstesem de seni kandıramazdım, değil mi?"

"*Nein.* Beni çağırmanın gerçek sebebini söyle." Tınısı daha boğuk ve gırtlaktan gelmeye başladı; o kadar sarıcıydı ki, sanki vücudu üzerimde geziniyormuş gibi, tenimin her noktasını kapladığını hissettim.

"Seni düşünüyordum..." Bilinçsizce, birkaç damla teri silmek için parmak uçlarımla boynumu okşadım, sonra nemli patinanın köprücük kemiğine doğru kayışını izledim.

"Gerçeğin tamamını istiyorum. Yarisini değil," dedi utanmaz ve otoriter bir tavırla.

Bu sırada falankslar utangaç bir şekilde siyah saten atletin kenarının altından kayarak bir göğsün üst kıvrımını sıyırdı; kalp hızla atıyor, kulaklarda çınılıyordu. "Ve kısa bir süre önce bana söylediğin bir cümleyi düşünüyordum: 'Hayal gücünün kafanı karıştırmasına izin ver, ben vücuduna bakacağım'. Hatırladın mı?"

"Evet." Sözlerime karşılık veriyordu; beni dinlemeye odaklanmıştı ve tek bir nefesimi bile kaçırmıyordu.

"Uyarılmaya ihtiyacım var. Ben basit bir kız değilim ama..." Daha fazla cesaret edemedi parmaklarımın hareketini durdurdum. Aralarını sıktığım kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı ürperti akmaya başladı. "Sana o kadar güvenebilir miyim bilmiyorum... yine de... tek yapmak istediğim bu."

"Ben de 'basit' bir adam değilim." Yutkundüğünü duydum; belki de bir şeyler yudumluyordu: sıradan bir alkollü içki ya da çok sevdiği *Eiswein*. "Ne yapmak istiyorsunuz?"

"Bırak gideyim." Yataktan kalktım. Juliette uyuyordu ve odada onunla kalarak bu konuşmaya devam edemezdim. Eğer şüphelendiğim gibi bir dönüş yaparsa, onun varlığını asla görmezden gelemezdim. "Seninle birlikte."

Çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek banyoya doğru yalınayak yürüdüm. Menteşelerin beklenmedik gıcirtısı karşısında dişlerimi sıkarak kapıyı açtım. Hâlâ baygın olduğundan emin olmak için küçük kıza kısa bir bakış attıktan sonra aceleyle tekrar kapattım ve sırtımı yaslayarak nefesimi tuttum.

Bu arada Efrem sessizliğini koruyordu; ancak hareket ettiğimi ve tüm dikkatimi ona vereceğimi anladığında konuşmaya devam etti.

"Dünyada sizin varoluş biçiminizi yargılayabilecek en son kişi olduğumu söylememe gerek yok. Benzer eğilimlere sahip olduğumuzu zaten biliyorsunuz. Ancak, bu çağrıya güvenmekte ya da vazgeçmekte özgürsünüz. Niyetim sizi ikna etmek ya da herhangi bir şey yapmaya zorlamak değil."

Her zamanki gibi daha hayata geçmeden durumu kontrol altına almaya çalıştı. Kendimi kandırmaktan mı yoksa onun bile kontrol edemediği bir şeye fazla karışmaktan mı korktuğumu bilmiyordum.

Duygular hiçbir zaman gerçekten kontrol edilebilir değildir... bunu kendimize empoze ettiğimizde bile.

"Kapatmak istemiyorum. İstiyorum..." El yordamıyla duvardaki ışık düğmesini buldum ve bastım. Gözlerim parlaklığa alışana ve önümdeki aynaya odaklanana kadar güçlü parıltı bir an için gözlerimi kısmama neden oldu. "Banyodayım. Pijamalarım... Terli ve... huzursuz uyandım," diye mırıldandım, kendi yansımamı görmeyi reddederek. Lavaboya doğru yürüdüm ve sırtımı dönerek kalçalarımı mermerin kenarına dayadım. "Rüyamda seni gördüm," diye itiraf ettim, baştan çıkarıcı bir fısıltıyla.

Efrem düşünceli bir şekilde inledi. Onu, işaret parmağıyla alt dudağını okşarken zihninin kıvrımlarında kaybolmuş ışıltılı bakışlarıyla hayal ettim. Cehennem kadar yakışıklı, şehvet dolu dokunuşlarıyla kalpleri kızartabilen bir öteki dünya tanrısı kadar büyüleyici olurdu.

"Bana gerçekten güveniyor olsaydınız kullanacağınız sıfat tedirginlik olmazdı."

"Heyecanlı," diye geri çektim içtenlikle. "Terli ve heyecanlı."

"Ne rüya gördün?"

"Sen ve ben birlikte."

"Ne yapıyorduk?" diye tekrar sordu, merakla.

"Çıplaktık. Sen... sen benim üstümdeydin. Beni öpüyordun, bana dokunuyordun, beni yalıyordun ve..." Kendime dokunma dürtümü tatmin etmeyi düşündüm ama bir şey beni durdurdu. Belki de beni Juliette'ten ayıran tek şeyin sefil bir kapalı kapı olduğu fikri. Tekrar düşündüm: Sessiz olacaktım ve o hiçbir şey duymayacaktı. Abartmayacaktım, sadece biraz rahatlamak istiyordum. *Sadece birazcık*. Yenilgiye uğramış bir halde, o sinir bozucu dürtüye teslim oldum ve bir elimi yeleşimin altından, artık dayanılmaz derecede ağırlaşmış olan göğsüme götürerek avucumun içinde sıktım. Meme ucu kabarmış, oynatılmaya ihtiyaç duyuyor, minik bir iğne gibi tenime batıyordu.

"Ve sen beni ısırдың." Diğer her şeyi unutarak dikkatimi tekrar Efrem'e çevirdim. Alt dudağımı yaladım ve göz kapaklarımı kıstım, aşırı rehavetten sersemlemiştim. "Çığlık attım ve sen beni susturmak için kalçamı tokatladın, sonra içime girmeye devam ettin. Zorla. Öfkeliydin. Hoşuma gitmişti. Ve senin de hoşuna gitti..."

"Sana sertçe nüfuz etmekten hoşlandım mı?" diye tekrarlayarak sözlerine daha da erotik bir yük yükledi. Güçlü. Vahşi.

"Evet." Küçük düğmeyi baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırdım, areoladan çekerek işkence ettim ve göğsümde yankılanan hafif acı, Efrem'in duyduğu memnun bir iç çekiş yapmama neden oldu.

Acaba bu konuşmanın etkileri vücudunda da görülüyor muydu?

"Nerede?" Fısıltısı sıcak ve şehvetliydi, bacakların arasındaki hayvani bir çekiş kadar yasaklayıcıydı.

"Her yerde." Gergin ereksiyonunun pantolonunun altında şekillendiğini ve hafif kumaşa baskı yapana kadar yükseldiğini hayal ettim. Onu sadece bir kez Giselle'in dudakları arasında batarken ve yeniden parlak ve kalın, çok uzun, tamamını emmenin imkânsız olduğu bir şekilde çıkarken görmüştüm. Geniş çapını, kalın, çıkıntılı damarlarını, yarığundan sevgilinin hevesle tadını çıkardığı inci taneleri damlayan şişmiş, kırmızımsı ucunu hatırladım.

"Hareket etmeyi bıraktığında, beni orada yalnız bırakacağından korktum. Sonra beni rahatlatmak için gülümsedin. Ellerinle kalçalarımı kavradın, başparmaklarını etime batırarak beni inlettin ve yavaşça göbeğime kadar karnımı yaladın... ama ne yapacağını göremeden gözlerimi kocaman açtım ve karanlıkta, yatağımda uyandım. Ve bu rüyayı bitirmek için kaç kez tekrar uykuya dalmaya çalıştığımı bilemezsin..."

Elimi göğsünde tutmaya devam ettim ama onu incelemeyi bıraktım.

Efrem'e ne istediğimi sormama gerek yoktu; anlayacağını ve telefonu yüzüme fırlatmayacağını umuyordum. Beni azarlamaya, bana sapkın ve ahlaksız küçük kız demeye ve onu bir daha asla aramamamı, özellikle de küstah fantezilerimi dinlemememi emretmeye hakkı vardı. Eğer Andy gibi tepki verseydi, bunu kabullenecek ve kimsenin benimki gibi bir kişiliği kabul edip sevemeyeceğine inanmaya başlayacaktım.

"Kasıklarına bir öpücük kondurdum." Ama Efrem beni tamamen şaşkına çevirdi ve vahşi, reboant tınısıyla benim için devam etti. "Bir inilti daha çıkardın ve ne istediğini anladım. Ayetlerin kelimelerden çok kendi cinsel anlamları vardır, biliyor musun Dorie?" Elimle aşağı doğru gezinmeye devam ettim. Arkamda ateşli bir iz bırakarak zar zor geri çekilen göbeğim boyunca aşağı indim ve şortumun lastiğine ulaştım. "Ve çok sayıda, kısa, utangaç ama lanet olası erotik sesler çıkardın. Zevk aldığını hissettim, dudaklarımla klitorisine dokunur dokunmaz vücudundaki gerilimi serbest bıraktın..." Artık aşırı heyecanlanmıştım, parmaklarımı daha da aşağıya, külotunun altına kaydırdım ve şimdiden sıvılaşmış ve elektriklenmiş hissedenden küçük et parçasına çekingen bir şekilde masaj yaptım. "Beni kıışkırtmak için doğruldun. Benden istedin

Arzunu yorumla. Dilimi istedin, seni gözlemlemeyi bırakmamı ve sapkınlığını şımartmaya başlamamı istedin. Bizi birleştiren aynı şey. Bizi çelişkili, yargılayıcı, anlaşılmaz yapan. Bir diyalog başlatmamı istedin, evet... ama farklı bir şekilde, onu emmek ve ısırmak için dudaklarımı oynatmamı istedin, kesinlikle konuşmamı değil. Onu gerçekten tanımamı istedin. Kukun... sıkı ve yumuşak." Gözlerim kapalı, kendimi onun şehvetli sesinin yönlendirmesine bıraktım; falankslarım en içgüdülerimin yatağı olan vulvamın üzerinde kaydı ve onu açtı, parmak uçlarımla hassas ıslaklığını topladı. Hepsi onun içindi. *Sadece onun için.* "Onu sahiplenmemi istedin. Onu öyle vahşice sikmemi istedin ki, çarşafı seninle ıslatsın. Ve beni. Ve serbest bıraktığın ve döktüğün tüm acıyı... ağzıma, çünkü bunu kabul edebileceğimi biliyorsun." Kalçalarımı sıkarak, artık ıslak olan parmaklarımı daha da aşağıya, onları almaya hazır küçük, açık açıklığı sıyrana kadar hareket ettirdim. İçine girme dürtüsü beni zorluyordu ve buna engel olamıyordum. "Güvensizliklerinle uğraşmamı, onları kollarıma almamı ve bir erkeğin yumuşaklığı ve bir Şeytan'ın şiddetiyle okşamamı istedin." Parmaklarımı yavaşça, sanki artık dolu bir kavanozdan taşmaya başlayan kaynar balın içine soktum. Yavaşça akarken, daha gevşek bir sürtünmeyi taklit ederken, şişmiş et onları sıkı, içeride tuttu. Başı yana doğru sarsıldı, göğsü nefes nefese kaldı, göğüsleri gerildi, kanı inanılmaz bir hızla pompalandı. "Herhangi bir aşk ilanının yüzeyselliğini kovmak ve sadece bedenlerimizin söyleyebileceği gerçek şiiri duymak istedin. Bana saf, katıksız duyguların samimiyetini vermek, tıpkı bacaklarını sırtıma bağladığın gibi düşüncelerini de benimkilere bağlamak istedin. Bana tüm benliğini verdiğini söylemek için saçlarımı çektin ve dilini sonuna kadar hissetmek için kendini bana, yüzüme doğru ittin, sakalınla kendini kaşıdın. "*Evet, sik beni*" dedin. Ve ben de bunu kutsal sınıra kadar yaptım, sen de biliyordun ki bu artık sadece seks değil, gerçek bir boğulma olacaktı." Orta ve yüzük parmakları birleşmiş ve içe doğru bükülmüş halde, önlenemez bir sabırsızlıkla daha hızlı devam ettiler. Kazdılar, istila ettiler, ittiler, ihlal ettiler, sıcak, titreyen duvarlara yapıştılar. Leğen kemiği, boşluğu doldurabilecek bir erkeklik arayışıyla avuç içine doğru daha hızlı sallanmaya başladı. Parmak eklemleri nemli ete çarpıyor, bana aşmak istediğim bir sınır dayatıyordu çünkü bu yeterli değildi. Daha fazlasını, yerine koyamayacağım bir şey istiyordum ve bu

İçimde hissettiklerimle uzaktan yakından alakası yoktu. *Onu arzuluyordum. Her şeyini.* "Yüzümü okyanusa daldırmamı, nefes alışının şarkısını takip etmemi, kalçalarını tutmamı ve dudaklarını bükmemi istedin. İçeri ve dışarı. Ve her tarafını. Şişmiş ve morarmış, damlayan, iç titremelerle tükenmiş. Ve bu şövalyece şiir bitmeden önce, seni yakaladım ve sikimin üzerine oturttum. Oh, evet... göğsünden şiddetli sesli harflerin patlamasına neden olan keskin, acımasız bir darbeydi. Yüzünü acı dolu bir ifadeyle buruşturarak bana hakaret ettin, sonra aşağıya baktın, vıcık vıcık kıvrımlarına sarılmış, çok büyük ve sert olmasına hayran oldun ve memnun bir ifadeyle, kirli bir Küçük Deniz Kızı gibi köpük ve tuzla bulayarak altımda kıpırdanmaya başladın. Bu hoşuna gitti, değil mi? Böyle mi istiyorsun?"

"Devam et..." Titreyen dizlerimin üzerine eğildim, rahatsız bir pozisyondaydım ama uyluklarımı birbirinden ayırmama izin veren bir pozisyondaydım; boğazımdan fokurdayan bir inilti çıkarmak için ağzımı açtım, yoğun bir sıcaklık berraklığımı yağmalamaya ve görüşümü bulanıklaştırmaya başladı.

"Dalgaların sesini duyduğumuzda, seslerinin şiddetini... birbirimize baktık. Sana *benzediğimi*, senin gibi *olduğumu* fark ettin ve gülümseyerek seni daha çok becermemi istedin. Daha çok. Tekrar... daha derine ve daha derine. Kırılana, yok olana, yok edilene... terk edilene kadar. Geldik, birbirimize yapıştık, cehennemin onaylayacağı tek şekilde günah işledik."

Ephrem de beni kırdı, yok etti ve yok etti.

Müdahaleci bir karıncalanma ayak parmaklarımdan yayıldı ve her uyarının, hatta en ufak bir nefes alış verişin bile yuvası olan uyluklarımın ortasında hızla patladı. Gözlerimi kapattım, bir kolumu kaldırdım ve dirseğimin kıvrımında boğuklaşan sessiz bir çığlık attım, adını birkaç kez fısıldadım. Sonra sendeleyerek, geriye doğru düşmemek için lavaboya tutundum. Tırnaklarım mermeri kazıyarak dengemi zar zor sağlarken, diğer elim saten şortumun altında saklı kaldı.

Efrem sessiz kaldı ve her şeyi dinledi, memnun oldu. Orgazmımı özüksedi, kışkırtıcısı ve alıcısı oldu, hayal etti, tattı, içti ve bir canavar gibi yuttu. İnemelerimi yakaladı, spazmlarımı algıladı, o banyoda patlayan ve iletişimimizi uzaktan bile olsa dolduran zevkten benim kadar alevlendi.

Başım dönerken, kıcıımı yere doğru kaydırarak eğilmeye devam ettim. Zeminin soğukluğu bana ferahlatıcı bir his veriyordu. Vücudumun kavrulduğunu, dilimin kuruduğunu, yanaklarımın yandığını ve klitorisimin şiddetle zonkladığını hissettim, hala titriyordum.

"Efrem..." Gözlerimi yeniden açtım, sesim nefessizlikten kesilmişti.

Doyurmayı başardığı aç ahlaksızlık karşısında boyun eğmiş hissetmekle alay ederek güldü.

Gerçek, samimi, tatmin edici bir kahkahaydı.

Mutluyum.

Beni her şeyden mahrum bırakmayı başarmıştı: mantıktan, alçakgönüllülüğten, azaptan ve dehşetten.

Onunlayken *kendim* olmuştum, hiçbir çekingenliğim yoktu.

Gözyaşlarına boğuldum çünkü *ilk kez* saklanmamıştım, utanmamıştım, Andy'yle yaşadığım gibi yanlış ya da farklı hissetmemiştim.

İlk kez, henüz uçamasa da kanatlarını yavaşça hareket ettirmeye başlayan bir sinek kuşu gibi içimden canlandırıcı bir enerji aktı.

İlk kez iyiydim: kıyafetlerimin altında iyiydim, bedenimde iyiydim, inkar ettiğim duyguların gölgeleriyle iyiydim, ruhumun beni sık sık korkutan karanlık taraflarıyla iyiydim, *kim olduğumu* anlamama yardım eden ve ne zaman dağılma tehlikesiyle karşı karşıya kalsam beni yakınında tutmaya devam eden kişiyle iyiydim.

Birbirine paralel ama farklı iki yolda ilerlediğimi fark ettim: İlkinde Dr. Ruiz ve Dr. Nørgård bana yeme bozukluğunu nasıl yöneteceğimi ve sonunda tamamen ortadan kaldıracığımı öğretiyorlardı; ikincisinde ise Efrem kişiliğimin çeşitli yönlerini, özellikle de cinsel yönlerini bir araya getirmiş ve bunları benimle birlikte ham ve gerçekçi bir şekilde analiz ediyordu. Her üçü de aynı anda farklı görevleri yerine getiriyordu ama amaçları aynıydı: *beni kendime getirmek*.

"Sizce bir kızın gerçek aşkı hangisidir, ilk mi son mu?" Bir elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim, sonra bir çocuk gibi göz kapaklarımı kırıştırdım. Ona böyle bir soru sormak için doğru zaman değildi, kesinlikle kadınlardan böyle saçmalıklar duymaya alışık değildi, yine de bilmem gerekiyordu.

İçgüdüler mantık kabul etmez.

Efrem derin bir nefes aldı ve az önce ne olduğunu, ona ne verdiğimi anlaması için ona zaman tanıdım. Tembel, memnun bir tını ile cevap verene kadar o saçma ve kısır suç ortaklığını eşzamanlı olarak soluduk: 'Ne ilk ne de son, ama hayatının geri kalanında hatırlayacağı bir şey.

Kader benim için ne kadar da sadistçe bir şaka hazırlamış.

Hiç aşık olmamış.... duyguları hep bir kenara itmiş ve aşık olanlarla alay etmiş olan bendim.

Onu, o şiirsel ve sapkın, kaba ve rafine, güzel ve şeytani adamı hayatımın sonuna kadar hatırlayacağımdan emindim.

E.K.
Himeros

Zaman zaman hayata karşı açık fikirli bir yaklaşım gereklidir.

Düzensizliğin ihtişamından etkilenmeliyiz.

Ve kaosun güzelliğini yeniden değerlendirin.

EFREM KRUGHER

Berlin, 14 Eylül

KISA bir süre sonra ağır topların salvosu olarak gördüğüm konulara değineceğiz, bu nedenle bahtsız sertlik yanlılarımız buraya kadar geldilerse, onları, sevgili bacchettoneria saltanatları feci bir şekilde yerle bir edilmeden önce, takip eden sayfaları okumaya devam edip etmemeleri gerektiğini düşünmek için birkaç dakika ayırmaya davet ediyorum.

Cinsel parafililere olan büyük ilgimden bahsetmiştim. Bunları duyduğunuza inanıyorum, ancak açıklık getirmek için size anlamlarını hatırlatacağım: parafililer, kendilerini atipik konulara veya durumlara karşı gösterebilen tüm uyarılma, davranış, dürtü veya fanteziler olarak anlaşılmaktadır.

Özellikle bu terminolojiye aşina olmayanlar için, bir parafilin her zaman parafili bozukluğu kriterlerini taşımadığı vurgulanmalıdır.

Özünde - uzun ve kafa karıştırıcı bilimsel-adli el yordamıyla geçen yılların ardından - kavramsal bir bölünmeye ulaşılmıştır.

Tanrıya şükür!

Dolayısıyla, bugün bize bazen olağandışı görünen faaliyetler - cinsel ilişkilerine tanıklık eden üçüncü bir şahsı kendi rızalarıyla takdir eden çiftler - *ipso facto olarak* bir akıl hastalığına atfedilemez; sonuç olarak

Bir parafilinin varlığı, bir uzmana sevk için yeterli bir koşul değildir.

Ağzınızın açık kaldığını ve kaşlarınızın hafifçe kalktığını hayal ediyorum ama gerisini okuyun...

Parafiliak bozukluk tanısı bulunduğu - örneğin, kişinin rızası olmayan bir kişiye sürtünmesini içeren frotteuristik bozukluk; dikkat: rızası olmayan - bir tedavi müdahalesi neredeyse gereklidir.

Sence neden?

Çünkü böyle bir tutum, ciddi sosyal, mesleki ve kişisel zararlara yol açmanın yanı sıra tartışılmaz bir cezai önemi de vardır.

Özetle, bir parafili kendi başına tehlikeli değildir, ancak tatmin edildiğinde kendine ve başkalarına rahatsızlık veya zarar verirse tehlikeli hale gelebilir.

Ayrıca - ve burada beni bağışlayın, içimdeki gayretli adamın ortaya çıkmasına izin vermek zorundayım - yasadışı cinsel davranışlar her zaman psikopatolojik olarak etiketlenmez, ancak şimdi düzenleyici alana girersem, bu konuya çok fazla girme riskini alırım ve sonunda esnemek ve bana bağırarak zorunda kalırsınız: *fick dich, Arzt*.

Kelimenin tam anlamıyla: 'Siktir git doktor'.

Bu nedenle, herhangi biriniz bu tıbbi vaazı çok sıkıcı bulmasın diye, kendimi merakınızın daha ahlaksız tarafını gıcıklayacağından emin olduğum konuları tartışmakla sınırlayacağım, çünkü eminim ki - ve bana yalan söylemeye çalışmayın - her birinizde bir tane var.

Grimes ailesi, daha doğrusu Giselle'in babası ve üvey annesi tarafından işletilen Los Angeles'ın en ünlü erotik tesisi *Himeros*'a ilk girdiğimde, en çeşitli parafilileri yakından - çok yakından - gözlemledim ve inceledim.

Çalışkan bir araştırmacı olarak, mekanın müdavimlerine kıyasla çok genç olmama rağmen fark edilmemeye çalıştım ve eleştirel niyet dışında her şeyle etrafımdaki gerçekliği küçümsedim.

Ne yargılamak için oradaydım ne *de* Giselle'in kişisel *şatosu Roissy*'ye katılma davetini kabul etmiştim, sadece neden yetişkin bireylerin

İtaatkâr ya da kötü muamele gördükleri için, partnerlerine çeşitli aletlerle aşağılama, acı ve dayak uyguladıkları için, oldukça tuhaf giysiler giydikleri için, cinsel uyarım için tasarlanmış abartılı nesnelerle silahlandıkları için; kişiliklerini diskalifiye etmeden zihinlerinde neyin tetiklendiğinin izini sürmek istedim.

Günden güne cinselliğin analiz edilebileceği tüm bakış açılarını keşfettim ve *normallikten* sapmakla birlikte, yasadışılık bir yana, parafiliak bozuklukların şemsiyesi altına girmesi gerekmeyen cinsel davranışları ayırt edebildim.

Burada, normallik teriminin yanlış kullanımına vurgu yapılmalıdır.

Cinsiyette normal veya anormal olan nedir?

Çocukken Engel'i yatağımın başucuna bağlayıp ağlamasını izlemeyi hayal ettiğimde kendime sorduğum ilk sorulardan biri buydu. Çizimlerimde onu her zaman ağlamaklı bir su perisi olarak resmetmem tesadüf değildi; sarı saçları yastığın üzerine yayılmış, kolları yukarı doğru gerilmiş, el ve ayak bilekleri sıkı iplerle çevrilmişti. Onu hareketsiz dururken, altımda, bana dokunamaz, bana emir veremez, beni kontrol edemez halde hayal etmeyi severdim ve her seferinde -hayalperestçe- çığlıklarını ölçer, kalçalarının arasındaki boşluğa girer, onu kırbaçlamam ya da tokatlamam için bana yalvardığını duyardım Karnımın alt kısmını ateşe veren şiddetli spazmlar ve ardından gelen yücelme hali bende öylesine şehvetli bir haz yarattı ki orgazma ulaşmak için mastürbasyon yapmama bile gerek kalmadı; bilinçsizce neredeyse tüm gece ve ergenlik dönemi kirliliklerimi ona adadım...

Bir buket çiçekten daha romantik bir hediye.

Sonunda, yirmili yaşlarımdan sonra, çalışma kılavuzlarında genellikle sınırlı, yetersiz veya fazla metodik olan cevaplar, çarpan sıkıntılarıma bazı cevaplar bulabildim.

Dediğim gibi, cinsellik çeşitli bakış açılarından incelenebilir ve basitleştirmek için dört büyük kümeye ayrılabilir: normallik, parafililer, parafiliak bozukluk ve transgresyon.

Lütfen bu söylemin zamanınızı boşa harcadığını düşünmeyin, zira bizden farklı olduğunu düşündüklerimize daha fazla dikkat etmemize yardımcı olabilecek bir kültürü yaymak, gelenekselliğin klişelerinden sapan her şeye karşı nefret ve öfkeyi teşvik eden aşırı ahlakçılığa karşı önemlidir.

Küçük Dorie, eğer bu satırları okursan, ruhunun böyle mükemmel olduğunu iddia ettiğimde sana asla yalan söylemediğimi anlamana yardımcı olabilirler: renklerle ve gölgelerle dolu, kendi yollarında parlak bir eter tarafından harika bir şekilde aydınlatılmış.

Transgresyon evrimsel bir aşamadır, transgresyona uğrayan kişinin cinsel arzularının peşinden gittiği, sonunda onların hatlarını kabul ettiği, sapkın bir karmaşanın içine girdiği ve kendini en çok yönlü şekilde tanımaya, bedeninin örtük ihtiyaçlarını ve gerçek uyarıları dinlemeye, kimseye zarar vermeden ve her zaman diğerinin rızasıyla karar verdiği farkındalık düzeyidir.

Bu ihlalde benim *şiiirsel* aşılama dediğim şey gerçekleşir: fantezi bacaklarını sekse açar ve sonunda iki sevgili yasallığın yatağında çiftleşmeye başlar, yeni ve alışılmadık deneyimlerin içinde yuvarlanırlar.

Suçluda - parafiliak bozukluğu olan bir hastanın durumundan farklı olarak - sapkın hiçbir şey yoktur, buna rağmen toplum tarafından çoğu zaman zavallı adamın suçlamalarını bile bilmediği *ahlaki* bir yargılamaya tabi tutulur. Tüm bunlar, daha önce de açıkladığım gibi, normal olarak görmediğimiz şeyleri kınamanın, çeşitliliğine saygı duymaktan daha kolay olmasından kaynaklanmaktadır.

Himeros'un, Giselle'in çok alışık olduğu BDSM uygulamalarıyla başlayan ve benim adanmış olduğum RACK ile sona eren ihlallerle dolu olduğunu anlamak için bu kısa alıntıya ihtiyacınız var.

Bu son vahiy gözünüzü korkutmasın: RACK basitçe, rızaya dayalı ve dominantların katı disiplininin uzak, daha aşırı bir ilişki türüne işaret eder. Partnerin *güvenli kelimeye* başvuramadığı, ancak kendiliğinden genellikle sınırları aşan oyunlara katılmaya karar verdiği özellikle riskli cinsel aktiviteleri içerir.

Sıradan, eğlenceli bir amaçla bir çalışma nesnesi olarak başlayan tatil köyündeki uzun deneyimim sayesinde kendimi bu sınırları aşarken buldum; basit bir turist, meraklı bir yabancı, acemi bir bilim insanı olmaktan çıkıp bir kadının eğlenebileceği en kötü *haraççılardan* biri haline geldim.

Giselle'le geçirdiğim on dört yıl boyunca, ama sadece onunla değil, neyi, nasıl tercih ettiğimi ve her şeyden önce *nasıl* tercih ettiğimi keşfederek, bazıları diğerlerinden daha tehlikeli olan çeşitli aktivitelerde elimi denedim.

Giselle, bu şehvet dolu yolculukta bana eşlik eden, taleplerimi karşılayan, isteklerimi yerine getiren, bana boyun eğen, benim için kendini alçaltan, yerine getirmek istediğim her fanteziyi veya arzuyu şımartan ilk partnerimdi.

Ne yaptığımızı, ne kadar deney yaptığımızı ve ne kadar ileri gittiğimizi listelemek faydasız... Bu cinsel saçmalığı hayal etmenizi istemiyorum ve sizi iğrenç ayrıntılarla dolu açıklamalarla rahatsız etmeyeceğim; geçmiş deneyimlerim, kim olduğum veya kadınlara nasıl yaklaştığım hakkında övünmek gibi bir niyetim yok.

Bu iğrenç bir şekilde beceriksizce olurdu.

Sapkınlığının en derin yanlarını, dürtülerimin en iğrenç karanlığını bildiğimi ve bu yerin bana içimdeki tüm küfürleri, kendimden kaçtığım her şeyi, beni Markus gibi lanetleyen her şeyi ortaya çıkardığını fark ettiğimde dibe vurduğumu söylemek yeterli.

Kendimi ayaklarımın altına atmak, işkence ve lüks brokarlar arasında şehvetle dolup taşmak, cehenneme gitmek ve duygu ve görgüden yoksun aşağılayıcı ilişkiler içinde çürümek anlamına geliyordu.

Açık olmak gerekirse, hem ben hem de sevgililerim erotik boğulmadan, sapkın misyoner pozisyonundan daha fazla zevk alıyorduk, ancak bir yandan doğamı tatmin edebilmeme, onu özgürleştirebilmeme ve birkaç tatmin zonklaması hissetmeme rağmen, diğer yandan duyguların yokluğu beni insanlıktan çıkarıyordu, çünkü seks dünyadan sakladığım hayvanı besliyordu, ancak olmak istediğim adamın büyümesini engelliyordu.

Beni beslemek için en çok çalışan, her hafta kafesime taze et parçaları atarak ilkel, bazen fazla aceleci ve adiaphora benzeri refahımı şımartan kişi Giselle'di. Sık sık ikimize başka bir kadının eklendiği toplantılar düzenler ve her ikisine de sahip olmamı isterdi, çünkü kendisine daha güçlü uyarılar verebilecek ve *edgeplay*'e başvurarak bile direncini kırabilecek bir erkekte zevk arayan bir mazoşistti, bu yüzden kendini güvenli kelimedenden veya bir dominatörle ortak ilişkinin etrafında döndüğü kurallardan mahrum bırakmakta hiçbir sorunu yoktu.

En cüretkârları için, bir *tecavüzcüye* yaklaşmak korkutucu bir fantezi, heyecan verici bir meydan okuma, cinsel keşfin nihai parçası, kişinin kendisine böyle bir şey yapmadığını kanıtlamak için üstesinden gelmek istediği bir yasak işaretiydi.

Hiçbir şeyden korkmamak ve erotizmi mümkün olan her şekilde deneyimleyebilmek. Bu, kişinin yalnızca seksten tüm kısıtlamaları kaldırmak istediğinde - zaten aşırı - riskin merhametinde hissetmek, tüm güvenliği terk etmek ve tamamen partnerine güvenmek için izlediği en cesur yoldu. Bu, mazoşistler üzerinde herhangi bir çılgınca veya dolambaçlı eylem gerçekleştirme özgürlüğüne sahip olduğum anlamına gelmiyordu - bu çılgınlığı iddia edenlere karşı dikkatli olun - ama sadece, ister esaret ister RACK olsun, herhangi bir faaliyette, değerlendirilmesi gereken tehlikeler ve korunması gereken temel varsayımlar olduğunu anlamalarını sağlamak için: rıza ve diğerinin hayatına teşebbüs etmeme sorumluluğu.

Bana gelince, oldukça şehvetli, sert ve acımasız bir adamdım, ancak zorlu ekipmanların kullanımına pek meyilli değildim; çevrenin neredeyse tüm tipik ıvır zıvırlarını denemiş, nelerden hoşlanmadığımı çabucak anlamıştım; Indiana Jones tarzı kırbaçlara - korkunç Domlar alınmasın - eski kız arkadaşlarıma göre bir *kürek* darbesinden daha acı verici olan çıplak muşta şaplaklarını tercih ediyordum çünkü onları öne doğru itebiliyordum, özellikle de önümde dört ayak üzerindeyken ve normal bir kırbaçtan daha yakıcı morluklara neden olabiliyordum; Genç kızımı memnun etmek için falluslar ya da yapay vibratörler yerine, onun en zor girişini işgal edecek ve diğerini tamamen emrime bırakacak mücevherli tıkaçı tercih ettim. En yaygın seks oyuncaklarından biri olan kelepçelere gelince, onları kullanmadım ve genellikle bileklerimin etrafına dolanmış basit bir pamuk ipliği ile değiştirdim, onları serbest bırakmak için aşırı kas çabası olması durumunda cildi yırtacak kadar ince; Abartılı ya da siyah lateks giysiler yerine, meme uçlarına ya da vajina dudaklarına takılan ve *kelepçe* adı verilen güzel küçük kısıkaçları tercih ederdim -bunlar bana takıldığında çıldırırdım- ya da *Hure*'nin vücudunu süslemeyi sevdiğim, genellikle gümüşten yapılmış bir yakayla birlikte sadece kristal zincirlerden oluşan iç çamaşırı setleri satın alırdım. Benzer bir söylem grup seks için de geçerliydi, çoğunlukla kadınlarla *üçlü* seks yapmayı karma seks partilerine tercih eden birkaç kişiden biriydim. En sevdiğim *röntgenci* olan Mitchell olmadığı sürece bir erkeğin varlığını nadiren kabul ederdim. Fetiş partilerine neredeyse hiç katılmadım; en son katıldığımda nevrastenimi tedavi etmek için Almanya'da birkaç ay geçirdikten sonra, dönmeden önce bu arayışı uzatmak için Fransa'ya taşındım

Asklepios'ta. Can sıkıntısının tüm şehvetli fantezileri neredeyse tamamen emdiği bir akşam, hala iyileşmekte olan akıl sağlığım nedeniyle, Avrupa'nın en transgresif partilerinden biri olan *Nuit Démonia*'ya - biraz tembelce - katıldım.

O gece sansasyonel bir şey olmadı, geldikten ancak kırk dakika sonra ayrıldım, ancak Isabel'i tanımak için yeterliydi. Benden birkaç yaş küçük bir mazoşistti, esmerdi, saygısız saçakları, iki geyik gözü ve sadece bakınca ellerinizi ve ağzınızı doldurmak isteyeceğiniz türden dolgun bir göğsü vardı.

Özellikle kendi kendini bağlama, yani kendi kendini zapt etme uygulamalarının hayranıydı ve birkaç aydır gerçekten sağlam ve etkili bir bağın nasıl elde edileceğini öğrenmeye çalışıyordu, aynı zamanda oyununu bitirmek istediği anda ona bir kaçış yolu garanti edecekti.

Bu detayı unutmayın.

Aristokrat güzelliğim ve büyüleyici ciddiyetimle harmanladığım ikna edici yakınlığımla -belki de bu yüzden *kadınlar* bana şefkatli fahişeler gibi secde ettiler-, onunla yaklaşık yarım saat sohbet ettikten sonra, onu akşamı başka bir yerde, Place de la Concorde 10 numarada bulunan ünlü *Hotel de Crillon*'daki bir odada geçirmeye davet ettim; sessiz, zarif bir yerdı ve kaçtığımız kaz ciğerli şempanze ormanıla hiçbir ortak yanı yoktu. Oldukça yavaş bir taksi yolculuğundan sonra oraya vardığımızda, Paris'e her gittiğimde kaldığım otellerden biri olduğunu açıkladım ve onu rahatlatmak için Marie Antoinette'in bu odalardan birinde müzik dersleri aldığını söyleyerek onu gecenin kraliçesi yapmaya çalıştım; Ancak, gençlik heyecanının karşılık veremeyeceğim aceleci bir aşk duygusuna dönüşmesini önlemek için, Louis XVI'nın girişte başının kesildiğini de ekledim, bu da gözlerinde garip, dehşete düşmüş bir bakışa ve hayali beklentilerinin aniden tersine dönmesine neden oldu.

Zavallı bebek... Kötü Dr. Krugher'ın eline düşmüştün.

Aynı eller, en az dört saat boyunca, zengin odalardan birinde, onu bileklerine kadar işgal etti - küçük kız yumruk atmayı çok severdi - onu inletti, yalvarttı, ağlattı, inletti ve ben onu yüzüstü çevirene ve ona istekli olup olmadığını sorana kadar çılgınca pelvisini salladı.

Ön sevişmemiz sırasında beni defalarca kışkırtmaya çalıştığı o güzel poposunu bana teslim etti. Ona, en uzman olduğum uygulamalardan biri olan hipoksifiliye ek olarak, sanki kendi kişisel *Eiswein* bardağımış gibi, kadın sfinkterlerine, özellikle de kendi boyutumdaki üyelere alışkın olmayanlara karşı belirli bir tercihim olduğunu itiraf ettim. Bu, heyecan verici bulduğum bir cinsel birleşmeydi çünkü bir kadına daha fazla sahip olamazdım. Bu, komuta edenler tarafından uygulanabilecek en yüksek tahakküm biçimini ve rıza gösteren herkes için en yüksek boyun eğme biçimini temsil ediyordu. Sevgili Isabel bana bunun ilk kez olmayacağını, ama aynı zamanda benim gücümde birine hiç teslim olmadığını açıkladı. Bu durum onun aşırı acı korkusuyla tereddüt etmesine ve benim de onu rahatlatmak için yaklaşık yirmi dakika beklememe neden oldu, kendimi beklemeye zorlarken ereksiyonum -her yabancıyla her zaman başvurduğum prezervatife zaten sarılmıştı- açık fermuardan dışarı taşıtı.

Tüm kısıtlamaları yıkarak kendini bıraktığında, kız görüldüğünden daha cüretkâr olduğunu gösterdi; sanki ben kıyı şeridiymişim ve o da onu tuzlu bir zevkle boğmaya hevesli, köpüklü, hızlı, yükselen bir dalgaymış gibi kalçalarını karnımın alt kısmına çarptı; heyecanının atmosferini hissettim ve ne yazık ki bu tamamen benim hoşuma gitmedi: bana bataklık bataklığını hatırlattı.

Hijyen takıntısına lanet olsun.

Kıçını sallayarak ve dizlerini yatağa dikerek küçük bir tavşan gibi dururken, minyon fiziği beni umduğumdan daha fazla barındırmayı başardı; her şiddetli itişte kaslarının doğal baskısı onu şaftın yarısına kadar asmaya çalışsa da, hançerimin hevesle yerleştirildiği sıcak, sıkı bir kılıftı.

Onu ne öptüm ne de dilimi arzuladığı yerlerini yaladım; unutulmaz bir sevişme değildi ama lateks zarfı dolduracak kadar tatmin ediciydi, sonra birkaç seğirme ve birkaç hafif memnuniyet iç çekişi oldu ve benim hevesim dahil her şey öldü.

Ertesi gün, *phyllette* benimle kalmaya karar verdi, çünkü ona yalan söyleyerek bir hafta sonra Amerika'ya gideceğimi söylemişim, bu yüzden bir anlık cesaret kırılmasıyla, ilgimden biraz daha zevk almaya söz verdi: sıcak bir duşla cildini parfümlledi, odanın her tarafına bazı çiçek notaları ile zengin, baharatlı bir koku yaydı ve

Uyandığında onu yatağın karşısındaki küçük koltukta bağdaş kurmuş otururken buldum, tamamen çıplaktı ve üzerinde bir *pain au chocolat* bulunan bir fincan tabağı kılsız amını örtüyordu.

Kokusunu alabiliyordum, hem taze pişmiş milföy hamurunun hem de başka bir *krema* çeşidiyle memnuniyetle doldurabileceğim pembemsi sakkotinin

Güne o alışılmadık kahvaltıyla başladık ve bir kucaklaşmadan diğerine, otel odasında kilitli sekiz saat geçirdik: ben ona *tatlısını* ne kadar takdir ettiğimi gösterdim, o da bana bir sevgilide her zaman bulamadığım bir hoşgörüyü verdi.

Şimdi, size bu anlamsız görünen deneyimi neden anlattığımı ve bunun *Himeros* dünyasını terk etme kararımın ne ilgisi olduğunu anlamanız için önümüzdeki beş gün boyunca neler olduğunu özetlemem gerekecek, çünkü evet, on dört yıl sonra, Isabel yüzünden - ya da belki de onun yüzünden - böyle bir yere bir daha asla ayak basmamaya karar verdim.

Kız benimle birlikteyken erotik boğulmayı özellikle sevdiğini keşfetti; bana bunu çok az erkeğin üzerinde uyguladığını ve ona daha fazla pratik ve ustalık kazandıran tek kişinin ben olduğumu itiraf etti. O hafta boyunca seks yaptığımız zamanlarda sık sık benden kendisini bu uygulamaya tabi tutmamı istedi çünkü birbirimizi bir daha hiç görmeseydik, bunu başka birine bu kadar kolay kabul ettiremezdi.

Onun bariz sarılmaları ve benim çeşitli kirli numaralarımın geçen uzun tatilin sonunda, Los Angeles'a uçmamın yakın olduğunu düşünmesine izin verdiğimde, Isabel telefon numaralarımızı değiştirmemiz konusunda ısrar etti; doğruyu söylemek gerekirse, ondan kurtulmak için her türlü uzlaşmayı kabul edebilirdim, bu yüzden onu hemen dışarı atmak istediğim sıkılmış homurdanmayı bastırdım ve sahte bir gülümsemeyle kabul ettim.

Uzun bir süre Paris'te kaldım ama beklenmedik bir nedenle ne Isabel'le tekrar görüşebildim ne de ondan haber alabildim.

Çok kısa süren tanışıklığımızdan birkaç hafta sonra, yerel bir gazetede, evinde otoerotizm yaparken, muhtemelen yanlış giden bir erotik oyun nedeniyle boğularak ölen genç bir kadınla ilgili bir haber çıktı. Olay, kız evde yalnızken ve kimse ona zamanında yardım edememişken meydana gelmişti.

Genellikle en iyi şekilde bir uzmanla gerçekleştirilen bir faaliyet türünü tekrarlayın.

Kurbanın adını, yani Isabel Lefvre'i okuduğumda, göğsümde rahatsız edici bir sezinin aktığı bir boşluk, bunun kendimi eğlendirdiğim aynı Isabel olabileceğini düşündürdü ve sayfayı çevirip bir fotoğrafta tasvir edilen taze ve zarif yüzünü gördüğüm anda bunu doğruladım.

Üzerime ken halsizlik o kadar yıkıcıydı ki, Almanya'da psikoterapötik tedavisine başladığım nevrastenim daha da kötüleşiyor ve daha şiddetli bir şekilde ortaya çıkıyordu. Akut depresyon evresini atlatmıştım ama panik atak, obsesif-kompulsif kontrol bozukluğu ve iş yerinde biriktirdiğim stresin neden olduğu krizler için hala anksiyolitiklerimi alıyordum. Kısacası, tek suçlunun babam olduğu oldukça endişe verici bir klinik tablo.

Tehlikeli bir ruhsal çöküntünün eşiğindeyken Giselle'i aradım ve ona her şeyi anlattım: Genç Isabel'in başına gelenlerden kendimi sorumlu hissettiğimi ve yıllar önce olduğu gibi yine anlamsız bir eylemde bulunma ihtimalini düşündüğümü açıkladım. Öte yandan, ilacımın dozunu arttırıp anında lmemi ve orada, *dans la belle ville de Paris'te* romantik bir şekilde solup gitmemi sağlamak benim için yeterli olabilirdi, ama dünyanın öbür ucundaki Giselle beni sakinleştirmeye çalıştı, bu kızın bilincinin yerinde olmadığını ve kasten kendine zarar vermeye karar verdiğini açıkladı. Her ne kadar benimle yaşadıklarından zevk almış olsa da, bu kadar riske girmemeliydi; dahası, Isabel'in bana kendi kendine bağlanma tutkusunu vurgulayarak, benimle tanışmadan önce bunu zaten uyguladığına dair kesinliği - kesinlikle akredite - düşünmemi sağladı.

Biraz zor da olsa beni yatıştırmayı başardı, ancak sağlıksız alışkanlıklarıma son verme kararımdan vazgeemedim ve bir daha asla onun tatil köyüne adımlımı atmayacağımı ekledim. Tabii ki, belli bir küstahlıkla, abartılı dramım, çevremizdeki rahatsızlıkların nasıl oldukça tekrarlayan ve kasıtsız olduğu ve Isabel'in işlediği şeyin doğrudan bana atfedilemeyeceği gerçeği üzerine uzun bir sorgulamaya başladı; farklı bir durum

eğer o kötülük sırasında benim yatağımda olsaydı....

Bununla birlikte, kızın benimle yaşadığı duyguları tek başına yeniden yaşamak istemiş olabileceği, hatta belki de gözlerini kapatıp günler önce olduğu gibi zevkini tatmin etmek için beni çıplak olarak üstünde hayal etmiş olabileceği ihtimali üzerinde uzun uzun düşündüm ve kendimi dolaylı olarak onun ölümünün bir parçası hissetmeden bu talihsizliği görmezden gelemedim.

Engel'in ölümünde olduğu gibi.

Bazı konularla uğraşırken tedbirin asla çok fazla olmadığına farkındayım, bu yüzden *Lesern'*ime hitap etmek istiyorum: kendi kendine bağlanma en tehlikeli uygulamalardan biridir, acil çıkışa gitmenin genellikle zor olduğu bir meydan okumadır.

Tek başınıza oynamanın çok dramatik sonuçlara yol açtığını gösteren pek çok kronik var, bu yüzden dikkatli olun, herkese güvenmeyin, size rehberlik edebilecek veya sizi kurtarabilecek biri olmadan hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığınız bir şeye kalkışmayın; akıllıca eğlenin, tatsız durumlara karışmayın ve hayal gücünüzü her zaman serbest bırakın.

Benden daha iyi kim söyleyebilir....

Kaderin sadece talihsizlikleri, hain kar gibi yağan lanetleri sakladığı biri, özellikle de benimle evlenmeden önce. Bu bağlamda, Isabel'in başına gelenlerden sonra, kendime uzun süreli bir perhiz uygulamaya - evet, at nalımı astım - ve duygusal ve zihinsel olarak daha iyi olana kadar Paris'te kalmaya karar verdim. Bu arada *Himeros'*ta, Giselle'le aramızda geçen konuşma onun itaatkârlarından biri tarafından duyulduğu için, bir kızın benim yüzümden öldüğü söylentisi yayıldı. Bir müşteriden diğerine - ya da bir embesilden diğerine mi demeliyim - var olmayan detaylar, ürkütücü senaryolar ve tamamen yanlış, itibarımı kötü göstermek için tasarlanmış düşüncesiz sonuçlarla dolu bu yanlış bilginin nasıl yayıldığını hayal etmeyi size bırakıyorum. Aşırı tutkulu bir gecede genç bir kızı boğarak öldüren bir canavar olarak tasvir edildim, çünkü bir *serseri* olarak hiçbir disipline saygı göstermemiş ve kendini sınırların ötesine itmişti.

Kısa bir süre içinde alçaklıkla lekелendim, kişiliğim tamamen karalandı, onurum aşağılanarak ayaklar altına alındı ve herkes için

Korkunç Efrem Krugher oldum, genç kızları boğan ve öldüren kişi.

O anılara geri dönmek bile korkunç: Hiç işlemediğim bir suçtan dolayı saldırıya uğradım, acımasız şiddetini dizginleyemeyen bir vahşi olarak tanımlandım ve bu, zaten biriktirdiğim tüm sorunlarla birlikte ruhsal durumumu daha da kötüleştirdi.

Fransa'da geçirdiğim o zamandan hatırladığım tek ışık parıltısı - geçmişimi yırtan göz kamaştırıcı bir parıltı gibi - göz kamaştırıcı buz mavisi iki gözü, ılık sarı saçları ve bir tanrıçanın zarafetine sahipti.

Birazdan size anlatacağım o göksel göz kamaştırıcının adı *Liliane Depardieu* idi.

7 *Thea*

Kıskançlıktan sakının lordum.

O yeşil gözlü bir canavar.

Beslendiği yiyeceklerle alay ediyor.

WILLIAM SHAKESPEARE

Yaza gittikçe yaklaşıyordum ve yine de çelişkilerimin mantığına göre, denizi, yaydığı tuzlu kokuyu ve altın taneleri parmaklarımın arasından kayarken kumun saflığını sevmeme rağmen, beyazlığını kirletme eğiliminde olan bulutlardan arınmış berrak gökyüzünden nefret ediyordum, aynı zamanda kavurucu, boğucu sıcaktan da nefret ediyordum ve kendimi sonbaharın bir an önce gelmesini umarken buluyordum.

Bu zamana kadar tek yaptığım kliniğin dışında dolaşıp gölgelik bir köşe aramaktı, özellikle de bir şarkı çizmek için ilham aldığımda ve yakıcı ışınlar beni güneş çarpması riskine maruz bıraktığında, çok fazla sorunum olduğu için kaçınmak istediğim bir sonuçtu.

O sabah, serin bir esintinin altında, mutlu bir yalnızlık içinde bir bankta oturdum ve tıpkı annemin açık havada resim yaparken yaptığı gibi doğadan fikirler almaya çalıştım; etrafındaki her şeyin renklerini, tonlarını, çizgilerini ve daha derin anlamlarını yakaladım. Sinek kuşları en sevdiği konulardı, onları çeşitli tonlarda ve açılarda flaşlar halinde resmederdi, ancak ilginç bulunduğu doğal veya kentsel herhangi bir unsuru da yeniden ürettiği olurdu, sanat eserinin tuvalde ortaya çıkmasına izin veren saf ve kontrolsüz bir yaratıcı akışın merkez üssü.

O anda, onun örneğini izlemeye, etrafıma bakmaya ve çoğu zaman gereksiz olduğunu düşündüğüm ayrıntıların beni neşelendirmesine izin vermeye çalışıyordum: bir dere gibi akan berrak gökyüzü, saklambaç oynayan çocuklar gibi dallar arasında uçuşan cıvı cıvı kuşlar, birbirine yapışmış loblu yapraklar, parlayan ışığa neredeyse erişilemez bir alan, benim gibi ondan kaçmaya niyetlenenler için sessiz bir sığınak yaratıyordu.

Derin nefes alıp verdim, ciğerlerimi oksijenle doldurdum; bu Dr. Ruiz tarafından önerilen, kaygı ve endişeyi kontrol altında tutmak için faydalı bir egzersizdi. Ancak o gün bedenimi ve ruhumu rahatsız eden şey, özellikle bir kişinin düşünceleriydi; bir gece önce gözümü bile kırpmadan uyumama izin vermeyen ve sesi, alçak ve hırçın, zihnimi sınırı aşan, vahşi ve büyüleyici rock notaları gibi istila etmeye devam eden, tehlikesini bildiğimizde bile bizi büyüleyen bir şey, çünkü ona direnmek zor.

Efrem böyle bir yakınlığı paylaştığım ilk kişi olmuştu çünkü farklı bir deneyime, benzersiz bir olgunluğa, herkeste kıskançlık uyandıracak bir zekâya sahipti. Geçmişte, bazı fantezilerimi itiraf ettiğim tek erkek Andy'ydi, ama onları gerçekleştirmek şöyle dursun, anlamak için bile kendini asla adamamıştı. Efrem'le ise sıkıcı konuşmalarla ya da yapmacık açıklamalarla zaman kaybetmeye gerek yoktu, bir kadının arzularını sezebiliyor, onları tatmin edebiliyor ve daha da şiddetlendirebiliyordu, şeytani bir suç ortağı, oyunun tahmin edilemez ve heyecan verici olduğu usta bir oyuncu haline geliyordu. Onun hamlelerini tahmin etmek kolay değildi, şaşırtmayı ve şok etmeyi, çalkantılı bir ruhu ele geçirmeyi ve onu korkusuzca en karanlık karanlığa sürüklemeyi biliyordu.

Cehennemin çemberlerini gezdi, alevlerin üzerine çıktı, küllerin üzerine bastı ve merhamet ya da acıma duygusundan yoksun bir şekilde lanetlilerle alay etti.

Gözünü korkutmak, ona hükmetmek ya da onu alt etmek imkânsızdı. Hiç bu kadar güçlü bir adamla karşılaşmamıştım.

Tüm varlığıyla güçlü: akli inatçı ve kalbi kırılmaz.

Üstesinden gelebileceğimden emin olmadığım, ancak hem bende hem de onda silinmez bir iz bırakacağı kesin olan zorlu bir mücadeleyi temsil ediyordu.

Üstelik bu yolculuğa birlikte, el ele, tüm sıkıntıları ve tehlikeleriyle birlikte çıkıyorduk. Er ya da geç bizi bir çıkış yoluna götürecekti; bu yolun ötesinde yollarımız sonsuza dek birleşebilir ya da ayrılabilirdi.

Kaburgalarımın arasındaki bir sancı nefes egzersizlerimi yarıda keserek aniden nefes vermeme neden oldu. Bir gün ayrılabilceğimiz ihtimali, midemde bir uçurum açılıp beni ikiye bölecekmiş gibi acıyla titrememe neden oldu.

Bu garip, çözülmemiş duygu da neyin nesiydi? Neden

Efrem'e bu kadar bağlı hissediyordum?

Kendimi ona adamıştım.

Ayrılmaz bir şekilde.

Sadece bir dönme dolap yolculuğu olmalıydı. Onun yerine tüm fuar alanı olmuştu.

Acı hala oradaydı, ama o, hiçbir incelik göstermeden ruhun içine girdi, korkularını sarstı ve onları duygulara dönüştürdü.

Öfkeyi pençeledi, bin parçaya böldü ve her bir parçadan elektrik ürpertileri yayıldı.

Gülüşü, esprili ve esrarengiz, renkleri aydınlatabilirdi. Ve aşka gebe gezintileri canlandırırды.

'Aşk...' diye tekrarlardım kendi kendime, başımı alaycı bir şekilde sallayarak.

Ona inanmayan ben, her harfinin zayıf anlamını boşaltan ben, babam beni hiç tanımak istemediği ve annem iki yıl önce öldüğü için ondan beslenememeye mahkûm olan ben, zalim olduğu için, beni gerçekten sevdiğim tek insandan mahrum ettiği için aşktan nefret eden ben, beni tüm yaşam gücümden mahrum ettiği için onu reddeden ben, kendimi onun etrafında şiirsel dizeler ve özlü metaforlar nakışlarken buldum. "Senin yüzünden." Bir nergis çalısına baktım, sanki karşımda Efrem varmış gibi onu suçluyordum. "Bu senin hatan, evet. İçimde neyin peşinde olduğunu bilmiyorum..." Ve kalbim, şaşkınlığımı onaylamak ve daha da gerçekçi kılmak için belki iki ya da üç kez sıçradı.

"Ben de bazen kendi kendime konuşurum." Bir erkek sesi, bu yıkıcı duygunun yan etkilerine karşı yaptığım pastoral düelloyu böldü. Boynumu büktüm ve alaycı bir ifadeyle önümde siluet halinde duran Mitchell'in figürünü boylu boyunca yürüdüm. O kadar büyüktü ki güneşi ve

İnce bedenimin üzerine kalın bir gölge düşmesine izin verdim. "Yanılıyor muyum yoksa ilginç bir gece geçirmiş gibi mi görünüyorsun?"

Esprî anlayışı uzun sürmedi ve her zamanki gibi onu şımarttım.

"Bunu nasıl söylersiniz, Avukat Ryke?" Lucky Strike'ı ağzıma götürdüm ve közlerin neredeyse filtreye kadar sargıyı tükettiğini fark ettim. Çok fazla düşünmek kutsal sigaramın tadını çıkarmamı engellemişti.

"Kadın bedeninin benden sakladığı bir şey yoktur." Mitchell belli ki izin istemeden yanımdaki banka oturdu. Gerek de yoktu zaten. Bu konuda tıpkı Efrem gibiydi: istediğini alıyor ve elde ediyordu. Tek farkı, alaycı ve çoğu zaman sahte bir kibarlık kullanmasıydı. "Bakalım..." Kolunu koltuğun arkasına dayadı; yüzüsüzce beni tepeden tırnağa süzerken yüzüme egzotik bir parfüm kokusu çarptı. "Sende hiç iz yok, hâlâ sapasağlamsın ama rüya gibisin. Efrem'in seni bir şekilde şımarttığını ama birlikte yatmadığınızı varsayıyorum. En azından henüz..."

"Kendine güvenin sinir bozucu." Hiç utanmadan ona gülümsedim. Mitch her şeyi biliyordu ve anladığım kadarıyla o da bizim tarafımızdaydı. "Ya değilse?"

"Pek olası değil." Kalçamın yanında duran sigara paketini gördü, açtı ve dişleriyle bir tane çıkardı. "Aksi takdirde şimdiye kadar hâlâ küçük odanda kaslarının ağrısının geçmesini bekliyor olurdun."

Benimle alay ederken, pantolonunun cebinde çakmağını aradığını gördüm; benden isteyebilirdi ama onun yerine kendi çakmağını kullandı ve alevi yanma noktasına yaklaştırdı. Her hareketi yıkıcı bir erkeklikle, her türlü misilleme girişimini engelleyen hayranlık uyandırıcı bir güvenle doluydu. Mitchell, canlı ama hesapçı gözlerinde okunamayan bir parıltı saklayan, görünüşte evcil bir kedi gibiydi. Cesur ve baştan çıkarıcı gücü orada saklıydı; Juliette'in ondan neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyordum.

"Çok güven vericisiniz."

Açık renkli bir kot pantolonla eşleştirilmiş mavi gömlek, kaslarının simetrisini belirginleştiriyordu; göğüs kaslarının üzerindeki yaka, yontulmuş, erkeksi bir gövdeyi vurguluyordu. Bakışlarımın kaymasını önlemek zordu

Tam orada, suçüstü yakalanıp uygunsuz şakalarına katlanmak zorunda kalmadan önce, onu başka bir yere götürmek için kendimi zorladım.

"Sadece dürüst davranıyorum."

Bacaklarımı kaldırıp altımda çaprazladım, sonra Lucky Strike'tan son bir nefes çektim ve tamamen söndürmek için kışımı bankın üzerine sürttüm. "Her neyse, son görüşmemizde çok huysuz davrandığım için senden özür dilemek istedim. Kızgındım ve..."

"Ve sen de arkadaşını benden korumaya çalıştın," diye karşı çıktı anlayışla. "Bunu anlıyorum."

"Bunu anlıyor musun bilmiyorum Mitch." Başımı eğmeye devam ettim, iyi bir nedenle de olsa ona kötü davrandığım için suçluluk duygusuyla kıvranıyordum. Başımı kaldırıp ona baktım, mavi gözlerinin bana dikilmiş olduğunu fark ettim. "Juliette diğerleri gibi değil. Senin alışık olduğun kadınlar gibi değil."

"Biliyorum," diye cevap verdi, ne kadar özel olduğunu hissettiğinden emin bir şekilde.

"Sana dokunmaya asla cüret edemem. Kışıma ilk tekme atan Efrem olur ve şaka yapmıyorum. Onu gerçekten önemsiyor."

Arkadaşımın onun gibi bir dev üzerinde bile korkutucu bir etkisi olabileceğine inanamıyordum. Kaşlarımı çattım, kuşkuluydum. "Bana Efrem'den korkabilecek biri gibi gelmiyorsun..."

"Aslında ondan korkmuyorum." Bana dönerek yan yan gülümsemesi, hedeften tamamen saptığını gösteriyordu. "Ben sadece dostluğumuzu koruyorum; Juliette onun hastası ve ondan o sorumlu."

"Evet." Onun da karşı karşıya olduğu şeyi düşününce ağzımı acı bir tat kapladı. "Hâlâ çözmesi gereken bazı ciddi sorunları var."

"Onları gördüm. Onunki seninkinden çok daha 'görünür', ona zarar verecek bir şey asla yapmam." Mitchell onun zayıflığını fark etmişti, kemikleri o kadar çıkıktı ki derisi çok ince ve kırılgan görünüyordu. Juliette yeme bozukluğundan neredeyse hiç bahsetmese de, bana bile bahsetmese de, bunun tüm kalp kırıklığını ve yorgunluğunu taşıyordu. Bununla yaşamak kolay değildi. "Umarım bir an önce iyileşir ve hayatına geri döner. Neredeyse bir yıldır burada; ilerleme yavaş ama neyse ki var. Onunla birkaç kez konuşmuş olmama rağmen iyi bir çocuk olduğunu fark ettim. Ona güveniyorum."

"Katılıyorum." Juliette inanılmazdı, iyiliğinin ardında koca bir evren saklıyordu. Doğru adama, güzelliğinin ölümcül uyumunu gerçekten takdir edecek birine vermesini umduğum bir evren. "Juliette'ten

Ona şiirlerini okuyacağınızı söylediğinizde, her gece birçok şiir yazıyor. Çok iyi," dedim hayranlıkla; ancak o anki coşku kayboldu ve aniden bir endişe sardı. "Lütfen onunla alay etme, Mitch."

"Niyetim bu değil. Onları gerçekten okumak isterim," diye karşılık verdi, aşırı güvensizliğimden neredeyse rahatsız olmuştu. "Size garip gelebilir ama ben sadece kanunlara ve hukuki metinlere yaklaşmayı sevmiyorum, aynı zamanda felsefe, sanat, müzik, tiyatro ve edebiyata da değer veriyorum. Özellikle de boş zamanlarımda."

"'Boş zamanınızı' başka şekillerde geçirmeyi tercih ettiğinizden emindim..."

Bu iki ay içinde edindiğim küçük ipuçlarından onun yeteneklerini çıkarmıştım; dahası, onun gibi aşırı kötülüğü etrafını saran bir varlık gibi olan ve etrafındaki herkesi şehvetle boğan bir adamın tutkularını hayal etmek zor değildi.

"Ben sadece *Himeros*'ta gördüğün adam değilim, Thea." Mitchell gülümsemesini geri kazanmadan ve sakın bir alaycılıkla sohbete dönmeden önce birkaç dakika durdu. "Seksten hoşlanıyorum, bunu yapmaktan hoşlanıyorum, en ahlaksız yönlerini bile tanımaktan ve keşfetmekten hoşlanıyorum. Kimseye bağlı değilim, bu yüzden istediğim kişiyle çıkmakta özgürüm, hatta beni memnun ederse birkaç kadınla birlikte olabilirim, ama bu başka ilgi alanlarım olmadığı anlamına gelmez. Benim hakkımda çok az şey biliyorsunuz ve aceleci sonuçlar çıkardığınızı anlıyorum, ancak bu kadar yüzeysel olsaydım Efrem arkadaşım olmazdı ve babası bana körü körüne güvenmezdi," diye sert bir şekilde bitirdi.

"Ciddiyetinden şüphe etmiyorum, beni yanlış anlama." Onu hiçbir şekilde kırmak istemedim ve ses tonundaki değişiklikten bir şeylerin onu rahatsız ettiğini anladım. "Senden sadece Juliette'e saygı göstermeni istiyorum. Hatta ellerini kendine sakladığın sürece onunla istediğin kadar boş zaman geçirebilirsin." Sert ya da aşırı korumacı görünüp görünmediğim umurumda değildi. Ona asla itiraf etmeyecek olsam bile, içten içe o ağlak bebeği önemsiyordum. "Ve başka bir şey daha..." diye ekledim konuyu pekiştirmek için.

Mitchell'in daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. "Ellerimi kendime saklayacağım." Buna hafifçe güldü. "O 'başka bir şey' konusunda sana kesin bir şey söyleyemem, arada sırada biraz kaçıklaşıyor ama ona biraz terbiye vermeye çalışacağım. En azından iyi kızlara karşı."

"Juliette ile yapamazsın..."

"Thea," diye sözümü kesti, nereye varmak istediğimi hemen anlamıştı. "Ben eğitilecek bir çocuk değilim, özellikle de bazı konularda. Bir erkeğin tartışmaya gerek duymadan zaten bildiği şeyler vardır. Ayrıca, Juliette'ten bir şey talep etmeye cesaret edemememin nedeni, Efrem'in sizin sürekli kışkırtmalarınıza direnmesinin nedeniyle aynı."

Bir an için askılı siyah bir bluzun örttüğü göğüslerime baktı ve cam gibi gözlerinde, sanki beni kendi bedeniyle Jordan'ınki arasına hapsettiği anı yeniden yaşıyormuş gibi kurnaz bir parıltı belirdi.

Yüzümün kızarmasına engel olamadım ve dikkatimi başka yöne çevirdim. "Sebebi ne olabilir ki?"

"Saygı." Bakışlarının yanağımı yaktığını hissettim; rahatsızlığımı hafifletmek gibi bir niyeti yoktu ama kendini memnun etmek için onu beslemek istiyor gibiydi.

Bu konuda da arkadaşına benziyordu....

"Şey..." Kendimi banka yasladım, ılık bir rüzgârla okşandım. "Efrem bana kuşkulu bir saygı duyuyor."

"Çünkü onun sabrından faydalanıyorsun," diye onu savundu, daha ciddi bir hal aldı, sonra daha yakına eğildi ve gizlice gizli bir ton aldı. "Sadece çok ileri gitmemeye dikkat et. Aranızda neler olup bittiğini kimse öğrenmemeli. Dürüst olmak gerekirse, Efrem seni benim yanımda tokatladığı gün beni duruma dahil etmeseydi, seni klinikten ilk gönderen ve Dr. Markus'u ilişkinizden haberdar eden ben olurum." Yine bakışlarıyla karşılaştım ve Mitchell yine kaçan küçük bir balıkmışım gibi beni sinirlendirdi. "O andan itibaren ne yazık ki ben de senin suç ortağın oldum ve artık bundan kurtulmak için çok geç. Ben korkak değilim. Siz zaten *ortamı* ihlal ettiniz, yani yönetmeliklerdeki kuralları çiğnediniz. Bugün Efrem'in büyük risk altında olduğu sınırları aştınız. Bununla size herhangi bir suç atfetmiyorum, aslında mahkemede sorumluluk tamamen doktorunuza ait olacaktır. O da bunu çok iyi biliyor."

Kollarımdan aşağı bir korku ürpertisi aktı ve endişeyle sırtımın dikleşmesine neden oldu. "Bu ne anlama geliyor?"

Mitchell biraz geri çekilerek kendini kürsüye yasladı. "Bu, mesleki uygulamadan uzaklaştırılma riskiniz olduğu anlamına gelir; en kötü ihtimalle barodan atılır ve hapis cezasına çarptırılırsınız. Ancak, ikinci sonuç yalnızca ciddi cezai suçlar söz konusu olduğunda ortaya çıkar, ancak sizin durumunuz bu kategoriye girmiyor. Siz rızası olan iki yetişkinsiniz, üstelik önemli olsa da zihinsel durumunuz engelleyici değil ve zihinsel kapasitenizi etkilemiyor." Başparmağının bir hareketiyle sigaranın ucunda biriken külü savurdu, sonra yanaklarını çukurlaştırarak bir nefes çekti ve dumanı tekrar yukarı fırlattı.

Her hareketine dikkatle baktım, sözlerini özümsem.

Garip bir tedirginlik dilimi ve düşüncelerimi uyuşturdu; gerçeği olduğu gibi kabul etmek istemiyordum.

"Hayatta olmaz!" diye kıkırdadım, kendime gelerek. "Kesinlikle olmaz. Efrem beni hiçbir şeye zorlamıyor, aslında onu arayan benim... Ona ilgimi ilan eden bendim." Onu temize çıkarma ve her şeyi en baştan açıklığa kavuşturma hevesimden neredeyse nefesim kesilecekti.

Mitchell beni yatıştırmak ve oturmamı sağlamak için elini omzuma koydu. Benim kavgacı tavrım hiçbir işe yaramadı. "Sakin ol, biliyorum ama sırf psikiyatristin olduğu için bunu bir yargıca kanıtlamak biraz zor olur, anlıyor musun? Efrem tereddütsüz mahkûm olur."

"Bu benim davamla doğrudan bağlantılı değil." Sebeplerimi açıklamaya devam ettim, impanelled. "Beni Dr. Ruiz ve Dr. Nørgård'a emanet etti, kendisi sadece tedaviyi denetliyor. Açıkça söylemek gerekirse, benimle Juliette'le ya da daha ciddi hastalıkları olan hastalarla ilgilendiği gibi ilgilenmiyor."

"O hâlâ sağlık ekibinin bir parçası Thea," diye karşı çıktı bana, makul bir gerekçe olmadığını belirttiğim için benden daha fazla üzgündü. "Tedavinizle ne kadar ilgili olursanız olun, profesyonel bir ilişki dışındaki bir ilişki davranışınızı kınamak için yeterlidir. Yani yasal olarak. İnsani olarak kimseye zarar vermediğinizi biliyorum. Bu nedenle dikkatli olmanızı istiyorum. Hem onu hem de seni korumak benim görevim." Kısa ve sıkıntılı nefesimi duyan Mitchell bir yanağımı şefkatle okşadı.

Her ne kadar bana dokunmasını arzu etmesem de bir ağabeyin şefkatini hissetmiştim. Üzerimde Efrem'inki kadar ezici bir etki bırakmamıştı. "Teselli olacaksın, *ortamın* sınırlarını aşan bu ilgiyi yaşayan ilk kişi sen değilsin. Yıllar boyunca, doktor ve hasta arasında cinsel ilişkiye girildiğine dair çok sayıda, hatta göze batan vakalar oldu. Sadece büyük edebi romanlarda değil, Sabina Špil'rejn'i ve Jung ile olan aşk ilişkisini düşünün, aynı zamanda birçok meslektaşın gerçek deneyimleri. Bunun nedeni, genellikle soyut, aşkın, her şeye gücü yeten ve tüm hayal kırıklıklarımızı kendisine yöneltebileceğimiz bir figür olarak görülen doktorun, etten kemikten, duygulardan ve dürtülerden oluşan bir insan olmasıdır. O da tıpkı bizim gibi duyguları, arzuları ve heyecanları hisseder. Bu nedenle, eylemleri onu öylesine sürekli bir psikolojik baskı altına sokar ki, bazen saplantılı bir şekilde kendini, hayatını, duygusal ve kişisel alanını sorgular." Aşırı fiziksel teması uygunsuz bularak beni okşamayı bıraktı ve bakışlarını önündeki yeşil alana çevirerek sigara içmeye devam etti. Sarı saçları güneş ışığında parlıyor, ona göksel bir çekicilik veriyordu.

"Efrem beni sık sık arıyor, bana içini döküyor ve karanlığında kendini kaybetmek üzere olduğunu fark ettiğimde onu gerçekliğe geri döndürmeye çalışıyorum. Ona her zaman, bir doktora mesleğinin pek çok dinamiğiyle nasıl başa çıkacağını öğretebilecek bir eğitim kursu olmadığını ve yaygın doktor-hasta ilişkisinde gerekli olan *aktarımın* daha duygusal bir bağlılık lehine çöktüğünü zamanında fark etmenin zor olduğunu söylüyorum. Ne yazık ki, aşık olmaktan kaçınmak için gerçek kılavuzlar olsaydı, ne Efrem ne de bazı meslektaşları bugün bu hataları yapmazdı."

Ancak kendimi ve Efrem'i herhangi bir ciddi tepkiden korumak için dikkatli olmalıydım, özellikle de onu. Benim yüzümden işini kaybetseydi kendimi asla affetmezdim.

"Dikkatli olacağım," diye kabul ettim, başımı eğdim, boyun eğdim. "Ona çok değer veriyorum."

Gereğinden fazla.

Ona bunu derimin altında, kanımda, kemiklerimde hissedebildiğimi söylemek istedim.

Onun kalbimi zehirlediğini, kafama bulaştığını, ruhuma sızdığını ve ona ait olmayan her şeyi şiddetle yok ettiğini hissedebiliyordum ama bu çok samimi bir itiraf olurdu.

Kendimi sürekli inkâr ettiğim şeyi kabul etmeye henüz hazır değildim.

"Bundan eminim." Mitchell ayağa kalktı, sigarası hâlâ dudaklarının arasında tütüyordu. "Şimdi gidip Giselle'i almalıyım. Ona iyilik olsun diye eşlik ettim." Bileğindeki saati kontrol etmek için kolunu eğdi. "Efrem'le konuşması gerektiğini söyledi ve çalışma odasına gireli neredeyse bir saat oldu. Sanırım işi bitti."

Giselle? Stüdyonda mı? Bir saatliğine mi?

Bir saat içinde kaç şey yapmış olabilir?

Bir an için yanlışı duyduğumu umdum, ama Giselle'in gerçekten onunla birlikte olduğunu, belki de onu konuşmak dışında herhangi bir faaliyetle eğlendirdiğini fark ettiğimde, banktan ayağa fırladım. Aşırı ivme nedeniyle elimdeki sigara paketini yere düşürdüm ve küfürler savurarak geri aldım.

Mitchell'in yüzünü örten şaşkın ifadeye aldırmadan, "Ben de seninle geliyorum," dedim gergin bir şekilde.

O zaman onların kirli oyunlarından birine tanık olmak için sessiz kalamazdım, aksi takdirde kapıyı kırar ve olay çıkarırdım.

Efrem'le aramızdaki şeyler değişmişti.

Bu artık bir oyun, bir meydan okuma ya da bir eğlence değildi.

Onları birlikte gördüğümde, sadece ona olan ilgisinin ne kadar güçlü olduğu henüz belli olmadığı için darbeyi sessizce karşılamıştım, ama paylaştıklarımızdan sonra, gerekçelerinden sonra, kalan az zamanımızda birlikte yaşama isteğinden sonra, artık başka biriyle böyle davranmasına tahammül edemezdim. Liliane farklı bir değerlendirmeyi hak ediyordu, onun karısı olduğu gerçeği hiçbir şeyi ilerletmeme izin vermiyordu, ama Giselle vermiyordu. Bir gece önceki telefon görüşmesinden sonra, ruhumu tamamen ortaya koyduktan ve kendimi ifşa ettikten sonra, *arkadaşı* yüzünden her şeyi küçümsemesine izin vermeyecektim...

Öfke her zaman benim Aşıl topuğum olmuştur.

Ve o anda içimde dallanıp budaklandığını, kendini beynime ve yörüngelerime yönlendirdiğini hissettim.

"Thea? Bekle... nereye gidiyorsun?"

Öfkeyle Mitchell'ı geçtim ve kliniğin girişine doğru yürüdüm, içgüdülerim çığlık çığlığa bağırıyor ve mantığımı gölgeliyordu.

Kimin tanık olacağı bir yana, ne olacağı bile umurumda değildi.

Eğer onları geçen seferki gibi müstehcen davranışlar içinde yakalasaydım, ortalığı karıştırdım.

Hızlı adımlarla kliniğe girdim ve bu arada Melanie'nin bakışlarının lobide yürüdüğüm süre boyunca beni takip ettiğini hissettim; onu görmezden gelerek koridora döndüm.

Daha tüm öfkemi kusacağım o pisliğin stüdyosuna varmadan biri beni bekliyordu: kapı açıldı ve bir kadın kapıdan içeri girdi.

Anında durdum.

Tabii ki onu tanımam biraz zaman aldı: nefes kesecek kadar güzeldi.

Kışkırtıcı *seksapeli* hafif blazer ceketli şampanya rengi elbisesiyle daha da artmış, kalın kirpikleri iki göz kamaştırıcı mavi mücevheri çerçevelemiş, maun rengi saçları dalgalı bir saç modeliyle düzenlenmiştir.

Arkasında, kendisinden en az iki kafa daha uzun, heybetli bir figür belirdi. Yanardöner gözleri tenimi ısıttı, sanki fildişi üzerine yerleştirilmiş iki nadide kristal gibi, onları ayıran ateşli bir parlaklıktı. Belli ki şövalyece bir tavırla önce onun geçmesine izin vermişti ya da belki de böyle bir centilmenliğin ardında, kötü niyetli bir bahaneyle kızın poposunu dikizlemek olduğunu düşünmeliydim.

Efrem'den her şeyi bekleyebilirdim.

Bu beklenmedik karşılaşmayı uyuyan askerler gibi izleyen zarif heykellerin arasında hareketsiz bir şekilde Giselle'in renkli yanaklarını, ısıltılı gülümsemesini, esnek yürüyüşünü, biraz fazla kalçalarını ve nihayet Efrem'in yüzünün kadifemsi sert hatlarında kaybolan durgun bakışlarını gözlemledim. Etrafında kim ya da ne olduğunun farkında bile değildi, o kadar dalgındı ki yanındaki adamı düşünüyordu.

Onu kim suçlayabilir ki?

Efrem'in kendine has bir karizması vardı; karanlık, zalim ve ölümcül.

Güzelliği, deneyimli bir sürtük gibi kendini onun vücuduna sürtebiliyor ve büyüleyici hareketlerle onu kendisine boyun eğmeye ikna edebiliyordu.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir güzellikti: aldatıcı, utanmaz, müdahaleci. Şehvetli.

Yasak rüyalar ve korkutucu kâbuslar bahşetti.

En karanlık arzuları uyandırdı ve gerçekliği en uygunsuz sırlarla giydirdi.

Ona çok fazla bakmak acı veriyordu, ona hiç hayran olmamak kadar acı veriyordu.

Bir hafta sonra onu tekrar görmek tüm naif beklentileri altüst etti.

Ona, vücudunun yıkıcı etkisine, bana baktığında ensemini uyuşturan karanlık, soğuk esintiye, bir şekilde benimkiyle iletişim kuran ruhuna alıştığımı, onu aceleyle yakaladığımı ve bana dokunmadan karanlık fantezilerimin önüne çivilediğimi sanıyordum. Yine de öyle değildi: her seferinde kendimi zayıf, saldırılabilir, açığa çıkarılabilir hissediyordum çünkü içimdeki inanılmaz dürtüleri ateşlemeyi ve onları saldırgan bir acelelilikle ortaya çıkarmayı başarıyordu.

Sevgilisiyle birlikte bana doğru yürüdüğü süre boyunca nefesim kesildi, sanki nefes alma yeteneğimi elimden almıştı.

İkisi de önümde durup konuşmamı ya da görgü kurallarına uygun bir şekilde selam vermemi beklediklerinde benim de sessiz kaldığımı hayal meyal fark ettim.

"Günaydın, Thea." Bu katatonik havayı ilk bozan Giselle oldu ama ben dudaklarımı kıpırdatamıyormuş gibi sessiz durmaya devam ettim. Efrem ise başını eğmiş, kara kaşlarının altından bana bakıyordu. Bakışları öylesine buz gibi ve ısrarcıydı ki, herkesin özgüvenini yok edebilir, sınırlarını zorlayabilir ve tüm savunma bariyerlerini yıkabilirdi. Erotik bir görüşme yaptığım tutkulu ve kirli adamdan tamamen farklı görünüyordu.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki bu kadar gergin ve üzgün olmam için hiçbir neden yokmuş gibi bana bakıyordu.

Sonunda dayanamayacağım bir baskının altında ezilerek pes ettim.
"Günaydın."

"İyi misin?" Giselle gözlerini kırıştırdı, kaşlarını çatı, hak ettiğimden daha fazla nezaket gösterdi. Onun varlığına tahammül edemiyordum; onu Efrem'in yanında görmek bile istemiyordum. Şüphelerimin doğruluğundan emin olmak için dikkatimi Efrem'e yönelttim, siyah saçlarını düzeltmek için bir elini saçlarının arasında gezdiriyordu. Saçları her sabah olduğu gibi düzgünce kesilmişti, ancak asi bir tutam sık sık şakağını kesecek şekilde düşüyordu. Dikkatli bir incelemeyle, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz gömleğine indim ve kumaşın göğsünden hafifçe kırışmış olduğunu fark ettim. Yavaş analizime devam ederek, alnımı kırıştırarak şık pantolonun sağ cebine odaklandım. İlk bakışta kumaşın şekli bir cep telefonunu ya da mendil paketini andırıyor gibiydi ama şişkinlik o kadar güçlüydü ki bu şüpheyi hemen ortadan kaldırdı: Efrem başka bir şey saklıyordu, daha anlamlı bir şey, boyutu nedeniyle gizlenemeyen rahatsız edici bir yük.

Onun durumu bana o stüdyoda olanları doğruladı ve en kör öfkenin kurbanı oldum.

"Çeneni kapalı tutamıyorsun, değil mi?" Dakikalarca süren gerginliğin ardından Giselle'i tersledim ve böylece benimle kurduğunu sandığı hayali uyumu bozdum; kadın saldırım karşısında şaşırarak irkildi.

"Dorothea." Efrem araya girmeye ve muhtemelen herhangi bir tepkiyi engellemeye niyetli bir şekilde öne çıktı.

Seni önemsiyor muydu? Ya da benim için?

"Sen kapa çeneni!" Ona engel olmak için avucumu kaldırdım. "Yaptığın şey utanç verici." Dudaklarımı pişmanlık dolu bir yüz ifadesiyle buruşturdum ve yine sevgilisinin tekliflerine boyun eğdiğini düşündüm.

Efrem gözünü bile kırpmadan sert ve esrarengiz kaşlarını çatmaya devam etti. Ne de olsa kontrolünü kaybetmemek onun uzmanlık alanıydı.

"Çocukça bir tavır takınıyorsun."

Neredeyse yüzüne gülecektim; onun tavrının benim anlık içgüdüsellüğimden çok daha ciddi olduğunu düşündüm. "Ve sen de saygısızsn!" diye bağırdım.

Bu sırada Mitchell arkamdan geldi ve arkadaşımıyla aramızda süregelen tartışmayı anında fark etti.

Efrem derin bir nefes alarak kendini sakın kalmaya zorladı. "Sesini yükseltme."

Elbette birilerinin, örneğin Melanie'nin, Bay Hunberct'in, oradan geçen bir operatörün ya da en kötü ihtimalle meslektaşlarının bizi duymasından korkuyordu.

Mitchell yardımsever bir ses tonuyla araya girdi. "Thea, bunu yapmak istemezsin..." Beni omzumdan tutmaya çalıştı ama tam zamanında sıyrıldım.

Artık mantıksız davranıyordum.

"Beni hiç umursamıyorsun, gerçek bu!" Karşımda hareketsiz duran Efrem'den başka kimseyi göremiyordum, yüzünde gerginliğimi haddinden fazla artıran o anlaşılmaz ifade vardı. Anlaşılmazdı, deşifre edilmesi imkânsızdı, son derece büyüleyiciydi ve etrafını saran, ona yaklaşan herkesi cehennemi bir mıknaş gibi çeken kasvetli auraya bu kadar duyarlı olmak istemezdim. "Beni aptal sanıyorsun. Öyle değil mi?" Cevap bile beklemedim, buna kandiğim için kendimle alay etmeye hazırdım. "Ne var biliyor musun? Senden *nefret ediyorum*! Lanet olsun. Senden gerçekten nefret ediyorum!" diye devam ettim, tüm acımı ona kusarak. O iki yıl içinde o kadar çok şey biriktirmiştım ki, farkında olmadan Efrem sadece bunlardan kurtulmak ve kalbimi hafifletmek için üzerine yıkmaya karar verdiğim bir günah keçisi olmuştu. "Senden nefret ediyorum çünkü beni kimsenin anlayamadığı kadar anlayabiliyorsun. Senden nefret ediyorum çünkü ben senin için açık bir kitapken, senin ne düşündüğünü bile bilmiyorum. Senden nefret ediyorum çünkü herkesi gücüne boyun eğdiren o korkutucu otoriteyle kendi tarzında benim sarkacıma bindin. Benimle birlikte sallanmak ve boktan hayatımı yukarıdan gözlemlemek istedin, beni birkaç hafta öncesine kadar yaşadığım kayıtsızlıktan mahrum bıraktın. Hiçbir şey hissetmemeyi, boş bir kabuk olmayı tercih ettim. Annemin ölümünün acısını bile hissetmemeyi öğrenmişim ve senin yüzünden her şey yeniden ortaya çıktı!" Gözyaşlarının eşiğinde onu öfkeyle suçladım. "Artık her duyguyu çok güçlü, çok yoğun hissediyorum, o kadar ki başa çıkamıyorum. Senden nefret ediyorum çünkü o lanet duyguları senin için de hissediyorum, ki bu duyguların sadece bir takla olması gerekiyordu. Birçoğundan biri, ertesi gün unutmam gereken lanet bir heyecan yolculuğu. Bu dört duvar arasında hayatta kalmak için bir eğlence, sorunlarım için bir saptırma. Bunun yerine senden nefret ediyorum çünkü sen

çok daha fazlası. Kendine bir bak..." Gözlerimi vücudunda gezdirerek onu işaret ettim. Onu zarif güzelliğinden, güçlü ve tehlikeli bir cazibe unsuru olan o bilge ve merak uyandırıcı yapağından soymak istiyordum; mükemmelliğini tırnaklarımla sıyrıp daha az acı verici hale getirmek istiyordum, çünkü zührevi arzuya göğüs hizasında garip bir sıcaklık da eklenmişti. Efrem kalbime pençe atıp onu beyaz cisimciklerle dolu bir cam küre gibi sallayabiliyor, böylece onun efendisi olduğunu ve onunla istediğini yapabileceğini kanıtlıyordu.

"Kendimi seni diğerlerinin arzuladığı gibi arzulamakla sınırlamalıyım! Ve bil ki nefret ettiğim tek şey senin lanet olası görünüşün değil. Zihninizden, kendinizi ifade etme biçiminizden, zekanızdan ve duyarlılığınızdan da nefret ediyorum. Nezaketinden de nefret ediyorum, kabalığınızdan da nefret ediyorum. Benim için kusurdan başka bir şey olmayan tüm bu niteliklerden nefret ediyorum çünkü beni savunmasız bırakmayı başarıyorlar. Bunu anlıyor musun?" Gözyaşlarımı tutarak yılmadan devam ettim. "Beni zayıflatıyorsun."

Çünkü ben her zaman güçlüydüm.

Bir ömür boyu aşktan ve onunla birlikte gelen acıdan kaçmıştım ve bunun yerine o, maviden gelen bir şimşek gibi, karanlığıma renk serpmek, fırtınalı bir arka plana karşı bir gökkuşağı çizmek, içinde hiçbir şeyin olmadığı kasvetli bir manzarada sonsuzluk çizgisini çizmek için gelmişti.

Eskiden hiçbir şey görmezdim.

Boşluğu şehvet dolu bir mutlulukla doldurmasına izin vermişti.

Fırtınalı okyanusun nefesini sakinleştirmeyi ve şimdi umutla sallanan yıldızları bölmeyi başarmıştı. Şafağı daha az ılık ve gün batımını daha ateşli hale getirmeyi başarmıştı.

Yaşlı Thea'yı kucağına almayı, onu uyandırmayı ve ona denizi göstermeyi başarmıştı. *Görüyor musun, Küçük Denizkızı? Deniz seni karşılayan ve ısıtan sıcak bir yatak gibidir. Sadece içinde yüzmeyi öğrenmeni bekler, diye fısıldıyor gibiydi bana*

ne zaman yanımda olsa.

"Özür dilerim." Efrem bir rüyadan kendine gelmiş gibiydi; irisleri güneşte parlayan bıçaklar gibi ışıltıyor, beklenmedik bir üzüntü vurdumduymazlığına leke sürüyordu. "Belli ki bazı tavırlarımı yanlış anlamışsınız." Aramıza mesafe koymak için geri çekildi, acımasız bir soğukluk havayı böldü ve ilişkimizde derin bir çatlak oluştu. "Sanırım gitseniz iyi olacak."

Giselle, onun bu açıklamasına benim kadar şaşırarak ona baktı; Mitchell bunun er ya da geç olacağını bilerek teslimiyetle içini çekti.

"Ne?" diye güçlükle mırıldandım, başka bir şey ekleyemedim.

Şok olmuştum.

Efrem ne tereddüt etti ne de üzüldü. Tüm duygularını bir kenara bırakarak bir otomat mekanikliğiyle benimle konuşmaya başladı. 'Sizin için uygun bir klinik ve mahremiyetinizi koruyabilecek etkin bir tıbbi ekip bulmayı kendim ayarlayacağım. Önümüzdeki birkaç gün içinde Bay Donovan'ı arayarak kendisini bilgilendireceğim.'

Öfkem azgın bir nehir gibi taşana kadar arttı ve sakın bir sözlü yüzleşmenin sınırlarını aştı.

"Bunu yapamazsın!" Üzerine atıldım ve onu sertçe ittim; devasa cüssesine göre çok küçük olan ellerim karnına çarptı, o da darbeyi hafifletmek için hemen kasıldı. Kendimi kayalık bir dağa doğru fırlattım, sert ve hareketsiz.

Efrem geri adım attı, benim saldırım yüzünden değil, kendi isteğiyle benden uzaklaşmak için. Sanki aniden onda tiksinti ya da iğrenme uyandırmışım gibi bana dokunmaktan bile kaçındı, bu yüzden aramıza girerek geri adım atmamı sağlayan Mitchell oldu. Sırtını arkadaşına dönerek onu sadece kısmen örttü ve beni kendime getirmeye çalıştı.

"Thea, sana daha önce ne demiştim?" diye azarladı, hayal kırıklığına uğramıştı. "Konuşmamı unutmuşa benziyorsun. Burada, gün ışığında ve diğer insanların huzurunda bu şekilde konuşman hem uygunsuz hem de riskli."

Efrem bir elini pazularına koyarak onu hafifçe yana itti. "Ben hallederim," diye onu rahatlattı, sonra da acımasız otoritesiyle beni yere yapıştırmak için ilerledi.

Bu saçma tartışmayı en acımasız şekilde sonlandırmaya karar verdiği için kimsenin, en azından avukatının müdahale etmesini istemiyordu.

"Sana kalman için bir şans vermekle hata ettim." Bana 1.90'lık boyuyla baktı, buğulu gözlerime, bana sapladığı bıçaklara aldırmadan. Vicdansız bir piç gibi görünüyordu, acımasız ve beni uzaklaştırmaya kararlıydı. "Seni şimdi göndermeliydim. Tüm bu yanlış anlaşılmalardan önce. Suçlu sen değilsin elbette. Ben sadece 'farklı' olduğunu düşündüğün şeyin bir tuhafılık işareti olmadığını, karanlık taraflarının seni farklı kılan psişik bir enerji kaynağı olduğunu anlamana yardımcı olmak istedim.

Sizin bir parçanız, kişiliğiniz ve bundan korkmamanız gerekiyor. Ancak ben de hatalar yaptım."

Benimle konuşan kişi kimdi?

Peki, o zamana kadar yaklaştığım şefkatli ve suç ortağı Efrem hakkında ne düşünmüştü?

Bir an için her şeyi hayal ettiğimi düşündüm.

Hiç olmamış bir şeyin sadece hayalini kurduğum paralel, ütöpik bir gerçekliği deneyimlediğimi.

Hafif bir baş dönmesiyle gözlerimi kııptım. Belki de orada olmak beni farkında olmadan delirtmişti. "Ne yanlış anlaması? Ne yanlış anlaması? Sen neden bahsediyorsun?" Sesim hiçliğe karşı atılan sessiz bir çığlıktı.

Bu sonuçsuz konuşmadan bıkan Efrem, Mitchell ve Giselle'i görmezden gelerek beni geçti ve kendisini üst kata çıkaracak büyük merdivene doğru yürümeye başladı.

O kadar sersemlemiştim ki tepkim gecikmiş ama kaçınılmazdı. Peşinden koştum, ona yetişmek için çabaladım. Benim için çok hızlıydı, altında yerlerin titrediğı bir devdi. Onu, üzerinde antik mitolojik figürlerin heykellerinin durduğu görkemli sütun başlıkları arasından geçerken görmek neredeyse rüya gibi bir sahneydi: Tanrıların ve Titanların, kozmosun ilkel güçlerinin bile geçişi sırasında saygı ile secde etmek isteyecekleri, uyandırdığı dehşete boyun eğecekleri üstün bir ilah. İlahi ve emredici bir müdahale bile ruhundaki sükûneti geri getiremezdi. Efrem kaos tarafından yutulmuştu: saplantılı kontrolünü bozan ve onu tam bir karmaşaya sürükleyen çalkantılı bir düzensizlik.

"Daha bitirmedim, pislik!" Çığlıklarım koridor boyunca yankılandı, bu da korkusuz bir azmin göstergesiydi, ancak bu bile onu yavaşlatmadı. Pes etmedim ve cesaretim kırılmadı. "Ve bana sıradan bir hastaymışım gibi davranmayı bırak!"

"Sen sıradan bir hastasın, Dorothea!" Arkasını döndüğünde bunu o kadar şiddetli yaptı ki, sanki bir patlamanın şok dalgasıyla sarsıldım. Onu nadiren öfke içinde görmüştüm. Kendimi iyice küçülttüm ve korkudan sırtımı bir sütunun pervazına çarptım; ciğerlerim sıkıştı ve acı dolu bir çığlık attım. Efrem alçaldı

Bakışları kıvrılmış dudaklarımda; bir endişe parıltısı mağrur gözlerindeki fırtınayı dağıttı, bir an için beni okşamak ya da kucaklamak ister gibi göründü, ama çok geçmeden öfke yeniden şiddetle alevlendi ve iyilikten geriye kalan her şeyi silip süpürdü. "Ve bana çocukluk arkadaşın olarak hitap etmek yerine 'efendim' *demelisin!*"

Gururla dolu bir şekilde, bana davranış şekli hakkında ne kadar kötü hissettiğimi görmesine izin vermemeye çalıştım, bu onun gibi değildi ya da belki de karakterinin henüz bilmediğim ve yavaş yavaş ortaya çıkan bir tarafıydı. "Nedenini anlamıyorum..." Kelimeler düzensiz nefes alış verişinde kayboluyor, dilinin üzerinde şaşkınca yuvarlanıyordu. "Nedenini anlamıyorum..." Sözümü bitiremedim, yaprak gibi titriyordum. Bu kadar kederli görünmemek için kendimi durdurmak istedim ama tek yaptığım içime kapanıp susmak oldu. Efrem'in öfkesinin etrafımı sardığını, tenimi tırmaladığını ve her türlü kaçma girişimimi engellediğini hissetmeme rağmen, ifade edemediğim sorularımı iletmek için bakışlarımı onunkilere sabitledim: *Beni neden öptün? Neden kalan zamanımızı boşa harcamamamı istedin? Neden bana numaranı verdin? Neden her düşmek üzere olduğumda beni kurtarıyorsun? Neden kırıldığımda parçalarımı tekrar birleştiriyorsun?*

*Ölmek istediğim halde neden beni yaşamaya zorladın?
Kanatlarımın kırık olduğunu bile bile neden bana gökyüzünü
gösteriyorsun? Yeterince güçlü değilim; asla bir sinek kuşu gibi
olamayacağım.*

*Benim için Güneş yok. Beni
buna inandırmayı bırak.*

Efrem sessizliğimi dinledi, yorumladı ve ona açıklayamadığım her şeyi anladı, çünkü bana, paylaştığımız *az* şeye, inşa ettiğimiz *hiçbir* şeye geri döndüğünü gördüm ve irisleri o delilik anları için solmuş olan ışıltılı, berrak, yakıcı rengini yeniden kazandı.

İblisler sakinleşmiş, canavar aşağılanmanın küçük bir tadına varmış ve tam olarak tatmin olmasa da, mümkün olduğunca derine sinmeye karar vermiş ve zayıf bir alevin mantığını tehdit etmesine izin vermişti.

"Size açıklamamı ister misiniz, Bayan Jensen?"

Efrem bir adım geri çekildi ve Dr. Markus, duruşuna zarafet ve soğukkanlılık katan beyaz önlüğünü giymiş olarak merdivenlerden yavaşça inerken hemen arkasını döndü. Her zaman gösterişli olmasına rağmen

duruşundaki görkemli nezaket, ölümcül bir baltanın tehlikesini gizliyordu. Ev sahiplerinin ruhlarını hiç acımadan parçalamak için tek bir temiz vuruş yeterliydi ona. Babadan yayılan karanlık oğlunkinden farklıydı: gölgelerin ışığı kovaladığı, iyi ve kötü arasında bir denge görüntüsü arayan kederli ya da ihmal edilmiş bir unutuş değildi.

Daha kötüydü.

İçinde hiçbir şeye yer olmayan kalın, ürkütücü bir don gibiydi: duygular göz ardı edilmişti, ışık görünmezdi, iyilik yoktu.

Sadece, sümüksü bir balçık gibi etrafındaki her şeye yapışan kötülük vardı.

Nesneler ve insanlar... görünüşlerini lekeledi ve özlerini kirletti.

"Ne yazık ki konuşmanızı başından beri dinlemedim." Koridorun ortasında, birkaç metre ötede durdu. Ağarmış saçları ve olgunluğunu vurgulayan belirgin kırışıklıkları olmasa, fiziksel olarak hâlâ çok daha genç bir adamın dinçliğine sahipti. "Ama en önemli ayrıntıları kavrayabildim. Bu klinikteki tüm doktorlara gereken nezaketle hitap etmek gerekir ve az önce yaptığı gibi onlara bağışlamak, isyan etmek veya saygısızlık etmek de istenmez. Bağırıldığını ofisimden duydum." Yeşil gözlerini bana dikti ve gözlerinin durduğu yerdeki deri yırtılacak gibiydi. Efrem'in ısıltılı gözleriyle kıyaslanamayacak kadar kasvetli, pletorik, ikiyüzlü, kim bilir hangi tuzakların embriyosuydular. "Sizin 'yanlış anlamanıza' gelince, eminim oğlum bana ne demek istediğinizi ve bu tesiste, özellikle de doktorlar ve hastalar arasında gerekli olan barış içinde bir arada yaşamayı yanlış yorumladığınızı açıklayabilir. Empati, iletişim, duygu alışverişi, diyalog ve anlayışa kesinlikle izin verilirken, farklı bir biçimde reddedilebilecek bir ilişkiye hiç izin verilmez. Böyle bir durumda, ilgili doktor sonuçlarına katlanacak ve derhal klinikten uzaklaştırılacaktır. Hâlâ anlamadığınız bir şey var mı?" diye sordu benimle alay ederek.

"Belki daha fazla açıklama yapmak istersiniz?"

Ona orta parmağımla cehenneme kadar yolun var demek isterdim ama Efrem'le tartıştığımız için üzgündüm; kendimi bitkin, halsiz hissediyordum. Odama dönüp uzun bir uyku çekmek istiyordum.

"Hayır," diye karşılık verdim.

Dr. Markus ilerledi, sanki kafamı boynumdan koparmak istiyormuş gibi hastalıklı bir küçümsemeyle bana baktı.

"Emin misin?" Yaklaştıkça havanın daha da ağırlaştığını ve boğazımdaki safranın beni boğduğunu hissettim. "İnan bana, bundan daha da kapsamlı olabilirim."

"O anladı. Bu kadar yeter," diye karşı çıktı Efrem, abartmaması gerektiğini anlatmak için sesini sertleştirerek. "*Ist alles klar,*" diye ekledi çakıllı Almancasıyla, korunmak için kendini önüme yerleştirdi. Tek görebildiğim geniş sırtı ve babasınınkini sadece birkaç santimetre aşan güçlü omuzlarıydı. Sedir ve bergamot kokusu beni güvende hissettiğim erkekçe bir kucak gibi sararken kalp atışlarım hızlandı.

Kısa bir süre önce kendisinden kaçacağım adam o anda en sadık kurtarıcım oldu, zira benimle bu kadar küçümseyici konuşmaya devam etseydi Dr. Markus'u ensesinden asacaktı.

"*Wenn du das sagst.*" Babamın ne cevap verdiğini bilmiyordum ama ses tonunda keskin bir ironi vardı. "Mitchell, yarım saat sonra çalışma odamda bana katıl," diye buyurdu sert bir şekilde, ben bir çocuk gibi yana eğilip ona bakmaya çalışırken, laboratuvar önlüğünün küçük bir parçasını görmekle yetindim. "Seninle Efrem, mesain biter bitmez konuşacağım. Ve lütfen beni bekletme," dedi ve dönüp merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Efrem bana doğru döndüğünde iç geçirecek zamanım bile olmadı; ona bakmak için başımı eğdim ve sertliği omuzlarımı ezici bir kaya tarafından bastırılmış gibi kamburlaştırma gücüne sahipti. En ufak bir hoşgörü göstermeden, aceleyle başını sallayarak belirli bir noktayı işaret etti.

"Odana geri dön, Dorothea. Bugünkü iyi performansın bana pahalıya patlayacak." Çözmüş olması gereken tüm meselelerden arındırmak istercesine elini yüzünde gezdirdi, sonra kolunu yan tarafına bıraktı ve hoşnutsuz bir ifadeyle başını salladı. "Üstelik ikna edici olmam gerekecek yoksa başımız ciddi belaya girecek..."

Ne bir şey söyleyebildim ne de kendimi haklı çıkarabildim ya da savunabildim.

Mitchell ve Giselle'e veda etmeye bile cesaret edemedim, ne de olsa her şey ikincisine verdiğim kıskanç tepkiyle başlamıştı.

Umutla Efrem'in bakışlarında bir parça anlayış aradım, bizi hâlâ birbirimize bağlayan ve beni

onu bana karşı bir duvar örmeye itmemek için sonsuza dek uzaklaştırdım, ama hiçbir şey görmedim.

Kendini kendi gizemli dünyasında, cam bir balonun içinde, hiçbir duygusunu algılamadan onu görebildiğim şeffaf bir bariyerin arkasında barikat kurmuştu.

Bir buz tabakası kadar soğuktu.

Göz kapaklarını kapatıp kendine birkaç dakika düşünme fırsatı verdiğinde, yaptığım büyük hatayı fark ettim.

Bana gösterebildiği o muhteşem renk yığınının geriye soluk yansımalarından, beyazlığını kirleten acı bir burukluktan başka bir şey kalmamıştı...

Ve çok, çok fazla hayal kırıklığı.

Sonraki saatler korkunçtu.

Ona kaç tane mesaj gönderdiğimin sayısını unutmuştum. Her otuz dakikada en az bir tane ve hepsi de farklı mesajlardı.

Efrem, affedersin.

Thea: Bana cevap verebilir misin?

Bu kadar düşüncesizce tepki vermek

istemedim. Thea: Bana ne oldu gerçekten

bilmiyorum. Thea: Öfke benim korkunç

bir hatam.

Odamda kilitli, küçük koltuğa oturmuş, popom dağınık bir giysi yığınının üzerinde, beyhude yaklaşım girişimlerimin listesini gözden geçirmeye devam ettim.

Thea: Babanla nasıl gitti?

Beni arayabilir misin? Yoksa arayamaz mısın? Tabii ki arayamazsın.

Son mesajın aptallığı karşısında elimi alnıma götürdüm ve sonraki mesajlara bakılırsa daha iyisi yoktu.

*Thea: Bunu seninle özel olarak konuşmalıydım... Giselle hakkında yani. Aranızda olanlar hakkında.
İnanın bana, üzgünüm.
Aklımı kaybettim, zaman zaman bana da oluyor.*

Bu kesinlikle doğru değildi; Andy'yle birlikteyken kıskançlığa teslim olmak hiç aklıma gelmemişti, o felaket günden önce bu belirtileri hiç hissetmemiştim.

*Sana tam bir pislik olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?
İşte... Şimdi hala dünyanın beni seveceğini mi düşünüyorsun?*

Öfkeyle yanağımdan bir damla gözyaşı topladım; bırakın çok sayıda insanı, yanımda duran ve bana karşı bir tür sevgi besleyenler bile beni sevmiyordu. Hepsi kaçtı, hep incinmekten, kandırılmaktan ya da bıçaklanmaktan korktular.

Sonunda haklı çıktılar.

Anneme olanlar *bana* bağlıydı, Andy'nin çektiği acılar *bana* bağlıydı, Blake Harris'in bana yaptıkları *bana* bağlıydı.

Sağlıksız inançlarımın girdabına geri düştüm; iki parmağımı ağzıma sokup kusmak istedim ama midemde kusacak bir şey yoktu, sadece ıstırap ve zehir vardı.

Kendimin kontrolünü kaybetmişim, çünkü ona teslim etmişim. Her şeyi onun ellerine bırakmışım, ona beni şekillendirme, yeniden biçimlendirme, yeniden yaratma gücünü vermişim ve sonuç da bu oldu: acı çekmek.

Her mutluluk anının ardında daima acı vardır.

Kaderin acımasız bir keskin nişancı gibi sizi tam kalbinizden vurmaya hazır olduğunu deneyimlemek için zamanınız yok.

Bu hayatın en büyük aldatmacasıdır.

Ben de Efrem'i de yanımda sürükleyerek bu tuzağa düştüm.

Belki de duruma farklı bir açıdan bakmalıydım: Ben gerçek dönme dolaptım; o ise o lanet olası dönme dolabın kurbanıydı.

Onu neredeyse yapmaya zorladığım şeyin sonuçlarını ağır bir şekilde ödeme riskiyle karşı karşıyaydı.

Gözlerim yaşlarla dolmuş bir halde yatağın üzerine koyduğum bohçaya baktım. İçinde birkaç eşya olan basit bir sırt çantası: maymunum, birkaç üst ve şort, *gerdanlık* ve eski botlar.

Saatlerdir ne yapacağımı düşünüyor, yeni bir aptallık daha yapmayı düşünüyordum.

Nasıl kaçacaktım?

Kliniğin etrafı çok yüksek bir duvarla çevrili olduğu için giriş kapısına tırmanmayı umarak doğaçlama bir plan yapmak zorunda kalacaktım. Sorun şu ki, zayıflamış halimle kilometrelerce koşamazdım, ayrıca silahlı muhafızlar - Alf ve Thomas - orada rastgele pusuya yatmıyorlardı ve benim gibi küçük bir kıza karşı fazla çaba sarf etmeden kazanabilirlerdi.

Sinirli bir hırıltıyla sandalyeden kalktım ve çığlık atarak sırt çantamı yere attım.

Çığlık attım. Çığlık attım. Boğazım düğümlenene, uzuvlarım titreyene ve şakaklarım zonklamaya başlayana kadar çığlık attım.

İçimdeki her şeyi boşalttım, ellerim saçlarımda dizlerimin üzerine çöktüm.

Kendimi kapana kısılmış hissettim.

Bana sağlıksız fikirler önermekten, gördüğüm her şeyi çarpıtmaktan, bedenimi yaralamaktan ve bana işkence etmekten başka bir şey yapmayan zihin hapisanesinde tecrit edildim.

Sadece Efrem'le kendimi daha iyi ve neşeli hissediyordum, bu yüzden beni gerçekten göndermeye karar verseydi, tam da terapimde çok az ilerleme kaydettiğim bir anda, yine yıkılırdım. Yıkılırdım, kendimi yok etmeye sürüklerdim ve yaşlı Thea yine cehennem köşesine saklanır, yardım almazdı.

Kararını yeniden gözden geçirmesi ve bana ikinci bir şans vermesi için dua ettim, çünkü onun itibarına ya da işine asla zarar vermek istemezdim.

Asla.

İçgüdüseldim, bazen biraz çocuksuydum, öfke ve acıyla tükenmişim, geçmişin yaraları hala üzerimdeydi, acı verici ve kanayan, dahası

Çok şey öğrenmem, büyümem, olgunlaşmam gerektiğini biliyordum ama yine de içimde kötülükten eser yoktu. Ruhum parçalanmış, hasar görmüş, birçok yeri yamalanmış olsa da, sadece sevdikleriyle ortaya çıkan derin, saf, lekesiz bir parçayı koruyordu.

Ve sevdiği zaman.

Cep telefonunun çalması beni uyandırdı.

Elmacık kemiklerim nemli, göz kapaklarım şişmiş ve kızarmış bir halde dizlerimin üzerinde kendimi yatağa doğru sürükledim ve el yordamıyla telefonumu aradım. Efrem'den bir cevap bulma umuduyla ekran kilidini açtım ama umurumda bile olmayan bir Instagram bildirimi olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Onu yastıkların arasına geri attım ve dirseklerimi banka dayayarak başımı kollarımın üzerine eğdim. Muhtemelen benimle bir daha asla konuşmayacaktı. Çok katı, esnek olmayan ve en hafif tabirle inatçı biriydi. Fikrini değiştirmek zor olurdu, belki de onun için hiçbir şey ifade etmiyordum ve benim için ve özellikle benimle yaptığı her şey, cinsel ya da duygusal bir amaç gütmekten sadece bana yardım etmeye yaramıştı.

Yine de...

O da işin içindeydi, beni tutkuyla öpmüş ve aynı şevkle bana dokunmuştu; bana baktı, beni soludu, beni okşadı, bana sarıldı, ilgisiz bir erkeğe ait olmayan arzuları fısıldadı.

Ve onun vücudu da benim için cazibesini defalarca göstermişti: Gerginliğini, canlılığını, elektriğini, karanlık sapkınlığını hissetmiştim. Vahşi bir canavar gibi içinde hırlayan ve çalkalanan, beni soyma, yalama, ısırma, içime girme ve beni yeme arzusuyla saplantılı olan hevesi.

Karnımın alt kısmındaki titrek bir kızarıklık iç çekmeme ve gözlerimi kapatmama neden oldu.

Bedenim onun dokunuşu için haykırıyor, parmaklarını ve dudaklarını arzuluyordu; isteseydi onun için küle dönebilir ve beni yıldızlara götürmesine izin verebilirdim. Bu kadar gergin olmasının nedenlerinden birinin sinirleri bozan, hisleri ateşe veren ve bizi öfkeliendiren o şiddetli, yozlaşmış ve yanlış yönlendirilmiş şehvet olduğundan şüpheleniyordum.

O da benim gibi bu acımasız cezaya maruz kalmıştı.

Yine keskin zil sesi bir mesajın geldiğini haber veriyordu. Hafifçe ağırlaştığını hissederek başımı kaldırdım ve en azından ikinci kez bana gösterecek ilginç bir şeyi olduğunu umduğum mekanizmayı yakalamak için bir kolumu uzattım.

Ekrandaki önizlemede gönderenin adını okuduğumda, hayata geri dönmüş gibi gözlerimi açtım ve aceleyle, titreyen başparmağımla içindekileri okumak için açtım:

*Efrem: Bana aşkın deliliğe yol açtığı öğretili. Ama ben psikoz üretmiyorum. Onları tedavi ediyorum.
Beni aşık etmek lanet olası bir irkilmedir.
Sadece zamandan kurtulabilseydim severdim.
Ve ne yazık ki bu imkansız....
Çünkü bir insan onu varlığından yok edemez. Bunu unutma, küçük Dorie.*

E.K.
Benim küçük karım

*Aşkı nerede ararsan ara
kendiniz olmakta özgür değilsiniz.*

EFREM KRUGHER

Berlin, 26 Eylül

Dürüst olacağım: Kadınlar hakkında nasıl hissettiğimi anlatmakta biraz beceriksizim.

Biliyorum ki, bir *guter Mann* olarak, sizi bazı şeylerle şaşırtmaya çalışmalıyım. *geçici* şiirsellik, ama bugün olduğu gibi, biraz tembel olduğum günler var, aşırı abulia ile tembellik ağacına mutlulukla sarılmış bir tembellik; bu nedenle, Lili'mi tanıtmak için bir sıfat listesi hazırlasaydım, onun hakkındaki fikrimi en iyi şekilde ifade edemezdim.

Bunu hayal etmenizi sağlamak için tamamen alışılmadık bir yöntem kullanacağım: Ludwig van Beethoven'ın *Für Elise* şarkısını düşünün. Hafif, gösterişsiz bir bagatelle, narin, akıcı akorlardan oluşuyor ama o kadar büyüleyici ki bir başyapıt.

Liliane'i bir müzik eserine benzetmem gerekseydi, muhtemelen *Für Elise*'i referans alırdım. Ancak, onunla nasıl tanıştığımı ve ilişkimizin nasıl başladığını anlatmadan önce, birkaç adım geriye gidip birkaç sayfa önce bahsettiğim nevrasteni evremi gözden geçirmekte fayda var.

Uzun ve kesinlikle yorucu bir yolculuktan sonra psikiyatri alanında uzmanlaştığımda, meslektaşlarımdan neredeyse her zaman takip ettiği düşünce akımları pahasına, bu dal beni büyülemişti

farmakolojik tedaviyi diğer çarelere nihai ya da tamamlayıcı bir çözüm olarak görmeye kadar varan, ruhsal bozuklukların tedavisine ilişkin tamamen yenilikçi bir bakış açısı içermektedir. Sizi karmaşık konular ve argümanlarla fazla sıkmayacağım, sadece nörobilim ve nörobiyolojik kazanımların katkısı sayesinde psikiyatrinin yeni tanı kriterlerini dahil ederek ve bir psikofiziksel bozukluğun artmasına, ağırlaşmasına veya iyileşmesine katkıda bulunan koşullar kümesine daha fazla önem atfederek evrim geçirebildiğini - açıkçası *kendini insanileştirebildiğini* - söyleyeceğim. Her zaman bir hastayı klasik zorba yöntemlerle tedavi etmenin - sosyal ilişkilerini kesmek, bağımlılığı tetikleyen ilaçlarla doldurmak, kişiliği üzerinde aşırı kontrol uygulamak - onu hayatın özüne yabancılaştırabileceğini, duyguları ifade etme, kabul etme ve içselleştirme yeteneğini dondurabileceğini düşünmüşümdür. Dolayısıyla bir ruhu olduğunu, kendine güvenmenin ne demek olduğunu, cevabı dışarıda değil sadece içimizde saklı olan gerçeğin ne olduğunu unutmamasına yol açabilirdi. Şu anki sloganlarımdan biri: 'Beyninizin sizi uyuşturduğu haplara dikkat edin'. Bu nedenle, ilaç tedavisine takıntılı doktorlar sınıfına ait olan babamın tercihlerinin aksine, tamamen farklı bir yol izledim ve insanın duygusal kısımlarını analiz etmeye, patolojik halsizlik tarafından gönderilen sinyalleri çözmeye ve ruh bakımını sağlık için gerekli psikofiziksel enerjiyi geri kazanmanın potansiyel bir çözümü olarak değerlendirmeye başladım. Hastalarımı yaklaşıırken beni ilgilendiren şey, onların deneyimlerini anlamak, kişisel tarihlerini dinlemek, onlara kendilerine nasıl bakacaklarını, kendilerini nasıl anlayacaklarını ve seveceklerini öğretmektir.

Bununla, görevimi en iyi şekilde yerine getirdiğimi, hiç hata yapmadığımı ya da meslektaşlarımdan örnek alacağı bir kişi olmadığımı iddia etmiyorum - tam tersine, pek çok hata yaptım ve küçük Dorie de bunlardan biriydi - ama kendime rağmen her zaman hastalarımı korumaya, onları kurtarmaya ve olumlu ya da olumsuz duygularını kucaklamaya çalıştım.

Açıkçası, özellikle bireysel seanslarda en baskın olanlar, her etkileşimde Engel'in başına gelenler için bir tür kendini cezalandırma biçimi olarak özümsemişim ve içimde barındırdığım olumsuz olanlardı.

Bu da sizi nevrastenimi anlamaya götürecek en önemli adımlardan biri.

Ne yazık ki, bize büyük acılar veren yaralar her zaman kolay iyileşmiyor: annemin kaybı, erken yaşta mahrum bırakıldığım nostalji ve ihtiyaç duygusunun yetişkinlikte dallanıp budaklandığı merkez üssü olmuştu; ilk kız arkadaşımın ölümü, görünüşte üstesinden gelinmiş bir acıyı körüklemiş, onu o kadar keskinleştirmişti ki, onu hafifletmenin yolunu cinsel sapkınlıkta aramıştım. *Himeros* yıllarca sığındığım bir yer oldu, parafilileri incelemek gibi kullanışlı bir yalanın arkasına saklanarak kendimi onların içine çektim, çocukluğumdan beri kökleri bana yapışmış olan *birini* geliştirdim ya da şöyle demeliyim, keşfettim: dakrifili.

Bu büyük kelime sizi korkutmasın - Yunanca'da δάκρυ ve φίλία sırasıyla gözyaşı ve aşk anlamına gelir - ancak Lili'nin itiraflarıma tepkisinin ne olduğunu açıkladığımda konuyla ilgileneceğiz...

Bunun yerine duygulara ve onların rolüne odaklanalım; her ne kadar ben de bir yetişkin olarak kim olduğumuzu ve bize acı veren olayları görmezden gelemeyeceğimizi fark edene kadar sık sık duygulardan kaçmaya çalışsam da, her zaman onların ne kadar önemli olduğunu savunmuşumdur.

Şimdi sizinle birlikte geçmişimi analiz etmek kolay, ancak çok genç olduğunuzda çözüm asla o kadar çabuk olmuyor. Genç bir çocukken, zor bir babayla büyüdükçe, kendimi gerçekte kim olduğumdan uzaklaştıran ve acımla başa çıkmama yardımcı olmayan görünmez bir duvarın arkasına daha fazla barikat kurdum - Markus'un bütünsel düşünce akımını paylaşmadığını, ruhun iyileşmesini küçümsediğini düşünün -, bu yüzden öleceğime inandığım tamamen kusurlu hayatta kalma stratejilerine güvenmeye devam ettim. Bu durum, size daha önce de bahsettiğim katı bir yetiştirilme tarzıyla birleşti ve ergenlik döneminde yıkıcı ve sağlıksız bir ortam yaratan şiddetli cezalarla birleşerek beni bugün olduğum soyut bir bireye dönüştürdü.

Bir çocuğun mutsuzluğa yol açabilecek içsel bir bozulma yaşamasını önlemek için doğru şekilde sevilmesi gerekir ve ne yazık ki benim durumumda çarpık bir şekilde sevildim ya da belki de hiç sevilmedim. Bir çocuğun ihtiyaçlarına göre yaratıldım ve şekillendirildim.

Beni kendi suretinde ve benzerliğinde görmek isteyen bir baba. Amacına ulaşamamış olsa da, hala içimde onun sağlıklı etkisinin izlerini taşıyorum.

Sinir krizinin ilk belirtilerini göstermeye başladığım otuz yaşımdan sonra güçlü bir şekilde ortaya çıkan izler. Her zaman çok çalışmış, görevlerimi yerine getirmeye, mesleğimin sorumluluğunu almaya, kalifiye bir doktor olmadan önce ciddi bir adam olmaya çabalamıştım, ancak hastaların sorunlarını dinlemenin, tedavi etmenin ve yönlendirmenin neden olduğu kargaşa, fiziksel ve psikolojik yorgunluk, çoğu zaman yorucu mesailer, Markus'un baskısı beni aşırı strese sürüklemişti. Anksiyete atakları, ruh hali değişimleri, depresif düşünceler - hatta halüsinasyonlar - yaşamaya başladım ve müzik çalmak, parkta yürümek, bir kadınla dışarı çıkmak veya onunla seks yapmak gibi genellikle keyifli olduğunu düşündüğüm aktivitelere karşı bile hevesimi kaybettim; bunları yapmaya devam ettim, ancak herhangi bir katılımım olmadı.

Kalpsiz bir kukla gibi, asi çocuğumun bana yönelttiği ilk dilsel poussées'lerden birini hüznü bir gülümsemeyle hatırlıyorum

Nevrasteni hakkında bu kadar ayrıntılı bilgi vermemin nedeni, ayrı bir tanınmış varlık olarak kabul edilmediği için, farklılaşmamış bir somatoform bozukluk olarak sınıflandırılmasıdır. Özünde, özel ve sosyal ilişkilerdeki komplikasyonları nedeniyle genellikle geçici ve ani bir durumdur, psikoterapötik bir kurs ve bundan muzdarip olan herkesin onu frenlemesini ve üstesinden gelmesini sağlayabilecek bir mola gerektirir. Otuz üç yaşındayken Asklepios'tan uzaklaşmak gerekiyordu, bu yüzden kendimi o zamanlar tanınan bir psikoterapist olan Dr. Jürgen Schultheiss'in bakımına emanet etmek için Almanya'ya döndüm - tıknaz bir hıyar, Kül sarısı saçlı ve şevron bıyıklı bir adam - psikoterapiyi çok nadir bulunan hipnotik yatıştırıcılara, oldukça eski ilaçlara dayanan farmakolojik bir tedaviyle birleştirmeye karar verdi, açıkça bağımlısı olduğum ve toksisiteleri nedeniyle bugün tüketimi neyse ki azalmış olan ilaçlar.

Daha dikkatli olanlar kendilerine şunu soruyor olabilir: ama Dr. Krugher, siz bütüncül bir psikiyatristsiniz ve bir meslektaşınız tarafından bu kadar kolay kandırılmanıza izin mi veriyorsunuz?

Şey... o zamanlar yataktan zar zor kalkıp yıkanabiliyordum, hiçbir şeye ilgim yoktu, evin dışında kendimi

Yönümü kaybetmişim, işe bile gitmeden kendimi eve hapsetmeyi tercih ediyordum. Kısacası, sağlığım için neyin yeterli ya da zararlı olduğunu net bir şekilde düşünemiyordum, bu yüzden gittiğim doktorun - dikkatinizi çekerim: kusursuz becerisiyle ünlü - reçete ettiği anksiyolitiklerle beni neredeyse nasıl sarhoş ettiğini fark etmedim.

Tedavi yaklaşık sekiz ay sürdü ve yavaş yavaş iyileşmeye ve beni kimin ve nasıl tedavi ettiğine dair bir anlayış kazanmaya başladım. Belirlenen tedavi sürecinin bitmesini bile beklemeden Dr. Schultheiss ile görüşmelere gitmeyi bıraktım, cep telefonu numarasını iptal ettim ve hayatımı yeniden kontrol altına almaya çalıştım. İlk olarak, daha uygun ve daha az invaziv ilaçlar lehine sakinleştirici almayı bıraktım, ardından Amerika'ya dönmeden önce birkaç ay daha bekledim ve bu arada kendime Fransa seyahati için izin verdim.

Burada Isabel'le yaşadığım talihsizliği anlatmıştım, ardından anksiyete atakları yeniden ortaya çıktı, durumumu ağırlaştırdı ve beni birkaç hafta daha Paris'te kalmaya teşvik etti.

İstedğim kadar daire satın alma imkânım olmasına rağmen, kendimi belirli bir yere sabitlememeye karar verdim. Her gün can sıkıntısından kaçan bir adamdım, gezmeyi, keşfetmeyi, dolaşmayı seviyordum, bu yüzden ihtiyaçlarıma göre bir otel odası kiralamayı yeterli gördüm. O günlerde, bir sonbahar akşamı, bir sanat galerisine girdiğimde, John William Waterhouse'un *Ila ve Periler* adlı mitolojik temalı eserinin çağdaş bir sanatçı tarafından yeniden üretilmesini ilgiyle izlerken kendimi kaybettim. Beni etkileyen özellik, Náiad'ların, yani tatlı su perilerinin, su içmek için eğilmiş genç Ila'nın etrafını sarmak üzere çıplak ve güzel bir şekilde gölden çıkarken tasvir edilmesiydi. Efsaneye göre, kendisi de Theodamant'ın bir su perisiyle birleşmesinden doğan yaver, kızlar tarafından hemen fark edilmiş ve içlerinden biri tarafından yakalanarak öpülmüş ve pınarın karanlığına sürüklenmiştir; bir daha ne bulunmuş ne de başına ne geldiği tam olarak bilinmiştir.

Muhtemelen boğulmuştur.

Küçük Dorie, eğer burada olsaydın, zavallı Ila'ya ne olduğu konusunda bana doğru bir yorum yapardın, değil mi?

Elbette nasıl yapılacağını bilirdin; muhtemelen çoktan kucağıma oturmuş olurdun -gözlerimi kapattığımda küre şeklindeki kıcının alt karnıma bastırıldığını hâlâ hissedebiliyorum- ve o sinsî küçük gülümseme bana İla'nın öldüğünü, çünkü perinin ateşli gayretini engelleyemediğini, bir aptal gibi tuzağa düşürülmesine izin verdiğini, aldatmacanın tuzağına düştüğünü fısıldardın ve sonunda aynı hareketi tekrarlardın: Kolunu enseme dolayacak ve dudaklarımı emmek için eğilecektin, ama açgözlü olduğun için sefil, iffetli bir öpücükle yetinmeyecektin.

Bak ne yapıyorsun, kleines Äffchen... Başka bir şey hakkında konuşmam gerekirken bile dikkatimi dağıtıyorsun!

Anlatıma tam olarak sergiden devam edecek olursam, o akşam beklenmedik bir şekilde, önümdeki tuval üzerine düşünürken bir kadın yanıma yaklaştı ve samimi bir tonda iyi olup olmadığımı sordu.

Özellikle de tamamen yabancı birinden duyduğumda alışılmadık bir soru, ancak merakının nedenini hemen anladım: gözyaşlarımın eşigindeymişim gibi kızarmış ve parlayan skleralarım; aslında galerideki güçlü ışıktan kaynaklanan fotofobiydi. Çoğu zaman, sorunumdan habersiz olanlar benim hassas bir adam olduğuma inanır ve sonuç olarak herkeste bir tür büyüleyici empati uyandırır. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar zararsız görünmek umurumda değildi; öte yandan, bu sahte saflık, ahlaksızlığımı şüphe götürmeyen bir sevimliliğin arkasına gizlememe yardımcı oluyordu.

Kasıtlı olarak dikkatimi çeken nazik sese doğru döndüğümde, karşımdaki muhteşem *kadın* önce gözlerime baktı - kibirli görünmek istemem ama kimse onların gizemli kötülüğüne karşı koyamaz - sonra da yırtıcı bir gülümsemeye dönüştürdüğüm ağzıma. Ona gayet iyi olduğuma dair güvence verdim ve anormal bir ışık intoleransından muzdarip olduğumu açıkladım ve o andan itibaren sohbet etmeye başladık, sonunda el sıkışarak kendimizi tanıttık. Kadın bana adının Liliane Depardieu olduğunu söyledi, bu tanıdık isim aklıma ünlü, kesinlikle ünlü olarak geldi. Dünyanın en tanınmış piyanistlerinden biriydi, sayısız ödül almıştı; hatta *La musique est le son de l'âme* başlıklı otobiyografik bir kitap bile yazmıştı. Onu ihtiyatla inceledim, teorimi desteklemesi gereken ayrıntıları aradım, ancak

Farklı saç kesimi - çok zarif sarı bir bob - ve fotoğraflarda veya televizyonda görüldüğünden çok daha açık renk gözbebekleri beni şaşırttı, ta ki tüm şüphelerime son veren ve önsezimi doğrulayan o olana kadar.

Karşımda son zamanların en beğenilen müzisyenlerinden birinin olduğunu keşfetmek doğal bir hayranlık ya da bir nebze utanç uyandırmalıydı, ama bunun yerine erkekçe özgüvenimi kaybetmedim ve Madam Depardieu'nün bile kıramadığı yıllar ve yıllar süren özdenetimimi sergileyerek sohbetle rahat kaldım.

Onu inanamayacağı kadar ilgilendiren şey tam da bu utanmaz ustalık mıydı?

Liliane benimle boş, neredeyse şaşkın bir ifadeyle konuştu; zarif ve kadınsı yanakları yavaş yavaş buruşuk bir ten rengine büründü, hareketleri daha yumuşak ve baştan çıkarıcı bir hal aldı ve arada bir, bir konudan diğerine geçerken - anlatmakla zaman kaybetmeyeceğim tüm başlangıç hoşlukları - Bana yaklaşmak için ürkek bir girişimde bulunarak elini koluma koyuyordu, arkasında güçlü bir gerilim hissediyordum, yaşlı bir tilki gibi, mor dudakları ve ince burnuyla yumuşak profilini, dar beyaz bir kazakla sarılmış ve deve rengi kruvaze bir trençkotla yarı örtülü göğüslerine doğru dikkatle inişini izliyordum.

Narin ve sofistikeydi, *Himeros*'ta ağırladığım metreslerden farklıydı; onda küstah ya da haddini aşan hiçbir şey yoktu ama saf bir güzellik, hafif bir duruş ve o galerideki en iyi sanat eserlerini gölgede bırakacak bir yüz hatları uyumu vardı.

Onun gibi kadınları hemen tanırdım, en talepkar olanlar onlardı: kibar ve sabırlı olmasaydım külotunu indirmem imkansız olurdu. Liliane haftada en az bir kez yemeğe çıkarılmak, ayrı olduğumuz zamanlarda günde en az üç kez aranmak, seksi aşkla ilişkilendirdiği için kendini eşsiz ve önemli hissetmek istiyordu. Kısacası... Karşılıklı bir duygu varsayımı olmadan biri için asla soyunmazdı, bu kişi benim gibi son derece çekici bir erkek numunesi olsa bile.

Sergi akşamından sonra tekrar görüşmeye karar verdik, daha doğrusu ben onu dışarı davet ettim; o da -düşünüyormuş gibi yaptığı zoraki bir döneş tavrının ardından- kaybolmayacağımı ve sözlerimin boşa gitmediğini umarak gergin bir kıkırdamayla bana numarasını bıraktı.

Farklılıklarımızı tam olarak anlamak için sadece üç ya da dört randevu yeterli oldu; Lili gerçek aşka yürekten inanan bir hayalperestti, ben ise aşka tamamen kötümser ve hayal kırıklığına uğramış bir gözle bakıyordum. O uzun ve köklü ilişkileri tercih ediyordu, ben duygusuz ve doyuma ulaşmış sevişmeleri reddetmiyordum; o evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyordu, ben baba olma ihtimalini aklımın ucundan bile geçirmiyordum ve evliliği sınırlayıcı bir sözleşme, bir erkeğin sosyal özgürlüğünü parçalayan bir bağ, tutku ve erotizmi alışkanlık ve tatminsizlik lehine sonsuza dek engelleyecek bir nevroz biçimi olarak görüyordum - Freud bana göre ileri görüşlüydü; O suşiyi severdi, ben kokusundan bile nefret ederdim; o limonun tadına tahammül edemezdi, ben onsuz yaşayamazdım; o kendini soymaktan ya da benim önümde dört ayak üzerine kalkmaktan yoğun bir rahatsızlık duyardı, ben onun kışını tokatlamadan, onu boğmadan ya da benim yanımda kendine dokunmasını istemeden tahrik olamazdım.

Ve bu, metreslerimle paylaştığım en cüretkâr ön sevişmeydi.

Bence sorun ne biliyor musunuz?

Size bu konudaki teorimi anlatacağım - *mırıldanmayın, kısa keseceğim*.

Eğer bir kadın partneri tarafından domine edilmeye karar verirse, *communis opinio*'ya göre kişilikten, düşünce özerkliğinden yoksundur ya da daha da kötüsü, iyi biri değildir. Ve eğer erkek çarşafın altında hakimiyet ya da güç sahibi olmayı tercih ederse, o zaman - bana yöneltilen birkaç lakabı alıntılacak olursam - kaba, saygısız, kadın düşmanı, şiddet yanlısı bir orospu çocuğudur.

Bu nedenle, mutlakiyetçi inançlarınıza, ayırım gözetmeksizin herkese uyulması gereken kurallar olarak dayattığınız ahlaki kesinliklere katılmadığım için üzgünüm, aksi takdirde cinsel ihlallerin isyankar savunucusu kaba, medeniyetsiz veya erkek şovenistinden başka bir şey değildir.

Bana göre erotizm her zaman kişisel deneyimin, bireyin zevkinin ve varlığının meyvesi olmuştur; ruhun en içsel alanının bir ifadesi, dışarıya yansıttığımız bir iç yansıma olarak, evrensel normlara, bireysel iradeyi ayaklar altına alan bir idealizme ya da çoğu zaman mutlak hiçbir yanı olmayan gerçeklerden türetilen bir ahlakçılığa tabi tutulamayacak bir şeydir.

Yatakta egemen olmak, sosyal egemenliği de onaylamak değildir; partnerimin - erotik sınırlar içinde - tamamen *benim* olmasını talep etmektir.

onun kimliğini, muhakemesini, özgürlüğünü veya doğasını geçersiz kılmak anlamına gelmez. Acımasız, kaba veya hoyrat olmak, saygı eksikliği veya ona herhangi bir şiddet uygulama olasılığı anlamına gelmez; bu tür sağlıklı konuları teşvik etmek veya meşrulaştırmak bir yana, bu konulara girmeme bile izin vermem. Ben sadece çoğu zaman tamamen göz ardı edilen ince farkları anlamamanızı sağlamaya çalışıyorum: tecavüz, kirli seks, *kaba* seks - adına ne dersiniz deyin - tecavüzden farklıdır; partnerine gönüllü olarak boyun eğen kadın, zorla boyun eğdirilen kadından farklıdır - ilk durumda derin ve paylaşılan bir yakınlıktan, ikincisinde ise suç teşkil eden çok ciddi bir eylemden bahsediyoruz -; aynı şekilde, sadist uygulamalara maruz kalmaya rıza gösteren kadın da acı veya aşağılanma hissetmekten yana olmayan kadından farklıdır.

Açık konuşayım: benimki bir propaganda konuşması değil, kimseyi ikna etmek ya da onayınızı almak gibi bir derdim yok, sadece Liliane ile yaptığım ilk tartışmalardan biri olduğu için size fikrimi söylüyorum.

Benim algid ya da frijit diyebileceğim türden bir seks tercih ederdi.

Yatakta sırtüstü yatar, ellerini karnına dayar ve tabuttaki bir ceset gibi kayıtsızca görevimi yerine getirmemi beklerdi. Daha mahrem hizmetler için ondan secde etmesini istediğimde - örneğin, penisimi çekiştirdiğimde, zavallı şey, ağzı için can atıyordu - Liliane *oral* seksin ne kadar *iffetsiz* olduğu ve bir kadını kaba yaptığı hakkında çileden çıkarıcı bahaneler üretmeye başladı.

"*Je n'aime pas,*" diye Fransızca yorum yapıyordu, göz kapakları korkuyla titriyordu, ne zaman ona kocaman, sert, damlayan Eyfel Kulesi'mi göstersem; penisimin görünüşünden ya da büyüklüğünden değil - bu arada herkes tarafından takdir ediliyor - onu tatmin etme şeklinden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı.

Eğer önemsiz bir oral seks gerçek bir kavgaya yol açıyorsa, onu arkadan tutup sodomize etmeye çalışsaydım neler olacağını hayal etmeyi size bırakıyorum. Elbette, onu yüzüstü çevirmeyi başardığım birkaç seferde, solgun kalçalarının arasına girmeye bile teşebbüs etmedim, yoksa Şeytan'ı kovmak için dua etmesini riske atmış olurum.

Onun bedenine teslim olduğum zamanlarda, onu korkutabilecek ya da beni reddetmesine neden olabilecek dürtüleri bastırdım. Onu asla zorlamadım.

İstemediği hiçbir şey yoktu ve ben de onun bana vermeye istekli olduğu şeylerle yetiniyordum. Bariz farklılıklarımıza rağmen, basit vanilya seksinin dışında şehvet veya şehvet uyandıran her şeye karşı kınanabilir görüşüne saygı duyuyordum. Ona asla yanlış ya da farklı olduğunu hissettirmedim, çünkü çeşitli farklılıkların ötesinde Liliane çok yönlü ve ilginç bir kadındı. Beni büyüleyen bir müzik kültürüne sahip olmasının yanı sıra - ben de piyano çaldığım için - aynı zamanda değerlerle dolu, dindar, hassas ve zevklerinde biraz eski moda olmasına rağmen çok romantikti. Küfür etmekten ya da kaba terimlere başvurmaktan hoşlanmazdı, öfke ya da içgüdü onu ele geçirdiğinde bile; sırası gelmeden yargıda bulunmaktan nefret ederdi, oldukça yanlış ve ağır olan tıbbi konulardan bahsettiğimde beni dinlerdi ve ona dokunduğumda her zaman tatlı bir alçakgönüllülük gösterirdi, kulağıma onu incitmememi, yavaş gitmemi fısıldardı çünkü teni o kadar beyazdı ki çabucak tahriş olurdu.

Ve düşünün ki onu işaret yağmuruna tutmaktan çekinmezdim, ama onun rızası olmadan hiçbir şey yapamazdım.

Lili'nin, hayranı olmama rağmen erişmeme izin verilmeyen solgun kalçalarını telafi etmek için, iyi şekillendirilmiş, olgun, yumrulu ama sıkı türden iki büyük göğsü vardı. Yüksek ve sivriydiler, iki göze çarpan, kahverengi, yuvarlak areolaları vardı ve en azından onlarla, ben onu hevesli bir binici gibi kendime çekerken, beni ara sıra ağızımla ve dişlerimle oynamaktan mahrum bırakmıyordu, ancak ondan benim için erotik cımbız takmasını hiç istememiştim. Yalnız kaldığım anlarda sadece şeffaf iç çamaşırları içinde ne kadar seksi görüneceğini hayal ediyordum - her zamanki iffetli iç çamaşırlarından farklı olarak - tepesindeki kahverengi tüylerle hafifçe kaplı lezzetli *Fotze*'yi hayranlıkla izleyebiliyordum ya da benim susamış sapıklığım uğruna kendini tatmin edebileceği kalçalarının arasına sıkıştırılmış bir vibratör ve anahtarına sadece benim sahip olabileceğim güzel bir asma kilit takılı bir çift ince topuklu ayakkabı ile.

Ah, evet, hayal kurmak güzeldi elbette, ama benim gibi bir piç için değil... aşırılıklar, ahlaksızlıklar içinde büyümüş, beni nasıl tatmin edeceğini bulmak için sadece bir parmak şıklatmaya ihtiyaç duyan kolay kadınlarla çevrili.

Bu durumda fantezi, gerçekliği aşamazdı.

Kendimi alışık olduğum tahakkümden mahrum etmek kolay değildi ve açık konuşayım, tahakkümden kastım bir senaryonun aktör tarafından sergilenmesi değil.

formüller, riskli uygulamaların doğaçlaması, itaatkarı dövmek için kırbaç veya çeşitli ekipmanların kullanılması, onu sıradan ifadelerle aşağılamak. Kadınımı tanımamı, onun en mahrem boyutunu keşfetmemi ve tatmin etmemi sağlayan erotizm türünü kastediyorum. En özel ihtiyaçlarının özüne inmek, ruhuyla birleşmek ve onunla birlikte zevk almak için bedenine girmeden önce bile zihnine girdiğim erotizm türünü kastediyorum.

Liliane ile paylaşmak istediğim şey buydu ama omletimi ne kadar bükmeye çalışsam da ona yedirmem mümkün değildi.

Ye, Lesern, yutmayı bırak...

Böylece, mum ışığında akşam yemekleri, sabaha kadar süren sohbetler ve oldukça hareketli gecelerle geçen bir aylık titiz bir flörtün ardından, bana olan hastalıklı bağlılığının giderek artan bir kıskançlık ve duygusallıkla karıştığını fark etmeye başladığımda, *gerçek doğamla* ilgili karmaşık konuyu ona açmaya karar verdim.

Bir akşam, tutkulu bir koca adayına yakışır zorlu bir performans sergileyip terimi ve vücut sıvılarımı yıkadıktan sonra, Lili bir saat önce üzerinden çıkardığım külotu yerden alırken, ben otel odamdaki banyonun kapı çerçevesine rahatça yaslandım. Sık sık dikkatsizce üzerine düştüğüm o rüya gibi kıvrımlara bakarken kendimi kaybettim, ta ki ona her şeyi açıklamaya kararlı bir şekilde kısa ve kapsamlı bir açıklamayla başlayana kadar: "Kadınları ağlarken görmeye bayılırım, özellikle de benimle yataktayken".

Söylemeye gerek yok, Lili şaşkınlıkla hareketsiz kaldı, pamuklu giysisi işaret parmağına asılmıştı ve kuşkulu bakışları aşık olduğu adama odaklanmıştı. Kalbinde yanlış duyduğunu umarak sözlerimi metabolize etmeye çalıştı. Tedbirli olmak için, daha doğru bir açıklama eşliğinde kavramı ona tekrarladım: 'Buna dacryphilia deniyor, ama dikkatli olun, bu gerçekten bir parafili değil... bunu daha çok bir savurganlık olarak düşünün. Birinin ağladığını görmek, onu gözyaşlarına boğmak ya da sadece buna şahit olmak beni heyecanlandırıyor, çünkü bu sayede duyguları üzerinde kontrol sahibi olabiliyorum. Bir kadının aşağılık veya kırılğan bir durumdayken acı çektiğini görmek bana zevk veriyor ve aynı zamanda onu kurtarmak, ona yardım etmek ve

onun yanında olmak. Benim için aynı zamanda yoğun bir orgazma daha kolay ulaşmamı sağlayan bir ön sevişme de olabilir".

Liliane en hafif tabiriyle dehşete düşmüş bir halde külotunu sıyırdı ve şaşkınlıkla bana baktı, güzel göğüsleri açıkta duruyordu ve meme uçları baygın ısırtıklarımla kızarmıştı. "Sen... sen ağlayan herkesle birlikte olur musun?"

"Hayır, bu sadece hoşlandığım bir kadın ağladığında başıma geliyor."

Lili'ye daha önce de belirttiğim gibi, benimki gerçek bir parafiliden ziyade, şu ya da bu nedenle, kontrolü elinde tutan ben ve kontrolü kaybeden avım arasındaki heyecan verici eşitsizliğe değer verdikleri için harekete geçenlerden cinsel haz alma eğilimiydi - ve hala da öyle.

Uzun lafın kisası, herkesin kendine göre bir fetişi vardır: Bazı insanlar ayak başparmağını emmeyi ya da idrar yollarına çelik bir sonda sokmayı, bazıları da dilleriyle gözyaşlarını toplamayı sever.

Bana gelince, ben her zaman empatik, şefkatli, sevgi dolu bir *dacryphile* oldum, asla kötü niyetli veya aldatıcı olmadım; bu tuhaflığın ilişkisel veya sosyal bir soruna dönüşmesine izin vermeden metreslerimi her zaman önemsedim ve onlara saygı duydum.

Kendime zararsız bir sapık diyebilirim, ancak hepsi benim varoluş tarzımı isteyerek kabul etmedi ve ne yazık ki onları anladım.

Ben son derece karmaşık, polimorf, zihinsel olarak deforme olmuş bir adamdım - daha doğrusu öyleyim.

Dikkatinizi çekerim, bir deli değil; bu durumda kendimi teşhis etmek ve doğru bir değerlendirme yapmak daha kolay olurdu diye düşünüyorum.

Liliane ilk dehşetinden sonra kara kara düşündü, odanın içinde dolaştı, oturdu ve tekrar ayağa kalktı, parmaklarımin arasında tuttuğum sarı saçlarını birkaç kez salladı. Konfabülasyonlarının arazisinde sonsuza kadar dolaşamayacağının farkında olarak, verimsiz bir sessizlikten ürpererek, yarı çıplak ve yatağa yığılmış olarak kaldı - göğüsleri memnuniyetle tokatlayabileceğim iki büyük, sarkan papaya gibi görünüyordu -, sonra bana geçmişim ve benimle birlikte olan kadınlar hakkında çeşitli sorular sormaya başladı.

Elbette ona Engel'den *Himeros*'a kadar her şeyi anlattım; yaşadığım olayları veya sadist deneyimleri tatlandırmak için zahmet etmedim ya da şu ayrıntıyı atlamadım

Özellikle özel bir bağ kurduğum bir sevgilim vardı: Giselle.

Ona evlensem de, başka bir yere taşınısam da hayatımda kalacağını açıkladım; Giselle'in kaçmayan tek kişi olduğunu, benden korkmayan tek kişi olduğunu, yakışıklı görünüşümün ve dostça gülümsememin ardında sakladığım canavarı besleyen ve evcilleştiren tek kişi olduğunu ekledim. Beni olduğum gibi kabul etme cesaretini gösteren, kendini nezaket ve hayranlıkla teslim eden tek kişi.

Onun güvenine ve aramızdaki ilişkiye asla ihanet etmezdim.

Liliane beklediğimden daha olgun ve mantıklı olduğunu gösterdi; bana başka bir kadınla görüşmeye devam etmemin gerekli olup olmadığını ve aramızdaki ilişki devam etse bile onunla görüşmeyi düşünüp düşünmediğimi sordu.

Ona gerçeği itiraf ettim: O ay yatakta ona hiç sormadığım ve gelecekte de asla soramayacağımı bildiğim şeyler vardı.

Giselle, Liliane'in kaçmaktan başka bir şey yapmayacağı hayvanı besleyecekti, yine de ondan vazgeçmeyecektim.

Vazgeçemezdim.

Joël'in velayetini bana verecek olan davanın bitmesine sadece birkaç ay kalmıştı ve ona bir aile sağlamak zorundaydım ve bunu isterdim.

Birbirine bağlı ve mutlu bir anne ve babadan oluşan gerçek bir aile.

Lili, Amerika'da büyüttüğüm küçük çocuğun farkındaydı ve benimle yaşamak istiyordu; ona resimlerini gösterir göstermez uygulandı ve kısa bir süre sonra ona nelere katlanmak zorunda kaldığını anlattığımda acı dolu bir ağlamaya başladı.

Bu nedenle bencilce - ve kurnazca - doğru kartı oynadım: Koşullarıma boyun eğmesi için onu yeterince ikna edeceğimi bilerek onun tüm yüce iyiliğini sıktım. Yüzünü ellerimle kavradım ve onu ateşli bir şekilde öptüm, bana karşı sıkıca tuttum ve iğrenç niyetlerimi gizlemek için kadifemsi dudaklarında zonkladım.

"Evlen benimle Lili," diye çok hevesli bir şekilde teklif ettim, onu kaybedersem Joël'i sosyal hizmetlerden uzaklaştırma fırsatını da kaybedeceğimden korkuyordum. "Evlen benimle ve gel Los Angeles'ta benimle yaşa. Ama kabul edersen, Giselle olmadan yapamayacağımı, onun günlük hayatımızın bir parçası olması gerektiğini bil. Senden başka bir şey talep etmeyeceğim. Ve sana garanti ederim ki

Onun varlığı sizi korumaya hizmet edecektir." Göz kapaklarımı kapadım, pişman olmamak için çabaladım çünkü evliliğe uygun olmadığımı biliyordum; yine de çocuğun mutluluğunu kendi mutluluğumun önüne koyardım ve işbirlikçi ve güvenilir bir koca olurdum, ancak bir erkek olarak olduğum gibi kalırdım: sakat, zarif bir ruh asaleti ile şiddetli, korkutucu bir taşkınlık arasında parçalanmış.

Liliane bana, insanın genellikle dertli ve büyülenmiş birine ya da yaratılışın güzelliğiyle bile savaşılabilecek bir şeye baktığı gibi baktı; ona her şeyi sorabilirdim ve bende, ilişkimizde ve geleceğimizde gördüğü karanlık peri masalına beni o kadar çok şımartırdı ki.

"Benden başka bir kadınla birlikte olmanı kabul etmem normal olmazdı ama nedenlerini anlıyorum ve seni unutmak için sadece o kapıdan geçmem gerektiğini söylersem yalan söylemiş olurum. Bunu yaparsam öleceğimden eminim. Senden tek istediğim bana elinden geldiğince saygı göstermen..." Beni şefkatle kucakladı, karanlık bir umutsuzluğu gizledi ve kendisini onu nasıl manipüle edeceğini, ona nasıl dokunacağını ve onu nasıl sakın ve köle yapacağını bilen şifreli iblisten kurtarmak yerine çılgın bir aşkın peşinden gitmeye zorladı, lanet olasıca kandırıcı oldukları kadar hayranlık uyandıran bir çift gözün arkasına saklandı. "Aksi takdirde şartlarınızı kabul ediyorum. Ne yazık ki... Seni seviyorum Efrem."

O lanet olası tek taraflı aşkın yakında onu mahkûm edeceği tüm boyun eğiş ve acıların uyumsuz notasını *ne yazık ki* o anda algıladım.

Ve sanki zaten biliyormuş gibi, Bayan Krugher olmayı kabul ederken içini çekti.

Benim nazik, minnettar ve *muhteşem* karım.

8 *Thea*

*Tadını çıkar dostum, tadını çıkar ve
yargılama... tadını çıkar, doğaya bırak
Sizi dilediği gibi değiştirmeye
özen gösteren RAB'be ve sizi
cezalandıran RAB'be.
Evrenin ateşinin tadını çıkarın:
Işığı, zevkleri aydınlatmak için
gözlerinizin önünde parlar.*

MARQUIS DE SADE

Çılgınlık, aşk, zaman, varoluş.

Efrem'in karmaşık zihnini anlamak, bir muammayı ya da bir rebusu çözmekten daha kötüydü. İçinde kaybolur, başlangıç noktasına dönmek ve orada, çıkışı olmayan bir labirentin karmaşasında dolanmamak için hangi yöne gideceğimi asla bilemezdim.

Ne zaman doğru yolda olduğumu, beni çözüme götürecek, ona yaklaşıp kişiliğinin bir yönünü kavrayacak bir yolda olduğumu düşünsem, her şey yeniden başlıyor ve beni Efrem hakkında pek bir şey anlayamadığım bir zamana geri götürüyordu.

Onun labirentimsi ruhu benim için bir sır olarak kaldı.

Mesajında bana yazdığı satırları yaklaşık altı kez tekrar okudum ve kavradığım tek ayrıntı, bunların Giselle ya da Dr. Markus'la olanlarla hiçbir ilgisi olmadığıydı. Farklı ve çok daha geniş bir anlamı gizliyorlardı....

Sözleriyle bizi, özellikle de beni kastetmişti; belki de Giselle ve Mitchell'in önünde ona açıkladığım şeyi yanlış anlamıştı. Bu

Senden nefret ediyorum dizisi Efrem tarafından algılanmış, analiz edilmiş ve daha derin bir duygusallıkla ilişkilendirilmişti. Benim katılımımın, hissettiklerimin, gerçek *benliğime* dair doğrudan bilgimin - onunla yaşadığım deneyimler aracılığıyla - kaçınılmaz olarak aramızda aşırı güçlü bir anlayışı tetiklediğini fark etmişti, muhtemelen bu da defalarca ima ettiği *tamamlayıcı* doğayla bağlantılıydı. Ancak Efrem için ortak özelliklerimiz bir duygu alışverişine ya da aramızda bir aşk olabileceği varsayımına değil, kabul etmemi istediği tercihlere, yeteneklere, eğilimlere karşılık geliyordu. Benimle vakit geçirmekten hoşlanıyordu, hatta belki de bağlanıyordu, ama bu tür bir ilişkiyi sürdürmenin, birlikte böylesine samimi bir yolculuğa çıkmanın beni kendisine aşık edeceğinden ve bu gerçekleşirse karşılık veremeyeceğinden korkuyordu.

Hava durumu için.

Kendi adıma, ona karşı ne hissettiğimi hâlâ bilmiyordum; ona aşık olduğumu ne itiraf edebiliyor ne de inkâr edebiliyordum çünkü içimde bir kesinlik yoktu. Aşka düşman olmama rağmen, onun öngörülebilir, kontrol edilebilir ya da yenilebilir bir duygu olmadığına ikna olmuşum; Efrem ise sanki uzak durması gereken bulaşıcı bir virüsmüş gibi ona karşı bağışıklığı olduğuna inanıyordu.

Bu konuda da birbirimize ne kadar benzediğimizi düşünerek güldüm, aramızdaki fark, benim bundan korkmam ve bunu sık sık aşağılayıcı fikirler ya da düşüncelerle ortaya koymamdı; Efrem ise sadece kayıtsızdı, kalbini kontrol altında tutabileceğinden ve biri için atmasını engelleyebileceğinden emindi. Bu noktada, konuşmalarımızdan birinde Juliette tarafından bana önerilen Liliane'i sevmediğine dair şüphe bile somut olarak doğrulandı.

Onunla başka nedenlerle birlikteydi, beni asla seçmeyeceği aynı nedenlerle.

O anda, özellikle de sakın görüldüğü mesajını okuduktan sonra, onunla yüzleşmek için aşırı bir ihtiyaç hissettim.

Yani artık bana kızgın değil miydi? Dr.

Markus ile her şeyi çözmüş müydü?

Saat akşamın dokuz buçuğuydu; Juliette banyoda duş alıyordu, ben ise odanın içinde dalgın dalgın dolaşıyordum.

Görüşme saati bitmişti ve genellikle Efrem akşam yemeği için evine giderdi. Ancak bu sefer hala stüdyoda ya da klinikte olabilirdi, bu yüzden onu görme arzusuyla odadan çıktım.

Beni onun çalışma odasından ayıran yol boyunca hızlı adımlarla yürüdüm; kapalı kapıya ulaştığımda altın levhanın önünde durdum ve hürmetle öne çıkan isminin kazınmasına hayran kaldım. Geri dönüp onu rahatsız etmeme olasılığını düşündüm; o gün her şeyi berbat etmişim, bu yüzden ona mesaj göndermeye devam ederek özür dileyebilirdim, ancak iki çocuk gibi etkileşimde bulunmak onunkinden çok benim alışkanlıklarıma uygundu. Doğrudan, olgun ve sakin bir diyalogu tercih ederdi. Bu uzun karşılaşmalarımız bana iletişimin önemini öğretmişti; karşımdakini anlamak ve tanımak buna bağlıydı.

Kapıyı çalmak için parmaklarımı kaldıramadan, derimsi bir ses dikkatimi dağıttı.

"Orada değil."

Bay Hunberct, gri gözlerinin ardında, görüldüğünden daha kurnaz, gayretli bir ruhu gizleyen her zamanki soğukkanlı ifadesiyle arkamdan geldiğinde nefesim kesildi.

"Merhaba, Hunberct." Utanarak arkamı döndüm, varlığımı nasıl gerekçelendireceğimi tam olarak bilmiyordum, özellikle de o saatte. "Bana çoktan gidip gitmediğini söyleyebilir misiniz? Acil bir durum var."

Kâhya birkaç saniye durdu, ince fiziğini ortaya çıkaran koyu renk takım elbisesinin içinde kaskatı kesilmişti. Beni aşağıdan izledi ve spor kıyafetlerimi değerlendirdi; bu kez dokuz numaralı kurala uymuştum, çünkü kısa kollu bir tişört ile basit bir tayttan başka kışkırtıcı bir şey giymemiştim. Öte yandan gür saçlarımı topladığım *uzay topuzları* bana gösterişli ve biraz da çocuksu bir hava veriyordu. "Arabası hâlâ dışarıda park halinde. Sanırım batı kanadındaki stüdyoda oyalandı."

İçimi korkunç bir huzursuzluk kapladı, çünkü o lanet yeri tatsız anılarla ilişkilendiriyordum ve oraya tekrar ayak basmaktan mutlu değildim.

"Tamam, teşekkür ederim." Kibarca gülümseyerek büyük merdivenlere doğru yöneldim. Sahanlığa çıktığımda sola döndüm ve tenimde garip bir hisle koridorda yürüdüm. Umarım onunla konuşmak

Yıkıttım her şeyi birkaç dakika içinde düzeltmek için hizmet ettim, ama kendi fikirlerine ikna olmasından ve beni gönderme kararını yeniden onaylamasından korktum.

Bu tür bir hakarete hazır değildim, bunun yerine birbirimizi anlamamıza ve ilişkimizi güçlendirmemize yardımcı olabilecek barışçıl bir tartışmaya odaklanmıştım, ancak belki de fazla iyimser beklentilerim vardı.

Düşüncelere dalmışken stüdyoya vardığımı fark edecek zamanım bile olmamıştı ki biri kapıyı açarak benden önce davrandı.

Efrem, gitmek için acele eden birinin aceleciliğiyle önümde belirdiğinde, bana çarpacağından korkarak geri çekildim. Ancak beni fark ettiği anda durdu, onun varlığında neredeyse görünmez olan küçücük bir varlık.

Avuçlarını kapının tokmağına dayamış, suçlu bakışlarımla yumuşamaya hiç de istekli olmayan bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Dorothea." Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu. Belki de ertesi sabaha kadar benimle karşılaşmamayı umuyordu. "Burada ne işin var?"

Kalbim titriyor olsa da umursamaz ve kararlı bir şekilde küçük bir adım attım. "Seninle konuşmam gerek. Hunberct bana senin..."

"Şimdi olmaz," diye araya girdi, beni dinlemekle ilgilenmiyordu. "Eve gidiyorum. Zaten geç oldu."

Beni geçip gidebilirdi ama bunun yerine yarı açık kapı aralığında beni reddedip reddetmeyeceğinden emin değilmiş gibi hareketsiz durdu, ben de cesaretimi toplayıp daha da ilerledim ve vücudunun bir metre yakınına kadar geldim.

"Bana o mesajı sen yazdın." Beni yozlaştırmayı ve şeytani, sapkın, yasaklayıcı sarmallarına sürüklemeyi başaran karanlığa zincirlenmiş bir halde ona baktım. "Ve şu ana kadar üzerinde düşündüm."

Efrem beton bir bariyerdi, duyarsızdı, beni azarlamaya hazır bir şeytandı. Bana küçümseyerek bakmaktan ve pişmanlıklarımı değersiz bir enkaz gibi çiğnemekten başka bir şey yapmadı. "O mesajda seni görmek istediğimi söylemiş olabilir miyim?" Kasvetli sesi tüm güvenimi yerle bir etti. Zorba, soğuk ve şefkatten yoksundu.

"Hayır." Başımı salladım. "Aslında bana ne söylemek istediğini tam olarak anlayamadım, bu yüzden seni araştırdım."

"Bu gece size zaman ayıramam," diye tekrarladı daha küstahça. Saçları ona daha karanlık, daha buyurgan bir görünüm veren ürkütücü siyah bir okyanusa benziyordu; irisleri ise parıldayarak dikkat çekiyordu

Fırtınada çakan iki şimşek gibi, parlatılmış tende agresif bir parıltıyla.

Onun bu kadar yakınımda olması her zaman tedirgin ediciydi, özellikle de her ifademi incelemek, beni tüm düşüncelerimden soymak ve beni buzdan bir cennete çivilemek için bana baktığında.

"Tek ihtiyacım olan beş dakika, lütfen," diye mırıldandım, başlangıçtaki cesaretimin azaldığını hissettim, beklenmedik bir şaşkınlığa yenik düştüm.

"Bir nişanım var," diye ısrar etti, benden kurtulmak ve böylece meseleyi kapatmak için.

"Elbette, bir 'taahhüt'." Dişlerimin arasından alaycı bir gülümseme çıkardım ve tavrımı hemen değiştirdim. Hoşnutsuzluğum, alaycı bir kızgınlıkla bastırıldı. "Kiminle?" Daha da ısırganlaştım, tırmanmaya başladım. "Giselle'le mi? Liliane ile mi? Bilmediğim başka biriyle mi? Şimdi kime kaçmak zorundasın? Yoksa sadece kendini ve nereye yapışacağını düşünen bencil bir adam olduğun için mi kimseyi seçemiyorsun? Hadi, şaşırt beni *doktor*."

Ona hakaret ederkenki öfkemi bir kenara bırakın, dilimi bile tutamıyordum. Aniden kaba bir gücün beni çektiğini hissettim, bacaklarım dengesini kaybetti ve spor ayakkabılarım yere çarptı. Efrem beni bileğimden yakalamış ve karşı koymama fırsat vermeden stüdyonun içine çekmişti. İçeride olduğumu ancak kapı sağır edici bir gürültüyle çarptığında fark ettim ve boğuk bir inilti çıkararak kapıya çarptım.

"Neden beni sınıra kadar götürmek için kendi yolundan çıktığını bana açıklayabilir misin? Ha?" Efrem üzerime doğru yükselmiş, bana bağıırıyordu. Ona hemen bir cevap verebilmem için başını eğip gözlerimle buluşması gerekti ama ben şaşkın bir sessizlik içinde kaldım. "Bana açıklayacak mısın? Sana ne göstermemi istiyorsun? En kötü halimi mi? Bunu mu görmek istiyorsun?" Açık avucuyla başımdan çok uzaktaki kapıya vurdu, yine de nefesim kesildi, sanki bir depresyon olmuş gibi titremelerin omurgamdan aşağı yankılandığını hissettim.

Ben konuşmadım.

Sanki ciğerlerimi parçalamış gibi ciğerlerime hava almayı da bıraktım.

Bu kadar agresif bir tepkiye hazırlıklı değildim.

Vahşi nefesini duyabiliyordum, beni doğrudan cehenneme sürükleyecek ve en kötü sefalet çemberine atacak bir cenaze geçidi.

Efrem altında nasıl titrediğimi, kaçmak için içinden geçmek istercesine kendimi ahşap yüzeye nasıl hizaladığımı fark ettiğinde alınının gevşediğini, kaşlarının hayvani çizgisini kaybettiğini ve karanlığın dağılıp yüzünün küt köşelerine sızdığını fark ettim. Bakışlarımın sıvı kehribarını dikkatle inceledi, çaresiz bir çocuk gibi titreyerek cezasını bekleyen korkuyu gördü ve ağzını acı dolu bir yüz ifadesiyle sıkı.

Dahil olmak üzere.

Kontrolü kaybetmeye alışık olmadığı için çok ileri gittiğini fark etti ve bunun gerçekleştiği anlarda kendini yönetmekte zorlandı.

"Hatalı olan sensin, ben değil." Kendimi o kapının içine atmadım; kapının kenarında asılı kaldım.

Efrem elini kapıya doğru kaydırды, bana dokunmasını engelledi ve iyi olduğumdan emin olmak için endişeyle beni izleyerek geri çekildi.

"Ah, öyle mi?" Sesi kasvetli bir kükreme gibiydi; göğsü her nefeste kabarıyor, gömleğinin ona ikinci bir deri gibi yapışan kumaşını geriyordu. "Bugünkü davranışların sana doğru geldi mi?" ses tonunu değiştirdi ama yine de öfke doluydu. "İkimizi de keşfedilme riskine maruz bırakmak sana doğru geldi mi?"

"Niyetim bu değildi," diye kendimi savundum, tepkisi karşısında sarsılmıştım.

Efrem arkasını döndü ve bir eli kalçasında, diğeri alnında ileri geri yürümeye başladı, sonra tekrar döndü.

"Herkesin geçebileceği kanlı bir koridorun ortasında bağırmak, bizi ele verme niyetinde olduğunu gösterir, Dorothea!" diye öfkeyle söylendi.

Uzuvlarımın titremesini engellemek için kollarımı kilitledim ve dirseklerimi kavradım. "Böyle mi düşünüyorsun? Gerçekten bunu bilerek yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Efrem beni olduğumdan daha küçük gösteren içgüdüsel, naif hareketimi fark etti.

İlk defa kendimi ondan koruyordum.

"Belki de başka bir nedeni vardır?" Gözlerini tekrar utançtan yandığını hissettiğim yüzüme çevirdi.

"Giselle'le birlikte olma fikrine sinir oluyordum, o yüzden!" Bunu zaten fark etmiş olmasına ve buna gerek duymamasına rağmen bir nefeste itiraf ettim.

daha fazla açıklama yapmadı, ancak daha sonra bana söylediği şey tamamen beklenmedikti...

"O zaman ne yapmam gerekiyordu?" Bakışlarında garip bir kıvılcım belirdi: öfkeden farklı ama onun kadar güçlü, alışılmadık bir duygu; öfkesini besleyen ve böyle saldırmaya neden olan bir rahatsızlık. "Kolunda bir omuzluk, yanakların renkli, meme uçların kabarmış ve dizlerin kızarmış bir şekilde geldin. Mitchell'i arkada gördüğümde bunun bir tesadüf mü yoksa birlikte mi olduğunuzu merak ettim, sonra onu eğlendirdiğini fark ettim."

Bu mümkün değildi.

Böyle bir şeyi düşünmüş olmasına imkân yoktu.

"Şaka mı yapıyorsun?" İnanamıyordum; Efrem nefes nefese kalışımı, ona ulaşmak için koşarken sarf ettiğim eforu ve banktaki pozisyonumdan dolayı kızarmış dizlerimi son derece sert bir durumla ilişkilendirmişti. "Ciddi değil misin? Yani... gerçekten bunu mu ima ediyorsun..."

"Asla bir şey ima etmeye cüret etmem." Bu ifşa edici parıltıyı bastırdı, kayıtsızlığıyla söndürdü, bunu kendisi de saçma buldu. Beni asla kıskanmış olamazdı. "Dilediğinizi yapmakta özgürsünüz. Sadece gelip benim yaptıklarımı sendikalaştırmanı istemiyorum."

"Beni kim sanıyorsun?" diye sordum, hakkımda yapılan skandal çıkarımlara daha da sinirlenerek. "Beni iyi tanıdığını sanıyordum, oysa sen benim..." Devam bile edemedim; arkadaşıyla samimi bir ilişkiyi kafamda canlandıramıyordum. Hatta bu olasılığı silmek için acele ettim, aksi takdirde kendimi hem kendime hem de Juliette'e karşı kirli hissederdim. "Mitchell ile asla bir şey yapmam. Kimseye sana baktığım gibi bakmadığımı söyleyen sen değil miydin?"

Odamın banyosunda, Mitch beni okşadığında yüzümün kızarmadığını, ondan başkası için asla sürünmeyeceğimi söyleyen kendisiydi.

Onun ruhu benimkini sarma gücüne sahipti, sanki beni uçmaya davet eden bir gökyüzü gibi genişliyordu, hem büyülendiğim hem de korktuğum bir gökyüzü. Tüm çatlaklarımıza rağmen, birlikte bayraklı bir kemer gibi yağmuru taçlandıran bir gökkuşağının iki parçasına benziyorduk.

Onun yerine kimseyi koyamazdım.

"Evet, ama bazı dürtüler kontrol edilemez." Sanki sürekli sadakatsizliğinin nedeni buymuş gibi bu acı gerçeğe teslim olarak omuzlarını katladı. Bu *dürtüler* yüzünden ne Liliane'e ne de başka bir kadına sonsuz aşk sözü veremiyordu.

"Bugünkü haline bakılırsa belki de onları kontrol edemeyen sensindir," diye mırıldandım perişan bir halde, birkaç saat önce Giselle ile stüdyodan ayrılırken gördüklerimi düşündüm.

"En azından erektil disfonksiyondan muzdarip olmadığım konusunda güvenceye sahipsiniz. Memnun olmalısın," diye haykırdı arsız bir sırıtışla, sonra dönüp masaya doğru yürüdü. Etrafından dolaştıktan sonra sandalyenin arkalığından tutup geriye çekti ve yorgun bir şekilde iç geçirerek oturdu. Daha fazla tartışmak istemiyordu, bu yüzden muzaffer çıkışını küçük, kibirli bir alaycılıkla yapmaya karar verdi.

Bense hâlâ zehirli kıskançlığımın kalıntılarıyla gözlerim kamaşıyordu.

"Bunun bir şaka olması mı gerekiyor?"

"Hayır, dostça bir açıklama." Efrem kendi cevabına güldü. Yaşadığımız her şeyden o kadar etkilenmiş görünüyordu ki şakaklarını ovuşturdu, göz kapaklarını bir anlığına kapattı. Belki de kibarca durmamı, sessiz kalmamı ya da artık beni dinlemeye niyeti olmadığı için onu yalnız bırakmamı söylemek istiyordu. "Şimdi, lütfen, Dorothea, sessiz ol. Başım çatlıyor." Algıladığım çaba onun iyi olmadığını doğruluyordu.

Hoşnutsuzlukla kapıdaki sürgüyü çözdüm ve yavaş adımlarla yaklaştım; Efrem dirseklerini masanın üzerine koymuş, keskin acısını dindirmek için başparmaklarını şakaklarının üzerinde oynatmaya devam ediyordu. Ona ne söylersem söyleyeyim konuşmama isteğini göz ardı edeceğimden, yanına vardığımda dizlerimi göğsümde toplayarak sandalyesine paralel ama yanlamasına yere oturmaya karar verdim.

Dilsiz bir şekilde önümdeki penceresiz duvara baktım ve sanki beni bir çözüme götürebilecek dolambaçlı yollarımsı gibi mermerin altın çizgilerini takip ettim.

Ama doğru çıkış yolu ne olabilirdi?

İçinde bulunduğumuz tuhaf durumla nasıl başa çıkmalıydık?

Artık tüm ruhumuz ve kalbimizle bu işin içindeydik ve paylaştığımız şeyi geri almak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Geri dönmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Ona bakmak için başımı çevirdim, ama o hâlâ aynı pozisyonda duruyordu, ayırık dudaklarından derin iç çekişler yayılıyordu ve göz kapakları hissettiği sinir bozucu çarpıntıyı yatıştırmak için sıkılmıştı. Ona yardım etmek isterdim, ayağa kalkmak, onu kucaklamak, sarılmak ve daha iyi hissetmesini sağlamak için o sessiz acıyı bana doğru yönlendirmek isterdim ama Efrem benim müdahalemi kabul etmeyecekti; o anda kendini kişisel alanına, huzur arayışı içinde dolaştığı hayali bir aralığa hapsetmişti. Kendini sakinleştirmeye, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya ve kötü düşünceleri bir kenara bırakmaya ihtiyacı vardı. Öfkenin belirtilerine aşınaydım, öfke geçip gittiğinde geride sadece güçlü bir sersemlik ve neredeyse aşırı bir bitkinlik bırakıyordu.

Efrem yumuşak ama ağlamaklı bir sesle başını koltuğun arkasına yasladı. Göz kapakları hala kapalı olmasına rağmen, tüm duyuları hareketlerimin belli belirsiz sesini takip ediyor ve nefesimi yakalıyor, herhangi bir harekete karşı tetikte bekliyordu. Ona baktığımın farkındaydı; beni göndermek isteseydi bunu çoktan yapardı ama ses çıkarmamam emrine uyduğum sürece varlığıma aldırıyor gibiydi.

Tabii ki itaat etmediğim bir emir.

"Ancak, bana biraz ilgi göstermiş olsaydın, bu karmaşa yaşanmazdı." Düşündüklerimi açıkça söylemekten kendimi alamıyordum, özellikle de ona karşı. Fazla açık sözlü ve samimiydim; genellikle böyle olmayı umursamazdım, tüm ergenliğimi bana kur yapan erkeklerle dalga geçerek, kendimi kimsenin sevgisini hak etmediğime ikna ederek geçirmiştım ama Efrem içimin bilinmeyen yanlarına dokunuyor, onlarla dalga geçiyor ve onları uçurumlarından yukarı çekerek ortaya çıkarıyordu.

"Onları sana veremem." Sesi o kadar kısıktı ki uzaktan gelen bir gevezelik gibi geliyordu; neyse ki beni azarlamadan cevap vermişti.

Başımı eğdim, esnek boynuna, orantılı çenesine, Fransız uçlu kalıplı profiline hayran kaldım, hepsi erkeksi ve asil yüz hatlarıyla uyumlu bir şekilde eşleşiyordu. "Bunu zaten yaptın. Ve istediğin kadar tekrar yapabilirsin." Ciddi bir tavır takınmak isterdim ama her heceden kışkırtıcı bir durgunluk damlıyordu; bu, Efrem'in ve vücudunun mıknaş gibi çektiği, derinlerden gelen arzusunun bir işaretiydi.

"Sanırım geçici bir karasevdayı aşık olmakla karıştırıyorsun, Dorothea. Ve bu hiç iyi değil." İşte bu - azarlaması

Duyarsızca fırlatılmış bir ok gibi beni tam göğsümden vuran şiddet.

"Sana senden nefret ettiğimi söyledim, seni sevdiğimi değil. Sana karşı bir ilgim olduğunu her zaman biliyordun ama kararlı olduğunu biliyorum. Liliane'i asla terk etmeyeceğini ve aileni bir arada tutmak istediğini biliyorum. Senden hiçbir şey talep etmiyorum' diyerek tüm korkularını boşa çıkarttım. O gün ona itiraf ettiğim şey, kafasının karışmasına neden olmuştu. Efrem, yoğun ve yüzeysel tutkuyu gerçek duygusal ve cinsel ilişkiden ayırt edemeyecek kadar kör olduğuma inanıyordu.

Bunun üzerine gözlerini açtı, boynunu bir o yana bir bu yana çevirdi ve sinirlerini gevşetmeye çalışarak omzunu ovuşturdu. "Giselle'i kıskanıyorsun. Kıskançlık, ayrıcalık 'talebi' anlamına gelir. Sana veremeyeceğim bir şey."

"Bana veremeyeceğin ama benden isteyeceğin bir şey," diye inatla onu dürttüm. "Aksi takdirde Mitchell'ı da kıskanmazdın."

Arkadaşının adını duyduğunda Efrem başını çevirip bana baktı, bir itaatkâr gibi yere çömelmişti. Otoritesinin ilkesini onayladığı için bu maduniyet pozisyonunu seviyordum. Onun bana hükmettiğini ya da hükmetme gücünden vazgeçtiğini görmek beni heyecanlandırıyordu. Soğuk ve sınırlayıcı olan rasyonalite, aşağılanma içgüdüğü tarafından yok edilmesine izin veriyordu; üstelik bunu aşağılık eylemler ya da onur kırıcı hakaretlerle değil, iki basit armağanla yapıyordu: saygı ve bağlılık.

Ayaklarına kapanmış olmam bile Efrem'in benim bu tavrımı bir hediye olarak kabul etmesine yol açmalıydı. Benim için bu, gururu bir kenara bırakıp onunla yeniden bağ kurmak, isyankâr dürtülerimi bastırmak ve daha çok *onun* olmak anlamına geliyordu.

Seni istiyorum çocuğum," diye itiraf etmişti bana *Antéros*'ta ve ben de fiziksel ilişkiyi aşan, zihni, iradeyi ve ruhu da içeren bu dışsallığın bütünlüğünü çok iyi anlamıştım.

Efrem diğerleri gibi bir erkek değildi, bu yüzden onun benzersizliğini kavramıştım; bir kızla yatmakla yetinmezdi, seks dışında her şeyi talep ederdi.

Diğer kişiye ait olan her şey onun malı olacaktı.

Hayat bile.

Evet, o da hayatın kendisini avuçlarının içine almak istiyordu ve ben daha ilk karşılaşmamızda farkında olmadan ona bunu bahşetmiştim.

Belki de bu yüzden kadınları sevemiyordu, çünkü hepsi kendilerini tamamen veremiyor, bedensel zevkin ötesine geçip bir erkeğin ruhlarını görmesine, tanınmasına ve evcilleştirmesine izin veremiyordu.

Bana yoğun bir şekilde bakmasından, tüm sessiz muhakememi yakalamıştı ve içten içe bunu takdir de etmişti.

"Mitchell'i kıskanmıyorum, sadece dalga geçilmesine tahammül edemiyorum, özellikle de..." Bir bacağını çaprazladı ve sandalyesinde geriye doğru adım attı; beni daha iyi görebilmek için sandalyesini biraz döndürdü ve bu duraklamanın vurgusunu arttırdı. "Küçük bir kızıdan."

Yine de işine geldiğinde beni genç bir kız olarak görmüyordu.

"Seninle dalga geçtiğimi mi düşünüyorsun?" Gerçek düşüncelerimi kendime sakladım ve onu ses tonumla azarlamayı tercih ettim. "Kusura bakma ama düşündüğümde daha karmaşık bir adamın peşinde zamanımı harcamalıyım... Ne için?" Elimi yukarı doğru çevirerek hiçbir şeyi işaret etmedim. "Sevişmek için mi? Ben olsam benim yaşımda, manevra kabiliyeti yüksek ve daha az zor bir erkeği hedeflerdim. Ya da evet, eğlenmekte senden daha az zorlanacak arkadaşını hedeflerdim, ama peşinde olduğum şey bu değil. Ruhuma dokunabilecek birini istediğimi bana kendiniz açıkladınız. Şimdi şüpheleriniz bana saçma geliyor."

"Sizi temin ederim ki şüphelerimin kendi içinde bir mantığı var," diye sitemle karşı çıktı. Cesareti kırılmıştı çünkü tam on ikiden vurmuştum ve muhtemelen haklıydım.

"Çarpık bir mantık." Ona tatlı tatlı gülümsedim; sinirli bir çocuk gibi kaşlarını çatması ya da sahiplenici, otoriter bir erkek arkadaşmış gibi ağzını iradeli bir çizgiye sıkıştırması hoşuma gidiyordu. "Sen çarpık bir insansın." *Ve karanlığın karmaşası içinde muhteşem.*

"Biliyorum," diye sertçe onayladı.

"Ve sen bana güvenmiyorsun." Bir avucumu yere koyarak, ayağa kalkmak için kendime yeterli ivmeyi verdim.

Efrem yavaşça beni baştan aşağı süzdü, narin formuma hayran kaldı ve yaklaştığım süre boyunca gözlerini benden ayırmadı.

"Senin içgüdüsel tarafına güvenmiyorum, Dorothea."

"Çok kötü." Önüne uzanarak bir elimle bacağını indirdim ve üzerine çıktım. "Eğer beni öpersen onu yatıştırabilirsin." Sert vücuduna temas etmek mantığımı çoktan paramparça etmişti. Dizlerimi kalçalarının iki yanına daha iyi yerleştirdim ve kolçağın üzerinde tembelce uzanan bileğini tutarak onu göğsüme doğru yönlendirdim.

"Kalbimin nasıl attığını hissedebiliyordun." Avucumu göğsüne bastırdım, sonra elimi göğsüne kapatıp sertçe sıktım. Ben kısık bir inilti çıkarırken Efrem gözlerini kısıtı ve başparmağımla işaret parmağım arasında gömleğinin üstündeki dikenli küçük düğmeyi kaldırmaya yetecek bir kararlılıkla sıktı. Konuşmaya devam etmeden önce nefes nefese kaldım.

"Bana dokunduğunda kaslarımın nasıl titrediğini ve meme uçlarımın başka hiç kimse için değil, senin için nasıl sızladığını hissedersin." Biraz yer değiştirdim, pantolonunun kasıklarına daha iyi yerleştim; kalçalarımın arasındaki sertliği beni delmek isteyen bir kılıç gibi hissettim ve cesurca, yavaşça üzerinde sallandım. Elinin altındaki taşıkardim arttıkça ve yanaklarım kar pembesine döndükçe külot ve taytın kumaşı ısınan ete bir bariyer görevi gördü.

"Beni baştan çıkararak kalmana izin verebileceğimi mi sanıyorsun?" Göğsümü sanki benden çekip almak ve yemek istiyormuş gibi daha fazla bastırarak sıktı. "Seni yine de göndereceğim."

Alnımı onunkine yasladım, gözlerimi kapattım, sonra gergin kasıklarımda zayıfça sallanmaya devam ettim ve mırıldandım: 'Zihnimin içine girebilir, rüyalarımı bakabilir ve hepsinde *olduğunu* görebilirsin.

Dudaklarıma atlamasını, ısırmasını ve şiddetle öpmesini umarak burnunu sıyırdım.

"Yarın müdürünü arayacağım," diye kararlılıkla tehdit etti, dilini çıkarıp ağzımın hatlarını yavaş bir şehvetle yalamadan önce; ılık tükürük ağzımı nemlendirdi ve ani bir sancı karnımı kasıldı.

Onu geri çektiğinde, bizi ayıran boşlukta, bizi birleştirmek için sadece küçük bir gümüş iplik kaldı, birbirini ısırma hazırlarına hazır iki canavarı bağlayan ip.

Diğer elini kalçama götürdüm, ama Efrem onu kalçama yönlendirdi ve tişörtümün eteklerini parmaklarının arasında şiddetle sıktı, o kadar uzun ki popoma daha iyi dokunmasını engelledi. Üzerimden söküp atma dürtüsüne engel olmak için bana yapıştı, bu tutuşuyla ruhumu da ezdiğinin farkında değildi. Sert ve açgözlü olmak istiyordu,

Ama o aceleci yanını dizginlemeye çalışıyordu. Bir nefes verdim, kendimi onun üzerinde dengesizleştirdim ve yavaşça sayıklamaya devam ettim. "Senden gerçekten hoşlandığımı ve bunun sadece fiziksel bir çekim olmadığını görebileceksin."

Ben içimde tetiklediğı yıkıcı hislere yenik düşerken, Efrem inatla karşı argümanlarını sürdürmeye devam etti. "Mitchell'e gerekli belgeleri hazırlatacağım, bavulunuzu hazırlamanız ve arkadaşlarınızla vedalaşmanız için size yirmi dört saat süre vereceğim."

Bu arada, bir elini göğsüme koyarak beni kendine çekti ve vücutlarımızın çarpışmasını sağladı; sertleşmiş penis aramızda sıkışmış, en müstehcen arzularını ortaya çıkartıyor ve bu sözlerin kayıtsızlığıyla tezat oluşturuyordu. Sisli nöronlarımla ona küstah bir sırıtış fırlattım. "Benim için özel olduğunu ve az zamanımızın olmasının, benim ya da senin daha sonra gitmemizin önemli olmadığını anlardın. Bir keresinde akıllı bir adamın sürekli hata yapma korkusuyla ya da kaçırdığı fırsatların pişmanlığıyla yaşamaktan hoşlanmadığını söylediğini duymuştum." Alnımı tekrar onunkine bastırdım, gizli bir ağgözlülükle parlayan gözlerimiz birbirine dolandı. Onunki karanlık, derin bir girdaptı ve en tehlikeli ahlaksızlık bu girdabın dibinde filizleniyordu.

"Güzeli bir anı mı yoksa korkunç bir pişmanlık mı olmamı tercih ederdin?" diye fısıldadım şehvet dolu bir sesle. "Bana söylemelisin."

"İkisi de olacaksın, küçük Dorie. Her zaman pişmanlık duyacağım bir anı." Ensemde canavarca bir pençe ve beni öne doğru iten duyulmamış bir güç hissettiğimde Efrem eğildi ve dudaklarıma saldırdı. Ateşli dürtüsü galip geldi ve diliyle ağzıma vahşice saldırdı, onu işgal etti, bastırdı, yaydı ve bir tepki talep etti. Başlangıçtaki tereddütüm ya da şaşkınlıktan kaynaklanan tepkisizliğim onu yıldırmadı, kalçama bir şaplak attı ve ben de geri çekildim. İniltim boğazımın gerisinden yankılandı ve Efrem bunu kendi içine aldı, beni ezici bir şevkle öpmeye devam etti, gittikçe daha aceleci ve sert hale geldi.

Alt dudağımı kanayana kadar emdi ve ısırđı, sonra kendisine ait olanı ele geçirmek için kendini zorladı. Vücudumun, ağzımın, varlığımın her zerresinin efendisiydi. ılğınca bir heves ortaya çıktı e kendisi dizginlenemez, İSYAN için sürekli kışkırtmalar, tartışmamızın bıkkınlığı, bizi yoran uzun bekleyiş. Nefes alamıyordum, yine de aynı çaresizlikle karşılık vermek, o öpücüğü almak için kollarımı boynuna doladım

Hatalar ve günahlarla dolu, ikisini de ölüme götürecektir bir öpücük. Efrem şiddetli bir şevkle yanıyordu; her baraj yıkıldığında saldırgan doğası ortaya çıkıyor ve ben sadece bunalıyordum. Parmaklarını saçlarımla arasına sokarak onları dizginledi ve yumruğuyla sıkı, derinleştirmek, itmek, daha kolay bir geçit açmak ve beni barbarca istila etmek için beni yerinde tuttu.

Tekrar. Ve tekrar.

Hiç acımadan.

Uyarılmanın zirvesine ulaştığında, nefesimi tutmama izin vermek için şehvetli okşamaları değiştirdi ve beni koparmak için daha cesurca bana sahip çıkmak için geri geldi.

Verdi, aldı ve arada gülümsedi, beni şehvetli öfkesinin alevlerinde yaktı.

Her yerimde bir iz, bir işaret, bir ayak izi bırakıyordu.

O öpücükle dünyaya hükmetmeyi, onu ışıklara ve renklere boğmayı, atlıkarıncaları aydınlatmayı ve hayallerimin körpe çocuklar gibi uçuşmasına izin vermeyi başarmıştı.

Onun ruhunun kenarlarında kırıldım ve geri çekildim, ilahi bir şeyin, kaderin önceden belirlediği bir *bütünün* parçası oldum.

İçimde yaşayan canavara boyun eğmiş ve karşı koymuş hissediyordum, çıkardığı kükremler karşısında sersemlemiştim, çünkü o benim şeytanlarımla bile üstesinden gelebiliyor, acılarımla kıvrımlarını yaldızlayabiliyor, evreni karanlık bir büyüyle süsleyebiliyor, beni karanlık bir galaksinin sessiz girdaplarında yörüngeye oturtabiliyordu.

Ve o sıcak, dolgun, hırçın dudakların üzerine üşüştüm.

Onların alanına doluştum, meraklı bir sinek kuşu gibi süzıldüm, çılgın bir fırlıdak gibi döndüm, hayatın acılarıyla yok olmuş bir su perisi gibi içtim ve beslendim.

Her vuruşunda yeniden doğdum, diliyle çaldığı her şiddetli notada titreştim, ellerinin zorlu dokunuşuyla parladım ve sanki birbirimizi tüm varoluşumuz boyunca tanıyormuşuz ve birbirimizin bir parçasıymışız gibi beni sevgi dolu bir şekilde kucakladığında parça parça yeniden bir araya geldim.

Her zaman.

Başka bir adam için benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı, zaten almadığı hiçbir şey, kirletmediği, sulandırmadığı, tüketmediği, damgalamadığı, yok etmediği hiçbir şey kalmayacaktı.

Ve bu sadece başlangıçtı.

Benim hakkımda yazacağı erotik eserin önsözü.

"Bugün Giselle ile ne yaptınız?" Nefes almam gerektiği için kendimi ayırmaya zorladım. Nemli ve sıcak hissediyordum, vücudumun her köşesinde zonklama vardı.

Efrem bana hırsla bakıyor, beni içine attığı alevlere karanlık, hain, kendini beğenmiş bir parıltıyla hayranlık duyuyordu.

"Hiçbir şey yapmadı. En iyi taktiklere başvurarak, deneyimli bir kadının yapacağı şekilde bana arzularını fısıldadı ama ben onu reddettim." Sanki beni baş döndürücü bir öpücüğe maruz bırakmaktan daha kötü bir ceza tasarlıyormuş gibi, giysilerimizin sürtünmesini dayanılmaz kılan şehvetli bir ton kullandı.

"Neden?" Yüzünün harikulade hatlarında gezindim; sahtekârca bir memnuniyetle renklenmiş elmacık kemiklerini, benimle dolup taşan tumturaklı dudaklarını ve ateşli bir tutkunun aydınlattığı irislerini fark ettim.

Tahrik olmuşken daha da çekiciydi, ruhunu ve giysilerini parçalamak istediğim bir alçaktı.

"Çünkü onunla aramızda yaşananlar tekil bir olaydı.

Ve bunu ona açıkça belirttim."

Boynuna sarıldım ve tenimi çizdiği yeni tıraş edilmiş sakalını başparmaklarımla okşadım. "Seninle ilgili o kadar çok rüya gördüm ki... benimle... sana bir tanesini göstereyim ve Giselle'e ihtiyacın olmadığını anlayacaksın." Kulağına yaklaşıp gizlice mırıldandım: "Bir dahaki sefere denediğinde ona küçük kızının daha iyisini yapabileceğini söyle."

Efrem bir elini göğsümden uyluğumun iç kısmına götürdü; parmaklarını yavaşça örtülü seksime kadar gezdirdi ve sonra tam ortasına bastırdı. Bakışlarını alçaltarak, kumaşın sanki parmak uçlarını emmek istercesine nasıl sıkıştığını, artık şişmiş ve genişlemiş mahremiyetimin kadınsı şeklini nasıl çizdiğini gözlemledi. "Hmm..." diye inledi ve dikkatini tekrar benim nefes alış verişime verdi. "Bebeğim aç mı?"

Yanaklarım kızarak başımı salladım. "Çok."

Efrem beni aşağıdan yukarıya doğru okşadı ve klitorisimi bulacağı noktayı tam olarak tespit etmeyi başardı. "Peki sen ne istiyorsun?" Yavaşça masaj yaparak sırtımı kamburlaştırdı; içimde bir ürperti başladı.

merkezime ve göğsüme doğru yükseldi. Karnı, kalçalarının arasında hissettiği boşluktan bıkılmış bir şekilde cehennemi bir tomurcuğa dönüştü, ben onları dikte ettiği ritmi takip ederek daireler çizmeye başladığımda, yiyip bitiren bir ateşin avı oldu.

"Seni istiyor." Omuzlarını sıktım, kendimi tutamıyordum. Başım dönüyordu, uzuvlarım çok ağırdı.

Efrem parmaklarını daha da aşağıya yönlendirdi, taytın üstünden zaten damlayan açıklığı sıyırdı ve orta parmağıyla başka bir şeyi taklit ederek onu yaladı. "Beni değil, sikimi istiyor," diye kaba bir şekilde homurdandı. "Ve onu burada istiyor." Rahatsız edici bir baskı uygulayarak o narin, duyarlı noktaya eziyet etti. Vulvanın açıldığını, etin onu almaya hazırlandığını ve kasıtsız spazmlarla hiçliğin etrafında sarsılarak gerildiğini hissettim.

"Evet." Gömleğini yumruklarının arasında buruşturdu, küçük topun düğmeleri kaslarından akmaya başlayan arzuyu zar zor zapt ediyordu, öyle ki göğüs kasları sanki bu gerilimi daha fazla kaldıramayacakmış gibi oynadı.

O da sınırdıydı.

"Yapmamalıyız, biliyorsun." Avucunun tamamıyla kasıklarımı kapladı, bana dokunmak için durdu, sanki bana yatıştırıcı bir okşama vermek ister gibiydi. İnanılmayacak kadar alevlenen ve yanmayı talep eden bir ateşi yaktığı için özür mü dilemek istiyordu?

Bunu kabul etmezdim; o zaman hiçbir şikâyetle bulunmadan istediğimi alırdım.

"Daha fazlasını yapabiliriz, lütfen." Boynunu öpmek için eğildim; ellerim mermer göğsünde gezinip sağlamlığını hissederken harika kokusu beni sarhoş etti. O da benim kadar geniş ve ateşliydi, o kadar erkeksiydi ki sersemlemiştim. Beni nasıl bir büyüye kaptırdığını bilmiyordum ama yine de kaçamak karşılaşmalarımızın olağan tatminsizliğini de yanımda sürükleyerek o çalışma odasından ayrılmayacaktım. "Bana senden biraz tattır." Melodik sesimle onu uyutmaya devam ettim, dudaklarımı yumuşak lobunun üzerinde gezdirerek erojen bölgesini kızdırdım. "Dün gece rüyamda diz çöktüğümü, boxerını indirdiğimi ve..." Gözlerine bakmak için irkildim, onları keskin ve dikkatli yakaladım. Ona rüyamda tam olarak *ne* gördüğümü söylememe gerek yoktu, Efrem zeki tecrübesine güvenerek tahmin yürütüyordu ama benim düşündüğümün aksine, bunu iyi bir fikir olarak görmüyor gibiydi. "Beni daha önce *Himeros* odasında bir kez geri çevirmiştin," diye hatırlattım, beni geri çevirmeyeceğini umarak; değil

Bana verdiği o öpücükten sonra değil, gerçek, somut ve hayali olmayan bir ilginin kanıtı olarak ilişkimizi yeniden başatabilirdik. "Ben aptal değilim, ne yaptığımı biliyorum. Yanında kendimi *normal* hissettiğim tek kişi sensin. Blake'le olanlardan sonra, artık kimseye bu tür bir yakınlık kurmaya izin vermiyorum," diye açık yüreklilikle itiraf ettim ona; böylesine derin ve yoğun bir bağ hissettiğim ilk kişi oydu, günahın her kırıntısını, hayatın her titreşimini kendisinden alabileceğim tek kişi oydu ve bunu bilmeyi hak ediyordu. "Andy ile bunu görevim olduğu için yaptım çünkü o benim erkek arkadaşımdı, Blake ile bu bir zorunluluktu. Seninle bunu gerçekten arzuluyorum. Geçmişte başkalarıyla paylaşmadığım her şeyi seninle paylaşmayı arzuluyorum."

"Yeter, Dorothea." Pohpohlanmamdan hiç etkilenmeyen Efrem çenesini sıktı ve kalçalarını kavradı, beni uzaklaştırmak için parmaklarını kalçalarımaya batırdı.

"Hayır, hayır, beni reddetme." Gücüne direnmek için omuzlarını peneledim, tekrar kaçmasına izin vermeyecektim. "Bunu tekrar yapamazsın. Kendini hissettiklerinden mahrum edemezsin. Kendin söyledin: 'Biz zaten teslim olduk, seçtiğimiz şeye gitmekten başka seçeneğimiz kalmadı'."

O anda durdu, şaşkın şaşkın bana baktı, o inkar edilemez gerçeğin etkisi altındaydı; kaçmak, benim kadar ilgili değilmiş gibi davranmak, durumumuz yokmuş gibi davranmak, *ben* yokmuşum gibi davranmak işe yaramazdı, çünkü orada, yanan etim ve titreyen kemiklerimle, tepesinde oturmuş, kendini sınırlamaması, kendini kısıtlamaması, beni engellememesi için yalvarıyordum. Kendisi olmasını, bana bir hasta gibi değil bir insan gibi davranmasını, beni küçük bir kız olarak değil bir kadın olarak görmesini istiyordum, çünkü ona inanıyordum.

Orada sadece kısa bir süre yaşayacak olsak da bize inandım.

Fuar alanımın ışıkları söndüğünde gitmeyi kabul ederdim.

Ama şu an için dönme dolabımdan inmeyeceğim.

Yukarıdan manzara nefes kesiciydi ve acılar uzak görünüyordu.

Güçsüz.

"Ne istediğinden emin misin?" diye tekrar tereddüt etti, ama yalan söylemediğimi, oyun oynamadığımı ve onu kızdırmak istemediğimi kanıtlamak için narin ve zarif hareketlerle ellerimle ayırdığım bacaklarından kalktım ve yüzüm ona dönük olarak yere diz çöktüm. Ona daha anlamlı bir cevap veremezdim; Efrem bana sessizce baktı, yüzünde

Kendine hâkimiyeti sarsıldı ama teklifimi yeniden düşünmesine yetecek kadar değil. Başka hiç kimse onun kadar direnemezdi; muhtemelen hemen teslim olur, benden faydalanır ve bedenimi en ufak bir saygı duymadan kullanırdı.

Öte yandan Ephrem farklıydı: eros'a hükmetti ve onu ölümcül bir silah olarak kullandı, kadınsı arzuları kullandı, onları yükseltti ve sonra boşalttı, her zaman mesafesini korudu, görkemli ihtişamının arkasına saklandı.

Yakışıklıydı, yaklaşılamazdı ve kimse tarafından yenilmezdi, ölümüne bir düelloda ne pahasına olursa olsun kazanmayı amaçladığım korkunç bir rakip gibiydi.

Ona baktım, düşüncelerimizin çarpıştığını hissettim, iki dünya birleşmek ve bütünleşmek için rızamızı bekliyordu. Kendimi ona vermekten duyduğum zevki ona ilettim, içimde pişmanlıktan eser yoktu ve bir masa lambasının zar zor aydınlattığı odanın yarı ışığında parlayan opal gözleriyle büyüledim; silüetlerimizin gölgeleri, sanki bir tiyatro sahnesinde oturmaya hevesli, ahlaksız gösteriye tanık olmaya meraklı gibi duvarlarda koşuyordu.

"Güzel," dedi Efrem kibirli bir ciddiyetle ve koltuğa yerleşti. Bacaklarını daha da araladı ve bir elini kemerinin tokasına götürerek serbest bıraktı; her hareketi emredici ve kararlıydı. Niyetimin çok daha ötesine geçmesine rağmen kabul ettiğini ve ona dokunmama izin vereceğini fark ettiğimde bir endişe düğümünü yuttum...

Fermuarını indirdikten sonra otoriter ve baştan çıkarıcı bir Almanca ile "*Er gehört dir,*" dedi. "Hepsi senin, tadını çıkar."

Vücudunun ne kadar erkeksi, ağzının ne kadar açgözlü, kollarının ne kadar güçlü olduğunu deneyimledikten sonra, yatağında kaç kadının birbirini takip ettiğini, kaç kadının ondan zevk iniltileri ve tahrik edici soluklar aldığını düşündüğümde, onlar kadar iyi olamayacağımdan korktuğum için deneyimsizliğim ani bir güvensizliğe dönüştüğü için kendimi sersemlemiş buldum; özellikle de Giselle kadar iyi olamayacağımdan.

Tam ona arzumun coşkusunu göstermem gerekirken, cesaret kırıcı bir yetersizlikle taş kesildim.

"Ne oldu Dorothea?" Efrem bunu fark etti ve bir çocuğa özgü hoşgörülle benimle konuştu. "Sana yardım etmemi ister misin?"

Bakışlarımı onun sert yüzünden, boxer'ının kumaşına sarılmış, aynı derecede kabarmış aletine çevirdim ve onun için en uygun yön olan sağ tarafa doğru uzandım.

"Bana nasıl sevdiğini söylemelisin," diye fısıldadım kararsızca; onu hayal kırıklığına uğratmamak için kusursuz olmak istiyordum.

"İçgüdülerin seni yönlendirsin, önce beğenip beğenmemen umurumda," diye içtenlikle cevap verdi, yanaklarımı ve göğsümü ısıtan, bana doğru miktarda cesaret aşıl原因 bir düşünceyle. Tavrı arsız ve heybetli olsa da, Efrem baskıcı olmadan nasıl talepkâr olunacağını bildiği için herhangi bir talepte bulunmasını beklemezdim.

Hafif parmaklarımla onun eğitimli baldırlarını okşadım, parmak kemiklerimin altında güçlerini hissettim ve sakın bir şekilde pantolonunun kasıklarına uzandım; seksine daha fazla erişim sağlamak için pantolonunu aşağı çekmeye çalıştığımda Efrem bana yardım etmedi. Siyah boxer şortunun lastiğinden dışarı fırlayan şişmiş ucu şimdiden görebiliyordum; ne kadar büyük ve kalın olduğunu hatırlayınca içimi baygın bir dehşet kapladı.

Gerginlikten dudaklarımı ıslatarak, öpüşmemiz sırasında dişlerini kestiği yerde, iç tarafta bıraktığı ısırik izini sıyırdım ama bu hedefime engel olmayacaktı. Bir elimle ince pamuğu indirdim ve neredeyse yüzüme çarpacakmış gibi yükselen ereksiyonu ortaya çıkardım. Onu bu kadar yakından gördüğüm için solgunlaştım. Lambanın loş ışığı her acımasız detaya göz atmamı sağladı: tepesi kökünden farklıydı, alt göbekten yılan gibi kıvrılan, gövdeyi geçen ve yüzeye doğru çıkıntı yapan kalın damarlarla çatallaşmış, gücünü işaret ediyordu. Özellikle dört tanesi, hacimli ve boğumlu, diğerlerinden daha fazla göze çarpıyor ve ona korkutucu bir görünüm veriyordu. Bırakın başka bir yeri, bir kadının onu karnına alabilmesi bile imkânsız görünüyordu.

"Ah, lanet olsun," diye korkuyla patladım. Kendinden emin ve sınır tanımayan Thea kim bilir nerede bir gezintiye çıkmıştı, bu yüzden şaşkınlığımı gizleyemiyordum.

"Evet, çocuğum. Onun adı bu." Efrem dirseklerini kolçaklara dayayıp arkalığa rahatça yaslanarak şakalaştı; şaşkın ifadem egosunu gıdıklamış, içten içe gülümsemesine neden olmuştu. "Bunu daha önce de yaptın, değil mi? Seni rahatsız eden ne?"

Bir de bana sorma cüretini mi gösterdi?

Geçmişimde yetenekleriyle her zaman övünen tek kişi Andy olmuştu ama Efrem'in aleti iki kat daha büyük görünüyordu, bu yüzden farklı bir etkisi vardı. Üstelik kimseye kolay kolay vermediğim ve sonuncusu çok uzun zaman önce olduğu için anılarımın bulanıklaştığı bir ön sevişmeydi bu.

"Beni boğmasından korkuyorum ve aynı zamanda tek istediğim de bu," diye itiraf ettim ona, erotik ürpertiler omurgamdan aşağı akarken. Cevap vermedi; sadece beklentiyle gülümsedi, beni iş başında görmek, neler yapabileceğimi anlamak istiyordu, bu yüzden onu tabanından avucuma sardım ve biraz tereddütle, sıkı tutuşuma rağmen birleşemeyen parmaklarımı kapattım. Mükemmel şekli, güçlü boyutu ve hoş kokusuyla sanki yeni bir oyuncakmış gibi onu inceledim.

Onda istenmeyen hiçbir şey yoktu: Efrem taze, temiz, özellikle erkeksi bir koku yayıyordu ve bu da ağzımı daha da yaklaştırmama neden oluyordu.

"İstemiyorsan yapmak zorunda hissetme kendini," diye uyardı beni çekingen bir tavırla, yine de bakışlarımı onunkilerle birleştirdim, böylece irislerimin imrenen parıltısını fark edecekti; durmayacağımı ve direnmek zorunda kalmayacağını anlamış olmalıydı. Dilimi çıkarıp penis başını, her yanını yaladığımda, yavaşça aşağıya, frenuluma, onu çıldırtacağını umduğum o ince kanada indiğimde kararlılığımı teyit etmişti. Efrem karnını kasıp bacaklarını sertleştirdi; sünnetli olduğu için burası onun için çok hassas bir noktaydı ve tükürüğümle ıslandığını hissetmek onu o kadar tahrik etti ki, shaft nefes alarak kocaman bir granit parçası gibi avucuma bastırdı.

"Ne kadar çekici olduğunun farkında değilsin," diye iltifat ettim ve diğer elimi de ona doğru uzattım. İkisini de senkronize bir şekilde yukarıdan aşağıya doğru hareket ettirdim ve merakla üst yarığın minik şeffaf iplikçiklerle nasıl nemlendiğine baktım. Onları toplamak ve kayganlaştırıcı olarak kullanmak için avucumu üzerlerinde gezdirdim, sonra tadına bakmaya hevesli bir şekilde başımı eğdim ve dudaklarının arasına sardım. Efrem titredi ama inlemedi, sadece küçük, tatmin olmuş bir iç çekti. Dalgınca gömleğinin eteklerini kaldırdı ve zevkten kasılmış, sıkı, kaslı pelvik bölgesini çevreleyen köşeli, erkeksi kalçalarını ortaya çıkardı.

Sonunda elime geçti ve zarif ve vahŖi çıplaklığını, onu çevreleyen seyrek saçlarını, uyumlu bir Ŗekilde yontulmuŖ karnını görmenin tadını çıkarabildim; iyi tanımlanmıŖ oluklar, onu olağanüstü kılabilcek emin sanatsal vuruŖlarla yapılmıŖ bir heykelin kabartmaları gibi görünüyordu.

Mest olmuŖ bir Ŗekilde öpmeye, yalamaya ve nazikçe emmeye devam ettim, bu sertliği sanki altın bir asaymıŖ gibi kullandım. Sıcak, pürüzsüz, zonklayan ye, tamamen yerleŖtirilemeyecek kadar hantal olmasına rağmen içime ve dıŖıma aktı; enelerim ağrıyordu ve dıŖlerime olan mesafe çok azdı, bu yüzden yavaŖa ilerledim, çizmemeye dikkat ettim.

"AŖırıya kaçma. rmeni istemiyorum." Efrem tırnaklarını kolçaklara geçirirken ben dilimi tüm uzunluğu boyunca gezdiriyor, bakıŖlarımı kaldırıp ona hayranlıkla bakıyordum. Gözlerinde kopan ateŖli fırtına, içinde boğulduğu parlayan bir okyanus beni çarptı ve dizlerimi bir spazmla çözerek ŖiŖmiŖ uca daha cesurca döndüm. Azmimle ona endiŖelenmemesini ve devam etmeme izin vermesini sağladım, sonra rahatladı ve ciddi bir Ŗekilde ona tapınma Ŗeklime bakmaya devam etti. Vücudunda arzulamadığım hiçbir yer yoktu, ancak o anda tercih ettiği noktalara odaklanarak onu tatmin etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya alıŖtım. Tepkilerini inceledim: Glansının tepesini yaladığımda kısa ama yoğun olmayan i ekiŖler çıkardı; onu emdiğimde, sanki kirletmek istiyormuŖum gibi küçük ıslak yarığa bile uysal hareketlerle dokunduğumda, kasları seğirdi ve pelvisinin onaylayarak yukarı doğru eğilmesine neden oldu.

"Biz telefonda konuŖurken hangi elinle kendine dokundun?" Sesi ykselmiŖti ama hâlâ çok sert ve kontrollüydü. Nefessizliği hafifti, müdahalesi minimum düzeydeydi.

Belki de yanlıŖ bir Ŗey yapıyordum?

Ağzım hala onun varlığıyla meŖgulken, ona cevap vermek için sağ elimi kaldırdım; dŖnceli bir Ŗekilde inledi ve bir bacağını uzattı, diğerini hala bükülü bıraktı. "Güzel. Bana sadece bununla dokun. Ve erkek cinsel organının penisten daha fazlasını içerdiğini unutma," diye otoriter bir Ŗekilde beni uyardı.

Bu benim hatamdı.

Kızarak sol elimi alttan bastıran sıkı lastiğin desteklediği testislerime götürdüm. Onlara yavaŖa masaj yaptım, dolu olduklarını hissettim ve

Ancak kayarken, ondan çılginca bir soluk yerine sinirli bir iç çekiş algıladım; mahcup bir şekilde gözlerimi kaldırdım ve panik üzerime çöktü.

Tanrım, ortalığı dağıtıyordum!

Aşırı duygular, onu istediğim gibi tatmin etmek için spontane ve yetenekli olmama yardımcı olmuyordu. O an için o kadar uzun süre beklemiştim ki tedirginlik her şeyi mahvediyordu; bir an için kalkıp kaçmayı düşündüm.

"Üzülme Dorie." Efrem rahatsızlığımı hemen kavrayarak beni yatıştırmaya çalıştı. "Beni dinle: Ağzını daha iyi kapat, sanki amınmış gibi bana yapışmalı. Parmaklarımla içine girdiğimde yumuşak ve rahattı, şimdi de seni böyle istiyorum." Yavaşça çekti ve zorlayıcı bir güçle geri döndü. Dudaklarımın ikiye böldüğü ereksiyona şaşkınlıkla baktım, sonra tavsiyesine uyarak inatla sıktım, başımı aşağı yukarı hareket ettirdim. Vücudunun en tehditkâr kısmına aşına olduğum için kendime güvenim artmıştı ve Efrem gırtlaktan bir çığlık atarak gömleğinin iki düğmesini açıp tenini ısıtan sıcak dalgaya bıraktı ve daha da yanık görünmesini sağladı. Hafif bir köylülükle kaplı göğüs kasları, güzelliğini vurgulayan ter perdesinin altında parlıyor ve onu silahsızlandıracak kadar yakışıklı yapıyordu. "İşte bu, evet... güzel," diye mırıldandı ilgiyle, bastıran bir ritim dikte etmek için saç örgülerimden birini tuttu. Bunu acımasızca yaptı. Etkileyici ve sert. "Şimdi sık. Daha sert," diye emretti asık suratla. "Korkma, canımı yakma. Bırak arzu seni yönlendirsin." Parmak uçları saçlarıma battı, parmakları onları sıkıca kavradı, baskı uyguladı; boynum onun ağırlığı altında gerildi ve çenem gerilene, ucu yutağıma çarpana kadar aşağı kaydım. Havada bir öksürük ve bir inilti patladı: ilki benimdi, ikincisi onun. "Oh, evet, anladın... hızlan." Efrem, elmacık kemikleri heyecanla parlayan ve göz kapakları aç bir canavar gibi keskin bir şekilde bana bakmaya devam etti; bunun yerine onun önerdiği gibi en vahşi arzuya kapıldım. Testislerini çekiştirerek avucumun içine aldım ve hayvani bir tıslama çıkardı, beni daha da derine sokmak için başımı kasıklarına doğru itti; küçük gözyaşı boncukları siliyer kafiyesinde kümelendi. "Biliyorum çocuğum, sadece biraz daha dayan."

Biraz daha, dedi ama direnci çok fazla olduğu için bu şekilde sonsuz dakikalar boyunca devam ettik...

Hamleler daha sert, aceleci ve talepkâr oldu.

Efrem diğerk at kuyruğunu da yakaladı ve daha küstahça hareket etti; kalçalarını kaldırdı, ağzımı kendi bedenimmiş gibi becerdi. Kalbim damarlarımda zonklıyor, boğazım onun dizginlenemez tutkusunu memnuniyetle karşılıyor ve karnım acıyla zevki karıştırarak beni boğabileceğı fikriyle beni çılgına çeviriyordu. Bu, başka hiç kimsede ortaya çıkmamış bir fanteziydi çünkü sadece Efrem'e böylesine her şeyi kucaklayan bir güven verebilirdim. Ne yazık ki o, içime alabildiklerimle yetinmiş ve beni boydan boya dolaşmaya zorlamamıştı, oysa içime alabildiklerim çok fazlaymış gibi görünüyordu. Zirveye ulaşmam hâlâ çok uzun sürecekti ama pes etmeyecektim. Dizlerim ağrıyor, sağ kolum karıncalanıyor, ağzım merhamet çığlıkları atıyordu ama orada, ayaklarının dibinde olmak istediğim tek yer orasıydı.

Ona zevk vermek, kendimi tamamlanmış, sarılmış ve ona bağlı hissetmemi sağlayan tek eylemdi.

Sanki bedenlerimiz birbirimize boyun eğdirmek için yaratılmış gibi her yerimiz doluydu.

"Yutmak ister misin?" Efrem aniden başımı geriye çekerek karanlık, şehvet dolu gözbebeklerini bana doğrulttu. "Aksi takdirde durmak zorundayım."

Böylece onun acımasız pençesine kilitlenmişken, bir an için kendimi tükenme noktasına kadar sertleşmiş penisinin esaretinden kurtardım ve yanakları nemli ve kızarmış olan ona baktım. Nefes nefese kalışı bana onun cinsel arzusunun sancıları içinde olduğunu, saatli bir bomba gibi yüklendiğini haber veriyordu. Yalan söyleyebilirdim, her zaman yaptığım gibi bir uzman gibi davranabilirdim, ama bunun yerine dürüst olmaya karar verdim. *En azından ona karşı.* "Senin tadına bakmak istiyorum, ilk sen olacaksın," diye utanarak itiraf ettim, çünkü Andy ile o kadar ileri gitmeyi hep reddetmişim ve Blake ile aldığı alkol yüzünden boşalma olmamıştı.

Efrem şaşırmıştı; haftalardır onu kışkırtan bu küstah küçük kızın hâlâ bu kadar ağırbaşlı bir yanını koruyabileceğini hiç düşünmemişti. "Peki benim olmamı istediğinden emin misin?" Uğursuz bir tatlılık tınısını örtüyor, onu daha alçak ve ipeksi yapıyordu.

Şunu demek istedi: Risk almak istediğinden emin misin?

Ensemde bir okşama bıraktı, beni öyle bir ilgiyle izliyordu ki beni hemen öpmek ya da sevişmek istediğini düşündüm.

"Evet." Başımı salladım.

Bu noktada rasyonalite kayboldu ve Efrem tekrar dudaklarımın arasından kayarken ve herhangi bir engelleyici kısıtlama olmaksızın vahşi bir güçle iterken acımasız bir şehvet hakim oldu. Benim ifşaatım onu yüceltmış, elleri başımın üzerinde çelik gibi olmuş ve penisi daha kalınlaşmıştı. Daha vahşi. O kadar ki beni gerçekten boğdu. Ciğerlerim havayı pençeleyerek sıkıştı, göğsümde onun aceleciliği kaburgalarımın şakaklarına kadar patlayan bir yangın başlattı. Sanki ölümcül bir ısırik yemek borumu ve nefes borumu parçalamış gibi, birkaç kez öksürdüm, ama o yılmadan girip çıkmaya devam etti, ben de onun yıkıcı itici gücünün alevini yanık tutmak için onunla birlikte gittim.

Kendimi kırılmış ve *itaatkâr* olmaya bıraktım, *onunla eğleniyordum*.

Giydiği elbisenin zarafeti, hareketlerin ahlaksızlığı, durumun uygunsuzluğu, yerin uygunsuzluğu, emirlerin kabalığı ile çatışıyordu.

"Berbat," diye bağırdı küçümseyerek. Damgası acımasızca ruhumun duvarlarına çarptı ve onu acımasızca tırmaladı. "Onu sikmelisin Dorothea. Nazik okşamalar istemiyorum."

Ve bu sapkın zalimlik her zaman aradığım şeydi.

Soluk soluğa ve heyecanlı solukların uğultusunda, başka bir güçlü hamleye hazırlanmak için geri çekilirken, yanlışlıkla dişlerimi hassas cildine sürttüm ve içimde titreşerek hırladı.

"Siktir, Dorie!" diye saçımı çekerek beni azarladı, ancak zevk azalmadı ve kısa süre sonra Efrem kendine yardım edemezmiş gibi ağzıma geri döndü. "Devam et, devam et..." Acıyı görmezden geldi, beni sonuna kadar işgal etme dürtüsüyle boğulmuştu; bu yüzden göz kapaklarım kapalı, çabalarımın bitkin düşmüş, ancak onu yakından tatmak için geldiğini hissetmeyi umarak zevk almaya devam ettim. Boynum kırılmadan ve boğazım yanmadan önce, hayvani bir hırıltı duydum, ardından alçak bir inleme ve kontrolsüz spazmlar geldi. Ellerimi kalçalarına koydum, parmaklarımı pantolonunun kumaşına soktum ve büyülenmiş bir şekilde ona baktım: Efrem sertleşti, gözlerini kapattı, boynu bir elektrik sinirleri demetine dönüştü ve neredeyse orada olduğunu fark ettim. Kasıldı, başımı avuçlarının arasında sabit tuttu ve ben onun için hala açık duruyordum; ucu uvulama çarpana kadar içimde birkaç saniye oyalandı.

Ve sonunda geldi.

Heyecan verici bir sessizlik içinde geldi.

Kendini kontrol edememesi çözüldü, şiddetli bir kavrama karnının alt kısmını tutuşturdu ve ateşli bir iz şaftından aşağıya doğru hızla ilerleyerek o kadar güçlü bir orgazmı patladı ki, sanki her hayati organa atılan bir dizi tokatmış gibi beni içten sarstı.

Ereksiyonu dilimin üzerinde zonklıyor, ağzımı kalın, sıcak akıntılarla dolduruyordu.

Sürekli ve bol miktarda akıyordu ve ben dizlerimin üzerine çöküp son damlasına kadar içiyor, göz kapaklarımı zevkle kapatıyordum çünkü içime çektiğim her şey ona aitti ve o günden sonra da *bana* ait olacaktı.

İnleyerek, bana verecek başka bir şeyi olmadığından emin olmak için hâlâ aletini tuttum, özgürleştirici hissi yoğunlaştırmak için onu emmeye devam ettim, sonra fışkırmayı bıraktığında her tarafını yaladım, yanlarından aşağı damlayan inci gibi iplikleri takip ettim. Bir bal özü nymphet gibi onu temizledim, onu biraz daha şımarttım. Efrem gözlerini tekrar açtı, hala zevkin coşkusunda kaybolmuştu ve testislerini de emdiğimde nefesi kesildi; karşılık olarak ona kirpiklerimi kaldırdım ve ona utanmaz bir gülümseme verdim.

Ancak onunla dalga geçmeyi bıraktığımda nefesini tutabildi; saçlarımdaki tutuşunu gevşeterek yavaş yavaş çekildi ve koltuğa yaslanarak rahatladı. Terli ve şaşkın bir halde, günahkâr ve sürgün edilmiş bir tanrı kadar güzel görünüyordu.

"Tadım nasıl, küçük Dorie?" Uzun süreli apneden çıktığımda bitkin bir şekilde iç çekti, sonra ağrıyan boğazıma masaj yaptı ve dudaklarımı nemlendirerek yapışkan, tuzlu sıvının son kalıntılarını tattı.

"Senin kadar güçlü ama hoşuma gidiyor." Efendisinin acımasız aşırılıkları yüzünden artık bitkin düşmüş olan, yavaş yavaş solan penisini düşündüm ve olanlara inanamayarak gözlerimi kırptım. O gerçekten de ilkti ve bir an bile Blake'i ya da bana verdiği zararı düşünmemiştim. Efrem'le yaşadıklarım korkunç ya da üzücü değildi, hatta iğrenç bile değildi. Yine de her zaman o travmatik olayın -özellikle de başka biriyle yakınlaştığım anlarda- hafızamın derinliklerinden çıkıp canımı tekrar yakacağına, kendimi işe yaramaz, kullanılmış ve bir canavarın kötülüğüne boyun eğmek zorunda kalmış biri gibi hissetmeme neden olacağına inanmışım; ama böyle bir şey olmamıştı.

Anılar silinmiş ve ruh sadece tek bir adamın merhametine kalmıştı.

Bir aptal gibi kızardım çünkü bunu tekrar yapmak, Efrem'e hak ettiği zevki vermek, tekrar tadını çıkarmak ve onunla o anın mutluluğuunda yüzmek istiyordum, daha az gariplik ve daha fazla tutkuyla.

"Sen benim pis küçük kızsın." Sanki aklımı okumuş gibi gülümsedi ve uzanıp beni koltuk altlarımdan yakaladı ve silahsız bir kolaylıkla kucağına çekti. Bir bez bebek gibi savrulduğuumu hissettim ve hâlâ sersemlemiş bir halde ona doğru döndüm. "ok kirli ve vefasız." Başparmağıyla hâlâ menisiyle ıslak olan alt dudağımın köşesini sildi, ardından dişlerine bastırarak diş hatlarını çizdi. Açtığı kesikten biraz kan damladı ve damağımdan aşağıya yayıldı. Başım dönüyordu, ensem ağrıyordu, *topuzlarım* mahvolmuştu ve beni sıkıp çekiştirdiği için derim yanıyordu; ama büyülenmiş bir halde onun üzerinde oyalandığımda, onun da benden daha iyi durumda olmadığını fark ettim: Aleti hala açıktı, gözleri iki karanlık uçurum, manyetik ve acımasız, vücudu, üzerinde eğlenen ve düğmeleri açık gömleğinin altında kasları ölümcül bir erotik yk yayacak kadar uyarılmayla zehirlenmiş bir adamın izlerinin parladığı çirkin bir haritaydı.

Ve onun zlmesinin sebebi Giselle değil, bendim.

Sinsi, muzaffer bir sırtışı gizleyemedim.

"Sen de ylesin." Bir elimi yumuşak saçlarının arasından geçirip geriye doğru düzelttim ve ani bir yorgunlukla alnımı boynunun kıvrımına yasladım, kollarının arasında durgun bir şekilde kalırken atardamarımda nabzımın düzenli bir ritme döndüğünü hissettim. "Kirli, kaba ve bayağı."

"Bunun farkındayım. Herhangi bir tabu olmadan seksin karanlık taraflarını takdir ettiğimi açıkladığımda anlamamı istediğim şey buydu. şu anda paylaştığımız şey, gerçekten istediğim şeyin sadece küçük bir parçası." Efrem sırtımı okşuyor, tişörtümün altından gizlice girerek tenimle doğrudan temas kurmaya çalışıyordu. Parmak uçları omurgamda gezinirken sıcağı ama yine de sarılmama izin verdim. "Umarım yatakta da aynı anlayışa sahip oluruz."

Gğsleri onun göğsüne yaslanmışken, meme uçları sanki onun ağzından çıktığında kulağa daha edepsiz ve kirli gelen bu kelimenin çekimine kapılmış gibi patladı.

Yasak. "Kendini bana vermeye karar verdin mi?" Burnumu kulağının altına sürttüm, hâlâ taze, aromatik ve seksle hafifçe bozulmuş kokusunu içime çektim; başını arkalığa yasladı, jestimle rahatladı ve bir süre önce çizdiğim bir şarkının sözlerini aklıma getiren, teslimiyet dolu, meydan okuyan bir kahkaha attı...

Benim deli olduğum fikri sizi cezbediyor.

Zırhımı kıramayacaksın. Gölgeler

çırpınıyor.

Canavarlar

vahşileşiyor.

Benim olmadığımı

biliyorum.

Gel, şeytanlarımın arasında yürü.

Benim olmadığımı biliyorum ama arzular bizi

zayıflatır. Ona döndüğünde, kim olduğunu

unutacaksın.

Bana her zaman ihtiyacın

olacak. Oh, vahşi satir...

Şunu unutmayın: reddedilen su perisi, sonunda kadeh kaldıran kişi olacaktır.

"Başka seçeneğim var mı? İkimiz de biliyoruz ki yakında benim olacaksın," dedi bıkkın bir ifadeyle ve parmakları şiddetle dağlamak istercesine etime batana kadar yan tarafımı sıkıca kavradı. "*Tamamen... benim.*"

Bu da beni kendince de olsa affettiğini, bir daha asla göndermeyeceğini, mantığın zincirlerini kıracağını ve kalbinin yanı sıra bacaklarımın da titremesi için çaba sarf edeceğini gösteriyordu...

Çekincesiz.

Ya da sahte romantizm.

E.K.
Nesin sen?
Bir çocuk mu yoksa bir hediye mi?

Sonra onunla tanıştım.
Şehvetle alevlenmiş bir taç yaprağı.
Tehlikeli bir avcı, bir zevkler bahçesi. En büyük
günahım.

EFREM KRUGHER

Berlin, 29 Eylül

Anıların birer kod olduğunu BİLİYOR MUSUNUZ?

Mnestik detaylandırma süreçlerinde, ilk aşama tam olarak bilginin bellek arşivine yerleştirilen ve bu arşivin tanıdığı bir koda dönüştürülmesiyle ilgilidir; daha sonra, belleğin uzun vadede depolandığı ve daha sonra artık bilinçli olan birey için erişilebilir hale getirebilecek bir uyararla geri getirildiği stabilizasyon aşamasına geçiyoruz.

Bununla birlikte, hatırlatma işlevi gören şey, hatırlamak istediğimiz kişi, olay veya yaşam kesitiyle güçlü bir şekilde ilişkili veya bağlantılı olmalıdır, bu nedenle önümde oldukça ilginç bir buluntu var: düğün gününden bir fotoğraf - çerçevesiz, köşeleri biraz solmuş - beni ve Liliane'i, rahat bir şekilde birbirimize sarılmış, bakışlarımız kameraya dönük, ben bodur bir gülümsemeyle, o daha sakin ve doğal bir ifadeyle gösteriyor.

İlk tanışmamızdan dört ay sonra, 16 Nisan'da Los Angeles'ta evlendik; çok az sayıda davetlinin katıldığı ve eşimin davetsiz gazetecilerin varsayımsal ve istenmeyen ziyaretlerinden duyduğu saplantılı korkunun damgasını vurduğu, ihtiyatlı, mütevazı bir törendi.

Bu ani birlikteliği ölümsüzleştirmek, yılın haberini yakalamak ve gazetelerde çok hızlı bir şekilde yaymak için çitlerin arasına saklanabilirdi. Liliane son derece çekingen bir kadındı; aşk ilişkilerini ya da özel bağlantılarını sergilemekten hoşlanmaz, sadece kariyeriyle ilgili olanları, uluslararası festivallere katılımını ya da önemli şahsiyetler karşısındaki performanslarını kamuoyuna duyurmayı tercih ederdi.

Kendi adıma ben de ondan daha az atılgan değildim, öyle ki Markus'a evlendiğimi düğünden sadece iki hafta sonra, Asklepios'taki faaliyetlerime devam etmeye karar verdiğimde açıkladım. Haince bir ılımlılığın ardına gizlenmiş inançsızlığını hayal etmenize izin veriyorum; hain kurnazlığıyla, çok ani ve aceleci olan jestimin nedenini hemen tahmin etti: Müvekkili olduğum davayı kazanmak gibi zor bir görevde Mitchell'e yardım etmek istiyordum.

Ve ona yaptığım dolaylı yardım en duygusuz ve acımasız türdendi.

Babam beni yargılayamazdı - ne de olsa o sadakatsiz, alçakça bakış bana ondan miras kalmıştı - ve akıllıca bir şekilde yeni tanıştığım, çok ünlü ve benden üç yaş büyük bir kadınla evlenmenin ne kadar saçma olduğunu açıklamaya bile çalışmadı - o zamanlar ben 34 yaşındaydım ve Lili 37 yaşındaydı.

Onunla evlenmenin sadece bir saçmalık, bir zorlama, bir fedakarlık, bir cesaret olduğunu düşünüyorsanız... yanılıyorsunuz.

Onu seçmek benim ve Joël'in de kurtuluşuna karar verdi.

Çocuk tamamen bize emanet edildiğinde - güvenliğini tehlikeye atabilecek herhangi bir nedeni ortadan kaldırmak ve çocuğa ihtiyaç duyduğu bakım, eğitim ve bakımı sağlamak için uzun ve kapsamlı bir prosedürden sonra - Liliane onun ve benim için hayatlarımızda temel bir varlık haline geldi. Bu kadın eş ve anne rolünü üstlenmek için doğmuş gibiydi; belki de önceki ilişkisinde yaşadığı düşükten sonra kader ona ikinci bir şans vermişti. Benden asla çocuk sahibi olamazdı, bundan kaçınmaya özen gösterirdim; bu yüzden, biyolojik olarak onun ya da benim olmamasına rağmen, hayali aşkımızın meşru meyvesi olarak görülen sekiz yaşındaki bir erkek çocuğa bakmakla yetinmek zorunda kaldı.

Liliane tatlı, sevecen ve çok şefkatliydi; sabah erkenden kalkıp nasıl hazırlanacağını bildiği tüm lezzetlerle sofrayı kurardı

- Yabancı kocamı şaşırtmak için Alman yemek tariflerini bile okumuştı - ve ben kahve içmediğim için bana yatakta portakal suyum ve en sevdiğim çilek reçeli ile doldurulmuş güzel bir *simit* getirirdi. Ne çok cesur ne de çok duygusal biriydim, ama geceleri bebek uyurken, sıcaklık arayan büyük bir kedi gibi onun esnek vücuduna yaklaştığımda ve kulağına birkaç şehvetli telkinle - her zaman ölçülü, asla kaba değil - onu aşk tanrısı gibi okşadığımda, ondan zevk inlemeleri ve iniltileri çıkarmayı ne kadar çok sevdiğimi gösterdiğimde onun nezaketine nasıl karşılık vereceğimi biliyordum.

Tüm samimiyetimle itiraf ediyorum ki ben de en az onun kadar keyif aldım.

Liliane tutkulu ve ezici olmayı kadınsı ve narin bir şekilde öğrendi; hiçbir zaman inisiyatif almadı ama ilk baştaki utangaçlığını kırdığımda bir kısarak kadar huzursuz oldu. Birkaç sahte sarılma ve birkaç nazlı iltifat onu boyun eğmeye ikna etmek için yeterliydi, böylece benim istediğim gibi binilmesine izin verecekti. Aylar geçtikçe, gerçek doğamı ifade etmekte tamamen özgür olmasam da, faunesque yöntemlerime alıştı. Acıdan nefret ettiğini, acıya hiçbir şekilde tahammül edemediğini ve benim de çizgiyi aşamayacağımı, aşmamam gerektiğini her zaman aklımda tutmak zorundaydım.

İlk başlarda, bu aşırı cinsel kısıtlama, beni içine kapattığı bir tür ılımlılık sığınağı, yaramazlık yapan sikime -tüm sorunlarımın kaynağı, seni *lanet* olası *şımarık velet*- çok ağır gelmedi; en duygusal ve gölgeli günlerde hala anksiyolitiklere başvurmama rağmen, topluma iyi entegre olmuş ve zihinsel olarak istikrarlı olgun bir adam olarak dürtülerimi kontrol edebildim. Liliane ise tüm gücüyle terbiyeye aykırı olduğunu düşündüğü bu şehvet türüne uyum sağlamaya çalışıyor, ancak bakir bakış açısında hiçbir değişiklik yapmıyordu. Bazen, yayların gıcirtısı, nefesinin kesilmesi ve tahtanın duvara kuru, aralıksız, tedirgin bir ritimle vurması arasında, kalçalarının arasında bir manyak gibi dövülürken, doruğa ulaşmam çok uzun sürdüğünde suçluluk duygusuyla ağlıyordu. Kendimi tatmin olmuş hissetmek için çok daha fazlasına ihtiyacım olduğunu karıma çoktan açıklamıştım.

Onu kırmam, incitmem, gözyaşlarını içmem ya da nefesini kesmem gerektiğini tekrarlayıp duruyordu; Bir süre önce, çözemediği bir soruna çare bulmak için Giselle'le görüşmeye devam etmem koşulunu kabul ettiyse de, evlendikten sonra Liliane öylesine kör edici bir sahiplenme duygusu geliştirmişti ki, sakinleşmek, yastığını kapmak ve oturma odasındaki kanepeye yerleşmek için diğer zavallı kızın adını duyması yetiyor, bana öfke ve kıskançlık dolu, ünsüzleri vurgulu, hınçlı bir '*Bonne nuit*' demekle yetiniyordu.

Joël, annesinin mutlu olmadığını, babasının saygısız ve sadakatsiz davranışlarından dolayı hayal kırıklığına uğradığını fark etseydi, hangi sağlıklı ortamda büyümüş olurdu?

Çocuk evde anne babasının hoşnutsuzluğuna, tartışmalarına ve koordinasyonsuzluğuna tanık olurken ben kendimi nasıl tatmin edeceğimi düşünseydim nasıl bir egoist olurum?

Davranışlarım aile dengemizi nasıl etkiler?

Eğer bir ebeveyni kaybetmek - ki bunu çok iyi biliyorum - zarar verici olabiliyorsa, ikisini birden kaybetmek özellikle onun gibi seçici mutizmi zaten kendisi ile dış dünya arasına bilinçsizce koyduğu aşılabilir bir sınır olan bir çocuk için geri dönüşü olmayan bir travma olurdu.

Bu yüzden net bir karar aldım ve bunu Lili'ye ilettim: Giselle ile karşılaşmalarımı en aza indirecek ve sadece doğamı bastırmanın beni çileden çıkaran bir hayal kırıklığı ve halsizlik durumuna sürüklenme riski taşıdığı anlara indirgeyecektim.

Öte yandan, çapkın bir erkekten sevimli bir kocaya geçiş, psiko-fiziksel sağlığımın tamamen göz ardı edilmesiyle sonuçlanmadı, değil mi?

Kendimi yeniden nevrasteni sazına kaptırmış olsaydım, hastalansaydım ya da sapkınlığım için bana cüzi bir teselli sağlayan adı konmamış faaliyetleri ihmal etseydim, bu ailem için ters etki yaratmaz mıydı?

Joël benim yüzümden özel bir tesise mi nakledilmişti, yoksa daha da kötüsü başka birine mi emanet edilmişti?

Ama Liliane'in gözünü korkutan canavarı daha ne kadar yoğurabilirdim?

Sonsuza kadar değil, sadece Joël'in büyümesi ve reşit olması için gereken süre boyunca, sonra ondan boşanabilir ve kısmen sıkıştırılmış olan özgürlüğümü yeniden kazanabilirdim.

Yağmurlu bir öğleden sonra - ben Freud'un *Aus der Geschichte einer infantilen Neurose* kitabını okurken - Lili oturma odasındaki kanepede yanıma oturdu, sanki onun imparatoruymuşum gibi elimi öptü ve kendi elinin içinde tutarak spazmodik ihtiyaçlarımdan bahsetmeye başladı: Kendimi yumuşak ön sevişmelerle, sadist oyunlarla, rızaya dayalı dayaklarla, BDSM temalı suarelere katılmakla... kısacası, önden ya da arkadan tam penetrasyon ya da oral seks içermeyen her şeyle sınırlamam için yalvardı; ciyaklayan bir cesaretsizlikle, başka bir kadına oral seks yapmamam için yalvardı, *fellatio* için bir istisna yapabileceğini belirtti. Hastalık hastası olduğundan, zührevi hastalıkların veya enfeksiyonların, genital uçukların veya bulaşıcı yumuşakçaların bulaşmasından korkuyordu. Giselle'in bir fahişe olduğuna inanıyordu - oldukça hatalı bir tanım, çünkü o bir *değiş tokuşçuydu*, şimdiye kadar tanıştıklarımın en iyisiydi - ve tedavi edilemez günahım nedeniyle sağlığını benzer tehlikelere maruz bırakmamı istemiyordu.

Kabul ettim çünkü bu ilişkide gösterdiği bağlılık için ödüllendirilmeyi hak ediyordu: Joël ve benimle ilgilenmekten vazgeçmeden özel bir akademide müzik öğretmenliğine başlamak için seyahatlerine ve kariyerine ara vermişti. Benimkinin aksine onun programı oldukça esnekti. Haftada sadece üç gün, Salı, Perşembe ve Cuma günleri, öğrencileriyle yaklaşık dört saat geçiriyordu. Ona göre, hayatlarımızı uzlaştırabilmemizin tek yolu buydu, aslında her zaman çocukla öğle yemeği yemeyi başardı - ben akşam yemeği için klinikten dönerken - ve akşamları eğlenceli aile anları yaşadık, böylece küçük olan ikimizin de varlığını ve şefkatini hissedebildi.

İstedığımız kadar temizlikçi ya da hizmetçi tutabilecek durumda olmamıza rağmen, Lili benden evin - benim evimin - tamamen erkeksi olan tarzını ya da mobilyalarını değiştirmeden bakımını yapmamı istedi, çünkü bana ait olan şeylere karşı ne kadar hassas olduğumu biliyordu. Sadece temizler ya da ortama kişisel bir dokunuş katacak birkaç hediyelik eşya eklerdi - beni kızdırmamak için çok dikkatli davranırdı - yüksek sesle şunu duyuracak bir şey: 'Bayanlar ve baylar, bu villada ben de yaşıyorum. Dr. Krugher, çok sevilen altın bekar, resmen *hors-jeu*'.

Ofsayt.

Tatsız ama faydalı bir tavsiye istiyorsanız: evlenmeden önce iki kez düşünün!

Daha önce de belirttiğim gibi, Lili beni delicesine kıskanıyordu; evliliğimiz boyunca Giselle ya da başka bir kadınla asla ama asla ilişkiye girmedim gibi - birazdan Dorothea'ya geleceğiz - ne yazık ki, tanışıklığımız sırasında ona bahsettiğim eski kız arkadaşlarımdan Nina Ruiz'in Asklepios'ta multidisipliner ekipte psikolog ve psikoterapist olarak işe alındığını öğrendiğinde bir kriz döneminden geçtik. Bana Dr. Ruiz'i bir daha görüp görmediğimi - hatta onunla seks yapıp yapmadığımı ima ederek - ya da kişisel irtibatını hala sürdürüp sürdürmediğimi sorduğunda, mükemmel IQ'm sanki üst sinir yollarıyla oynanmış gibi bir anlık sarhoşluk benzeri bir afaziden etkilendi. O lanet numara hâlâ adres defterimdeydi ve benim için hiçbir önemi olmamasına rağmen Liliane için bu numara, kızıl saçlı, memeleri ve bacaklarıyla yakın ve korkunç bir flashback'ten şüphelenmek için doğru bir ön koşul olabilirdi. Nina ve ben yıllar önce bir kongrede tanışmış ve birkaç ay boyunca çılgın ve heyecanlı bir ilişki yaşamıştık, ancak bu ilişki ne kadar keyifli olsa da, bugün size itiraf ediyorum ki benim için pek bir değeri yoktu.

Bu sadece çözülmüş bir merak, muzip bir eğlence, canım istediğinde kasıtlı olarak yaptığım birçok lezzetli tatlıdan biriydi.

Karıma tam olarak bunu açıkladım ve eski sevgilimle aynı ilginin tekrar ortaya çıkmasının imkansız olduğu konusunda onu rahatlattım; Lili bu konuda yaygara koparmaması gerektiğini biliyordu. Eğer bir metresle birkaç çılgın an geçirmek isteseydim, anlaşmalarımıza göre, ilk bilgilendireceğim kişi o olurdu, ama neyse ki kendimi feda edebildiğim için böyle bir şey olmadı. Babalık ahlakı ve Joël'e aktaracağım sağlıklı terbiye, beni yaşlı Efrem'i bastırmaya ve Liliane'e saygı duymaya, monoton evlilik görevlerine bağlı kalmaya teşvik etti. Ben de ona - *Lesern*, bana burun kıvrma - üç uzun yıl boyunca sadık kaldım; onurlu dürüstlüğüme tehlikeye girmeden önce, kendimi yasak bir duyguda boğmadan önce, bir Küçük Denizkızı'nın sesiyle ikna edilmeme izin vermeden önce, birçok pazartesiden birinde, çalışma odamda beklenmedik bir ziyaretçi aldım ve küstah bir küçük kız, onurlandırmak için yola çıktığım *guter Ehemann* - iyi koca - ilkesine mutlak uyumu baltalamaya başladı.

Ah, benim meraklılarım, nereden başlamamı istersiniz?

Bir yıldız patlamasından çok daha fazlası olmasına rağmen, parlak kırmızı bir novayı bekler gibi bu anı beklediğinizi biliyorum, bu yüzden onun adını mütevazı dolmakalemimle kazıma, bu önemsiz kağıdı o melodik sekiz harfle süsleme düşüncesi bile kalbimi titretse de, lütfen bilin ki o benim için asla sadece Dorothea değildi.

Hiçbir zaman bir rock yıldızı, Bright Demons'ın gitaristi, Bayan Lizzie Curtis'in yeğeni, Andrew Vince Taylor'ın eski kız arkadaşı ya da Juliette Obrien'in oda arkadaşı olmadı.

Benim için, o benim en karanlık arzumdu. En tehlikeli sır.

En saygısız müzik. En değerli mercan. En güzel çiçek.

En arzu edilen bakire. Ve aynı zamanda en acı ceza.

O Pazartesi sabahı Dorothea Ludmilla Jensen ile bir akrabasının da eşlik ettiği bir randevum olduğunu öğrendim. Menajeri Victor Donovan haftalar önce asistanım Melanie ile temasa geçmiş ve genç kızın sorunlarını (ani bayılmalar, uykusuzluk, konsantrasyon eksikliği, mide bulantısı, mide krampları ve yüzünde şüpheli bir solgunluk) detaylandırmak için benimle doğrudan konuşup konuşamayacağını sormuştu. Görüşeceğim genç kadının teşhisinin ne olabileceğini uzun süre düşündüm, ancak kapsamlı bir görüşme yapmadan doğru sonuçlara varmam mümkün değildi. Sadece yumuşak varsayımlar, onun patolojisine uyabilecek ya da tamamen çürütülebilecek karışık teoriler oluşturabilirdim.

Yeni gelene çalışma odamda katılmadan önce, onu kapıda karşılama şekli nedeniyle gardiyan Alf'i mutlak bir uzlaşmazlıkla oyaladım ve azarladım. Thomas meslektaşının ihmalkârlığını haklı çıkarmaya çalıştı, ancak anlamlı ve oldukça tehditkâr bir bakış benim için yeterliydi

Onu susturdum ve onun yerine korkudan neredeyse altına işeyen diğerine aynı hatayı bir daha yapmamasını emrettim, özellikle de misafirlerime karşı.

Manik bir tip değildim, ancak bazen inatçı, esnek olmayan ve özellikle belirsiz karakterim herkeste korku uyandırır.

Erkek gibi değildim, tekrar ediyorum, ama *yenebilirdim*.

Çocukken ben de sokak kavgalarına ya da okul kavgalarına eğilimli, klasik olgunlaşmamış bir vahşiydim; onları almış ve vermiştim. Büyüdükçe kesinlikle daha sakin ve mantıklı biri olmuştum ama içgüdüsel ve barbar yanımı tamamen yok etmemiştim: hala oradaydı. Ve çok nadir anlarda kendini gösterse de, beni kızdırmak, kızdırmak, benimle çelişmek, yoluma çıkmak, bana meydan okumak veya bana saygısızlık etmek hala tavsiye edilmezdi.

Alf Meyer denen o pisliği hizaya soktuktan sonra çalışma odama geçtim.

Gördüğüm ilk şey, ayağa kalkarak beni en hafif tabirle kendinden emin bir gülümsemeyle karşılayan eksantrik büyükanneydi. Görgü kurallarına uyararak onu selamladım, geç kaldığım için özür diledim ve göz kapaklarındaki aşırı menekşe rengine, koyu tonda fondötenin yıpranmış lekeleriyle kaplı cildinin akromisine ya da ağarmış saçlarını tuhaf bir şekilde süsleyen mavi çizgilere fazla takılmamaya çalıştım. Yanında oturan *minik bir agalma*'nın kolunu çimdiklediğini fark ettim - Yunanlılar için *ἀγάλα* bir süs eşyasıydı, küçük boyutlu ama büyük karizmatik güce sahip değerli bir nesne, büyümlü bir şeydi. Koltuğun arkasından birkaç santimetre yükselen küçük sarışın bir baş fark ettim: boyu bir metre altmış santimden fazla değildi. Bana doğru döndü, kayıtsızca, büyükannesinden azar işitmek için onu eğlendirmek zorunda kalmıştı ve iki şeytani akbaba gibi etrafını sarmış olan gözlerimle karşılaştığında dudaklarını açtı - büyük, etli, doğal görünmeyecek kadar parlak pembe - ve birkaç dakika boyunca hareketsiz kaldı, sersemlemiş, şaşırmış, etkilenmiş diyebilir miyim?

Belki biraz fazla.

Aklını başına getirmek için yanağına bir öpücük kondurmak istedim ama çok daha az gizli ve daha profesyonel bir şey yapmayı tercih ettim. Elimi uzattım, onu hemen rahatlatmaya çalıştım. *Minik şey*, güvensizlikten kaynaklanmayan bir tereddütle kolunu uzattı

Böyle bir durumda izin verilebileceği gibi, karşısında tamamen yabancı birinin olmasından değil, az önce teselli edici bir keşifte bulunmuş genç bir kızın çocuksu ve saf utancından: Doktor tıknaz ya da kel, emekliliğine yakın, garip yürüyüşlü, kötü nefesli ve beyazımsı bıyıklı bir beyefendi değildi.

Nefes alış verişindeki değişimden bu keşif karşısında hayrete düştüğünü ama aynı zamanda çok şaşkın ve korkmuş olduğunu anlayabiliyordum. Onun Dorothea -beklediğim Dorothea- olduğunu kendimden emin bir şekilde onaylayarak elini tuttuğumda, canını yakmamak için çok sıkı sıkıya özen gösterdim; ince, narin parmakları ve hafif dağınık tırnakları vardı. Avuç içi sıcak, davetkâr ve narindi. Omurgamdan aşağıya şiddetle inip göğsümde patlayana kadar kolumdan aşağıya inen ani şehvetli sarsıntı, hissettiğim ilk alarmdı ve başka kadınlarla *asla* - kesinlikle *asla* - hissetmediğim bir şeydi. Karşımdaki bir kadın bile değildi, on altı ya da on yedi yaşlarında görünen ama aslında yirmi yaşında olan genç bir kızdı.

Belgesine çoktan bakmış, en önemli bilgilerden bazılarını ezberlemiştim.

Ancak o anda yaptığım hata, bu alarmı görmezden gelmek, vücudumda, çok erkeksi bir noktada, Cehennem'in işkencesini hazırlamaya başladığını hissetmemiş gibi davranmaktı.

Şeytan yabasını nasıl kaldıracacağını planlar.

O da, *benim* küçücük şeyim de, bir an için mantığını, sözlerini, beyin ve ağız arasındaki nörofizyolojik bağlantıyı, kendimi bakarken bulduğum ve kapanma belirtisi göstermeyen o ağzı bozan bir titreme tarafından ele geçirildi.

Kapat şunu çocuğum, hadi. Uslu dur... yoksa motorunun açıldığını nasıl hissedebileceğimi, aşırı tükürük salgısını, öksürük musluklarının neden olduğu yutak refleksini ve bunun sonucunda, ironik ve şiirsel *bir* şekilde tanımlayabileceğim şeyi yutmanın ne kadar hoş olacağını düşünmek için durmazdım: *sütlü bir aşk iksiri*.

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum," diye cevap verdi ve ben de o son derece küstah, müstehcen derecede kadınısı 'evet' kelimesine odaklandım. Kız - hala ağzında

açılıyordu - gözlerimden burnuma, dudaklarıma ve yine gözlerimden burnuma, dudaklarıma... tam olarak bu sırayla, bedensel özelliklerimin utanmaz bir analizinde rahatsız edilmeden dolaşmayı bırakmadı.

Alnı göğsüme, tam göğüs kafesime ancak ulaşıyordu ama sanki azarlanmaktan, saldırgan olmaktan ya da genç yaşına göre fazla girişken olmaktan korkmuyormuş gibi çenesi yukarıda beni inceliyordu.

Bu geçici temasın beni ve onu ikimiz için de alışılmadık, bir doktor ve hasta için hiç de uygun olmayan bir şekilde tedirgin ettiğini fark ettiğimde, samimi bir ifadeden sert ve kişiliksiz bir ifadeye ani bir değişimle onun terli küçük elini zorlukla bıraktım.

Aniden çok dar olduğunu hissettiğim gömleğimi gevşetmekten kaçınarak masamın arkasına oturdum ve Bayan Curtis ile torununu oturmaya davet ettikten sonra, Dorie ne çok çocuksu ne de çok olgun olan yumuşak, yumuşak, melodik sesiyle konuşmaya her müdahale ettiğinde karnımın alt kısmında zonklayan garip, ahlaksız zonklamayı görmezden gelerek ciddi, nazik ama alaycı doktor rolüne girdim.

Ondan neden bu kadar etkilendiğimi açıklamak zor: Söylediği her harf, her sesli ya da sessiz harf mükemmel bir uyum içindeydi ve rafine, kristalize bir ifade gücüyle modüle edilmişti.

Yakında onun sesine karşı bir saplantı geliştirecektim....

Yavaşça konuştum, kendi öfkemi kontrol ettim ve bunu ruh, bütünsel branş ve çok uluslu ilaç şirketleri hakkındaki mükemmel bilgimle gizledim, büyükannenin merakını giderdim ve bu arada yüzük parmağındaki alyansı fark eden suskun torununa - ihtiyatlı bir marpionette gibi - birkaç bakış yönelttim. Onun her hareketine, yüz ifadesine, duruşuna, avuçlarını kalçalarına sürmesine, sol bacağını sallamasına, alt dudağını ısırmasına dikkat ediyordum ve devam eden sohbeti takip ediyor, sürekli birleşik ellerime düşünceli bakışlar atıyordum. Sıkıldığı ya da içine sürüklendiği durumdan kaçmak istediği izlenimine kapılmıştım. Zor bir mizacı olduğunu zaten tahmin etmiştim; bana güvenmesini sağlamak o kadar kolay olmayacaktı, hiçbir hastaya olmadığı gibi, sinir bozucu bir küstahlıkla kendisine hiçbir protokol sorusu sormamamı ve hiçbir defteri kullanmamamı emrettiğinde bunu doğrulamış oldum.

İçgüdülerimi takip etmiş olsaydım, benimle konuşurken kullandığı agresif üsluptan dolayı derhal özür dilemesini söyledim ya da memnuniyetle yüzünü duvara dayayıp tokatlardım ama henüz olgunlaşmamış ilişkimizi tartışmak ya da zedelemek istemediğimden, onu kendime yaklaştırmak yerine yabancılaştırma riskini göze alarak kendimi rahat bir kabullenişe bıraktım. Üstelik ona yaklaşmak için sistematik bir uygulamaya başvurmama da gerek yoktu. Sözsüz iletişime güvenecek, ruh hali, düşünceleri ve kişiliği hakkında gerekli bilgileri elde etmek için vücudunun bilinçli ve bilinçsiz sinyallerini deşifre edecektim. Doğru miktarda sabır ve anlayışla onu tanıyacak, ruhunu okuyacak ve ona nasıl yardımcı olabileceğimi anlayacaktım.

Menajerin bana bahsettiği ve Bayan Curtis'in sohbetimiz sırasında bana yinelediği ruh hali değişimleri, yalnızca çocuğun üstesinden gelemediği muhtemelen acı verici bir olayın değil, aynı zamanda önemli bir patolojinin varlığının da açık bir göstergesiydi: anoreksiya veya bulimia.

Hastanede doldurulan formu okuyup analiz ettiğim için yeme bozukluğu yaşadığının zaten farkındaydım, ancak sorunu tam olarak tespit etmek için onu muayene etmem gerekecekti, bu yüzden büyükanneden bizi yalnız bırakmasını istedim ve kısa bir süre sonra küçük kıza kanepeye oturmasını önerdim.

Kurnaz bir yırtıcı kuş gibi, tatlı avın pençelemekten korktuğu ve benim de üzerine çullanmak istediğim dik yarığa bakarak süzölmeye başladım...

Artık ihtiyatlı davranmaktan kendimi alıkoyamıyorum: Dorothea koltuktan kalkıp tabureye uzandığında, bir ayağını tereddütle üzerine koyduğunda, ben odanın bir köşesinde ellerimi dezenfektan jel ile ovarken, gözüm - size yemin ederim, tamamen istemsiz ve bilinçsiz bir şekilde - sırtının içbükey eğriliğine takıldı, Kalçaların başlangıcında, çıkıntılı, yuvarlak, davetkâr küçük bir popo doğurdu; lila ve siyah kareli ekose bir etekle örtülmesine rağmen, onu ellemek ve ısırarak ya da ısırarak ve ellemek için riskli, çok riskli bir dürtü uyandırdı. Bu iki eylemin sırası ne olursa olsun - her ikisi de yanılttı ve her ikisi de barodan atılmam ve görevi kötüye kullanma ve etik ihlali nedeniyle yargılanmam için yeterliydi - bu aşağılayıcı güzellik çenemi ve dişlerimi bir kurt gibi sıkımda neden oldu ve yine de dişlerimin

Ben istedim batır onları içinde o et yumuşak e
lezzetli devam etti beni katlediyor.

Ve sik beni.

Ve beni katledin.

Ve beni tekrar becer.

Ahlaksız bir adam gibi, ellerini ranzanın üzerine koyarak öne doğru eğildiğinde, kenarın külotuna bakmama izin verecek kadar yükseleceğini umdum, külotu kesinlikle küçük deliklere - iki ilahi küçük deliğe: kedi ve *küçük kedi*, ikincisi için de bir adımız var - büyük bir zevkle öpeceğim, yalayacağım ve nüfuz edeceğim.

Ağır, asık suratlı bir yürüyüşle, sahte bir sakinlik sergileyerek yaklaştığım süre boyunca, gözlerimin önünde o karanlık, içler acısı, sapkın bulutlar vardı ve zihnimde kalçalarını kalçalarıma dayamış, külotu bir tarafa itilmiş, küçük elleri omuzlarıma yapışmış, Şeytan'ın yabası onu ağlayana kadar tatmin ediyor ve o "evet, evet, evet..." kulağımda şehvetli bir ilahi gibi tekrarlanıyordu.

Ahlakçılara tekrar sesleniyorum: Bu iffetsiz düşünceler yüzünden hapse girmeyi mi yoksa doğrudan ölümü mü hak ediyorum?

Önce hikayeyi anlatayım, tamam mı?

O zaman beni öldürün, horozumu kesin ve şimdiye kadar topladığınız en iyi bronz kılıç olarak meydanda sergileyin, yanlış görüşünüze göre doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapın, ancak bana bu efemerayı bitirme veya atma fırsatı verin.

Minik yavrum bacaklarını havaya kaldırmış, bakışları odanın gereksiz detaylarını kavramakta kaybolmuş bir şekilde oturuyor, dikkatimi çekme fikri onu heyecanlandırırsa da benden kaçıyor. Yalnız olmamız bile son derece samimi, garip bir şekilde suç ortağı, yasak ve heyecan verici bir atmosfer yaratmıştı.

"Ee Dorothea, kaç yaşındasın?"

Aslında bu zaten bildiğim bir hayat gerçeği idi ama onu benimle iletişim kurmaya teşvik edecek basit sorularla konuşmaya başlamak temeldi. Cevap vermesini beklerken, elini tuttum ve birçok kanlı çizik gibi parmak eklemlerini deforme eden sıyrıkları gözlemledim.

Russell'in işareti.

O çok tanıdık ipucuna baktığımın farkında olarak, kolunu geri çekme dürtüsüne kapıldı, ancak ihtiyacı olan güveni vermek için başparmağımla okşadım, bir daire içinde yavaşça hareket ettirdim.

Küçük kız sakinleşti, omuzlarını gevşetti ve kekelememek için kendini zor tuttu. "Yirmi."

"Okuyor musun?" Sol elinde de aynı sıyrıklar olduğunu fark ettim ve mezun olduğunu ancak üniversiteye kaydolmaya niyeti olmadığını açıkladıktan sonra bu yaraların nasıl oluştuğunu sordum.

Bana ne dediğini dinleyin, küçük yaramaz: 'Garip bir temas alerjisinden muzdaribim. Cildim çok hassas, bu yüzden basit bir parfümlü temizleyici bile cildimi bu şekilde tahriş ediyor'.

Elbette bebeğim, elbette... ve ben seni asla yemeyecek iyi bir kurdum, değil mi?

O anda içimde onu ensesinden yakalamak -küçük yalancı-, yalancı küçük ağzına saldırmak ve nefesi kesilene kadar kalbini ve beynini dilimle tek bir şehvetle karıştırırken af dilemesini sağlamak için sağlıklı bir niyet büyüdü.

Ama kendimi profesyonel olmaya zorladım.

Onu sırtını kontrol etmem gerektiği ve tişörtünü kaldırması gerektiği konusunda uyardım; Dorie durumun garipliğiyle tamamen kayıtsız bir şekilde başa çıkmaya çalıştı ama göz bebeklerinin büyümesi belli bir gerginliğe işaret ediyordu.

Sapıktım, evet, ama manyak değildim; ona asla dokunmaz, taciz etmez ya da onu nesnel olarak yasadışı eylemlere maruz bırakmazdım.

Kanepeyi çevirip arkasına geçtim; küçük kızım tişörtünü çoktan kaldırmış ve her omur yönünde az çok koyu morluklarla dolu sırtını ortaya çıkarmıştı. Çok fazla spor yaptığını ve karın egzersizlerini yerde yatarak yaptığını tahmin ettim. Onu çok fazla incitmemeye dikkat ederek, omurgasının durumunu anlamak için morluklara hafifçe baskı uyguladım, sütyeninin kancasının hemen altına ulaştım - soluk tenine karşı samimi bir şekilde göze çarpan çok normal bir siyah.

Ona acı hissedip hissetmediğini sordum ama yalancı yine yalan söyledi.

Benim gibi birini kandıracak kadar zeki olduğunu mu düşündü yoksa hiçbir şey fark etmeyecek kadar aptal olduğumu mu düşündü tam olarak bilemiyorum. Durumlarını inkar etmek ya da hafife almak genellikle hastaların alışkanlığıydı, bu ilk kez başıma gelmiyordu; birçoğu, yalan söylemenin yanı sıra, ben ona karşı savaşıırken, patojenik inançlarını geçersiz kılmak, korkularının hayatlarını söndürmesini önlemek için hastalık tarafından tüketilmelerine izin verdi.

Senden daha erken öldüm, olayların gidişatının tam olarak böyle olması için kaderle savaşı ve ona rüşvet verirdim, Dorie.

Onu kokusunu içime çekecek kadar yaklaştırabildiğim an, ağırlığını ölçmek zorunda kaldığım andı.

O gün ne kadar kırılğan ve şaşkın olduğunu hala hatırlıyorum: dudaklarıyla gülümsüyordu ama gözleriyle asla gülümsemedi, kendisine dayatılan ve mutlu olmadığı bir yalnızlık içinde yaşıyordu, kararsız ya da beceriksiz olduğunda başını iki yana sallıyordu, dünya için yeterli olmadığını düşündüğünde yüzünü eğiyordu ve içinde muazzam bir acıyı, tek başına katlanamadığı ama kalan tüm gücüyle katlanmak için kendini zorladığı bir acıyı sürüklüyordu.

Kanatları çıkmış, uçamayan, parlayan bir sinek kuşu gibiydi.

Kanepeden inip botlarını çıkardığında, büyükannesinin huzurunda onu daha önce hiç yapmadığım şekilde gözlemlemekte kendimi özgür hissettim: saçları çok uzundu, uçlarında biraz kırışıklık, altın sarısı, doğal sarı, göğüsleri bayat tişörtünün altında zar zor fark ediliyordu, avuçlarımdan daha küçüktü ama iyi şekillenmişti, beli bir kolumu etrafına dolayabileceğim kadar dardı ve ince, minyon bacakları öpücük yağmuruna tutulmak için mükemmeldi.

Ona baktıkça, özellikle de gözbebeklerini çevreleyen açık ışıklarda kendimi kaybettiğimde, kalbim aynı anda daha da hızlanıyor, dalgalanıyor, çarpıyor ve kanıyor gibiydi.

O gözlerde güneş vardı, *Lesern*, ve şafak sökerken gökyüzü, hareketsiz bulutlar, karartılmış yıldızlar vardı.

Şafak söküyordu!

Fotofobi nedeniyle, fotoğraflar, kartpostallar veya hayal gücümün girintileri dışında hiçbir zaman gerçekten hayran olamadığım ve ilk kez yüksek tepemden gördüğüm bir gün doğumu

Her vuruşta göğsümü karıştıran küçük bir kızın çengelli kirpiklerinin arasından yükseliyordu.

Başka hiç kimseyle başıma gelmemişti.

Sağ yanağını süsleyen üç ben - eğer onları bir kalemle bir araya getirseydiniz, güzel bir üçgen oluştururlardı -, kısaltılmış isminin tanıdık sesi ve bu his telaşı arasında nedensel bir bağlantı olabilir miydi?

Yoksa sadece bir olay ya da hatta bir olayın parçası mıydı?

Her neyse... mideye inen bir darbe, duygusal bir dalga, ani bir bağlantı, ani bir çekim, damarlara enjekte edilen şiddetli adrenalin ve heyecandı.

Çok nadir görülen, açıklanamayan ama biyokimyaya göre çok mümkün olan bir şey.

Benzersiz ve çoğu zaman tekrarlanamayan bir fenomen.

Ona sahip olma arzusundan daha fazlasıydı, ruhuna girmek ve kalacak bir köşe bulmak istiyor gibiydi.

O şafağa yaklaşmak, çırlıçıplak soyunmak, kollarımı sonuna kadar açıp yanana kadar sular altında kalmak isterdim.

Ölüm noktasına kadar.

Ama yapamadım; ona dokunamadım, onu düşünemedim ya da ona sahip olamadım.

Sahip olmayı da düşünmüyorum.

Evliydim, bakmam gereken evlatlık bir oğlum vardı ve o da benim hastamdı.

Benim hastam.

Çıplak ayakla ve ne yapacağına karar veremedi terazinin önünde durduğunda, göz kapaklarımı kapatıp mis gibi kokusunu içime çekme fırsatını yakaladım: tatlı ve istilacı, taze ve odunsu, vahşı ve ormanımsı bir kokuydu. Karşı konulmaz ve tehlikeli bir efluvium.

Nesin sen?

Bir çocuk mu yoksa bir hediye mi?

Çok fazla düşünmeden, yavaş ve kararlı bir hareketle, sanki ben susamış bir yabancıymışım ve o da benim şarap testimmiş gibi, kokusuyla sarhoş olmuş bir halde, onu ileri itmek için elimi sırtının alt kısmına koydum. Parmak uçlarından - ince tişörtünden yayılan sıcaklıkla temas halinde - beni dehşete düşüren yıkıcı ve korkunç bir titreşim yankılandı.

Dorothea'nın hassas ve sıkı Fotze'sinin içindeki penisimin sabırsız kasılmalarının görüntüsü, bir yetişkin filmi gibi zihnimde, genişlemiş, morarmış ve şehvetle yırtılıyordu...

Zonkladı, sıktı, nemlendi, hoş karşıladı... ve horoz Hephaistos'tu ve kadın onun demirhanesiydi, soluklar ateş kıvılcımlarıydı ve ikisi de günahtı.

Bu uygunsuz görüntüden rahatsız oldum ve ona bir daha dokunmaktan kaçındım.

Aynı kötü niyetle ona sarılmaya cüret etseydim bileklerimi kırardım, bu yüzden Latince bir özdeyiş ve anlamı hakkında konuşmaya odaklandım ve aynı zamanda ona normal kiloda olduğunu söyledim.

Adet düzensizliği ile birlikte teşhisimi kesin bir yöne işaret eden ilgili bir ayrıntı.

Melanie aracılığıyla Bayan Curtis'i tekrar içeri davet ettim. Elbette kıyafetlerimin altında meydana gelen uygunsuz sallanmaları atlardım ve hem ona hem de Dorie'ye bu ziyaretin sonucunu açıkladım ve bunun atipik anoreksiya nervoza olabileceğini belirttim.

Sevgili Engel gibi.

Dorothea'nın tepkisi tahmin edilebilirdi: Öfkeyle yumruklarını sıktı, ayağa fırladı, geri çekildi ve büyükannesine ifşa ettiğim her şeyi duymamak için kulaklarını tıkadı.

Beni bir düşman, bir piç, onu tehlikeli bir şekilde delen ve öldüren bir pislik olarak görüyordu.

Gözyaşlarına boğulduğunda ve kısa bir süre sonra tökezleyerek yere düştüğünde, dizlerimin üzerine eğildim, dirseklerimi onlara dayadım ve ona hayranlıkla baktım, sanatsal olarak takdire şayan olduğunu düşündüğüm kişisel algımda gıdıklandım.

Gözlerinin etrafındaki, elmacık kemiklerindeki ya da ağzının kenarlarındaki iltihaplı deriyle çok güzeldi; hıçkıra hıçkıra ağladıkça ıslak kirpiklerinin arasından daha fazla gümüşü damla çiçek açıp sızıyordu ve alnının ortasında küçük, şirin bir mercan lekesi de filizleniyordu, bu ona özgü bir özellikti ve her ağlayışında ortaya çıkıyordu... hatta zevk aldıklarında bile.

O sonsuz anda, teninin aldığı rengin kesinlikle baştan çıkarıcı olduğunu, sesini değiştiren hıçkırıkların kışkırtıcı olduğunu, dağınık saçlarının muhteşem olduğunu ve şişmiş dudaklarının canlı, tükürük ve acılıkla parladığını düşündüm.

Saflığın ve yaşamın.

İçimdeki *dacryphile* eğilip dilimin ucundaki o çocuksu çığı yalamak ve tadını çıkarmak, damağımda evirip çevirmek, açgözlülükle yudumlamak, sonra kızı kucaklamak, sıkıca tutmak, biraz daha ağlatmak ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldamak isterdi, ama doktor gerekli çalışkanlıkla onu teselli etti ve en doğru olduğunu düşündüğü şeyi söyledi: *'Kaybettiğin gülümsemeyi sana geri vermek için elimden gelen her şeyi yapacağımı garanti ederim, sadece bana güvenmen gerekecek.*

Ruhumda çok fazla dolaşmadan. Kalbimin
üzerinde süzülmeden.

Bana işkence etmeden, uzuvlarımı
darmadağın etmeden. Beni anlamsızlığa
sürüklemeyen.

Beni kendine aşık etmeden, çünkü zamanımız yok. Ve
çünkü ben seni sevemem.

Aşk kendini sevmektir.

Tek başına, seni küçük ucube!

O yüzden lütfen.

Boğulmama izin

verme. Yoksa sen de

benimle birlikte

boğulursun.

E.K.
Kayıp Küçük Denizkızı

Çok fazla parlıyorsun, çocuğum.
Göremesiniz bile.
Acının sizi gölgelemesine izin vermeyin,
sadece dünyayı aydınlatmayın.
Kör et onu.

EFREM KRUGHER

Berlin, 4 Ekim

o çocuk tam bir baş belasıydı.

Gerçek bir baş belası.

Onun için on altı haftalık bir tedavi planlamış ve onu tıbbi ekibime emanet etmiştim; görevlerini talep ettiğim şekilde yerine getirip getirmediıklarını izlemek ve kontrol etmek için kendimi meslektaşlarımla *süper taraf* olarak konumlandırmıştım.

Dorothea ile ben değil, Dr. Ruiz ve Dr. Nørgård görüşecekti; ben -ekibin bir parçası olmama rağmen- bir tür görünmez gardiyan, yabancılaşmış bir bakıcı olacak, iyileşme kapısının önüne yerleştirilecek, kızın acı kapısını aşmasını ve yolculuğunu elinden geldiğince tamamlamasını bekleyecektim.

Kendimi o ilk - şaşırtıcı, unutulmaz - karşılaşmada hiçbir şey olmadığına ikna ettim.

Ona karşı garip bir çekim hissedebileceğim şüphesini uyandırmak şöyle dursun, onu ihlal etmemiş ya da ona zarar vermemiştim; dürüst olmak gerekirse, olağandışı hayalimi zihnimi dolduran sayısız patolojinin dikte ettiği bir zayıflık anıyla ilişkilendirdim: mutsuzluğum

evlilik, Lili'ye karşı duygu eksikliği, cinsel tatminsizlik, Joël için iyi bir baba olamadığım korkusu, er ya da geç kontrolü kaybedebileceğim endişesi...

Sanırım ikincisine takıntılı olduğumdan şüphelenmiştiniz, değil mi?

Beklenmedik şeylerden nefret ederdim, düşüncelerimin kurnaz merceğinden kaçan her şeyden nefret ederdim, beklenmedik bir şeyi rasyonel olarak değerlendirememekten veya tahmin edememekten nefret ederdim.

Mücbir sebeplerden dolayı başkalarına güvenebiliyordum - örneğin işte - ama her seçim, durum veya önceden belirlenmiş sonuç üzerinde mutlak hakimiyetimi sürdürmek zorundaydım; her şeyin beklediğim gibi gittiğinin görüldüğü o tek tük anlarda bana verilen rahatlamamanın sadece kısacık bir duraklama olduğu sürekli bir döngü içinde yaşıyordum.

Bu aşırı kontrol ihtiyacımı, çok önemsemişim herhangi bir şeye, faaliyete veya kişiye karşı bir koruma biçimi olarak açıklamak istiyorum; açıkça bu zihinsel işlev bozukluğu çok farklı kişisel geçmişlerle ilişkilendirilebilir, benim durumumda babamın beni eğittiği ve yetiştirdiği katılıktan kaynaklanıyordu, beni çok stresli psişik kalıplara hapsetti ve duygu düzenleme ve bireysel davranışın normal gelişimine müdahale etti.

Almanya'da nevrasteni tedavisi görürken, kadere ve onun öngörülemezliğine hükmetmeye yönelik bu *manik* ihtiyacı hafifletmeye, törpülemeye ve sıkıştırmaya çalıştım; ta ki çabamda başarısız olsam da, yaşam deneyimlerim sayesinde asıl yanlış yaptığım şeyin, *Anitya* olarak da bilinen geçiciliklerini dikkate almadan olaylarla yüzleşme yaklaşımım olduğunu fark edene kadar.

Budist doktrininin bu büyüleyici teorisini hiç duydunuz mu?

Eğer aşağıdaki açıklamayı okumak sizi sıkmayacaksa - hala burada, bu rezaletin sayfaları arasında dolaşıyorsanız size şükranlarımı yineliyorum - kısaca ne hakkında olduğunu açıklayacağım.

Yani... gelip geçicilik fenomenlerin geçiciliğinden, değişebilir, geçici özünden, gerçekliğin değişmeden kalamamasından başka bir şey değildir.

Özünde, benim için şeylerin akışıyla ilgili kısıtlayıcı ve sınırlayıcı bir yanılsamadan başka bir şey olmayan kalıcılığın antipodudur.

Gençken, her şeyin bir akış içinde olduğu ve hiçbir şeyin değişmez olmadığı fikrine hep şüpheyile yaklaşırdım, ama itiraf etmeliyim ki bakış açım... özgürleşti.

Yaşamın kendisi doğal süreksizlik döngüsünü temsil eder: doğarız, büyürüz, yaşlanırlar ve ölürlar. Ve aşamalara, insanlara, şeylere, fikirlere, alışkanlıklara bağlanmanın kaçınılmaz olarak ayrılığa dönüşmesini engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur.

Bırakmayı, her zaman kötü bir şey olarak anlaşılamayacak olan değişimi kabul etmeyi öğrenmeliyiz.

Bazen iyileşme için bir fırsat olarak, bazen de kötüleşme riski olarak haber verilir.

İşte... risk de hayatın bir parçasıdır.

Yaşarken, belirsizliklerin bataklığında yürürüz, ruhumuzun mikrokozmosunda, düşme ya da basitçe yön değiştirme korkusuyla *kesin* olduğunu düşündüğümüz şeylere tutunmaya çalışırız, bilinçsizce kişisel gelişimimizi kesintiye uğratırız.

Ve benimle birlikte düşünün... Eğer hiçbir şey kalıcı değilse, ne mutluluk, ne güvenlik, ne de en güzel duygularla ikna olduğumuz anlar, o zaman acı, ıstırap ve kayıp da kalıcı olmayacaktır, değil mi?

Hayata, onun enerjisine geri dönebileceğiz. Özgür olabileceğiz.

Kendimizi hayali bir sonsuzluktan kurtarmak için.

Koşulsuz sevmek, çünkü sevgi *geçici* olsa da

- Bu sıfatın var olup olmadığından emin değilim, her halükarda yine de kullanacağım -, süreksizliği içinde ebedi olabilir: verebilir ve alabilir, iki sevgili arasındaki ilişki sürmese bile yoğun, gerçek, güçlü, iyileştirici olabilir.

Bir insan sevebilir, her anın tadını çıkarabilir, kendini bu sevgiye bağlamadan, çünkü onu kontrol edemeyeceğini unutmamalıdır.

Özgürlüğün, *sonlu* olan bir dünyada sonsuz sevmekten ibaret olduğunu unutmamalıdır.

Umutlarımızın ötesinde seçimlerle, koşullarla, olasılıklarla, fırsatlarla şekillenen ve her gün değişen bir dünyada...

Her lanet gün.

Acı, herkesin kaderinde olan yaşam akışını engelleme girişiminden kaynaklanır, aynı zamanda her olgu gibi gelip geçiciliğe tabi olan ölüm korkusundan da kaynaklanır.

Biri ölür ve sonra *varlığa geri döner*.

Kendimden başka hiç kimseye boyun eğmeyen bir iradem olmasına rağmen, uzun uzun düşündükten sonra hayatın kontrol edilemez olduğunu, değişimin kontrol edilemez olduğunu, zamanın kontrol edilemez olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Ve bu nedenle de sevgi.

Ancak sorun, tüm bu beyinsel mantığı - isterseniz tutarsızlıklarla da dolu - yirmi yaşında tamamen farklı bir aşk kavramına sahip olan genç bir kıza açıklamaktı.

Aşık olmakla sevdalanmak arasındaki farkı bilmeyen genç bir kıza.

Aşıktan korkan bir genç kıza, çünkü annesine *tutunarak* ve ilişkilerinin öngörülemezlikle boğulmayacağına dair kendini kandırarak bunu deneyimlemişti.

Şimdi bu uzun girizgâhın nedenini anlıyor musunuz?

Dorothea, meydan okuyan ve görünürde sorunlu olmasının yanı sıra, aynı zamanda meydan okuyan, asi ve zaman zaman olgunlaşmamış biriydi.

Suçlu sen değildin küçüğüm... Henüz çok genç ve çok kızgındın....

Sabırsızca beni kuşatmaya çalıştığı şehvetli dokunaçlarını - ne utanmaz bir Küçük Denizkızı -, ona çok fazla baktığımda yanaklarının sefahatle nasıl parladığını ve çocukça hakaretler ve işe yaramaz konuşmalar arasında sessiz bir yardım ricasını gizlediği somurtkan tavrını hemen fark ettim.

Duyarlılıktan ve deneyimden yoksun bir erkek olsaydım, onu sadece kötü huylu, öfke yönetimi sorunları olan ve sosyalleşme ve başkalarıyla düzgün bir şekilde ilişki kurma konusunda bariz bir yetersizliği olan biri olarak görürdüm; ancak durumu bundan çok daha ciddi ve karmaşıktı: küçük kızım babasız büyümüştü, annesini yaklaşık iki yıl önce kaybetmişti ve kendisiyle, bedeniyle, moral bozucu ve baskıcı bir topluma uyum sağlamakla ve çok korktuğu yeni bir erotik boyutu keşfetmekle düşmanca bir ilişki yaşıyordu.

Bununla onun her davranışını -çoğu zaman çileden çıkarıcı ve öfkeliendirici- haklı çıkarmak değil, en azından onu bu kadar harika bir şekilde *kusurlu* olmaya iten motivasyonları aydınlatmak istiyorum.

Daha ileri gitmeden önce, istenmeyen ama gerekli bir açıklama yapacağım: Hiçbir zaman genç kızlara ya da yaş farkı - benim yaşıma göre - on yılı aşan kadınlara ilgi duymadım. Liliane'in benden bile yaşlı olduğunu ve size bahsettiğim birkaç metresin yirmili yaşlarını çoktan geçtiklerini hatırlatmam yeterli; aşk hayatımda ergenlik parantezini temsil eden Engel hariç, ama o zaman bile ondan daha gençtim, sadist de olsa masum bir çocuktum.

Bu yüzden hastalarımın baygın küçük gözlerine, cilveli küçük gülümsemelerine ve bastırmaya çalıştığım düşmanlığı tetiklemeye yetecek ipeksi ten parçalarını avcı bakışlarıma maruz bıraktıkları dar eteklerine direnmekte zorluk çekmedim; Hollywood'un en sevilen aktrislerinden biri olan Sophie Queen bile, özel görüşmelerimizden birinde bana ayırdığı cinsel saldırıda sefil bir şekilde başarısız oldu; gömleğimi yırtmasını ve dudaklarımı bir piranha gibi koparmasını önlemek için onu bileklerinden tutmak zorunda kaldım.

Size yemin ederim ki... adil cinste neyi kışkırttığım - akut şehvet ataklarını tetikleyecek kadar - bilime dayansaydım bile benim için net olmazdı...

Sağduyumu kırmayı, mantığımı delmeyi, karımı yumuşatmak ve onu tatmin etmek zorunda kaldığımda bile uykusuz gecelerimde dönüp durmayı başaran *tek kişi* - ve tekrar ediyorum *tek kişi* - birkaç sayfa önce sözünü ettiğim o küçük kızdı.

Beni dinlemesini emrettiğimde sessiz kalamayan serseri, Asklepios kurallarına uymasını emrettiğimde bana itaat etmeyen baş belası, ne kadar acı çektiğini bana göstermemek için sürekli yalan söyleyen ve uygunsuz imalar ve erotik oyunlarla bana meydan okuyan küçük yalancı.

Benim için bir kâğıda yazdığı ve sonra Teichos sepetlerinden birine koyduğu şiir gibi; aynı kâğıt parçasını bugün hâlâ annemin sabah duası olan *Shachrith* sırasında sol koluna bağladığı eski bir deri kapsülün - ya da kesenin - içinde özenle saklıyorum.

Dorie'nin düşüncesizliğine ve ciddiyetsizliğine kızdığımı hatırlıyorum; özellikle de o notu ben değil de babam bulmuş olsaydı, fark edilip oracıkta kapı dışarı edilme riskini göze almıştı. Mitchell'in huzurunda onu azarlamak ve benim o kadar kolay kandırılmayacağımı ona göstermek gerekiyordu; Büyümeye başlamasını, bir erkekle fiziksel ilişkinin saf, derin ve saygıdeğer bir şey olduğunu anlamasını ve kendi değerini küçümsememesini ya da ruhsal açıdan anlamsız bir ilişkide kendini aramamasını istiyordum; bu ilişki ne korkularını giderecek ne de belirsizliklerini dolduracaktı, sadece benden önce eski erkek arkadaşı tarafından -havai ve tutarsız bir olgunlaşmamışlıkla- işgal edilmiş olan taze ilyak tepeleri arasındaki boşluğu dolduracaktı. Bu yüzden Dorothea'nın kendisiyle benim aramda ne kadar büyük bir uçurum olduğu, kendisinden çok daha yaşlı bir adama yaklaşırken ne kadar hazırlıksız ve deneyimsiz olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Benim gibi birinin o boşluğu partideki genç bir çocuk gibi işgal etmekle kalmayıp, zalim bir sultan gibi hegemonyası altına alacağı, boyun eğdireceği, işkence edeceği, *çapalayacağı* - var olmayan bir terim - hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Ve bir zamanlar *Himeros*'ta yaptığım gibi, hayali imparatorluğumda keyifli kölemlerle oyalanma arzusuna yenik düşseydim, sadece evliliğimi ve kariyerimi mahvetmekle kalmaz, aynı zamanda yeme bozukluğu nedeniyle zaten zayıflamış olan sağlığını ve Joël ile kurduğum baba-oğul ilişkisini de tehlikeye atmış olurum.

Kısacası, bu paradoksal durumda kestirme bir yol aradıkça, her şey bana doğmak ya da devam etmek için hiçbir nedeni olmayan akortsuz bir şarkı gibi geliyordu.

Bu yüzden ulaşılabilir bölgeyi kolonileştirmenin, küstah Küçük Denizkızı'nı kuyruğundan yakalamanın, o baştan *çıkarıcı* şiire şöyle cevap verme olasılığı üzerinde - bir anlığına da olsa - oyalanmanın yorucu cazibesine direnmek için çok uğraştım: *'Zevkimin örsünü kullan, çocuğum, hızla çek, sonra solungaçlarına sür,öp, em, yala yut... ve boğulmana izin ver, opal likörümü iç, yut. Biliyor musun, nefes borunun sütlü içeceklerle tatlandığını, dilinin parlak sıçramada sallandığını, boğazının beyaz silika ile bulaştığını hayal edebiliyorum... Karın dudağını süsleyen ve çenene damlayan birkaç inci damlacığı görebiliyorum ve sen şöyle görünüyorsun*

Şimdi gerçekten kirli. Gerçekten sikilebilir, hayır pardon... hoş. Güzel demek istemiştım. Hadi, bana nasıl olduğunu anlat... Hoşuna gidip gitmediğini söyle..."

Ne dersiniz, ona yüreği ampul mısralarla dolu bir yazar olarak yanıt vermek yeterince *şiiirsel* olur muydu?

Yoksa uyuşturulmuş ahlaksızlığın uçurumundan getirdiği fanteziler, özlemler ve arzular için onu suçlama kararım daha mı adildi?

Onu avukatımın, arkadaşının ve suç ortağının önünde küçük düşürmek daha mı adildi?

Onu üç hafta boyunca büyükannesıyla görüşmekten mahrum bırakmak ve ona yukarıdan kibirle bakarak, yere serdiği şeyden tiksindiğini göstermek daha mı adildi?

Aklımdaki gerçek cezanın ne olduğunu bilmek ister misiniz?

Juliette'i gönderirdim, Mitchell ise gösterinin tadını çıkarmak için kalırdı; Dorothea'nın başının arkasını sarardım ve onun da istediğinden emin olarak, onu dizlerinin üzerine çöktürürdüm, bir adım bile atlamadan bu bestenin her bir satırını yeniden üretir ve ağzı tamamen açık, damarlı sikim tarafından engellenerek bana okurdu.

İşte... o zaman ne tür bir canavarı tahrik ettiğini anlayacak ve onu dürtmeyi bırakacaktı.

Ama profesyonel olmalıydım, *lanet olsun* ve profesyonellik bu tür ciddi düzensizlikleri kabul etmiyordu. Bu yüzden kendimi soğukkanlılığımı korumaya zorladım ve doğuştan gelen sertliğimin, kurallara saygı duymasını ve bir daha benzer hatalar yapmamasını sağlamak için yeterli olacağını umdum.

Bir kadından bahsederken yüce bir şair olmadığımı farkındayım; bazen kaba, hoyrat, yamyamca davrandığımı, şüpheli kavramlar ve düşünceler ima eden ustalıkli terimleri çiğneyip tükürdüğümü biliyorum, ama samimi olacağımı, başka biri gibi davranmayacağımı tahmin etmişim.

Küçük kızım için de bana ilham veren şiddetli seksle ilgili herhangi bir kirli kelime veya kıyaslama ayırmayacağım.

Şunu açıklığa kavuşturalım: O benim için birçok kişiden biri değildi, ona asla zarar vermezdim, ona bir ağabey gibi bakardım - yöntemlerim en *nazik* olmasa da -, onu korur ve muhafaza ederdim, onu

Okşamalarından beni alıkoyarak, *okşamalarım*a daha iyi ve fiziksel olarak dayanabilecek duruma gelene kadar onlara boyun eğmemi engelledi.

Özellikle güvensiz ve kavgacı olduğu halsizlik günleri veya duygusal krizler sık sık yaşıyordu; kliniği en çok üzen olaylardan biri Dr. Ruiz'e yapılan saldırıydı. Küçük dikkatsizlikler olabilir, ancak bazen hoş olmayan sonuçlar doğururlar: onunki hastasının kontrolünü tamamen kaybetmesine mal olmuştu. Bu olayı dehşet verici olarak hatırlamalıyım, ancak Dorie'nin meslektaşından uzaklaşmasına neden olurken, aynı zamanda onu doğrudan kollarıma sürükleyen ilk olaylardan biri olduğunu öğrenince şaşıracaksınız.

Olanlardan haberdar olduğumda, operatörlerden onu dinlenme odasına götürmelerini istedim, onunla tamamen mahremiyet içinde konuşmak istediğim sessiz ve تنها bir yerdi - Juliette ile paylaştığı odaya girmiş olsaydım yapamayacağım bir şeydi.

Onu koltukta cenin pozisyonunda, omuzlarına kadar battaniyeyle örtülü olarak yatarken görmek, gözlerimi ve kalbimi sadece Joël'e karşı hissettiğim bir şefkatle dolduran tatlı bir görüntüydü.

O çocuk saf ambrosia'ydı - tanrıların içkisi - ruhumun duvarlarından damlıyordu, ellerimi daldırmak ve sonra ağzıma götürüp tatmak istediğim bir nektardı; mantığını körelten güçlü bir narkotikti; onun doktoru olmadığım ve evli olmadığım, sadece bir erkek olduğum var olmayan bir dünya gibiydi... Kendi düşüncelerini ifade etmekte özgür, onu tanımakta özgür, ona dokunmakta özgür, başkaları için, karısı için, sicili için, toplum için, ahlak için doğru olanın değil - bir kez olsun - kendi istediğinin peşinden gitmekte özgür.

Bütün bir hayatı yaşamadan geçirmişt看.

Dayakların, görevlerin, sorumlulukların, emirlerin arasında tek hakkım nefes almak ve ölmemektir çünkü Markus'a göre acıma ne zaman son vereceğime bile karar veremiyordum.

Ne zaman mutsuz olmaya başladım?

Muhtemelen Salome'nin rahminden çıktığım andan itibaren ve eğer kader benim için neşesini saklı tutmaya devam ederse, cesedim yeraltında çürüyüp solucan yemi olana kadar da öyle olacağım.

Ancak, benim melodramatik acımı görmezden gelem ve küçük Dorie ile devam edelim.

Odanın yumuşak Chester'ında tek başına, soğuk ve çaresiz bir şekilde uyukluyordu; benden başka kimse olmadığı için dizlerimin üzerine çökerek onu, güzelliğine kamburunu çıkarmış bakan dev bir canavar gibi yakından inceledim. Gözbebeklerinin titreyen göz kapaklarının altında huzursuz olduğunu, uzun kahverengi kirpiklerinin -bu nedenle altın rengi saçlarından daha koyu- bir oyuncak bebeğinki gibi uçlarından hafifçe kıvrılmış dikenler gibi olduğunu fark ettim. Kalkık burnu kurnaz yönünü kanıtlıyordu; ince tırnakları bir kedinin pençeleriydi, görünüşte uysal ama başıboş ve etobur bir jaguarın. Onu yatıştırmak ya da korkunç bir kabusu karşı mücadele ettiği rüya gibi bir boyuta girerek onu rahatlatmaya çalışmak için, dev avucumu ancak dolduran tatlı, gür, sıcak, pembe bir kıvrım olan yanağını okşadım. Daha fazlasını yapmaya cesaret edemezdik: eğer fark edilseydik, meslektaşlarımdan biri bile bir hastaya gösterdiğim tehlikeli derecede yakın ilgiyi fark etseydi, derhal açığa alınırdım ve en kötü senaryoda, bir yargıç önünde suçlarımın hesabını vermek zorunda kalırdım.

Kaçmak istediğim ve aynı zamanda Liliane'a karşı duyduğum suçluluk duygusu ile önlenemez günah işleme ihtiyacı arasında zikzaklar çizerek büyüyen bir arzuyla beni tüketen bu işkenceyi nasıl haklı çıkarabilirdim?

Peki bu yaratık neden benim günahımdı? Faun'u

öldürecek olan zehirli dut mu?

Düşüşümü ve mahvoluşumu işaretleyebilecek tek kişi?

Değil Yapamadım.a açıkla Ben de, vardı. oldu
her şey Çok hızlı.

Biyokimya uzmanları nerede? Yıldırım

çarpmasını kim tanımlayabilir?

Ben bir psikiyatristim, benden alanım olmayan bir alana girmemi istemeyin, Tanrı aşkına!

Ben Friedrich Wöhler değilim!

Dorothea başını oynatarak elmacık kemiğini tenime sürttü ve ben yanmaya başladım; içimdeki kargaşa beni düşsel bir boşluğa sürükledi, şehvet dolu bir titreme tüm kaslarımı, özellikle de alt kaslarımı kasıldı ve

Sonra kendime izin verdim - yine büyük bir özdenetimle - başparmağımla dudaklarını okşadım.

Ana hatlarını çizdim, her dalgalanmayı ezberledim.

Ne kadar etli, ne kadar parlak renkli, ne kadar şehvetli olduklarını daha önce belirtmiştim; parmak ucum çok hafif bir tükürük tabakasıyla ıslandı, sonra ılık bir nefes, rahat bir iç çekiş, uzuvların kısa süreli bir sarsıntısı ve küçük kızım yeniden huzur bulmuş gibiydi.

Bundan o kadar gurur duydum ki gülümsedim, aptal egom kan, adrenalin ve öfke pompaladı, ancak endişe bu muzaffer anı söndürdü ve uygun rasyonalitenin geri akmasına izin verdi.

Ne oldu sana?

Arkanızda sürüklediğiniz acı nedir? Annenin ölümü mü yoksa başka bir şey mi?

Başka kim sana zarar verdi?

Neden birinin seni defalarca öldürdüğü izlenimine kapılıyorum?

Ve burada, önümde, senin sadece bir parçan var?

Bizi ayıran ama ikimizin de asla diğerine doğru yürüyemeyeceği o yıldız yoluna bakmak için hemen arkamı dönmek zorunda kaldım.

Ondan binlerce öpücük çalabileceğim ve onun beni parmaklarımın arasında açan tomurcukların coşkusu gibi süpürebileceği o kutsal evrene hiç dokunamadan, ölmekte olan bir karanlıkta ısıltısını izleyecektik.

İlk görüşmemizde Bayan Curtis'e yalan söylememiştim: '*Gençler, biz yetişkinlerin artık olmadığı şeyi olma cesaretine sahipler*'.

Dorothea, benim onun yaşındayken olmaya asla cesaret edemediğim şeydi; belki de bu yüzden ona bu kadar hayranlık duyuyor ya da şaşırtıcı bir şekilde ona bağlı hissediyordum.

Yine de bu bağlantıdan, bu yasadışı ilgiden, bu yasak hayallerden Dorie'nin hiçbir zaman haberi olmamalıydı.

Ona karşı duyarsız görünmek istemezdim, çünkü gerektiğinde soğuk, alaycı ya da acımasız görünmekte oldukça iyiydim, ama gönül işlerinde biraz daha az pratiktim. Eğer bana aşık olsaydı, aramızda bir gelecek olmasını umsaydı, onu mahvetmekten başka bir şey yapmazdım, çünkü - yaş farkımız bir yana- ne Liliane'i ne de

Joël, yasadān onay almak için bu kadar uğraştıktan sonra değil.

O zaman, Dryad'ımı ormanında kovalamak istememe neden olan o garip masal ısıltısını bastırırdım; Arada sırada kendime vadi zambaklarının ve beyaz çiçeklerin kokusunu içime çekmeme, ona sevgi dolu bir gülümseme vermeme - sık sık gamzemi sevdiğini söylerdi - ve onun ve benim bir neşe, keyif ya da basit bir rahatlık boşluğu hissetmeye ihtiyacımız olduğunda onu kucaklamama izin verirdim, ama sadece tedavi amaçlı, sadece doktor ve hasta arasında gerekli anlayışı kurmak için, gizli bir ilişki ya da bir salon macerası için değil.

Bu niyetle onun için çaldım ve en çok değer verdiklerimden biri olan dolmakalemimi ona verdim; ondan bir şarkı yazmasını, hayatı boyunca geliştirdiğı tutkularında kaybettiğı coşkuyu aramasını istedim.

Beni dinledi ve henüz bana ifade etmediğı ama benim algılayabildiğim en yakışksız düşüncelerin gölgelerine karışan o bakışlarla bana baktı.

Gözleri yüzümün kırışıklıklarını kovaladı, irislerimin kirli okyanusuna daldı, kaslarımın kenarlarına girdi, elbisemi ve giydiğim her şeyi soydu ve doyumsuz bir çılgınlığın, açgözlü bir oburluğun, trajik ve ezici bir şehvetin kanımda akmasına neden olan yavaş, dayanılmaz, çocuksu bir şehvetle sinirlerimi çember içine aldı.

Mutlak ve ölümcül bir zorunluluktan.

Eğer onu kendi kişisel ölümsüz cennetime götürebilseydim, onu piyanonun başına oturtur, yumuşak kalçalarının arasında en derin şehvetin tuşlarını parmaklar ve inlemelerinin, boğuk fısıltılarının, gizli arzularının melodisini dinlerdim...

Ama bu heyecan verici deneyimde benden önce küçük arkadaşım, eski erkek arkadaşım, acemi, rock akorları çalan... Andrew vardı.

O küçük pislik -kendisinden bahsederken kullandığım alaycı ve sinirli tonu mazur görün- kliniğıme uyuşturucu katılmış bir paket sigara getirmeye cüret etmekle kalmamış, bir tanesini Dorothea'ya uzatmış ve onu ikna etmeye çalışmıştı; yakışıklı ve din bir satirin kayıp cariyesini kavrayışının georgik idilini resmettiğim aynı odadaki sağlıksız sersemliğinden yararlanmak için.

Bu muhteşem pastoral resimde, bir *çocuğun* araya girmesinin ne kadar alakasız olduğunu tahmin etmenize izin veriyorum - büyük ve büyüleyici satirin yakınından bile geçmiyor, sakın ha! - Platin sarısı tüylerle kaplı, kollarında ve boynunda estetik zevkinden şüphe etmeme neden olan bol miktarda dekoratif dalgalı çizgiler vardı.

Böyle bir çalışmanın ne kadar umutsuz ve korkunç olabileceğini bir düşünün!

Eğer olgun bir adam olmasaydım, izi birkaç saat içinde kaybolacak olan sıradan bir tokat yerine o akşam onu kapı dışarı ederdim.

Beni alarma geçiren ve soğuk terler dökmeme neden olan şey Dorothea'nın durumuydu; onu boş bakışları, dağınık saçları, buruşuk gömleği ve köprücük kemiği hizasında muhtemelen onun neden olduğu büyük mor bir yama ile yakaladığımda şiddetli bir öfke gözümü kör etti. Ona seslenmeye, onunla konuşmaya çalıştım ve sesimin kulak zarlarına ulaşmasına rağmen, vücudundaki madde nedeniyle akli başında olmayan zihnine nüfuz etme şansının olmadığını fark ettim. *Efrem* çocuğu boğmak isterdi ve eminim ki onu zincirlerle süslü zürafaya benzeyen boynundan tutup öldürmek için tek bir elime ihtiyacım olurdu; öte yandan *doktor*, iyi tavsiyelerin habercisi olan bilgeliğine güvenmek ve her ikisinin de yaptıkları numaradan çabucak kurtulmalarını sağlamak zorunda kalacaktı.

İlk alternatif beni doğrudan bir hücreye götüreceğinden, sağduyulu davranarak ikincisini seçtim.

Arabasının anahtarlarına el koyup uşağa teslim ederek o veletten kurtuldum ve ardından bu kabahatin küçük kurbanına odaklandım. Dorie bana bakmaya bile cesaret edemiyordu, sanki bana ihanet etmiş ve sevgilisiyle çiftleşirken yakalanmış gibiydi; okul eteği bacaklarını o kadar yukarı kaldırmıştı ki külotunun menekşe rengini görebiliyordum, ama onu bu kadar yakından izlerken yakalanmaktan kaçındım ve onu kaldırmaya gittim. Ayağa kalkamıyordu ama kalkabilseydi bile benimle bu kadar yakın temas kurma fırsatından mahrum kalmayacağından şüpheleniyordum.

Açıkçası ben de kendimi bundan mahrum bırakmazdım.

Onu bağıma basar basmaz, çelimsiz, parfümü dumandan ve gençlik sarhoşluğundan bozulmuş, titrediğini, hızlı nefesler verdiğini hissettim; saflık ve kötülük, küstahlık ve alçakgönüllülük, kötülük ve alçakgönüllü merak dolu gözleriyle beni aşağıdan tartıyordu. Ve aynı şekilde bakışlarım, varlığımın en iğrenç erkekliğini utanmazca baştan çıkaran vücudunun her küçük parçasını yakaladı; sol dizinde küçük bir yara izi gördüm, belki de eski bir düşüşün iziydi, sağ yanağındakine çok benzeyen birkaç aslan beni daha, zarif kahverengimsi bir tenin çıplak omzunu tıraş ediyordu.

Bronzlaşan teninin altından bir akışa dönüşeceğinden ve güneşte barok bir süs gibi parlayacağından emindim.

Juliette'in uyuduğu odaya girerek klinik kurallarından birini çiğnedim ama küçük kızımı yatırmak için bu gerekliydi.

Onu nazikçe yatağa yatırdım, botlarını çıkardım ve erdemli bir babaymışım gibi onu yatağa yatırdım. Kızlar romantik ideallerini baba figürü üzerine inşa etme eğiliminde olduklarından, tüm bu sevimlilik konusunda dikkatli olmalıydım; Dorothea adamla tanışmamıştı bile - kısa bir süre sonra bana itiraf ettiği gibi - bu yüzden beni bir rol model olarak almış olabilir.

Haddimi kesinlikle aştığımın farkında olmama rağmen, hala sersemlemiş bir halde gömleğimi kavrayıp beni yüzüne doğru çekerek belli belirsiz bir şekilde 'Teşekkür ederim' diye fısıldadığında ona tutundum.

Ona o kadar yakındım, o kadar sefil bir şekilde açılmıştım ki, arzum onun duymasından korktuğum kükreyen bir gök gürültüsüne dönüştü.

Biraz daha eğilebilir, dudaklarını dudaklarımla mühürleyip dilimle açabilir, sadece birkaç dakika, sadece bir damla nektarının tadına bakabilirdim.

Nasıl öpüştü?

Nefesini nasıl ayarlayacağını biliyor muydu?

Kendini hiç yaşlı bir adama vermiş miydi?

Onu nasıl memnun edeceğini bilir miydi?

Ben, eminim, onu yiyip bitirir, parçalardım, ikimiz de kendi tutkumuzda boğulana kadar becerirdim.

Juliette'in birkaç metre ötede yatakta yatıyor olması benim için önemli değildi, acemimle gerçekten eğlenmek isteseydim geri adım atmazdım.

Gözlerinde, rahatsız edilmediğimiz ilk suç ortaklığı anımıza layık bir son verme umudunu okudum; Dorothea kendimi bedenine teslim etmek, çarşafı üzerinden yırtıp atmak ve onu hoş soluklarla doldurmak istediğim çaresizliği fark etmeden önce kesmek için acele ettiğim kaynayan bir damlayla gerçeklik bir an için battı.

Kendimi o göz kamaştırıcı şafağa atmak ve bir şehvet bulutunun üzerine inmek istedim.

Çıplak, büyük, hayranlık uyandıran *erkekliğimle*. Ama asla teslim olmayacaktım.

O sersemlemişken değil, o soğuk yatakta değil, kliniğin duvarları arasında değil, bizi görüp kınayabilecek birinin huzurunda değil.

Ve hepsinden önemlisi, fiziği gözlerinin altındaki solgunluğu silmeden, asteni geçmeden, bel çevresindeki santimetreler artmadan önce değil...

Küçük kızı ezmeden ya da ona zarar vermeden titreyen çekiciliğimi zamanında dizginledim.

Saçlarını okşadım, saten iplikler gibi parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim, sonra alına ayık bir öpücük kondurdum, midemi bulandıran tatlı kokusunu içime çektim.

Bağırsaklarım düğümlenmiş, tedirgin, gergin, önümde yakıcı, öfkeli saatler olduğunun ve eve gider gitmez hastamdan küçük yudumlarla alacağımı Liliane'den talep edeceğimin farkında olarak odadan çıktım...

E.K.
Sizin doğanız

*Bir hayvan gibi, ormandaki bir gezgin gibi, sana çekiliyorum. Bana bakışınla,
gülüşünle, ağlayışınla ve yürüyüşünle.
Arkanızdan sürüklediğiniz gölgeden bile.*

EFREM KRUGHER

Berlin, 8 Ekim

Bazen ısırgan ve biraz da inatçı alaycılığımın beni sizin gözünüzde bir palavracı, bir hödük, bir hödük olarak gösterip göstermediğini merak ediyorum, ama size hala bir sadist olduğumu hatırlatmak isterim - *Himeros*'ta yaşadığım tüm hain deneyimleri, Giselle'in bazı vahşi ilişkilerimiz sırasında kazara kendine zarar verdiği veya acımasızca kırbaçlanmamı istediği zamanları listelemeyecek olsam da - öyleyim, Özümde öyleyim ve ara sıra, basit yazılarda bile, şirret Andrew'u ya da küstah Dorothea'yı ya da hedef aldığım talihsiz her neyse onu aşağılamaktan ince bir zevk, kibirli bir kendini beğenmişlik, örsten çekice kadar çalkantılı bir sarsıntı yaşıyorum.

Bu yatkinliğim konusunda endişelenmiyorum, zaten ilk şok ve sonunda sapkın dürtülerimi kabullenme evresiyle yüzleştim ve üstesinden geldim. Neyse ki, Krafft-Ebing gibi ünlü psikiyatristler - yurttaşım, oh... ich *fühle mich geehrt* - bize sapkınlığı, yalnızca birine zarar verme ve rızasını ortadan kaldırma niyetiyle içgüdülerimize teslim olduğumuzda yasadışılıkla sonuçlanan evcilleştirilemez bir gücün ifadesi olarak görmeyi öğretti; diğer tüm durumlarda, kendimizin en yüksek ifadesinden, temel bir ihtiyaçtan, enerji f i d e s i n i n doğup büyüdüğü tohumdan başka bir şey değildir

psişik, en çeşitli cinsel arzulara erişmek ve bunları bilmek için gerekli olan yaşamsal dürtü.

Bugün size sol gözümünden alnıma kadar uzanan şiddetli bir küme migreni ile yazıyorum, bu nedenle konuşmalarımı her zamankinden daha ağır bulursanız, bunun nedeni bu olabilir...

O halde, yasadışılık teorisi göz önüne alındığında, koridorda dolaşan Dorie'ye baktığımda suç işlemiyordum, meraklı bakışları koridoru süsleyen heykellere çevrilmişti, o eski amfibilerle hafif tembel adımları ayaklarını ince bilekleri için çok büyük gösteriyordu, Ya da bahçede, bir karaağacın esintisi altında otururken, dişlerinin arasında dolmakalemim ve elinde, iyi bir küçük kız gibi, nazik doktorunun tavsiyesi üzerine berbat etmek zorunda kalacağı fikirleri, dizeleri ve diğer her şeyi çizmeye başladığı küçük bir defterle bağdaş kurduğunda.

Dorothea, sarı bukleleri, muzip kirpikleri ve çekici kalçalarıyla tamamen habersiz, yürek parçalayan bir güzelliğe sahipti.

Hayatınızın geri kalanı boyunca sizinle kalan ve kurtulamadığınız bir cümle kadar güzel.

Gözleri sizi ondan mahrum bıraksa, aynı renklere sahip olmayacağı için başka bir yerde hayran olamayacağınız bir gün doğumu kadar güzel.

Şehvetli bir iblis, baştan çıkarıcı küçük bir şeytan, hilekâr bir peri kadar güzel.

Yabani bir çiçek.

Ve bu güzelliği elimden geldiğince, sessizce, onu görmemiş gibi yaparak yanından geçtiğimde küçük bir kayıtsızlığın, neyi yanlış yaptığını ya da kliniğimde benimsenmesi gereken doğru davranışın ne olduğunu anlaması için onu azarlamam gerektiğinde abartılı bir ciddiyetin arkasına saklanarak kavradım, Rahatsız edici bir prosopopeia - bu terimde çok fazla *p* var - onu reddettiğimde, ona evli olduğumu, bana asılmayı bırakması gerektiğini çünkü hormonal bir krizin ortasında oynayacak küçük bir çocuk olmadığımı ve bana dokunmaması veya kuracağımız basit profesyonel ilişkinin sınırlarını aşmaması gerektiğini söyledim.

İtaatsizlik ettiği ya da isyan ettiği sık diyebileceğim durumlarda, en etkili çözüm onu cezalandırmaktı.

Her zaman olduğu gibi, size gerçeği itiraf ediyorum: bu kliniğe özgü bir yöntem değildi, meslektaşlarımın farkında olduğu bir yöntem değildi veya

hastalarla birlikte uygulamış olmaları gerekirdi.

Şunu açıkça belirtmek isterim ki ben asla bir doktor ya da örnek alabileceğiniz bir insan olamam, sadece yapmamanız gereken her şeyi anlayabileceğiniz biri olabilirim.

Olunmaması gereken her şey. Acı

çekmemesi gereken her şey.

Cezalandırmayı seviyordum çünkü ben de yıllarca cezalandırılmıştım.

Kibar bir çocuk ya da ciddi bir öğrenci olmam fark etmezdi, en azından on dört yaşına kadar, Markus suratıma iki tokat atmayı hak ettiğimi düşünürse, en ufak bir tereddüt göstermeden bana sert, şiddetli bir tokat atardı; çocukken birkaç dişimi bile kırmıştı, kendine has, mesafeli ve sivri bir gülümsemeye nasıl olsa düşeceğimi iddia ediyordu.

Babam doruğa ulaşan bir sadizmden muzdaripti, kelimenin tam anlamıyla herkese işkence etmeyi severdi, bu ister metresleri olsun ister rahmetli karısının doğurduğu küçük bir çocuk, bağırsaklarını aşındıran kötülüğü boşalttığı, serbest bıraktığı ve döktüğü sürece kayıtsızdı.

Kendini eğlendirmekten hoşlandığı en tuhaf uygulamalardan biri buz kullanmaktı.

Buzdolabımızdan çıkardığımız, sıcaklığı iki derecenin altında olan küplerden değil, laboratuvarda üretilmiş ve nereden satın alacağımı bilmediğim belirli ambalajlara yerleştirilmiş, sıcaklığı sıfırın altında elli derecenin altında olan kuru buzdan bahsediyorum. Bu da küçük bir dilimin cildi ilk beş saniyede uyuşturmaya ve sonraki beş saniyede yakmaya yeteceği anlamına geliyordu.

Bu tür bir sıcak işkenceye maruz kalmamın nedenleri en önemsiz olanlarıydı: beni şüpheli bir konuya maruz bırakırken omuz silkmesi, çok fazla yüz buruşturması, bir çocuk için kabul edilemez bir küfür veya ifade: aptal, iğrenç, bok, pislik, deli. Özellikle bu sonuncusu onu çok etkiledi, bu yüzden beni bileğimden ya da kolumdan tutup karanlık bir odaya sürükledi - annesinin kıyafetlerini diktiği ve yamaladığı atölyesinin yanında - penceresiz, sadece siyah ses geçirmez duvarlar ve tavandan sarkan bir ampul. Değerli sandıklar gibi duvara yaslanmış, içinde para ya da mücevher değil, yılan şeklinde demir kulpları olan büyük modern sandıklar vardı.

Markus'un cariyeleriyle birlikte erotik amaçlarla kullandığı tanımlanması zor veya abartılı nesneler.

Benimle birlikte olduğunu söylediği amaçlar için Neyse ki beni döverek asla tahrik olmadı - bunu kesin olarak söylüyorum -, yaralarımı sarmak için soyunmamı emrettiğinde bile beni asla ihlal etmedi veya okşamadı, ancak kafası karışmış bir çocukluk sürüngenini takip edersem, emrini görmezden geldikten sonra, cinsel organlarıma acı veren çubuklar sürmekle tehdit ettiği veya başka türden garip işkencelerden bahsettiği oldu, bir erkeğe acı vermenin kaç yolunu bildiğine dair büyük bir kültür gösterdi.

O bir piçti, evet, ama pedofil değildi; oğlunu asla istismar etmezdi.

Geçmişimden bu oldukça rahatsız edici alıntıları size merhametinizi veya acımanızı uyandırmak için anlatmıyorum, bunlar almak istediğim duygular değil, sadece şunu açıklamaya çalışıyorum, önce Markus'un sonra da benim geliştirdiğim iki sadist eğilim arasında genetik bir ilişki olmamasına rağmen, onun kınanacak davranışları psikolojik olarak benim cinsel deformasyonumu etkiledi, beni saldırgan ilişkileri tercih etmeye, ondan farklı bir şekilde de olsa acıdan zevk almaya teşvik etti: Onunki acı çeken kişide ciddi rahatsızlık yaratan zararlı bir patlamaydı; benimki ise yalnızca rızası olan partnerlerle cinsel uyarılma arayışına yönelik zararsız bir uyarım.

Kısacası, bizi farklı nitelikte iki canavar haline getiren önemli bir fark vardı: O, çoğu zaman etkisiz olsa da tedaviye tabi tutulmak zorundaydı; ben ise kontrolü kaybetmemek için dikkatli olmak ve sadece belirli sınırlar ve koşullar altında tatminimi sürdürmek zorundaydım.

Bu, beni küçük Dorie'yi benden korumaya, uzak tutmaya iten birçok nedenden biriydi, çünkü ben yeni uyarıları çok pervasızca keşfedecek bir oyuncak değildim.

Bir çocuğun başa çıkamayacağı bir savaş makinesiydim.

Çok genç olduğu için görünüşümden o kadar etkilenmişti ki - çoğu kadında olduğu gibi - gözünü bana dikmişti çünkü kaypak, sıırım gibi erkeklere alışık değildi. Erken yaşlarda

haftalarda fark etmiştim ki ne kadar utangaç ve kutupluysam, onun gözünde o kadar cazip görünüyordum, sınırsız bir meydan okuma, kapılması gereken bir ödül.

Bir gün, yeni gelen şefkatli kızımın rahatsızlığını daha iyi anlamak için Dr. Ruiz'den onunla ilgili ilk izlenimlerini bana anlatmasını istedim.

O öğleden sonra bir bankta oturmuş, genellikle küçük kardeşleriyle birlikte parkta dolaşan, güllerin ve çalıların arasında zıplayan bir kedi yavrusunu kucağıma almıştım. Birkaç aylıktı, en son gelen, tüylü, benekli grimsi sarı bir kürkü vardı, kuyruğunda daha açık renkli bantlar vardı, küçük bir dişi kaplan gibiydi. Ve bir dişi kaplan gibi parmak uçlarımı ısırmakta da ustaydı.

"Kaybolmuş bir kıza benziyor. Annesi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor, yaklaşık iki yıl önce öldü. Babası hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sanırım onu terk etti, ya da bazı bölük pörçük ifşaatlarından bunu çıkardım. Efrem, dinliyor musun?"

Nina benimle konuşurken gözlerinin içine bakmamamdan ve huzursuz kediciği kucağımda tutmayı tercih etmemden nefret ediyordu. O oyuncu küçük top karnıma yuvarlanır, elbisemin bir kanadına tırmanır ve omzuma ulaşmayı başardığında, bir avucumu arkadan etrafına sarar ve onu çömelmiş bacağımın üzerine geri indirirdim. "Tabii ki dinliyorum. Başka ne fark ettin?" Kitty işaret parmaklarımdan birini yalamaya başladı ve ben de gülümseyerek küçük dişlerinin üzerine sürdüm. Nina ise birden sessizleşti ve yavru kedinin neredeyse küçük bedeninin yarısı kadar uzun olan erkek parmağını iki patisiyle kavrayıp ucunu yalamaya devam etmesine baktı.

Oh, hangi pisliği anımsadığını hayal edebiliyorum, benmerkezci meme uçları olan dikenli doktoru...

"Erkeklerle ilişki sorunları ve kendi bedenine karşı belirgin bir güvensizliği var. Sanırım eksikliğini hissettiği kesinliği onlarda arıyor." Eski sevgilimin sesi bana farklı geliyordu, tiz ve melankolik bir hüznle bezeli. "Onun için bir erkek tarafından takdir edilmek aynı zamanda kendini güzel hissetmekle eşdeğer. Deneyimleri hakkında biraz sohbet ettik... bana fazla bir şey itiraf etmedi ama özellikle zevk aldığı şeyi anladım - kelimesi kelimesine sana onun sözlerini aktarıyorum: 'Kalçalarımın arasına girmek isteyen küçük çocuklarla alay etmek. O aptallar beni kolay biri mi sanıyorlar? Yine de biliyorsunuz Dr. Ruiz, onların akıllarını kaybetmelerini izlemek beni deli ediyor.

benim için. Bana güç veriyor ama kendimi hiçbirine bağlayamıyorum. Sarkacımda tek başıma sallanmayı seviyorum."

"Hmm..." Kimi zaman laf kalabalığı yapıp uzun uzun konuştum, kimi zaman da kaba bir böğürme, doğrudan soru sorma ve etkilenmiş cevaplardan oluşan bir karmaşa yaşadım; bu durumda -belki de merakımı en çok cezbeden hasta olduğu için- kendimi ifade etmeden önce uzun uzun düşündüm, ses tonumun ikincil bir ilgiye ihanet edebileceğinden endişe ettim. "Kompulsif baştan çıkarma o zaman."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Nina ateş saçaklarının altından kara bir kaşını kaldırdı.

"Siz onun psikoloğusunuz. Ben sadece tahmin ediyorum."

"Senin hakkında da bir şeyler söyledi."

"Ne gibi?" Sorum biraz fazla sertti ama o aldırmadı.

Ah, tanrılar... bana karşı hep cömerttiler.

"Size katlanamayan, büyükannesiyile görüşemeyeceği fikrinden hoşlanmayan ve ondan nefret ettiğinize inanan türden."

Falanksım hala nemliyen, kuadrisepslerimin üzerinde yüzüstü yatan yavru kedinin küçük yüzünü yaladım; kızın neden ondan nefret ettiğimi düşündüğünü çok iyi biliyordum. Yaklaşımlarına karşılık vermedim, kibirliydim ve kıyafeti için onu azarladım. Beni kazanamıyor, bana boyun eğdiremiyor, beni kontrol edemiyordu ve bu onun kafasını karıştırıyor, sinirlendiriyor, moralini bozuyor, evli bir adama sırf eğlence olsun diye boyun eğdirme arzusunu kamçılıyordu.

"O daha genç, bize ve kliniğe alışması gerekiyor. Ona zaman tanıyalım." Yavru kediye yere bıraktım, pençesini çitin arkasından çıkan bir çift siyah kulağa, küçük kardeşlerden birine doğru uzattığını gördüm ve dikkatimi kollarını önümde kavuşturmuş olan seksi *yavru kediye* çevirdim. Banktan kalkıp gömleğinin yakasına kaçamak, soğuk bir bakış attım - daha önce yağlayıp neşeli bir leylak rengi olana kadar ağzımda karıştırdığım iki ilginç göğsü vardı - ve bir ayak bileğini diğerinin üzerine koydu, her sabah koşu yapan bir sporcuya yakışır şekilde iri kalçalarını sıkma için bir ayağını öne doğru hareket ettirdi.

Eğer gitmemiş olsaydım, son randevumuzda onu neden terk ettiğim konusunu açacaktı.

Ona ne söylemeliydim?

Cazibesi bana günden güne daha az lezzetli geliyordu, artık onu öpme arzusuyla yanıp tutuşmuyordum, vücudumun her kasılması

sönmek üzere olan sönük bir ateş olduğunu ve onu eve bırakıp yatağıma döndüğümde kalbimin boş ve kurak olduğunu hissettiğimi? Kimseye aşık olamazdım ve eski kız arkadaşlarımı asla suçlamadığım gibi, onlar da geçici olduğu kadar ani olan bu istilacı duygular için beni suçlamamalıydılar, çünkü önyargı, onlar beni düşündü her zaman ve pislik .. Çift, Özellikle de ilişki sona erdiğinde.

Ve Nina, beyaz bir yalanı saf gerçeğe tercih eden türden bir kadındı.

Yaklaşan bir röportaj bahanesiyle ona teşekkür ettim ve elbisemden birkaç kedi tüyü kopararak onu geçtim; onu bana yaklaştırmaya, pazularına elini koymaya, bana kur yapmaya ve kesinlikle uzak tutmak zorunda olduğum arzularımı - geçici de olsa - yeniden canlandıracak bazı müstehcen şeyler fısıldamaya teşvik edecek daha gizli bir yaklaşımın cüretini uyandırmaktan kaçınmak istedim.

Bu kısa sohbetten çok fazla bilgi edinemedim, ancak Dorothea'nın bende, bedeninin reddedilmesiyle ve kendisine hayran olanların ya da ondan yararlanmak için hayranmış gibi davrananların bakışlarında kendini bulmaya duyduğu sürekli ihtiyaçla ilgili kişisel tatmin için baştan çıkaracak birini gördüğüne dair şüphelerimi doğruladı.

Ona nasıl baktığımı fark etmiş miydi? Bu yüzden mi onun keyifli hedefi haline gelmiştim? Hayır, hayır, imkansız.

Havada onun eziyet verici kadınsı kokusunu her kokladığımda içine düştüğüm uçurumu kavramasına izin vermeyecek kadar hesapçı ve kurnazdım.

Doğuştan bir taklitçiydim.

Hemen bir Nobel Ödülü ve ayakta alkışlanmayı talep ediyorum. Ya da daha sonra.

Kısa bir ara vereceğim, Lesern. Migren kötüleşti, acilen bir triptan gerekli....

Böyle bir hikayeyi nasıl anlatırsınız?

Rahatsız edici, gerçek, bunaltıcı ama ifşa edilmeye, okunmaya veya bilinmeye uygun olmayanlardan biri mi?

Evli bir adamın sorunlu, yetim ve inanılmaz derecede yakışıklı 20 yaşındaki bir kıza duyduğu kara kara düşünen, aşk dolu çekimin hikayesi, yüzünü buruşturan, gökyüzüne bakan gözler, uygunsuz sözler, pırıl pırıl gülümsemeler ve altın tomurcuklarından saçlar arasında nasıl anlatılır?

Ah, şükürler olsun ki bir roman yazmıyorum ya da hayatta nasıl günah işleneceğini ya da bir sevgilinin amina ya da götüne karısı fark etmeden nasıl girileceğini öğreten bir metin yazmıyorum.

Ve eğer şans benden yanaysa, bu alıntılar yakında yırtılacak ya da yakılacak, ancak sizi biraz eğlendirdiğimi hayal etmek hoşuma gidiyor...

Öte yandan, duygusal deneyimlerimin dramında, bu yolculuğu daha az yapabilecek bir tutam komediyi de sizin için saklıyorum... bugünün gençlerinin dediği gibi? Sıkıcı mı?

İşte, daha az *sıkıcı*.

Tuhaf hikâyeme devam edecek olursam, küçük Dorie'yi yatıştırmak için *bulduğum* çözümlerden biri onu cezalandırmaktı ve bunu azgın bir vahşi olduğum için değil - *sei nicht vulgär, Arzt!* - onun çılgınlıklarından zevk almak isteyen azgın bir hayvan olduğum için değil - ki daha uygun koşullarda kesinlikle zevk alırdım - ama küçük kızımın hala bilinçsiz, gezgin, gezgin bir mazoşist olduğunu büyük bir zevkle keşfettiğim için.

Peki sizce onun zeki ve cesur cicisbeo'su kim olurdu? Onun bilgili şaperonu kim olurdu?

Kendini kaşımak için küçük tırnaklarını kalçalarının etine batırışını ya da taciz etmek için parmaklarının arasında çevirişini zaten fark etmiştim; hassas bir şehvet anında -ikimiz de sevişmeden daha şehvetli bir bakış örgüsü içinde birbirimizden büyülenmişken- bana fiziksel acıyı duygusal acıya tercih ettiğini itiraf etmiş, satır aralarından gerçek mesajını okuyacağımı ummuştum. Ancak Freud'u, onun edebi eserlerinden birini, id odasını ve Andrew'la yaşadığımız küçük hikayeyi konuştuğumuz hoş, gayri resmi bir sohbetten sonra, Dorothea'nın farklı türde bir kız olduğunu, eski züppesinin kavrayamadığı renkli bir cinselliğe sahip olduğunu, bu çok özel yaratığın önünde diz çökmek yerine güvensizliklerini küçük bir cehalete indirgemeyi tercih ettiğini savundum.

Küçük afacanın benden almak istediği cezalarla ilgili şakalarını görmezden gelerek - açıkça erotik teması ima ederek - onun kendinden emin duygusal açıklığını fırsat bilerek ona şunu açıkladım

Fanteziler onu korkutmamalıydı ve yirmili yaşlarda, özellikle de kişinin dengesini bozabilecek değişikliklerin ve farkındalıkların varlığında, kafası karışmış veya yönünü kaybetmiş hissetmek nispeten yaygındır. Ben de reşit olmadan çok önce, kişiliğimin daha canavarca yanıyla yüzleşmek zorunda kaldım, böylece onun ruh hali değişimlerini tam olarak anlayan birkaç kişiden biri ya da tek kişiydim. Andrew en içgüdüsel sapkınlıkların kavurucu keşfinden zevk alacak, erkeğine tamamen secde etmeyi, sesini şefkatli hıçkırıklarla süslemeyi, yanaklarını parlak incilerle işlemeyi seven bir kızla uzlaşacak olgunluğa ya da deneyime sahip değildi; bazı açılardan bunun en iyisi olduğunu ya da o *çocuğun* onu incitebileceğini düşündüm.

Seks zihinde başlayan, aşağıya doğru akan ve beden boyunca tırmanan bir şeydir; bağlar kurduğumuz veya onları engellediğimiz, kim olduğumuzu ilettiğimiz veya gizlediğimiz, kendimizi ortaya koyduğumuz, hükmettiğimiz veya hükmedilmemize izin verdiğimiz bir araçtır; onsuz yaşayamayacağımız gizemli, tedirgin edici, faydalı bir iksirdir. Biyolojik ihtiyaçlarımızı tutkuya, hazza ya da sınırı aşmaya dönüştürmek için ruhun sahip olduğu olağanüstü güçtür. Bunu her zaman bir patolojiye indirgemek gerekmez, özellikle de alışılmışın dışında fanteziler içeriyorsa. Dorothea cinsel uyarılmasını ve bunu tetikleyen uyaranları kabullenmeyi öğrenmek zorundaydı, bunları normal görmeyi ve psikolojik bir bozukluk ya da sapmanın göstergesi olarak görmemeyi öğrenmek zorundaydı. Meslektaşlarımın çoğu, farklı ya da olağandışı olan her şeyi ciddi nedenlerin ya da geri dönüşü olmayan travmaların sonucu olarak yorumlama eğiliminde olup, cinsel mazoşizmi genelleştirerek mazoşistik *bozuklukla* karıştırmaktadır: ilk durumda, hasar ya da bozulmanın ortaya çıktığı klinik olarak önemli bir tabloyla değil, yalnızca kişinin kendi zevkini elde etmek için bir başkasına boyun eğmeyi seçtiği ilişkilere kasıtlı katılımı karşı karşıyayız. Dorie'nin bir ilişkide yapmak istediği de buydu: kendini ifade etmekte özgür olmak, acı ve rahatsızlığı artırarak hazzı engelleyen çoğu zaman yanlış, mantıksız veya bilinçdışı inançlara boyun eğmeden duygusal alanını yönetmek.

Her ne kadar Freud'un her zaman destekçisi olmuş olsam ve bulguları çok sayıda psikiyatristin çalışmalarına ilham verdiği ölçüde aydınlatıcı olsa da, bazı açılardan kafa karıştırıcı ve kusurlu olduklarına inanıyorum,

Bu nedenle, kendi inatçılığım ve düşünce özerkliğime bağlı olarak, mesleğime adadığım yıllar boyunca, çoğunlukla olumlu olan diğer teorileri gözden geçirmeye ve cinsel fantezilerin, hatta çok sapkın olanların bile, bilinçdışımızın - *Unbewusstes*'in - bilincin eşiğine cevaplar getirme girişimi olduğu yönündeki modern anlayışları hakkında akıl yürütmeye çalıştım. Bir noktaya değinmek gerekirse - ve belki de söylemek üzere olduğum şey bazı insanları şaşırtacaktır - *telefon skatolojisi* bile parafili bozuklukları kategorisinden çıkarılmış, ancak sadece patolojik olmayan parafililer arasında sayılmıştır - tabii ki yasal sınırları aşmadığı sürece.

Neden kitaplarda ya da filmlerde cinsel merakınızı uyandıracak *bir şeyler* aradığınızı düşünüyorsunuz?

Neden toplum içindeki davranışlar bazen özel fantezilerinizden belirgin bir şekilde farklı oluyor?

Bunu hiç düşündün mü?

Bunun nedeni, günümüzde ahlaki önyargılardan kaçınmak için erotik tercihlerimizi gizlemenin ve toplumsal yasaklara boyun eğmenin daha kolay olduğunun düşünülmesi olabilir mi?

Dorothea, Carlos Drummond de Andrade'nin şiirini şakacı bir şekilde tekrar okuyarak, çok az tanıdığı ve etkilendiği bir adamın önünde diz çökme fikrinin onu heyecanlandığını söylemişti; girmek istediği hayali dünyanın bu olduğunu açıklamak için şeytanlara, kırbaçlara, iplere ve perilere açık göndermeler yapan bir şarkının kıtalarını bana ithaf etmişti.

Eğer birbirimizi tamamlayan doğalara sahip olmasaydık, ben bir hayvan, o benim yemeğim olmasaydı, ben bir satir, o benim Náiade'ım olmasaydı, ben sadist, o itaatkâr olmasaydı, o *şafak gözlerinin* ardında, bana uyguladığı çocuksu baştan çıkarmanın ardında ne sakladığını okumak kolay olmazdı.

O cehennemî kaos, aşırı karmaşık cevaplara yönelik bıktırıcı telaş, bir annenin ani kaybıyla başa çıkmanın zorluğu, yaşam döngüsünün geçiciliğine uyum sağlayamama onu, beni hâlâ üzen, öfkeliendiren ve midemi sıkıştıran aşırı, riskli bir jest yapmaya itti...

Onu suyla dolu bir küvetin dibinde hareketsiz, göz bebekleri boşluğa batmış ve dudakları nefesini tutmak için kasılmış halde bulmak daha acı vericiydi

Babamın bana attığı tüm tokatları, yanıkları, çıkıkları ya da kasılmaları düşündüm.

Kliniğe yeni gelen küçük kızın hayal kırıklığı ve öfke sisi içinde eriyip kaybolduğunu, umutsuzca yardım etmek için kollarını bana doğru uzattığını ve sonra kendini ölümün içinde bulmak için hayattan koptuğunu hayal ettim.

Onu, bitkin bir Küçük Denizkızı gibi acı içinde, narin, yorgun ama hala canlı yüz hatlarında loş bir parıltıyla yavaşça okyanusun derinliklerine doğru inerken, görünürde bir dinlenme anında hayal ettim.

Boğulmak istedi, benim küçük yalancım. Benim vebam.

Ama bu şeytani planda, tesadüfi bir müdahaleyi öngörmemişti.

Kısa bir süre önce, onu koridorlarda koşarken görmüştüm, değişmiş bir halde, yoğun bir şehvetle, bu yüzden onu tuvalete kadar takip ettim, ancak hain niyetlerini keşfettim.

Yerden taşan suyun üzerine basarak musluğu kapatmak için kendimi fırlattım, kollarımı küvetin içine soktum ve onu yukarı çekmek için kalçalarından tuttum. Göz kapaklarını ardına kadar açtı - ıslak kirpiklerinin arasında hapsolmuş acının her zerresini görebiliyordum -, kendini kaybettiği kristal uçurumdan çıktı ve o anda korkmuş olduğu kadar ürkmüş de olması gereken bakışlarına tutunarak öksürdü ve yüksek sesle soludu.

Ancak yerde otururken - ben sırtımı duvara dayamış, o göğsüme yaslanmış bir kabuk gibi kıvrılmışken - sıcak nefesinin boynumda hafif ürpertiler yarattığını, sonra şakağının göğsüme dayandığını ve kalbinin nabız gibi attığını, uçuştığını ve etrafa rahat bir ısıltı yaydığını hissedebildiğimde sakinleşebildim.

Ona dokunabilirdim, çünkü yanımızda kimse yoktu: ne Juliette, ne iş arkadaşlarım, ne de tuvaletlerde her zaman devre dışı bırakılan kameralardan bizi fark edebilecek röntgenciler.

Rol yapabilir, onu baştan çıkarabilir, sırrı saklaması ve benim cezasız kalmam için onu manipüle edebilirdim.

Ama bu iğrenç düşüncelerimin delilik sınırında olduğunu ve o sinsî adamda kendimi bulamadığımı fark ettim. Ahlaki saflığın açık bir örneğiydim ve sanırım bu satırları okurken siz de bunu düşünüyorsunuz, ancak hoşgörölü olmaya çalışın: bunlar onun koruduğu son derece *öfkeli* bir ruhun itirafları,

Sapkın şehvetin tuzağına düşmemek için kendine dayattığı onca zaman için Dorothea'yı reddetti ve azarladı.

Kızgın olsam da, onu dizlerimin üzerinde döndürüp poposuna iki ya da dört kez vurmak istesem de, onu kendime yakın tuttum, ısıttım, ona güven verdim, sanki güneş ışığına hasret bir gül yaprağıymış gibi nazikçe okşadım. Tüm sakat arzularımdan vazgeçtim; o anda vücudunu bir bezle sarmaya ve onu hala kollarımda tutarak beşik yapmaya özen gösterdim.

Ciğerlerimi onun taze kokusuyla, ellerimi yumuşaklığıyla doldurdum; tişörtüyle şortunun arasındaki çıplak şeridi nazikçe okşarken parmak uçlarım kadifemsi sırtını yaktı. Damarlarımda sağır edici bir öfke dolaşmaya başladı. Küçük Dorie küçük burnuyla köprücük kemiğinin hemen üstünden kokumu içine çektiğinde - hayal edebileceğiniz en yaramaz şekilde - ve poposunun ucuyla göğüs kafesime, artık sırlıslık olmuş gömleğimin açık bölgesine indiğinde, bunu yapmasına izin verme ve dudaklarını sefilce şiddetli öpücüklerimden biriyle şımartmak için eğilme dürtüsünü büyük zorluklarla bastırdım.

Donmuş oldukları halde, parıldayan iki orkide gibi nefis bir menekşeye dönüşen o iki kiraz kanadını kanatana kadar onu ısırabilirdim.

Onu soymak ve altımda sallanışını hissetmek için sabırsızlanıyordum ama davranışının yarattığı hayal kırıklığı beni o kadar üzmüştü ki her zamankinden daha serttim.

Ona acıyla başa çıkmanın ya da onu aramanın yolunun bu olmadığını açıkladım ve sol ön kolunda bazı çizikler fark ettiğimde, ona *sağlıklı* acının ne olduğunu uygulamalı olarak göstermeye karar verdim.

Bir kolumla belini sararken, elimi kalçasını sıkıca kavramak için aşağı doğru hareket ettirdim. Parmaklarımı aceleyle kalçasının etine batırdım ve o da kendiliğinden gelen bir rahatlıkla bana teslim oldu, o baskın acının bilinçaltında uyandırdığı hislere teslim oldu. Alnını çeneme dayayacak kadar bana yaklaştı, kendini dinledi, vücudu, tam bir vecd halinde gözlerini kısarak, o büyüğü büyüye boyun eğdi.

Nefis bir şekilde tedirgin nefes alışının çeşitliliğini yakaladım ve bu ilk deneyimi daha yüksek bir seviyeye taşımak için diğer elimle tişörtünün etek ucunun hemen altından karnını okşamama izin verdim. İşaret parmağım göbeğinin etrafından geçerken derisinin dalgalandığını hissettim. Ondan gelen titrek, yoğun bir inilti, küçük parmağımı şortundan şefkatle dışarı çıkan külotunun kenarının altına kaydırana ve teninde bıraktığı dantelli ayak izini takip edene kadar dikkatli bir şekilde aşağıya doğru inmem için beni cesaretlendirdi. Dorie ağzını kapatarak öyle yoğun bir nefes aldı ki, kalçasının dış hatlarının dayandığı o sıkıntılı noktada günahkâr bir kaşınma bana işkence etmeye başladı. Bu ilk gıdıklanmayı, karnına ya da belki de diline dökülecek sıvı spazmları kasırgasına dönüştürmek için tek gereken bir sürtünme, ona karşı önemsiz bir sürtünme olabilirdi...

Eğer güçlü penisin sertleştiğini ve benimle bacağının arasına girdiğini fark etseydi, beni itebilir ve bana hakaret edebilirdi, ama küçük kız dirseğinin kıvrımıyla enseme barikat kurdu ve içgüdüsel, neredeyse fark edilmeyen bir hareketle kendini işgüzar parmağıma doğru itti ve bana daha fazlasını istediğini hissettirdi.

Hedefime yaklaşmıştım, kılsız tümsek yakındı, dişi yıkayıcı da.

Oh, kahretsin... içine girmek nasıl bir şey olurdu? Açık mıydı, şişmiş miydi, ıslak mıydı?

Bir adım ileri, bir kurnaz manevra ve ben öğrenmiş olacaktım.

Hata yapmama görevi ile -her ne kadar zaten bir hata yapıyor olsam da- benden ve üzerimde oturan kızdaki başka kimsenin var olmayacağı o lanetli jinekoloğa girme ihtiyacı arasında gidip geliyordum.

Bizi ayıran kumaş katmanlarını soyarak ve bir erkek gibi bekleyen ve bir canavar gibi titreyen kasıklarının sıcaklığını tatmak istedim.

Kimıldama, çocuğum.

Lütfen kimıldama, beni daha fazla kışkırtma.

İçimi ısıtan hevesi dizginlemeye çalıştım; kalbim bir günah denizinde boğuluyordu ve ben umutsuzca onu mantığa geri döndürmeye çalışıyordum. Taktığım evlilik yüzüğü aniden bir örümcek gibi göründü.

Evde beni bekleyen bir kadın olduğunu ve yalnız olmadığımı hatırlatmak için yüzük parmağımın etrafına dikenli bir ağ ördü.

Joël de oradaydı.

Dorothea'yı omuzlarımdan silkip ayağa kalktım, sersemlemiş ve uyumsuz düşüncelere dalmıştım: Onu güzel, zarif ve masum bulduğum anlar ile kendimden olabildiğince uzağa göndermem gereken küçük, kötü bir cadiya benzettiğim anlar arasında gidip geliyordum.

Belirsiz kafa karışıklığımı hissetti ve bu, bir doktor olarak benim figürüme, o klinikte sahip olduğum kabul edilen otoriteye karşı korku ve güvensizliğine neden oldu.

Yine de, nergis ve lale bahçesinde tercih ettiğim tek çiçek olan siyah menekşem olacağını hayal bile etmemişti.

Toplayıp yetiştirdiğim, hatta kıskandığım çiçek.

Günler sonra onu parkta, şeftali çizgilerini gizleyen ağır bir kışlık kazakla benim için sürünürken görmenin bana vereceği zevki hayal bile edemezdi, ama o lanet olası şehvetli hareketlerini değil.

Onu bu şekilde cezalandırdığım için bir piçtim, kabul ediyorum, yine de bu konuda kendimi çok beğeniyorum, ancak beni tanımak için Mitchell ile özel konuşmalarına kulak misafiri olmasına gerek olmadığını anlamasını sağlamak gerekiyordu, dahası bana meydan okumanın veya saygısızlık etmenin bir anlamı olmadığını anlaması gerekiyordu.

Ben onun düşmanı değildim; tavsiyelerimi dinleyebilseydi, ikimiz de hedeflediğimiz şeye ulaşmış olurduk çünkü sosyal medyada, gruba, arkadaşlarına ya da ona yaklaşan herkese gösterdiği Thea Jensen'i görmek istemiyordum; bir zamanlar hayallere inanabilen, yaratabilen, gülümseyebilen ve yaşayabilen Dorothea'yı görmek, kucaklamak, onunla konuşmak istiyordum.

Bana ihtiyacı olan, herhangi bir acıyla başa çıkmak için kollarıma koşması gereken ve beni öptüğünde, kadere meydan okumak ya da insani duygularla alay etmek için değil, içtenlikle, kaçınılmaz bir şekilde bana teslim olacak Dorothea'yı görmek istiyordum.

Benim ve onun.

Duygularının özgürce akmasına izin vermek yerine, duyguları üzerinde gücü olduğunu kendine kanıtlamak için karşısına çıkan ilk kişiye bedenini satmak isteyen küçük kızı değil, sevme ve sevgiyi kabul etme yeteneğine sahip Dorothea'yı görmek istedim.

Bu, fiziksel olduğu kadar duygusal bir çekim de hissetmemi sağlayacak ve ona nasıl kazanacağını öğrenmeden benden hiçbir şey alamayacağını öğretecek olan *anahtardı*.

İlk özel buluşmalarımızdan birinde bana onu çekici bulup bulmadığımı sorduğunda yalan söylemiş ve ona karşı cinsel bir çekim hissetmediğimi söylemiştim, ama hastam olmasaydı ona benim için onun şarap gibi olduğunu söyledim: bir yudum beni kadehi kaldıracak kadar tatmin etmezdi. Son damlasına kadar içme hırsı, sarhoş olma noktasına kadar, beni kötü kararlarla, şiddetli bir şehvetle, sonsuz bir bağımlılıkla, geçici bir mutlulukla sarhoş ederdi.

Bilirsin, küçük Dorie.

Gökten mi indin, denizden mi çıktın bilmiyordum, sadece ferahlık ve zillet olduğunu biliyordum.

Sen benim Maenad'ımdın ve ben de senin Dionysos'un, bakışların şenlikli baküşler ve fısıltıların en kirli orgiastik şölenlerdi.

Gün batımını saçlarına, gün doğumunu kirpiklerine hapsettiğini.

Kalçalarınla beni geri çevirdiğinde kanımın arzuyla kaynayacağını.

Dudaklarının cehennem terazisi kadar alçak olduğunu.

Ve gülümsemeleriniz, bir gün tekrar bir araya getirmeyi öğreneceğiniz pek çok cennet parçası.

Sen en aşağılayıcı işkencenin yüceltilmesiydin.

Aşkın içinde ölüm, ölümün içinde aşktın.

Beni değerli çığlıklarınla canlandırdın ve beni öldürdün, son derece güzel ve vahşi, yanan vücudunun her lifiyle bana bağırarak, seni benimle imkansız bir ilişkinin parmaklıklarının arkasına kafeslemem için yalvardın, cesur bir çocuk olmamı ve çocukça yanılsamalarını şımartmamı istedin, bir ergen çılgınlığının halısına yeniden yatmam ve ulaşılabilir bir gerçekliğin lütuflarını okşamam için yalvardın.

Nasıl bu kadar aşağılık ve bencil olabildim?

Sen, gençliğin verdiği pervasızlıkla ısrar ettin, direttin, bastırdın ve sıkıştırdın....

Her okşayışınla beni, seni dünyadan koparıp yanımda tutmak gibi sonsuz ve acımasız bir çılgınlığa mahkûm ettiğinin farkında olmadan.

E.K.
Kleines Äffchen

Yaralarla dolu bir savaşçı gibisin.
İblisleri sonsuz sessizliklerinde terk
etmeni diliyorum.
ve sonsuzluğunu ellerimde tutmak için.

EFREM KRUGHER

Berlin, 11 Ekim

Yazar olamamamın pek çok nedeni var.

Birincisi, sentez yeteneğim yok, karışık, giriftim, çok akıcı değilim, kelimelerin düzgün akıcılığını sağlaması gereken seyrek bir kelime dağarcığı kullanmıyorum, karmaşık dönemleri, önermelerin çarpıtılmasını seviyorum ve genellikle basitlikten yoksun teorik tezlerde kayboluyorum.

Bunun bir kusur mu yoksa bir özellik mi olduğunu tam olarak söyleyemem, bunu Venüs şaşı bakışım olarak düşünmeyi seviyorum: bazıları için çekicilikle eşanlamlı olabilecek farklı bir şey, diğerleri için düzeltilmesi gereken bir anormallik.

İkincisi, çok fazla muhakeme içermeyen doğrusal *duygulanımı* seven oldukça cahil çağdaş zihinler, yazar Efrem Krugher'i asla takdir etmezlerdi - bir kitap kapağında kendi adım ağır, garip, uyumsuz, rahatsız edici olurdu - ve makalelerinde soyadını olası tüm varyantlarda zikrederek fanteziyle çılgınca koşacak olan dalgın gazetecileri hayal edin: Krueger, Kruger, Crüger, Kryger...

Kısacası, beni bir el yazması yazmaya itebilecek kesinlikle iyi bir amaç yok, belki de bu yüzden kaderimde doktor olmak vardı, ancak hayatta mesleğimi bile sorguladığım bir an yaşadım, Asklepios'u terk etmeyi ve faaliyetlerimi askıya almayı düşündüm, evlenmeden önce olduğu gibi sağlığımla ilgili sorunlar nedeniyle değil, bana muazzam ve paroksizmal bir takıntıya neden olan çocuktan uzaklaşmak için.

Gayretli bir açıklama: takıntı psikopatolojik bir olgudur, kişinin farkında olmasına rağmen kontrol edemediği bir ıstırap veya dengesizlikle patlak veren bir akıl hastalığıdır.

Dorothea benim sürekli zihinsel düşüncelerimin nesnesiydi: Liliane ile sevişirken bile, o küçük kızın rahatsız edici görüntüsü - onu görmezden gelme ya da reddetme çabalarımın rağmen - karımın kalçaları arasında daha tutkulu bir şekilde rahatlatma arayışına girmeme neden oluyordu ve o, hayal gücümün nereye gittiğinin farkında olmadan, arzusun yüksekliğini evliliğimizin üç yılı boyunca ona gerçekten aşık olmuş olma olasılığıma bağlayarak bundan deli gibi zevk alıyordu.

Cinsel aktivitemiz zaten oldukça yoğun olmasına rağmen artmıştı ve Lili neden onun ilgisine bu kadar ihtiyaç duyduğumu ve onu sık sık aradığımı anlayamıyordu. Hatırladığım kadarıyla: bir kez sabah, bir kez akşam uyumadan önce ve bir diğeri de gece boyunca, aniden uyandığımda, şişmiş ve terlemiş olarak, beyaz sırtına sürünerek, onu uykunun uyuşukluğundan kurtarmak için saten sabahlığının altından elimi kaydırđığımda.

Kural olarak istemsiz olan ve zevkten tamamen ayrı bir şekilde penisin oksijenlenmesine hizmet eden gece ereksiyonları, benim durumumda, merkezi sinir sisteminin koku, görsel veya dokunsal uyaranlara verdiği bir tepkinin indeksiydi ve zihin, vicdansız bir saplantılı gibi, günahın Olympus'una yeni gelen 20 yaşındaki kıızı ele geçirdiğim skandal ve sapkın erotik rüyalar aracılığıyla bana yansıtıldı.

Özellikle sisli bir günde - neredeyse yağmur yağacakmış gibi görünüyordu - Liliane ile girdiğim aşırı enerjik ilişkiden dolayı yorgun bir şekilde evden çıktıktan sonra, karşılaşıcağım son derece tatsız duruma hazırlıksız bir şekilde kliniğe gittim.

Küçük Dorie, bu kez aşçı Monique'in ve onun kendisi için hazırladığı yemek tabağının hedef olduğu krizlerinden birinin daha kurbanı olmuştu. Ne olduğu söylenmeden yemek odasına girdiğimde, Dorothea'nın masada, dizlerini göğsüne çekmiş bir sandalyede oturduğunu gördüm. Onunla oyalanmadan önce hiç vakit kaybetmeden iş arkadaşlarımı, özellikle de Nina'yı azarladım, çünkü beni bilgilendirmeye ya da çağrı cihazımdan bana ulaşmaya tenezzül etmemişti, bu yüzden küçük kızımın hasta olduğunu ve bana hemen haber verilmediğini düşünerek, orada bulunan herkesin önünde doktoru azarladım. Beni yıllardır tanırdı, hastalarım ve dolayısıyla işimle ilgili hiçbir şeyden dışlanmayı bırakın, ihmalden bile hoşlanmadığımı çok iyi bilirdi.

"Thea'dan çalışma odamda benimle konuşmasını istedim ama reddetti. Bu sabah kendinde değil." Hâlâ bakımımı rahatsız olan psikolog, kalın kirpiklerinin altından, inci gibi dişlerinin arasına sıkıştırdığı alt dudağıyla bana bakan küçük kıza doğru dönmemi sağladı.

Oh, Dorie... benimkinde büyülenmiş ağzını yerken ne düşünüyordun?

Kimse içimdeki sapkın zevkten şüphelenmeden onunla yalnız kalmak istediğim için uşak hariç herkesi gönderdim, çünkü üçüncü bir kişinin bizimle kalması gerekiyordu.

Mükemmel bir ev sahibinin sakın soğukkanlılığıyla yerime oturduğumda, Dorothea'nın kaşlarını zarifçe çatarak, en hafif tabirle büyüleyici bulduğum somurtkan bir ifade takındığını fark ettim. Görmek isteyeceği son kişinin ben olduğumu sanıyordum çünkü son görüşmemizde onu özel hayatıma karışmaması ya da bu konuda bana soru sormaması konusunda uyarmıştım. Çok kaba davranmıştım ve bu da onda reddedici, kızgın bir tepki yaratmıştı. Tövbe etmiş bir aşık gibi kaba davrandığım için özür diledim ama konuşmamıza verdiği değerden ne kadar memnun olduğumu da inkar edemezdim.

Sığınak arayan bir sinek kuşu gibi etrafımda kanat çırpıyordu, şarkısının göğsümde titreştiğini ve kanatlarının her vuruşunda organlarımı titreten lezzetli bir titreşim hissedebiliyordum ve onun öfkesi fikri gururumu okşuyordu -

Aşk kadar güçlü bir duygu - başkasına değil bana yönelikti.

Sadece benimle dalga geçtiği ya da öfkesini bana boşalttığı bodur bir konuşmada bir şaka ve diğeri arasında, aşçının yemek planındaki çorbayı bitirmek için onu çok ısrarla zorladığını hissettim, aynı zamanda havada farklı bir koku algıladım, bir canavar gibi soluduğum, özlem duyan vücudumun tüm hücrelerini harekete geçiren hafif bir kadınlık ve kan kokusu. Bölünemez her atom, lif ve sinir bu nüfuz edici auraya tepki verdi, bana Giselle'in teninde soluduğum zamanları hatırlattı, bazı aşırı oyunlarımız sırasında - anlaşılmaz olmayı tercih ederim - küçük Dorie'nin bu kadar... *küçük* olmasaydı deneyimlemesine izin verebilirdim.

Hormonlarımın pis devler gibi yuvarlandığı bir kanalizasyonum olması sizi şaşırtmamalı, ama bilin ki.... onunla hiç bu kadar ileri gitmedim.

Beni delicesine cezbeden tam da onun o kaligin masumiyetiydi ve onu hiçbir şekilde yozlaştırmak istemezdim; aksine, onu sadist tuhaflıklarımın kısırlaştırmasından tüm gücümle korurdum.

Arkasında acılarla dolu bir geçmiş sakladığı o kibirli gülümsemesi, itaatsizliğini her zaman dayattığı çocuksu inatçılığı, benim gibi bir yetişkinle başa çıkabilecek bir kadınmiş gibi davrandığı beceriksiz hareketleri, aslında sadece şüpheler ve kabuslarla dolu küçük bir kızken, onun en iyi kusurlarıydı, onunla ilgili asla değiştiremeyeceğim her şey, çünkü onu benzersiz kılıyordu: *şimdiye kadar gördüğüm en güzel felaket.*

O gün bana hoşnutsuzluğunun nedenini açıklamak istemedi - bu arada ben zaten bunu anlamıştım - ben de onu en azından kendine itiraf etmesi ve bunu benimle paylaşmanın bir yolunu bulması için kışkırtarak kendimi eğlendirdim.

Benim rolüm hiçbir zaman bir hastanın durumunu normalleştirmek ya da endişelerini sihirli bir değnekle gidermek olmamıştır; bunun yerine yardım taleplerini memnuniyetle karşılamak ve ne benim ne de bir başkasının körü körüne başarıyı garanti edemeyeceği gerçeğine rağmen etkili tedaviye giden en iyi yolda onunla birlikte ilerlemek olmuştur.

Örneğin Dorothea söz konusu olduğunda, onun yanında çok dikkatsiz ve savunmasız olduğum için onu meslektaşlarıma emanet ederken kendimi daha güvende hissettim,

umursamaz, görevlerimi gerektiği gibi yerine getireceğimi garanti etmeyecek şekilde kötülüğü tarafından ele geçirilmişti.

Ona iki kez dokunmaya cüret etmiştim - önce onu kurtarmak için acele ettiğim banyoda, sonra da parkta bileğimi kalçalarının arasına sokarak - ve saplantılı bir huzursuzluk duygusu içinde sürüklenirken, kışkırtmalarına boyun eğmeye, hatta karşılık vermeye ya da beni asla eğemeyeceğini ya da kandıramayacağını göstermek için bir ergen gibi onunla flört etmeye devam ettim... *ama* yapabiliirdim.

Aptal erkeklik gururum en başından beri o genç kızın meydan okumasını kabul etmiş ve sağlıklı kibri ve alçakgönüllülüğü nedeniyle onu cezalandırmak, hatta doktor ile hasta arasında yakın teması yasaklayan mesleki kurallara karşı gelmek için onu kazanmayı amaçlamıştı. Ancak, gerçeği itiraf edemezdim, kartlarımı göğsüme yakın oynayıp ona zayıflıklarımı açıklayamazdım, ama onu reddetmekte, ona küstahça davranmakta, herhangi bir misafirim hayatiyle ilgilendiğim kadar onun hayatiyle da ilgilendiğime onu inandırmakta ısrar etmek zorundaydım. Her ne kadar ona karşı derin bir arzu duysam da, beni asla yatağına alamayacağına, çünkü büyük sahtekârlığının içinde hâlâ sağlıklı bir dürüstlük kırıntısı taşıdığıma onu ikna etmek zorundaydım. Bu sağlıklı dürüstlük ikimizi de koruyabilirdi; Liliane'a ihanet etmemi, etik kurallara, meslektaşlarımın güvenine, Joël'in saygınlığına gölge düşürmemi ve hiçbir hayırseverlik göstermeden barodan atılmamı engelleyebilirdi; psikiyatristini baştan çıkardığı ve saplantılı gericiler için küçük bir fahişe gibi davrandığı suçlamasıyla gönderilmesini önleyebilirdi.

Benim küçük fahişemin tek suçu -kimse ona böyle demeye cesaret edemez- suçsuz olmasıydı.

Bu olaydaki tek pervasız ve sorumsuz *Betrüger* bendim.

Bu yüzden, beyler, bunu benden alın.

Suçlanmayı kesinlikle benimkinden daha fazla hak eden hatalarınızı sıralamanızı dört gözle bekliyorum.

Bu vesileyle, Dr. Ruiz'den hastasıyla randevulaşmasını istemek yerine, Dorothea'nın rahatsızlığını, özellikle de ofisime taşınmasını istediğimden beri neden sandalyesinden kalkamadığını anlamak için ona doğru eğildim. Regl olduğunu tahmin etmiştim, ondan yayılan *tahrik edici* nidor - cinsel eğilimlerim hakkında ürpertici mizahtan kaçınacağım -

Açık bir yaraya benziyordu, ancak cildinde büyük bir kanamaya neden olabilecek herhangi bir kesik izi olmadığından, sunduğu makul açıklama benimle yalnız zaman geçirmekten utandığıydı.

Önümde, avuç içleri ve dizleriyle ormandaki bir Dryad gibi çimlerin üzerinde sürünen Dorie neredeydi?

Pervasız bir içgüdüyle, kapıda pusuya yatmış uşağın varlığında, küçük kızın sandalyesinin kenarlarından tuttum ve nesi olduğunu görmek için onu kendime doğru sürükledim. Sanki dev bir hayvan ona saldırırmış gibi dehşet içinde göz kapaklarını oynattı; bir an için zaten güvendiği adamı, onun için oynayan, ona değerli bir fiskiye kalemi veren, onu ölümcül bir banyodan kurtaran, bahçeden siyah bir menekşe koparan ve birden fazla kez onu öpmek isteyen adamı tanımadığından korktum.

Ancak yanakları iki parlak ortancaya, ağzı ısırılıp emilecek etli bir kayısıya ve gözleri de yavaş yavaş bir sürüngen gibi içine sızdığım kırılğan ruhunu görmemi sağlayan büyüleyici bir pencereye dönüştüğünde sakinleştım. Nazik okşamalarla dizlerinin çukuruna dokunarak onları hafifçe aşağı indirdim. Dorothea teninde dokunuşumu hissettiğinde nefesini tuttu ve titreyerek ve eteğinin kenarını tutarak benimle birlikte gitti. Onun haklı rahatsızlığının kökenini gördüm ve içimdeki müstehcen sapkınlığı yakıcı bir diken gibi karnıma saplayan ahlaksız şehveti fark ettim.

Testosteronun ulaştığı seviye beni kör etmek ve bunalıtmakla tehdit ediyordu.

Ona utanacak hiçbir şeyi olmadığını söylemek isterdim, özellikle de benimleyken, çünkü zaten benim olsaydı ona orada, o anda bile sahip olurdu, sadece külotunu kenara çekerek ve kendimi cehennemin kırmızı duvarlarında kaybederek öldürülmeme izin verirdim, tatlı amının organik, yapışkan karmin suyunda öldürdüm.

O küçük keçi Andrew'un küçük kızımın ayın her günü arzulanmanın zevkini keşfetmesine asla izin vermediğinden emindim; bir kadına kendini sevmeyi ve bedeninin harika bir doğal ve geçici değişim geçirdiği en çekingen dönemlerde bile erkeğinin onu sevmesine izin vermeyi öğretemeyecek kadar deneyimsizdi.

Pamuklu tişörtünün altından çıkan şiş göğüslerini, alnından şakaklarından birine inen birkaç sivilceyi ve mumlu tenini çoktan fark etmiştim ama yine de onu güzel buluyordum... her şeyiyle bakımsız, asık suratlı, hormonlu ve rüyalarımda onu sayısız kez soyduğum o belli belirsiz alçakgönüllülükle. Yine de, ben ona bu kadar yakinken, o da genç bir kıza hiç yakışmayacak şekilde şehvetle akıyor gibiydi: ağzıma, dişlerime, dilime baktı. Yavaş hareketlerini inceledi, beni baştan çıkarmanın etkili bir yolunu planlamaya çalışırken düşüncelere dalmıştı, benim gibi bir erkeği fethetmenin hiç de kolay olmadığını farkındaydı.

Gizli sapmalarım üzerinde güçlü bir erotik güç uygulamasına rağmen, bu onu beni maniple etmekte usta yapmaya yetmemişti: hiçbirisi başarılı olamamıştı. Neredeyse kırk yaşındaydım, dirençli bir özdenetime, oturmuş bir kişiliğe ve en kötü Levantenleri bile şaşırtacak bir kurnazlığa sahiptim. Çocukken bile etrafımda vızıldayan çeşitli kelebekler tarafından kolayca bastırılmamıştım. Küçük Dorie, onunla asla seks yapmayacağıma -en azından yakın gelecekte- ama kendimi onun sağlığını tehlikeye atmayacağım kısa, günahkâr zevk eylemleriyle sınırlayacağıma dair karara teslim olmak zorunda kalacaktı.

Beni anlayın, bu ciddi gerileme onun patolojisine, zayıflamış bedenine ve bir hasta olarak *statüsüne* yönelik bir tür vesayetten kaynaklanıyordu.

Ve beni komplocu sırtışlarla baştan çıkardığında, laboratuvar önlüğüme yapıştığında ve ısıricı bir fısıltıdan şefkatli bir sarılmaya kadar her türlü fiziksel teması aradığında, ona direnme, önce bana kendisiyle ilgili daha fazla şey anlatmasını, bana acısını, travmalarını anlatacak kadar güvenmesini ve duygusal bir bağ kurmama izin vermesini bekleme becerim beni rahatlattı. Açıkçası, genel olarak seks ya da özel olarak cinsel eylem benim için çok önemli değildi, amacım bu değildi, bu yüzden tahammül ettim, sabırla ve çileden çıkaran şehvetime karşı savaştım; fiziksel çekim sadece azabımı artıran, beklemeyi daha şiddetli hale getiren ve Dorothea'nın farkında olmadığı aşırı bir arzunun göstergesi olan bir bileşendi.

Bana itaatsizlik ettiği, ayaklarını yere diktiği, sabırsızlıkla homurdandığı ve bana hizmet ettiği anlarda artan bir arzulanırlık

Onu cezalandırmak için sayısız fırsatım oldu - ne yazık ki bazılarını elimden kaçırmak zorunda kaldım.

Sadist niyetlerimi dizginlemekte ilk kez gerçekten zorlandığımda, öfkeli bir şehvetle kör olmuşken, onun başının yine derde girdiğini öğrendim.

Benjamin gibi tehlikeli bir adam onun odasından kaçtığı için odadan çıkmama emrime uymayarak pervasızca davranmıştı. Belli ki *haşerem* beni dinlemek yerine klinikte serbestçe dolaşmaya karar verdi ve kısa bir süre sonra uzak durmasını emrettiğim kaçakla karşılaştı.

Mitchell ile bir sözleşmenin bazı maddelerini tartışırken, uşak ve operatörler tarafından batı kanadındaki stüdyoda genç sarışın bir kızın bulunduğu konusunda uyarıldım; onun o olduğunu hemen anladım, başka hiç kimse bu kadar pervasız olamazdı. Yıkıcı bir endişe, kaygı ve korkuya kapıldım ve son derece sadistçe bir uygulamayla ona zarar verme dürtüsü avuçlarımda karıncalandı. Onun düşüncesizliği tarafından bir kez daha görmezden gelinmiş ve hafife alınmış olmayı kabullenemiyordum.

Ne olmuştu?

Ben onu dövmüş müydü? Hakaret etmiş miydi? Taciz etmiş miydi? Ya da tecavüz etmiş miydi?

Ona yetişmek için acele ederken Mitchell beni rahatlatmaya çalıştı ama içimde ona korkunç bir şey olduğu korkusunu hissettim. Eğer öyle bir şey olsaydı, o piçi ellerimle öldürürdüm. Kendimi parmaklıklar ardında, kendi kliniğimde iğrenç bir cinayet işlemekle suçlanırken görebiliyordum; ayrıca *Himeros*'ta dolaşan iftira dolu söylentiler yüzünden itibarım zaten büyük ölçüde zedelenmişti, bu yüzden sonunda o embesil şarlatanlara dedikodusunu yapacakları gerçek bir suç vermiş olacaktım.

Zihnim, kendimi birini boğarken hayal ettiğim en acımasız deliliğin iğrenç boşluğuna daldı... ve erotik amaçlar için değil.

Onu yerde korkmuş ama güvende ve sağlam bir şekilde görünce sakinleştim. Başlangıçtaki dehşetim kontrol edilemez bir öfkeye dönüştü ve kalkmasına yardım etmek için elimi uzatırken bunu güçlükle bastırdım. Bir gözünü tıpkı bir çocuk gibi kırıştırdı, gözyaşları ona dayanılmaz derecede şehvetli bir kırmızılık vermişti; midemin bulandığını hissettim

Küçük eliyle beni yakaladığında -tırnaklarında siyah oje kalıntıları vardı- ve kuralları hiçe sayarak kendini bana attığında, sanki dünyada kalbini verebileceği başka kimse yokmuş gibi bana sıkıca sarıldığında, şehvet kemerimin altında titriyor, şevk ciğerlerimi parçalıyordu.

Benim için bile, çocuğum, kendimi verebileceğim başka kimse yoktu...

Karşılık vermek istemezdim, onu itmem ve ciddi bir şekilde ağlaması için kalçalarına veya kışına bir dizi tokat atmam gerekirdi, ama onu bu kadar korkmuş ve bana muhtaç görmek, küçük kızına kötü davranmaya asla cesaret edemeyecek bir baba gibi onu kabul etmemi sağladı.

Ve aramızdaki o kavrama yandı.

Göğsü karnımı nasıl da yakıyordu, kasıklarım göğüslerinin hemen altındaydı.

Beni çevreleyen, ısıtan ve hırpalayan yumuşak, kadınsı döngülerine karşı her keskin kenarımı nasıl yaktı.

Ancak, sadece Liliane'e değil, onu azarlamam gerektiğinde gösterdiğim sert huysuzluğa da sadık kalmak zorundaydım, bu yüzden onu ensesinden yakaladım, parmaklarımı ipeksi buklelerine öyle bir sıkıştırdım ki Dorie irkildi, sonra başını eğmesini sağlayarak saldırıyı hemen önleyecek bir dizi soruya maruz bıraktım.

Bu arada derisinde herhangi bir iz, çıkık bir eklem ya da bükülmüş bir saç teli olmadığından emin olmak için sorgulayan bakışlarımı üzerinde gezdirdim.

O zaman, sekste aynı öfkeyi paylaşsalar yatağı parçalayacak iki aşığın tutkusuyla şiddetli bir şekilde tartıştık.

Ona inatçı ve sorumsuz bir çocuk olduğunu, sanki tıbbi bir tesiste değil de bir oteldeymiş gibi davranmayı bırakması gerektiğini, aksi takdirde tedavisini bırakıp onu başka bir yere nakledeceğimi söyledim.

Bu son duruş onu o kadar incitti ki, ruhunun, öfkemle üzerine çok şiddetli bir şekilde üflediğim beyaz bir karahindiba çiçeği gibi havada dağıldığını görebiliyordum.

"Öyle mi? Benden kurtulmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?" Özür dilemek için öpmek istediğim gözyaşlarını tuttu; yüzünü ellerimin arasına alıp eğilmeyi ve ona çok aceleci davrandığımı fısıldamayı düşündüm, ama isyankâr dürtüsünün onu benden uzaklaştırdığı için ortaya çıkan suçluluk duygusunu hissedecek zamanım yoktu.

Ona hiç görmediğim gün doğumu olduğunu nasıl söyleyebilirdim?

En altın ufka hayran olduğum pencere olduğunu?

Benden önce sadece onun var olduğunu ve dünyanın onun kokusuyla kirlendiğini mi?

Ona düşüncelerimin gece gündüz onun gölgelerinin her birini kovaladığını ve o gölgelerle birlikte her rüyada yatıp yok olduğumu nasıl söyleyebilirdim?

Sana nasıl söyleyebilirdim ki... avuçlarımda bir gökkuşağı parçası olduğunu?

Üzüntün ayaklarımın dibine düştüğünde sana daha iyi bir hayat vermek istediğimi mi?

Beni kucakladığında, bedenimi ezici bir şekilde yatıştıran tatlı bir acı ve sinsi bir zevk uyandırdığını mı?

Sana nasıl söyleyebilirdim ki çocuğum, içimdeki korkuyu ve beklentiyi, peşinden koştuğum, beni uzaktan büyüleyen ama asla ulaşamayacağım bir şeyin beklentisinin korkusunu artırdığını?

Onun perişan bir halde ayrıldığını görünce Mitchell'den Benjamin'in ona ne söylediğini araştırmasını istedim; eğer ihtiyaç olsaydı ona geçmişimi ilk anlatan ben olmak isterdim ve bir başkasının Dorie'ye övünme, yergi ya da basit bir intikam duygusuyla hikâyeler anlatarak onu saptırmasına, yoldan çıkarmasına ya da korkutmasına müsamaha gösteremezdim. Ondan yarım saatten fazla uzak kalamadım ve ciddi ve sinirli bir şekilde salona doğru yürüdüm ve onu kanepede yan yatarken buldum. Arkadaşım önünde duruyordu, parmaklarının arasında yanan bir sigara; bitkin yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Seninle odana kadar yürümemi ister misin?" diye sordu, sanki ona verebileceğimden daha fazla yaklaşma hakkına sahipmiş gibi. Mitch ona ne zaman, nasıl ve dokunup dokunmayacağıma karar vermenin sadece bana ait olduğunu hatırlamalıydı. Benden açık bir emir almadan ona bu soruyu sormamalıydı bile.

"Hayır, ben yaparım," diye sinirli bir hırçınlıkla araya girdim. Ve bir dakika sonra baş belamın önündeydim.

Bir çift spor ayakkabısı, paçaları ince bileklerini saran beyaz çoraplar, poposunu güzelleştiren kot şortlar - çok fazla hayalini kurduğum o yuvarlak, sıkı kalçalar - ve göğüslerinin tümseklerine yapışan açık mor bir bluz giymişti. Ona leylakın üzerinde çok güzel durduğunu, şeffaf tenini zarifçe öptüğünü söylemek istedim ama Dorothea uykuluydu ve aynı zamanda etkinlikten dolayı çok yorgundu, bu yüzden onu kollarıma aldım ve göz kapakları rahatsız edici bir gevşekliğe karşı savaşıırken alnını omzumla boynum arasına koydu. Sık sık tartışmamıza rağmen, her anlaşmazlık benim zayıf dokunuşumla yok oldu ve uyumsuzluğun rahatsızlığı yerini uyumlu bir şehvetin zevkine bıraktı.

"Onu tutabilir miyim?"

Bana sarılmalıydı.

Hiçbir itiraz görmeyen Dorie parmaklarıyla gömleğimi kurcaladı, iki kapalı ilik arasında bir boşluk buldu ve işaret parmağını aralarından geçirdi.

Parmak ucu karnımı sıyrır sıyırmaz, çaresiz bir adam gibi kasıldım, her bölgede, hatta en uygunsuz olanlarda bile zevk telleri gerildi; bununla yetinmeyen velet, o kırılğan alveolü zorladı, bir parmağını daha soktu ve karnımın hafif tüyleriyle oynadı. Nefes alışverişim çılgınlaştı, kaslarımda hoş bir akış durmaya, pantolonumu germeye, boxerımın altındaki eti yakmaya başladı, ama sakın ve kontrollü kaldım.

Kendimin efendisiyim; bir *hırsız* olmadan önce, bir adam ve bir doktordum.

Vicdanım vardı, yanlış yapamazdım.

"Beni yarın gönderecek misiniz?"

Evet, kesinlikle, evet. Gitmek

zorundasın. Ortadan kaybolmalısın.

Sen var olmamalısın bile, Tanrı aşkına!

"Yapmamı ister misin?" Yatak odasının kapısını açtım ve onu içeri taşıdım, karmanın bize acıyacağını ve Juliette'in uyumasına izin vereceğini umuyordum.

"Hayır. Dayanabildiğim tek pislik sensin, başka bir tane daha istemiyorum."

Tercümesi aşağı yukarı şöyle olmalıydı: 'Beni anlayabilen, farklı ve takdir edildiğimi hissettiren tek doktor sensin'. Buraya kadar her şeyin gurur verici olduğunu düşünüyorum, ancak bu kelimelere verdiğim yorumun ne kadar cesur olduğunu okuyun: 'Asla yaşayamayacağın bir aşkın tesellisizliğinde ölene kadar, geçici bir şehvetle işkence etmek, zalim bir mutlulukla büyülemek ve çözülmemiş horozuna bağlı iltihaplı bir pire gibi zehirlemek istediğim tek kişi sensin'.

Onları *şiiirsel* bulmuyor musun? Piremin imalı ifadeleri?

Beni de onun cesaretini ve gözüpekliğini emmeyi seven birkaç cüretkârdan biri olarak görmüyor musunuz?

Onu yatağına yatırıp üstünü örttüğümde, çalışma odama çekilmek ya da Lili'nin yanına gitmek yerine yanına oturdum - Dorie arkama kıvrılmıştı - ve yanında bezden bir gitar ve deri bir çivisi olan doldurulmuş bir maymun bulunan küçük pembe çiçekli abajura bakarken kendimi kaybettim. Bu küçük oda Joël'inkiyle aynı çocuksuluğu yayıyordu, sadece bu bile beni kapıdan dışarı atmaya yetmeliydi, özellikle de elime aldığım yumuşak oyuncağı incelemem Dorothea'yı utandırırken.

"Çok tatlı," diye onu öylesine alçak ve gür bir ses tonuyla rahatlattım ki, çocuksu duvarlar arasında fazla bunamış göründü.

Rahatladı ve oldukça melankolik bir tonda kendiliğinden bana babasından bahsetmeye karar verdi, doğumunu nasıl hiçe saydığını, annesine saygısızca bir sıfat taktığını anlattı. Doğum gününü kutlamaktan nefret ettiğini ekledi, ben de ona bu olayı Tanrı'nın bir armağanı ile ilişkilendirdiğimi söyledim; onun adı bunun nihai ifadesiydi.

Aşağıdaki etimolojik *alıntı* ile birkaç dakikanızı almak istiyorum: Dorothea, δῶρον ve θεὸς kelimelerinden oluşur ve δῶρον'dan İbranice Doron isminin de türediğini belirtmek isterim - kökenlerimi hatırlıyorsunuz, değil mi? - Dahası, adespota, yani herhangi bir azizinkiyle özdeşleştirilemez, belki de bu yüzden küçük kız ahlaki yasalara yabancı bir ucubeydi?

Amerikalı bir kızın annemin ait olduğu eski Sami halkıyla bir şekilde bağlantılı bir isim taşımasını saçma bir tesadüfle ilişkilendirebilir miydim?

O sekiz harfin üzerine benim kanımın damladığını mı?

Yoksa bu, benimle alay etmeyi seven, o çocuğun adını, doğasını ve arzularını dolambaçlı bir ağa dönüştürerek beni kendine çeken, buluşmamızın hayırsever bir kaderin isteği olduğuna beni ikna eden ve sonra onu aniden benden alıp yanılısamanın zayıflığına yenik düştüğüm için beni cezalandıran kaderin kurnaz bir oyunu muydu?

Talihsizliğin zekâsı hakkında ne söylenirse söylensin... Ben yine de teslim oldum.

Yumuşak oyuncağı yerine koyduktan sonra, sarı bir tutamı kulağının arkasına fırçalamama izin verdim ve parmak eklemlerimi narin çenesinde gezdirme fırsatını yakaladım. Dorie çoktan nefes nefese kalmıştı, titriyordu, büyülenmişti ve ben bu yasak güzergâha devam ettim, boynuna indim ve şahdamarının öfkeli zonklamasını hissetmek için avucumu boynuna doladım; o kadar inceydi ki kaslı elimde kayboldu. Onu sıkmak, oksijensiz bırakmak, benim için soluduğunu görmek ve aynı zamanda yinelenen zührevi tuhafıklarımın birini, tercih ettiğim ve gözyaşlarıyla birlikte sağlıklı iştahımı tatmin edecek olan uygulamayı tatmin etmek için çarşaflarını yırtmak istedim.

Hiçbir şey yapmacık, yumuşatılmış ya da ağdalı olmazdı.

Ayrıca, o da böyle olmasını isterdi - güçlü, cinsel, ezici, acı verici.

"Ona hakaret ettiğim için özür dilerim." Dorothea, Juliette tarafından fark edilme riskini göze alarak çok heyecanlanmaya başlamıştı, bu yüzden söylenmeye devam ederken onu sakinleştirmek için boğazını temizledim. "Onu gücendirmek istememiştım. Sanırım böyle şeyler düşünmediğimi biliyorsun..."

Yani, bana, küçük serseriye ayırdığı birçok hakareti. Ama daha sonra söylediğim gibi ben küskün bir adam değildim ve özellikle ona karşı asla öyle olmayacaktım, bu yüzden özrünü kabul ettim ve yavaşça eğilerek alnına bir öpücük kondurdum.

Bu tür alışkanlıkları severdim ve sadece ona ayırırdım. Başka hiçbir misafir için. Başka hiçbir kadına.

Saçlarının parfümlü kokusunu içime çektim, sıcak, pürüzsüz tenini özümsemek, tadını çıkarmak için ağzımı sabit tuttum. Mesleğime, karıma ve onun bedenine duyduğum saygıdan dolayı, bana bir cazibe çarpıntısı, ince bir zevk spazmı, alt düzlemlerimde istemsiz bir istekle bastırılan, oldukça yüksek ve acı verici hale gelen yorucu bir kıvrınma veren o kısa anlarla yetinmek zorundaydım...

Ve ben ondan -tamamen delilik! - Beni yumuşatmasını ve yere ya da ağızına -evet, ağızını tercih ederdim- dökölmem için sıkmasını istemeden önce, beni şehvetle mayalayan o kaynar sıvıyı görünmez bir elle kavrayarak sinirli bir şekilde ayağı kalktım.

"Gitsem iyi olacak, Dorothea..." *Yine de seni yanımda götüreceğim, evimde, yatağımda, Lili ve benim aramda, kollarımın arasında.*

Ve seni onun önünde becereceğim, ya da belki onunla... ya da belki sen o olacaksın.

"İyi geceler doktor." Anlaşılır bir Almanca kullanmak için çaba sarf etti ve ben de gurur duydum.

Ona açıklayacağım her şeyi anlayabilmem için dilimi çok yakında öğrenmesini umuyordum, ancak onun eksikliğini eğlenceli buluyordum çünkü bunu sık sık kendi avantajıma kullanabiliyordum.

"Dir auch, kleines Äffchen."

Meraklı ve çabuk, ona söylediklerimi tercüme etmemi istedi, ama ben sadistçe gülerek uzaklaştım, içsel kargaşa, pratik olmayan küfürler ve sinir bozucu arzularla geçen bir günün daha ağırlığını üzerimde taşıyarak, çünkü ona bana asılma şekline, boynuma dolanmasına, o küçük koluna, taciz edilmiş küçük eline ve beni bir *maymunmuş* gibi şefkatli bir şımarıklığa sürükleyen şefkatli küçük yüzüne deli olduğumu itiraf etmeye hazır değildim.

Benim sevimli küçük maymunum.

9

Thea

İnsan, canavar ile süpermen arasında gerilmiş bir kablo, bir uçurumun üzerindeki bir kablodur.

FRIEDRICH NIETZSCHE

Artık terapötik yolculuğumun üçüncü aşamasına, yani beni aşırı diyet kısıtlamasına götüren ruh halimi etkileyen olayların ve duyguların analizine, günlük hayatımda yeme bozukluğundan uzaklaşmama yardımcı olacak stratejilere başvurmaya alışmak için telafi edici davranışlar uygulamaya başlamıştım.

Bu amaçla, Dr. Ruiz ve ben sohbetlerimizde sık sık acı hakkında konuşurduk.

Birlikte inceledik, ruhla nasıl bütünleştiğini ve onu kaç şekilde etkilediğini anlamaya çalıştık.

Ona annemin nasıl öldüğünü hiç anlatmamıştım ama ona hiçbir zaman yanımda bir babam olmadığını itiraf etmiştim. Hayatım boyunca neden benimle hiç görüşmek istemediğini, neden beni hiç aramadığını ya da basitçe neden benimle hiç ilgilenmediğini ve her ebeveynin çocuklarına duyduğu baba sevgisini bana hiç vermek istemediğini merak etmiştim. Belki de kendimi kabullenememe sorunları orada, hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım o yoklukta kök salmış ve zamanla çoğalarak güvensizliğimi artırmıştı. Annemin kaybı bardağı taşıran damla olmuştu; bu travma zaten içimde var olan yaraları daha da derin ve ciddi hale getirmişti.

Psikolog bana acının acıyı iyileştirebileceğini, acıyla en yoğun zihin durumlarına tahammül etmeyi öğrenebileceğimizi ve

Ondan kaçınmanın, onu reddetmenin, yokmuş gibi davranmanın kişiyi sevgiden ve duygularla ilişkili tüm hislerden uzaklaştırdığını söyledi. Bana acının herkes için kaçınılmaz olduğunu, ancak aynı zamanda travmatik bir olayın acısının özüksenebileceğini ve üstesinden gelenebileceğini açıkladı.

Ama insan acının üstesinden nasıl gelebilir?

Bana kendimizle temasa geçmenin, bizi korkutan her şeyle yüzleşmenin ve bu korkuyu üzerimizde hissetmenin, onu yaşamının, sonsuza dek silinene kadar yok etmenin önemli olduğunu söyledi.

Dış görünüşümden korkuyordum.

Başkaları tarafından

beğenilmemekten korkuyordum.

Yanlış kişi olmaktan korkuyordum. Değersiz bir

evlat olmaktan korkuyordum.

Kişiliğimin etrafına dikme eğiliminde olduğum savunmalar kaygı ve endişeye neden oldu, yanlış inançlar beni *egomdan* ve duyguları tanıma yeteneğimden uzaklaştırdı.

Onları tekrar yüzeye çıkarabilecek, ellerinden tutup sarsabilecek tek kişi Efrem'di, bu yüzden beni korkutuyordu. Kendi yansımanı gördüğüm bir ayna gibiydi, yaralarımı, çürüklerimi, kusurlu şekillerimi, karanlık köşelerimi, acı dolu anılarımı görüyordum ve aynı zamanda bir gülümseme, gözlerimde farklı bir ışıltı, saçlarımı koyulaştıran güneş ışığı, tüm hayallerimin dayandığı bir gül goncası görüyordum.

Gölgeleri gördüm ve onları aydınlatan ışığı gördüm... ve korktum.

Onun ateşli okyanusunda kendime baktığımda, Efrem ben oldum, ben o oldum ve her şey düzenli, dengeli, doğru göründü.

Her şey kendi kusurları içinde mükemmel görünüyordu ve bu iyiydi. Ancak yine de bana ne aktardığını, bana ne gösterdiğini, altüst ettiği sağlıklı idealleri kavrayamıyordum.

Efrem, içimde hissettiğim huzursuzluğu hafifletmeyi, cinselliğimin gizemini araştırmayı ve kendime karşı hissettiğim reddedilme duygusunun üstesinden gelerek bana hiçbir şeyin yanlış olmadığını göstermeyi başardı. O da benim gibi erotizmini beslemek için yoğun uyarılardan ve ahlaksız fantezilerden besleniyordu, bu yüzden paylaştıklarımız sadece bir ön sevişme değildi; Efrem onunla birlikte zevkimi ifade edebileceğimi, doğal davranabileceğimi anlamıştı,

Yıllardır yaşadığım sevgi *yoksunluğu* hissini ortadan kaldırmak için. Beni doldurduğu ve sahiplendiği, panik beni ele geçirmeye çalıştığında konuştuğu ve bana rehberlik ettiği, güvence ve güvenlik arayışımı yerine getirdiği süre boyunca gözlerimiz kilitli kalmıştı.

Onunlayken beslendiğimi, önemsendiğimi, anlaşıldığımı ve sevildiğimi hissettim.
*Farklılığım için sevildim. Kim
olduğum için sevildim.*

Onun tahrik olmuş yüzünü, kontrollü bir berraklıkla yüklü sert sesini ve saçlarımı şiddetle kavrayarak kendini bana teslim ettiği o mest edici anı her düşündüğümde hülyalı bir şekilde gülümsedim. Vücudu gerilmiş ve kasılmıştı, bu da onu keşfetme ve tadını çıkarma deneyimini o kadar akıl almaz hale getirmişti ki, zihnimde çıkardığı gırtlaktan gelen çığlığı, ağzımda onu temizlediği erkeksi tadı duymak ve göz kapaklarımda ardında sert ve cesur kaslarında alev alev yanan tutkuyu hayranlıkla seyretmek için gözlerimi kapatmam yeterliydi.

O tutkulu anda bile zarif soğukkanlılığını kaybetmemişti, şehvet yüz hatlarını ve nefesini bozduğunda bile, dilimde titreşen bir parçasını bana verdiğinde bile, ona baktığımda bile, minnettar, şakacı bir şekilde yenilgisini ilan ettiğinde bile.

Heybetli ve gururlu, alaycı, neredeyse haince bir küçümsemeyle bana meydan okumuş ve sanki bu bir kadına yaptığı en iyi iltifatmış gibi bana *pis* küçük kız demişti.

Şey... aslında onu unutulmaz kılan ondan önce gelen benimkiydi.

Kıkırdadım ve günlerdir not aldığım yeni şarkıya tekrar konsantre oldum; elimden yaratıcı bir akışın geçtiğini hissediyordum, parmaklarım titriyor ve defterimin üzerinde coşkuyla hareket ediyordu. Ancak bana garip gelen şey, şarkının özünün daha önce çizdiklerimden ne kadar farklı olduğuydu; Efrem'e mırıldandığım ya da onu baştan çıkarmak için kullandığım kıtalara hiç benzemiyordu.

Daha düzgün, duygusal, derin dizelerdi.

Başlık: ...

Seni siyah bir menekşenin yaprakları arasında arayacağım.

*Bir dolmakalemle izini süreceğim geçmişimin. Ve
onları sana anlatacağım, ruhunu sıcak tutarak.
Acıların okyanusunda yüzecek ve onların üstesinden geleceğim.
Bir sinek kuşu gibi, gökkuşağının kurdeleleriyle
oynayacağım. Ve kanatlarımı güneşe çevireceğim.*

*Sözümü tutacağım.
Gülümsememi parlatacağım.
Sözümü tutacağım.
Bedenimi parlatacağım. Güç
bulacağım.*

*Eskiden kaybolurdum. Hüngür
hüngür ağlıyordum.
Yukarıdan aşağıya kan yağdı.
Ve molozların arasında yürüdüm.
Issız bir panayırda sen benim kahramanımsın ve ben senin badem
çiçeğim. Aşk bir dönme dolap gibidir.
Ve sen kalbime nefes kesici bir manzara veriyorsun.*

*Sözümü tutacağım.
Gülümsememi parlatacağım.
Sözümü tutacağım.
Bedenimi parlatacağım. Güç
bulacağım.*

*Rüzgarda sesini duyacağım.
Ufku işaret ettiğini duyacağım.
Ve bana fısıldayacak: Ben
buradayım.
Zaman geçtikçe... Ve
parfümün beni öpüyor.
Beklerken seni bulacağım.
Beni bırakma.
Nereye gidersen
git... Beni her zaman
kucakla. Benim
gökyüzüm ol*

Ve ben u acağım.

Neyi değiştireceğimi veya d zenleyeceğimi bulmaya çalışırken tüm metni tekrar okudum.

Anlık olarak yazılmış c mlelerdi, o sabah uyandığım anıların, düşüncelerin ve duyguların meyveleriydi. Seksle, perilerle, satirlerle, ölümle ya da şeytanlarla, sık sık yer verdiğim temalarla hiçbir bağlantıları yoktu.

Basit, spontane ve çalışılmış kafiyelerden yoksundular.

Bunları kendim için yazmıştım, Parlak İblisler için değil, dinleyiciler için ya da Efrem'i etkilemek için değil, sadece yaşlı Thea ile iletişim kurmak, ona orada olduğumu, ona yardım etmeye istekli olduğumu ve onu dinlemeye çalışanların desteğini kabul ettiğimi söylemek için. Tekrar gülümsedim, ileriye doğru küçük bir adım daha attığım için mutluydum, zayıf, belirsiz ama yine de olumlu ve dolmakalemimi kağıda vurarak şarkı için bir başlık düşündüm; er ya da geç uygun bir tane seçmem gerekecekti, ama henüz bana ilham veren ya da anlamını tam olarak ifade edebilecek bir şey bulamamıştım. şarkının adını *Nancy* koyabilirdim, çünkü şarkıyı ona, anneme ithaf etmiştım, ancak bu kelimelerin ardında insani kavramların bir isyanının yattığını hissediyordum: beklemeyi bilmenin  nemi. Kendimizi tanımak, sevmek ve takdir etmek için kendimize zaman tanımanın, ne sakladıklarını keşfetme korkusu olmadan ruhumuzun tüm odalarını a manın, acının gizlendiği inini aramanın ve sonra yanına oturup nereden geldiğini, bizi nereye götürmek istediğini, bizi nasıl yönlendirmeye niyetli olduğunu ve bizi  zg r bırakmaya niyetli olup olmadığını anlamanın  nemi. *Beklemeyi  ğrenirdim.*

Yaşlı Thea'yı bekliyorum.

Annemi bekledim çünkü bir gün tekrar buluşacaktık, acının beni tutsak etmeyi bırakmasını bekledim, aşkın gelip beni  pmesini bekledim, Efrem'in benimle ne kadar kalacağını anlamasını bekledim, yemeğin artık düşmanım olmamasını bekledim, hayatı sevmeye ve olduğu gibi kabul etmeye dönmemi bekledim.

Her gün.

Ve beklerken cesaretli olmayı, inanmayı, enkazdan yükselmeyi ve teslimiyetin kıyısında yürümeyi bırakıp koşarak diğer tarafa, yani kurtuluşa atlamayı  ğrenmeliydim.

Tüm  ılgınlıklarımla, kusurlarımla, tuhafılıklarımla ve kusurlarımla.

Yaşlı Thea'ya ulaşip onu yanıma davet ettim.

Rüyaların doğru kısmında.

Çünkü daha yapacak, başaracak çok şeyim vardı ve *bunları görmeye* başlamam gerekiyordu.

Korku atalardan kalmadır, yaşamın kökeniyle yakından bağlantılıdır. Onu deneyimlememiş hiçbir insan yoktur. Sorunların habercisi olduğu kadar özgürlüğün de habercisidir. Sizi her türlü kurtuluş olasılığından mahrum bırakabilir ya da onun orada olmasına rağmen sizin daha güçlü olduğunuza dair iyimser bir farkındalığa ulaşmanızı sağlayabilir. Buna karar vermek size kalmıştır.

Kalbim göğsümde çılgınca atarken, Efrem'in ilk karşılaşmamızda bana verdiği bir ahlak dersini hatırladım. Gerçeklikten kopmuş bir halde boşluğa bakarken, çalışma odasında gördüğüm ve üzerinde Apollon tapınağında bulunan dini bir özdeyişin Latince versiyonunun kazınmış olduğu tabloyu hatırladım: *Nosce te ipsum*.

Bana kendini bilmenin ne anlama geldiğini açıklamış ve daha fazlası olduğunu sanmamanın önemli olduğunu, çünkü her insanda gerçeğin ruhunun derinliklerinde bulunduğunu ve onu aramak için başka bir boyut olmadığını eklemişti. Sonunda sözlerini anlamlandırabilmiş, ne demek istediğini ve her şeyden önemlisi bana en başından beri gitmem gereken yolu gösterdiğini anlayabilmiştim.

Dinlenme odasında birdenbire, her zamanki kötü ruh halimi ilk kez ortadan kaldıran alışılmadık bir iyimserlik belirdi. Şarkının satırlarını silip yeniden yazdığım kâğıda tekrar baktım, kendimden ve yeni coşku dalgamdan memnun, sonra önünde oturduğum kuyruklu piyano klavyesine baktım. Klasik tabureye iyice yerleştim ve Efrem'in yanımda çaldığı iki parçayı düşündüm: Beethoven'ın *Ay Işığı Sonatı* ve Chopin'in *Noktürn*'ü. Gözlerimi kapattığımda, ikinci senfoninin havada yankılandığını, tenimi gıdıkladığını ve tiz, yüce notalarla uzuvlarımı uyuşturduğunu neredeyse duyabiliyordum, stentorian, onun ve şifreli kişiliğinin olduğu gibi görkemli.

Menteşelerin gıcirtısı beni anıların sıcaklığından uyandırdı ve aniden açılan kapıya doğru döndüm.

Hayal gücünün en iç köşesinde dönen müzik aniden kayboldu; odaya kasvet ve onunla birlikte bir kış soğuğu çökmüş gibiydi.

"Bakın kim dönmüş..." Boğuk bir tını kulak zarlarıma ulaşarak aklıma tek bir yüzü getirdi. Ağır ayak seslerini saydım, botlar yerde sürükleniyordu, konuşan adam vahşi cüssesiyle odaya daldı. Ben şeytani bir sırıtışla yaklaştı; sesi boğazımı sıkan, nefesimi kesen boğucu bir yumruk gibiydi. Joël'in oğlu olduğunu bana açıkladığından beri onu görmemiştim. Düşündüm, düşündüm, kim bilir ne tür zihinsel sorunları olan ve tedavi edilmesi gereken bir hasta olduğu sonucuna varana kadar bütün geceler uyumadım, bu yüzden ifşaatlarına mutlak bir güvenilirlik veremezdim. İntikam arayışı, Efrem'i öldürme niyeti çok iyi korunan bir tesiste ulaşılacak hedefler değildi; doğruyu söylemek gerekirse, bunlar bana geçmişte yaptığı bir hatanın sonuçlarını korkutmak, sindirmek ya da sadece zevk almak için kızdıran bir delinin saçmalıkları gibi geldi.

"Burada ne yapıyorsun?" Ondan kaçmak için ortadan kaybolmak ya da pencereden aşağı inmek istedim. O ilerledikçe, figüründeki her bir ayrıntı diğerini kovalıyor, kendini tüm kaba cazibesiyle ortaya koyuyordu: yaralı sol kaşından, fare paltosu gibi gri bir takım elbiseye sarılmış uzun, iri gövdesine kadar. Elimdeki defteri ve dolmakalemi öyle sıkı kavradım ki eklemlerim beyazladı ve köşedeki koltuğa oturup bacaklarını uygunsuz bir davetle açana kadar bakışlarımı ona sabitledim. Duman ve sandal ağacı kokusu burnumda garip bir karıncalanmaya neden oldu, tüm sinirlerim uyarı ile sertleşti. Ben beni küçümseyen bir bakışla izledi, siyah *gerdanlığıma* odaklandı ve kare yüzünde güvenilmez bir sırıtma belirdi, o kadar dağınıktı ki tehlikeyi işaret ediyordu. Kendimi onun donuk, kasvetli gözlerinin uçurumuna çekilmiş gibi hissediyordum ve vücuduma söylediği ve benim de onları şımartmamı bekleyen iğrenç düşünceleri, sapkın vaatleri algılayabiliyordum.

"Bana ne istediğini söyle," diye ısrar ettim; zaman kaybetmek ya da saçmalıklarının beni rahatsız etmesine izin vermek istemiyordum.

"Telaşlandın mı, bücür?" Ben, Chester'ın kol dayanağını parmak uçlarıyla sanki küçük bir hayvanın başıymış gibi okşadı.

Kendimi kaybetmemeye çalışarak aşırı endişeli nefes alış verişlerimi düzene soktum. "Neden bir anda ortaya çıktığını ve beni korkutmak için her şeyi yaptığını anlamıyorum."

Ben mahcup bir ifadeyle sakalını ovuşturdu. "Kahretsin... Seni gerçekten korkutuyor muyum?"

"Evet." Kapalı defteri ve kalemi piyanonun tuşlarının üzerine koydum; çarpmanın etkisiyle teller ses kutusunda titreşti ve akortsuz bir akor yayıldı.

"Özür dilerim. Sadece neden bu kadar sakın olduğunu anlamaya çalışıyordum." Ben gerginliğini gidermek istercesine bir elini dizine vurdu. Topuğunu yere vururken sürekli kasılma hareketleri yapıyordu, bu da kontrol etmeye çalıştığı güçlü bir gerginliğin göstergesiydi. "O gün 'gördüklerinin' seni üzdüğünü sanıyordum."

"Efrem ve ben bu konuyu zaten konuştuk." Aynı konuşmayı tekrar yapmak gibi bir niyetim yoktu; ona Giselle'in kim olduğunu açıklamıştı. İlişkileri, alışılmadık olsa da, benimle kurduğu ilişkiyi engelleyecek kadar önemli değildi; ya da ben öyle umuyordum.

Ben alaycı bir kahkaha atarak yüz hatlarını kaba bir delilikle dolu bir yüz ifadesine büründürdü. "Onun adını sanki sevgilinmiş gibi telaffuz ediyorsun. Yalan söyleyemiyorsun."

"Senin derdin ne?" Bakışlarının siyah kot eteğime kaydığını fark ettiğimde, oturduğu yerden başka bir şey görünmesin diye bacaklarımı sıkarak yana kaydardım.

"Keskin pençeleri olan kedcikleri severim." Gözlerimin içine bakmak için geri döndüğünde, beni soymak ve canımı yakmak için can atan bir canavar gibi alt dudağını yavaşça yaladı. *Hem de çok kötü bir şekilde.* "Ama sadece daha mahrem durumlarda ve sadece altımda böğürüp mincıkladıklarında..."

Kafasında canlandırdığı skandal imgelerden etkilenmedim ve sadede geldim. "Tekrar söylüyorum: Ne istiyorsun?"

"Seni manipüle etti, değil mi? *Antéros*'taki öpücükten sonra, seni evcilleştirmek için başka ne yaptı?" diye alaycı bir sırıtışla beni kışkırttı; beni ve Efrem'i tehlikeye atacak yanlış bir şey söylememek için aniden sustum. "Ben seni güçlü kuvvetli bir kız sanırdım, oysa sen sahibinin en ufak çağrısında kuyruğunu sallayıp ayakkabılarını yalamak için peşinden koşan küçük bir köpek gibisin."

Belli ki tepki almak için zor kullanma taktiklerine ve daha ağır hakaretlere başvurmuştu ama ben pes etmeyecektim, bu yüzden onu küstahça azarladım: "'Ayakkabılarını' yalamamamın bir sakıncası var mı?"

Ben şakamı komik buldu, rahatsız olmaktan ziyade ilgisini çekti. "Eğer isteseydim, benim için çok genç olduğunu düşünmeme rağmen geri adım atmazdım. Yirmi yaşındakilere takıntılı olan o." Başparmağıyla arkasındaki kapalı kapıyı işaret etti. "Ben kadınları tercih ederim," diye muzip bir tonda sözlerini tamamladı.

"Yine bu hikâye," diye yorumladım sıkılarak.

Batı kanadındaki atölyede gerçekleşen görüşmelerimizden birinde, Efrem'in su *perilerinden* hoşlandığını ima etmiş ve teorisini güçlendirmek için, dördünün bir havuzda yıkandığını gösteren mitolojik bir tabloyu gözlemlemişti. Bu zarif ama açık bir eserdi, o kadar ki çıplaklık ve erotizm tartışmasız başroldeydi; yine de Asklepios boyunca antik Yunan'a, sefahate ve en ilkel cinselliğe göndermeler vardı ve bu onun saçma teorilerini doğrulamak için yeterli değildi.

"Seni neden seçtiğini biliyor musun?" Ben aynı tabloyu tekrar düşünmüş gibiydi; gözleri şehvet dolu bir ışıkla parlıyordu. "Çünkü sen onun çözülmemiş travması, günahlarının kefareti ödeyecek, ruhunu temizleyecek ve onu iyi bir adam olduğuna ikna edecek çözümsün. Seni kurtararak kendini de kurtarabileceğine inanıyor. Öte yandan, deli bir adam hayatını anlamlandırmak için deliliğe başvurur,' ses kısıklığının neden olduğu bir çabayla onunla alay etti, sonra azılı tiryakilere özgü bir şekilde öksürdü. "Mitchell Ryke'dan bahsetmiyorum bile." Devam etmeden önce boğazını temizledi. "LAPD'nin en kötü şöhretli polis memurlarından biri olan Vanessa Holmes'u beceriyor. Bu bir dava olacak mı?"

Holmes, Efrem ve Mitchell arasında geçen özel bir konuşmada adını duyduğum kadının soyadıydı; avukatın aşırı oyunlarından birinde saatini kaybetmeyi göze aldığı kadın.

Nasıl unutabilirim...

"Görünüşe göre onları iyi tanıyorsun." Yine de rahatsız olmamaya ya da ikna olmamaya çalıştım. Mitchell'ın özel hayatı beni ilgilendirmezdi ve bir kadın polisle cinsel ilişkiye girmiş olması onu kim bilir hangi komployla suçlamak için yeterli olamazdı.

"Onları çok iyi tanıyorum," diye onayladı Ben, alaycı bir tavırla. "Ve haklı olduğumu anladığında çok geç olacak."

Bir kliniğe kapatılmış ve dış dünyadan koparılmış biri nasıl bu kadar bilgili olabilirdi?

"Tüm bu pandomimin kesin bir parçası olarak bırakıldım." İşaret parmağımı çeneme vurarak düşünüyormuş gibi yaptım. "Ah, evet. Bana oğlunu geri almak için her şeyi yapacağını söylemene, hapse geri dönmek anlamına gelse bile, *sevgili* doktorumu öldürmek anlamına gelse bile."

"Efrem'in gerçekten öldüğü tek senaryo benim kafamda." Ben şakağına hafifçe vururken ağzından şeytani bir kahkaha döküldü. "Onu ortadan kaldırmamanın pek çok farklı yolunu hayal ettim ve hepsinde de bir köpek gibi can çekişiyordu." Beyazımsı skleralar nefretle dolu iki kan çukuruna dönüştü. "Tabii ki gerçekte harekete geçmek o kadar kolay değil. Kendimi kalp krizi geçirmesi ya da kanser olması için dua etmekle sınırlamak zorundayım. Evet, onun acı çektiğini görmek isterim. Hemen ölseydi daha az cazip olurdu, değil mi?"

Gurur duyulacak bir erdemmiş gibi sergilediği zalimlik karşısında ürperdim. "Sözlerin çok aşâğılık."

"Bana yaptıkları daha da fazla!" Ben öfkeli bir hamleyle ileri atıldı ama yumruklarını bacaklarına geçirerek kontrolü sağlamaya çalıştı. Sonra çenesini sıkarak omuzlarını kanepeye yasladı. "Ve sen, sırf sana aletini nasıl kullandığını gösterdi diye onu savunuyorsun, düşündüğümden daha aptalsın."

Efrem'le aramızda geçenlerden nasıl bu kadar emin olabildiğini bilmiyordum ama daha fazla hakaretine katlanmayacaktım.

"Bu kadar yeter!" Ayağına kalktım, elimdeki malzemeyi klavyenin üzerinde bırakıp çıktım. Kapıya doğru ilerlediğimi gören Ben, bir kedi çevikliğiyle ayağına fırladı ve ben kanepenin üzerinden atlayamadan beni durdurmak için dirseğinden yakaladı. Tutuşu o kadar şiddetliydi ki nefesim kesildi, kaygan bir zemindeymişim gibi bacaklarımın üzerinde sendeledim; geriye düşmedim çünkü beni o kadar güvenle tutmayı başardı ki kendimi hemen çaresiz hissettim.

"Aç gözlerini küçük kız," diye mırıldandı yüzümden bir milimetre ötede, dişlerinin arasında çiğnenmiş korkutucu bir hırıltıyla. Küfretmek, çığlık atmak ya da belki bana tokat atmak istiyordu ama kendini tuttu. Kalın parmakları kolumun etrafında titriyor, onu daha da acımasızca kavriyordu. Trapezius kasları, vücudunun herhangi bir parçası gibi, boynuna kadar uzanıyor, yorgun, eski ama temiz tişörtünün kumaşını çekiyordu. 'Buradasın çünkü çözen gereken sorunların var ve o seni kullanıyor. Kim bu

böyle davranırdı, ha?" Sorusunu kafama kazımak için beni çekiştirdi ve acı dolu bir inilti çıkarmamı sağladı. *Çılgınca*. Seksle ya da onu takip eden heyecan verici aşağılanmayla hiçbir ilgisi olmayan bir acı. Başımın bir hareketiyle gözümün önündeki sarışın bir tutamı kaldırdım, karşılık vermemek için dudaklarımı düşmanca büktüm, aksi takdirde içinde bulunduğum dezavantajlı konumda bana h e r ş e y i yapabilirdi.

"Sadece zerre kadar ahlakı, sağduyusu ya da insani merhameti olmayan bir adam. Ve garanti ederim ki siz ilk değilsiniz. Bu zaten oldu. Bundan kaçınamaz. Ahlaksızlığı mesleğinin etik kurallarını bile ayaklar altına alıyor, ki bu da onun umurunda değil çünkü..." Bana uzun uzun baktı, göbeğimi zar zor örten mor bluzumun göğüs dekoltesinde oyalandı. Kışkırtıcı bir şey değildi ama göğüslerimin tümseklerini fark etmesine yetecek kadar kadınsıydı, "...önce seni becermeyi önemsiyor." Yüzüme yaklaşmak için eğildiğinde, burnunun yanağıma değdiğini ve beni öldürmeye hazır bir cellat gibi kokumu almak için orada oyalandığını hissettiğimde döndüm ve gözlerimi kapattım.

"Hmm... ama yine de, her gün böyle güzel küçük bir kaltakla karşılaşamazsınız."

"Sen gerçekten aklını kaçırmışsın!" diye bağırdım tiksintiyle, çizgiyi aşmayacağını umarak. "Bırak beni." Bakışlarımı, derisi yanan, kemikleri ağrıyan ve akan kanın durmasıyla teni solgunlaşan dövmeli eline indirdim.

"Bana hâlâ güvenmiyorsun. Ve biliyor musun? Anlıyorum." Ben yalvarışımı duymazdan geldi ve diğer eliyle üstümün yakasına yapıştı. Öyle bir çekti ki, onu süsleyen üç küçük düğme açıldı ve kumaş açılarak göğüs kafesimi ortaya çıkardı. Kendimi korumak için omuzlarımı kapatmamın bir faydası yoktu. Gözlerini dantelli sütyene dikmiş, şehvetle inliyordu. Şiddetli bir titreme beni dehşet içinde inletti ve piç kurusu şeytani bir sırıtışla bundan zevk aldı. "Beni tanıımıyorsun, ben hiç kimseyim ve aslında sen ve senin gibi sefil insanlar için endişelenmek için hiçbir nedenim yok, ama bunu bir iyilik olarak kabul et." Elini indirdi, kötü bir şekilde yırtılmış göğüs dekoltesinin görüntüsünün tadını çıkarıyordu. "Geçmişte engelleyemediğim şeyler oldu, hala çok kızgın olduğum şeyler çünkü o orospu çocuğunu hafife aldım. Tıpkı senin başına geldiği gibi başka kızların da onun pençesine düştüğünü gördüm. Bu yüzden sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Ben bir yetişkinim, ne yaptığımı biliyorum." Beni zorladığı pozisyon nedeniyle sabırsızlanmaya başladım: hareketsiz, ona dönük, uzuvlarım onun zehirli pençesine kilitlenmişti. Ağlamamak için kendimi zor tutarak ona baktım. Onu tatmin etmek istemiyordum; kim bilir kaç kez aynı şekilde kendini kadınlara dayatmış, yanlış tavırlar takınmış ve onların korkularından beslenmişti.

"Hayır, lanet olsun. Yapamazsın!" Beni sarstı ve kolumu koparacağından ya da beni döveceğinden korktum. Bir solukla neredeyse beton kadar sert olan karnının üzerine düşüyordum ve kıpırdanmaya çalıştım ama parmaklarını daha sert bir şekilde kaslara batırdı, o kadar sertti ki etimi sıkıştırdıklarını hissettim. "Bilseydin, seni çağırdığım ilk anda bu boktan yeri terk ederdin."

"Bırak beni," diye tekrar ısrar ettim, bakışlarında bir küçümseme parıltısı aradım ama buğulu bir öfkeden başka bir şey göremedim.

Üzerime eğilen Ben, hiç ürkmeden yüzüme üflemeyle devam etti. "Sende yine çok değer verdiğim birini görüyorum. Aynı kırılganlığın, aynı kafa karışıklığının, aynı güzelliğinin ve aynı saflığının onda da vardı. Senin gibilerden yararlanıyor çünkü sen kolay avsın, güvensiz ve idare edilebilir kızlarsın."

"Beni bırak yoksa çılgın atarım" dedim. Vazgeçmesi için onu tehdit etmek zorunda kaldım. Ben başını salladı ve beni susturmaya yetecek kadar gövdesiyle geri çekildi. Aslında beni bırakmadı; kaçmamam için bana sarıldı.

"Beni dinlemelisin," diye ısrar etti, dişlerini öfkeyle gıcırdatarak. 'Ondan uzak dur, dersini bitir. Ve git. İz bırakmadan ortadan kaybol. Yaptığı her şey ortaya çıktığında, bu lanet klinik kapanacak ve Efrem Krugher hak ettiği gibi hapse atılacak. Senin adın onunla yan yana anılmak zorunda kalmayacak, onun seni aşağı çekmesine izin vermek zorunda kalmayacaksın, ona izin vermek zorunda kalmayacaksın.'

"Sana inanamıyorum, özür dilerim." Bu kadar soğukkanlı olmayı nasıl başardığıma ben de şaşırıyordum; benim yerimde başka bir kız olsaydı şimdiye kadar patlardı: Ona tükürür, ayağına basar ya da daha da kötüsüne yere diz atardı. Harekete geçecek cesaretim olmadığından değil, ama onu sinirlendirmemeyi tercih ettim. Ne kadar güçlü olursa olsun, benden daha iyi davranırdı ve durum tırmanırsa, bununla nasıl başa çıkacağımı bilemezdim.

"Bunu yapmak zorundasın. Benim için değil, bana bir iyilik yapmak için değil." Parmak uçlarının kolumdan teker teker çekildiğini hissettim ve serbest kaldığımda, fikrini değiştirmeden önce hızla geri çekildim. Sallanırken ağrıyan yerime masaj yaptım ve titredim çünkü aramıza mesafe koymuş olmama rağmen kendimi hâlâ kızgın bir sırtlanla kafese kapatılmış küçük bir fare gibi hissediyordum. Olduğu yerde duran Ben derin bir iç çekerek ince bedenimi sitemle süzdü. "Bunu kendin için yap Thea ve senin aksine kaderlerini değiştirme fırsatı bulamayanlar için yap..."

E.K.
Aşk bir psikozdur

*Birinden hoşlanıp hoşlanmadığınızı
anlamamızın sadece otuz saniye sürdüğü
söylenir.
Seni gördüğümde... beş bana yetti.*

EFREM KRUGHER

Berlin, 15 Ekim

Ah, *Lesern*, hayali dostlarım, övgüye değer sırdaşlarım, sabırlı dinleyicilerim...

Hakkında dolaylı olarak - belki de çok fazla periphrase ile - konuşmaya devam ediyorum

Küçük Dorie'yle ilk karşılaştığımızda beni bir şimşek gibi sarsan o duygu, doğrudan kalbime gelip onu yakan bir elektrik şoku.

Ben gezgin bir adamım, aşk ilişkileri konusunda oldukça soğuk ve ketumum; bir sahnede durup, elimde mikrofon, her birinizin gözlerinin içine bakarak, kaygılarımın yansımasının dikkatli skleralarınıza yansımasından korksaydım, bu sayfalarda yazdıklarımı açıklamak benim için muhtemelen o kadar kolay olmazdı.

Çocukken olduğu gibi panik ataklarımdan biri beni ele geçirecekti.

Endişenin titremesi konuşmamın akıcılığını engeller, saçmalamama ya da kekelememe neden olurdu; övgüye değer düşünce ve önermeleri koordine edememem konusunda sinirli bir şekilde mırıldanmaya başladınız; soğuk ter damlaları sırtımı ıslatır, en acı umutsuzluk içinde boğulmama neden olurdu ve tüm bunların içinde

İtirafların, itirafların, olayların katranı, kalkıp giderdiniz ve bana ve maymunuma ne olduğunu asla bilemezsiniz.

Benim hikayem önemli değil -bunun farkındayım-, sadece hayatının kısa bir bölümünde ergenlik hevesi ile yasak olanın heyecanı arasında gidip gelen, değersiz bir zavallı gibi, sonucu başından beri tahmin edilebilen alevli bir tutkunun ateşinde ısınan bir yetişkinin melankolik saçmalıkları.

Yine de, bu mekanizmanın er ya da geç bir tahta parçası yığınının dönüşeceği kesinliği, sıcaklığının tadını çıkarma ya da nemli zevklerimi içine dökme arzumu azaltmadı...

Bu düşüncelerden yola çıkarak, benim aşka inanan bir birey olduğumu düşünebilirsiniz, değil mi?

Onsuz yaşayamayacağını ya da hayatta kalamayacağını, değil mi?

İki tür aşkı ayırt etmek için Erich Fromm tarafından analiz edilen modelleri öneriyorum: olgunlaşmamış aşk ve olgun aşk. İlkinde kişi bir eksikliği doldurmak için kendini diğerine bağlama eğilimindedir. Böylece, bilinçsiz ya da bilinçli bir ihtiyaçtan dolayı, kişi ilişkiyi idealize eder, onay ve güvence arar ve genellikle ilişkiyi tehlikeye atabilecek farklılıklara bakmama eğilimindedir; ikincisinde, kişi ihtiyaçtan dolayı sevmez, eksik bir bütünlüğe ulaşmak için sevmez, kendini zenginleştirmek ya da zenginleştirilmek için sever, mutlu olmak ve mutluluk vermek için sever, kimliksel ve bağımsız olana saygı duyarak sever, diğerinin özellikleriyle tanışmayı ve onları tüm heterojenlikleri içinde kabul etmeyi sever. İnsan bir ihtiyacı karşılamak için değil, nörobiyolojik değişiklikler içermesinin yanı sıra, ilişkinin kalıcı, istikrarlı, geçici veya imkansız olmasına bakılmaksızın sevmeyi deneyimlememizi sağlayan bilinmeyen bir şeyle karşılaşmak için sever.

Nörobiyolojik değişikliklerle ilgili olarak, ilgilendiğim son araştırmalar, aşkın, zihinde aşık olduğumuz kişiye yönelik takıntılı düşünceleri tetiklediği için, obsesif-kompulsif bozukluktan muzdarip hastalarda bulunana benzer bir serotonin azalmasına yol açtığını, ayrıca çeşitli hormonlarda değişikliklere ve kaynağı psişik ve cinsel enerjiden veya kurulan bağın coşkusundan kaynaklanan bir nörotransmitterde - dopamin - artışa neden olduğunu doğruladı.

Tüm bunlar, Freud'a göre - ki kendisi gençliğimden beri inançlarımı korkunç bir şekilde etkilemiştir - aşkın kolayca bir psikoza dönüşebileceğini, bizi daha kırılgan, bağımlı, güçsüz ya da özellikle kişinin duygusallığını yönetemediği durumlarda iflah olmaz bir şekilde nostaljik ve üzgün hale getirebileceğini fark etmenizi sağlıyor.

Aşık olmanın *-akut evre-* ve aşkın *-kronik evre-* bir tür duygusal psikoza dönüştüğünü keşfetmenin yarattığı yaygın öfkeyi ya da şaşkınlığı şimdiden hayal edebiliyorum.

Ve bu da beni her zaman aşkı olduğu gibi acımasızca değerlendirmeye iten nedenlerden biri: çeşitli patolojilerin bir arada görülmesi, bir yanılsamadan zevk alınması, tam da genişleme ve saldırı kapasitesi nedeniyle aynı zamanda çok tehlikeli olan durdurulamaz bir güç.

Babam *da* benimle aynı fikirdeydi ve bana şöyle derdi: '*Psikozu tedavi edersin, bulaştırmazsın. Bunu unutma Efrem*'.

Ve sanırım bana verdiği tek faydalı ders de buydu.

Bütüncül bir psikiyatrist *olmama* rağmen duygulara yaklaşımım her zaman oldukça rasyonel olmuştur, bu nedenle küçük Dorie ile olan klinik durumumu ayrıntılı olarak analiz ettiğimde, o, gelişile patlayan ve şimdi rapor ettiğim büyük hasara neden olan bir bombaydı: Limbik sistem nöronlarının yukarıda bahsedilen dopamin tarafından uyarılması; ruh halinde yükselme; serotonerjik bir işlev bozukluğu, yani takıntılı, müdahaleci düşünceler; adrenal bezler tarafından üretilen olağanüstü nörotransmitterler, epinefrin ve norepinefrinden kaynaklanan aşırı bir taşikardi. Son olarak kız, sırasıyla cinsel aktivitenin düzenlenmesi ve stresin azaltılmasıyla bağlantılı olan oksitosin ve vazopressin gibi nöropeptidleri de içermektedir.

Özetle, Dorothente - *Efrem Krugher*'in Kriptoniti - duygusal beynimde bulunuyordu çünkü sanılanın aksine duygular kalpte değil sinir sisteminde ortaya çıkar. Etrafımızda olup bitenlere verilen psikofizyolojik tepkilerdir ve limbik sistem adı verilen bir beyin bölgesinde bulunurlar. Dolayısıyla Dorothente, duygularımı kontrol eden karmaşık ve birbiriyle kesişen beyin yapılarının içinden geçerek sinyallerini vücudumun her yerine gönderiyordu.

Platon ilk görüşte aşık olmanın tamamen irrasyonel, hiçbir disiplini kabul etmeyen bir ruh olduğunu söylerdi; Freud bunu bir psikozun başlangıcı olarak görme konusunda Markus ve benimle aynı fikirde olurdu; Lacan aşkın esasen seilmeyi istemekle örtüştüğünü söylerdi; Jung ise bunun yerine üçüncü bir güç yaratarak iki insanı birleştiren psişik harekete karşılık geldiğini savunurdu: ilişki...

Kısacası, uzun süre devam edebilir ve size aşkın ne olduğuna dair çok sayıda ve birbiriyle uyumsuz teori getirebilirim, ancak benim için bu, muhtemelen ilaç tedavisine başvurmadan ve bana geri dönüşü olmayan bir şekilde zarar vermeden önce kendimi iyileştirmem gereken bir hastalıktı.

Ne yazık ki, Dorie'yi hipokampusta -duygusal hafıza- tuttuğum için henüz iyileşmiş değilim; bu hafıza, diğer ensefalik alanlarla bağlantı kurarak, bugün hatırlamam gereken bilgilerden yararlanmama ve gözlerini her kırışığında bana aktardığı duyguları sizinle paylaşmama olanak sağlıyor.

Boyu bir metre bile olmayan küçük bir kızın böylesine büyüleyici bir mekanizmayı tetikleyebileceği hiç aklınıza gelir miydi?

Ve ne yazık ki sizin için bu son değil.

Dorothenite limbik sistemimi enfekte etmenin yanı sıra, kontrolüm dışındaki tüm tepkilerden sorumlu olan otonom sinir sistemimi de enfekte etti: terleme, kas kasılması, heyecan, çarpıntı ve...

Sinirbilime bu kadar takıldığım yeter, bu çözülmenin başlangıcını ancak net ve kapsamlı bir şekilde özetleyebilirim: Son derece berbat durumdaydım.

Oh, scheiße... migrenim geri geldi. Tekrar.

Bir duraklama daha.

Yutulacak başka bir ilaç.

Dorothenit kontrol edilemez veya durdurulamaz.

Büyüyen, çoğalan, istila eden ve harap eden kötü huylu bir tümör gibidir. Vücudun hücrelerine ve dokularına sızar, onları değiştirir ve mutasyona uğratır. Yayıldığı saldırganlığı benden daha iyi kimse bilemez, seni öldürene kadar.

Dorothenitis, görüşünüzü bulanıklaştıran, beyninizi körelten ve en hayvani içgüdüleri uyandıran vahşi bir psikozdur, yıllardır kişisel teşhis kılavuzumun bozukluklarına dahil ettiğim zihinsel bir yabancılaşmadır.

APA bana merhamet etsin....

Bazen kendimi düşündüklerimden ya da söylediklerimden dolayı suçlu olmadığımı ikna ediyordum; gerçekte tüm bağımlı kaybetmeme, uygunsuz kararlar almama ve çok fevri davranmama neden olan bu mantıksız ve mantıksız duygunun semptomatolojisiydi.

Dorie'nin, menajeri ve *çocuk* Andrew'a attığım tokat yüzünden çıkan bir tartışmanın ardından stüdyoma geldiği zamanki gibi. O olayda küçük kızım beni korumuş ve kollamış, en şehvetli temaslardan en erotik kışkırtmalara kadar aramızda geçen her şeyi yalan söyleyerek örtbas etmiş ve bana ona güvенеbileceğime dair mutlak bir kesinlik vermişti.

Eğer beni mahvetmek isteseydi, hâlâ ayaklarımızın üzerinde durmaya çalıştığımız o embriyonik suç ortaklığına bir son vermek isteseydi, Bay Donovan'a ya da eski erkek arkadaşına tüm gerçeği itiraf edebilirdi. Bunun yerine, beni kesinlikle şok eden bir kararlılık ve güvenle inkâr etmişti.

Ve aynı kararlılıkla bir saat sonra çalışma odama girdi.

Onu sadece ortasında yanan bir kafatası olan yarı uzun siyah bir tişört giyerken ve şort giymezken yakaladığımda içimden geçen canavarca heyecanı hala hatırlıyorum.

Pire her gün her dakika aklımı emmeye devam ediyordu, ama aynı zamanda *sütlü iksiri* de istiyordu

Pis küçük kız!

Beni baştan çıkarmak için yine böyle giyinmişti; kazanana kadar bırakmayacaktı.

Parfümü odanın kokusunu cehennemi bir sis gibi dağıtmıştı; saçları sıkılı yumruğumu doldurabileceğim yumuşak ve ipeksi, altın ipliklerden oluşan bir yığındı.

Ona hayal kırıklığıyla bakıp bu tavrının, özellikle de klinikte yarı çıplak dolaşmaya devam ederse bize ciddi sorunlar çıkaracağını söylerken, bir yandan da boğazından tutup masama uzatıp iteklemek geliyordu içimden

kedi fare oyunu oynayacak bir enayi olmadığımı göstermek için dilimi ağzına soktum.

Su perisine ve satire, evet.

Ben onun doktoruydum ve benim ona saygı duyduğum kadar o da bana saygı duymalı, ısrarlı ilgisine karşılık vermekten kaçınmalıydı. Ama Dorie'de yirmili yaşlarına özgü bir pervasızlık ve öyle olmasa da deneyimli bir kadının küstahlığı vardı, bu yüzden üstlendiği seksi pozisyona tepki verip vermediğimi kontrol etmek için bakışlarını küstahça pantolonumun fermuarına indirdi: kalçalar rafın kenarına dayanmış, ayak bileği diğerinin üzerine çaprazlanmış, aralarında sıkıca sıkıştırılmış uyluklar - sapkın bakışlarla - bir anlık et görüntüsü yakalamak için zorlanıyordum.

Külot giyiyor muydu ki?

Pantolonumun altında, artık sertleşmiş olan özdenetimimin psikolojik baskısı altında acı çekecek kadar esnek ve yumuşak kalan granit kulemde herhangi bir sismik sarsıntı olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Neye inanıyordu?

Biraz moina libidoyu uyandırmak için yeterli miydi?

Zorba yetilerim, keskin otoriterliğim nedeniyle bedenim ne zaman mayalanacağını ve ne zaman arkasına yaslanıp acı çekeceğini biliyordu.

Bu yüzden soğukkanlılığımı korudum ve her zaman olduğu gibi onu reddettim, çünkü bu şekilde davranıp ikimizi de keşfedilme riskine maruz bırakmaktansa benden korkmasını tercih ettim, özellikle de bana olan ilgisini teatralleştirdiği şekilde.

O zaman bile tartıştık ve olması gerekenden daha hararetli bir tonda tartıştık; hatta anal ilişki hakkında talihsiz bir şaka yaptım, kısa süre sonra pişman oldum ve neyse ki o saf deneyimsizliğiyle bunu anlamadı.

Küçük kız, beni sonuna kadar savunduğu için, hayatımda ona biraz yer vermemi talep etmeye çok odaklanmıştı, kaburgalarımın arasındaki o derin oyuğa girip kalbimi emmek istiyordu.

Ne kötü bir pire...

Nereye varmaya

çalışıyorsun?

Benden ne istiyordun, Dorie?

Beni, size umduğunuz sonu veremeyeceğim, şürütölmüş bir efsaneye doğru mu k o v a l ı y o r s u n u z ?

Hangisini tercih ederdiniz?

Satirin ölümlü mü yoksa perisinin ölümlü mü?

İkimizin de birbirimizi kovaladığımız, onun beni bıkkınlık noktasına kadar kıskırttığı ve benim de bir son bulması için yalvardığım o anlamsız tartışmada, onu dirseğinden yakaladım ve öfkeden kudurmuş bir halde, onu stüdyomdan atmak için acımasızca kendime çektim. Onu gerçekten inciteceğimden korkarak çok fazla aceleyle sıktım ve isyan etti, tedirgin oldu, ön kolumu tırmalayarak kurtulmaya çalıştı.

Tırnaklarının derime battığını, derimi yırttığını hissettim ve bunu hak ettiğimi düşündüm.

Beni incitmesini, benden nefret etmesini ve her şeyden önce bana babası, sevgilisi, en iyi arkadaşı ve nihayet tanrısıymışım gibi bakmayı bırakmasını hak ediyordum.

Birbirimize atıp tutmaya devam ettik, iki şaşkın, gergin canavar, en korkunç şehvetten bitkin düşmüş, yaşayamayacakları bir şehvetin eşığindeydik.

Acaba o da benim gibi aynı hastalıktan mı muzdaripti?

Asi savaşım ancak başka bir provokasyona tepki göstererek onu boynundan rehin alarak kapıya şarptığımda yatıştı.

İlk kez birbirimize gerçekten baktık ve mazoşist sapkınlığının ne kadar ileri gittiğini görebildim ve şaşırdım: Dorie, hipoksifili olarak da bilinen erotik asfiksiden tahrik oluyordu.

Ve o anda kendini tanıyor gibiydi, aç gözlerimde kendini yansıtıyordu.

Büyüleyici bir sevecenlikle egemenliğime, onu sıkıştıran, tutan, hapseden kocaman avucuma teslim oldu ve haftalardır ona boyun eğdirmeyi, ona dokunmayı, onu istila etmeyi, onu iyice tanımayı arzulayan *tecavüzcüyü* besleyen, tatlandıran, canlandıran birkaç damla balı tatmama izin verdi.

Gözbebekleri büyümüş, ağız açık, nefes alış verışı kesilmiş, bu harika keşif karşısında benim kadar sersemlemiş, teslim olmuş ve kendini açmış bir halde çok keyifliydi. Daha önce hiç kimse tarafından evcilleştirilmediğinden, zapt edilmediğinden, anlaşılmadığından ve istediği şekilde becerilmediğinden emindim.

Her sinirim gerildi, elektriklendi ve onunla sarmaş dolaş oldu, boğulmama neden oldu - boğul, boğul, doktor! - Rüya gibi bir boyutta, çoktan onun sıcaklığının içindeydim ya da göğsüme batan meme uçlarını ısıırıyordum.

Bir felaketin vurduğu bir gemi gibi batmaya hazırдық.

Ayakta durabileceği sağlam bir destek sağlamak için bacağımı kalçalarının arasına koydum ve o - yaramaz velet - kuadriseps kasını oynamak için sert bir penis olarak kullanarak kalçalarını üzerimde ileri geri hareket ettirmeye başladı.

Gördüm, Lesern.

Yüzünde şeytanı gördüm: güzel, karşı konulmaz, önlenemez, rezil, şeytani...

Dorothenite beyin korteksini yakmaya başladı, nöronlarımı eritti, heyecanın yukarıdan aşağıya doğru hızla akmasını sağladı, küçük Dorie'nin parmaklarının arasında kavrayıp amına sokmak için şiddetle çıkarmak istediği erkek kökünü zevkle alevlendirdi - lanet olsun, onunki muhteşemdi - ve kendini rahatlattı.

Ve yüz hatlarınız arasında çatırdayan o canlı alevle beni nasıl rahatlattığınızı sanıyordunuz?

Dudaklarımda inlediğinde seni parlatan o karanlık hüznle mi?

Ve hülyalı bir boşlukta kaybolan bakışlarınla beni yedin, yuttun ve sanki zaten sana aitmişim gibi beni içine çektin?

Sanki zaten seninmişim gibi mi?

Tam bir zorbasın!

Lili'yi unuttum, Joël'i unuttum, onu canlandıran, kirpiklerini uçuran ve onu daha da güzel, daha da davetkâr, daha da *benim* yapan şehveti gözlemlediğimde her şeyi unuttum, ama ben doğuştan bir piçtim ve onun uyarıldığını hissettiğim anda - pantolonumla temas eden şişmiş etinin sıcak canlılığını, Taşan vajinasının kontrol edilemez çarpıntıları, bana adanmış köpüklü bir hitabenin proem'i - onu tamamen yalnızlık içinde, isteksiz bir parıltıyla saran ve hayal kırıklığına uğramış bir hizmetçi gibi ayaklarımın dibinde diz çökmesine neden olan samimi spazmlara gururla tanık olmaktan aceleyle kaçındım.

Onu yukarıdan hayranlıkla seyrederek cezalandırdım, boynunun etrafındaki parmaklarımın yakut izleri, içine bile girmeden ona yaşattığım bir yenilginin şiddetli titremeleriyle büküldü.

Ve efendisine ya da efendisi olacak kişiye karşı bu istemsiz tam huşu ve itaat hali bende o kadar göze çarpan, o kadar dokunaklı - ne kadar romantik! - Öyle ki bunu ondan gizleme zahmetine bile girmedim.

Başarmıştı.

Küçük kızım kazanmıştı.

Tantalus ve efsanesinin artık hiçbir önemi yoktu.

Ateş derisinden çıkmıştı ve gözlerinin önünde, Oread'lerin yaşadığı o ormanda, Naiad'lar bir derede oynaşırken, Pan güzel bir yaratığı, Nereid'ini görmüştü, meyvelerle besleniyor, ağaçların arasında dolanıyor ve melodik bir şekilde şarkı söylüyordu, yaprakların arasında yankılanan tutkulu bir senfoni, yakında satiri - yırtıcı ve nemfoman - hacimli *ilahi flütüyle* onun için çalmaya teşvik edecekti.

Ancak aynı akşam, güneşli açıklığa hâlâ aşık olmasına rağmen, Liliane'in önünde gösteri yapmaktan memnundu.

Yatakta ona katıldı, onu öptü, soydu ve onunla sevişti.

İyi bir arkadaşın açgözlülüğü ve bir hainin alçaklığıyla.

E.K.
Kaleydoskop

Sen nadir bir kızsın.
Yaşam kaynağı. Sevgi için açgözlü.
Derin yaralarla, çiçeklerle dolu.
Saklamayın onları. Göster ve sev onları.

EFREM KRUGHER

Berlin, 18 Ekim

Ah, nostalji ne harika bir duygudur, kelimenin en eski anlamı ne kadar da atalardan kalma bir büyüleyiciliğe sahiptir: *geri dönüşün acısı*.

Bu son ifade üzerinde düşünün... özellikle
Poetika mı?

Dikkat edin, bunu genellikle neredeyse kendimize zarar verecek şekilde kara kara düşündüğümüz korkunç bir dönemle bağlantılı olan hüznle karıştırmamalısınız.

Hayır, hayır, nostalji o kadar da korkutucu değildir; hiç beklemediğiniz bir anda sizi ziyarete gelen, kapınızı çalan ve hiçbir uyarıda bulunmadan içeri giren eski bir dosttur.

Sert bir adam, umursamaz, duygusuz bir embesil gibi davranmanız fark etmez, o ışıkla aşılınmış bir gölge gibidir - evet, çelişkili bir kavram -, gün batımında kıyı şeridindeki bir ayak izi gibidir, O anılarla dolu bir sessizliktir, o geçmişle bugün arasında titreşen bir yaşam zonklamasıdır, o artık yanımızda olmayanlara yakın hissetmenin bir yoludur, o yaşadıklarımıza anlam veren ve varlığımızı yeniden inşa etmemizi sağlayan her şeydir.

Nostalji, tıpkı keder gibi, korkusuzca karşıladığımız takdirde tedavi edici olabilir. Olmuş olana ve bir daha asla olmayacak olana anlam katabilir, ideallerimizi güçlendirebilir ya da değiştirebilir, bizi cezalandırabilir ya da bize öğretebilir ve hepsinden önemlisi karşılaştıklarımıza daha fazla değer vermemizi sağlayabilir. Anılarımız aracılığıyla, kişiler arası bir bakış açısıyla yeniden yaşamak, paylaşma ihtiyacını artırır, belki de bu yüzden yazdığım sayfalar özellikle bunlarla doludur.

Ancak size Dorie'den bahsetmek, gerçek olmayan ama psişik bir boyutta, ona bir kez daha dokunabilmemi ve deneyimleyebilmemi sağlıyor, sanki her satır bir elveda, yakında bir dönüş, sizi beklemek... *sonsuz* bir vaatmiş gibi.

Benim gerçek dışı boyutumda o ve ben varız, o ve ben tek bir varlığız, her türlü mantık ve uzay-zaman sınırının ötesinde başka bir ruha bağlı bir ruhuz.

Temasım onun giysilerini, tenini aşıyor, epidermisin ve bedenin ötesine geçiyor ve onu hissediyorum.

Ve onu duyduğumda sanki onunla tanışmadan önce hiçbir şey yokmuş ve gelecek her şey, ölüm bile askıya alınmış gibi hissediyorum.

Bu yüzden bırakın da o küçük jestlerin sonsuzluğunda çürüyüp gideyim: ellerimizin birbirine değmesi, iletişimsel bakışlar, ele avuca sığmayan gülümsemeler, şehvet düşkünlükleri... Çünkü Dorothea ve ben *temas* yoluyla çok şey konuştuk ve bunu tatlı bir ilahi lütufmuş gibi yapmaya devam ediyoruz.

İlk kez samimi bir iletişim kurduğumuzda ona şaplak attım.

Bu konunun aklınıza çok banal ve aynı zamanda gizliden gizliye yaygın bir tahakküm pratiğini getirebileceğini biliyorum; bu pratiğin cazibesi sadece beni değil, aynı zamanda ona çeşitli eserler ve şiirler ithaf eden entelektüelleri de cezbetmiştir; ancak sizinle erotik düzeye, alıcı veya uygulayıcı için içerdiği cinsel yüceltmeye değil, daha ziyade bu tür enstest fantezilere veya jestlere eşlik eden psikolojik mekanizmalara odaklanmak istiyorum.

Küçük Dorie, annesinin ölümünden sonra duyguları, hatta kederin kendisini bile kucaklamayı bırakmış, onları reddetmiş ve kendini ilgisizliğin, kayıtsızlığın, yüzeyselliğin arkasına saklamayı tercih etmişti

İster duygusal ister aşk olsun, yeni bağlar kurma korkusuyla, kendinden ve bir ilişkide aradığı çeşitlilikten kaçma korkusuyla yüzleşti.

Ona hiçbir zaman patavatsız sorular sormamış olmama rağmen, gerçek ihtiyaçlarının ne olduğunu anlamak için sadece birkaç unsur, tavırlarının ve söylenmemiş veya ima edilmiş itiraflarının dikkatli bir analizi gerekti, bu yüzden başka bir maskaralığına sabrımı kaybettiğim bir gün - müşhilleri doldurulmuş hayvanının fermuarına saklamıştı - bir *röntgenci* olarak benim kadar zevk alacak olan Mitchell'in huzurunda ona şaplak atmaya karar verdim.

Şimdi, ahlaksız bir insan gibi, aynı derecede ahlaksız olan en güvenilir arkadaşlarımdan birinin önünde güçlü bir samimiyet anını paylaşmak istediğimi ve bu tür bir davranışın tamamen yasadışı, yavan ve sapkın olduğunu düşünebilirsiniz, bu yüzden beni çoktan idam ettiniz, mahkum ettiniz, giyotine gönderdiniz.

Senden kafamı değil, sikimi kesmeni istemedim mi? Ve anlatımı bitirmemi beklemeni?

Eğer titiz bir adam olmasaydım, sizinle aynı fikirde olabilir ve bu üzücü olayı burada sonlandırabilirdim, ancak en bilgiç doktorlardan birinin itiraflarını okuma talihsizliğine uğradığınız için - benim sıkıcı titizliğim hem mesleği hem de özel alanı kapsar - sizi fikrinizi yeniden değerlendirmeye teşvik etmek ya da en azından size bir şans vermek zorunda kalacağım.

Ahlaki inançlarınızda kararlı olsaydınız, şahsen hiçbir itirazım olmazdı, sistematik değişmez etik kompleksinize saygı duyardım ve büyük bir gururla günahkâr olmaya devam ederdim.

Bu yüzden Dorie'nin arzularına, Andrew'a ya da diğer erkeklere hiçbir zaman açıklamaya cesaret edemediği şeylere, bilinçaltının odalarından akan ve gömüp görmezden geldiği, büyümesini ve keşfetmesini engelleyen şeylere karşı duyduğu tiksintinin üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Onu yatağına, altıma yatırdığımda, eteğini böbreklerine kadar kaldırdığımda - açıp her yerini yalamak istediğim o sıkı kışını - bu sadece aşağılamaya ya da cinsel ön sevişmeye indirgenmiş bir paylaşım değil, sosyokültürel bir büyüünün kesin olarak bozulması, hazzın anlamsal bir geçişi olmuştu.

Çocuğun kendisiyle tanışması, yalnız ya da yanlış anlaşılmış hissetmekten vazgeçmesi, bedeninin muazzam sinyallerini dinlemesi ve onları deşifre etmesi için. Konuşmadan içselliğine ulaşmama izin vermişti çünkü bazen konuşarak ulaşamadığımız yerlerde *temasa* ihtiyaç duyarız, sevgi ve deneyimle sizi en çok korkutan şeyi okşamayı öğreten birine ihtiyaç duyarız. Eski Dorothea'ya teslim olmuş, darbelerimin altında erimişti, bir siren şarkısıyla, inilti, hıçkırıklar ve soluklarla dolu bir çığlıkla doğru yolu önermişti: *o yol sizsiniz.*

Kimsenin onayını kazanmak zorunda değilsiniz, herkesi memnun etmek zorunda değilsiniz, kendinizi hatalı görmek zorunda değilsiniz.

Enerjinin akmasına izin ver, kalbinin atmasına izin ver, uyluklarının arasından akan kanı dinle, seni tanımak için cesareti benden al.

Birlikte uçabileceğimiz o anlar için beni takip edin. Dünyaya bak.

Etrafınızdaki her şeyden yaşamı alın, benden de alın... Gözlerinizi kapatmayı bırakın, kafesinizden çıkın.

Sinek kuşları Güneş'in savaşçılarıdır.

O zaman Güneş'inin peşinden koş küçüğüm ve onu sev.

Ve öyle de oldu.

Ne tenini, ne de her şaklatışında bilincini harekete geçiren, yanaklarını ve hatta külotunu yıkayan dokunsal titreşimleri kandırabilmişti. Onu bileklerinden tutarak, ısırılacak iki kırmızı elma gibi görünecek kadar lezzetli bir şekilde nemlenmiş kalçalarının yarığına bakmak için eğildiğimde, amına doğru pamuğun koyu rengini fark etmiş ve aramızda hissettiğim güçlü sinerjiden zevk alarak gülümsemiştim.

Uyarılmışlığının sarhoş edici kokusu, içine iki parmağımı sokma ve başlattığım seansı daha da vahşice sürdürme dürtüsünü uyandırmıştı ama Dorie endorfin fazlalığından bitkin düşmüştü ve onun için ayırdığım zevkli acı eşliğinden baygın bir şekilde memnun kalmıştı.

Mitchell bu sahneye, benim pantolonumu da geren, rahatsız edici bir ereksiyona maruz kalacak kadar uzun süre tanık olmuştu, ta ki ben gördüklerini yeterli bularak ona -Dorothea'nın haberi olmadan- bizi yalnız bırakmasını işaret edene kadar.

Bu yaşamsal enerji akışını onunla paylaşmıştım ama bu, onu tetikleyen kişiyi de paylaşacağım anlamına gelmiyordu. Ona, erkek erkeğe, bir bakışın gücüyle ilettiğim sessiz mesaj tamamen farklı bir içerikteydi: *'Bu küçük kız benim. Onu istiyorum ve alacağım. Ne sen ne de babam beni durdurmak için hiçbir şey yapamayacaksınız'*.

Ona boyun eğmek, itiraz edemeyeceği, sadece destekleyebileceği ve sessiz kalabileceği açık bir dayatmaydı. Öte yandan, sekse başvurmadan kadınlara olduğu kadar erkeklere de hükmedebilirdim ve ona karşı herhangi bir itiraz ya da cevap kabul etmeyen bir tür otoriter tavır takınmıştım; bir mahkeme salonunda değil, simyasal büyü, endorfinik aleatory, hormonal tripping limbo'mdaydık. Yani ya bu işe girip benimle kafayı bulacaktı ya da bu işten sıyrılıp akıllıca bir şekilde kayıtsız kalacaktı. Benim dostum olması düşmanım olmasından çok daha iyiydi. Ve eğer Mitchell güvenime ihanet etseydi, onu mahvetmek ve benimle birlikte ahlaksızlıklarımızın kazığında yanmasını sağlamak için her şeyi yapardım.

Oh, hadi ama, bana arkadaşlığın değeri hakkında klişe sözler söyleme, Lesern....

İkiyüzlü olmayın.

Hepimiz risk karşısında bencil davranırız ya da kendimizi koruruz.

Size zarar vermek isteyen kötü niyetli bir arkadaşınızı cezalandırmaz mısınız?

Neyse ki Mitchell sırrını sakladı, bana -ilişkimizin sürdüğü yıllar sayesinde- dürüst ve samimi olduğunu kanıtladı ve ben de Dorie'yle birlikte olabildiğim birkaç fırsatta, onun bende gerçek bir psikoza yol açtığına dair şüphesini uyandırmadan ve iş arkadaşlarımın ya da personelimin çok fazla istenmeyen merakını çekmeden yudum yudum içmeye devam edebildim.

Çok iyi ve uzun süre rol yapabildim: Liliane ile evlilik görevlerini yerine getiren özenli koca rolünü oynadım, Dorothea ile onun sürekli baştan çıkarma girişimlerine direnen küçümseyici adamdım, meslektaşlarımın yanında mesleğini mümkün olan en iyi şekilde yerine getiren ve hastasına karşı hiçbir yasadışı ilgisi olmayan doktordum.

Dorie'yi eşimin doğum gününde yemeğe çıkarma hatasını yapmamış olsaydım, tüm bunlar inanılmaz derecede parlak olacaktı.

Gül bakalım!

Yıldönümümüzü haftalar önce unutmuş olmanın yanı sıra, o Cuma gecesi Lili'ye sürpriz yapmak ve kırkıncı yaş gününü birlikte kutlamak yerine küçük sevgilimle *Himeros* süitinde birkaç saat geçirmeyi tercih etmiştim.

Üzgün müydüm? Evet, üzgündüm.

Pişman mıydım? Tabii ki pişman olmadım.

Küçük kızımınla birlikte olmanın, birlikte yemek yemenin, onun için Almanca sipariş ettiğim yemekleri nasıl telaffuz edeceği konusunda gülüp oynamasını izlemenin mutluluğunu başka hiçbir şey telafi edemezdi. Beni kızdırmaya bayılırdı, sandalyesinde kıpırdanırdı ve ben onun çatal bıçağı tutuşuna, lokmayı dudaklarına götürüşüne ve diliyle almak için açışına, yutmak için zorlanışına bakarken kızarırdı. Kendimi onun gözlerindeki ısıltılı yansımalarda kaybederken, onu Giselle ile sık sık kullandığım odaya götüreceğim ve aynı yatakta onu arzulayacağım, çatlaklarına yıldızlar serpeceğim, çok küçük olduğunu düşündüğü göğüslerini öpeceğim anı dört gözle bekliyordum, Zedelenmiş kalçalarını ısıtır ve ona - ilk kez - hazzının dayanak noktasında dokunurdum, böylece ket vurma zincirlerini kırar ve onu en gizli fantezilerini benimle paylaşmaya, bir erkekle eğlenmekte özgür olmaya, kendinden, bedeninden zevk almaya ve utanç ya da rasyonellikle sürekli çelişen o güçlü bilinçdışı akışları evcilleştirmeyi öğrenmeye teşvik ederdim.

O küçük kıza öylesine zührevi ve acı verici bir şekilde bağlandığımı hissettim ki bunu kelimelerle bile ifade edemiyorum.

Size sadece onu okşamama her izin verdiğinde ölmek üzere olduğumu, bana umduğumdan çok daha fazlasını verdiğini, ağzı benimkinden bir nefes uzakta olduğu sürece kalbimin kaotik bir uçuşuma battığını söyleyebilirim; titreyen nefesinde tüm dünya sallanıyor, bekliyor, dik duran doktorun ona teslim olmasını umuyordu.

Her inleyişi ruhumun bir parçasını koparacak güçteydi. Her gülüşünde güzel siyah menekşelerin açtığını gördüm.

Dişlerimin arasındaki şişmiş meme uçları kendimi besleyebileceğim egzotik meyvelerdi.

Ve parmaklarımın etrafında titreşen ıslak et, beni sonsuza dek çürütecek bir asit kadar tehlikeli, saf yakıcı bir ambrosia idi.

Kaç kadınla çıktım, kaçıyla yattım ve kaçına sahip oldum?

Çok sayıda oldular - tam sayısını hatırlamıyorum - ama hiçbirinde bu kadar kaybolmuş, başım dönmüş, istekli ve korumacı hissetmemiştim. O kadar korumacıydım ki kendimi daha ileri gitmekten ve onu yatağa atmaktan alıkoydum. Kendimi ondan, kendimi soyup içine girme arzusundan, onu incitmemek, yaşayamayacağımız bir gelecek hakkında onu kandırmamak için kopardım. Beni kışkırtmaktan vazgeçmesi için onu sadece şaka yaptığımı inandırdım, hatta Liliane'i terk etmeyeceğimi ve koparamayacağım bağlarım olduğunu - onun için seve seve koparacak olsam da - ona açıkça belirttim.

Dorie, benim duyarsız sözlerim yüzünden kendini bana teslim ettikten kısa bir süre sonra, kendi dokunuşumun onda yarattığı o ışıltının söndüğünü görmenin bana ne kadar acı verdiğini hayal bile edemezdi. Duygularımı inkâr etmiş, her şeyi onun tamamlayıcı doğasına duyduğum basit bir çekime indirgemiştim ki bu doğru olsa da onu arzulamamın tek nedeni değildi.

Ona bir saplantı, bir sapma, bir hastalık, kanlı bir psikoz haline geldiğini söyleyemezdim.

Ona varlığının, kendi topraklarımda, çalışma ve *zihinsel* alanlarımda dolaşıyor olmasının bile en büyük işkencelerden biri olduğunu, bana aşılmaz bir kafa karışıklığı yaşatan ve giderek her şeyden vazgeçmenin, umursamanın ve onu yanımda götürmenin aptallığını düşünmeme neden olan bir hayal kırıklığının çoğalması olduğunu söyleyemezdim.

Huysuz, kaba ya da sert olduğumda, pes etsem bile aramızdaki durumun değişmeyeceğini, çünkü ne yazık ki değişemeyeceğini anlaması için umutsuzca çabaladım.

Eğer daha kötüsü için değilse.

Anlaşıldığı üzere.

O akşam eve gitmeden önce motoru kapattım ve arabada oturup içimdeki dırdırcı, ahlaksız düşünceleri ayıklamaya ve her şeyden önemlisi karıma doğum gününü neden unuttuğumu ve akşamı kiminle geçirdiğimi açıklamak için makul bir gerekçe bulmaya çalıştım. Ondaki on iki telefon almıştım ama hiçbirine cevap vermemiştim.

Cevap vermiştim ama içten bir özrü ve her şeyden önce gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Ne de olsa anlaşmamız böyleydi: *Himeros*'a dönersem ya da başka bir kadınla birlikte olmam gerekirse, ilk haber vereceğim kişi o olacaktı; ama Dorie'yle durum farklıydı. O tesise ait değildi, Giselle gibi kendimi eğlendirebileceğim itaatkâr ya da uysal bir arkadaş değildi.

Başımı koltuğa yasladım,  n camdan villayı süsleyen ve onu hayaletlerle kaplayan kasvetli gecenin karanlığına baktım. Pencerelelerin ışıltıları karanlığın içinde gümüş parçacıkları gibi parlıyor, bir r zg r ağaçların buruşuk kabuklarını okşuyor, bahçedeki heykellerin arasında hışırdıyor ve açık pencere aralığından geçerek şakağımı ve bir tutam saçımı baygın bir dalkavuk gibi okşuyordu. Arabadan inmeden önce ceketimin i cebindeki cep telefonu çaldı ve onu çıkarmak zorunda kaldım çünkü arayan Lili olsaydı, onu park ettiğim ve geri dönmek üzere olduğum konusunda uyarırdım.

Gönderenin adına bile bakmadan başparmağımı ekranda gezdirdim.

"Merhaba."

"Bana neyin peşinde olduğunu açıklayabilir misin?"

Arkadaşımın sesi kulağımda çınlarken alnım kırıştı; halsiz bir duruş sergileyerek sırtüstü uzandım.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Liliane beni aradı." Sanki birkaç genç bayanla birlikteymiş gibi yankılanan sesler ve bazı ikna edici kadın kahkahaları duyabiliyordum ve çok fazla telaşlanmadan oyalanabilmesine imreniyordum.

"Benimle birlikte olduğunu düşündü ve ben de ona planlarından haberdar olmadığımı söyledim. Oldukça endişelendi. O ve Jo l akşam yemeği için seni beklediler, ama sen tamamen ortadan kayboldun ve sana bir şey olduğunu düşündü."

"*Himeros*'taydım." Açık konuştum. işlediğim suların yükünü hafifletmek için birine söylemem gerekiyordu.

"Ne?" Mitchell en hafif tabirle bu işaata hazırlıksızdı. "Geri dönmeye karar verdin mi?"

"Sadece bu gecelik." *Ve bir daha asla*, dedim kendi kendime, işaret parmağımın eklemine sinirli bir şekilde pencere camına vurarak... içinde bulunduğum tanımsız, psişik durum ne kadar anlamsızsa o kadar anlamsızdı.

"Giselle ile birlikte miydin?"

"Hayır."

"Peki kiminle?" Bu soru daha çok merakla doluydu. "Onu tanıyor muyum?"

"Onu tanıyorsun, evet... ama o bir itaatkâr ya da *anahtar* değil." Şanslı genç kadının kim olduğunu tahmin etmek zor değildi; Dorothea'nın benim için diğerleri gibi olmadığını şaplak attığım gün zaten fark etmişti.

"Bana bunu söyleme..." Sıkıcı bir iç çekiş, anlık şokunun esintisini böldü ve muhtemelen ardından düşmanca bir el sakallı yüzüne dokundu. "Efrem, o senin hastan, lanet olsun! Daha yirmi yaşında. Neyin var senin? Sen böyle biri değilsin."

Kokpitin karanlığına gömülmüş, suçlu ve sapkın bir umutsuzluk içinde dolaşırken gülümsedim. "Sana söylesem bile bana inanmazsın."

"Ben senin arkadaşınım, seni asla yargılamam, bunu biliyorsun." Cesareti kırılmış bir iç çekiş daha, iyi huylu bir anlayışla doluydu. "Bir kaçamak mı yaptın?" diye devam etti, karşılık vermeme bile izin vermeden. "Bak, bu olabilir, belki de erken bir orta yaş krizidir." Erken orta yaş krizi diye bir şey olmadığını biliyorsun *Lesern*, ama avukatın entrikalarına devam edelim; ne de olsa komikti. "Ciddi bir şey değil. Bu konunun asıl ciddiyeti, ilişkinizin yasadışı olduğu kadar riskli de olması. Eğer baban gelirse..."

"Ben olsam bir patinaj için bu kadar riske girmezdim Mitch."

Otuz yedi yıl boyunca böyle bir şey hiç olmamıştı ve ben bunu asla saymazdım.

"Yani ondan gerçekten hoşlanıyorsun?" Ses tonu daha meraklı bir hal aldı. "Bana küçük bir kızın nesini ilginç bulduğunu söyler misin? Thea harika biri, beni yanlış anlama ama hadi ama... senin gibi bir adam..."

"Ben de bunu öngöremedim. Her şey çok hızlı ve benim isteğim dışında gelişti." İtirafplarımın dramatikliğine rağmen, olimpik ve belirgin bir kurnazlık sergiledim. "Üç yıl boyunca Liliane'e hiç ihanet etmedim. Ama ne hayat ne de deneyimler sizi buna hazırlar."

"Buna ne?" Kelimenin tam anlamıyla şok olmuştu. "Aşık olmadın, değil mi?"

"Hayır, daha kötüsü. Hastalandım..."

Oh, Mitch... Dorothenitis hakkında ne biliyorsun?

Ve vücutta neden olduğu yanmayı?

Siz enfekte olmadınız, semptomların ne kadar cesaret kırıcı olduğunu hayal bile edemezsiniz...

"Efrem, dinle. Her zamanki gibi açık sözlü olacağım." Üç, dört kez daha iç çekti. Bu telefon görüşmesi onun için oldukça yorucu olmuş olmalıydı. "Belki de streslisin, işin çok yoğun ve dikkatini dağıtacak şeylere ihtiyacın var. *Himeros*'ta istediğin tüm kadınları bulabilirsin, istediğin kadar sert oynamaya istekli olabilirsin ya da eski günlerdeki gibi kovalamak istemiyorsan, Giselle ile iyi bir sevişme yaşayabilirsin. Onu orada, senin için hazır tutuyorsun, aslında senin için çıldırıyor... ve geçmişte olduğu gibi istediğin şekilde bağlanmayı ve bastırılmayı kabul ediyor, hatırladın mı? Bu anın geçmesine izin ver, evliliğini nasıl kurtaracağını düşünmek için biraz zaman ayır, umarım Joël'in velayetini almak için yaptığımız onca şeyden sonra bunu mahvetmek istemezsin. Zor değil, sadece Thea'dan uzak durman gerekiyor; ona yaklaşma, onunla konuşma, ona yaklaşma... sağlık ekibinin bir parçasısın, elbette, ama onun psikiyatristi değilsin."

Eğer söz konusu küçük kız benim etrafımda olmayı seven küçük yaramaz bir iblis olmasaydı bu çok kolay olurdu.

"Onu tanımıyorsun Mitch. O bir dönek, geldiğinden beri benden vazgeçmedi. Ondan uzak durmak istesem bile, bir yolunu bulurdu..."

"Cidden beynini 20 yaşında birine mi siktiriyorsun?" Bana yakışksız sıfatlarla hakaret edemeyecek kadar saygı duymasına rağmen neredeyse sinirlenip bana pislik diyecekti. "Çünkü bunların hepsi saçmalık. Hiçbir eski kız arkadaşın seni kazanmayı başaramadı da sorunlu bir piliç mi kazandı? Nevrasteni hastalığına yakalanmadığından emin misin? Neden biraz ara verip Liliane ile tatile çıkmıyorsun? Romantik bir akşam yemeği, deniz kenarında bir yürüyüş ve birkaç ateşli gece arasında, bir çift olarak dengenizi yeniden kazanabilirsiniz."

Sinirli ve kızgın bir şekilde homurdanarak cevap verdim. Birinin bana bir sorunu seksle çözmemi önermesinden nefret ederdim, bunu kaba ve entelektüel olarak saldırgan bulurdum. "Hiçbir yararı olmaz. Eminim hiçbir şey böyle... *kaleydoskopik* bir duyguyla kıyaslanamaz." Biraz duygusal davranıyordum; kadınlara karşı her zaman alaycı ve isteksizdim ama arkadaşşıma karşı daha yumuşak davranabiliyordum. "Hiç bir kaleydoskopun içine baktın mı?"

"Efrem, şarabı fazla mı kaçırdın acaba?"

Her ne kadar birkaç kadeh *Eiswein* içmeyi sevsem de, sarhoş olacak kadar aşırıya kaçmadım.

"Hayır, Mitch. Hiç bu kadar ayık olmamıştım. Ne olmuş yani? Hiç kaleydoskopa baktın mı?"

"Korkarım ki hayır."

"Burada, optik bir aletle görülen bir gökkuşağı parçası gibisiniz. O kadar renklidir ki hayran olmaktan kendini alamazsın ve onu eline aldığında o kadar keskindir ki kanarsın ama yine de bırakmak istemezsin. Gücünüz yok, yapamıyorsunuz. Hipnotize oluyorsunuz, sürekli değişen ve renk değiştiren simetrik şekillerinin tüm yansımalarını analiz etmek istiyorsunuz. Size altı yapraklı bir çiçeği hatırlatıyor. Sonra o gözleri var ki... deli olduğumu düşüneceksiniz ama gözlerinde gün doğumu var, Mitch, ciddiğim. Ve o benim hiç görmediğimi düşünüyor, çocukken bile, bilirsin fotofobi yüzünden göremiyorum. Ta ki onunla tanışıp güneşin ne kadar parlak olduğunu öğrenene kadar. O küçük maymunun içinde güneş var."

Sahip olmak için sabırsızlandığım küçük maymunum...

Tamamen.

"*Kahretsin... oldukça kötü durumdasın, dostum.*"

Benim üzgün onayımla karşılanan uygun bir yorumdu. "Sana *hasta* olduğumu söylemiştim."

"Bu konuda uzman olan sizsiniz, doktor." Gülüp geçmeye karar verdi, artık beni evlilik namusu çizgisine çekmenin imkânsız olduğunun farkındaydı. Liliane ile olan ilişkimin dengede olduğu ikimiz için de açıktı, tıpkı romantik bir tatilin bunu telafi etmeye yetmeyeceği gibi.

"Nasıl bir tedavi öneriyorsunuz?"

Hastalığa kendi kendime teşhis koymuştum, nadir görülen bir psikoz geliştirdiğimi biliyordum ve elbette ilaç yazmam da gerekiyordu, ancak ben bütüncül bir psikiyatristtim, bütüncüllüğe inanan biriydim, bu yüzden...

"Etkili bulduğum tek tedavi, o çocuk yanımda olduğu sürece onunla birlikte yaşamak."

Hayır, bu tedavi değildi.

Bu sadece sağlığımı daha da kötüleştirecek bir durumdu.

"Ya ondan sonra?" Mitchell'in her zamanki dalgın hareketiyle sakalını kaşıdığını hayal ettim.

"Daha sonra o kaleydoskopu yok edeceğim ve mutsuzluğuma geri döneceğim."

Kalbimin yavaş yavaş çözüldüğünü hissediyordum; Şeytan'ın eli zaten aşk kumaşının çözgü iplerini kaybetmesi için çalışıyordu, ama aynı zamanda yavaş yavaş düşüşümü, herhangi bir suçun kefareti için ödemek için ölmeme neden olacak kadar acı verici hale getirmeye devam ediyordu.

Arkadaşımla yaşadığım ani patlamadan sonra eve girdiğimde saat gece yarısını çoktan geçmişti, Lili'nin doğum günü yaklaşık kırk dakika önce bitmişti - ironik bir şekilde - ve onu uyanık bir şekilde oturma odasındaki kanepede otururken buldum. Bana sık sık bensiz uyuyamadığını söylerdi. Yaklaşmadan önce derin bir nefes aldım, sanki cüssem onu bir noktadan diğerine taşıyamayacak kadar ağırlaşmış gibi kendimi sürükledim.

Kendimden tiksindim, o kadar pişmanlık duydum ki ondan özür dilemeye nereden başlayacağımı bile bilemedim. Yine de kendimi affettirmek için ona ne söyleyeceğimi düşünürken, zihnimin sınırsız bulanıklığının farkına vardım: Parmaklarımda hâlâ Dorothea'nın tahrik kokusu vardı, bunu gidermek için parmaklarımı yıkamak bile istemiyordum, bedenim o süitte tatmin bulamamış bir özlemle yanıyordu ve ben bunu korumaya, buyurgan ve dik dururken lüsubasyonların acısıyla ve o olmayan bir kadına katılma göreviyle sarkık ve eğimli düşme riski taşıyan bir *sertliğin* yamacında sağlam durmaya çalışıyordum.

Davranışlarım ve unutkanlığım karşısında büyük bir hayal kırıklığına uğrayan Liliane bana kiminle birlikte olduğumu sordu. Nerede değil, kiminle... hemen, arkasını dönmeden.

Gözleri kızarmış, yanakları sinirlilikten alev alev yanıyordu, siyah saten kombinezon tenini daha da inci gibi yapıyordu ve parmak kemiklerinin arasında bir şampanya flütünün sapı göze çarpacak kadar dengesizdi. Ona ürkütücü bir soğukkanlılıkla tatil köyüne gittiğimi söylemeden önce fazla oyalanmadım. Karım şaşırmadı; kalçasını kavuşturmuş, bakışlarını hareketsiz bir şekilde cam pencereye çevirmiş, göz kapakları zar zor titriyordu.

"Giselle ile mi?" Bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudumdan fazlasını aldı; akşamdan kalmanın tipik özelliği olan halsiz görünümüne bakılırsa bininci yudumdu.

"Hayır. Tanımadığın biri." Ayağa kalktım, ne kadar içtiğini görmek için onu tartıyordum.

"Tam rapor mu?"

"Anlaştığımız şeye sadık kalıyorum: tam ilişki yok. Yani hayır."

Hürmet ve kıskançlık dolu bakışları, yakında yalamayı umduğu bir dondurma gibi üzerimde gezindi. "Peki sen ne yaptın?"

"Ne fark eder ki?" Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. Gözlerini kısarak takım elbiseme baktı, bel kemerinin altında durdu, hala görülebilen kabarıklığa baktı, ama yakında onu tamamen söndürecek bir pasifliğe doğru yöneldi.

"Bugünün hangi gün olduğunu unuttuğuna göre..." Çıplak ayak bileğini salladı, çıplak ayakları uzun ve bakımlıydı. Biraz daha sınır tanımaz olsaydı, iyice dikleşmiş ve günahkâr bir kavrayışa itilmiş penisimin etrafında bir kavis çizerek nazikçe kapanan bitkilerin faydasını tespit etmeyi ona öğretirdim. Bu konuda hiçbir fetişe sahip değildim ama geçmişte - yaratıcı bir *Himeros* akrobatıyla - *ayakla mastürbasyon yapmayı* oldukça eğlenceli bulmuştum. "En azından bu 'kişiyi' bana tercih etmenin ne kadar gerekli olduğunu anlamak istiyorum."

Lili, kızın gönülsüzce boyun eğdiği ısrarlı azarlamalarına devam etti. "Onu sana tercih etmedim."

"Bana pek öyle gelmedi." Yan masanın üzerine eğildi, sepetten bir şişe şampanya çıkardı ve kendine bol miktarda bir tane daha doldurdu.

"Sonuna kadar dürüst olma nezaketini göster Efrem."

Yakında o tıkırtılı şeyi elinden alırdım....

"Dürüst olmak istemeseydim, size karşı davranışımı haklı çıkarmak için herhangi bir neden uydurdum, bunun yerine size gerçeği itiraf ediyorum."

"Bunu tekrar yapacağını düşünüyor musun?" Kolunun üzerinden kayan bir kayış uzun, dolgun göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkarıyordu ama kendimi onlara ilgi duymaya ikna edemiyordum. Ağzımda hâlâ Dorie'ninkinin yumuşak dokusu vardı; küçük ve pembemsi meme ucu dilimle gıdıklanır gıdıklanmaz küstahça şişmiş, emilmek için utanmazca çıkıntı yapmıştı. Küçük kızımın bana sunduğu şehvet payını hâlâ sindiriyordum ve onu daha büyük bir şiddet ve yoğunlukla tekrar tatmaktan kesinlikle vazgeçmeyecektim. "Eğer ihtiyacım olursa, evet."

Liliane açık sözlülüğüm karşısında şaşırmadı, kibirli ama cesurdu. "Bu üç yıl içinde bu başka zamanlarda da oldu mu?"

"Hayır, aksi takdirde size haber verirdim."

"Benimle mutlu olduğunu sanıyordum." Bardak sallanıyordu ve onunla birlikte başı, nivea saçları, acıklı hali ve tam olarak yerine getirilmemiş olsa da bir ihaneti fark ettiği abartılı tonu da sallanıyordu. Acımasız olduğunda bile acıtıyordu. "Ama sen beni iffetsiz, sıkıcı ve tatmin etmeyen biri olarak görüyorsun, değil mi?"

"Sen olduğun gibi mükemmelsin." Önünde durarak, flütü ondan almak için nazıkçe bir kol uzattım, ama o hemen kaçtı. "Farklılığımız, birimizin diğerinden daha iyi ya da daha kötü olduğu anlamına gelmiyor, Lili."

"Yine de senin karından daha iyi." Bacaklarını açıp birbirinden ayırdı; kombinezon beyaz kalçalarına kadar yükseldi. Bu bir baştan çıkarma hareketi değildi, sadece alkol dikkatini dağıtmış ve soğukkanlılığına daha az dikkat etmesine neden olmuştu.

"Ve o da senin gibi bir fahişe olacak."

"Az önce söylediklerin hiç kibarca değil," diye kızgınlıkla onu azarladım.

Kendisine yakışmayan bir kabadayılıkla dudak büktü. "Sen de onu savunuyorsun." Omuzlarını kanepenin arkasına yaslayarak başını sağa doğru eğdi, hayran gözlerle gömleğimin kapalı düğmelerini ya da ince dokumanın sınırladığı kasları inceledi.

"Evet." Lanet bardağı elinden almak için eğildim; birkaç damla siyah ayakkabıları burnuna döküldü ve histerik bir kahkaha attı. "Tanımadığın bir kıza neden fahişe diyorsun?" Köpüklü sıvıyı buz küpleriyle dolu kovaya döktüm.

"Oh, demek bir kız. Ayrıca genç."

Ona söylemekten kaçınmam gereken bir ayrıntıyla kendimi mahvetmiştim.

"Benden biraz daha büyük," diye geveledim, sırf Dorothea'nın gerçek yaşını tahmin edip onu yanıltmasın diye; en makul senaryoda onun otuzlu yaşlarında olduğunu düşünecekti.

"Şey... bu konuda kötü konuşmam seni rahatsız ediyor." Kontrol edemediğim bir tepkiyi tetiklemem için beni kışkırtıyordu. Zaten içinde düzen vermekte zorlandığım biktirici bir kaos vardı.

"Nereye varmaya çalışıyorsun, Lili?" Sesimi yükseltmedim ama öfkem - soğuk ve mağrur- bir aragonit kolonisi gibi üzerine geldi ve onu

Titre.

"Eminim ben nereye gitmek istiyorsam, o çoktan kestirmeden gitmiştir." Bakışları sarhoşluğun etil eterine dalmışken Liliane bir bacağını uzatarak ayağının arkasını baldırıma sürttü ve bunu hemen müsait olma işareti olarak yorumlayabileceğim baştan çıkarıcı bir temas taklidi yaptı; ancak onun sadece bana kur yapıyormuş gibi davrandığını, belki kendi bölgesini işaretlemek belki de başka kimsenin onun yerini alamayacağını göstermek istediğini fark edecek kadar zekiydim.

Karakterimin kim bilir hangi yüce gönüllü köşesinden topladığım aşırı sabırla, bu hoş olmayan harekete bir son vererek oradan uzaklaştım. "Kıskanıyorsun, anlıyorum ama..."

"Benim yerimde başka biri olsaydı seni çoktan terk ederdi Efrem!"

Elbette hiçbirisi aynı hoşgörüyü sahip olamazdı, bu yüzden mahcup bir şekilde kabul ettim. "Biliyorum."

"Hayır, yapamazsın!" Liliane öfkeli bir hevesle ayağa kalktı, dengesini yeniden sağlayıp yaklaşmadan önce bodur adımlar attı. "Ve sana bunu ödeteceğimi söyleyerek seni tehdit bile edemedim çünkü başka bir adamın bana dokunmasına seyirci kalacak kadar ahlaksızsın!"

Beni küçümsemesinden bıkmış bir şekilde onu kolundan tuttum ve bana o kadar yaklaştırdım ki, cesaretinin tüm itici gücünü kaybetti. Dorothea'dan daha uzun boyluydu ama bana kafa tutacak kadar da uzun değildi. Gözlerimin içine bakabilmek için boynunu eğmek zorunda kaldı, cüssem onu korkutuyordu, ta ki aniden sessizleşip o sarhoş hezeyanının içine bir tutam akıl salıncaya kadar. "Sana yıllar önce söyledim: Bana tasma takamazsın. Senden çok fazla şey talep etmemek, iffetine ve iffetli anlayışına saygı duymak için başka yerlere gidiyorum. Önümde diz çökmekten, birlikte düş almaktan ya da sadece çıplak olarak beğenilmekten nefret ettiğini unuttun mu? Çünkü bunu çok iyi hatırlıyorum."

"Beni böyle seçtin. Ben hep böyleydim." Şehvetle dudaklarıma doğru eğildi ve vücudunun her gözeneginden buharlaşan kırmızı kamelya kokusuyla karışan alkollü nefesini hissettim, ilk tanıştığımızda beni etkileyen o enerjik zarafet ve narin klasla parıldamasını sağladı. "Kimi suçlamamı istiyorsun? Ailemi mi? İnancımı mı? Peder Albert'ı mı?"

aşkim seni kurtarabilir mi? Aşırı alçakgönüllülüğüm seni itiyorsa, neden benden boşanmıyorsun?"

Ağlamak üzereydi ve bu durumda gözyaşları beni heyecanlandırmazdı, bu yüzden daha şefkatli ve daha az savaşçı bir temas arayarak yüzünü ellerimin arasına aldım. "Çünkü sen benim için ve Joël için çok önemlisin." Onu kaybedemezdim; ona bağışladığım aileyi çocuğun elinden alamazdım, bu kadar düşüncesiz olamazdım.

Lili baskın tuzağımdan kurtulmak için bileklerimi kavradı. "Ben sadece onun için sayıyorum, senin için değil."

"Bu doğru değil." Onu kesinlikle ikna etmek zorundaydım yoksa bir bavul dolusu kızgınlık ve düşmanlıkla gitmesini göze alacaktım.

"Doğru değil, *tatlım. Tu es importante pour moi.*" Fransızca daha yakın bir bağ kurmamızı sağlayan bir dildi; onu bana, erkeğine geri döndürmek ve beni reddetmeye devam etmesini önlemek için özellikle kullandım.

"Je ne te crois pas."

Bana inanmadı, ben de daha ısrarcı olmaya çalıştım ve istemeyerek de olsa korkak davrandım. Bir oyunculuk mesleğiyle şunu okudum: *'Je veux pas te perdre. Je suis ton mari et tu es ma femme'.*

Lesern, yüce coşkunuzun sıralarından bana bir alkış verin. Az önce başka bir yeteneğimi daha ortaya çıkardım....

"Ben sadece işine geldiğinde senin karın oluyorum. Sen çıkarıcı bir yalancısın." Şaşkınlıkla bana gülümsedi; kendini tuttu, bir yanağını göğsüme attı ve sanki bana dokunmak konusunda çelişkideymiş gibi yumruklarını karnıma kapattı.

"Saçma sapan konuşma... Çok fazla içtin." Bir kolumla onu kendime doğru çektim, sertleştirdim, bir yandan da -hâlâ küçük kızımın dişiliğinin tadını alan- parmaklarımla hassas bir şekilde kesilmiş ensesini okşadım. "Seni yatağa götüreceğim."

"Ben yalnız kutladım. Ve her neyse, git buradan." Geri çekildi, hantalca el kol hareketleri yaptı. Baş, içi taş dolu bir çuval kadar ağır bir şekilde sallanıyordu.

"Kıyafetlerinde onun iğrenç parfümü var. Hain." Bana birkaç küfür savurarak üst kata çıkmaya çalıştı, ama kafasının karıştığını ve başıboş dolaştığını görünce, yere düşmeden önce bir tarafını zıpkınlamak için peşinden gittim. Ofladı ama yardımımı reddetmedi.

"Hadi gidelim." Onu doğru yöne yönlendirdim, dengesini tekrar kaybederse müdahale etmek için biraz önümden ittim. Sonunda sustu ve bana o zahmetli konuşmadan sonra yenilenme şansı verdi. Kayışların üzerinde saygıyla durduğu çıplak kürek kemiklerine, ardından sık sık parfümlü kremler sürdüğü nitent tenine baktım, ta ki aniden durup neredeyse sırtına çarpmana neden olana kadar.

Parmaklarıyla cam tırabzanı kavradı ve merdivenlerden çıkmak yerine poposunu leğen kemiğime uydurmak için kavislendirdi, yüzünü değişmiş bir sırıtışla zar zor çevirdi. "Odada kalırsan benimle sevişmek zorunda kalacaksın, *mon cher*." Bir kolunu kaldırdı ve bir kuğunun sıcak kanadı gibi kollarını boynuma dolamak için uzandı, göğsüme sokuldu. Kederli bir acıma duygusuyla -beni yargılama, iyi ol- eğildim, parmak uçlarımla kalçasının etine bastırırken kulağını ağzımla okşadım ve bornozunu kırıştırdım.

"Senin kadar bencil olamayacağımı mı sanıyorsun? Bana arzuladığım şeyi vermelisin Efrem. Şimdi."

"Burada mı istiyorsun, merdivenlerde mi?" Burnumun ucuyla elmaslarla süslü kulak memesini okşadım. Kabul etmeyeceğinden emindim, ama bir sınırı aştığını göstermek zorunda kaldığında öfkem gürültüyle titriyordu.

Lili kıcını tembel kasıklarına doğru yavaş, garip daireler çizerek ovuşturdu, garip bir şekilde birkaç saat önce piremle birlikte olduğundan daha az coşkuluydu. "Ben senin metreslerin gibi bir sürtük değilim."

"Ne yazık ki onları ölümüne seviyorum... 'gelincikleri'." Ve glans boyunca hoş bir sarsıntı beni güvenle inletti. Belki de Madam'ın talep ettiği gibi etkili olabilirdim; biraz hafıza çabasıyla bu ampleksi katılım gösterme yükümlülüğünü yerine getirecek kadar dinamik hale getirebilirdim.

"Çünkü sen de onlar gibisin," diyerek beni yorucu bir hastalıkla rahatsız etti.

"Beni aşağılamayı bırak ve yürü." Beni çıldırtmadan önce, onu yukarı çıkmaya zorladım ve küçük kızımın kıcına ayırdıklarımın aksine, cinsel niyetten yoksun kalçasına yankılanan bir şaplak attım... yapmak bu birlik daha az daraltıcı - özellikle Benimki gibi hırçın bir penisin yeterince uyarılmadan tepki vermediğini düşünürsek - önce mutfağa iner ve yarım şişe şarap içerdim, ardından Dorothea'nın bacaklarını açmış, parmaklarını kıvrımlarının arasında gezdirirkenki görüntüsünü gözümde canlandıracak kadar sersemlemiş olurdum

Bu yüzden onu sürekli vuruşlarımda hayal ederek, belki de dilimle sütlü tatlılığını test ederek, libidomdaki düşüşü atlatabilir ve aşırı seks düşkününü karımı memnun etmek için uzun süreli, performans artırıcı kucaklaşmalar yapabilirdim.

Ne düşünüyorsun?

Je ne suis pas un bon mari?

E.K.
Benim pis küçük kızım

*Biliyor musun küçük Dorie, sen bir güneş ışını ile bir
badem çiçeği arasındaki gökkuşağının bir parçası
gibisin.
Gün doğumu ile sümbül yaprağı arasında asılı kalmış bir öpücük.*

EFREM KRUGHER

Berlin, 22 Ekim

Bu anıyı okurken kaç kez yanıldığımı düşündünüz?

Bir hain mi? Lili'yi hak etmeyen aşağılık bir adam.

Dorie bile mi?

Ve bunun için beni kaç kez yargıladın?

Yanlış eylemlerim için mi yoksa biri ve diğeri hakkındaki dürüst olmayan düşüncelerim için mi?

Sadakatsiz olmak ile hatalı olmak arasında önemli bir fark olduğunu garanti ederim.

Elbette Liliane'e olan sadakatsizliğimi en azından ahlaki açıdan telafi etmek benim için doğrudur, ancak aynı zamanda hiçbir zaman sadakatsiz olmadığım da açıkça belirtilmelidir.

Nezaketsizlik, birinin davranış biçiminde sadık olmadığını varsayar ve benim sadakat kavramım - şeffaflık ve samimiyet gibi belirli değerlere saygı - hakkında birlikte düşünürsek, eşime karşı her zaman dürüst ve tutarlı oldum, bu yüzden epiküryen pratikliğimde inandığım teorik idealleri takip ettim.

Dolayısıyla, tümdengelim teorimi doğrulayan bu aksiyomlar temelinde kendimi adil görüşlü bir fedorist, maceracı bir kaşif olarak tanımlayabilirim

İnanılmaz bir cesaretle sadakatsizliğin kayalık yollarını arşınlayan, bana duyulan güvene ve Lili ile belirlediğimiz koşullara uyma taahhüdüne sürekli uyarak, ona gerçeği söyleme görevini özgürce üstlenen.

Ya da en azından bir kısmını, çünkü o zaman kendime saklamayı tercih ettiğim ayrıntılar, anlar, şehvetin pek çok *mikro-etnisitesi* vardı. Örneğin Dorothea'nın Nina'nın stüdyosundan Adrian'ın stüdyosuna gidiş gelişlerini takip ettiğimde, yuvarlak kalçalarına sanki bana muhteşem bir gece gökyüzü sunmak için oraya konmuş iki dolunaymış gibi bakıyordum.

Ah, ne kadar şairim!

Aslında, size küçük piremin kışını anlatmak için iki kelime daha harcayabilirim.

Her şeyden önce, her zaman iyi bir ruh hali içinde görünüyordu, üstlerin veya dar tişörtlerin altından parıldayan küçük ön yıldızlarla alay etmeye hazırды.

Küstah bir zarafetle sağa sola hareket etti, kendiliğinden kışkırtıcı bir salınımla sallandığını söylemeye cüret edebilirim, ya da belki de küçük maymunumun yaptığı her şeyi kışkırtıcı bulan bendim, yine de sizi temin ederim ki kaçırılmayacak bir gösteriydi.

Onu avuçlarımin altına almanın ne kadar inanılmaz olacağını hayal etmemi sağlamaktan zevk alıyordu, dili Cennet ve Cehennem arasında, sevimli kedi ile evcilleşmemiş kedi arasında - ustaca ve hızlı bir şekilde - hokkabazlık yaparken, alt karnıma çarpmasını veya yüzümde kıvranmasını hayranlıkla izliyordu.

Özellikle gençler için her zamanki vicdani açıklama: en güvenli kural birinciden ikinciye gitmektir, asla tersi olmaz.

Lütfen sağlıklı ıvır zıvır yapmayın!

Yapmaktan hoşlandığım bir başka şey de - etrafta hiç kimse yokken - bazı pencerelerden içeri bakmaktı. Bunu size daha önce itiraf ettiğimi biliyorum, ancak burada başlangıçtaki bu umutsuzluğun nasıl kötüleştiğini ve gerçek bir travmaya dönüştüğünü belirtmek isterim.

Her gün bahçede, çitin sivri tepelerinin altında oturmuş, bacaklarını uzatmış ya da bal gibi parlak bronz tenini şefkatle okşayan ot sapları arasında çaprazlamış, yıpranmış şortunun öptüğü kalçaları, ince kaşkorse ile açıkta kalan göbeği, bir elinin uzun parmakları arasında fikirlerini kazıdığı bir kâğıt ve diğerinde benim dolmakalemim ile onu görebilmek için ağır perdeyi zar zor hareket ettiriyordum

Sihir. Ve çizdiği çizgilerden taşarak yaratıcılığının akmasına izin verdiğinde, yüzünde beliren ışıltılı gülümseme bulutları araladı, gökyüzüne fırladı ve sadece gölgesini gördüğü güneşin gözlerini kamaştırdı.

Gülümsemesini seyretmeye bayılıyordum; kırmızı dudakları arkasındaki tutkulu gerberalarla uyumluydu.

Küçük afacan günlerimi zenginleştirdi ve beni rahatsız eden endişeleri yoksullaştırdı.

Bu bir hediye gibiydi ve farkında olmadan içimde, beni beklediği sınırdan ona katılabileceğime dair umudu parlattı.

Ama tam da düşüncelerim çok uzağa gittiğinde, imkansızlığın acı tatlılığı göğsümden boğazıma doğru patladı ve geleceğin ışıklarını birer birer söndürdü.

Sonsuza kadar onunla olamayacağımı bilerek onu istemek zor bir mücadeleliydi.

*Aşk geçicidir, hayat ve zaman geçicidir. Ve sen de öylesin,
küçük Dorie.*

Biz de öyle.

Ama ona sarılmaktan, birlikte birkaç saat geçirmekten ve ona sadece doğasından etkilendiğimi, ona aşık olma tehlikemin olmadığını, asla birlikte yatmayacağımızı ve bana asla sahip olamayacağına inanmasını sağlayacak tüm o çarpıtıcı yalanları söyleyerek onu hayal kırıklığına uğratmaktan kendimi alamadım ve alamazdım.

Ben onun olmak için can atarken.

Vadideki zambakların ve beyaz çiçeklerin kokusu beni rahatsız ediyordu, Dorothea yanımda değilken bile kokusunu alabiliyordum, ama iyi huylu bir çocuğun yapmaması gerektiği gibi kulak misafiri olmak ya da kapıların arkasını gözetlemek için çömelmişti. Onun bu küçük alışkanlığını uzun zamandır fark etmiştim ve bazen bunu onu cezalandırmak için bir bahane olarak kullanmaktan zevk alıyordum. İlk buluşmamızdan yedi gün sonra, süitte olanlar hakkında konuşmak için onu batı kanadındaki stüdyoya davet ettiğimde böyle olmuştu; ona hükmedici olmadığını, ona asla bir köle gibi davranmayacağımı, ama aynı zamanda sağlığına kavuşana kadar herhangi bir ilişkimiz, özellikle de şiddet içeren bir ilişkimiz olamayacağını anlatmaya çalışmışım. Konuşmanın sonunda onu göndermeliydim ama ona dokunmak için duyduğum arzu, bütün bir hafta boyunca çektiğim acı - ki bu süre içinde onun uzaklığı başımın etini yemişti

sabit - beni o anı diğer sonsuz küçük anlarla uzatmaya teşvik etti.

Ve böylece Dorothea kucağıma yığıldı, eteği kalkmıştı ve erkek parmakları, fazlasıyla müdahaleci, bakire poposuna iğrenç bir düşkünlük gösteriyordu; parmaklar arasına giriyor, inceliyor, bir bebeğin inceliği ve bir erkeğin sapkınlığıyla oynuyordu.

Ve o güzel küçük kışla yakın karşılaşma o kadar harika bir masal gibiydi ki, yine *şiirsel* olma dürtüsüne kapıldım...

Dorie'nin inlemeleri bir atalar şarkısıydı, pelvisinin yavaş hareketleri falankslarımın iç okşamalarını yumuşak ve sabırsız bir dansla takip ediyordu, ağız boşluğumdan yasak girişe inen tükürük yağmuru bu sığınağı daha da misafirperver hale getirebilecek yüce bir yardımdı.

Külotun örümcek ağından kurtulmuş ama hâlâ heyecan verici bir naifliğe hapsolmuş çıplak kalçalar ne güzel bir sanat eseri.

Kırmızıya boyamak istediğim iki sabun köpüğü.

Tırmanılacak iki dağ, zirvesinden ter içinde kalmış düz sırtı ve havada sallanan baldırları izlemek için.

Ve o kalçalar, bir kuşun kanatları gibi açıldıklarında, sanki küçük delikte en iyi şarabı içebileceğim bir kadeh varmış gibi beni eğilmeye ve dudaklarımı ortasına koymaya davet ettiklerinde ne kadar küstahtılar: *Dorieswein - hayal gücü kelime oyunlarına sınır koymaz.*

Stüdyom duaların ve güzel bir kızın erotik hıçkırıklarının Olimpos'u oldu.

Benimle birlikte yeni bir zevkin çiçek açtığı, nazik arabesklerle mideye doğru dallanan nemli uçuşumu keşfetmekte özgürdü.

Ruhuna kadar.

Ve o nilüfer çiçeği, gururla küçük ve meraklı, şenlikli kalçaların titreyişleriyle çevrili, şevkle damlıyordu.

Neredeyse aynı anda çiçek açıp kapanması, ahlaksızlıkların hükümdarı olan büyük fallusun şimdi doğrulmuş ve acı çekiyor olduğunu hatırlatıyordu.

Yavaş ya da yavaş hareket eden bu görüntü, *Himeros*'un bile yapamayacağı bir coşku yaşamam için yeterliydi.

kendime bolca.

Himeros'tan bahsetmişken, Dorothea ve ben Mitchell'in eşliğinde oraya ikinci kez döndük. Aynı gün ona çıkışımızı oldukça kibar bir şekilde bildirmiş, kendini tanınması için bilinçdışının kıvrımlarına inmesi gerektiğini, karanlığının onu korkutmaması gerektiğini ve bu amaçla ona istediği her şeyi vereceğimi yazdığım bir not bırakmıştım. Kızın kendisine benzeyen insanlar olduğunu, cinsellikte farklı olanı aramanın parafiliak bir bozuklukla eşanlamlı olmadığını ve sadece kendisini kabul etmeyi öğretecek kişilere güvenmesi gerektiğini kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

Benim velet, *Antéros'a* girdiğimizde çok eğlendi, çok eğlendi diyebilirim - tatil k ö y ü n ü n kendine özgü bir bölgesi, görünürde iffetli bir ziyafet sırasında, masaların arasında veya altında uzuvları gevşetmeye ve duyuları yüceltmeye adanmış okşamaların yapıldığı bir yer - ve aşırı erotizmin güzelliğine, tartışmasız korkutucu cazibesiyle sado-mazoşizm kültürüne ve haddini aşmanın mutlak bir düşüncesizlikle yaşandığı yollara hayran kaldık. Burada alışlagelmiş hiçbir şey yoktu ama yasadışı ya da riskli hiçbir şey de yoktu; her türden ve yaştan insan sağlıklı, rafine ve Bern'e özgü bir ortamda kendi fizikselliğini deniyordu. Dorothea'yı oraya, özellikle de benim yanımda kimsenin ona zarar vermeye ya da iznim olmadan onu odalardan birine sokmaya cesaret edemeyeceğini b i l e r e k götürdüm. Buranın kurallarına, rollerin hiyerarşisine, işaret parmağımdaki sıradan siyah yüzükten akan güce, daha fazla açıklama gerektirmeyen açık bir şifreli mesaja aşınaydım ve - kötü şöhretimi göz önünde bulundurursak - genç kıza yönelik her türlü riskli teklifi veya manevrayı göz a r d ı edecek bir saygı u y a n d ı r d ı m . Bir acemi için gerekli olan beyaz elbiseyi giymeden içeri girmiş olmasına rağmen, kimse itiraz etmeye cesaret edemedi, bu da üç yıllık yokluğuma rağmen, bir zamanlar herhangi bir *racker* üzerinde sahip olduğum otoriteyi kaybetmediğimi kanıtlıyordu. Herkesin gözünde Dorie benim yeni itaatkârımdı, benim gözümde Dorie çok daha fazlasıydı, ama burası duygusallığın yeri değildi, ona olan sevgimin doğruluğunu göstermek değil, onun hayatı üzerinde sahip olduğum hakimiyeti göstermek önemliydi: ona tahammül edebileceğimden daha fazla bakan erkeklere vahşi bakışlarımın iletmediği şey buydu. Bununla birlikte, Dorothea'ya kendi başına bir bilim adamı ruhu olmasına yardım edeceğimi söylemiştim.

Karanlığın gerçek doğasını anlamak için, karşımızda oturan iki embesilin elbisesinin eteklerinin altına bakmasına izin verdim. Birkaç dakika süren isteksizlikten sonra, bacaklarını açmasını ve bir elimi kalçalarının arasına sokmasını sağlayarak benim yerimde olmayı umanlara heyecan verici bir manzara sunmayı başardım. Hicivli bir sırtışla, avucumla seksini yeterince örttüğümden emin oldum ama kimsenin tül bir kumaşla örtülmüş, sıcak, nemli ve uygunsuz parmak uçlarımda zonklayan hassas *Fotze*'ye bir göz atmasına izin vermedim. Ona dokunabilen tek kişi bendim, onu okşayabilen, ona işkence edebilen, öpebilen ya da becerebilen tek kişi bendim; iki röntgenci, küçük kızımın sadık bir hizmetçi gibi ayaklarının dibinde diz çöktüğünü hayal edebilirlerdi, ama o anda yanımdaydı, bana bağlıydı, bana bağımlıydı, boynuma karşı inliyor ve parmaklarımda ustaca hareketleri altında zevk alıyordu. Bana ait olduğu sürece başka hiç kimse ona dokunamayacaktı. İlk başta ondan bir yabancıya secde etmesini istediğimde, teklifimden rahatsız olarak reddedeceğinden emindim; yine de kendini keşfetme merakının ne kadar ileri gittiğini ve onu ne kadar korumam gerektiğini anlama ihtiyacı hissetmiştim.

Zihnim bir tür tutkulu mutluluk içinde yüzerken, onu bir süite sürükleyip soyma arzusuna hapsolmuşken, ona yapabileceğim tüm kirli şeyleri fısıldamak için kulağına eğildim, bunlar ona hayran olan iki adamdan birinin düşünceleriymiş gibi davrandım. Yavaş, kavernöz ve erotik sesimi duyması, gerilmesi ve öfkelenmesi, daha fazla taşıma ile nefes alması ve boynumun halkasını kemirmesi için yeterliydi. Pervasızlığı sağduyumu kırsa da, notta istediklerimi tamamen göz ardı ederek bana itaatsizlik ettiğini hatırladım, bu yüzden hızlı davrandım. Onu cezalandırmak için, o uzun dakikalar boyunca zevk almasını sağladığım coşkudan onu acımasızca mahrum bıraktım ve gecenin sonuna kadar yaşayacağı rahatsız edici bir tatminsizlik içinde asılı bıraktım.

Söylemeye gerek yok, bunun ardından gelen hayal kırıklığı, öfke, aşağılanma ve hayal kırıklığı fırtınası, başımın etini benden ve kızarmış yüzünde göreceğimden korktuğu şeyden kaçmasına neden oldu: kendini vermeyeceği, ancak şehveti öz saygısını memnun eden yabancılar tarafından izlenmenin zevki.

Himeros'ta oldukça yaygın bir fantezi ve eğer gitmemiş olsaydı, ona bunun utanılacak bir şey olmadığını söylemek isterdim. O küçük poposuyla -benimkiyle- müşterilerin arasında paytak paytak yürüdüğünü gördüm.

"Ne yaptığını açıklayabilir misin Efrem?" diye sordu Mitchell sinir bozucu ve yargılayıcı bir tonda.

"Ona göz kulak oluyorum." Sakinleşemiyor ya da her adımını izlemekten vazgeçemiyordum: asla kurtulamadığım bir saplantı mekanizması. Neredeyse bara ulaşmıştı, bu yüzden kimsenin onu almak için yaklaşmadığından emin olmalıydım. Benim ezbere bildiğim ama başkaları için gizemli, içine girilmesi bilinmeyen yollar olan narin kıvrımlarının üzerine astral bir peçe gibi düşen parıltılı gümüş dokuması olan o küçük metalik elbisenin içinde cazip bir avdı. Katı olmak gibi olmasın -ahlakı kınayabilecek en son kişi ben olurdum- ama akan şehvetle bozulan saflığı, çıplak omuzlarında bronz çizgiler olan esmer teni, çocuksu yaşını hiçbir şekilde gizlemeyen yüksek topuklarının üzerinde hafifçe yaylanan ayak bilekleri, yanından geçen ya da yanından geçen herkesi son derece tahrik ediyordu. Ve orada erkekler, heyecandan sersemlemiş bir acemiden, coşkulu bir coşkudan ve kafa karıştırıcı bir yerden yararlanmaktan çekinmezlerdi, üstelik uygun kıyafet kuralına bile uymadığı için ustası da yoktu.

"Onu iki erkeğin önünde mastürbasyon yaptın. Ne elde etmek istiyordun?" Giselle bir kaşını kaldırdı ve neredeyse maun rengine boyanmış saç çizgisine ulaşmasını sağladı. Mitchell'in yanında oturuyordu ama etrafında benden başka kimse yokmuş gibi görünüyordu, sanki hala benim *unterwürfige*'imi hissediyordu.

"O daha genç," diye kaba bir şekilde karşılık verdim. "Hoşlandığımız şeyi kabullenmenin bizim için de ne kadar zor olduğunu hatırlıyor musun? Kim olduğumuzu kabul etmek? Sen bana sahiptin, ben de sana, Giselle. Senin hiç kimsen yok."

Ben varım, küçük Dorie. Orada olabildiğim sürece bana sahip olacaksın.

"Sence burada ne yaptığını fark etmiş midir?" Bacak bacak üstüne atmış, sahte bir umursamazlıkla kalçasının baştan çıkarıcı bir bölümünü ortaya çıkarmıştı, bunu takdir ettim, gözlerim hemen arkasına uçmadan önce

Çocuğumun ensesi görünmez ve dayanılmaz derecede sıkı bir tasma gibi.

"Düşündüğünden daha zeki," dedim sıkılarak ama Dorothea'nın en ufak hareketini bile analiz etmeye dikkat ederek. "Elbette bir yolunu bulmuştur."

Kalçasının yarısını yüksek bir tabureye dayamıştı, barmen ise görev başında bir meskalatör olmak yerine, onu bir meteor gibi parlatan ay ışığındaki örtünün altında sütyen giyip giymediğini analiz ediyordu.

Çok şehvetli, çok lezzetliydi.

"Onu yanımda yeni bir gerçeklik göstermek için getirdim, onu kullanmak ya da onunla dalga geçmek için değil." Bu konuşma, bu tarafsızlık, bu sürüngen gözlü velet... Sabrımın eksenini büküyorlardı.

"Az önce onun orgazm olmasını engelledin ve o da kızgın." Zaman zaman kurdeşen kadar rahatsız edici olabilen alaycı Mitchell'a, ısıtılmış, sıkıştırılmış boksörlerime ya da kalçalarımın sarılmış aç bir yılan olan kemerin burnunu yanan ucuma bastırma şekline bakarak, kendime de orgazmı reddettiğimi söylemek isterdim.

"Bana itaat etmedi. Ona en azından bunu ayırabilirdim." Veledin çenesini sallayarak beni işaret ettiğini ve Dorothea'nın gövdesini yavaşça döndürerek bana doğru döndüğünü fark ettiğimde, etli ağzının köşesini kabartan sinirli yüz buruşturmalarından biriyle ilişkili olarak, çalımlı - ve oldukça tehditkâr - bir havayla iki parmağımı yumuşak bir selamla kaldırdım ve küçük adamı, üzerine alkol dökmeye cüret ederse büyük olasılıkla kafasını koparacağım konusunda uyardım; ona o kadar ısrarla bakıyordum ki doğru şeyi yapacaktı.

Mitchell Boulevardier'sini aldı ve buz küplerini bardağına vurdu, akranlarından birinin küstahça kötülüğüne maruz kalmış zavallı bir adamla - uzaktan - zihinsel bir kavga başlatmış olmama güldü. "Hala onunla aranızda bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Neyse ki Giselle, gecenin aşırılıklarından çoktan yorulmuş gibi süslü makyajı ve gür saç modeliyle tanrısallığı çatışan beyaz bir peplosla kaplı şımarık göğüsleri olan bir metresi selamlamak için ayağa kalkmıştı.

Bu dikkat dağınıklığı anından yararlanarak dirseklerimi dizlerime dayadım ve arkadaşımın gizli bir tonda konuştu. "Orada bir şey olamaz."

Mitchell ince bir gülünçlükle başını salladı. "Seni istiyor ama senin için yeterince önemli olmadığını düşünmesine neden oluyorsun. Bir öpücük için onu çileden çıkarıyorsun."

Lesern'lerim, Dorothea'nın sefahati ya da beni kaç kez baştan çıkarmaya çalıştığı, neredeyse -neredeyse kelimesinin altını çiziyorum- günaha boğulmama neden olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı.

"Bir öpücükten fazlasını almak için beni çileden çıkaran o, Mitch, ona veremeyeceğim bir şey." Dorie'yle o kadar yakın, o kadar samimi, küstah kargaşamıza o kadar dalmıştık ki, Liliane'e ihaneti onaylamak için onunla yatmak bile gerekemeyecekti.

"Neden? Bu senin kaleydoskopun değil mi? Altı yapraklı çiçeğin? Güneşin doğuşu?"

"Bilmemeli. Kesinlikle bilmemeli." İşaret parmağımla masayı gösterdim, hırladım ve kendimi bu kadar açığa vurduğum için pişmanlık duydum. "Bu seninle benim aramda kalacak bir itiraf. Ayrıca onun fiziksel durumuna saygı duyuyorum, şu anda benimle cinsel bir ilişkiyi kaldıramaz. Onun sağlığını tehlikeye atmaktansa kendimi öldürürüm." Sakinleştirdim, hepsi de o küçük kıza yöneltilmiş olan tutarsız duygularımın kontrolünü yeniden ele geçirdim.

"Aşk için bir erkek en büyük feragatlere, en acı verici fedakarlıklara razı olmalıdır. Ancak bu şekilde kadını kendinden daha çok sevdiğini kanıtlayabilir."

Bir gün bir başkasının o bedenin tadına bakabileceği, onu kollarında tutabileceği, aç okşamalar ve şehvet dolu darbelerle doldurabileceği ve cezasız kalabileceği, çünkü yasanın ve ahlak yasanın onun suç ortağı olacağı ihtimalinden dolayı şimdiden derin bir dehşet hissettim.

Mitchell sözlerimden etkilenmiş olsa da, düşünceli bir bakışla Giselle'in poposuna baktı, hala arkası dönüktü, diğer kadınla sohbet etmeye niyetliydi ve ataletle cevap verdi: 'Katılmıyorum'.

"Senin rızan umurumda değil, Mitch." Kendimi rahatlattım, sırtımı dormeuse'a yasladım, sanki ezici bir huzursuzluk beni bir an için bayıltmış gibi.

"Seni tanıdığımndan beri tek yaptığın kendini istediklerinden mahrum bırakmak, sadece etrafındakiler için doğru olduğunu düşündüğün şeyleri düşünüyorsun: baban, Liliane, Joël... Biraz bencil olmayı öğrenmelisin. Değişim için hiçbir zaman geç değildir, özellikle de seni mutlu edecek değişimler için."

"Beni mutlu etmek mi?" Evet, bu iyi bir duygu olurdu... Ne yazık ki o kadar geçiciydi ki, bir koca ve baba olarak sorumluluklarımı felce uğratacak sağlam bir hedef olarak görmedim. Özetle: Sırf ulaşılabilir bir Küçük Denizkızı'nın peşinden gitmek istediğim için fırtınalı bir denizin sularında yelken açamazdım. "Daha yaşayacak koca bir hayatı olan küçük bir kızı kafese koyarak mutlu olabilir miydim?"

Mitchell oldukça dogmatik bir ifadeyle durdu ve kokteyli garip bir kesiklikle içti. "Ya o küçük kız hayatının geri kalanını seninle geçirmek isterse?"

Onu asla bütün bir hayatı benimle yaşamaya mahkûm etmezdim.

"Yirmili yaşlar belirsizliğin en yoğun olduğu dönemdir, Mitch. Aşka çok kolay düşer ve çıkarsın. Hiçbir şey sağlam ya da kalıcı değildir. Savaşlar kazanılır, hayaller kovalanır, gelecekler inşa edilir... Kendisinden yaşça büyük bir adam sadece bir engeldir, yakında kurtulmak isteyeceği bir nesne, büyüme yolunu saptıran bir gaf. Dorie sevmek, değişmek, hatalar yapmak, seyahat etmek, yaşamak zorunda kalacak... ve bunu bensiz yapmak zorunda kalacak."

"Yani duygularınıza değer vermiyor musunuz?"

"Duygularımın değeri, ona verdiklerim ve onu korumak için feda edeceklerimle ölçülebilir."

"Çok akıllısın, *dostum*, ama ben inatçı bir orospu çocuğuyum. Bunu biliyorsun."

"Ne olmuş yani?"

"Ve böylece..." Bana cevap veremeden, ne kadar zaman önce iki adam tarafından takip edildiğini bilmediğim küçük kıza ısrarlı bakışlarımın farkına vardı. Konuşmaya dalıp onu gözden kaçırmıştım ve *Himeros*'u sık sık ziyaret eden, benden birkaç yaş büyük olan Ronnie ve Dick onu gözlerine kestirmiş, pusuda bekleyen kurtlar gibi etrafını sarmışlardı.

"Ona gitmemi ister misin?" Mitchell tehlikenin kokusunu almıştı, özellikle de Ronnie ona ve Dorie'ye çok düşkün olduğu için.

profilini yarım yamalak görebiliyordu - saptırmak ve bana geri dönmek yerine ona zor anlar yaşatmaya devam etti.

"Evet. Yoksa onu herkesin önünde tokatlardım." Ve bunu hiç acımadan yapardım. İçeri girmeden önce ona üç basit kuralı açıkça belirtmişim. Uymasını beklediğim üç lanet kural, ama o her zamanki gibi bunları görmezden geldi ve sümsük demenin hafif kalacağı iki adamla kendini eğlendirdi. Daha girişken ve daha ısrarcı olan, bir omzunun arkasındaki bir tutam saç fırçalayarak yanağında bir parmak eklemi gezdirdi ve rahatsız bir şekilde geri çekildi, haftalardır psikanalizini yaptığım o şefkatli, masum, parlak gözlerle ona baktı, ruhumu ölümsüz hislerle nasıl alevlendirdiklerine hazırlıksızdım. Oraya gidip onu aniden elimden alma içgüdüğü o kadar güçlüydü ki ayağa kalktım ama Mitch onun gitmesinin daha güvenli olacağını düşünerek beni durdurdu. Öte yandan, o küçük kız tarafından mantıksız bir şekilde ikna edilen ben, sakinliğimi koruyamazdım ve sağlıksız bir olasılıkla ona dokunan adama karşı kıskançlığın taşmasına izin verirdim, diyalektiği bir kenara bırakıp fiziksel gücümü en medeni olmayan şekilde kullanacağım öfkeli bir kavgayı tetikleme riskini alırdım.

Dorothea kendini tabureden kaldırdığında, daha kötüsü olmadan kaçmak zorunda kalacağını hisseden Mitchell onu kolundan tutup kendine çekti. O anda onu bana geri götürmesi gerekirdi ama bunun yerine onu rahatlattı, ona dokundu, sanki onunmuş ve üzerinde hak iddia ediyormuş gibi ona sarıldı. Niyetinin ne olduğunu hemen anlayamadım - zaten çok gergindim - ta ki çok fazla eğilip başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirene ve enfes tadı yalamak için ağzına götürene kadar. Daha önce hiç tatmadığım ve Mitchell'in zavallı bir adam gibi arzulamamı istediği o tadı... Bunun üzerine kaba saba avukat -büyük bir pislik- bana küstah bir cesaretle baktı, öyle ki onu henüz öpmediğime pişman oldum. Tavrımı sarsmak için abartmak zorunda olduğunu biliyordu, bu yüzden onu belinden sararak kalçasını okşadığında ve elbisesinin eteğini kaldırdığında şaşırmadım, böylece sadece orada bulunanlara değil, bana da harika kışını gösterdi. Bu manzara hoşuma gitmişti ama başka erkeklerin de onu izlediği fikri beni rahatsız etmeyi başarmıştı.

Hayır, sana yalan söylemek istemiyorum.

Hissettiğim sadece sıkıntı değildi.

Bu yakıcı bir rahatsızlıktı, karnının alt kısmından başlayıp şakaklarına kadar inen doyumsuz bir yanma, ona ulaşmak ve *benim* olduğunu hatırlatmak için zührevi bir dürtü.

Meine kleine Meerjungfrau.

Ma petite Sirène.

Bu arada Giselle yanıma oturdu ve ona izin vermediğim bir özgürlükle dizimi okşamaya başladı; bir zamanlar beni cezbeden o kölece tavır, farklı, daha az ilgili, kayıtsız diyebileceğim bir tepkiyi tetikledi. Dorothea'nın gözlerini aradığı aynı anda -her zaman ona zincirlenmiş, asla başka bir yerde, asla uzakta değil- eski sevgilim kulağıma eğilerek benimle bir gece geçirmek istediğini fısıldadı, ayrıca zar zor hatırladığım daha uygunsuz bir şey de ekledi çünkü zihinsel yetilerim lipotimideydi ve görüşüm, arkadaşımın avuçlarının arasında tuttuğu sarışın ay ışığı dilimi dışında etrafımda hiçbir şey göremeyeceğim şekilde geçen bir karanlık tarafından engellenmişti. Mitchell bana meydan okuyan bir bakış attı ve ben de bir kolumu koltuğun arkasına koymuş, bacak bacak üstüne atmış, körelmiş egosundan rahatsız edici bir gurur duyarak dudaklarımla gevşek bir şekilde taklit ettim: 'Devam et.

Bu sapkın oyunun zorluk seviyesi, Mitch'in meydan okumayı kabul ederek, en kötülerinden biri olan başka bir tatil köyü patronunu onlara katılmaya davet etmesiyle arttı.

Rus kökenli basketbol oyuncusu Jordan Aleksandrovich'in boyu neredeyse iki metre.

Sadizmi bir yıkım silahı olarak kullanan ve kendisinden daha genç kızları özellikle tercih eden dominantlardan biri.

Onunla ilgili zihninizde net bir imaj canlandırabilmeniz için bir dizi deyim kullanacağım: Jordan kas ve vücut geliştiriyordu - hayır, kültür değil -, keskin alet demetleri, mum ışığında akşam yemekleri, kan kadehleri ve her seansta sağır edici metal müzik.

Yüzüğünü taktığı tanrı Ares'le özdeşleşebileceğine inanıyordu, ama benim için o sadece - Yunan mitolojisinden alıntı yapıyorum - bir Carcinus'tu: karides veya yengeç şeklinde, pençeleri elleri kadar büyük olan devasa boyutta bir kabuklu. O pençeler küçük kızımın kalçalarını yakaladı, ballı tenine battı

ağır bedeni arkasında belirirken, Mitchell ile arasına sıkışmıştı.

Dorothea aralarında hareket etmeye başladı, kadının kalçaları yumuşak bir hamak gibi önce avukatın gergin kasıklarına -neşeli planlamacı bile tahrik olmuştu-, sonra Jordan'ın torpidolu uyluklarına doğru sallanıyordu. İkincisi, daha doğrusu yengeç, pençelerini Dorothea'nın belinden kaburgalarının üstüne, hemen sarıp sıkıldığı küçük göğüslerinin hemen altına geçirdi. Dorothea başını adamın göğsüne yasladı ama inlemedi, süitte bana yaptığı gibi pembe dudaklarını ısırmadı; göz kapaklarını kapadı ve sanki orada olmak istemiyormuş gibi, sanki kendisini saran üyeler, nefesler, kokular arzuladığı şeyler değilmiş gibi yüzünü acılı, ıstıraplı bir ifadeyle buruşturdu. Mitchell o korkunç, teatral, karmakarışık eziyetin içinde eğilip boynuna bir öpücük kondurdu ve ben de görünürdeki -ve acı dolu- soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Başparmağımla evlilik yüzüğümü çevirerek o histriyonik üçlüye katılma ve kanun adamı ile suç ortağı karidese birkaç sikiş yapma, rolleri yeniden belirlemek gibi basit bir amaçla önlerindeki kızı becerme isteğimi bastırdım.

"Efrem, iyi misin? Çok gergin görünüyorsun..." Giselle'in zihninin, düşüncelerimin kaotik karmaşası içinde ayırt edebildiği tek yorum buydu. Barbarca, mantıksız bir mizaç sergilemenin eşiğindeydim, beklenmedik şeylerle başa çıktığım sıkı mantıktan tamamen kopmuştum. Ancak, iki adamın ereksiyonlarını, cesaret kırıcı bir doğallıkla kaşlarını çatan, iğrenme ile rahatsızlık arasında garip bir şekilde yüzünü buruşturan ve her şeyi izlediğimden emin olmak için bana doğru dönmeye devam eden Dorie'ye sürttüğünü görmek, en beklenmedik saçmalıklardan biriydi. Gömleğimin düğmelerini göğüs kafesime kadar açtım, patlayıcı bir cihazdan daha tehlikeli bir öfkeyle mayalandım, ancak öfkemden nasibini alan kişi çocuksu tavırlarıyla kıskanç bir erkek arkadaş tepkisi uyandırmak için tekrar bana doğru döndüğünde, sadece sessiz, meydan okuyan bir gülümsemeyle karşılaştığımda rol yapabildim.

Gerçekten beni kandırdığını mı sanıyordu?

O ikisiyle eğlendiğine beni inandırmak için mi?

Onlardan korkabileceğimi ya da onun bu saçma performansını sürdürmesine izin vermeyi düşünebileceğimi mi?

Onun oynamasına izin veriyordum, ne de olsa inisiyatif Mitchell'ındı ama bu zevksizlik gösterisine ne zaman son vereceğime ben karar verecektim. Dorie iki bedenin arasından kayıp giderken ve Jordan onu zorla zapt etmeye çalışıp elbisesinden çekerken, bu istismarın sona erdiğinin yankılanan ve hayali çanı göğüs kafesimde yankılandı. Dehşet patladı ve veledimin yüz hatlarını deforme etti; Mitch onu korumak için araya girdi ve aynı anda ben de ayağa fırladım, onu geri alıp kışına tekme basmaya hazırdım. Belki de bu durumda, onu ağlatmak için güzel bir deri *maşa* kullanabilirdim, böylece her bir gözyaşında saklı olan zevkin gerçek ışıltısını hayranlıkla izleyebilirdim.

İçimdeki sadistin, uzak ve ne yazık ki hâlâ mevcut bir geçmişin gizli ışıltıları gibi bazen kafamda parıldayan iğrenç fantezileriyle yozlaşmama ne kadar izin versem de, hâlâ nefret ettiğim o sapkın şehvetin gölgesini kovalamak istesem de, yanan bir gül bahçesindeki tek canlı çiçek gibi kıpırdamadan duran ve beni bekleyen Dorothea'ya ulaşmak için sabırsızlanarak aceleyle masaların arasından geçtiğimde, ona ne yapmak ya da söylemek istediğimi unuttum. Tavan penceresinin yansımaları altında teninin parıltısı, elmacık kemiklerinin keskin sevinci, şefkatli bir beklentiyle sıvılaşmış gözleri, hazır bir şekilde açılmış ağzı ve saldırıma karşı kendini savunmak için uzanmış küçük elleri bende alışılmadık bir *romantik* damar uyandırdı ve ondan o kadar yoğun, o kadar fiziksel, o kadar derin ve hülyalı bir öpücük koparmak istediğim için onu suçlama niyetimi saptırdı ki artık arzumun kontrol edemeyeceğini hissettim. Onu boynunun arkasından kavradığım, başını eğdiğim ve parmağına alyans takmayan aşağılık bir piç gibi dudaklarına şiddetle yapıştığım anda, arzumun hızla, çok hızlı bir şekilde genişlediğini, kendinden geçmiş ve gerçek dışı bir şekilde patladığını, tüm yaşamsal enerjisini emdiğini hissettim, Evde başka bir kadını olmayan, yerine getirmesi gereken bir taahhüdü olmayan, sadece izleyen herkese bu küçük kızın *benim* olduğunu ve hiçbir erkeğin onu benden alamayacağını, ne Mitchell'ın ne de Jordan'ın onu benden almaya çalışmaması gerektiğini kanıtlama ihtiyacı duyan bir kadın.

Onu dizginlemeden, ahlaksız bir titizlikle, hızlı ve acımasız hareketlerle öptüm; aramızdaki muazzam boşluğa alışması için ona zaman tanımak amacıyla kendimi kontrol etme zahmetine girmedim, çünkü benim kaba hareketlerim onun yaşlılarıninkine benzemiyordu ve deneyimsizliğin sarsıntılarıyla sarsılan o da hemen aynı acımasızlıkla karşılık vermedi.

tutkuydu. Ağzı çilek ve kızlık kokteyliydi, yuvarlak göğüsleri -karnımın çukurlarına sığınmış- dişlerimle yalamak ve işkence etmek istediğim iki tomurcuktu, parfümü ikimizin var olduğu var olmayan bir dünyaya övgü niteliğindeydi.

Biz varız, çocuğum.

Onu ensesinden tutarak, şok edici bir perhizin hoyratlığıyla kalçasını okşadım ve aşk ve şehvetle soludu, boğazımda, göğsümde çok sesli bir ilahi gibi yankılandı; beni yuttu ve onu yutmama izin verdi, benim gibi fevkalade ateşli, yüzsüz ve anlamsızdı. İçine girme dürtüsü tüm kaslarımı -özellikle de alt kaslarımı- sertleştirdi ve uyarılmışlığım kalçalarının arasına girmeye hevesli çelik bir bıçak gibi sertleşti.

"*Ich will dich,*" diye fısıldadım ona, coşkuyla haykırarak. Dorie, artık her türlü kontrolün bozulmasına dönüşen bu temastan bitkin düşmüş bir halde ayaklarımın dibinde diz çöktü, kızarmıştı, nefes nefese kalmıştı, inanamıyordu; ışık ve hayat, onun güzelliğinin tellerini tıngırdatma eyleminde kendinden geçmiş iki cümbüşçüye dönüşmüştü.

Beni boğan, beni boğan bir güzellik ve bir dürtünün tatmin edilmesinin derinliklerinde ölümün karanlık yankısı vardı.

Ve o odada ve ötesinde, sadece onun bana aktarabildikleriyle rekabet edebilecek hiçbir kadın ya da kız yoktu.

Bu şeytani bir büyüydü, *Lesern*'im.

En içler acısı ve olağanüstü büyü.

O öpücükten üç gün sonra neden birçoğunuzun alçakça, rezilce - kokuşmuş diyebilirsiniz - bulabileceği bir eylemde bulunduğumu size ayrıntılı olarak açıklamak için Freud ve *Kontrasteinstellungen* - bu son Almanca kelimeyi okurken dillerinizin uyuştüğünü tahmin ediyorum - yani zıtlığın dayatmaları veya temsilleri hakkında küçük bir *détour* yapmam gerekiyor. Freud, herkesin içinde bilinçle, rasyonel değerlerle uzlaşmaz psişik içerikler bulunduğu ve bunların bilinçdışına gömüldüğüne, çıkarıldığına ya da ancak bir ele geçirme durumunda erişilebilecek gölgeli bir bölgeye yerleştirildiğine inanıyordu.

Hayır... Bir ruhun ele geçirilmesinden bahsetmiyorum, kendini karşı irade olarak ortaya koyan bir güçten, bilinçli egoya yabancı bir şeyden, hatta onun düşmanı olan ve onu güçsüz kılan bir şeyden bahsediyorum. Freudyen çalışmalar tamamen histerik semptomlara ya da nevrozun psişik mekanizmalarına dayanıyordu ve bunların kökenini egonun berrak kontrolünün yerini alan ve gerçeklik algısını değiştiren bir temsilin bedene sahip olmasıyla açıklıyordu.

Giselle'in stüdyoma geldiği ve basit bir sohbetten sonra şeytani bir kaderin manevralarına maruz kaldığımız gün - o çıplak, meme uçları kelepçeli ve mahremiyet içinde, ben ise aletim ağzına tıklmış haldeydim - davranışımı bir tür karşı iradeye sahip olma olarak özetleyebilirim, Hükmedemediğim bir içgüdü, içimdeki sapkınlıkların bir izdüşümü çünkü onun bedenine tapıyordum, ona boyun eğmeye tapıyordum, o iğrenç *kıskaçların* acısını çiğneyip yutmasını ve onu boğmak için uvulasına kadar girmesini görmeye tapıyordum.

Bazen dürtüler zayıflığa dokunur, genellikle kişiliğin en nüfuz edilemez köşelerinde saklanır ve Giselle, çok zekice bir şekilde, herhangi bir ilişkimizin olmadığı üç yıldan sonra yaşadığım en kötü dönemde onları serbest bırakmayı başarmıştı.

Az önce bahsettiğim içsel sapkınlıklarımın izdüşümleri yalnızca cinsel alanla ilgili bir motivasyon olabilir.

Peki ya duygusal alan?

İşte... içsel algılarım ne olmuştu?

Dudaklarının arasına sokulduğum dakikalar boyunca - onu tanıdığı, sevdiği ve hatta bir omzunda baş harfleri E.K. olan adamla aynı incelikle becerirken - olanları tasvir edişim saçlarını kırmızımsı kahverengiden altın sarısına, irislerini iki çivit rengi amazondan altın sarısına çevirmişti. Bir omzunda - olanlara *karşıt olarak tasvir* ettiğim şey saçlarını kırmızımsı kahverengiden altın sarısına, irislerini iki çivit rengi amazonitten iki altın-turuncu şafak damlasına, burnunu bir Nubian çizgisinden küçük, patates uçlu bir pistile ve kokusunu değiştirmişti. Koku o kadar vahşi, o kadar utanmaz, o kadar isyankârdı ki stüdyo bana büyümlü bir orman gibi göründü; duvarlar beyaz çiçeklerle, yerler ve mobilyalar yemyeşil zambaklarla kaplıydı. Hayal gücüm o kadar gerçekçiydi ki, küçük maymunumun yakınlarda bir yerde saklandığına inandım; kokusu kanımda dolaştı, beynimi bulandırdı, gözlerimi perdeledi ve - daha fazla erteleyemedim -

Göz kapaklarımı sıktım, yutağımın derinliklerine şiddetle boşaldım. Bacaklarımı, sırtımı, penisimi ve testislerimi harekete geçirmek için dudağımı elektriksel bir azapla yaladım ve onu altımda, açık kalçalarıyla o koltuğun kollarında görmek istediğim kesinliğine gömüldüm; bunun yerine, Dorothea'nın Giselle'in yerinde olduğu tahrif edilmiş bir yeniden üretim, şeffaf, mecazi bir illüstrasyonla yetindim.

İradenin *Antéros*'a yapmak istediği şeye karşı bir irade vardı.

Ama orada değildi, beni saran onun samimi ağzı değildi ve orgazm kıvılcımları sönüp yarı çıplak ve sırılsıklam bir halde geri çekildiğimde, kötü ruh halime hakim olan öfkeli bir umutsuzlukla tamamen cesaretsizliğe kapıldım.

O kıza tekrar teslim olmanın yanlış olacağını biliyordum, ama aynı zamanda sorunumu başka kadınlarla kaçarak çözemeyeceğimi, eski *Himeros* yollarına geri dönerek çözemeyeceğimi de fark ettim.

"Bu gece bana gelmek ister misin?" Giselle menime bulaşmıştı, ter içindeydi ve beni becerebilmenin hayaline dalmıştı; ne de olsa davranışlarım onda bir zamanlar olduğu gibi olma umudunu yeniden canlandırmıştı...

"Bir daha olmayacak." Olanların sefaletiyle irkilerek geri çekildim. "Gitmelisin."

Küçük kızımı istiyordum, onu öptüğüm için pişman değildim ve bunu tekrar yaptığım için de pişman olmayacaktım.

O zamana kadar
hastalanmışım.

Boğulmuştum.

Sonra da onun çiçek açmış göğüslerinin arasında mutlulukla uzanarak ya da eksantrik kalçalarının arasına sıkışarak ölmek istedim.

Hatırladığım ve yazdığım tuhaflıklar kadar.

10
Thea

*Gerçek erkek iki şey ister: oyun ve tehlike.
Yani kadını en tehlikeli oyuncak olarak istiyor.*

FRIEDRICH NIETZSCHE

Ben'in sözlerini kafamdan atmak istemiştim.

Onları parçalara ayırmak, unutmak, hiç duymamış gibi davranmak istiyordum, yine de musallat olan şeytanlar gibi etrafımda dönmeye devam ettiler, ruh halimi etkilemeye devam ettiler, beni bir şüphe sarmalına hapsedtiler, öyle ki görüşmemizden bir saat sonra Efrem'le konuşmak için onu görmeyi gerekli buldum.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, onun boş çalışma odasında duruyordum.

Evet, boş.

Çünkü asistan Melanie bana meşgul olduğunu söylemiş ve müsait olana kadar onu beklememi önermişti. Neyse ki bana onu görmemin aciliyeti hakkında herhangi bir soru sormamıştı; belki de her hasta gibi benim de onunla bir görüşmem olduğuna inanıyordu, ama hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Juliette'in odasına geri dönebilir, zihnimi boşaltmak için Gibson'ımı çalabilir ya da huzursuzluğumu gidermek için Dr. Ruiz'i arayabilirdim, ancak aradığım cevapları alana kadar sakinleşemezdim.

Kapının açıldığını ve arkamdan yaklaşan ayak seslerini duyduğumda arkamı dönmeme gerek kalmadı.

O olduğunu biliyordum; deşifre edilmesi zor büyüleyici kokusunu, aromatik bir yağmur gibi havaya damlayan tazelik, baştan çıkarma ve gizem kontrastını, yavaş ve kararlı yürüyüşünü hemen hissettim.

Herkesi kendine doğru eğen, nefesi sakın ama evreninin iki parçasını ayarlayan gizli bir vahşetle doluydu: sakın ve makul insan ve bedensel ve aceleci canavar.

Varlığımdan çoktan haberdar edilmiş miydi?

Yoksa beni orada bulmayı beklemiyor muydu?

Uzuvlarımda hafif bir titremeye, genellikle oturduğu koltuğa bakarken, birkaç santimetre ötemde arkamda durduğunun işareti olan devasa bir göğsün sıcaklığı sırtıma yayıldı. Nazik ama heybetli bir el omzumu okşadı ve irkilmeme neden oldu.

Ondan herhangi bir temas beklemezdim, her zaman uygun olmadığını düşündüğü bir yer olan stüdyosunda değil, ancak son seferinde olanlardan sonra, yararlılığını yeniden değerlendirdiğini düşünmeye başladım.

Bilinmezlik, yüz ifadesini görememe ya da düşüncelerini özümseyememe hissi o anı daha da korkutucu hale getirdi.

Tedirginliğimin arttırdığı sessizlik, tereddütlü iç çekişimi duymasını sağladı.

Efrem'e, yaydığı tekinsiz karanlığa, jestlerinin otoritesine, vücudunun etkileyiciliğine, şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha üstün olmasına asla alışamayacaktım.

Tek kelime etmeden elini omzumdan yavaşça boğazıma götürdü; parmak uçlarının demir baskısı altında gerilen boğazımı parmaklarının arasında sıkarak acıyı canlandırdı ve sanki omurgama bir kırbaç indirmiş gibi gerildim. Görünmez bir iplik beni onun düşüncelerinin sapkınlığına bağladı: *Hâlâ acıyor mu? Beni içine alırken ne kadar uyumlu olduğunu hatırlıyor musun? Emmekten ne kadar zevk aldığını hatırlıyor musun?*

Tek bir hece bile söylememişti ama onunla hissettiğim bağ, onun sert ve haşın tınısını algılamamı ve o anların kısacık dejavusuyla kalçalarımın arasında rahatsız edici bir ürperti uyandırmamı sağladı.

İç çekişim bir onay iniltisine dönüştü ve bana doğru eğilip kaslı bacağıyla popomu nazikçe okşarken beni anlıyor gibiydi. Bu arada eli tekrar yukarı kalktı, çenemin altında durdu ve işaret parmağı ile başparmağı arasında tuttu, sonra başımı eğmemi sağlamak için yukarı itti. Sanki kendi kendimin efendisi değilmişim ve beni maniple etme gücüne sahipmiş gibi sessiz emrini yerine getirdim.

Ahlaksız satirin pençelerinde kaybolmuş bir su perisi.

Aramızdaki bariz boy farkını göz önünde bulundurarak başımı karnına yasladım ve gözlerinin kristalimsi ışıltılarının aşırı bir ciddiyetle yüzümde gezinmesine izin verdim. Onu selamlamak, öpmek, ona güzel bir şeyler söylemek istiyordum ama olanlardan sonra nasıl davranacağımı bilmiyordum. Efrem pohpohlanmayı seven bir adam değildi ve o anda bana bunun bir kanıtını daha verdi.

"Benim için ağzını aç," diye fısıldadı, görünüşte kibar bir ricanın altında kesin bir emir gizliyordu. Gözlerinde, etrafımızda yaratılan münzevi atmosferi bozacak bir çocuk olmayacağıma dair kendinden emin bir umut vardı.

Ona niyetinin ne olduğunu sormadan itaat ettim: Açtım ve bekledim.

Yüzünü benimkine yaklaştıracak kadar eğilen Efrem, dilimin üzerine bir damla tükürük bıraktı, kalın köpüklü bir fışkıрма ondan bana yavaşça geçti; parmak uçlarıyla çenemden ayrıldı ve dudaklarımı kapatıp yutmamı sağlamak için yanaklarımı iki yandan bastırmak için yukarı çıktı. Tatlımsı nektarının tadına bakarken, ekşi bir limon tadı damağıma yapıştı. Efrem karizmatik bir gülümsemeyle şekeri bir azı dışından diğerine geçirdi. Dışlerimin altındaki camsı sesi hissettim ve gülümsedim. "Bana ikram edebilirdin," diye takıldım ona, kaşlarımı çatarak, o garip ama gizli pozisyonda kalarak. "Bilirsin, nezaketen."

"Sana daha fazlasını teklif ettim," diye beni şımarttı. "Ve hatırladığım kadarıyla bunu çok takdir etmiştin." Arkamda durarak her iki avucunu da koltuk altlarımdan geçirip göğüslerime yönlendirdi. Ellerini o gizli bollukla doldurdu ve onları birbirine bastırarak alnıma bir öpücük kondurdu. Üzerimde yükseliyordu ama yine de bu kadar küçük ve çaresiz olma fikri beni eğlendiriyordu. Göğsünün sağlamlığı inmek için güvenli bir limandı, kocaman kolları etrafımda olmasını istediğim tek halattı, özü benim tek kurtuluş çıpamdı.

Bacaklarımın gevşediğini hissederek, bir Yunan tanrıçasının heykeline konmuş bir karatavuk gibi bedeninin üzerine yığıldım ve o da beni yiyip bitiren, sapkınlığıyla gereken tatmini bulmaya ihtiyaç duyan türden arzuları hissetti.

"Senin her şeyini istiyorum Efrem." Beni sıkmaya niyetli ellerine bakmak için başımı öne eğdim, o kadar büyüklerdi ki göğsümü tamamen kaplamışlardı. Göğüs ucumun kabarıklığının hemen altında, yüzük parmağındaki alyans bana onu hiç çıkarmadığını hatırlatmak için parlıyordu, sonra nişanlı olduğu acı gerçeğini silmeye yetecekmiş gibi sinirle avucumu üzerine koydum. Bu konudan hep kaçındım, ona karısını hiç sormadım, düşünmüyormuş gibi yaptım ve suçluluk duygularım bana hayatında zaten bir kadın olduğunu haykırmak için her geri geldiğinde, kendimi Liliane'in bana asla ulaşamayacağı uzak, hayali bir dünyaya kilitledim. *Benim panayırında ona yer yoktu.* "Her şey." Birden hüznümlendim ve tırnaklarımı eklemlerine batırarak orada küçük kesikler bıraktım; Efrem inledi, isyankâr hareketimi kabul etti çünkü belki de onu neyin tetiklediğini hissetmişti; kötü davrandığım elin tam olarak sol el olması tesadüf değildi. "Benimle yaşadığınız türden bir ilişkiyi başka bir hastayla yaşadınız mı hiç?" Sorum ona keskin bir bıçak gibi saplandı.

Efrem hemen geri çekildi, göğüslerimi okşadığı aynı acelecilikle bıraktı ve şaşkın bakışlarıyla karşılaşmak için arkamı döndüm; bunu beklemiyordu. Bir an bana cevap vermeyeceğinden korktum, ama sonra onun güçlü karakterli bir adam olduğunu, hiçbir şeyden ya da hiç kimseden korkmadığını ve bu nedenle benimle keskin ve kırbaçlı efendiliğiyle yüzleşeceğini hatırladım.

"Kesinlikle hayır." Tahmin ettiğim gibi, kurnazca bir imayı gözünü kırpmadan hemen kesti. "Aksi takdirde burada olmazdım. Mitchell bile senin ilk olduğunu belirtti."

Kalçalarımı masanın kenarına dayamak için birkaç adım geri çekildim; hafif temasımızdan sonra sakinleşme, gıdıklayan şehvet dürtüsünü dizginleme ihtiyacı hissettim.

"Onun önünde şaplak attığınız ilk hasta, *Himeros*'a getirdiğiniz ilk hasta, ama arkadaşınız aynı zamanda 'gizli' bir ilişki kurduğunuz ilk hasta olup olmadığını belirtmedi."

Efrem ısrarımdan memnun değildi; kollarını ve omuzlarını sertleştirmesinden bunu anlayabiliyordum. "*Was fällt dir denn ein?*" diye mırıldandı sıkıntıyla; sesindeki değişiklikten irkildim, şaşkınlıkla ona baktım. "Senin neyin var Dorothea?" diye tercüme etti, sözlerimden rahatsız olmuştu. "Herhangi bir kadınla takılacağımı mı sanıyorsun?"

Karşılaşmak mı? Sana teslim olmamın bile ne kadar uzun sürdüğünü kendin gördün."

Bu konuda kesinlikle haklıydı; ona kendini bıraktırmak, cazibesini kabul ettirmek ve hatta özdenetimini bozmak kolay olmamıştı ama bu Efrem'in düşündüğüm kadar dürüst olduğu anlamına gelmiyordu. Büyüleyici bir canavardı, acımasız ve alçaktı. Bunun kanıtı, Giselle hakkında keşfettiklerim, paylaştıkları cinsellik türü, ikisinin de sık sık gittiği erotik tatil köyü ve Mitchell ile olan ilişkileriydi.

Annemin bileziğinde asılı duran anahtarı parmaklarımın arasında çevirirken "Sadece merak ettim," diye gerekçelendirdim; özellikle gergin olduğum zamanlarda başvurduğum bir alışkanlıktı bu. "Bana hayatın ya da geçmişin hakkında hiçbir şey anlatmıyorsun, her şeyi düşünmemin meşru olduğunu düşünüyorum."

"Hayır, değil." Efrem o anda, az önce yaklaştığı genç kızı tanımaya çalışan utangaç bir hayvan gibi bana baktı. İçinde artık bana dokunduğu kötülük değil, istenmeyen bir inançsızlık vardı. "Tanıştığımızda senden özel bir istekte bulunmuştum." İşaret parmağını otoriter bir şekilde kaldırdı. "Bir," diye tekrarladı daha da sertleşerek. "Sana özellikle söyledim: bana güven. Güven bir oyun değildir Dorothea. Bunu herkesten talep etmiyorum ve herkese de vermiyorum."

Ben de kimseye vermedim ve onun ayrıcalıklı birkaç kişiden biri olması beni çok endişelendirdi.

"Sana güveniyorum," diye cevap verdim kederle, bakışlarımı indirerek. "Sadece... burada, Ben..."

"Benjamin mi?" diye sordu hemen, garip bir tedirginlikle. "Onu tekrar gördün mü?"

Başımı kaldırdım ve tekrar gözlerine baktım; üzerimde tedirgin edici bir güce sahip olan iki kasırğa. Sakin sulara ve çalkantılı bir fırtınaya açılan bir kapı gibiydiler; onun kişiliğini karakterize eden kararsızlık. "Beni bulan oydu. Dinlenme odasıydım, piyanonun başında oturuyordum, çünkü şarkımın sözlerini yazmaya devam edebileceğim en sessiz yer orasıydı ve..."

Efrem beni öfkeye boğduğu sonucuna varmama bile izin vermedi. "O ne yaptı?"

Omuzlarımı kavradım, başımı o karanlık gazabın çarptığı bir yumuşakça gibi eğdim, her yerimi titretmeye muktedirdim. "Hiçbir şey... o..."

"O adamın yanına gitmemen gerektiğini sana kaç kez söylemem gerekiyor Dorothea?" diye azarladı beni, gerçekte durumun nasıl olduğunu açıklamama izin vermeden.

Konuşurken sözünün kesilmesinden nefret eden o değil miydi?

"Bana kızma," diye kendimi savundum bir cesaret patlamasıyla. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Senin için endişeleniyorum, bu farklı." Efrem, bir zamanlar sadece annemden gördüğüm endişeyi göstererek kendini yumuşattı. Birkaç adımda uzanıp avuçlarını yanaklarıma doladı ve sanki kaybetmek istemeyeceği değerli bir şeymişim gibi beni izledi. "Sana zarar vermesini istemem. Ve inan bana, Benjamin bunu yapabilir. Sana dokundu mu, seni aşağıladı mı, tehdit etti mi? Bana ne yaptığını söyle," diye mırıldandı tek nefeste, ona bunu ödetmeye hazırdı. Ne zaman Ben ya da güvenliğimi tehdit eden biri söz konusu olsa, Efrem soğukkanlılığını kaybedip şiddetli bir öfkeye kapılıyordu.

Teninin sıcaklığından mutluluk duydum ve yüzümün en az yarısını kaplayan eline sürtmek için başımı hafifçe eğdim. "Bana geçmişte engelleyemediği şeyler olduğunu, bundan senin sorumlu olduğunu, Mitchell'ın olası kişisel çıkarları için bir kadın polisle çıktığını, benden önce başka kızları baştan çıkarıp kullandığını ve benim de senin avlarından biri olduğumu söyledi." Beni okşamayı bıraktığında onu bileklerinden tuttum. Sözlerimi yanlış anlamasını istemiyordum; onu hiçbir şeyle suçlamıyordum, sadece açıklığa ihtiyacım vardı.

"Ve sen bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" Gözleri kaş kemerinin altında koyulaştı; daha kalın bir renk aldılar, sanki evcilleşmemiş düşüncelerle lekelenmiş gibiydiler. Bu şekilde kaşlarını çattığında bende diğer tüm erkeklerden daha fazla korku uyandırabiliyordu.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum," diye yenilgiye uğradığımı itiraf ettim.

Efrem direncimin üstesinden geldi ve çekilmeyi başardı. Kısa sakalının noktaladığı çenesini başparmağıyla ovuşturdu ve sinirli bir şekilde iç geçirdi.

"Birlikte düşünelim: Sizce hastalarımın her birini yatağa attığım için açığa alınma, barodan atılma ve yargılanma riskini göze alır mıyım?" Bir kolunu uzatarak belirsiz bir noktayı işaret etti. "Hiç haysiyetim olmayacak kadar çaresiz olduğumu mu düşünüyorsunuz? Neredeyse kırk yaşında içgüdülerimi yönetmekten aciz olduğumu ve bir kadının beni baştan çıkarmasının yeterli olduğunu mu?"

görevlerimin ne olduğunu unutturmak mı?" Kolu yan tarafına doğru gerilerken bakışları üzerimde kaldı ve onun hakkında gerçekten de düşük bir fikre sahip olduğum fikrine teslim oldu. "Sana cevap veriyorum: hayır." Fikrimi duymak umurunda değildi; o anda beni dersine tabi tutmaya karar vermişti ve Ben'e inandığım için pişman olana kadar durmayacaktı. "Öyle bir şey değil. Sadece seninle oldu. Seni reddettim, seni benden uzaklaştırmak için cezalandırdım, orada hiçbir şey olamayacağını anlayan için ama sen inatçıydın. Her zamanki gibi. Her şeyi alt üst ettin ve bunu sen istediğin için değil, ben sana yol verdiğim için yaptın. Ve bunu bilinçli olarak yaptım." Beyaz gömleğinin altında, her hareketiyle nabız gibi atan kasları, sanki bu kadar aşırı duyguya alışık değillermiş, çoğunlukla savunmasızlarmış ve her an patlamak istiyormuş gibi, erkeksi, vahşi bir güçle kumaşın altından çıkıyordu. "Sana defalarca çocuk olmadığımı, yaşlılarının pervasızlığıyla hareket etmediğimi ve yaptığım her şeyin mantıklı bir kararın sonucu olduğunu söyledim. Kendimi inkâr etseydim, paylaştığımız onca şey olmazdı. Bir kadının etrafımda vızıldamasından rahatsız olduğumda kendimi daha da acımasızca dayatabilirim ve eğer size karşı da 'gerçek' yöntemlerimi benimsemiş olsaydım, sizi o kadar korkuturdum ki bana dokunma cüretini bile gösteremezsiniz. Hoşgörülü davrandım çünkü varlığınızdaki hoşlandım." Karnının üzerinde düğümlenen ve üstünü değiştirdiğim kareli bluzu, ardından siyah kot eteği gözden geçirdi; bir iblis kıvılcımı kadar hızlı bir arzu parıltısı, kargaşa içinde gözlerini kamaştırdı. "Aslında hoşuma gitti." Okşayıcı tonlamasından, bir an için, eteği çıkarmadan bile beni becerebileceği kadar kısa olduğunu değerlendirdiğini düşündüm. Ve ona baktım, eğer isterse şimdi bile bana işkence etme, içime girme ve beni kendisinin yapma özgürlüğüne izin vereceğimi ima ettim. Tüm mantığa karşı gelerek ona her şeyi yapmasına izin verebilirdim. Efrem parmaklarımla masanın kenarını tırmaladığımı, güçlü kalçalarını kalçalarımın arasında hayal ettiğimi fark etti; ayrılmış dudaklarıma, nefes nefese kalışıma, boynumdaki ve göğüslerimdeki gerginliğe takıldı ve beni gözleriyle soymaktan vazgeçmesi gerektiğini, yoksa tüm fantezilerini gerçekleştirmesini sağlayacağımı fark ederek konuşmanın önemini bir kenara bıraktı. Elini ağzına götürerek dikkatimi tekrar en çok istediği yere çekmeye çalıştı. "Ve böylece oynamana izin verdim." Monoloğuna devam etti

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, aramıza giren şehvet bulutlarını kovaladı. Bu konuda tecrübesi ona yardımcı oldu, çünkü tartışmaları uygunsuz varsayımlar içinde kaybolmadan idare etme konusunda benden çok daha iyiydi. "Bazen asi doğanı şımarttım, bazen de özellikle dayanılmaz hale geldiğinde onu evcilleştirmeye çalıştım. Anlamamı istediğim şey, benim yaklaşılması kolay bir adam olmadığım, bunun çok az kadının övünebileceği bir avantaj olduğu. Eğer sen de onlardan biriysen, bunu ben istedim," diye açıkladı sesini yükseltmeden, soğuk, sakın, sıvalı, sanki duygular vücudunu sıkıştıran, gevşemesini ve rahatlamasını engelleyen bir bandajmış gibi. Efrem fazla konuşmaya alışık değildi, özellikle de işle ilgili olmayan konularda. Bana her zaman alaycı, umursamaz, duygulara düşman olduğu ve eski kız arkadaşlarıyla cesur randevular paylaştığı izlenimini verdi, az ya da çok ilginç sohbetler, tek amacı onları aşırı ve sınırsız seksten başka bir şey vermeden yatağa atmak.

Ruh, göstermeyi ya da vermeyi düşünmediği bir şeydi; suskunluğunun kapılarını kırarak bulmak ve çalmak istediğim gizli hazineydi.

Kalçalarımın üzerinde kayarak konuşmamıza odaklandım ve gereksiz hayallere daldım. "Peki ya Mitchell? Vanessa Holmes ile gerçekten de sırf kadın polis olduğu ve ona 'kişisel' amaçları için hizmet ettiği için mi ilişki yaşıyor?"

Ben de bana bunu söylemişti ama başka kelimeler kullanmıştı.

Efrem ellerini şık pantolonunun ceplerine sokmuş, birkaç metre ötede günahkâr zarafetine bürünmüş, bir an bile bırakmadan beni kadife bir kafese hapseden o ısırğan gözleriyle duruyordu. "Mitchell benden farklı. Benimle aynı kısıtlamalara sahip değil, dahası daha geniş bir karakteri var ve ilişkilerini hafif yaşıyor. Bana Vanessa'dan bahsetti çünkü *Himeros*'un düzenli müşterilerinden biriymiş. Bana anlattığına göre, orada tanışmışlar ve çok yakın olduklarını fark etmişler, özellikle de oynamayı sevdiği 'oyunlar' düşünüldüğünde."

"Ve bunu yapmayı da seviyorsunuz. Örneğin Giselle ile." Gözümün önüne, özellikle onu tahrik etmek için erotik cımbızlar takan metresinin görüntüleri geldi; izlemek istemediğim bir film den sahneler gibi gözümün önünden geçtiler. Ve bunun nedeni

O haliyle bile yeterince güzeldi, ama beni öptükten hemen sonra ona hayranlık duymuş ve onu arzulamıştı, her şeyi küçümsemişti.

"Kendimi onlardan mahrum bırakabilirim." Sesi alçaldı, açgözlü, neredeyse kirli bir hal aldı, muhtemelen o da Giselle'in meme uçlarının tıpkı hassas bir yakınlık gibi o kelepçelerle sıkıldığını, şiştiğini, kızardığını ve onu memnun etmeye hazır olduğunu düşündüğü için. "Bazı alışılmadık sapkınlıklarım var, ama eğer bilmek istersen, onlara bağımlı değilim."

Kıskanç bir öfkeyle öne atıldım, masadan kalktım ve ona saldırmadan önce durdum. "Kendini gerçekten bundan mahrum bırakabilseydin, Liliane'e ihanet etmezdin." Kızgınlıkla dolu bir parmakla onu işaret ettim. "Sana sıkı sıkıya bağlı bir evliliği sürdürmek için kendine yalan söylüyorsun!"

Efrem kayıtsız kaldı ve önce silah namlusu gibi uzattığı parmağına, sonra da bu tepkiyi uygunsuz bularak benim sinirli ifademe baktı. "Kendimi nasıl ifade ettiğime dikkat et." Kusursuz ve baştan çıkarıcı güzelliğiyle karşımdaki otoritesini koruyarak, işaret parmağını indirmem için elinin tersiyle kayıtsızca hareket ettirdi. "Kendimi bundan mahrum bırakabileceğimi söyledim, kendimi *her zaman* bundan mahrum bırakabileceğimi değil. Bazen buna ihtiyacım oluyor, çünkü ne yazık ki bu benim doğamda var. Onu kontrol edebilirim ama bastıramam."

"Peki şimdiye kadar doğanız sadece benimkini mi cezbetti? Yani bu bağlamda,' diye belirttim, kliniğe atıfta bulunarak. Konuşmaya başladığım soruyu, dürüstlüğünü sınamak için farklı bir biçimde sormuştum. İnatçı ve hatta kurnazdım; hatta kollarımı meydan okurcasına göğsümün üzerinde kavuşturmuş, nasıl cevap vereceğini merak ediyordum.

Efrem bilmiş bir yarım gülümsemeyle başını salladı, sonra sanki yanağımlı okşamak ya da saçlarımı karıştırmak istermiş gibi şefkatle bana baktı. Ne kadar zeki olursa olsun, kesinlikle her şeyi anlamıştı. "Sana tekrar söyleyeceğim Dorothea: evet. Tek kişi sendin çünkü senin için yeni bir şey olmasına rağmen seni korkutmayacağını biliyordum; korkutması gerektiğinden fazla değil. Acıya dayanamayan kadınlar vardır, boğazlarından tutulmaktan, şaplak yemekten ya da herhangi bir şekilde kendilerine hükmedilmesinden nefret ederler. Geçmişte bazıları bu nedenle benimle ilişkiye girmekte tereddüt bile etti. Öte yandan siz, özellikle mahrem alanınızda bunu arıyorsunuz, bu yüzden Andrew ile aranızdaki ilişki sizi umduğunuz gibi tatmin etmedi." Efrem aniden hareketlendi

ve ben geri çekildim; nedenini bile bilmiyordum. Ona kabaca saldırdıktan sonra, aklından garip fikirlerin geçmesinden korktum. Genellikle aceleci, huysuz ve öngörülemez biriydi ve bu arsız ve sapkın yanını gerçekten sevmeme rağmen, aynı zamanda ondan korkuyordum çünkü beni etkisiz hale getirebilirdi.

"Bana doğamdan dolayı yaklaştın," diye kışkırttım onu, içimde kaçınılmaz olarak zevke dönüşen dehşetle her sinirim iç içe geçerken. "Yine de aynı sebepten dolayı beni reddediyorsun. Sen bir korkaksın."

Efrem mükemmel beyaz dişlerini göstererek güldü; bir melek kadar çekici ama acımasız bir işkenceci kadar gizemliydi. "Seni reddediyorum'u tanımla, *kleines Äffchen*."

Bu Alman lakabını kullanmayalı uzun zaman olmuştu; bana ne anlama geldiğini hiç söylememişti ama tekrar duymak bacaklarımdan aşağı bir heyecan ürpertisi gönderdi.

"Bana öyle geliyor ki henüz seks yapmadık. İstemediğim için de değil." Onun ileriye doğru attığı her adımını benim geriye doğru attığım bir adım takip ediyordu. Kendimi aç bir aslan tarafından avlanan bir ceylan gibi hissediyordum. Oyalanmanın faydası yoktu, er ya da geç beni yakalayacak ve parçalayacaktı. Popomu masanın kenarına çarptığımda durmak zorunda kaldım ve karnım düğümlemiş bir halde masaya yaslanıp ayak parmaklarımdan üzerinde dengede durdum; Efrem onun yerine üzerimde yükseliyordu, mis kokulu, geniş, mamut. Beni kollarının arasına hapsedip ellerini kalçalarımdan iki yanındaki ahşap yüzeye yerleştirerek üzerime eğildiğinde alanın daraldığını hissettim. Siyah bukleleri alnımı gıdıkladı, taze, limon kokulu nefesi ağzıma çarptı, onu emmek için açtım, her duyguyu yücelttim.

"Olmadı çünkü fiziksel olarak benimle ilişki kurmaya uygun durumda değilsin çocuğum," diye fısıldadı, dudaklarının hafif bir dokunuşuyla ısınmış yanağımı okşadı. Ona yer açmak için kalçalarımı açtım, eteğim neredeyse tül külotumu ortaya çıkaracak şekilde gerildi ve kısaldı ve pelvisini karnıma bastırdı. Özellikle bana karşı çok hassastı ve karnıma doğru sertleştiğinde kendimi sıkıştırdığımı hissettim, o orantısız çıkıntıyı yakalamak ve yalamak istedim. "Küçük arkadaşın Andrew kadar tatlı ve itaatkâr olmayacağım. Seni korumak için kendimi tutuyorum, daha önce de açıkladım."

Boynumu öpmesine izin vermek için başımı eğdim. Efrem bu daveti sadece kısmen kabul etti ve üzerine nefes aldı, ucuyla beni fırçaladı.

burnunu kulak memesine dayadı. Yutkunurken kıpırdamadan duramıyordum, alt karnımdaki titreme sıcak bir tomar halinde sinmişti; ateşli parmaklarımla kalçalarını kavradım ve arkaya, onu kendime çekmek için sıktığım tonda kalçalarının üzerine kaydırdım. Vücudu bir ölüm mıknatısı gibiydi, ondan kaçmaya çalışan herkesi yakalayan bir tuzak. "Bu saçmalığa ikna oldun ve benim neye inandığımı biliyor musun?" Ona bu kadar yakın olmak çılgıncaydı, inanılmaz bir duyguydu, alışılmışın dışındaydı; net bir şekilde akıl yürütmeye, kelimeleri kekelemeden çıkarmaya ve derimin altında, damarlarımın, kemiklerimin arasında, sapkın bir çıkış arayışıyla delice akan kanımın içinde yayılan karıncalanma hissini uzak tutmaya çalışıyordum. "Bu sadece beni susturmak için bir bahane olsun."

"Oh, öyle mi? Seni susturmak için bir bahane mi?" Efrem yüzüme bakmak için hareketlendi ve bunu yaptığında kendimi mahvolmuş, sersemlemiş, sersemletilmiş hissettim, o kadar dengesizleştim ki nefesim kesildi. Yumuşak dalgalar halinde geriye taranmış siyah saçları mağrur yüzünü çevreliyordu ve gözleri söylenmemiş, skandal sırlarla parlıyordu. *Hint Okyanusu*; beni o renk yansımalarıyla her dolduruşunda sadece o uhrevi ve ışıltılı genişliği, onun ruhuyla buluşacağım tek yeri düşündüm. Ona çok fazla bakmak korkutucuydu çünkü uzak bir boyuta çekilmekle, zamanın izini kaybetmekle, kendimi kaybetmekle, uzak, belirsiz bir derinlikte kendimi kaybetmekle, eski sınırları aşmak ve yeni hatlar keşfetmekle eşdeğerdi. Doğrudan kalbimle iletişim kuran bir melodi duymak, onun coşkun dalgalarına kapılmak ve boğulmakla eşdeğerdi. Çünkü o, insanın acısını susturabiliyor ve aynı zamanda tüm gölgeleri geri getirebiliyor, onları sessizlikle sarıyor ve gümüşü monogramlarla işliyordu. "Peki ya testleriniz, siz buraya geldiğinizde onları kim kontrol etti sanıyorsunuz?" Efrem artık çok net olan sesiyle düşüncelerime daldı ve ben geri çekildim, başımı kaldırıp onun tatlı dudaklarına kendimi bıraktım. Hâlâ aynı pozisyonda üzerime eğilmişti. Bana ne sorduğunu anlamam biraz zaman aldı ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Ben," diye ciddi bir şekilde devam etti, ben de kendimi tüm kelimelerini yakalamaya, onları birbirine bağlamaya ve konuşmasını takip etmek için tekrar yola koyulmaya zorladım. *Tamam, oldukça despot bir tonda henüz yapmadığımız seksten bahsediyordu.* 'Ve her zaman sana dilediğim gibi dokunmak için doğru zamanın geldiğini bileceğim. O zamana kadar kararımı sorgusuz sualsiz kabul etmelisin,' diye onayladı ve tüm itirazları kesti.

Aklımda ona vereceğim doğru cevabı formüle ettim, ama beni ensemden tutup öne doğru ittiğinde ve alnını aceleyle alnıma dayadığında ağzımı açmaya bile fırsatım olmadı. Çılgınca bir sahiplenmeyle sıkıca bastırdı, burun deliklerinden öfkeli bir peri gibi nefes aldı ve dudaklarıma fısıldamaya devam etti. "Ve seni uyarıyorum: eğer bu gerçekleştiğinde, seni bağışlamam, nazık olmam ya da canını yakmamam için bana yalvarmaya başlarsan, önce külotunu yırtarım ve sonra onları ağzını tıkamak için kullanırım, böylece beni gerçekten seni susturmakla suçlayabilirsin."

Ona karşı inledim, niyetinin şiddetinden etkilendim, takdir edeceğimi bildiği türden bir şiddet, sonra sanki bütün bir Jägermeister şişesini boşaltmışım gibi kederli bir sırıtışla kalçalarını okşamaya devam ettim, elimi orta yaraktan aşağı doğru gezdirdim. Efrem mermer gibiydi, iriydi ve parmak uçları arkadan testislerinin birleştiği yeri sıyırdığında kaslarının seğirdiğini, pantolonunun kumaşının içine doğru çekildiğini hissettim. Vücuduna daha önce hiç böyle dokunmamış, hatlarının orantısına, formlarının sağlamlığına, her açının, hatta en çökük bölümün bile özenle oturtulmasına dokunarak tapmamıştım.

"Böyle bir şey olmayacak." Onu tamamen çıplak göreceğim anı hayal ederek yavaşça keşfetmeye devam ettim. Nefes kesici olurdu. "En fazla daha sert ve edepsiz olman için yalvarırım." Tekrar yukarı çıktım, belinden kürek kemiklerinin altına kadar erkeksi sırtını yaladım. Bir gün o muazzam sırtı tırnaklarımla yarım aylarıyla yara bere içinde kalacak, birlikteliğimizin lanetli ve acı verici azabına hapsolmuş bir halde kan ağlayacaktı.

Efrem kendisine dokunulmasına izin verdi ve tam bir mutluluk içinde göz kapaklarını kapattı. "Umarım öyledir," diye fısıldadı şeytanca, evcilleştirilmiş bir canavar gibi, ama yine de gardını indiremeyecek kadar akli başında. "Beni en çok tahrik eden şey bu." Ensemdeki kavrayışını gevşetti, gerdiği için sızladığını hissetmeme rağmen; Efrem beni her zaman çok inatçı bir şekilde tutmaya ya da sıkmaya alışkındı, o kadar ki sonrasında hâlâ tek parça olduğumdan emin olmak için kemiklerimi germek zorunda kaldım.

"Ben de." Sol yanağına, beni çılgına çeviren gamzenin çıktığı yere iffetli bir öpücük kondurdum. "Ben de, bu beni tahrik ediyor." Sonra çenesini kemirdim, tıraş losyonunun güçlü tadını dilimde hissettim. Aynı anda ellerimi leğen kemiğinin üzerine koyarak aşağıya uzandım ve bir elimi de

Pantolonlar. Daha penisini sıyıramadan Efrem, tepkimin ne olacağından habersiz, fazla ileri gitmememi ima edencesine kolumu sertçe kavradı...

"Ah!" diye acı dolu bir çığlık attım, onu fena halde uzaklaştırdım ve kendi üzerime katlanarak, rahatsızlığı yatıştırmaya yetecekmiş gibi noktaya masaj yaptım; çatık bir kaşla geri çekildi, duruşu sertti, abartılı olduğu kadar saçma görüldüğü için jestim karşısında şok olmuştu.

Aslında acı Efrem'den değil, başka birinden kaynaklanıyordu.

"Ne oldu?"

Dişlerimi sıkarak, gövdem kıvrılmış, karnım geri çekilmiş, göz bebeklerim yerde kaybolmuş ve nefesim kaçmak için mücadele ederken hareketsiz durdum.

"Dorie." Efrem anlayışlı, aldatıcı bir ses tonu benimsemişti, tıpkı zaten pişman olduğunuz bir yaramazlığı ona itiraf etmeniz için sizi ikna eden bir ebeveyninki gibi. Bu sırada temkinli bir şekilde yaklaştı. "Kolundaki ne?"

"Bir şey yok." Masaya yaslanmaya devam ettim ve batma hissinin geçmesini bekledim. Ona bakmasam da bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum; en açık yerimden en kapalı yerime kadar her yerimi incelemeye niyetliydi.

"Bir bakayım," diyerek bana doğru gelmeye karar verdi.

"Hayır, gerçekten." Onu durdurmak için diğer elimi kaldırdım ve şartlı refleksle dondu kaldı. "Buna gerek yok."

"Senden izin istemiyorum, Dorothea."

Benimkinden çok daha büyük olan inadına teslim olarak, bluzumun kolunu dirseğimden yukarı sıyırmasına ve pazularımda geniş ve morumsu bir şekilde duran çürüğü görmesine izin verdim. Efrem'in göz kapakları dalgalandı, şaşkınlıkla bakıyordu. Kendisine ait olmadığı belli olan dört erkek parmağının izlerini takip eden dört siyah çizgi vardı.

"Benjamin miydi?" Her mektuptan öfke ve o zamana kadar benden esirgediği ve muhtemelen bir erkekle en yaratıcı hallerine ulaşacak olan acımasız yöntemlerinden biriyle onu cezalandırma dürtüsü sızıyordu. "Cevap ver bana!" diye gürledi fevri bir şekilde.

Ondan bir azar işitmekten korkarak başımı öne eğdim; tek kelime etmeden, içimden sakın kalmasını ve her şeyden önce hincını benden çıkarmamasını umarak başımı salladım.

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından, bana zarar verenlere karşı şiddetli bir misillemenin habercisi olan öfkeli bir iç çekişle hava kesildi.

kötülük. "Git ve kanepeye otur, lütfen."

İtaat ederek, kahverengi deri ranzaya tırmanmak için kullandığım ahşap ayaklıklara doğru ilerledim; Efrem'in ilk günümde beni muayene ettiği, kendi kendime kustuğum için parmak eklemelerimde oluşan sıyrıkları ve yerde yaptığım aşırı karın çalışmasından dolayı omurgamda oluşan morlukları fark ettiği ranzanın aynısıydı.

Sessiz ama dikkatli bakışlarımla onu takip ettim. Masanın üzerinde duran bir jel dispenserinden ellerini dezenfekte etti, birbirine sürttü, sonra soluna, evrak ve klasörler için raf olarak kullandığı dört kapılı dolaba doğru eğildi; kapağını açtı ve bir şey aramaya başladı.

"O piç kurusu bir daha sana dokunmak zorunda kalmayacak yoksa bir kadına nasıl davranması gerektiğini hatırlatmak için taşaklarına çivi çakarım," diye mırıldandı benden çok kendi kendine, korkutucu bir kinle. Bunun kıskançlık olduğunu düşünmek isterdim, onun gibi biri üzerinde böyle bir etkiye sahip olmaktan onur duyardım, ama beni kıskanmadığını ya da kıskandıysa bile bunu çok akıllıca gizlemeyi başardığını biliyordum.

"Korkarım gerçekten yaparsın." Sesimi duyurabilmek için sesimi biraz yükselttim. Ayrıca, *Antéros*'taki sadist adam Jordan'ı suç ortağı olarak çağırmak yeterli olurdu ve çiviler Ben'in tüm cinsel organını grotesk bir mücevher gibi süslerdi.

"Tabii ki yaparım," diye homurdanarak karşılık verdi, hâlâ dizlerinin üzerine çökmüş, kompartımanın dibini karıştırmaya niyetliydi. Kapıyı büyük bir gürültüyle kapattığında, kararlı sevimliliğine geri dönerek, avucunda tuttuğu küçük beyaz bir tüple bana doğru yürüdü.

Onu görür görmez yüzüm kızardı. "Hey, hey, yavaşla. Bu şey de ne?" Atlayıp kaçmak üzereydim.

İlaçlar ya da genel olarak ilaçlar beni her zaman korkutmuştur; şurup içmeyi, parasetamol almayı, çeşitli tabletleri ya da aspirini sevmezdim. Laksatifler tek istisnaydı çünkü kilo alma korkusu diğer tüm fobilerimden daha ağır basıyordu.

Efrem önüme uzanarak, ayak bileğiyle tabureyi kaydırıp ve merheme benzeyen bir şeyin kapağını açtıktan sonra açılmış bacaklarımın arasına girdi. Bunu o kadar doğal bir şekilde yaptı ki, suç ortaklığımızın tadını çıkararak hemen yatıştı. "Bu naproksen bazlı bir iyileştirici krem. Acıyı yatıştırmak ve ağrıyı hafifletmek için kullanılır.

çürüğü hızla emer. Kendini daha iyi hissedeceksin." İşaret parmağıyla beyaz bir ceviz aldı ve dikkatle bana bakarak bekledi. Her seferinde aptal gibi bön bön bakıyordum; Efrem her zamanki korkutucu ciddiyetiyle bir kaşını kaldırdı. "Gömleğini çıkarabilir misin Dorothea?"

Sanki Şeytan kulağıma bir şeyler fısıldamış gibi ürperdim; imparatorluktan kalma bir heykeli, belirsiz bir tanrının cazibesi ve derin tenor benzeri notalarla renklendirilmiş stentoryen bir sesi olan bir Şeytan.

"Böyle uygunsuz bir teklif beklemiyordum ama madem ısrar ediyorsun." Alaycı bir tavırla omuz silktim ve düğmeleri yavaşça açtım. Efrem siyah kirpiklerinin arasından her bir düğmeyi ilikten çıkarışımı izliyor, aç gözlerine yavaşça kendini gösteren deri parçalarına bakıyordu. En kötü durumlarda bile sırf yıkılmamak, sorunlara ya da kötü düşüncelere yenik düşmemek için sık sık güler ve alttan alırdım. Efrem bunu biliyordu; bu yüzden beni anlıyor ya da şımartıyor, bana mücadele gücü veriyordu. Sütyenimi gözümün önünde tutarak kolumu kolumdan çıkardım. Beni çoktan öpmüş ve daha da mahrem yerlerime dokunmuş olmasına rağmen, ısrarlı bakışları altında ezildiğimi hissettim. Kendimi yeterince güzel ya da baştan çıkarıcı bulmadığım için, özellikle de Efrem gibi bir adam için, içimi amansız bir huzursuzluk duygusu kapladı ve ondan uzaklaşarak duvarın bir kısmını süsleyen çerçeveli sertifikaların üzerine eğildim.

"Sana yarı çıplak baktığım için utanıyor musun?" Tabii ki, hiçbir şey ondan kaçmazdı.

Bacaklarım sallanırken yanağımın içini ısırdım. "Görünüşümü sevmiyorum. Ve bunu göstermekten hoşlanmıyorum, biliyorsun." Mini etekleri, deri jartiyerleri, daracık üstleri sadece çekici olabileceğime dair kendimi kandırmak için giydim. Vücuduma meydan okudum ama yansımaları görmezden geldim, üzerinde çok fazla durmaktan kaçındım, aksi takdirde kendimi incitebilir ve kendimle ilgili takdir etmediğim her şeyi yaralayabilirdim.

"Bildiğim tek şey seni güzel gördüğüm." Efrem çenemi hafifçe kavrayarak arkamı dönmemi sağladı; yaydığı baştan çıkarıcılık o kadar çekiciydi ki şaşkınlıktan titrememe neden oldu. "Estetik özelliklerinden bahsetmiyorum Dorothea. Gülümsediğinde, şarkı söylediğinde ya da kötü bir günün ardından ayağa kalktığında yaydığın ışıltıdan bahsediyorum. Sakladığın kırılğanlıklarından, beslediğin saygınlığından, ruhunun iyiliğinden ve eklektikliğinden bahsediyorum.

Ruh. Üzüntü içindeyken bile umuda sarılmanızdan bahsediyorum. Gitarınız olmadan çaldığınız harika müzikten, etrafınızda titreşen ve etrafınızdaki herkese yayılan tatlı, melodik senfoniden bahsediyorum. Umarım bir gün kendini benim seni gördüğüm gibi görebilirsin ve o zaman 'Adamım, o baş belası Dr. Krugher çok haklıymış' diye düşünürsün."

Daha önce hiç kimse bana bu kadar basit ama anlamlı sözler söylememişti; bir titreme beni sarstı ve utangaç bir iç çektim. Ne cevap vereceğimi bilmiyordum, hiçbir şey az önce bana söyledikleriyle aynı değere sahip olamazdı. Konuşması kalbimi altın bir keskiyle oydu, onu açtı ve bana duyduğu saygıyı içine akıttı. Sonсуza kadar yanımda taşıyacağım bir saygı. Efrem o kadar sezgisel, kurnaz ve zekiydi ki beni anlaması, beni ihlal etmesi, gizlediğim ya da inkar ettiğim her şeyi yorumlaması için çok az şey gerekti.

Ancak ben doğru şeyi söyleme ya da yapma konusunda onun kadar yetenekli değildim; duygular konusunda her zaman tam bir felaket olmuşumdur, özellikle de duygularımı beslediğim kişi beni uçurmayı başardığında. Ellerimi çıplak dizlerime sürttüm ve muzip bir gülümseme ima ettim. "Baş belası' hakkında zaten böyle düşündüğümü biliyorsun."

Efrem göz temasını kesti, çenemi bıraktı ve ağzının bir köşesini kaldırarak merhemi sürmek için koluma uzandı. "Sen kesinlikle bir şekerci değilsin," diye alaycı bir ses tonuyla bana takıldı. Soğuk jelin cildime temas ettiğini hissettiğimде zar zor nefes aldım; ani davranmadığından emin olmak için bir an durakladı. Sonra başını güven verici bir şekilde salladı ve ilacın emilmesi için zaman tanıyarak yavaşça masaj yapmaya başladı. Parmakları nasıl narin ve nazik olunacağını biliyordu ama bir kadının mahremiyetini sanki harap edilecek bir kale gibi fethetmeleri gerektiğinde, ona zorla nüfuz ediyor, barbar, kaba, uzman ve talepkar oluyorlardı. Kadını sonuna kadar işgal ettiler, ta ki kadın parmak eklemleriyle onlara çarpana, diğer erkeklerin görmezden geldiği iç noktalarla, sinirleri geren, kasları elektriklendiren ve göz kapaklarını sıkılaştıran o güzel ve lanet olası noktalarla alay edene kadar. Döndüler, dürttüler, gıdıkladılar, leğen kemikleri yanana kadar ölüm kancaları gibi büküldüler, leğen kemikleri en acımasız coşkunun peşinde seğirdi ve gerginliğin çılgılığı havaya çarptı.

Efrem otoriter, buyurgan ve kendince benmerkezciydi; istediğini her zaman, fazla çaba harcamadan, başka kimsede olmayan bir erkeklikle örtülü münzevi kişiliğinin gücüyle elde ederdi. *Himeros* süitinde bunun somut bir örneğini yaşamıştım; benden bacaklarımı açmamı, nasıl zevk aldığımı ona hissettirmemi ve onu içime almamı istemişti.

Bana her dokunduğunda, onu hatırlamamak benim için imkansızdı.

Kıvrılan derimi ya da derimden geçen titremeleri gizlemem mümkün değildi.

"Tamam, bitti." Efrem tatil köyünün duvarları arasındaki zihinsel yolculuğumu yarıda kesti ve kendimi ilk randevumuzun coşkulu görüntülerini kovalamaya zorladım. "Önümüzdeki birkaç gün içinde sana tekrar uygulayacağım. O çirkin izlerin geçmesini istiyorum."

Kolumu kolumun içine soktum ve bluzumun düğmelerini kapatmaya hazırlanırken Efrem tüpün kapağını geri taktı. Uzun süren sessizliğimi fark edip yaklaştı, hâlâ ilaç kokan eliyle çenemi tutuyordu; refleks olarak donakaldım, sanki tüm hâkimiyet ondaymış ve ben ona hizmet etmeye mahkûmmuşum gibi giyinme telaşımı bıraktım. "Şu andan itibaren her türlü morarma sadece bana ait olacak ve sana zevk verecekse bunu kendi rızanla yapacağım." Gözleri tehlikeli kıymıklar gibi içime işliyor, benim ve bana dokunmaya cüret eden diğer herkesin iradesine hükmediyordu. İçinde benim hissettiğim kıskançlıktan farklı, garip, çalkantılı bir duygu dönüyordu. Efrem kimseden korkmuyordu, güvensiz değildi ya da varsayımsal bir rakibe karşı herhangi bir aşağılık duygusu yaşamıyordu; daha ziyade onun doğasında var olan bir sahiplenme duygusu hissediyordum. Bir nesneymişim gibi sahiplik hakkı için değil, arzularını, ilgisini ve dikkatini yönelttiği kişiyi koruyan bir aşığın efendiliği için haykıran eziyet verici bir duygu.

Kolonyasını içime çektim, belki de etrafımda ipek çarşafarla yutulmayı umuyordum ve kollarımı gevşeterek bileklerimi kanepeye bıraktım, tamamen bastırılmış ve çaresizdim. *Tatmin olmuş ve dingin.*

"Pekala."

Efrem yine uysal ve saygılı olduğu için küçük kızını ödüllendiren bir baba gibi eğilip alnıma bir öpücük kondurdu, sonra da merhemi yerine koymak için arkasını döndü. Bu arada ben de aşağıya indim.

Bir sıçrama ve bir atlama ile artık çok uzun olan ve neredeyse kalçalarımın değen saçlarımı düzelttim. Eteğimi indirdim, pilileri çıkardım ve ona yaklaşırken tereddüt ettim, çünkü onun hareketsiz durduğunu, sırtını bana döndüğünü, üzerinde birkaç sütun belgenin durduğu, zorlayıcı bir düzende üst üste yığılmış işlemeli dolaba baktığını gördüm.

Anormal bir şeyler düşünüyordu ve vücudunun sertliğine bakılırsa, bunlar hiç de hoş olmayan düşünceler olmalıydı.

"Benjamin *paranoid* kişilik *bozukluğunun* ağırlaşmış bir formundan muzdarip." Beni gözlemlemek için döndü; çalışma odasının ortasında hareketsiz duruyordum, nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı ve yüzümde kuşkulu bir ifade vardı, üzerime çığ gibi gelecek ifşaatlara hazırlıksızdım. "Bu rahatsızlığa sahip hastalar, başkalarının kendilerine zarar vermek istediğine dair sürekli bir inanç içinde yaşarlar. Söyledikleri ya da yaptıkları her şeyi dikkatle inceler ve teorilerini destekleyecek kanıtlar ararlar. Arkadaşlarının ve akrabalarının sadakatinden şüphe duyarlar ve genellikle kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeylere karşı çok hastalıklı ve kıskançtırlar." Elini sallayarak bana oturmam için koltuklardan birini işaret etti; başladığı konuşma fazlasıyla ciddiye ve en üst düzeyde dikkate alınmayı hak ediyordu. Kendimi tekrar ettirmeden kabul ettim ve oturdum. Efrem gömleğinin yakasını iki parmağıyla düzeltti, gerekli olduğu için değil, geçmişte Es'in odaları hakkında konuştuğumuz gün olduğu gibi benimkinin yanındaki sandalyeye oturmadan önce oyalanmak için. "Joël doğduğunda Benjamin alkol ve uyuşturucu kullanıyordu, sağlıksız alışkanlıkları durumunu daha da kötüleştirdi. Eski ortağı, yani çocuğun annesi Dione ile bir tartışma sırasında oğluna saldırdı, omzunu yerinden çıkardı ve başının şiddetli bir şekilde sehpanın kenarına çarpmasına neden oldu." Bir bacağını çaprazladı ve parmaklarını kavuşturdu, devam etmek için cesaretini o yumrukta topladı; arkama yaslandım, boşluğa baktım. Bu tüyler ürpertici bilgi, pusuda bekleyen bir fırtına gibi kulak zarımda gürlemeye başladı. "Joël yaklaşık bir hafta boyunca tıbbi olarak indüklenmiş bir komada kaldı, uyandığında, travma sonrası bir sonuç olarak, konuşmayı bıraktı, kendini jestlerle iletişim kurmakla sınırladı ve Benjamin çocuk istismarı nedeniyle ebeveynlik yetkisini kaybederek kovuşturuldu. Birkaç ay sonra da Dione'ye şiddet uygulayarak onu her şeyin gerçek suçlusu olmakla suçladı, çünkü hastalığı nedeniyle kafasında gerçekliği farklı yorumluyor ve gerçekleri alt üst ediyordu:

Kendisinin kurban, onun da öfkelenmesine neden olan canavar olduğuna inanıyordu." Efrem geçmişi hatırlıyor, tıbbi konularda açıklama yaparken kullandığı pratiklikle yüzüme vuruyordu. O anda onun soğukkanlılığına imreniyordum, çünkü *Jo'nun* başına gelenler beni o kadar üzmüştü ki ne diyeceğimi bilemiyordum. "Dione onu ihbar edebilir, kaçabilir ve hayatını ondan uzakta yeniden kurabilirdi, ancak durumdan ve Joël'in sağlık sorunlarından bitkin düşerek en korkakça, en az kararlı yolu seçti: kendi canına kıymaya karar verdi. Söylemeye gerek yok, arkadaşının ölümü Benjamin'i deliliğin eşiğine getirdi, bu yüzden yıllardır burada kilitli tutuluyor." Efrem uzun süre tepkimi inceledi. Vücudumun sinyallerini analiz etti, devam edip etmemem gerektiğini düşündü; beklediği girdiyi verene kadar bana gösterdiği her şeyi özümsemem için bana birkaç saniye verdi.

"Ya Joël?"

Efrem öne doğru eğildi, oturmaya devam etti. Masasından siyah bir uzaktan kumanda aldı ve temiz hava sirkülasyonunu artırmak için yukarı doğru ilk klimaya, sonra da yanlara doğru ikincisine doğrulttu; her iki stüdyosunda da pencere yoktu, bu yüzden onları havalandırmanın tek yolu buydu. Uzaktan kumandayı olduğu yere, bilgisayarın yanına geri koydu ve sakın bir şekilde oturdu. "Sosyal hizmetlerin onu başka bir aileye yerleştirmesini önlemek için Mitchell'den araya girmesini ve velayetini bana vermesini istedim. Ona hak ettiği aileyi vermek ve onu sağlıklı ve huzurlu bir ortamda büyütmek için evlendim. Benjamin bu yüzden bizden bu kadar nefret ediyor. Belki dürüst değildik ama iyi bir amaç uğruna,' diye itiraf etti sert bir ses tonuyla. Liliane'le evlenmesinin nedeni, küçük çocuğa ona bakabilecek iki ebeveyn vermektir; her bir parça yerini bulmaya başlamış, görüntüsü hâlâ net olmayan bir yapboz oluşturmuştu.

Konunun özüne inmeye hevesli olduğum için bana açılma isteğinden faydalandım. Dirseklerimi kolçaklara dayadım ve bakışlarıyla buluşmak için uzandım. "Bu bebeği neden bu kadar önemsiyorsun?"

Etrafında, anılarını istila eden gizli işkenceler ve itiraflarının kasvetiyle yoğunlaşan uğursuz bir hava vardı.

"Çünkü o benim yeğenim."

Elimi ağzıma götürdüm, şaşkınlık içindeydim.

Bunu fark etmem biraz zaman aldı.

Bu son kelime beynimde patlayana kadar kulaklarımı bombardımana tuttu ve beni düşünmeye sevk etti.

Aptallık etmişim; oraya kendi başıma gitmek için gerekli tüm unsurlara zaten sahiptim. Dr. Markus, ilk karşılaşmamızda Joël'e yeğeni demişti ama o zaman Efrem'in oğlu olduğunu düşünmüştüm. Ben bana onun babası olduğunu açıkladığında, bunu tahmin etmeliydim.

"Yani Ben..."

Efrem benim yerime devam etti. "Küçük kardeşim, evet. Bunu anladığını sanıyordum."

Küçük kardeşi.

Ayağa kalktım, ondan uzaklaştım ve stüdyoda dolaşmaya başladım, gergin ve tedirgindim, dehşet verici bir dehşetle eziyet çekiyordum.

"Kardeşin mi?" diye nefes nefese kaldım, hâlâ şaşkındım. "Ne oluyor be?" Bir noktadan diğerine volta atıyor, daireler çiziyordum. Efrem soğukkanlılığını koruyarak ayağa kalktı ve sessizce gidiş gelişlerimi takip etti.

"Siz çok farklısınız." Gerçi biraz dikkatli olsam bazı benzerlikleri fark etmem gerekirdi: dinç duruş, baş döndürücü boy, çok kararlı ve köşeli vücut hatları... Efrem'inki sofistike ve görkemli olsa da Ben'inki daha keskin ve sertti.

"Kaşındaki yara izi mi?" Birden durdum, tam bir şaşkınlık içinde etrafımda döndüm. "Bunu ona senin verdiğini ima etti. Geçmişte seni dengesiz davranışlara iten depresif bir durumdan muzdarip olduğunu, onu incittiğini ve pratik yapmaman gerektiğini söyledi."

Efrem kalçasını masaya yaslamış, bir ayak bileğini diğerinin üzerine çaprazlamıştı. Gözlerini bir fırtına bulutu kaplamış olsa da Ben'in bana itiraf ettiklerine şaşırılmış görünmüyordu. "Nevrasteni adı verilen bir tür sinir krizi geçirdim, stres ve aşırı sorumluluklar yüzünden maalesef sağlığım bozuldu. Bir süre ara verdim ve Almanya'ya döndüm, tam üç yıl önce Paris'e gittim ve bir sanat sergisinde tesadüfen Lili ile tanıştım. Ancak ona saldırdığım kesinlikle doğru değil," diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. 'O yara izini uyuşturucu kullandığı dönemde bir sokak kavgasında aldı. Onun yaşadığı köhne mahallede

uyuşturucu satıcısıyla buluşmaya giderken, üzerindeki az miktardaki bozuk parayı çalmaya çalışan bir haydutla karşılaştı. Benjamin, adamın bir akı çıkaracağından habersiz kendini savundu ve itiş kakış sırasında ona vurdu."

O anda duyduğum, özömsediğim ve kendime sakladığım her şey yeniden su yüzüne çıktı ve kontrolsüzce taştı.

"Peki ya gözleriniz? Onları kendi kendinize yaraladığınız ve geri dönüşü olmayan retina travmasına neden olduğunuz doğru mu?"

"Bunu sana gerçekten söyledi mi?" Efrem kaşlarını çatarak eğlenmekle şaşırmak arasında bir yüz ifadesi takındı. "Vay anasını, adamın inanılmaz bir hayal gücü var. Neyse, hayır, çocukluğumdan beri fotofobi hastasıyım. Rengi fark ettiniz... maalesef o kadar berraklar ki doğal ya da yapay her türlü ışık kaynağına karşı özellikle hassaslar. Bu birçok insan için yaygın bir sorun, ancak benim durumumda korneanın doğuştan gelen bir bozukluğu nedeniyle biraz daha ağırlaşıyor. Sık sık şiddetli migren, şakaklarımda akut ağrı, görüşümü anlık olarak bulanıklaştıran fosfenler yaşıyorum ve son zamanlarda göz kapaklarım kızararak ya da ani baş dönmeleriyle uyanıyorum." Sanki bana başka bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi bu ayrıntıları ekledi; dikkati dağılmasın ve bana odaklanmaya devam etsin diye düşünceli bir şekilde gözlerini kırptırdı ve endişelerini uzaklaştırdı.

"Yani hayır, kendime hiç zarar vermedim."

"Tanrım, başından beri bana yalan söylemiş." Ellerimi saçlarımda birleştirdim; kendimi bir aptal gibi hissediyordum, her şeyi, Efrem'in profesyonelliğini bile sorgulayarak bir deli tarafından kandırılmaya izin vermiş bir aptal.

"Sana yalan söylemedi. Sana gerçekleri gördüğü gibi anlattı, Dorothea." Kardeşini haklı çıkarmaya, davranışlarına mantıklı bir anlam vermeye çalıştı. "Hastalığının ona yansıttığı şekilde. Aynadaki yansımana baktığında sana olan şey gibi. Kusurlu olduğunuza ikna olursunuz, değil mi? Benjamin de size doğruyu söylediğine ve birilerinin onu kandırdığına ikna olmuş durumda."

Bunlar iki farklı durumdu: İnsanlara gidip yalanlar söylemedim ve yasadışı sınırlara varan ciddi şüpheler uyandırmadım.

Lanet olsun.

"Joël'i geri almak için seni öldürmek istediğini de itiraf etti. Bunu da haklı çıkarmak ister misin?" O noktada tükürdüm ve

Efrem'e her şeyi anlattım; bunu bilmesi önemliydi ama durup ona baktığımda endişeli görünmüyordu.

"Hayatı boyunca, çocukluğumuzdan beri böyle bir amacı vardı." Küçümseyici bir kahkaha göğsünde titreşti. "Dahası, burada hiçbir şey yapamaz; öfkesini parkta yürüyerek çıkarmakla yetinmek zorunda kalacak. Şu andan itibaren her zaman gözetim altında olacak; kendisine emanet edilen personele onu asla yalnız bırakmamalarını ve bir daha asla senin yanına yaklaşmasına izin vermemelerini emredeceğim," diye karar verdi ve beni gözünün önünden ayırmadan kollarını kavuşturarak ayağa kalktı.

"Buna inanamıyorum. Her şey çok saçma." Gerginliğimi, endişemi ve tedirginliğimi hafifletmek için yürümeye devam ettim. Kendimi aşırı yüklenmiş hissediyordum, kendimi nasıl sakinleştireceğimi bilmiyordum, içimden bir ses çantamı toplayıp gitmem gerektiğini, çünkü durumun yakında çökeceğini söylüyordu.

"Ben ayrıca şunu da iddia ediyor..." Şimdiye kadar en riskli ifşaatlar, kurtulmak istediğim kokuşmuş bir zehir gibi içimden akıp gidiyordu, "...hafıza bozukluğuna neden olacak ilaçlar almaya zorluyorsun, beynini mahvediyorsun ve böylece senin hakkında bildiği ağza alınmayacak şeyleri açıklamasını engelliyorsun." Yine durakladım, Efrem'i, onun korumasını, güvenliğini aradım ve şaşkın bir ifadeyle kapanan ağzından açıklayıcı bir cevap almayı umdum.

Sakin bir şekilde cevap verdi. "Her zaman bütüncül bir psikiyatrist olduğumu ve ilaç tedavisine yalnızca zorunlu durumlarda başvurduğumu belirtmişimdir. Benjamin'in durumu için psikotropik ilaçlar kesinlikle gerekli çünkü hastalığı başka türlü tedavi edilemez. Üstelik onunla ilgilenen kişi babam. Ben değil."

"Yani Ben deli olduğu için mi her şeyi uydurdu?" diye bağırdım aceleyle; Efrem'e değil, kendime ve o sahtekâr adama kızmıştım, özellikle de beni bu kadar kolay kandırdığı için.

Bir kez daha bende olmayan sakinliğini korudu. "Temelde söyledikleri ya da yaptıkları güvenilir değil çünkü o akli dengesi yerinde olmayan ve tehlikeli bir adam."

Hepsi saçmaydı.

"Aman Tanrım. Kafam çok karışık." Süreçten geçmem gerekiyordu; bu konuşmaya ya da gerçeğin yüzüme çırılçıplak vurulmasına hazır değildim.

"Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum." Efrem uzaktan bile sesiyle beni sarabildiği kadar üzerimde yükseliyor, tenimi sanki

parlayan elmaslardan bir çağlayan. "Buraya, yanıma gel."

Emriyle geri çekildim ve ona baktım; yüzünde dans eden gölgeleri gördüm, baştan çıkarıcı irislerini bozdu ve beni saptırmak, silahtsızlandırmak ve ona teslim olmamı sağlamak için büyüleyici gülümsemesine hapsoldü.

Onun şehvetli bedeninden güç alan bakışlarım, sanki vahşi doğası kalçalarımın arasında hafifçe damlayan ve şiddetli ihtiyaçları uyandıran baştan çıkarıcı bir satire bakıyormuşum gibi yavaş bir incelemeyle yukarıdan aşağıya doğru indi.

"Hayır!" diye sıkılı yumruklarla itiraz ettim, kollarına koşmak, göğsüne sığınmak, ısırıklar ve öpücüklerle onu tüketmek isterdim ama teması içimdeki kaosu ve kıyafetlerimin ötesinde ona dokunmaya duyduğum içgüdüsel ihtiyacı artıracaktı. Midemi altüst eder, sadece onun bana hissettirmeyi bildiği ve o anda gözyaşlarına boğulmadan ya da onlardan kurtulmak için beni cezalandırmasını istemeden dayanamayacağım o zararlı duygularla karnımı sarsardı. "Bir dakika düşünmeme izin ver."

Efrem başını yana eğdi ve siyah bir kilit göz kapağını keserek şehvetli bir şekilde dağınık hale getirdi. "Düşünecek bir şey yok, sadece bana güvenmelisin. Hadi, gel buraya," diye tekrar emretti. Şeytani gözbebekleri formumu yutarken, elleyip yalarken ilgime karşılık verdi ve sanki bana gerçekten dokunuyormuş gibi kendimi açıkta hissettim. Kalbim her yerde zonklamaya başladı, huzursuzdu; uzuvlarım şehvetten kaskatı kesilmişti, her sınırı aşmaya hevesliydim, orada, şimdi, beni zincirleyen hisleri ikimizi de tatmin edecek şekilde serbest bırakmak ve birlikte yeni acıların kaynağı ve tüm kötülüklerin ilacı olacak sapkın bir okyanusta boğulmak istiyordum.

Ayaklarım yere basarken, ona itaat etmek ve onunla birlikte yanmak için ölüyor olmama rağmen, kendimi ona katılmamaya zorladım. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Efrem ağzının bir köşesini kaldırdı, içimde neler olup bittiğini bildiği için muzip bir gülümsemeye engel oldu, mimar olmaktan mutluydu. "Otuz yedi yıllık hayatı özetlemek zor. Pek çok şeyi doğru, pek çok şeyi de yanlış yaptım."

"Lafı dolandırma," diye uyardım onu; artık ambajın, belirsizliğin ve manipülatifliğin onun uzmanlık alanı olduğunu fark etmiştim. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Ben'den ve geçmişlerinden bahsediyordum.

"Hayır, sanmıyorum." Kaçamak cevaplar veriyordu; ses tellerini çatlatan alışılmadık tereddüt beni kuşkalandırdı.

Acı dolu bir iç çekişle, kardeşini ve niyetini hafife almasının nedenini düşündüm ve ona endişemi ifade etmekten kendimi alamadım. "Sen... sana zarar vermeyeceğinden emin misin?"

Cevaptan korkuyordum ama o zamana kadar iki ayağım la bu zihinsel tuzağ a düşmüş tüm ve başka türlü davranamazdım.

Efrem'in ifadesi değ içti; kötölük kayboldu ve yoğun bir ciddiyet görünürdeki durgunluğ unu parçaladı, duvarları iğ ren bir palavrayla lekeledi ve sınırlarına ve kaslarına iş kence etti. "Emin olamıyorum, Dorothea." Sahte teselli sözcükleriyle beni kızdırmamaya karar verdi. "Ama seni temin ederim ki dikkatli olacağ ım."

Son bahar zelzelesi mutsuz bir selamın içinde kayboldu. Dramatik bir alamet kemiklerimi deldi.

Esen rüz gârı hissetmeye başladım.

Bulutlar çok hızlı akıyordu.

Deniz kararır ve dalgalar havada kükrer.

Ş iddetli ve kaçınılmaz bir fırtına üzerimize gelecekti.

Onu uzaktan görebiliyordum... ufku kırıntılara indiriyor, güneşi çiğ niyor ve gökyüzünü yutuyordu.

Katliam yapmaya hazır bir dev gibi. Kimse kaçamazdı.

Kimse kurtulamayacaktı.

Sebep olacağ ı hasar çok büyük olurdu. Ve yok edeceğ i ruhlar.

İntikam taklası.

E.K.
Dionysos ve Trio

*Benim için her günah bir yudum
şaraptır. Sürahi, kötü alışkanlıklarımın
kabıdır.
Kadehin yakut şehvetiyle nasıl
parladığını görün.
Fallus sert olmaya nasıl alışır? Şeref,
Lesern'lerim!
Ben sarhoşum.*

EFREM KRUGHER

Berlin, 3 Kasım

Markus'tan ve onun Yunan mitolojisine olan takıntısından daha önce bahsedip bahsetmediğimi hatırlamıyorum; rezil bir tembellik beni geri dönüp daha önce yazılmış sayfaları çevirmekten alıkoyuyor - bunu benim için siz yapıyorsunuz.

Her halükarda, bu konuyu araştırmak niyetindeyim: babam İnsani özelliklere ve duygulara sahip, hoşgörülü ve cezalandırıcı üstün varlıkların tanrıları. Onların varlığı, doğal güçlere karşı hiçbir şey yapamayan ölümlülerin zayıflığını vurguluyordu; aynı şekilde, özellikle otoritelerini veya ilahi güçlerini bir şekilde zayıflatan kabul edilemez davranışlar benimsediklerinde, insanlar için ağır cezalar ayıran tek kişiler tanrıları.

Bana sık sık, özellikle de bana yaptığı işkenceler sırasında, bir insan zafere yaklaştığında, çok fazla hırslı olduğunda ve neredeyse gücün eşiğinde olduğunda, günahının kefareti aşagılanarak, kefareti ödeyerek ödemesi gerektiğini, çünkü mutluluğun, mükemmelliğin

zeka, deha ve sınırsız kültür bir hediye değil, bir kınamaydı.

Beni bir ömür boyu kendimi eğitime, titizliğe ve ahlaki değerlere adamaya zorlayan o, benden korkuyor gibiydi ve büyümekte olan ve yakında bir erkek olacak olan küçük çocuğa karşı kötü niyetli bir kıskançlık ve haset duygusu besliyordu.

Haksız kavramları için mitolojiden bir gerekçe çıkarmıştır.

Tanrılardan tamamen yozlaşmış ve sapkın bir davranış biçimi.

Onun gibi bir zihnin arzularının ne olduğunu size tam olarak özetleyemem, ancak bugün onun şiddetli davranışlarında fark edebildiğim şey, kesinlikle beni yükseltme, yeteneklerimi geliştirme ve gelecekteki mesleğimde uygulamam gereken tüm psikiyatrik düsturları bana öğretme arzusudur; Aynı zamanda, onun zalim iradesini çok fazla aşarsam, onun disiplininden bağımsız bir bağımsızlık ve aşılmaz bir kişisel egemenlik elde edersem, artık beni kavrayamayacağından, bana boyun eğdiremeyeceğinden ve her şeyden önce beni kontrol edemeyeceğinden korkuyordu.

Markus için ben lanetli bir cadeau, muhalif bir oğuldum: bir yandan her zaman istediği ilk çocuk, diğer yandan kendisinden ve tanrısız tanrılarından daha güçlü bir varlığa dönüşme riski taşıyan tehlikeli bir canavar.

Ancak takdiri ilahi ona ikinci bir şans vererek yüce gönüllü olmaya çalışmıştır.

Yukarıdaki alıntılarda Benjamin'den bahsetmeyi unutmuş gibi görünüyorum, ama aslında bu sadece mümkün olduğunca ertelemeye çalıştığım ve şimdi kendi anlatı alanına sahip olacak çetrefilli bir konu.

Benjamin benden beş yıl sonra, eski evimizde bizim için çalıştığı süre boyunca babamın hizmetçimizle -şok olmayın: sevgili Hunbert'in kız kardeşiydi- yaşadığı evlilik dışı bir ilişkiden doğdu. Elbette annem Markus'un gizli ilişkilerinden şüpheleniyordu, ancak ölüm onu cariyelerinden birinin - ve aynı zamanda

Ev işlerinin yanı sıra ev sahibinin cinsel görevleriyle de ilgileniyordu - hamile kalmıştı.

"*İstemedem*" - doğurgan Dr. Markus'un beklenmedik itirafında eklediği gibi.

Dürüst olmak gerekirse, bu hikayeyi on üç yaşındayken, babam, metresi akciğer kanserinden öldüğü için ikinci oğluna bakmaya karar verdiğinde ve sekiz yaşındaki çocuğu ona emanet ettiğinde öğrendim.

İlginçtir ki, benzer bir kader yeğenim Joël'in de başına geldi.

Bir halkın kolektif hafızası olan antik mitlerin yanı sıra antik ve modern ailelerin bize öğrettiği gibi, kardeşlik bağları hayranlık uyandıran bir dayanışma ya da aşırı rekabet ile karakterize edilebilir.

Ben ve Benjamin söz konusu olduğunda - ki kendisine asla üvey kardeş demeyeceğim - rekabetin patlamasına neden olan fitil neredeyse anında ateşlendi.

Zeki ve açık fikirli bir çocuk olsam da, hala olgunlaşmamış bir ergendim, bu yüzden alanımı, alışkanlıklarımı, odamı hakkında hiçbir şey bilmediğim davetsiz bir misafirle paylaşmak - bir insanın ergenlik çağındaki oğluna bir erkek kardeşi olduğunu açıklamasının travmasını ve şokunu atlayacağım - hiç de hoş değildi. Kendimi sevecen ya da misafirperver olarak göstermedim. Öte yandan, Ben sessiz ve masum küçük bir dışlanmış değildi: belirgin hiperaktivite göstermesinin yanı sıra, oldukça kaba, huysuz ve asabiydi.

Okula gitmekten nefret ediyordu, ders çalışmayı sevmiyordu, on iki yaşında sigara içmeye başladı, on üç yaşında ilk cinsel ilişkilerini yaşadı, on beş yaşında kuralları çiğnedi, on yedi yaşında itibarsız arkadaşlarıyla takılıyor ve ağır uyuşturucular alıyordu, bu da birkaç kez detoksifikasyon merkezine girip çıkmasına neden oldu.

Kısacası, Markus'un hiç istemediği ve belki de suçluluk duygusunu yatıştırmak ve artık ölmüş olan karısı ve sevgilisine karşı vicdanını rahatlatmak için kabul etmek zorunda kaldığı oğluydu.

Kardeşimle yaşadığım ilk yıllar korkunçtu.

Tartışmadan ya da birbirimizi yumruklamadan iletişim kurmamızın hiçbir yolu yoktu; hiçbir şeye ve hiç kimseye, en azından kendisine saygı duymuyordu ve bana karşı açıklanamaz bir öfke, hoşnutsuzluk ve tiksinti duyuyordu.

kaçınılmaz olarak, onun davranışları nedeniyle bende de ortaya çıkmaya başladı.

Her zamanki gibi tamamen alakasız nedenlerden kaynaklanan yüzleşmelerimizden birinde iki gözüme birden zarar vermeye, bir diğerinde kulağıma kalem sokmaya ve bir başkasında da bahçeden topladığı bir böcek ilacıyla beni zehirlemeye çalıştığını hatırlıyorum.

Ben'in bu kadar hırçın bir ilişkiye sahip olmasının nedenlerinden birinin, babamın bana karşı aşırı ilgisi olduğuna inanıyorum, bu da beni en sevilen kardeş olarak görmesine neden oluyordu, sadece Markus'un emirlerini yerine getirmediğimde beni dövmesine rağmen diğerine karşı üstünlüğü vardı, Arkadaşlarımın, akrabalarımın, hatta meslektaşlarımın önünde beni övme - eğer bu parçaları okuma şansı olursa Dr. John Keller'a sevgiyle veda ediyorum - ya da benim ders çalışmaya olan bağlılığımı, Ben'in yıldan yıla daha da kötüleşen ve mezun bile olamadan okulu bırakmasına neden olan tamamen umursamazlığıyla karşılaştırma eğilimindeydi.

Babamın cezalarını izliyordu ve kapı çerçevesinden bizi gözetleyerek, tokatlar ya da kırbaçlar duyularımı kaybetmeme neden olacak kadar sert olduğunda zevkle gülüyordu.

Benden çok babamıza benziyordu, çünkü on sekiz yaşlarında kız arkadaşlarına da aynı şiddet ve barbarlıkla davranmaya başlamıştı: Onları dövüyor, aldatıyor, ihanet ediyor ve dövüyor, bu hastalıklı sadizmden zevk alıyordu.

Ne yazık ki, anımsamak bana büyük acı veriyor; harfleri ayırt edemiyorum, sesli ve sessiz harfleri karıştırıyorum, kelimeleri yanlış heceliyorum, sırtımdan aşağı inen ve koluma doğru ilerleyen ve nabzımı alevlendiren dayanılmaz bir yanma hissediyorum; odada *farklı* bir *ben* ve aynı talihsizlikleri yaşayan tüm o kadınları görüyorum, aynı darbelerin telaşı, aynı acının karanlık chaligo'su, kan damlayan boğucu aşağılanma...

Bu anılara olan düşmanlığım bir öfke nöbetinde birleşmeden önce, tüm bu kağıtları yırtıp dolmakalemimi yazdığım avucuma ya da öfkeyle zonklayan şahdamarıma saplamadan önce, durmam tercih edilir.

Ben çay yapacağım.

Ich bitte um Verzeihung.

Biliyorsun. Bu, a Zaman, I kapalı Ben de.
ve rol . Dorie gibi bir sevgilin var mı?

Size kadınının başka bir erkekle ilişkisinden haberdar olmadığını söylemek isterdim ama öyleydim ama umursamadım.

Söz konusu zina yapan kadının adı Audrey'di ve onu evlenmeden ve dolayısıyla Lili ile tanışmadan çok önce tanıyordum.

Bekle, Lesern.

Size anlatacaklarımın anlamsız ya da sonuçsuz olduğunu düşünmeyin: bu yapabileceğiniz en aptalca hatadır. Bunun yerine, meraklı ziyaretçiler, adak tanıkları olun, bu hac yolculuğuna devam edin - umarım bunu tövbe olarak görmezsiniz - çünkü sonunda her şey anlam kazanacak ve benimle birlikte intikamın tadına varacaksınız.

Bu yüzden bir gün Audrey'e onunla yalnız, partnerinden uzakta, ilişkimize en çirkin yakıştırmaları yapabilecek tüm işgüzarlardan uzakta biraz zaman geçirmek istediğimi söylediğimi hatırlıyorum.

Size ne kadar cesur olduğumu kanıtlamak için - *şiiressellik* konusunda artık hiçbir şüpheniz olmadığını düşünüyorum - evine bir buket kırmızı gül gönderdim ve taşların arasına onu Los Angeles'ta bir motelde bana katılmaya davet eden bir not sıkıştırdım.

Bekleneceği gibi, dört saat sonra genç Audrey önceden kararlaştırılan yere geldi ve mekanın itici görüntüsüne aldırmadan, beni görmenin sevincine kapılmış bir halde, bütün gece için para ödediğim odanın gıcırdayan kapısını açar açmaz üzerime atladı, öpücükler arasında dudaklarıma coşkulu sözler mırıldandı.

"Yalnız olmayacağız," diye onu uyarmak için acele ettim, her ne kadar biraz gecikmiş olsam da.

Audrey kaşlarını çattı, el çantasını yere bıraktı ve yatağın kenarına oturup eşyalara kısa bir bakış attı. Kirli duvarlar, dört kapılı bir dolaba tutturulmuş bir ayna, yıpranmış abajurlu iki soluk lamba, loş bir pencere ve muhtemelen banyoya açılan kırık bir kapı.

Başka bir şey yoktu.

"Kim... kim bizimle orada olacak?" Sesi titremeye başladı. Audrey üşümüş gibi ellerini kollarının üzerinde ovuşturdu. Onu sakinleştirmek için yanına yaklaştım; sakin kalmasına ve ona emredeceğim şeyi tam olarak yapmasına ihtiyacım vardı.

"Beni sevdiğini söylemiştin..." Mükemmel bir Romeo gibi dizlerimin üzerine çöktüm, tatlı ve aşk dolu serulean gözlü Juliet'i hitabetin cazibesine boğmaya hazırdım. Başını salladı, "Çoğu zaman günah eylemlerde değil, onları yapmamış olmanın pişmanlığında yatar sevgilim." Başparmağımla dudaklarını okşadım, ihtiyacı olan tüm korumayı sevgilisinin dokunuşunda bulan bir çocuk gibi sakinleşir gibi oldu. "İlişkimizle ilgili hiçbir şeyden pişmanlık duymamanı istiyorum." Eli Audrey'nin boynundan aşağı indi, parmak uçlarını köprücük kemiğinin üzerinde gezdirerek bluzunun yakasına kadar ulaştı. Audrey'nin iri, dolgun, sıkı göğüsleri vardı. Birkaç erkek onları sıkamak ve emmek için gözlerini oraya dikmişti ama bu onuru sadece ben tatmıştım - partneri dışında. Tereddütlü bir nefes verdi, sonra bir tane daha ve bir tane daha, ama her okşayışımı onu aydınlatmaya başlayan yumuşak inlemeler takip etti.

"Senin için ne yapmamı istiyorsun?" Bileğimi elleriyle kavrayarak boğazını temizledi. Durmamı istiyordu, aksi takdirde artık kendi efendisi olamayacaktı.

"Bana ve başka bir adama ait olmanı istiyorum."

Audrey'nin nefesi kesildi; yanaklarındaki kızarıklık yerini endişe verici bir solgunluğa bıraktı.

Bu tür bir sapkınlığı tam olarak anlayamayacak kadar gençti, ancak sinsi bir zevk onu bir duygu kasırgasına kışkırttı.

Oh, kadınlar...

Onlar hayal edebileceğinizden çok daha zeki yaratıklardır.

Geniş bir duygusal boyutta yaşıyorlar ve benim için çoğu zaman önemsiz olan şeyler onlar için muazzam bir duyguya işaret edebiliyor.

Audrey kulaklarına inanamıyormuş gibi bana baktı.

Sevgilisi başka bir adam tarafından dokunulmasına izin mi veriyor?

Hayır, bu düşünülemezdi; böyle bir talep aşk ahlakının yerini almıştı.

Her ne kadar aşkın yerini çoktan ihanet almış olsa da.

"Ne... ne..." Konuşamıyordu; devam etmeden önce nefes nefese kalmıştı. "Efrem, gerçekten benim..."

"Evet," diye emrettim, zarif longuette'in kenarının altındaki çıplak tenini nazikçe okşadım. "Bunu benim için yapar mısın?" Öne doğru eğilip solgun dizine hafif bir öpücük kondurdum, sonra yavaşça kalçasının iç kısmına doğru ilerledim.

Audrey titredi ve gençliğin verdiği bir sahiplenmeyle elini saçlarının arasından geçirerek bacaklarını benim için açtı.

"Neden?" Gözleri yarı kapalı, dilimle sıcak teninde tatlı bir iz bırakırken sohbetimize devam etmeye çalıştı.

Ona kısa bir mola verdim ve başımı kaldırıp ona baktım. "Çünkü bana sonsuz güvenini göstereceksin. Yanında olduğumu bilerek kendini başka bir adama teslim edeceksin. Seni koruyacağım, her zaman yanında olacağım, o seni sahiplenmeye çalışsa bile sen benim olacaksın. Ama arzularını sadece bana yöneltebilmen gerekecek," diye açıkladım ona kusursuz bir kararlılıkla. "Bundan sonra belki sana güvenmeye başlayabilirim."

Oynuyorum.

Eskiden hep

oynardım.

Hepsiyle oynadım.

Ah, Dr Krugher... ne baştan çıkarıcı bir düzenbaz.

Audrey teklifimi düşündü; içten bakışları kabul edeceğini ve benim için bunun her ideale, ahlakına, seksi tabu olarak gören, cinsel olarak özgürleşmiş kadını kötü biri olarak gören bir aile terbiyesinin diktiği zihinsel engellere karşı geleceğini öngörüyordu.

Audrey benden önce birkaç erkekle birlikte olmuştu.

Yaklaşık bir yıldır bir partneri vardı, ama kaderin cilvesine bakın ki, yakında gerçeğin ortaya çıkacağını ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağımızı bile bile bana aşık olmuştu; o benim hastam değildi, ama ben onu hastamış gibi dinledim ve o da bana sanki ben onun doktoruymuşum gibi her şeyi itiraf etti.

"Eğer istediğin buysa, tamam."

Odanın kapısı açılarak ona yepyeni ve unutulmaz bir deneyim yaşatacak olan adamın gelişini haber verdi.

Audrey onun figürünü tanıdığı anda şaşırdı. "Mitchell..."

"Umarım bir şeyi bölmüyorumdur." Avukat Ryke, doğuştan gelen zarafetiyle bize doğru ilerledi ve ona şehvetli bir gülümseme verdi. Audrey onu tepeden tırnağa hayranlıkla izledi. Altın gibi parlayan saçları, erkeksi yüz hatları, uzun boyu ve heykelsi fiziğiyle onun cazibesine kayıtsız kalması çok zordu.

Prensesin memnun olacağı, değerli bir beyaz atlı prens.

Mitchell ondan birkaç adım ötede durdu. "Çılgın fikrini ona açıkladın mı?" diye sordu çocukluğundan beri taşıdığı o sinir bozucu alaycılığıyla.

"Bunu ilk kez yapmıyoruz." Ayağa kalktım, buruşuk couture pantolonumu dizlerimin üzerinde düzelttim.

"Ama ilk kez ikimizden birine, bu durumda sana ait olan bir kadını paylaşıyoruz," diye çekingen bir tavırla yargıladı. Kendimize her zaman aşılmaz bir sınır koymuştuk: ikimiz de asla diğerkinin kadınına dokunmayacaktık - Giselle bir istisnaydı.

Mitchell Audrey ya da onun güvenliği için değil, benim ve arkadaşlığımız için endişeleniyordu. Şehvetin neden olduğu heyecanın etkisi geçtikçe aklımın başıma gelmesinden ve olanlar için onu suçlayarak bizi birleştiren sevgiyi tehlikeye atmamdan korkuyordu.

Avukatın farkında olmadığı şey, işim ve hastalarımın çoğunun etkilendiği parafililer ve parafili bozuklukları üzerine çalışmam sayesinde insan cinselliğine ve onunla ilgili her konuya o kadar aşınaydım ki, seksi kaygıyla yaşamamın, tek bir kişiye karşı yerine getirilmesi gereken bir görev olarak görmenin veya evlilikte tek eşliliğe bağlı kalması gereken eşe empoze edilmesi gereken bir görev olarak görmenin ne kadar zarar verici olabileceğini hatırlıyordum.

Seks geçici bir faydadır.

İki veya daha fazla ruhu birbirine bağlayan doğal bir yetenektir.

Bu konuda ne düşündüğümü itiraf etmekten hiçbir zaman utanmadım: Açık saçık, vahşi, utanmaz olduğunda, tenin şiddetiyle, dehşete düşüren, yutan, ısırın ve genital aşkla yok eden bedenlerin ezici birleşmesiyle sonuçlandığında hoşuma gidiyor.

Bir an için bu son ifade üzerinde duralım. Genital aşk hakkında konuşmak şiirsel görünmüyor mu?

Ne de olsa, iki bireyin dünyalarını birleştirmeyi, duyum ve duyguların birleşmesini sağlamayı ve birbirlerinin iyiliğini gözetmeyi başarması, tam da varlığın en mahrem kısımları aracılığıyla gerçekleşmez mi?

Ne merak ettiğinizi biliyorum: Audrey'e ne oldu, Doktor? Bu karmaşık ve mantıksal gerilemelerde kaybolmayı bırak. Kesinlikle haklısınız!

Yani... Mitchell bana baktı, bir cevap bekliyordu.

Sevgilimi onunla paylaşmaya gerçekten istekli olup olmadığını ya da benimkinin sadece anlık bir heves olup olmadığını anlamak istiyordu.

"Dostluğumuz değişmeyecek, Mitch." Şık ceketimi çıkarıp yakındaki bir koltuğa bıraktım. "İkimizden birinin diğeri tarafından incitilmiş ya da mağdur edilmiş hissetme olasılığını önsel olarak göz ardı ediyorum." Sessizliğini koruyan ve yatağın kenarında oturarak devam eden konuşmayı izleyen Audrey'e döndüm.

"Kabul ediyor musun?" Mitchell fikrini değiştirmedikten ya da zorlanmış hissetmediğinden emin olmak için doğrudan ona döndü. İkisi de onu rızası olmadan *üçlü* bir ilişkiye katılmaya zorlamayacaktı.

Kız biraz tereddütle başını salladı. "Evet, sadece..." Parmaklarına işkence etmeye başladı - benim sevdiğim gibi mükemmel manikürlü - Mitchell'in aceleci bir sonuç çıkarmasını istedi.

"Bu odada senin istemediğin hiçbir şey olmayacak Audrey. Eğer gitmek istersen Efrem seni hemen eve götürecektir."

"Hayır, Mitch... Öyle demek istemedim." Belirsiz gözlerini kaldırarak arkadaşımın aşırı düşünceli tavrına çomak soktu. "Sadece... ben bunu hiç yapmadım," diye utanç içinde açıkladı.

Avukat tekrar yanlış anlamadan önce müdahale etmeye karar verdim.

"Asla iki erkekle birden ilişkiye girmedi." Buz gibi bir Sezarizmle örtülü olan kayıtsız ses tonum, aşırı alçakgönüllülük nedeniyle asla bu kadar açık konuşmaya cesaret edemeyecek olan Audrey'i sarstı.

"Oh, sorun değil, göreceksin." Mitch aralarındaki mesafeyi azalttı. Elinin tersiyle yavaşça kızın yanağını okşadı ve kız sinerek, o gece sadece izlemekle kalmayacak olan *röntgencimizin* ısırın yüzüne yayılan zevk vaatleriyle baştan çıktı. "Bize güvenmek zorundasın, ikimiz de sana zarar vermeyeceğiz. Anlaştık mı?"

Audrey başını salladı, gözlerinde ani bir şehvet kıvılcımı belirmişti: Mitchell'in emrine amade olması ve benim de onun içinde, nereye istersem oraya gitmem için sabırsızlanıyordu.

Arkadaşım bana bilmiş bir bakış attı: o da hazır, ben de.

Ceketini çıkarıp benimkinin üzerine koydu ve ardından Audrey'nin yanına giderek onu yatağa sırt üstü yatırdı.

"Temel bilgilerle başlayacağız..." diye fısıldadı, bir dirseğinin üzerinde, kızın vücudunun yanında durarak. Sinsice, kıza çok yaklaşmamaya karar verdi çünkü kız gergindi ve korunmak için bana bakmaktan vazgeçmiyordu. Kıpırdamadan durdum ve onları izledim çünkü o anda, n sevişmeyle onun arzusunu ateşleme fikri beni heyecanlandırmıyordu; bu tür durumlarda Mitchell çok daha sabırlıydı. "Sakin ol," diye ona duygusal bir şekilde güvence verdi. Eliyle bluzunun düğmelerini açmaya başladı, yavaş yavaş güzel beyaz bir styene sarılmış tereyağlı gğslerini ortaya çıkardı. Eteğini yavaşça yukarı kaldırmaya devam etti, yan fermuarı buldu ve rahatsız edici giysiden kurtardı. Audrey'nin külotu tamamen görünmüş, bacakları sıkılmış, eteğinin kumaşı ayak bileklerine dolanmış ve gğsleri hâlâ örtülüydü.

"Onu soyun. Tamamen," diye emrettim, yatağın ayak ucunda dikilerek. Hâlâ katılmıyordum ama gözlerimi kadınımdan ayırmıyordum. Mitchell ne yaparsa yapsın, ikna edici bir inceliğe sadık kalarak emri yerine getirdi. Audrey ıplak kaldığında, ikimiz de ona hayranlıkla bakmak için zaman ayırdık: o bir harikaydı.

Kadınısı, süslü... *teklif* edildi.

Kırmak istediğimiz bir ayçiçeği.

A bakışlarımızı üzerinde hissedince kızardı ve iğdsel olarak gğslerini masum bir bekaretle örttü.

"Hayır, yapma." Mitchell onun kolunu tuttu ve nazikçe silkeledi. "ok güzelsin." Onu öpmek için eğildi. Audrey'nin onu reddetmesini bekledim, bunun yerine beklediğimden daha uzun süren bir dudak ve dil aşıısıyla karşılık verdi.

Oh, Audrey, sen ne kadar ateşli küçük bir şeydin....

"Onu kucaklamaya alış. İkimiz için de hazır olmalı." Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. Yakında onu yeme fırsatı benim için de doğacaktı ama ben çok daha fazlasını arzulu yordum: Bildiğim en doğal yolla onun içine, ruhunun derinliklerine inecektim.

Mitchell iki parmağını usulca onun tüysüz cinsel organına soktu; kadın kendiliğinden bacaklarını açarak ve pembe mahremiyetini tam olarak görmeme izin vererek kendini ona teslim etti ve başından beri yaptığı gibi gözleri kapalı yumuşak bir şekilde inledi.

Audrey aramızdaki göz temasını neredeyse anında kesmişti ve benim tarafımdan korunduğunu hissetme ihtiyacının kendisini daha cazip hale getirmek için bir tuzak olduğu kaçınılmazdı.

"Zaten ıslanmışsın." Mitchell ona gülümsedi, onu kendisine boyun eğmeye ikna etme hızıyla gurur duyuyordu. "Beni arzuladığını, içinde olmamı arzuladığını ve Efrem'in bize katılmasını arzuladığını söyle."

Audrey, erkeği okşamalarına devam etmeye teşvik etmek için pelvisini yukarı kaldırdı. Erkeğin parmakları sıcak amcığına girip çıkıyor ve onu kısa süre sonra ilk orgazmına götürecek bir çeviklik sergiliyordu. Bu akıntıların yoğunluğuyla ısınan Mitchell gömleğinin düğmelerini karnına kadar açtı ve çıplak kalana kadar her iliği açmaya devam etti.

"Evet, biliyorum," diye mırıldandı heyecanla; gözleri kısılmış, şehvetle bulutlanmıştı.

"Kimi arzuluyorsun, Audrey? Söyle." Mitchell dudaklarının köşesini öptü; kız daha fazla temas sağlamak için başını zar zor oynattı, ancak bu da kabul edilmedi.

Hiç tereddüt etmeden 'İkimiz de' diye karar verdi. Onu her ikisinden de zevk almaya ikna etmenin bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim ama belli ki yanılmışım.

Piç bir sırıtışla yaklaştım.

Audrey, Mitchell'in eline karşı hareket etmeyi bırakıp bakışlarını benimkilere çevirdiğinde ayak seslerimi hissetmiş gibiydi. Saçları terli alnına dökülmüştü, erotik yükün bozduğu nefes alış veriş giderek daha da zorlaşıyordu. Gömleğimi çıkarıp şık pantolonumu giydim ve yüzünde muzip bir gülümsemeye neden olan göğüs kaslarını ortaya çıkardım.

"Beni nerede istiyorsun?" Arkasında diz çökmek için yatağa tırmandım, ayak bileklerimle yumuşak yastıkları fırçaladım. Fermuarımı ve boxerımı açtım ve ereksiyonumu serbest bıraktım. Audrey bana bakmak için başını rahatsız bir pozisyonda eğdi.

"Ne istersen al."

Neyse ki, kendisine herhangi bir sınır koymayacak kadar kurnazdı.

"Benim için ağzını aç." Ona itaat ettiği açık bir istekte bulunmadan önce uzun süre beklemedim. Glansımla dudaklarını sıyırdım ve onları ayırdığında, dilinin beni ilk kez okşadığını hissederek içeri kaydım. Karnımı kasmıştım, zevk beni derinliklerimden vurdu.

Bu ıslak giriş - *Fotze*'sinin neredeyse sadık bir kopyası, özellikle de üst kısmı yanağının iç kısmına çarptığında - etime yatırım yaptı ve kalçalarını daha şiddetli bir hamleyle öne doğru ittim. Göğüslerinden birini kabaca avuçladım ve ucumun derinin altında şekillenerek yüzeye çıkışını hayranlıkla izledim. Müstehcen bir görüntüydü, ama o kadar ilgi çekiciydi ki beni ulaşamaz derinlikleri keşfetmeye teşvik etti; Audrey açgözlü bir fahişe gibi dilini şişmiş testislere vurarak kökünden yalamaya çalıştı ve santim santim ona taparken onu boğma arzusuyla titredim. Daha hızlı hareket etmeye, boğazına vurmaya ve hızla kaymaya başladım. Benim için yeterli olmasa bile, iffetsiz temasımızın tadını çıkarmak istiyordum.

"Daha..." Kendimi tekrar ağzına doğru ittim, daha aceleci bir şekilde. Üye o kadar güçlü bir çapa ulaştı ki, aşırı ecstasy içinde inledi, aynı zamanda onu karşılamak için daha büyük bir çaba sarf etti.

"Evet, güzel. Biraz daha..." Tükürüğü, gövdesi boyunca eksantrik bir şekilde çözülen devasa kaburgalar gibi gergin derisini vurgulayan parlak bir patine ile nemlendirdi. Her geri çekildiğimde öksürüyor ve soluk soluğa kalıyordu, ben de onun soluklanmasına izin vermek için geri çekiliyordum. Onu rahatlatabilmemin tek yolu buydu. Çenesini nazıkçe okşayarak çabası için ona teşekkür ettim. "Yine mi?" diye sordum, yukarıdan ona bakarak, ama başını salladı, iki damla gözyaşının elmacık kemiklerini çatlatmasına izin verdi ve daha ileri gidemeyeceğimi anladım.

Audrey başaramazdı.

"Efrem..." Mitchell beni uyarmaya çalıştı. "Normal büyüklükte bir sikin olsaydı onun için daha kolay olurdu."

"Üzgünüm dostum, ama kimse şikâyet etmedi," diye cevap verdim muhteşem bir gülümsemeyle. Audrey'nin dudaklarından çekildim, aramızda yatıyordu, terlemiş ve gerginlikten sinirlenmişti. Ağzını uzattı, onu tekrar emmeye hevesliydi ama başımı sallayarak Mitchell'a onu farklı bir şekilde ağırlama zamanının geldiğini söyledim. Açık kalçalarının arasına diz çöktü, sonra onu kollarının arasına aldı ve üzerine oturdu. Kadın ağır ağır, ama hiç de geri adım atmak istemeyerek hareket etti ve sırt üstü düşmemek için adamın başının arkasına tutundu.

"Göreceksin, hoşuna gidecek, bize güven." Ona tutku dolu bir öpücük verdi, sonra onu kalçalarından yakaladı, kasıklarının üzerine yerleştirdi ve hassas seksine girerek ondan yankılanan bir inilti çıkardı. Audrey aşağı eğildi

Geriye doğru, başını omzuma bıraktı ve ben de boynuna öpücükler ve ısırmalarla işkence etme fırsatını yakaladım. Vücudunun hangi kısmına konsantre olacağını, hangisine kendini tamamen vereceğini bilmiyordu. İkimiz de onun dikkatini, vücudunun en erojen bölgelerini talep ettik: ağzı, göğüsleri, vajinası, kığı....

Zehirli yılanlar gibi, her kuytu köşeye sızmak ve damgalamak istedik.

Kendimizi tek bir varlığa dönüştürmek istedik; suç ve açgözlülükten oluşan korkunç bir örgü.

"Efrem." Kalçalarının arasını, sonra daha da aşağısını, köpüklü kanatlarını okşarken, Mitchell'ın hamlelerini karşıladığı ıslak noktayı sıyrırken, canlı bir şehvetle parıldayan bakışları benimkilerde kayboldu.

"İyice aç Audrey, sertleşme," diye uyardım onu, sonra tekrar yukarı çıkıp işaret parmağımla hazırladığım sfinkterin üzerine parmak uçlarımla yapışkan sıvılarını yaydım ve dikkatlice ihlal ettim. Sevgilim alt dudağını ıslattı, sonra beni öpmek için döndü, ama ben iffetli bir efüzyonla karşılık vermedim: Onu şiddetle ısırdım, hiç uzun sürmeden, etini kanattım ve acı içinde inledi.

Bilinçsizce Mitchell'ın sikinin üzerinde daha çılgınca sallandı; Mitchell ona daha enerjik itişler vermek ve çılgılık atmasını sağlamak için anı yakaladı. Yırtıcı gözlerimin önünde yakıcı bir davetle çıkıntı yapan kadınsı göğüslerine yaklaşırken, nereye gireceğimi tahmin ederek şaftımı orta çukuruna kaydardım; Mitchell hazır olduğunu anlayana kadar onu becermeye devam etti, sonra durdu ve onu daha erişilebilir hale getirmek ve onlara katılmama izin vermek için onu destekleyen uyluklarının arkasından selamladı.

"Uslu dur, korkma," diye güvence verdi ona, kuzuyu parçalamadan önce etrafını saran bir kurdun sahte düşünceliliğiyle.

Üzerinde yavaşça sallandığı arkadaşımın ereksiyonuna saplanan Audrey, poposunu tokatladığımda yaramazca miyavladı, kızarana kadar parmaklarımla arasında sıktım, sonra beni kabul edeceği dar yarığın ne kadar sıkı olduğuna hayran olmak için kalçalarını açtı. Uzun süre beklemeden, kabaca, etkilenen bölgeye şehvetli bir fişkirtme bıraktım, masaj yaptığım, alay ettiğim, bir falanksla gevşettiğim sıkı kaslara parmak ucumla iyice serptim ve glansım nemlendirilmiş ve şişmiş olarak küçük girişe yaslandım. Onu hareketsiz tutmak için boğazını kavradım ve genişlemesi için yavaşça ittim. Bunu başardığımda

onu öyle bir güçle deldim ki, kız can çekişen bir çığlıkla sırtını döndü, beni içinde derinlerde hissetti, ruhunu işgal ettim, alçakgönüllülüğünü paramparça ettim, savunmasını kırdım.

Ağla, sevgilim... Benim için ağla... Bana gözyaşlarını ver. Aynı gözyaşlarını ortağına da döktüreceğim.

"Güven bana, Audrey. Sorun benim," diye fısıldadım ona. "Bu senin istediğin, bana sır olarak verdiğin şey..." Kulağına ılık bir nefes verdim; teni poudre iris ve pembe çilek kokuyordu, testislerimi kaynayan ıslaklığına bastırana kadar ilerlediğimde arka planda onun içi kadar sıcak ve dolgun bir koku vardı.

Audrey titredi, sarsıcı ürpertilerle sarsıldı. Çıplak göğsüme uzandı ve boynumu ısırarak için başını çevirmeyi başardı. İnatçı bir tutuşla iki parmağımla yanaklarını sıktım ve onu bağıllıkla öptüm, evcilleşmemiş dilini kovaladım.

"Şimdi ciddileşiyoruz, tatlım." Mitchell daha az düşünceli ve daha aceleci bir şekilde hareket etmeye devam etti. Kollarının klitorisine durmaksızın sürtünmesi ona, benim kalın müdahalemin acısıyla karışan ve tüm duyularına eziyet eden yüce bir zevk vermeyi başardı. Ağzımın içine doğru inledi, kalçalarını ona, kıcını alt karnıma ve sırtını göğsüme sürttü.

Sonsuz dakikalar boyunca kendini her ikisine de ev sahipliği yaparken, her yerine dokunan dört el tarafından sıkıştırılmış, kaçma isteği olmadan her iki tarafından delinmiş buldu.

Sanki hayatımız boyunca oruç tutmuşuz ve o bizim ilk lezzetli yemeğimizmiş gibi onu becerdik.

Mitchell bazen benim hamlelerimle eşgüdümlü hareket ediyor, bazen de oyalanıyor, hamlelerine devam etmek için biraz geri çekilmemi bekliyor ve Audrey'nin vücudunun bana doğru hamle yapmasına izin veriyordu.

Öte yandan, ben ona herhangi bir kısıtlama getirmedim.

Kalçalarını ayırdım, avuçlarım kalçalarının altında açıktı - iyi etli ve çekici - etini sıkıyor ve sert, giderek sertleşen pelvik vuruşlarla ona sahip oluyordum.

Tüm duygularını yönlendirdim, mantığını en derin arzularına maruz bıraktım, hem Mitch hem de ben zamanın nasıl geçtiğini anlamadan şiddetle dürtülerimizi açığa vurmaya devam ettik.

Onu yatağa yatırdık ve her iki geçitte sırayla dönmesi için defalarca çevirdik, her yerini işaretledik.

Kız miyavladı ve zevk çığlıklarını tutamayarak aramızda kıpırdandı, bizi tırmaladı, ısırdı, onu terk etmememiz, onunla kalmamız, bu dizginsiz birlikteliğin iplerine bağlanmamız için bizi teşvik etti.

Mitchell sık sık durup göğüslerini okşayarak vücudunun doğal acısını hafifletirdi ve o da ona teşekkür ederdi, bakışlarımda aylar önce sevgili olmamıza neden olan samimi bağı bulurdu.

Bu ilişki süresince onlara zarar vermemeye çalıştık.

Güçlüydük, ahlaksızdık, güçlüydük ama dikkatliydik.

Coşku ve acıyı yoğun bir füzyonla dengelemeye çalıştık ki bizimle birlikte zevk alsın, o anı hayatının en olağanüstü anlarından biri olarak hatırlasın.

Bizimkisi yavaş ve hızlı, tatlı ve agresif bir birleşmeydi; aynı sırayla, mümkün olan her delikte - tüm bu anekdotun kaba ifadesini bağışlayın - tekrar tekrar tekrarlandı, ta ki ikimiz de onu kaynayan kaslardan ve bıkkın nefeslerden oluşan bir kafese kilitleyip içine boşalana kadar; Aynı anda Audrey, sersemlemiş ve sabırsız bir halde, güven veren bir tutuşla bizi sarıp sarmalayarak, kendini öylesine sürükleyici bir orgazma bıraktı ki titredi, ağladı, güldü ve çarşafları ıslattı.

Kuru ve terli bir halde, o şiddetli seksin bizi tamamen tükettiği enerjiyi yeniden kazanma ihtiyacıyla yatağa geri döndük.

Audrey burnunu boynuma sürttü ve hafif bir öpücük kondurdu, bana sokuldu ama kızarmış kalçalarını avukatın yanına yasladı.

Birkaç damla rimel yüzüne bulaşmış, teninin beyazlığını yumuşatmıştı.

Mitchell sırt üstü uzandı, bir kolunu başının arkasına katladı ve tavana baktı, bir rapordan sonra sık sık yaptığı gibi kendini her şeyden uzaklaştırdı.

"Bunu tekrar yapmalıyız," diye açıkladı kız. "Ama iyileşmem için bana bir hafta vermen gerekecek," diye ekledi kirpiklerini kırıştırarak.

"İlk sefer için iyi iş çıkardın." Yanağına bir çimdik attım ama zavallı, pısrık bir ilgi isteyebileceğinden korkarak -kimseye vermediğim bir şey- uzaklaştım ve yatağın kenarına oturdum.

Beklenmedik bir şekilde, bir cep telefonunun zil sesi soyulan duvarlarda yankılandı.

"Efrem, o benim olmalı. Benim için getirir misin lütfen?" Audrey ayağa kalkacak durumda değildi. Bu büyüklükte ve daha kötü amplexlere alışkın olan ben bile kol ve bacaklarımda yorgunluk ve beni hareketsiz oturmaya ve ani bir halsizliğe karşı savaşmaya iten bir ağırlık hissettim.

Elimi dağınık saçlarımdan arasında gezdirirken, hala yarı çıplak ve kısır bir penisle, yerin köşesinde kendi üzerine yığılmış duran el çantamı fark ettim, içine uzandım, telefonumu çıkardım ve yakışıklı keratayı - hala tepki veriyordu - boxer'ıma geri tıktırırken ona vermek için Audrey'e döndüm.

Ekranı gönderenin adını okuduğunda gözleri irileşti; yüzü kızardı ve bir dirseğinin üzerinde doğruldu, genellikle yakışıklı yüz hatlarında parıltıyan neşeli canlılıktan aniden yoksun kaldı.

"Kim o?" Mitchell tembelce yan dönerek içeri bakmaya çalıştı.

Hanımımız nefesini tuttu ve "Benjamin" diye kekeleyişinde ölümün eşliğinde gibiydi.

Onun adamı...

benim kardeşim.

Ve o benim baldızımdı: Audrey Dione Jernigan.

Her kim okuyorsa... Sunacak bir gerekçem yok.

Bunu tahmin etmişim, hatırladın mı?

Ben ahlaksızlığın içinde debelenen ve bundan pişmanlık duymayan bir piçim.

Ve intikam, ne kadar aşağılayıcı olsa da, bazen en etkili yozlaşma türüdür.

Lütfen... benden nefret etme.

E.K.
Şeker ister misin?

Vücudun göz kamaştırıyor.
Tatlı bir aldatmaca. Hoş bir ferahlık. Hoş
kusurların güzelliği.
Güzel bir hapishane.

EFREM KRUGHER

Berlin, 6 Kasım

Eğer biri bana Dorothenitis'ten muzdarip genç bir çocuğun ergenlik bunalımını yaşayacağımı söyleseydi, büyük olasılıkla buna inanmazdım!

Nostaljik olarak en çok hatırladığım zamanlardan biri Dorie'nin ilk iyileşme belirtilerini göstermeye başladı. Her gün meslektaşlarıma ilerleme ya da gerilemesinden haberdar olmak için onu sordum ve hayretle, işbirliği yaptığını, diyet planına uyduğunu, düzenli yemek yediğini ve hiç zayıf olmamasına rağmen birkaç kilo aldığını söylediler.

Tedavinin on altıncı haftasında psikoloğundan öğrendiği bilgi ve derslerle hayatla yüzleşmeye hazır olacağından emindim; Adrian da onu sürekli izleyerek mükemmel bir iş çıkarıyor, her Pazartesi tartıyor ve diğer kızlarla birlikte onu davranış anormalliklerini ve bunun fiziksel sağlığına verdiği zararı tartıştığı grup toplantılarına davet ediyordu.

Ancak bu, yeme bozukluğunun düşünce ve davranışları etkilemeye devam etmesini sağlayan psikolojik sürdürme mekanizmalarını tamamen yıkabileceğimizi garanti etmiyordu.

Ancak hasta, iyileşme evresine girmesini engelleyen faktörleri kesmek için çeşitli stratejiler öğrenebilirdi. Onun vakasına doğrudan dahil olmasam da, meslektaşlarımın müdahalesinin Dorie'yi iyileşme sürecine aktif olarak katılmaya ve gelecekteki nükslerden kaçınmak için hastalıktan uzaklaşmaya teşvik ettiğinden emin oldum.

Benjamin hakkında ona itirafta bulunduktan sonra, onunla aramızdaki ilişki daha suç ortaklığı ve samimiyete dönüştü.

Çok sık konuşurduk ve mümkün olan her zaman diliminde birbirimizi görürdük. Nina'yla konuşmak zorunda olmadığı günlerle benim iş vardiyalarımı eşleştirmek kolay değildi ve babamdan kliniğin etrafını saran işçilere kadar kimsenin bizi müstehcen ya da uygunsuz bir şekilde birlikte yakalamasını engellemek gibi can sıkıcı bir sorunumuz vardı. Öte yandan uşak, gördüğü, hissettiği ya da anladığı her ne olursa olsun, rahatsız edici bilgileri ifşa etmeyecek ya da kendisini ilgilendirmeyen konulara karışmayacak kadar sağduyuluydu. Her zaman merak etmişimdir; acaba ilişkimin bir gün açığa çıkacağını ve cezalandırılacağını - Markus'un elçisi gibi davranmadan - önceden tahmin edecek kadar ileri görüşlü bir bilgeliğe mi sahipti, yoksa yaşı, onunla karşılaştığım dinamikler ya da uymam gereken kurallar ne olursa olsun bu genç kızın benim için doğru kişi olduğunu ummasına yol açan bir duygusallığı mı içinde saklıyordu?

Benim kadar titiz bir adamın hastası için kariyerini tehlikeye atacak kadar kendini kaybetmesinin mantıksız ya da tuhaf görünebileceğinin farkındayım, ama bilirsiniz... duygusal dürtüler mantık kabul etmez, aşkta takip edilecek matematiksel denklemler, formüller ya da özdeyişler yoktur.

Sadece kalp.

Hayatımızda sorgulayamadığımız, değiştirmeyi ya da ortadan kaldırmayı seçemediğimiz ve bizim için koşulsuz değer kazanacak kadar istilacı, güçlü görünen olaylar vardır.

Dorie'ye olan duygularım kesinlikle *koşulsuzdu*, çünkü bu duygular estetik bir zevkten, karakter değerlendirmesinden ya da zaman içinde yerleşmiş bir nedenden kaynaklanmıyordu; o farklıydı

Geçmişte birlikte olduğum kadınlardan farklıydı, Liliane'den farklıydı ve yine de uğruna çılgınlıklar yapabileceğim tek kişiydi, uğruna kontrolü bıraktığım tek kişiydi, beni rasyonellikten uzaklaştıran ve içimde kirlenmemiş duyguların saflığının gelişmesine izin veren tek kişiydi.

Bunda yanlış olan neydi?

Toplum için ben onun için fazla yetişkin, o da *benim* için fazla gençti ve doğrudan sorumlusu olduğum meslek etiği içinde ahlaki ve yasal haklar kalabalığı aramızda dolaşırken iki karşıt kaldırımın kenarında birbirimizi bekliyorduk.

Artık üzücü hikayemden haberdar olan kaçınız için genç bir kızın zayıflığından yararlanan, her şeye gücü yeten bir narsist olarak görünebilirim?

Geldiği andan itibaren beni baştan çıkaranın o olduğuna kaç kişi inanmaz ki?

Ve kaç kişi onu elimden geldiğince koruduğumdan şüphe edebilir?

Sevgili yozlaşmamış köktendinciler -kesinlikle leylak ve dürüst-, onun başkasını sevmeden önce kendini sevmeye başlamasıyla ilgileniyordum, onun için yaptığım her şey bu tek amacı gizliyordu; seks -eğer bunu deneyimleme fırsatı olsaydı- kesinlikle onaylamayacağım, ancak birincil bir amaca *değil*, ilişkimizin taçlandırılmasına karşılık gelen ikincil bir konu olurdu.

Onun bedeni kadar *kutsal* saydığım bir ilişki.

Önceden kararlaştırdığım gibi, onu çocuksu coşkuların ya da sürekli öpücüklerin ötesine geçen okşamalarla onurlandırmak için sağlığı elverene kadar bekleyecektim. Bununla birlikte, sizi temin ederim ki onu idare etmek, pervasız şevkini dizginlemek ya da kısa süreli, oldukça uygunsuz sarılmalar için inzivaya çekildiğimiz her yerde beni soyma gibi çok riskli bir fikirden vazgeçirmek hiç de kolay olmadı.

Bazen öğleden sonra saat üçte parkta birlikte yürüyorduk ve küçük yaramazım beni yaz uykusundan, gölgeli yaprakların altından, bir ağacın kabuğunun arkasından sürükleyerek dudaklarıma saldırıyor, kirli sürtünmeleriyle etimi alevlendiriyor ve beni çok istediğini fısıldıyordu - aslında bu daha çok bir fısıltıydı:

"Kahretsin, *seni ne kadar çok istiyorum*" - reddedilmekten bıktığını ve daha fazla bekleyemeyeceğini. Sık sık ellerini gömleğinin altına sokup

Onun çevik parmaklarıyla sarmalandığım o anlarda tenimin altında şiddetli bir sıcaklığın yayıldığını hissetsem de, öğle vaktinden daha kavurucu, zorlukla, nefes nefese, ona - ceza tehdidiyle - aklımı kaybetmeden ve onu bir canavar gibi şaftın karşısına almadan önce durmasını emretmek zorunda kaldım. O göz kamaştırıcı gülümsemesiyle, her zaman tatlı bir yaramazlıkla, baş belası küçük burnunu daha da kıvrıracak kadar geniş, kendini yatıştırır, ne kadar sert olduğum hakkında birkaç ergen cümlesi mırıldanır, sonra benden uzak duramaz, başını göğsüme koyarak bana sıkıca sarılırdı. Kalbimin atışına odaklanmayı çok severdi... Bana bunun şimdiye kadar duyduğu en güzel ses olduğunu ve tanışmamızın annesinin bir hediyesi olduğunu söylerdi.

Cennetten bir hediye olduğumu.

"Öyle mi?" diye sordum ilk seferinde biraz şüpheli bir şekilde, nadir anlarda ağzından kaçırıldığı ifadelerden daha az romantizmle. "Sence annen bunu senin için mi istedi?"

"Sanırım annem mutlu olduğumu bilse çok mutlu olurdu," diye mırıldandı lokmalarıyla dolup taşan, baygınlıkla nemlenen, arzuyla şişen ağzımın içine. "Sadece seninleyken kendimim Efrem."

Ve an be an, onu gizliden gizliye severek, renkli yakaları, kalçalarındaki deri askıları, çoğunlukla kırmızı, siyah ya da leylak rengi kareli bluzları, mini etekleri ya da dar şortları, küçücük, sivri ayaklarına büyük gelen ama asla yanından ayırmak istemeyeceği kadar sevdiği eski botlarıyla, olduğu gibi kabul edilmenin onun için ne kadar önemli olduğunu keşfettim, Ona göre henüz düzgün bir şekle sokamadığı uzun, dağınık atkuyrukları ve hayatın şafağıyla dolu, aurora kadar yakıcı gözlerinde onun geleceğini gördüm, yakında büyüyeceğini, olgunlaşacağını ve kaçtığı tüm o gölgelerin altındaki güvensizliklerinin üstesinden geldikten sonra pembe hayaller ve başarı korolalarıyla dolu bir berceau'da çiçek açacağını gördüm.

İlk karşılaşmamızdan bu yana çok değişmişti; bana karşı düşmanca davranmayı, beni gücendirmeyi ya da benden kaçmayı bırakmış, bana karşı kendini savunmayı, beni savaşılmaması gereken bir tehdit ya da kendisiyle *femme fatale* oynanacak bir embesil olarak görmeyi bırakmıştı. Benimle konuşmayı, bana kendini anlatmayı, gözyaşlarını ve duygularını göstermeyi öğrenmişti; sık sık bir bankta oturduğumuzda - bizim bankımız, sümbül çalılarının arasında yer alan tek bank -

Kulaklıklarından birini takıp bana Bright Demons'ın müziğini - ne yazık ki kulak zarımda uğuldayan *çocuk* sesiyle - ya da en sevdiği sanatçıların şarkılarını çalardı. Gençlik zevkleri şaşırtıcı derecede çeşitliydi: Beatles ya da Queen gibi benim en iyi bildiğim gruplardan, benim kuşağımdan çok uzak bir kuşağın gelecek vaat eden gruplarına kadar uzanıyordu, bu da onlara burun kıvırmama neden oluyordu. Onun bazı küçümseyici sözlerine katlanmak zorunda kalmam neredeyse kaçınılmazdı: *'Efrem, sen yaşlısın. Hadi ama... Onları hiç dinlemedin mi? Modernleşmen lazım. Tamam, sana kişisel bir çalma listesi yapacağım, böylece yanında olmadığım zamanlarda beni düşüneceksin.*

Günün her saatinde onun zihnimde titreştiğini duymak için bir şarkı listesine ihtiyacım olmayacağını ona kim açıklayabilirdi?

O haftalar boyunca sık sık cep telefonundan bana baştan çıkarıcı küçük mesajlar atıyor ya da gece geç saatlerde kabus gördüğü için beni arıyor ve sesimi duyar duymaz hıçkırarak ağlamayı bırakıp sakinleşerek beni özlediğini itiraf ediyordu. Onun söylediği basit, sıradan bir cümle göğsümü girdaplı, çelişkili hislerle doldurdu. Liliane'a karşı duyduğum suçluluk duygusu ile bu küçük kızın bana verdiği mutluluk arasında gidip gelirken başımın bir kasırğa gibi döndüğünü hissederdim. Bazen uyuyana kadar onunla telefonda kalır ve ancak huzurlu bir uyku çekmesini sağlayacak kadar sakin nefes aldığından emin olduğumda telefonu kapatırdım. Aramızdaki mesafenin, dünyanın en kasvetli karanlığında, iki farklı sınıra gönderilmiş sürgünler olarak yaşamamanın gerçekliğinin bana en ağır geldiği anlar bunlardı. Lili yanımdayken beni daha ısrarla aradığında onu görmezden gelmek bir yana, onu kucaklayamadan teselli etmeye bile alışık değildim.

Peki ya karımın yatakta beni okşama girişimleri ve benim onun şüphelerini uyandırmadan onu tatmin etme çabalarım?

Evlilik dışı bir ilişkide erkeğin iki korkunç aşamadan geçtiğini bilmelisiniz: karısını sevgilisiyle aldattığının farkında olduğu birincil aşama ve sevgilisini karısıyla aldatmaya başladığı ikincil aşama. Kısacası, durum tersine döner ve göçmen kuş - çok cömert - artık nasıl çıkacağını bilemediği bir kısır döngünün içine düşer.

Asıl zorluk, eve gelir gelmez, birkaç saat önce Dorothea'nın ereksiyonunu **t e l a f i** etmekten zevk aldığı halde, onunla sevişmek için istekli olduğumu göstermek zorunda kalmamdı.

Küstah göz kırpmalarından biriyle kışkırttı - avucunun içinde tutarak ya da diz çökerek önerdi. Benim tadımı ölümüne sevdiğini ve onu ironik bir şekilde reddettiğimde sinirlendiğini keşfetmişim.

Bu bağlamda, küçük kızımın sık sık beni memnun etmeyi sevdiğini, ancak karşılık vermeme izin vermediğini fark etmişim. Samimi anlarımızda, onu tatmak için kalçalarının arasına inmek istediğimde, Dorie geri çekiliyor, dikkatimi dağıtmak için mantıksız bahaneler uyduruyor ya da bir şeyden utanıyormuş gibi omuzlarını silkiyordu. Bu isteksizliğin nedenini anlamıyordum, çizgiyi çoktan aşmıştık, bu yüzden onun tuhaf davranışını muhtemelen bedenle ilgili bir güvensizlikle ilişkilendirdim.

Bunun kanıtı olarak size bir akşam neler olduğunu anlatayım....

Mesai bitiminde Dorothea ile batı kanadındaki çalışma odamdaki kanepeye uzanmış, günü nasıl geçirdiği ve Nina ile yaptığı görüşmenin nasıl geçtiği hakkında sohbet ediyorduk. Küçük maymun önümde kıvrılmıştı, yan yatmıştı, kolumu beline dolamıştım ve yüzünde son derece sevimli ve rahat bir ifade vardı; saçlarını okşamayı seviyordum ve o da bunu yapmama izin vermeyi seviyordu.

"Ne zaman evde olursun?"

Dönüş zamanımı az çok biliyordu ama onunla ne kadar kalabileceğimi görmek istiyordu.

"Yarım saat içinde."

"Ve beni arayacak mısın?"

"Lili uyuduktan sonra. Seni her gece arayacağım," diye hatırlattım ona, ama artık sabahları ilk, geceleri de son düşüncemin o olduğunu eklemeyi.

"Yapmak zorundasın," diye alay etti küçük serseri, o boyun eğmez ses tonuyla bana dayatılan emirlerden ne kadar nefret ettiğimi çok iyi biliyordu.

"Um... 'yapmalı'?" Onun küçük oyununu oynadığımı düşünmesine izin verdim ve bir elimi başının arkasına koyarak onu kendime çektim. "Peki bana ne vermen 'gerektiğini' biliyor musun?" Sanki büyülü bir parçacıkmiş, zamanı donduran ve dünyayı ebediyen değişmez kılan doğal bir büyüünün içinde kendimi kaybedene kadar boş boş dolaşabileceğim bir kır yoluymuş gibi dikkatle ağzına baktım.

Kıkırdadı, bir bacağını kalçama dayamak için kaldırdı ve kasıklarına sürtündü. "Öpücük mü?"

"Bir şeker," diye alaycı bir şekilde cevap verdim ve bu arada küçük afacan pelvisini bana karşı çok yavaş hareket ettirmeye başladı.

"Sana nasıl şeker verebilirim?" Sert ve sabırsız bir şekilde çatlağa bastırıp etli kenarlarını yaran çıkıntıma yavaşça sürtünürken nabzının arttığını hissettiğimde bile nefesini tuttu. "Bende yok."

"Ya sana verirsem?" Parfümünün üzerime sinmiş olması, kalçasının beni hapsedmesi ve iki azgın çocuk gibi zina yapmak için birleşen cinsiyetlerimizle aklımı başımda tutmak için mücadele ettim.

Dorothea garip bir sarsıntıyla soluk alıp verirken sanki bacaklarının arasında bir şey onu gıdıklıyormuş gibi bacaklarını kapatmaya çalıştı. "İsteğinizi geri çevirirsiniz," diye yanıtladı kuşkuyla.

Sesi daha alçak ve baştan çıkarıcıydı; pire beni zayıflatmak, yok etmek, becermek için çalışıyordu ama ben kontrolü elimde tutmaya çalışıyordum.

"Ya da sana yardımcı olur."

"Ne diyorsun sen Efrem?"

O sırada pantolonumun cebinden bir şeker çıkardım, belli ki paketlenmişti ve burnunun önüne koydum; komik bir şekilde gözlerini şaşkınlıkla ve sarı kaşlarını kırıştırdı.

"Ne olmuş yani?" Kendini doğru kararlılıkla uyguladığında oldukça zekiydi, ancak erosun ateşine kapıldığında - özellikle de benim yanımdayken - sezgisel yetenekleri hazır olma halini kaybetti.

"Şimdi sana bunu bana nasıl sunabileceğini göstereceğim." Diğer kolum başının altında olduğu için biraz zorlanarak topu açmayı başardım. Dorie'nin göz kapakları daha önce hiç bu kadar renkli, cam gibi bir top görmemiş bir çocuk gibi merakla açıldı; muzip bir gülümsemeyle, uzun, derin ve küstah ön sevişmemizden dolayı hâlâ kızarmış olan dudaklarına yavaşça sürtmeye başladım. İçgüdüsel olarak onu yalamaya çalıştı, ama hemen tatlıyı çenesine doğru hareket ettirdim, eğriliğini takip ettim. Onu boynu boyunca daha da aşağı yuvarladım. Nefes alış verişini yoğunlaştı, göğüsleri dar bluzdan filiz gibi çıktı, meme uçları iki keskin küçük taş gibiydi; kirpiklerini indirerek, kuklacının elleriyle tuttuğu, bebeğimin yumuşak karnında külotunun eteklerine kadar kayan bilyenin yörüngesini takip etti. Bir saat önce içinde görüldüğü eteğini çoktan açmışım, beni memnun etmek için yarı çıplak kalmasını emretmişim, aksi takdirde disiplinsizliğinin sonuçlarını zaten biliyordu.

"Burada bir engel var. Ya onları çıkarırsın ya da ben yırtarım," diye onu uyardım, siyah külotu kastederek. Küçük kızım -her zamanki gibi sabırsızdı- iki başparmağıyla kalçalarının lastiğini bağladı ve dizlerini bükerek kumaş parçasını ayak bileklerine kadar kaydırıp ve duyusal olarak çivili ayaklarından kaydırıp.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu umutla, genç kirazları göğsüme yapışmış, en az kendisi kadar umursamaz bir halde. O kadar teslim olmuştu ki, kırsal bir tanrıça görüntüsüne benziyordu. "Benimle seks yapacak mısın?"

"Hayır." Onu sırtüstü yatmaya davet ettim, üzerine tırmandım - hala giyinikti - onu ezmeden.

Dorie alt dudağını ısırıp ve düğmeleri açık gömleğimin içine baktı, göğüs kafesine bir öpücük kondurmak için eğildi ve küçük elleri kalçalarımı okşamak için aşağı uzandı. Bazen onun benim için fazla şefkatli olduğunu düşünüyordum, oysa ben agresif okşamaları, cezayı, kanı ve boku tercih ediyordum. Onu incitmemek için bir dirseğimin üzerinde durdum ve sağ avucumla şekeri kasıklarına doğru yönlendirdim.

Dorie niyetimi anlamak için merakla nefes aldı. "Aklında ne var?"

"Bir oyun."

"Sadistçe bir oyun mu?"

Küçük maymunum sevgililerimin deliklerine kaç tane ıvır zıvır soktuğumu bilmiyordu ama onunla asla bu kadar düşüncesiz olmayacaktım. Ona sadece *Himeros*'a ait olmadığını ve doğasında bir tür mazoşizm olmasına rağmen diğerleri gibi aşırı bir mazoşist olmadığını kendime hatırlatmak için bakireymiş gibi davrandım.

"Eğlenceli bir oyun... senin için." Bu harika vücudu kucaklamayı, ona boyun eğdirecek kadar ileri gitmeyi ve aylardır bana eziyet eden fantezileri gerçekleştirmeyi hiç ummamıştım. Ona bu kadar yakinken, şehvet dolu coşku dikenli telleriyle kaslarımı sıkmasını diye titrememi engelliyordum. Ona dokunmak, aynı anda milyarlarca ölümü deneyimlemek, imkansız bir aşkın geçiciliğinde zihnimle birlikte boğulmak ve çürümek gibiydi. Yine de o sonsuz anlarda Liliane yanan bir iskelete, Joël musallat olan bir hayalete ve ben de ne zaman küçük kız elime geçse penisimin tıkanmasına ve haşlanmasına engel olamayan bir serseriye dönüşüyordum.

'Zaten biriyle yaptın mı? Aslında, biliyorsun... Bilmek istemiyorum,' diye kıskançlıkla yüzüme homurdandı.

"Aslında, sana söylemeyeceğim, seni işgüzar çocuk." *Lanet olsun, hepinizi yerim.* "Şimdi rahatla."

Uzun kirpiklerini kırıştırarak aşağıya bakmaya çalıştı. "İstemiyorsun..."

Benim gibi bir adamın sapkınlığına karşı hazırlıksızdı ama şekerle klitorisine masaj yaparken nefes nefese kaldığını, yanaklarının zarif bir şehvetle parladığını ve gözlerinin arzudan sulandığını anladı. Hızlı bir hareketle tırnaklarını enseme geçirdi ve dilini yavaşça alt dudağının üzerinde gezdirdi, zaten yanan şehvetle alevlenmişti.

"Sana ne yapacağımı biliyor musun?" Kulağının yanına eğildim ve sakalımı çenesine sürtmeye başladım. "Sana istediğim gibi 'şarkı söyleteceğim'." Onu parmaklarımın arasında sıkıca tutarak, meyveli küreyi daha aşağıya, seksinin yumuşak çizgileri arasına yönlendirdim. Nazik bir baskıyla kenarlarını sert, camsı yüzeyle hafifçe profillendirirken açıldıklarını ve açıldıklarını hissettim. Dorie ona ne yapmak üzere olduğumu hâlâ tam olarak anlayamamıştı, şimdi ulaştığımız anlayış ve güvenden cesaret alarak devam etmeme izin verdi ve şekerli ağzına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğilerek *bonbonları* etinin içine ittim ve bacaklarının kalçalarımın doğru kasılmasına neden oldum. "Şşş... içinde kaybolmayacak kadar büyük," diye korkunç sadist bir ironiyle ona güvence verdim.

Dorothea, tam da tahmin ettiğim gibi, hesaplı sözlerimden etkilenerек kıpırdanmaya başladı. Onu korkutmak beni eğlendiriyordu. "Nasıl... nasıl..."

"Onu nasıl alacağım?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Cerrahi forseps ile.

Bu bana çok açık görünüyor."

"Oh, kahretsin." Küçük kızım bayılmanın eşiğindeydi. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Alternatif olarak..." Sevimli bir surat ifadesiyle gerilmiş etli ağzını emdim, sanki taze bir çilekmiş gibi dikkatle kemirdim. "Onu çıkarmanın en iyi yolu bana sunmaktır, sana daha önce de söyledim."

"Ben..." Dorie bir an için bakışlarını tavana çevirdi, kim bilir hangi eksikliklerden dolayı sıkıntılıydı. "Kimseye asla izin vermem."

"Andrew bile mi?" Şaşırmamam gerekirdi.

Bırakın o *çocuğun* bir kadını nasıl tatmin edeceğini bilmesini, o sadece alkol ve geviş getiren otlar içinde otluyordu - bu konuda belirli bir brokardo yok, *Lesern*'im, yorumlamakta özgür ol...

"Kimseye Efrem." Bana bakmak için geri döndü ve şafak odanın her tarafına yayıldı, kalbim mücevherlerle süslendi, ruhumu altın frizlerle süsledi. "Bu çok mahrem. Birinin... şey, birinin..."

"Seni yalamak istiyorum, Dorie. Her yerini." Boynunu öptüm, köprücük kemiğine kadar indim. "Göbeğinden başlayarak, ıslak shaftından geçip kışına kadar." Kollarımdan destek alarak çıplak karnına doğru ilerledim ve dudaklarımı çukurlaştırmış göbeğinin etrafına sürttüm.

Veledin tüyleri şimdiden diken diken olmuştu, koşuşturuyor ve biraz da sarhoş bir şekilde kıkırdıyordu. "Oh Tanrım."

"Aman Tanrım'," diye azarladım onu eğlenerek. "Bak sana ne yapmak üzereyim..."

"Efrem!" Otoriter ses tonumu taklit etmeye çalıştı, sesi tehditkâr olmaktan çok komik çıkıyordu.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde bana başka bir şey sormayacaksın, değil mi?" Çoktan yüzümü örtülmemiş mahremiyetin üzerine indirmiştim. Görmüştüm, dokunmuştum, kirlenmişim ama hiç tatmamıştım. Derinden etkilenerek, tümseğin üzerinde yeniden büyüyen sarı kabarıklığı, pembe kabarıklıkların tepesinde çoktan dikilmiş olan et pistilini, nemle parlayan vulvayı ve aşağıda, açık girişten utanmadan çıkan tatlılığın karamelize olmuş sırtını gözlemledim.

"Hayır, çünkü kaybedeceğimi zaten biliyorum."

"Aynen öyle." Başka tarafa bakmadım. Kalçalarına yük olmamak için kendimi rahat ettirdim - neyse ki kanepe ikimiz için de yeterince genişti - ve onu yatıştırmak için leğen kemiğinden kaburgalarına kadar okşamaya başladım. O kadar küçüktü ki sadece kollarımı uzatarak vücudunun her köşesine ulaşabiliyordum.

"Şimdi uslu dur."

Dorothea utancını gizlemek için avuçlarını yüzüne kapattı. "Utaniyorum."

"Benimleyken utanacak hiçbir şeyin yok. Asla." Karnının alt kısmını öptüm, kadifemsi teninin kokusunu içime çektim ve burnumu kasıklarının üzerinde gezdirdim, çekici dişiliğinde durakladım, hazırdım. "Şimdi uslu ol."

Sanki bir rüyaya dalmış gibi klitorisimi dişlerimin arasına aldım ve emmek için dudaklarımın arasına sardım. Dorie başını eğdi ve bana doğru yaklaştı,

Ağzımın onun hassas sinirleri üzerindeki sıcak ve beklenmedik hissiyle irkildi ve hemen gevşedi, dizlerini bir kelebeğin açılmış kanatları gibi yaydı. Nazik ve ısrarlı alıştırılmalarını, onu gürültülü bir şekilde inletmeye başlayan küçük kısıkaçlarla değiştirdim. Kasları heyecandan gergindi, artık başlangıçta onu saran korku yoktu, ama çığlık atmasını ve stüdyomda yaramaz bir şey yaparken yakalanma riskine maruz kalmamızı önlemek için - kapıyı kilitlemiş olmama rağmen - bir elimle külotunu almak, buruşturmak ve dişlerinin arasına sokmak için eğilmek için özenli alayımı durdurdum. Ona karşılık verecek zaman bile tanımadım; çaresiz ve hoş bir teslimiyetle, Dorie doğaçlama tıkaçı her zamanki meydan okuyan tavrıyla karşıladı. Eğer onu konuşmaktan mahrum etmeseydim, bana en rezil küfürleri savuracaktı ama ona sessiz kalmasını işaret ettim, böylece bizi hiç de *oral* çiftleşme eyleminde bulunmayan gıdaklayan bukalemunlar olarak kamufle etme ihtiyacını hissedecekti - şimdi icat edilmiş bir deyim.

Kız suskun ama hala yanıyor ve ateşliyen görev yerime dönerek, rengi çoktan beyaz leylak pembesinden kan kırmızısına dönmüş ve taç yaprakları gittikçe daha fazla açılmış olan mahrem çiçeğini yalamaya devam ettim. Dilimin ucuyla vulvasını yaladım ve tıkanmış açıklığa inerek, fiskelerimin itmesiyle kendi etrafında dönerek ona tatlı bir iç zevk veren şekeri gıdıklamaya başladım. Dorothea'yı hayranlıkla seyretmek için başımı kaldırdım, o ise ağız dantellerle dolu, kendinden geçmiş, şok olmuş ve tamamen büyülenmiş bir halde bana bakıyordu. Tükürüğüm zonklayan büyük dudaklarını ısıtmaya ve nemlendirmeye devam ederken -önce bir tarafını, sonra diğerini, ateşli bir kanatçığı hariç tutmadan-, vajinasını evrenimin merkeziymiş gibi çevrelemeye ve üst düğmeyi aynı anda hem sert hem de yumuşak bir şekilde emmeye ve okşamaya devam ederken, o kopuk kopuk sesler, tükürüğe bulanmış heceler mırıldanıyordu. Küçük sinir düğümüne odaklanmaya devam ederek, işaret parmağım ve orta parmağımla perine bölgesini okşamak ve başparmağımla küçük topa dokunmak için bir avucumu kalçalarının arasına kaydardım.

Dorie kalçalarını sallayarak yüzüme daha cesurca bastırdı ve ben de onu kışkırtmak için bir an durakladım. "Devam etmemi istiyorsan başını salla."

Küçük kızım kol dayanağını tırmaladı ve dirseğinin kıvrımıyla şakağını eğdi, nefessiz ve neşeliydi. Altın sarısı saçları bir yıldız yağmuru gibi yüzünün kenarından aşağı dökülüyordu. Başını salladı, dişlerini kapatmamaya zorlayan külotunun kumaşını nemlendirdi. Çok sevimliydi. "Benim pis küçük denizkızım olmak hoşuna gidiyorsa bir tane daha al." Dorothea göz kapaklarını sıktı, gezegendeki tüm havaya ihtiyacı varmış gibi göğüslerini şişirdi ve kendini beğenmiş bir sırıtışa benzeyen bir şey çizerek tekrar başını salladı. "Beni daha derinden hissetmek mi istiyorsun? Seni dilimle becermemi ister misin?" Klitorisine üfledim, kokusunu içime çektim ve bir parmağımla dairesel hareketlerle okşadığım arka halkasına doğru ilerledim. Leğen kemiğini oynattı, bacaklarını ayırdı ve beni daha fazla durmamaya davet ederek kavis çizdi. Zımnı isteğine karşı gelerek geri çekildim, ağzımı kasık ve kalçanın birleştiği yerde gezdirdim, titremeleri, beklenti soluklarını ve tatlılığın kapladığı kıvrımlardan damlayan opalin damlalarını hayranlıkla izledim. Dorie sıcak nefesimin yaklaştığını hissetti, çok yaklaşmıştı ama istediği yerde değildi ve vücudu gerildi ve hayal kırıklığıyla sarsıldı. Sonra, onu en aşırı şehvetin yokuşundan aşağı indirmek için, şekere geri döndüm, açıklığın her tarafını yaladım, sonra bir işaret parmağımla içeri kaydardım, büküm ve dudaklarımın arasından kaydırmak için topu dışarıya, kendime doğru ittim.

Dorothea gözlerine inanamıyormuş gibi heyecanla her hareketimi izledi. *Bu* arada, erkekçe bir mızımızlanmayla, aromasıyla emdirilmiş *bonbonun* şimdi ne kadar güzel olduğunu ona gösterdim; dişlerimin altında ezdim ve yedim, ardından kendimi dilimi zorlayarak soktuğum -sonunda serbest kalan- geçide adadım.

Başparmağımla klitorisine işkence ederken ve daha iyi uyarılmasını sağlamak için burnunu hemen aşağıya bastırıp yukarı iterken, ben ona, çilek tadındaki tatlı genişlemiş etine batarken, pestiferim sarsıldı, tırnaklarını kolçağa batırdı. Dorie başını dizlerimin arasına kapattı ama ben onu daha rahat yalayabilmek için kalçalarını omuzlarıma koymayı tercih ettim. Kalçalarından tutarak pelvisinin sürekli sarsıntılarını yatıştırdım. Yeni keşfettiğim şehvetin içinde dönmeye devam etmesini sağlamak için göbeğini ya da göğüslerini okşadım, merkezini öperken, onunla flört ederken ve onu becerirken onu kenara daha da yaklaştırdım. Ucu hızlıca, dairesel ve dikey yönde, yumuşak vuruşları ısrarcı bir şiddetle değiştirerek hareket ettirdim. Küçük kızın nefesi kesildi,

Başını salladı, pelvisini kaldırdı ve kendini ağzıma sürttü, vajinası beni içine çekip dilimin etrafında ritmik bir şekilde titreşirken külotunu dişlerinin arasında sıktı. Ancak, zevkin doruğuna ulaşmadan önce durdum ve zaman kaybetmeden onu kalçalarından yakalayıp yüzüstü çevirdim.

Bu onun ilk oral seksiydi ve ben bunu özel kılmak istedim....

Ayak bileklerini havada sallayan Dorie yüzünü çevirip baktı - her zamanki meraklı küçük maymun - ve ben de ustaca manevralarla poposunu kaldırarak onu dört ayak üzerine yatırdım, böylece tamamen emrime amade oldu.

"Efrem..." diye seslendi bana kararsızca, külotunu ağzından çıkardıktan sonra, niyetimi yeniden değerlendirmemi sağlamak için.

Hepsini tadacağımı tahmin ediyordum çünkü o aylar boyunca yapmayı hayal ettiğim şey buydu. "Baş aşağı. Kıç yukarı. Ve hepsinden önemlisi... tadını çıkarın." Ben de öyle yapardım çünkü bu ön sevişme değildi ve hepsi bundan yararlanmıştı. Size yatakta titiz bir adam olduğumu söylemiştim, bu yüzden bazı sapkınlıklara birkaç sevgiliye izin vermiştim ve pirem de şanslı olanlar arasında olacaktı.

"Biliyorsun..." Dorothea kalçalarını sıkarken ben eğilip bir önceki şaplaktan kalan morluklarına bir öpücük kondurdum. "Hiç bu noktaya gelmeyeceğimize inandım mı? Senin asla bırakmayacağına?"

"Şüphelerin mi vardı?" Çekingen tavrıyla ona bu kuşkuları ben aşılamıştım ama sonunda artık rol yapmama gerek kalmamıştı. "Senin her parçandan etkileniyorum, en az görünen ya da algılanabilir olanından bile. Başını eğ dedim." Ve o bana itaat ederek yanağını kanepeye dayayıp sinirli bir kız öğrenci gibi işaret parmağının tırnağını kemirirken, başparmaklarımla kalçalarını ayırdım ve onu aşağıdan perine bölgesine kadar yalamaya devam ettim, tekrar aşağı inerek utanmazca onu tekrar işgal ettim.

Beni durdurmak için istemsiz bir dürtüyle öne doğru eğildi, ama kısa süre sonra yüzüme doğru uzandı ve sırtını eğerek kendini yavaşça bana doğru itti.

Aferin kızıma.

Seni böyle istiyorum - bilinçli ve pervasız, ağırbaşlı ve kirli, inleyen ve parlayan.

Kendinden geçmesine izin vermek için bir parmağımı onun yalnız küçük deliğine soktum, sevgili küçük serçemiz ve amcığının ırzına geçmeye devam ettim - onlara iki isim vermenin ne kadar yararlı olduğunu görüyor musunuz? - ve Dorothea

Daha fazla nakille nefesim kesildi, ılık atma dürtümü bastırmak için elimi azıma götürdüm, aksi takdirde keşfedilecektik. Susuzluğumu acı tatlı ambrosia ile giderdim -onun - ve benden önce kimsenin düşünmediği o sıcak yumuşaklıkta dolaştım ve dolaştım; şehvetli bir lanet gibi, ona kapalı bir sessizlik içinde hükmederken lezzetli bir tutkuyla parlamasını sağladım.

Küçük keratam titriyor ve ıslanıyordu.

İşaret parmağım ile dar deliğine girdim, ikiz çerçevelerin loşluğunda döndürdüm, sonra avuçlarımla yokladım, sıktım ve birbirinden ayırdım, bu arada - samimi bir duygu ve bağlılığın netliğinde - sadece dilimle değil, kalbim ve ruhumla amına batmaya devam ettim.

Ve ocuk beni çağırıyor, adımı fısıldıyor, durmamam için yalvararak huzursuzca sallanıyordu.

Titreyen dizleriyle uyluklarını araladı, göz kapaklarını kapattı, ağzını sonuna kadar açtı, sonra ısırdı ve ndeki sığınakta dilini, arkadaki sığınakta ise parmak kemiklerini mest olmuş bir şekilde karşıladı.

Bir an için gözlerimi kapıya çevirdim ki birinin ayak seslerinin yaklaştığını duydum, ardından Adrian'ın sesi iki ya da belki üç kez sertçe vurarak içeride olup olmadığını sordu.

Tabii ki varım, ama düşündüğünüz yerde değil... meslektaşım.

Uygunsuz alaycılığımı saklayarak dudak büktüm.

Dikkatle baktığımda, birisine dönüp eve gidip gitmediğimi sorduğunu fark ettim - saat yirmi bir falan olmalıydı -; muhtemelen olumlu bir cevap aldı ve kim bilir neler geveleyerek uzaklaştı.

Neyse ki kilidi kapatmam konusunda önceden uyarılmıştım, böylece Dorothea ellerinin üzerinde dinlenmeye devam ederken ben de vajinal ve sfinkter muayeneme devam edebildim - oh, ne kadar profesyonelim - yanağı yastığa gömülmüştü ve zihni erotik bir hayal dünyasında dolaşıyordu. Bulunduğum yerden yüz ifadesini göremiyordum, sadece hayal edebiliyordum: Sanırım aldığı ıslak, şakacı pcklerden çok ama çok memnundu ve dilini bana doğru şaklatırken yaşıdığı kasılma da bunu doğruluyordu.

Çok yakındı.

Neredeyse uçuyordu... benim tatlı sinek kuşum.

Duvarlarının beni sarmaladığı ve serbest bıraktığı tüm spazmlar, yakında işkencem altında parçalanacağını öngörüyordu. Kanatlı, göksel bir varlık gibi, açgözlü bir şehvet, ateşli bir baygınlık, insani bir sefahat arayışı içinde hareket ettiğim kutsal bir tapınaktı.

"Efrem..." diye şaşkınca soludu, saçları karışmıştı ve sırtı terliyordu, ama ona huzur vermedim.

Onu kucaklamaya, içine girmeye, öpmeye, orgazmın eşiğine kadar kovalamaya devam ettim: zevk rüzgârının şiddetlendiği, en mahrem noktaların kavurucu bir pembeye dönüştüğü, duyuların göz kamaştırıcı ışıklar gibi yandığı, uzuvlarından ürpermelerin geçtiği yerde. Su, bal, nektar - sapkın okşamalarımı şımartarak - sıcak kıvrımlarından damağıma döküldüğünde, yakıcı bir çılgınlığa kapılmış bir günah tanrıçası gibi her şeyi kasıldı. Elinin tersini ısırdı, tutkulu sesler çıkardı, kalçalarını oynattı, poposunu öfkeyle yüzüme çarptı, sonra durdu, ilahi bir duygusallıkla, masum bir zarafetle zonkladı, ahlaksızlık onu kucakladı, alçakgönüllülük kaçtı ve zevk her yerde bir kıyamet yarattı.

O anda yere yığıldı, yorgun ve tatmin olmuş bir halde bacaklarını açarak uzandı ve ben de kulağına gülümseyerek üzerine uzandım. "Tadın düşündüğümünden daha güzel, ufaklık."

Dorie'nin nefesi kesilmişti, yanakları sıcaktı ve göz ucuyla bana bakarken dudaklarını sinsi bir gülümseme süslüyordu, nefis bir şekilde utanmıştı, bu yüzden omzunu, kürek kemiğini öpmeye ve boynunun arkasına geçip kemirmeye karar verdim. Kıkırdadı, çok fazla kıkırdandı ve bilinçsizce çıplak kalçalarını pantolonumun kasıklarına sürttü, bu da hafif bir hayal kırıklığı çılgılığı atmama neden oldu. Ne kadar gergin olduğumu fark etti - ona dokunduğumda hep gergin olurum - ve bir elini bedenlerimizin arasına sokarak, aynı işkenceye karşılık vermek niyetiyle sertliğini küstah parmaklarının arasında kavramak için leğen kemiğimi dayadığım sırtının dibine doğru kaymasına izin verdi.

Kaprisli çocuk!

"Kıkırdama," diye azarladım onu, dirseklerimin üzerinde kendimi destekleyerek. Onunla dalga geçmek istiyordum ama içimi kemiren arzusunun patlamasına izin vermek için doğru yerin burası olmadığını biliyordum.

Dorie açık avucunu, her sefil iç çekişte acısı daha da artan kederli sinire sürtmeye devam etti. "Senin vücudun

Aynı fikirdeyim, *doktor...*"

"Yapmayacağım." İsteksizce, onun küstah dokunuşundan uzaklaştım, yanına, arkalığın ve memnuniyetin altın sisi ile örtülmüş hassas küçük bedeninin arasına kaydım. "Burada rahat değilim."

Kalçaları hâlâ açıkta, yüzüstü yatan Dorothea bana doğru döndü ve sanki gerçekliğimizin aldatmacalarına ait olan her şey artık onu ilgilendirmiyormuş gibi bitkin, hülyalı ve uzak bir şekilde bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendimi tamamen senin istediğin şeye teslim etmek..." Kadınsı kokusu midemi istila ederken ensesindeki terli saçları okşadım ve ona sahip olma açlığını kabarttım. "Bu duvarların dışında seninle birlikte olmaya ihtiyacım var."

Bakışlarını ağzıma indirdi, yüz ifadesi bir öpücükle yok edeceğim hüznü bir esintiyle örtülmüştü. "Ama yapamayız."

"Evet, yapabiliriz." Boynuna doğru eğildim ve dudaklarımı muzip bir şekilde boynunun üzerinde gezdirdim, burnunun kırışmasına neden oldum, sonra titredi ve gülümsedi. *Ne kadar güzeldi benim küçük kızım, mutluluktan parlıyordu.* "Lili Paris'e bir uçuş ayarladı, gününü tam olarak hatırlamıyorum. O gider gitmez benimle vakit geçirebilirsin. Herkesten uzakta."

Kızarmış yüzünde meraklı bir parıltı belirdi. "Sadece sen ve ben mi?"

"Sadece sen ve ben," diye onayladım, her hezeyanımı trajik bir mutlulukla örtmeyi başaran, hâlâ tahrik olmuş bedeninin simyası beni ele geçirmişti; bu aptalca adım beni doğrudan ölüme götürecekti. "Buna hazır mısın?"

"Ve sen soruyorsun?" Sevinci, göğsümde büyüyen bir aşk köpüğü gibiydi, her türlü yavan, rasyonel direnci yok edene kadar. "Aylardır seni bekliyorum Efrem..."

Öte yandan ben, ömrümün sonuna kadar seni beklerdim, küçük maymun.

Belki de o fırtınalı dönemde yaşadığım psikozu sadece kalbinde aynı yarayı taşıyan, aynı acıyı yaşayan, aynı çaresizliği hissedenler anlayacak; diğerleri her şeyi sadece önemsiz bir fiziksel çekime, sadist bir erkekle mazoşist bir kız arasındaki boş ilişkiye indirgeyecek, çünkü herkes ahlaki, sağlıklı, mantıklı ve açıklanabilir bir aşktan başka bir aşkın somut varlığını kabul etmeyecek.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, bununla ilgili bir sorunum yok.

O genç kızın her öpücüğünde kemiklerimi ç ü r ü t e n zehri ve onu arzulama çılgınlığından kaçmanın imkansızlığını çok az kişi anlayabilir

Her zaman yenileri, her şeyi tehlikeye atarak: hayatımı, evliliğimi, mesleğimi, beni bile korkutacak kadar açık ve kurnaz bir farkındalıkla.

Çok az kişi gerçekten *hasta* olduğumu ve deforme olmuş ruhumu şekillendiren, onu iyileştiren ve içinde büyüdüğü bataklıktan kurtaran kişinin o olduğunu kabul edebilirdi.

Çok az kişi kutsal olanı profan olandan ayırabilecektir çünkü sadece birincisinin var olduğuna, ikincisinin olmadığına inanmaktadırlar.

Aksine, ikincisini en kötü türden bir suçmuş gibi kınamaktadırlar.

Ve biz kutsal aşktık. Tanrılara karşı dürüsttük.

Ama hukuk için, toplum için, kaderin kendisi için yanlış.

Cesur ve huysuzduk, şehvet düşkünü ve aşktık ama kaderimiz çoktan yazılmıştı.

Çoktan seçildi.

Ve ne sen ne de ben, küçüğüm, kendimize verdiğimiz her anın geçiciliğinde kendimize sonsuzluk vaat etmekten başka pek bir şey yapamazdık.

En azından orada birlikte kalabilirdik.

En azından orada... benimle kalırdın.

11
Thea

*Artık benim bir parçam olmadığında,
Senin hatırandan birçok küçük yıldız
keseceğim, o zaman gökyüzü çok güzel olacak
tüm dünya geceye aşık olacak.*

WILLIAM SHAKESPEARE

BİR AY.

Ben'in Efrem'in küçük kardeşi olduğunu öğreneli bir ay olmuştu ve o zamandan beri çok şey değişmişti.

Sonunda ruhumun karanlığında yürümeyi.... karanlığım ile dans etmeyi ve dürüst olmayı öğreniyordum.

Düşündüğüm kadar kötü değilmiş.

Dr. Ruiz'le görüşmeler işe yarıyordu.

Breakthrough olarak da adlandırılan PI yöntemi ile bilinçaltımı çevreleyen duvarı kırmayı başardı, en derin duygularım ile bilinçli olarak bağlantı kurmamı sağladı ve gerçeğin ortaya çıkmasına izin verdi.

Kendime döndüğüm anı tam olarak hangi günle ilişkilendirdiğimi bilmiyordum, yine de yaşadığım en güzel deneyimlerden biriydi: yaşlı Thea'ya yaklaşmak, onunla konuşmak, ondan bana elini uzatmasını istemek, çünkü bu ona yardım etmek için doğru fırsattı.

Bize yardım etmek için.

Her zaman reddettiğim ve kendimden uzaklaştırdığım bu *duygu* aslında beni daha güçlü ve daha farkında kıldı. Annemi kaybetmenin acısı hala oradaydı ama ona içimde küçük bir yer, kalabileceği, varlığını kabul edebileceğim ve birlikte yaşayabileceğimiz bir sığınak vermiştim.

Aramızdaki kavga azalmıştı ve hala zaman zaman rekabet etmeye çalışsa da, onu evcilleştirmeyi, savunmalarımı azaltmayı ve özgürleşmenin büyüünün tadını çıkarmayı öğreniyordum; psikologla güvensizliklerim, çeşitli paranoyalarım, bedenimi reddetmem ve yemekle olan karmaşık ilişkim hakkında konuştuğumda kalbimi ısıtan yeni ve beklenmedik bir duygu. Bu anlık bir mutluluktu, ancak her zaman yaptığım gibi görmezden gelmek yerine onu hissetmeyi, hoş karşılamayı tercih ettim.

Doktor, toplantı üstüne toplantı yaparak güvenimi kazanmış ve bu sayede unuttuğum, tadı hala hayatım boyunca hiç yaşamamışım gibi tedirgin edici olan o mutluluğu yaşamam için bana destek vermeyi başarmıştı. Sadece öldüğü gün değil, annemle ilgili güzel anılarıma odaklandım; onun okşamalarını, sesini, öğretilerini, resimlerini hatırladım ve onu hissettim

Onu yanımda, içimde, etrafımda hissettim.

Oradaydı.

Ölümün bile benden koparmayı başaramadığı o tatlı anılardaydı, yazdığım her şarkıda, aldığım her nefeste, hayatın her zonklayışında. Umudun dibinde dinlenen göksel bir gölge gibiydi, gökyüzünde kanatlı serafimlerin arasında dolaşan ve sonra bana geri dönen gezgin bir ruh gibiydi, çünkü bağlantımız dünyevi dünyayı ruhlar dünyasına bağlayan kristal bir köprüydü ve hiçbir şey onu kesintiye uğratamaz ya da bozamazdı.

Onu yıldızların arasında, sinek kuşlarını bulutlara resmederken, fırçasını sıvı ay ışığına daldırırken hayal etmeyi severdim. Minik altın elmaslarla süslü kehribar gözleriyle acının boş simülakrını doldurup canlı tonlarla süslerken onu mutlu hayal etmeyi severdim.

O günlerde gücü beni ıssız girdabımdan çekip çıkardığında oradaydı, aynada kendime baktığımda ve Efrem'e verdiğim sözü tutmak için kendimi gülümsemeye zorladığımda oradaydı ve geçmişin tüm çatlakları arasında, daha az zayıflamış yüzümden beni bugüne ve geleceğe demirlemeye çalışan soluk, uzak bir yaşam şimşegini fark ettim.

Üstelik Efrem'le de işler doğru yönde ilerliyordu; onun sayesinde idimin odalarını açıyor, bilinçaltımı keşfediyor ve kişiliğimi gölgeleyen ne varsa kabulleniyordum.

Daha önce beni hep korkutmuş olan her şeyi ortaya çıkarabiliyordu: kaçtığım o hayvani ve vahşi içgüdüyü, ahlak ile sapkınlık arasında uyumsuzluk yaratan o çılgın ve iğrenç arzuları, Andy'nin bir zamanlar sapkın olarak yargıladığı şeyleri.

Efrem bana kendi sayısız yönünü göstermek için zihnimin derinliklerine iniyor ve bana öğreteceklerini düşündükçe çıldırıyordum. Birbirimizi tamamen çelişkilerimiz içinde anlıyorduk, aynı etten beslenen, aynı ahlaksızlıktan içen ve sağlıklı günah dürtüsünü tatmin etmek için kendimizi talihsizliklerin kazığına atan iki canavar gibiydik.

Korkularımı yok etti, ihtiyaçlarımı bağladı ve fantezilerimi kırbaçlayarak onları canlı ama her şeyden önce gerçek kıldı. Erozyonun, çürüklerin, ateşli dillerin, uygunsuz sözlerin ve şiddetli darbelerin o müstehcen boyutunda mutluydum.

Efrem acımasız bir kral gibiydi, her vıcık vıcık acımın efendisi ve sorumlusuydu, kasları muazzam çizgilerle yontulmuştu, gözleri saldırgan dalgalarıyla beni kamçılaman bir denizdi, dudakları parlak ve alçaktı, altında zincirlenmiş bir kurban gibi inliyordum, sonsuz zevkten bitkin düşmüştüm.

Bedenim onun etrafında genişledi, dokunuşuyla yeniden doğdu, dilinin dayanılmaz hamleleri altında, sert ruhunun kanatları altında titredi ve kalbimin etrafındaki yıldızlarla, göğsüm ağrırken, saçlarım dağılmışken ona gözyaşları, inilti ve bitmek bilmeyen çılgınlık verdim.

Efrem, kaderin bana verdiği en güzel cezaydı.

Başka bir kız olsa, kurtarılması gereken yakışıklı Tenebrous'la birlikte, acı çeken bir peri masalının prensesi olmayı seçerdi. Ben kendimi, satirine yazgılı bir efsanenin nymphet'iyle özdeşleştirmiştim: Tanrı Pan'la yemek yemeyi, avlandığı ormanı şehvetle alevlendirmeyi, sefahat çağlayanlarına dalmayı, kalçalarımın arasında arzulu flütüyle ay ışığında dans etmeyi, kışkırtıcı dizelerinin büyümlü sesinden zevk almayı ve çılgınlığı doğrudan ağzından, zihni tazeleyen ve teni alevlendiren güzel bir şarapmış gibi yudumlamayı tercih ettim.

Birçok kez hata yaptık ve yapmaya devam ettik; gök gürültüsünün kükremesini, Zeus'un ölümcül gazabını, Medusa'nın yılan saçlarındaki yakın tehdidi duymamıza rağmen çılgın yarışımıza devam ettik

Tartarus'a atılacağımızı ve sonsuza dek mahkûm edileceğimizi bilerek azaba doğru.

Yine de yüzümüzde piç bir sırıtışla, üzerimize kanlı ısırtıklar ve tutkulu öpücükler serpilmesinden mutlu, silinmez çiziklerimizi ve cinsel olarak yanmış uzuvlarımızı göstermekten mutlu bir şekilde içeri girerdik.

Yukarıdan, bizim kadar ahlaksız tanrılar bize böyle hayran olurdu: günahkâr bir postla sarılmış, gururlu bir ahlaksızlıkla giyilmiş.

Kefaretten yoksun.

Sonsuza dek tövbe etmeyecek.

Ben'e gelince, dinlenme odasındaki son görüşmemizden beri onu görmemiştim; Efrem operatörlere onu daha dikkatli izlemelerini, nereye giderse gitsin takip etmelerini ve her şeyden önce bana ya da diğer kızlara yaklaşmasına izin vermemelerini tavsiye etmişti. Bana Mitchell'i de kardeşinin korkunç niyetleri konusunda uyardığını söylemişti ve avukat ilk bakışta alaycı bir kıkırdamayla karşılık vermiş olsa da, daha sonra Ben kadar dengesiz bir adamın gerçek tehlikesini değerlendirmiş ve olası bir saldırganlığı önlemek için Efrem'in arkasını kollamayı kendine görev edinmişti.

"Ee, nasıl hissediyorsun?" Juliette yayları gıcırdayarak yatağın üzerine düştü. Ona Efrem'in klinik dışında, herkesten uzakta birlikte birkaç gün geçirmemizi önerdiğini söyledim ve hemen heyecanlandı. Aslında, neredeyse bütün gece endişeden uyuyamamış olan benden daha heyecanlı görünüyordu.

"Biraz gerginim." Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu; gerginliğim, yanıma alacağım sırt çantasına birkaç giysi yerleştirirken ellerimin titremesinden belliydi. İçine fazla bir şey koymamıştım; sadece birkaç değişiklik yapmayı tercih etmiş ve sahip olduğum en cesur iç çamaşırını seçmiştim. Demek istediğim, birlikte geçireceğimiz süre içinde kesinlikle kâğıt oynamayacaktık ve beni iç çamaşırlarıyla görürse kusursuz olmak, beklentilerini karşılamak isteyecektim, her ne kadar bana her zaman onun kirli Küçük Denizkızı olduğumu, güzel olduğumu düşündüğünü, beni düşünmekten başka bir şey yapmadığını, dudaklarındaki tadımı hatırladığını ve yüzüne oturan açık kalçalarımın beni arzuladığını söylese de.

Bu uygunsuz düşünceler karşısında boğazımı temizledim; Efrem sapıktı, *çok* sapıktı ve artık benimle ne yapmak istediğini açıkça söylemekten çekinmiyordu.

"Hayal edebiliyorum, dostum." Juliette elini ağzına götürerek bir kıkırdamayı bastırdı. "Peki ya karısı?" diye sordu merakla.

Efrem her ne kadar öyle davransa da özgür bir adam değildi ve ben de onu köşeye sıkıştırmadan ya da Liliane ile benim aramda bir seçim yapmaya zorlamadan kıskançlığımın bana işkence etmesine izin vermeye devam ettim. Uzun zaman önce belli olmuştu: Benim için Liliane'den vazgeçmeyecekti, özellikle de yeğeninin iyiliği için. Bu yüzden, aşırı gururumun da etkisiyle, artık ona kararından emin olup olmadığını sormuyordum.

"Bana birkaç günlüğüne Fransa'da kalacağını söyledi." Lucky Strike paketini dış göğüs cebime soktum ve fermuarımı çektim.

Juliette düşünceli bir şekilde duraksadıktan sonra başka bir soruyla beni sıkıştırdı. "Ya Joël?"

"Joël büyükbabamla kalacak," diye cevap verdim, giymek için bir çift Converse arıyordum.

"Hımm," diye mırıldandı yaramazca. "Yani Dr. Krugher tamamen senin olacak," diye ekledi daha da böbürlenerek, ona ondan ve onunla birlikte olmaktan ne kadar hoşlandığımdan bahsettiğim zamanlara atıfta bulunarak, o riskli, ahlaksız şekilde bile. Sessizliğimden şüphelenen Juliette yatakta bacak bacak üstüne attı ve bir çocuk gibi ayak bileklerini tuttu. "Hep hayalini kurduğun şey bu değil miydi?"

Sırtımı ona dönerek durdum ve dönerek onun berrak bakışlarıyla buluştum. Ağlak bebek artık benim için bir arkadaş olmuştu. Ona hiç söylememiş olmama rağmen, ona saygı duyuyor ve asla yalan söylemiyordum. Acı dolu bir iç çekişle küçük sandalyeye oturdum ve hazır çantaya baktım. "Evet, ama..." Bir şey beni endişelendiriyordu, adını koyamadığım bir şey, ama bir kaya gibi ağırdı. "Korkuyorum."

Juliette gözlerini kırıştırdı, daha da dalgınlaştı. "Ne yapacağından mı korkuyorsun?"

Başımı salladım çünkü yapacağımız şey çok daha çarpık bir resmin sadece çirkin bir karesi olacaktı. "Hissettiklerimden korkuyorum." Birine anlatmanın bu azabı hafifleteceğini umuyordum. Efrem'e duyduğum muazzam sevgiye daha yok edici bir duygu atfetmeyi kategorik olarak reddediyordum.

Asklepios'ta kaldığım aylar boyunca birçok açıdan iyileşmiştim: büyükannemin ziyaretinden sonra kusturmayı ve müshil almayı bırakmıştım ama yemeğimi doğramayı ya da

Çok fazla kilo almadığımı umarak her Pazartesi kendimi ölçerdim. Vücudum değışmişti, şeklim daha yuvarlak ve daha kadınsı, yanaklarım daha dolgun ve daha parlaktı; bakışlarım yanardöner ışınlarla örtülü rengarenk çiçeklerden oluşan bir bahçeye benziyordu ve beni korkutan da buydu. O bahçede kendimi kaybederdim, arsızca açmış, çiyden ıslanmış korolaların arasında çırpınırdım. Hafif bir zihin ve dudaklarımda alev alev yanan bir sevinçle kendimi orada kaybederdim; kalbimde çarpan yaşama arzusuyla ağaçların arasında koşardım ve aynada üç ay öncesinden farklı bir 20 yaş görürdüm. Değişimim sadece sağlık ekibinin benimle yaptığı mükemmel çalışmadan değil, Efrem'in varlığından da kaynaklanıyordu.

Nadir ve sonsuz bir bahar gibiydi.

Ruhunda bir tarla dolusu siyah menekşe açtırmayı başarmıştı.

Ve yaprakları diğerlerinden farklı olsa bile onları sevmemi sağlamak için.

"Sana söyledim, Thea." Juliette burnunun ucunu sıktı, çıkardığı sonuçtan endişelenmişti. "Eğer aşık olsaydın..."

"Saçmalık yok!" Ayağa fırladım ve ayakkabılarımı aramak için etrafımda dönmeye başladım. Bu kelimeyi duymak ya da Efrem'le olan durumumla ilişkilendirmek istemiyordum. İnkâr ettiği aşkı için acı çekemezdim, onu aşkıma karşılık vermeye zorlayamazdım. "Ben kimseye aşık değilim. Bu benim için yeni bir durum ve bu yüzden nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu duvarların dışında ilk kez yalnız kalacağız."

"Biliyorum." Juliette içini çekti, kendini daha fazla açığa vurmadan sessizce düşündü. İnatçı olduğumu ve fikrimi değiştirmenin kolay olmadığını biliyordu, özellikle de kendimi inançlarımda ya da bu durumda kendim ve Efrem için en iyi olduğumu düşündüğüm şeyde sağlam durmaya zorladığımda. "Sadece yaşamayı düşün Thea. Sana izin verdiği sürece ve yapabildiğin sürece. 'Sonrasını' düşünme. Eğer aşık değilsen, bir ay sonra senin ayrılacağın ve onun karısıyla kalacağı fikri seni korkutmamalı."

Sözleri sırtıma saplanan keskin bir bıçak gibiydi; beni bir yandan diğer yana deldiğini hissettim, öyle ki bacaklarımda üzerinde yalpaladım.

Efrem'i bir daha asla göremeyeceğimi düşünürken, içimde kopan bir fırtına her şeyi rayından çıkardı, dönme dolabımı yerle bir etti, o zarif bahçedeki tüm çiçek tomurcuklarını kökünden söktü, lunaparkımın renklerini söndürdü, içinde yüzdüğüm okyanusun sularını kararttı, içinde yükselmem gereken gökyüzünü yuttu.

Dünya önemsiz küçük bir taşa indirgenmişti. Evren bir mumun balmumu gibi eriyip gitti.

Ve ellerimde küller, boşluk ve ıssızlıktan başka bir şey kalmadı.

Geçmişe, verecek ve alacak hiçbir şeyi kalmamış, karanlık, unutulmuş bir köşede yaşayan, sadece kendisinin ve acının var olduğu, kendisinin ve yalnızlığın, kendisinin ve hastalığının, kendisinin ve annesinin ölümünün var olduğu öfkeli ve güvensiz küçük kıza geri dönüyordum.

Sen ve başka kimse.

Gerçekten yalnız olduğumu, büyükannem dışında güvenebileceğim bir ailem olmadığını fark etmek benim için en kötü şeydi. Bir zamanlar annem yoksullukta, talihsizlikte, kötü havalarda bile bu boşluğu doldurabilecek tek kişiydi; yamalı giysiler, yıpranmış ayakkabılar ve bez gitarlı pelüş bir maymunla kesinlik galaksisinde, sevgi yörüngelerinde yürümem için yeterliydi. Çocukken, tavanı küflenmiş, yıpranmış bir evin çıplak duvarları arasında, bir müzik okuluna kaydolacak param olmadan, yukarıya bakar ve bulutların hatlarını hayallerimle çizerdim, kendimi zengin hissederdim, bir insanın isteyebileceği her şey açısından zengin.

On sekiz yaşındayken - bir Ağustos akşamı - lanetli bir kader tarafından benden koparılan aynı bütünlük, bütünlük, yenilmezlik ve mutluluk hissini, benim için bir akıl hocası, bir baba, bir kardeş, bir arkadaş ve bir sevgili olan bir kişide daha yeni bulmuştum ve kendimi bundan tekrar mahrum etmeye hazır değildim.

Kendimi *umuttan* mahrum bırakmaya hazır değildim.

Onu ne bulmuştum ne de bu kadar harika göründüğünü biliyordum ama bunun gelecek bir şeyin umutlu bekleyişinden daha fazlası olduğunu fark ettim...

Daha fazlasıydı.

Ruhumun üzerinde duran iki yeşilimsi mavi gözdü onlar.

Boğulmamam için bana yardım eden tatlı ve tüylü iki koldular.

Bu, en soğuk ve en gizli girintilerde bile yeryüzünü ısıtan uçucu bir sestir.

Anıları ortaya çıkaran ve ferahlık veren asil bir parfümdü.

Beni korumak ve ölmemi engellemek için mücadele eden güçlü bir enerjidi.

Beni unutulmaktan uzaklaştıran bir ateşböceği yoluydu.

O, beni umutsuzluğa kapılmamaya ve savaşmaya teşvik eden parlak bir alevdi. O bana ve şafağın zaferine inanan bir adamdı.

"Thea." Juliette yataktan kalkıp yanıma geldi, ani bir baş dönmesine yakalanmışım ve hıçkırıklar içinde nefes alıyordum. "Thea, sorun ne?" Küçük kız elini nazikçe kalçama koydu; fazla düşünmeden döndüm ve onu kendime çektim, umutsuzluk tadı veren ve aynı zamanda en rahatlatıcı teselli olan bir kucaklamayla ona sarıldım. Birkaç dakika hareketsiz, şaşkın, böylesine spontane ve içten bir jeste hazırlıksız kaldı, sonra gevşedi ve aynı güçle karşılık verdi, sanki sonunda birbirini yeniden bulmuş iki kız kardeşmişiz gibi, tüm sınırları yıkarak. Juliette her zaman yanımdaydı ama ona yaklaşmasına asla izin vermemiştim. Vahşi bir hayvan gibi onu itip kakmış, yerdeki önemsiz bir ruj iziyle aşmaması için sınırlar koymuş ve defalarca bana bağlanmamasını istemişim; sonunda bağlanan ben olmuşum ve bunu uzun zaman önce Nancy'ye sarılıp yanımda uyumasına izin verdiğimde fark etmişim. "Duygulardan korkma," diye fısıldadı omzuma doğru, dudakları şefkatli bir gülümsemeyle dalgalanıyordu. "Seni canlı kılan tek şey onlar. Hem sevdiğin insanlarla hem de sevdiklerinle. Ve sana daha önce de söyledim, herkes kalbine gitmek için girmez. Bazıları kalmak için girer, hatta senin isteğin dışında bile."

Gözlerimi kapatarak, kendimi teslim olmuş bir iç çekişe bıraktım. Teslim olmuşum.

Savaşmaktan, reddetmekten, görmezden gelmekten, *hissettiklerimi* saklamaktan yorulmuşum.

Efrem'le ikimizi de korumak için kendimi sevgiden mahrum etmeye devam edecektim, Juliette'le ise kurallarımı yıkabilir, kendim olabilir ve ona tüm kırılganlığımı gösterebilirdim, çünkü o anda ona ve sığınacak basit bir kucağa ihtiyacım vardı. Kimseden talep etmeyeceğim, sadece içimde özel bir yer edinmiş birinden isteyeceğim bir kucaklaşma.

"Aşırı sevimsiz, romantik bir mızumsuzsun ama aynı zamanda bulabileceğim en iyi oda arkadaşısın." Onu okşadım.

alışılmadık bir nezaketle sırtını dönerek düşüncelerin özgürce akmasına izin verdi. Kendimi onun sakin nefes alışına bıraktım, anoreksiyasına rağmen benim daha iri ve ağır bedenimi taşımayı başaran küçük, hırçın bedenime kendimi bıraktım. Aramızdaki temasın olması gerekenden daha uzun sürdüğünü ve hatta ona iltifat ettiğimi fark ettiğimde, göz kapaklarımı araladım ve boğazımı temizleyerek onu gizlice ittim. Biraz utanarak, ne yapacağımı bilemeden bir adım geri attım.

Juliette küçük burnunu kırıştırdı, aylardır beklediği itirafı duyduğu için memnun ve tatmin olmuştu; ben ise kendimi toparladım, hemen her zamanki kaş çatma halime döndüm. "Peki, şimdi bundan faydalanma. Açıkça sevgi gösterilerinden hoşlanmam," diye homurdandım, dağınık masaya dönüp bakarak.

"Kızgın olduğumu sanıyordum." Sakinleşti, bana yalvarır gibi ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Seni kırmak istememiştim. Sadece Dr. Krugher hakkında hissettiklerini kabullenmeni istiyorum. Bazen birinin değerini ancak onu kaybettikten sonra anlarız ama kendini ilan etmek için bunun olmasını beklemene gerek yok. O da çok önemsiyor," diye ekledi iyimser bir güvenle. 'Ve kim bilir... belki o senin Acamante'n, sen de onun Phyllis'i olursun. Bu efsaneyi sana özel bir nedenden dolayı anlattım."

Ve hala hatırlıyorum, tıpkı ahlaki mesajını ezberlediğim ve değer verdiğim gibi: imkansız aşk ebedi olabilir.

Ama Efrem ve benim için de aynı şey geçerli olur muydu?

Tüm gereksiz hayalleri bir kenara bırakarak hazırlanmayı bitirdim. Kehribar taşlı kadife *gerdanlığı* taktım, ilk randevumuzda, beni yemeğe çıkardığı gece seçtiğim gerdanlığın aynısını. Vazgeçmek istemediğim *grunge* görünümümü bir çift yıpranmış şort ve üzerinde ışıltılı bir iblis baskısı olan büyük boy kısa kollu bir tişört tamamlıyordu. Onun alışık olduğu kadınlardan daha az zarif ve daha dağınık olduğumu biliyordum, ancak beni yanlış ya da yersiz hissettirmeden böyle sevmiştii, bu yüzden tarzımı değiştirmek ya da değiştirmek için hiç uğraşmadım.

Onunlayken kendimdim.

Saçlarımı iki düzgün *topuz* haline getirdim ve onu dudaklarımın arasına almak için ilk kez ayaklarının dibinde diz çöktüğümde onları elleriyle nasıl kavradığını düşününce nefesim göğsümde sıkıştı. Onlar

sıkılaştırmış ve beni üyesine doğru sertçe itmek ve ucunu boğazıma sokmak için bir tutamak olarak kullanmıştı, tüm ahlakı boğdu. Kalçalarımın arasında yorucu bir halsizlik ve kızarmış elmacık kemiklerimle, aşırıya kaçmadan makyajımı yapmaya koyuldum. Yüzümü doğal tonlarında tercih ettiğimi keşfetmiştim, bu yüzden kendimi göz kapaklarımı biraz siyah göz farı ve kirpiklerimi kalınlaştırabilecek bir rimelle fırçalamakla sınırladım, daha fazlası değil.

"Seni kliniğe ne zaman geri götüreceğini söyledi mi?" Juliette bütün bu süre boyunca beni izledi, yatakta oturmuş, kaşlarını çatmıştı.

"Hayır, ama sanırım hafta sonundan sonra." Odaya son bir kez baktım, hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak için yanımda getirdiğim her şeyi zihnimde özetledim.

"Yani Pazartesi," dedi düşünceli bir şekilde. "Tamam, birkaç gün sensiz idare edebilirim. Seni bekleyeceğim."

Sırt çantamı omzuma attım, yanağına bir öpücük kondurdum ve onu bilgilendirmek için birkaç mesaj yazacağıma söz vererek odadan çıktım.

Beklentinin sırtışını ve midemde titreşen garip duyguları bastırarak lobiye ulaştım; Efrem birkaç saat önce bana bir mesaj yazarak buluşma saatimizi belirlemişti, saat yirmi beşi ve ben tam zamanında gelmiştim.

Melanie'nin tezgahının yanında durdum, kibarca selam verdim ve sevgilimin nerede olduğunu ve neden orada olmadığını görmek için etrafıma bakındım. Bir parça kibirle kaç kızın ya da kadının benim yerimde olmak isteyeceğini hayal ettim ve Dr. Ruiz'in eski sevgilisiyle aramda olanları bilse bembeyaz kesileceği düşüncesiyle kıs kıs güldüm.

Asistan günlüğüne bir şeyler not etmeyi bıraktı ve genç, taze yüzünü örten garip bir merakla bana baktı.

"Dr. Krugher'ı mı arıyorsun, Thea?"

Doktoruyla gizli bir ilişkisi olmayan ilgisiz hasta rolüne yeniden girmeye hazırlanırken yüzümü buruşturdum.

"Evet. Onu gördün mü?"

Melanie kâğıtları hızla karıştırdı, her zamanki gibi *ajandaya* yerleştirilmemiş kalemlerin yerini değiştirdi ve bana göstermek için bir kâğıt çıkardı. "İznini çoktan imzaladı. Bayan Curtis ile birkaç gün geçirebileceğinize sevindim."

Efrem'in imzasını kontrol etmek için eğildim ve dalgın bir şekilde başımı salladım, söylediklerini ancak daha sonra düşündüm. "Bayan Curtis?" diye şaşkınlıkla tekrarladım. Asistan kaşlarını çattı, neden bundan habersiz olduğumu merak ediyordu ve bunun muhtemelen Efrem'in yokluğum için öne sürdüğü gerekçe olduğunu fark ettim. "Ah, evet, Lizzie Nine!" diye öyle vurgulu başladım ki kadının nefesi kesildi. "Gerçekten eve gidip biraz fişi çekmem gerekiyor."

Melanie korkusunun neden olduğu taşikardiyi durdurmak istercesine elini göğsüne koydu. "Evet, Dr. Krugher'ın belirttiği buydu. Her neyse, sanırım sizi dışarıda bekliyor, beş dakika önce valeye arabasını getirmesini emrederek ayrıldığını gördüm." İşaret parmağıyla ön kapıyı gösterdi. Sağlık ekibinin, çeşitli astların ve güvenlik görevlilerinin aksine, onları açmak için bir kartım yoktu, bu yüzden çıkışa doğru yürüdüğümde, tezgahın altındaki otomatik bir düğme aracılığıyla onları benim için etkinleştiren asistan oldu.

Dışarı çıktığımda Temmuz sonunun ılık havasını içime çektim ve hafızama kazıdım; haftalardır dışarı çıkmamıştım ve hareket etme fikri beni gergin ve sinirli yapıyordu, sanki artık etrafımdaki dünyayı tanıyamıyormuşum gibi. Artık yaz mevsimiydi ve tesise ilk ayak bastığımda beni karşılayan hafif serinlik uzak bir hatıraydı. Yılın en sevmediğim mevsimiydi çünkü kavurucu güneşten kaçmak için ağaçların altına sığınırdım, tenim terli ve nemli olurdu; yeşilliklerin arasında ağustos böcekleri gün batımından sonra bile cıvılda, aralıksız, titreşimli çılgınlık atar ve pencere açıkken uykumu bölerdi; Parlak ışık kliniği çevreleyen büyük duvarın gözlerini kamaştırıyor, parkı ve bahçeyi hüzünlü bir şaşkınlıkla kaplıyordu; ben ve diğer konuklar geçmişin silahlarını bırakmadan ve travmalarımızdan kurtulmayı umarak savaşımıza devam ediyorduk.

Hala alacakaranlığın birkaç soluk tonunun istila ettiği berrak bir gökyüzünün altında, dışarıdaki sokak lambalarının altında kromatik ve zarif detayları yanıp sönen lüks bir araba gördüm. Tırmanacağım devasa merdivenin önünde duruyordu. Daha önce sadece bir kez görmüştüm ama modelini hemen tanıdım: Benzer arabalarda hiç görmediğim büyüleyici mat siyah renkte bir AMG Mercedes.

Düşmemeye dikkat ederek, bir çocuk telaşıyla merdivenlerden aşağı koştum.

Kendimi hiç bu kadar enerjik ve zinde hissetmemiştim; artık yorgun değildim, güçsüz hissetmiyordum ve asteni geçmişte olduğu gibi beni yavaşlatmaya ya da eğip bükmeye gelmiyordu.

Kapıya ulaştığımda onu açtım ve içeri, yolcu koltuğuna kaydım.

Erkeksi bir parfümle kaynaşmış deri kokusu beni baygın bir şekilde karşıladı ve sanki bu erotik sıvının çekimine kapılmış gibi yanımda oturan adama doğru döndüm.

Tüm okyanus oraya indirgenmişti: Makyavelist karanlığı içinde yeraltı dünyasının ve en vahşi sapkınlığın koruyucusu olan canavarca bir yaratığın gizlendiği o iki parlak tabutta.

Efrem o sevimli, belirsiz haliyle bana gülümsedi, işaret ve orta parmaklarının boğumları arasında yanağımı şefkatle sıktı. "Dört dakika elli altı saniye geç kaldınız."

Zarif bir gece mavisini haute couture takım elbiseye bürünmüş olan bu adamla karşı karşıya geldiğimde, sanki tenime şehvetli bir şiddetle vurmuş gibi başımın döndüğünü hissettim. "Melanie ile konuştum, affedersiniz."

Arabayı çalıştırdı; kontak ve gösterge paneli kıpkırmızı parlıyor, içeriye öyle bir cehennem havası veriyordu ki, belli belirsiz neşelendim. "Umarım senin için, daha doğrusu bizim için, şüpheli bir şey söylememişsindir."

"Hayır, çok şükür." Sırt çantamı kalçamla kapının arasına yerleştirdim ve kendimi rahat ettirdim. "Nasıl numara yapacağımı biliyordum *doktor*."

Efrem bir eliyle direksiyonu çevirip diğeriyle vites değiştirerek yola koyuldu. Onu araba kullanırken izlemek hoşuma gidiyordu; daha da rahatsız edici bir erkeksi güç yayıyordu. Bizi çıkışa götürecek olan ağaçlarla çevrili araba yoluna girdikten sonra kendini beğenmiş bir tavırla, "İşte benim kızım," dedi.

"Beni nereye götüreceksin?" Başımı koltuğun başlığına yasladım ve dışardan yansıyan ışıkların vurduğu profiline baktım. "Büyük kötü adamların fahişeleri becerdiği eski bir motele mi?"

Efrem ağzını bükerek dikiz aynasına kısa bir bakış attı. "Ben 'eski motel' tipine mi benziyorum?"

"Bilmiyorum, belki de seni kötü bir sürpriz bekliyordur," diye takıldım ona, taş gibi sert bacağına okşamak için uzandım.

"Oraya sadece bir kez gittim, o da eski sevgililerimden biriyle. Ben eskortların ya da genç kızların peşinden koşan azgın erkekler gibi değilim.

Temel içgüdülerini en iğrenç şekilde tatmin ediyorlar. Ne kadar 'kötü' olursam olayım, o kadar da kötü değilim. Özellikle de seninleyken."

Avucumu uyluğunun iç kısmına doğru hareket ettirip kasıklarına tehlikeli bir şekilde yaklaştığımda kaskatı kesildi. Pantolonumun kumaşının altından canavarca bir sıcaklığın aktığını ve parmak kemiklerimi yakıldığını hissettim. "Beni biraz tanıyorsan, neyi isteyip neyi istemediğimi de biliyorsundur."

Kışkırtmamı düşündü, bilinçsiz bir baştan çıkarıcılıkla ağzının kenarını zar zor yaladı. "Becerilmek istiyorsun ama eski bir motelde değil."

"Mmh..." Tırnaklarımı etine geçirdim ve debriyaj pedalına basarken refleks olarak kaslarını kasıldı. "Beni her zaman şaşırtıyorsun."

Efrem, araba kullandığı ve dikkatinin dağılmasına izin veremeyeceği için kendini kontrol ederek bu şehvetli temastan keyif aldı. "*Himeros*'a gitsek mutlu olur musun?"

O yerin adını duymak, ona dokunmayı bırakıp kendime gelmem ve koltuğa kıvrılmam için yeterliydi. "Hayır," diye cevap verdim üzerinde fazla düşünmeden. "Giselle'le ya da ne bileyim şu Jordan'la buluşabiliriz. Eğer gitmek istiyorsan sorun değil, ama ne bileyim, belki bugün..."

"Seni rahatsız ediyor," diye kurnazca bir çıkarımda bulundu, her zaman alnının üzerinden kayan siyah bir tutamı düzeltti. "Etrafı kurcaladığın, kendininkine benzer bir erotik boyutu gözlemlediğin ve analiz ettiğin sürece bundan zevk aldın, ama senin için seks bir yabancıyla, aseptik bir odada paylaşılacak bir oyun değil. Aramızdaki yakınlığa verdiğin önem nedeniyle birinci sınıf bir tatil köyünü bile 'eski bir motel' gibi görüyor ve benim tarafımdan kullanıldığını hissediyorsun."

"Evet." Elimde olmadan acı gerçeği itiraf ettim; aramızda sadece arzularımızı etkileyen hayvani bir içgüdü yoktu, aynı zamanda patladığı takdirde çok daha büyük ve feci duyguları ortaya çıkaracak bir duygu balonu da vardı. Bunu biliyordum ve belki o da biliyordu.

"Haklısın Dorie. Artık aramızdaki şeyler değişti."

Her seferinde muhafızlar tarafından korunan barikata biraz daha yaklaştık ama ikimiz de konuşmamıza odaklanmıştık.

"Öyle diyebilirim." *Dokunarak* açmak için merkezi ekrana baktım müzik klasörünü açıp çalma listesini başlattım. "Ve sonra orada, yaptın ve

Giselle, değil mi?" Dikkatimi dağıtmam ve etrafındaki kadınları her düşündüğümde içime dolan kıskançlığı dizginlemem gerekiyordu, bu yüzden şarkı listesine baktım ve rastgele olmayan bir şarkı seçtim: Chris Isaak'tan *Wicked Game*.

En sevdiği.

"Bazen." Klima açık olmasına rağmen camı biraz indirdi ve bir dirseğini kolçağa dayayarak bileğinin hafif hareketleriyle vites kutusunu değiştirdi.

Farkında olmadan ceketin geniş omuzlarını sarışına, görkemli formunu tanımlayışına hayranlık duydum; karnıma bir arzu saplandı. "Aynı çarşaflar üzerinde senin tarafından dokunulmak istememem için bir neden daha."

"Sana bunun çoktan gerçekleştiğini hatırlatırım, Dorothea." Efrem, rahatsız edici cevabımdan hoşlanmadığını belirtmek için otorite dolu sert tonuna geri döndü.

"Farklıydı." İğrenç bir sıkıntının etkisindeymiş gibi kalçalarımı iki yana salladım. "Aramızdaki bu ilişkinin ortaya çıkacağını bile bilmiyordum. Sen benim için sadece bir eğlenceydin."

Hüzünle sıırttı ve kapıya varmadan önce yavaşladı. "Bazen hâlâ öyle olduğumu düşünüyorum."

"Yanılıyorsun," diye karşı çıktım en ufak bir şüphe duymadan. Parmak uçlarımla vites kolunun üzerinde duran elinin arkasını okşadım; bileğinin çıkıntılı damarlarını takip ettim, parmak eklemleri biraz pürüzlü olan sıcak teni içime çektim ve bir piyanistin parmaklarını andıran uzun, zarif parmaklarını okşarken gülümsedim.

"Sen, her gün doğumunda okyanus ve gökyüzünün buluşma noktasını, geçmişin ıstıرابında yüzmeme ve geleceğin gizemine uçmamı sağlayan muhteşem ve ilahi bir alanı hayranlıkla seyredebildiğim dönme dolabımsın." Gözlerimin garip bir şekilde nemlendiğini, göz kapaklarımla arkasında ani bir karıncalanma olduğunu, kalbimin her yerde melek kanatları gibi çırpındığını hissettim. "Eğer bu gerçekten bir eğlenceyse, umarım sonsuzdur."

Efrem bakışlarını ön cama sabitlemişti ama sözlerimi duymuş, anlamını kavramış ve değerini anlamıştı. Herhangi bir erkek, görüştüğü kızıdan şiirsel bir ifade duyduğunda gururlanır, yumuşar veya memnun olurdu, ama o değil. İrkilmedi, mantığıyla olan o çok sıkı bağını kaybetmedi,

ama az önce sarıldığım tüm kesinlikleri yok etmeye girişti. "Sana zamanın insanoğlunun varoluşundan çıkaramayacağı pek çok şeyden biri olduğunu söylemiştim Dorie."

Zaman...

Zamanımız yok.

Elimizde yeterince yok.

Bunu sık sık tekrarlıyordu ama ne demek istediğini anlamak hiç kolay değildi, bu yüzden sessiz kalmayı tercih ettim.

Yolculuğun geri kalanında önemsiz ya da geçici sorulara cevap vermek dışında konuşmadım.

Klinikten çıktıktan sonra şakağımı pencereye dayayıp hareketsiz bir noktaya bakarken dışarıdaki her şey oyalanamayacağım ya da endişelenemeyeceğim kadar hızlı ilerliyordu.

Zaman zaman oflayıp puflayıp şarkı değiştirdim; araba benim olmamasına rağmen Efrem bana sitem etmedi ya da hareketlerime pek dikkat etmedi, sadece emniyet kemerimi takmamı emretti, başka bir şey yapmadı. Düşüncelere dalmış gibiydi, dirseği kapıdaydı, işaret parmağı alt dudağını okşuyordu ve gözleri şeytanlarla dolu, dipsiz bir durgunlukta kaybolmuştu. Onları göremiyordum ama hissediyordum; kan ve ölüm kokuları, iğrenç görünimleri ve işkence eden sesleriyle. Onu ve beni de etkiliyorlardı, çünkü artık birdik, bir hiçliğe demir atmış bir bütündük ve aramızda akan duygular o kadar güçlüydü ki ruhumu sıkıştırıyor ve nereye giderse gitsin onu korumama neden oluyordu.

"Şu şarkıyı dinle." Onu tekrar havaya sokmak için Imagine Dragons'tan *Birds*'ü başlattım ve Efrem onu saran kâbustan kurtulup kendine geldi. "En sevdiklerimden biridir."

"Onu tanıyorum." Bir omzunu açtı, bir elini direksiyonda tuttu, sonra o kadar derin nefes aldı ki gömleği göğsüne doğru gerildi ve huzurunu daha davetkâr bir şekilde geri getirmek için onu yırtmak istedim.

"Ben de çok beğendim."

Sanki kim bilir hangi sırrını itiraf etmiş gibi kaşlarım çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Ciddiyim." Sonunda yüzünde içten bir gülümsemenin parladığını gördüm. *Daha sık gülümsemesi gerekiyordu çünkü tanrıların bile onun tarifsiz cazibesine imrendiğinden emindim.* "Bu, devam edecek gücü bulmakla ilgili

Bir ilişki bittiğinde ya da hayat tüm acımasızlığıyla karşınıza çıktığında bile ilerleyin, çünkü aşk asla ölmez."

"Evet," diye coşkuyla onayladım. "Cesaretle her şeyin üstesinden gelebilirsiniz."

Sessizce düşündükten sonra ekledi: 'Kalp sonsuza dek ağlayamaz.

"Evet, üzgün olduğunda bunu kendine söylemelisin," diye fısıldadım, sert bir tepki almaktan korkuyordum; bir şeyler yanılttı ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Sanki şeffaf bir sarmal üzerimizde yükseliyor, karanlıkta körlemesine yürürken hayalet bir gölge gibi bizi takip ediyordu, sadece bir mum yolu bir anlığına aydınlatıyor, geri kalan her şeyi bilinmeze bırakıyordu.

Olumsuz tahminlere ilham veren bu gerçeküstü his de neyin nesiydi?

Efrem elimi aramak için kolunu uzattı; küçük ve biraz buz gibi olan elimi bulduğunda, onu eline aldı ve sıcak bir koza gibi kapatıp uyluğuma yasladı.

"Benim için endişelenmene gerek yok," diye mırıldandı kısık bir sesle, yola bakıyordu, bilgeydi ve artık kederli bir unutkanlık içinde kaybolmamıştı. "Seninle ilgilenmek ve seni iyileştirmek için çabalamak zorunda olan benim." Elini ağzına götürdü ve beni bir çömlek gibi eriten cesur bir hareketle elinin arkasını öptü. Bazen onun gibi birini hak etmek için ne kadar iyi bir şey yaptığımı merak ediyor ve birlikte geçirdiğimiz tüm anları yaşamaya ve hatırlamaya çalışıyordum; onları bir anı albümündeki fotoğraflar gibi biriktiriyor ve ne olursa olsun yanımda götürüyordum.

Yolculuk yatıştırıcı bir sakinlikle devam etti.

Şarkılar hakkında yorum yapıyor, Efrem'i sevdiğim bazı rock sanatçılarının biyografileri ya da kariyerleri hakkında uzun uzun anlatmaya zorluyordum; o da beni ilgiyle dinliyor ve ağzımdan uygunsuz küfürler kaçtığında yüzünü buruşturarak onaylamıyor, bu da onu daha seksi ve çekici kılıyordu.

Ona yanağından bir öpücük vermek için eğildim, sonra bir tane daha ve bir tane daha, vücuduna alışmış gibi parfümlü boynunu yalamak için hafifçe alçaldım; karşılığında beni iyi olmaya teşvik etti, acı içinde soluyana ve aynı nedenle inleyene kadar kalçamı acımasızca kavradı.

Araba, kenarlarını güçlü çam ağaçlarının süslediği asfalt bir araba yoluna döndüğünde, varış noktamıza geldiğimizi anladım. Patika yollarla, çitlerle, bahçe heykelleriyle dolu yemyeşil bir alana daldık.

Kutsal ve mitolojik konuları tasvir eden beyaz beton, dikkatli bir ışıklandırmayla zenginleştirilirken, uzakta çarpıcı bir fildişi kale gibi devasa bir yapı şekillenmeye başladı.

Burası ne *Himeros*'tu ne de sıradan, eski bir banliyö moteliydi.

şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli olan prestijli bir villaydı.

Efrem arabayı girişin önüne park etti ve sonunda arabaya daha iyi bakabildim.

Neoklasik tarzda, iki katlı, gösterişli ve devasa, esnek hatların, vitrayların ve oyma taşların birleşiminden oluşan rüya gibi bir konuta benziyordu.

"Burası da neresi?" şaşkınlıkla burnumu pencereye dayadım, göz kapaklarımı hayretle kırıpıştırdım.

Efrem motoru kapattı ve emniyet kemerini çözdü. "Benim evim."

"Senin evin mi?" Dönüp ona baktım, hâlâ şaşkınlık içindeydim. Özel alanına bu derece girmeme izin vereceğini beklemiyordum.

Bir kolunu bana doğru uzattı ve parmak eklemleriyle çenemin ince çizgisini takip ederek yanağı mı okşadı. "Seni bir otele götüreceğimi mi sandın Dorie?"

Gerçekten de yalnız olacağımızı ve üstelik *onun evinde* olacağımızı fark ederek gergin bir şekilde dudağı mı ısırdım. "şok oldum."

"Sanırım." Parmak uçlarını nazik ama şehvet dolu bir dokunuşla boynumun üzerinde gezdirerek beni ürpertti. "İçeri girmek istemiyor musun?" Sesi bana doğru sakinliğı aşıladı ve geri adım atmamaya karar verdim; tam da yolumuza çıkacak kimse yokken bunu berbat edemezdim.

Başımı sallayarak onayladım ve midemde çalkalanan garip korkuyu bir kenara bıraktım.

Arabadan indikten sonra sırt çantam omzumda onu takip ettim, arkasında durdum ve etrafımdaki doğanın sessizliğine hayran kaldım. Ev şehirden uzakta, sanki stresten bir kaçışı temsil ediyordu, bu yüzden ayak seslerimiz ve nefeslerimiz dışında huzuru bozacak hiçbir şey yoktu.

Kapalı verandanın altında LED spotlarla aydınlatılmış üç basamağı tırmanırken Efrem pantolonunun cebinde anahtarlarını aradı. Bohayı çıkardığında birini anahtar deliğine soktu ve açtı

büyük panelli ahşap kapıyı açtı ve kibarca ona eşlik etmemi işaret etti.

İçeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey, zeminin yanı sıra duvarları da farklı ve süreksiz gümüş renkli damarlarla kaplayan beyaz yerine abartılı siyah renkteki heykel mermeri oldu; kristal bir avizenin sıcak, çok kör edici olmayan ışığı, rafine ama abartılı olmayan mobilyaların ayrıntılarını belli belirsiz yansıtıyordu; Üst kata çıkan lav taşından yapılmış ve her iki tarafı cam küpeşte ile süslenmiş merkezi merdiven, tavana kadar destek görevi görecekmiş gibi yükselen klasik başlıklı iki koyu renkli sütun gibi büyük bir stil dokunuşuydu. Her bir ayrıntı, lüks ve sınıfın ince ama küstah bir patlamasıydı ve tıpkı efendisi gibi cesur ve zarif bir odanın ihtişamını ve gücünü abartılı bir şekilde ifade ediyordu.

Siyahtan inci grisine ve yumuşak ampullere uzanan renk seçimi muhtemelen övünge bir narsisizm tarafından değil, Efrem'in muzdarip olduğu ve gözlerini aşırı ışığa maruz bırakmasını engelleyen fotofobi tarafından belirlenmiştir.

"Vay canına" diyebildim, çünkü mekanın ihtişamını kelimelerle anlatmak imkansızdı: gölgelerin ışığı baştan çıkardığı, sapkınlığın çelik levhalar arasında dolaştığı, içgüdünün hammaddelerin parlaklığında yansıtılan erkek dekoruna cesurca bindiği ve alçakgönüllülüğün dışarıda, bahçenin bir köşesinde kaldığı karanlık bir kaleye benziyordu.

Efrem ceketini çıkarıp bir askıya yerleştirdi, sonra anahtarları üzerinde gümüş işlemeli bir ayna bulunan işlemeli bir konsolun üzerine bıraktı; ben ise orada karısı ve Joël ile birlikte yaşadığını, onların alanını işgal etmek üzere olduğumu, kendimi tamamen meşgul bir adama teslim edeceğimi ve durmak, ahlaksızlığı aklın ışığıyla gölgelemek ve beni hemen kliniğe geri götürmesini söylemek için hâlâ zaman olduğunu düşünerek kıpırdamadan durdum.

Gece gelip de tamamen yok oluşumuzu ilan etmeden önce. Ve yine de.

Orada, oturma odasında, bir bar dolabının arkasında, temperli cam bir tablanın üzerindeki kadehe kırmızı şarap doldururken, bir tutam saç yüzüne dökülmüş, şişenin üzerine eğilmiş, gömleği

Formuna yapışan ve kas yapısını vurgulayan dirsekler, istediğim her şeyin o evin duvarları içinde, benden sadece birkaç metre uzakta olduğunu ve istediğim tek kişiden kaçmanın hayatımın geri kalanında pişman olacağım bir hata olacağını fark etmek.

"Yaklaş, Dorie. Orada öylece durma, ısırma." Efrem alttan almaya, beni rahatlatmaya çalışıyordu. Henüz tek kelime etmemiştim ama endişemi, belirsizlikle özlemi karıştıran, kalp atışlarımı hızlandıran ve uzuvlarımı sertleştiren, rahat davranmamı engelleyen tedirgin duygumu hissetmişti. Titreyen bir iç çekişle, sırt çantamın omuz askısını parmaklarımla kavrayarak küçük adımlarla ilerledim. Güvensiz bir kız öğrenci gibi, iki gri kadife kanepeden birinin yanında durdum, oturup oturmamakta kararsızdım; şüphe içinde ayağa kalktım. "Genellikle işten eve geldiğimde aç karnına bir damla *Eiswein* içerim." Bu arada aramızdaki gerginliği gidermek ve ancak kurnaz bir adamın yapabileceği gibi beni rahatlatmak için benimle konuşmaya devam etti.

"Yapmamalıyım ama günün yorgunluğunu atmak için buna ihtiyacım var." Arkadan aydınlatmalı tezgâhın etrafından dolaşarak sakince bana doğru yürüdü. "Sonra akşam yemeği yerim, duş alırım ve yatarım."

İnce sapı parmaklarının arasında tutarken şarabı koklamasını ve aç gözlerini vücudumda gezdirmesini izledim. Bir huzursuzluk yumağını yuttum ve terlemeye başladım. "Uyumak için mi yoksa Liliane ile sevişmek için mi?"

Efrem kadehinin kenarından muzipçe gülümsedi ve kıskançlığımın indirdiği darbeyi görkemli bir şekilde hafifletti. "Bu sana ne vermek istediğime bağlı." Belirsizdi ama boğuk tonlaması çeşitli alternatifler öneriyordu ve hepsi de çok yaramazdı. "Kayıtsızlığıma ya da ilgime."

"Bu gece *bana* ne vermeyi düşünüyorsun?" Büyük bir risk alıyordum ama alay etmek, sonuçlarından korkmayan o pervasız ve cüretkâr tarafıma aitti; beni cezalandırırsaydı adını haykırmamı sağlardı ve bu hiç de tatsız olmazdı.

Efrem yine tökezledi, sanki her şey durmuş ve kaderim sadece ona bağlıymış gibi havayı, mekânı, zamanı içine çekti. "Her şeyi talep edersem, karşılığında sana her şeyi veririm. Bahsi ne kadar yükseltmek istediğin sana kalmış, gerçi bu benimle oynamanı tavsiye etmediğim bir oyun." Tutkusu bana dokunmadan bile beni tüketmeyi başardı; gözlerinin gözlerime dikildiğini hissetmek için bu kadar yakınımda olması ve üzerimde yükselmesi yeterliydi.

Nemli teni ve altındakine hayran olmasını engelleyen giysileri paramparça etti.

"Neden?" diye nefesimi verdim, göz bebeklerim gömleğimden arta kalan göğüs kafesime kadar açıldı, göğüs kafesimin birleştiği yer dilimi ortada sallanmaya davet ediyordu.

"Çünkü zaten ben kazanacaktım." İşaret parmağıyla çenemi kaldırdı ve bakışlarını benimkilere dikti, ta ki bakışları içime girip etimi parçalayana kadar.

"Ve çünkü seni bu kadar uzun süre bekledikten sonra sana tamamen sahip olmayı hak ediyorum."

Dudaklarımı araladım, onun şehvetli ağzına dalmak ve azabın nasıl bir şey olduğunu tatmak için sabırsızlanıyordum. "Sana verdiklerimden daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Çok daha fazlası." Efrem çenemi bıraktı ve parmaklarını boynumda gezdirdi, ne yazık ki kıvrımlarımı ondan neredeyse tamamen gizleyen bol tişörtün yuvarlak kenarına doğru yavaşça indi. "Sana şaplak atmak, seni öpmek, ağzını etrafımda hissetmek, vücudunu keşfetmek, kalçalarının arasını yalamak, seni gördüğümünden beri sana yapmayı hayal ettiğim şeylerin bir ön gösterimiydi." Yavaşça köprücük kemiğinin hizasından yukarı doğru yürüdü ve işaret parmağıyla izini sürerek, parmak uçlarının nazik baskısı altında hafifçe titreyen omzuna ulaştı. "Ama sen beni içinde taşıyamayacak kadar zayıftın."

Kaşlarımı çattım, kendini nasıl ifade ettiğine dikkat ettim, çünkü Efrem her zaman sözünü sakınırdı: *Bana katlanmak* demişti, *beni hoş karşılamak* değil, bu da onunla seksin sadece unutulmaz değil, aynı zamanda acı verici olacağı anlamına geliyordu ve bu tam da ikimizin de ihtiyacı olan şeydi.

"Bunu sana söylemek için deli olmalıyım..." Arsız bir sırıtışla, bir parmağımı kadehe daldırmak için zar zor eğildim, kıpkırmızı sıvıyı parmak ucumda topladım ve yavaşça ağzıma götürdüm. "Seni içimde 'taşımak' için sabırsızlanıyorum." İçime çektim, yanaklarımı çukurlaştırdım ve gözlerimi tembelce kısılmış, açgözlülükle parlayan, kışkırtmamla sarhoş olmuş gözlerine kilitledim. "İçmek için yeterince büyük olmadığımı biliyorum ama tadına bakmak istedim."

Ne yalancı ama.

Mitchell'in *Antéros*'ta bana önerdiği gibi onu sınırlarına kadar zorlamak ve onu her zaman çok soğuk ve esnek yapan o lanet olası özdenetimini kaybetmeye zorlamak istiyordum.

Efrem şarabın kalıntılarını yalayıp yuttu, teşvik ettiğim dizginlenemez taleplerin onunla birlikte kayıp gitmesine izin verdi, sonra gözlerini karartan şiddetli bir şehvetle geri çekildi. Sadece uygun gördüğü zaman patlayacak bir şehvet. "Önce sana bir şeyler pişireyim. Aç mısın?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye hızla reddettim, karnımda çalkalanan duyguların yoğunluğu içinde kaybolmuştum.

Üzerine atlayıp onu soymak için içimde bir dürtü vardı ama reddedilme korkusuyla kendimi tuttum.

"Dorothea, yemek planını ezbere biliyorum. Ne yiyebileceğini biliyorum, akşam yemeğini hazırlamak birkaç dakikamı alıyor."

"Hayır," diye tekrarlardım daha tedirgin bir şekilde; boğazım kurumuştı, kafam uygunsuz fantezilerle bulanıktı ve midem kapalıydı, bu yüzden onu öpücüklerinden başka bir şeyle doldurmak aklıma gelen en son şeydi. "Açlığım yemekle giderilemez." Elimi istemeden karnımın alt kısmına koydum ve dikkatini tam oraya kaydırıldı. "Eskiden seni daha zeki yapardım."

Efrem düşüncelerini heyecandan hafifçe kızarmış yüzüme geri getirdi ve sabırla içini çekti. "Ben sadece misafirperverim."

"Eğer gerçekten misafirperver olmak istiyorsanız, sahte hoşlukları bırakın."

Bizi hala ayıran o lanet setleri yık, buraya gel ve beni parçala.

"Kendin olmanı tercih ederim."

Gerçek Efrem Krugher'le, kusursuz doktor maskesinin ardına saklanan adamla, bana çoktan en kirli şekilde dokunmuş ve hükmedici tavrıyla beni çılgına çevirmiş olan adamla, evrenimi altüst eden, üzerinde sallandığım sarkacı durduran ve ufku yeni hayallerle dolduran adamla tanışma zamanı gelmişti.

Onun için açtım, onun için çok açtım.

Efrem dikkati dağılmış bir halde kadehi tekrar kontrol etti ve son bir kırmızımsı damla daha görünce kadehi tamamen boşaltarak içti. "Üst kata çık. Sağdaki ilk kapı misafir odası. Eşyalarını orada bırak, soyun ve sadece tasmanla ve bir kutunun içinde bulacaklarınızla bana geri dön."

Beklenmedik isteğini düşünürken nefesimi tuttum.

Otururken üzerime atlayacağını ve beni kanepeye iteceğini, kendini bacaklarımın arasına sokacağını düşündüm, hızla ve

Acısız, bunun yerine bir beyefendi gibi acele etmeden adım adım ilerlemek istiyordu. "Bir kutu mu?"

"Evet, yatağın üzerinde duruyor." Bardağı hâlâ sapından tutarken işaret parmağıyla arkamdaki basamakları gösterdi, sonra da kısa bir emir verdi: "Git, sana on beş dakika veriyorum. Sakın geç kalma."

Geri çekilmeye başladım, ona büyülenmiş gibi bakıyordum, ezici güzelliğinden gözümü alamıyordum, ama gitmeden önce kendimi biraz daha oynamaktan mahrum etmedim. "Yoksa ne olur? Beni cezalandıracak mısın?"

Aslında, kalçalarım, uyluklarım ya da göğüslerime inen tokatların sesini duymayı, gözyaşlarına dönüşen acıyı ve ardından gelen, kendimi ona, onun kollarına, daha hafif bir kalple, sıkıntıdan arınmış bir şekilde bırakmamı sağlayan halsizliği özlemiştim.

Efrem yaptığım şakadaki ironiyi fark etmedi. Karanlığın içinde gururlu ve atılgan bir canavar gibi dururken, kuzguni saçları ışıkların sıcak parıltısı altında yüz hatlarını gizlerken, gülümsemesini öyle keskinleştirdi ki korkutucuydu. Tehlikeli bir şey sırtımdan aşağıya doğru titreşti, şortumun altından külotuma kadar süzüldü, öyle ki tökezledim.

"İçine girdiğimde seni cezalandıracağım, küçük Dorie. Ve sana garanti ederim... bundan hoşlanacaksın."

Misafir odası bir imparatorluk süitine benziyordu, düzenli ve bir tür kişisel hikaye anlatan karakterlerden yoksundu; çok fazla mobilya yoktu, sadece rahat ve konforlu olması için gereken minimum eşya vardı: sağda cam bir sehpanın etrafında iki gri kadife koltuk, en solda siyah çarşaf ve yumuşak yastıklarla kaplı, kapaklı büyük bir gardıropla çevrili sayvanlı bir yatak. Ortada, bahçeye bakan sürgülü bir pencere vardı ve kısmen zarif bir kordonla yandan kaldırılmış ince bir perdeyle örtülmüştü.

Gümüş ve siyah, diğer tonlara yer bırakmayan uyumlu bir renk oyunuyla iç içe geçmişti; ışıkların yumuşak parıltısı altında, mermerlerin ve karanlık duvarların ışıltısı, lüks bir genelevin yasaklayıcı atmosferini ve bergamot, sedir ve lavantanın saran kokusuyla seçkin, temiz bir yerin zenginliğini yayıyordu.

Efrem'in parfümü...

O evin her köşesinde, başka bir yerde olsa bile varlığını dayatıyordu, sanki bana musallat olmuştu ve ben onu aklımdan çıkaramıyordum.

Sırt çantamı kuru bir gümbürtüyle yere bıraktım ve yatağa yaklaştım, *siyah bir menekşenin* etrafına dolanmış bir kurdele olan beyaz bir kutuya baktım, uzun zaman önce benim için Asklepios bahçesinden kopardığı ve bana su perisi İo'nun efsanesini anlattığı kutuyla aynıydı. Kutuyu açmadan önce durum hakkında düşündüm: Efrem her şeyi olabilecek en şeytani şekilde önceden planlamıştı.

Başından beri beni evine götürmeye karar vermişti ve benim için bir şeyler almıştı, bu da Liliane'ın orada olmadığı günlerde birlikteliğimizin orada gerçekleşeceğini belirlediği anlamına geliyordu.

Sevinsem mi korksam mı bilemedim.

Titreyen ellerimle kabı açtım ve içinde beyaz bir babydoll buldum.

Kombinezonla birlikte çıkardım ve inceledim: kombinezon şeffaftı, uzun kolluydu, taraklı kenarlarında hoş bir saten süsleme vardı, kasıklara kadar kısaydı. Zarif bir kimonoya benziyordu ama yine de hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu çünkü üzerini örten peçeye rağmen tüm kadınlığım ortaya çıkacaktı. Eşleşen külot da şeffaf, arkada ince bir iple biten küçük bir üçgendi; giysem de giymesem de fark etmezdi.

Bu iç çamaşırında iffetli olan çok az şey vardı.

Her şeyi göğsümde topladım ve banyo için etrafa bakındım; böyle bir odanın bir bağlantısı olmalıydı, aslında ötesinde muslukların ve duş teknesini çevreleyen cam bir duvarın parıldadığı açık bir kapı gördüm.

İçeri girdiğimde, jakuzili banyodan modern unsurların zarafetine kadar hiçbir konfor eksikliğinin olmadığını fark ettim. Beni şaşırtan şey ise bir köşeye yerleştirilmiş olan dormeuse oldu; alışılmadık bir mobilya parçası, farklı bir eğlence türünü çağırıştırıyor gibiydi...

Daha fazla araştırmadan ayakkabılarımı çıkardım ve diğer her şeyi de çıkardım. Çırılçıplak kalınca aynada kendime bakmaktan kaçındım; sırtımdan aşağı düzensiz bir şekilde dökülen saçlarımı gevşettim ve kendimi biraz gülünç hissederek giyindim. Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim, kesinlikle Andy hiç

Ne gösterişli ne de özellikle yaratıcı; ben sadece genç ve deneyimsiz bedenlerin titreyen çarpışmasını hatırladım. Gerginlikten, beklentiden endişe etmiyorduk, tedirgin ya da heyecanlı değildik, sadece iki çocuk gibi oyuncu ve meraklıydık.

Efrem'le durum farklıydı: çocukça sürtünmeler, garip öpüşmeler ya da önemsiz temaslar yeterli olmazdı; tutku, şehvet, tam bir fiziksel ve zihinsel boyun eğme ve katılım talep eder, beni evcilleştirir, zapt eder, ciğerlerimde oksijen kalmayana ve onu şımartacak gücüm kalmayana kadar beni kırırdı.

Herhangi bir kız olsa tepelere kaçırdı ama onun yerine yüzümde hınzır bir gülümseme belirdi, çünkü ona vereceğim şey ve onun da bana vereceği şey üç uzun aydır beklediğim her şeydi. Rüyalarımı işgal eden, gecelerimi ısıtan, fantezilerimi yanıltan o dayanılmaz arzu sonunda gerçekleşecekti; Efrem benim olacaktı, o şiddetli, eşsiz ve canlandırıcı ateşiyle üzerimde, iliklerime kadar içimde olacaktı.

Onun büyük, şehvetli vücudu tarafından ezilmeme izin verme düşüncesi bile beni titretiyordu.

Nefes alarak eşyalarımı misafir odasında bıraktım ve yalınayak, sadece babydoll'umu, külotumu ve *gerdanlığımı* giyerek salona indim, tıpkı istediği gibi.

Salona ulaştığımda Efrem yoktu, nereye gittiğini anlamaya çalışarak körlemesine yürüdüm. Son derece dikkatli hareket ediyordum, evdeki boşlukları bilmiyordum ve dikkatim dağınık olduğu için takılıp düşmekten, hatta pahalı mobilyaları kırmaktan korkuyordum. Yavaşça, etraftaki mermerlerden yansıyan zayıf ışığı takip ederek, mutfığa doğrudan erişim sağlayan bir kemerli geçide ulaştım.

Ve işte orada, tüm dünyadan sakladığım en uygunsuz sırrı gördüm.

Efrem dirseklerinin üzerine çökmüş, siyah taştan bir yarımada yaslanmış, tam bir sükûnet içinde şeftali yiyordu.

Beni hemen fark etti: bakışlarını sarı saçlarıma yöneltti, heyecan verici bir yavaşlıkla yukarıdan aşağıya doğru kaydırды ve ben onun arsız karizmasıyla sarmalanmış ve fırtınalı bir gecede şimşek gibi odada parlamasıyla büyülenmiş bir şekilde donup kaldım, şaşırtıcı ve korkutucuydu. Mümkün olduğunca, o zaman daha da büyüleyici görünüyordu,

Parmaklarının arasında tutarak ısırarak için dudaklarına götürdü. Isırmak için ucuna kadar sardı, kalın nektarı damağında patladı; suyu alt dudağına damladı ve çenesine kaymadan ya da gömleğini kirletmeden önce diliyle yavaşça topladı; aynı zamanda havada anormal bir sıcaklık yayıldı, yanaklarımı ısıttı ve karnımı pençeledi, uyluklarımın arasında dönüyordu. Zorunlu on beş dakikaya uyup uymadığımı kontrol etmek için bir an dikkatini duvar saatine verdi, sonra bana baktı, yumuşak çekirdekten geriye kalanı bitirdi ve tohumu yan taraftaki çöp kutusuna attı.

Aramızdaki sessizlik kaynayan bir samimiyetle doluydu.

Efrem sanki çok daha cazip bir şeyin tadına bakacağı anı bekliyormuşçasına açgözlü, manyetik bir zarafetle başparmağını ve işaret parmağını yaladı, sonra çıplak ayaklarımdan bornozumun şeffaflığıyla zar zor örtülen göğüslerime kadar her pembe ten parçamı karelemek için doğruldu, böylece küstahça yükselen meme uçlarımı görebiliyordum.

Kendimi bu kadar savunmasız göstermekten hoşlanmıyordum ama tüm güvensizliğimi ortaya çıkaran parıltılarla dolu gözlerimle ona tek ve sessiz bir istek ilettim: *lütfen beni yargılama. Kusurlu olduğumu biliyorum.*

Efrem, zihnim beni paranoyamın derinliklerine sürüklemeyi önce, gerçekte kavranmaya, orada tutulmaya olan ihtiyacımı anlamış gibi benimle buluşmak için yarımadanın etrafında yürüdü. Önümde durdu, yanağımla okşadı, nazikçe ve başımı çok fazla eğmemi sağladı çünkü ayakkabısız çok minyondum.

Benimle konuşmadan önce birkaç dakika gecikti, görünür çizgilerimin, belimi ve bacaklarımı dolduran ve beni terapiye başladığım zamankinden daha az sıska yapan ekstra santimetrelerin tadını çıkardı; bir an için bana muhteşem bir yaratık, şimdiye kadar gördüğü en güzel yaratık olarak tapıyor gibiydi. Gözbebeklerinin zührevi parıltısı, belki de şaraptan hafifçe kızarmış sert elmacık kemikleri ve insanı her türlü günahı işlemeye teşvik edecek kadar şehvetli dolgun dudakları, geçmişimi dikenlerle dolduran her şeyi geri alma ve hayatın yeni sayfalarını yeniden yazma gücüne sahipti.

"Bir periye benziyorsun." Efrem eğildi ve alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu, burnumun ucundan geçirdi, sonra da beklentiyle gerilmiş açık ağzımın üzerinden geçirdi. "Harika bir küçük su perisi," diye fısıldadı.

Meyvemsi, dayanılmaz bir koku yayan nefesi o kadar sarhoş ediciydi ki beklenmedik bir baş dönmesine neden oldu. "Neden burada olduğunu biliyorsun, değil mi?" Başparmağıyla alt dudağımı okşamaya başladı. Dişlerinin arasında ezmek için bastırdı ve ben başımı sallayıp o gürültülü, saran tınıya odaklanırken dudağımın şeklini bozdu. "*Benim* olmak istiyor musun?" Bu da bir başka soruydu ve ardından başımı sallayarak onayladım. Aklımda hiçbir şüphe yoktu. "Sana bakmama, sana dokunmama, içine girmeme, canını yarmama, seni cezalandırmama ve sana arzu ettiğin zevki vermeme izin verecek misin?" Dudaklarımı açmamı teşvik etmek için ilk falanksı dudaklarımın arasına soktu ve başparmağı boğuma kadar içeri kayd. Kaşlarımı çattım çünkü bu sözleri daha önce de duymuştum, aynı sırada ve aynı sert tonlamayla. Giselle'e hitaben. Biraz tereddütle tekrar başımı salladım ve dilimle utangaç bir şekilde onun etrafında döndüm. "Bana kurallardan ve güvenli sözcüklerden arınmış bir cinsel ilişkinin risklerinin farkında olduğunu söyle. Seni *unterwürfige* olarak görmüyorum ve senin dominantın değilim. Seni istemediğin hiçbir şeye zorlamayacağım, her türlü aşağılama -eğer varsa- sadece senin iradenle gerçekleşecek." Başparmağını işaret ve orta parmağıyla değiştirdiğinde gözlerimi kısıtım ve ona cesaretle bunları önermeye başladım. Efrem gülümsedi ve leğen kemiğini karnıma dayayarak çoktan kabarmış ve bana sahip olmaya hazır olan uyarılmışlığını hissetmemi sağladı. Bacaklarımdan akan ve her sinirimi elektriklendiren gerilimi hissettiğimde gözüm korkmadı, sadece gerildim. Daha fazla dayanamayacaktım. "Hayatta bir kadına kraliçe gibi davranmayı severim Dorothea, ama sekste onun benim *Hure*'m olmasını tercih ederim. Bu önermelere rağmen rızanı aldığımı söyle bana. Değilse, kesinlikle reddetme hakkına sahipsiniz."

Ağzımı bıraktı, nemlenmiş parmaklarını birbirine sürttü ve ben de karşılık vermek için havayı aldım. Almanca ne dediğini bilmiyordum ama bir küfür olduğundan şüpheleniyordum. Ve belki de biraz hayal gücüyle hangisinin olduğunu anlamıştım. Kendimi onun alevlerine atıp yanmak için duyduğum acil ihtiyaçla, "Rızam var," diye kabul ettim. "İstedtiğin her şeye sahip olacaksın. Ve bunu sadece sana bahşediyorum. Şimdi lütfen beni öp," diye titreyen dizlerimin üzerinde ona yalvardım, ona teslim olma dürtüsü böyleydi.

Tekrarlamaya gerek yoktu; ona ulaşmak için parmak ucunda durdum, Efrem elini ensemin arkasına kaydırды, şiddetle sık tı ve üzerime atladı.

Öylesine aceleci bir öpücüktü ki ağzının içinde inledim; onu tutmak ve bırakmamak için gömleğini yumruklarımla sıktım.

Kırıldım, parçalandım, onun deneyimine teslim oldum ve bana rehberlik etmesine izin verdim. Dilini benimkinin etrafına doladığında, ateşli bir kırbaç gibi vahşi, baştan çıkarıcı darbelerle vurduğunda ve göğsümden kasıklarımaya kadar karıncalanan bir sıcaklık yayıldığında kısır bir uçuşuma düştük. Boğazımın derinliklerinden ruhumu talep etti, onu anlaşılabilir bir yumuşaklık ve vahşi bir sertlikle kasıp kavurdu. Sanki gölgeler tanrısı Hades'miş gibi, sapkınlığın kanatlarını açtı, kasvetli bir karanlığı yeryüzüne indirdi, acılarımı çözdü ve onları korkunç bir çılgınlıkla doldurdu. Dudaklarıma müstehcen bir epigram yazdı, beni kendisiyle birlikte rüyaların sürüklenişine çekti ve kaslarının cesur gücüyle beni bastırmaya devam etti. İçinde yaşayan zalim şeytan ortaya çıktı; kibirle tüm korkularımı yaladı, ısırdı, yok etti. Onları kavurucu tutkulara dönüştürdü ve onların ölümcül alevleri içinde sonsuz cazibenin kırsal bir efsanesini anlatarak canavarlarımı yatıştırdı.

Ellerim masanın sert kenarını kavrayıp kalçalarımı üzerine koyana kadar, onun sahiplenici hevesi ve eziyet verici şehvetiyle geri çekildim.

Efrem saldırısına ara vermeden iki sandalyeyi yolumdan çekti, birini gürültüyle devirdi ve bacaklarımı tutarak aralarını açtı.

Giderek yoğunlaşan ve vahşileşen öpücüğüyle boğduğu yüksek sesli bir inilti çıkardım. İncelik ya da saygı göstermeden, saçlarımı sert bir yumrukla tutup aşağı çekti ve vahşi saldırganlığının hedefi olan boynumu ortaya çıkardı. Tehditkâr bir yılan gibi şehvetle yaladı, sonra dişlerini geçirdi ve aceleyle salladı. Bu tahrik olmuş bir aşığın ısırtığı değil, kesinlikle *ona* ait olacak bir şey üzerinde hakimiyetini dayatan bir canavarın ısırtığıydı.

"Efrem," diye soludum, kim bilir hangi karanlık boyutta kaybolmadığından emin olmak için. Gırtlaktan gelen bir çığlıkla cevap verdi, bornozunu açtı ve dilini göğüslerinin arasında gezdirerek sağ meme ucunu derinlemesine emdi. Patlamak üzere olan zevki bastırmak için kalçalarımı kıvrarak doğruldum ama Efrem parmaklarının kısaçalarıyla onları bastırarak kıpırdamamı engelledi.

Henüz değil, der gibiydi, önce sana işkence etmeliyim, küçük Dorie....

Ve üç aydır hissettiğim o lanet işkenceyi o kadar çok hissediyordum ki nefes alamıyordum, özellikle de göğüslerimden birini tokatladığında, avucunun içinde sıkmadan önce yukarı doğru salladığında. Onu tuttuğu acı verici kavrama yüzünden çığlık attım ve küçük düğmeyi başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırıp areoladan ayıracakmış gibi çektiğinde daha yüksek sesle çığlık attım. Kaybolmuş, öfkeli ve kızgın görünüyordu. Çığlıklarım onu canlandırdı, penisi pantolonunun altından orantısız bir şekilde kalktı, omuzları gerildi, en zehirli şehvet kabarmış damarlarında dörtnala koştu ve mantığını yırtan her türlü kör niyeti dizginlemek için dişlerini sıktı.

"Efrem, lütfen," diye inledim; göğsümü tamamen açarak, pelvisimi öne doğru eğdim ve kendimi ona sürtmeye başladım. Tek hissettiğim pantolonumun Venüs'ün bineğine sürtünmesiydi çünkü ikisi arasında küstahça soyunan tek kişi bendim.

"Sabırlı ol, çocuğum. Benim için ıslanmanı istiyorum." Daha az vahşet ve daha fazla kötülükle karnımdan bir ısırık daha aldı, içgüdüsel olarak geri çekildim ve eti avuçlarından çekip aldım.

"Zaten öyleyim," diye güçlkle söyledim bu sözleri, ciğerlerim yanıyor, ağzım sulanıyor ve boğazım ağrıyordu.

Efrem şeytani bir kibirle alaycı bir şekilde dudak büktü. "Bana yetecek kadar değil. Seni parçalamadan canını yakmak istiyorum." Cehennemden gelen bir melek gibi aşağı indiğini ve dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm. Bu yükseklikte yüzü, külotumun şeffaflığıyla ortaya çıkan kadınlığımla aynı hizadaydı ve yüzüsüzce ona baktı, onu açık ve mizahla parıldayan görmekten zevk aldı.

O zaman oynayacak şeker yoktu....

Onu bu şekilde hayranlıkla izlerken stüdyosunda yaptıklarımızı düşününce kızardım: ayaklarıma kapanmış, sanki onun tanrıçasıymışım gibi bana tapıyordu. Utanç duygumu güçlkle bastırdım, çünkü daha önce hiç kimse bir erkeğin beni bu kadar yakından keşfetmesine izin vermek şöyle dursun, kendini bu kadar kibirli bir şekilde dayatmasına bile izin vermemişti. Efrem bunu biliyordu, ona itiraf etmişim; ilk olma fikri onu heyecanlandırmış ve ahlaksızlığının sınırlarını aşmasına neden olmuştu. Parlayan gözbebeklerinde, onları ustalıkla çevreleyen siyah kirpiklerinin altında parlayan aynı şey, onu ele geçirilmiş bir hükümdar gibi gösteriyordu. Bakışlarını yüzüme kaydırarak parmaklarının ayak bileğimden dizime doğru kaymasına izin verdi, onları çukurun içine kaydırıldı, sonra

omzunda taşımak için kaldırdı. Gülümsemesini keskinleştiren acımasız gölge karşısında irkildim ve klitorisime üflediğinde tekrar nefesim kesildi, beklentinin acısı yerine getirilmemiş tatmine karşı savaşıırken beni içten içe sarstı.

Ve onu içimde istiyordum, hemen, tüm tehlikeli şehvetiyle. Alaycı bir kahkaha atarak yanan merkezimden biraz daha uzaklaştı. Sakalıyla iç uyluğumu kaşıdı, ağzını ona sürttü; dizime kadar indi, sonra aynı yoldan geri dönerek şimdi aşırı hassas olan kasıklarımın doğru yürüdü. Ateşli bir açgözlülüğün etkisiyle titriyordum, bir bacağımı onun omzuna doğru eğmiş, diğerini de uzatmış, bir parmağımı yere koymuştum. "Sabırsız mısın, Dorie?" diye alay etti benimle.

sadist bir avcının sahte masumiyeti.

Güzel ve sadist bir yırtıcı.

"Ne piç kurusu," diye hakaret ettim ona, hayal kırıklığıyla doluydum. Acele etmezse onu tokatlayacaktım. "Yani beni öldürüyorsun."

"Senin ellerinde kaç kez öldüğümü ve yeniden doğduğumu bilmiyorsun." Sonunda oyalanmayı bıraktı; tanga'nın lastiğini başparmaklarıyla tutturdu, kollarını kasıp ilk darbeye kopardı ve yere fırlattı. Bu hareketinin duyulmamış, hayvani gücü karşısında nefesim kesildi ama yüzünü kasıklarımın yaklaştırdığı gözlerini gözlerime kilitleyerek dilini aşırı uyarılmış vulvama yerleştirdiğinde kalçalarımın aşağısının tamamen çıplak olduğunu fark edecek zamanım bile olmadı. Dilini aşağıdan yukarıya doğru gezdirip beni açgözlü bir arzuyla yaladığında bir heyecan tüm berraklığımı bozdu; dilinin ucuyla büyük dudaklarımı ayırıp içeri soktuğunda ve beni sıcak tükürükle doldurduğunda bir başka heyecan görüşümü bulandırdı.

"Oh Tanrım." Parmaklarımla saçlarını kavradım, onu kendime doğru ittim; Efrem klitorisimi ısırdı, emdi, dokundu ve ben onun utanmaz ağzına bastırmaya ve sallanmaya başladım. Çenem perineme sürtündü, sakalım iç uyluğuma sertçe sürtündü ve dilim sanki ondan içmek istermiş gibi küçük açıklığı işgal etti, nüfuz etti, yıkadı. Artık kaçmış olan et çekirdeğini küçük, kafa karıştırıcı yarım dairelerle ısrarla gıcıklayarak işaret ve orta parmaklarını birleştirdi ve kararlılıkla vajinaya soktu. Nefesim kesildi ve başımı eğdim, kuzguni kilitleri avucumun içinde sıktım, sonra gözlerimi kapattım ve parmaklarını hızla, acımasızca hareket ettirirken, hisleri arttırmak için onları bükerken inledim

Yıkıcı. Ağgözlü ve beni binlerce parçaya ayırmaya kararlı bir şekilde parmak uçlarını yumuşak bir duvara çarptı, o kadar içtendi ki görmezden geldiğim sinir uçlarımı gıdıkladı. Tamamen bunalmış bir halde onu şımartmaya başladım, kalçalarımı ona, diline, istilacı parmak uçlarına karşı hareket ettiriyor, karnımda yükselen dizginlenemez zevk dalgalarına biniyordum. Kalçalarım titremeye başladı, inlemeler çaresiz inlemelere dönüştü; hassas yarığın duvarlarını titreştiren tatmin edici bir kahkaha attı ve nefes nefese ona baktım: hala dizlerimin üzerinde eğilmişti, gözleri bana bakıyordu, aşağıdan bile bana hükmediyordu, acımasız, silahsızlandırıcı, kurnaz zekasıyla parlak, beni o masanın üzerinde çıldırmış görmekten gurur duyuyordu.

Her gün Liliane ile öğle yemeği yediği yer. Onu da bu şekilde çıldırtmış mıydı?

Kim bilir kaç kadınla daha böyle olmuştu, kaçına bu ayrıcalığı tanımıştı.

Kendine güvene, çekingenliğe ve arsız tavırlara bakılırsa çok sayıda kişi vardı.

En gizli noktalara nasıl dokunacağını biliyordu, onları hemen bulabilir ve tepkilerimi inceleyerek doğru zamanda ve doğru şekilde uyarabilirdi. Evet, metresleri onu, seksi en sevdiği aktivitelerden biri haline getirmiş bir casanova kadar tecrübeli ve deneyimli yapmıştı, ta ki diyalektikte olduğundan daha fazla bu konuda gerçek bir usta olana kadar.

Ve Tanrım, böyle bir adam için ruhumu Şeytan'a satabilirdim, ya da belki de zaten oradaydı, Şeytan, birlikte hayranlıkla izleyeceğimiz birkaç kanlı gün batımı karşılığında gün doğumumu bana geri vermek için pazarlık yapıyordu, çünkü mutfakın yarı karanlığından bana bakan ve ben kalçalarım açık bir şekilde durup onun gelmesi için yalvarırken beni çivileyen o sert gözler, şimdiye kadar gördüğüm en kötü, aldatıcı ve parlayan gözlerdi.

Efrem içime üçüncü bir parmak sokmaya çalıştığında tüm düşüncelerimden vazgeçtim. Ona engel olmak için çırpındım, ama o, belli bir sertlikle kolunu kalkık kalçama doladı ve bana sertçe baktı; dudakları, lezzetli bir nektarın tadını çıkarıyormuş gibi duyusal bir şekilde yaladığı humuslarımla kaygandı. "Seni hazırlamalıyım, Dorothea. Kıpırdama."

"Bu çok fazla," diye nefesim kesildi, sesim boğuktu, zar zor duyuluyordu.

"Çok fazla değil. Bundan daha fazlasını alman gerekecek ve hazır olmanı istiyorum." Beni yavaşça okşadı, zonklayan açıklığımdan gelen yapışkan salgıyı yumuşak hatlara serpiştirdi, sonra beni baştan çıkarmak ve zayıflatmak için başparmağını klitorisimin üzerine bastırdı. "Sadece bana güven."

Pürüzsüz buklelerini yalayıp onu yavaşlatmaya çalıştım ama Efrem elimi itti ve parmaklarıyla içime girmeye ve aynı anda beni öyle yasak bir noktadan yalamaya devam etti ki her tarafım gerildi. Dikkatli ve inatçıydı, saniyeler geçtikçe acımasızlaştı, sertleşti; işaret ve orta parmağına yüzük parmağını da ekledi ve daha derine inmek için parmaklarını çevirdiğinde kasıldım, dizimi omzuna daha sıkı tuttum. Falanksları benimkilerin iki katı büyüklüğündeydi, dokunuşu ısrarcı ve acımasızdı, öyle ki duvarlarımın yandığını ve onarılamayacak kadar genişlediğini hissettim. Topuğumu sırtına bastırdım ve diğer bacağımı açarak kendimi ona doğru ittim. Kendimi ayakta tutmaya çalıştığım avuçlarım mermer zeminde gıcırıyor, kalp atışlarım onun benimsediği ritme göre hızlanıp yavaşlıyordu; kalbim göğsümde, kaburgalarımın arasında, karnımın alt kısmında çarpıyordu. Kan tek bir yerde akıyordu, sanki bir kadını tatmin etmek için doğmuş ve onu yok etme fikri en büyük zevkiymiş gibi yavaş ve hızlı, derin ve kısa, müstehcen ve yorucu vuruşlarla parçaladığı aynı yerde. Bir çaresizlik duygusu beni gevşek ve savunmasız hale getirdi; Efrem beni görünmez iplerle bağlamıştı ve onu memnun etmekten başka bir şey yapamıyordum, kafam karışmış ve serbest bıraktığı duygulardan bunalmıştım.

Üzerimde tam bir hakimiyeti vardı, beni sınıra kadar götürüyor, beni yok etmek için şehvetli bir uçuruma dalmama izin veriyor, sonra doruğa yaklaştığım anda beni geri çekiyor, zevki eziyete ve eziyeti zevke dönüştürüyordu.

Beni başıboş bırakarak, giderek kafamı karıştırarak ve sabırsızlandırarak kendini eğlendirdi. Koyu renk kirpiklerinin altından gururlu bir sırıtışla bana baktığında,

Dağınık saçları ve neredeyse şeytani yüz hatlarıyla onu karşımda görmek olağanüstü bir manzaraydı, herhangi bir rüyadan daha iyiydi. Bitkin düştüğümün farkındaydı, zevk ifadelerim üzerinde çok fazla durmasına gerek yoktu, avucunu yukarı doğru eğdi ve parmaklarını daha şiddetli hareket ettirmek için sıkıştırdı, içeri ve dışarı, o kadar hızlı ki, ateşli, lav benzeri akışlar onu ıslatmaya başladı. Başım döndü, vücudum elektriklendi, şehvetim tavan yaptı, nefes nefese kaldım ve leğen kemiğimi ağzına doğru daha aceleyle ittim.

Dili şehvetle, ustalıkla, susamış bir şekilde dolaşüyor, o öfkeli koşuşturmada parmak uçlarına eşlik ediyordu. Ne yaptığını anlamıyordum ama niyeti beni normal bir orgazma kıskırtmak değildi, her zaman tek başıma ve asla bir erkekle gerçekleştirmediğim birçok orgazmdan biri. Aniden, daha önce hiç başıma gelmemiş olan idrar yapma dürtüsünü hissettim; kızarmış yanaklarla onu geri tutmak ve herhangi bir utançtan kaçınmak için umutsuzca mücadele ettim. Bunu hissetti ama tereddüt etmedi. Her hareketiyle yaydığı güvenden, bu aşırı uyarılmayla bağlantılı hislerin idrar yapmakla değil, başka bir şeyle ilgili olduğunu biliyor gibiydi...

"Önemli değil, Dorie. Dediğimi yap: beni içine çekme. Beni dışarı it, yapabildiğin kadar çok," diye iddialı bir şekilde emretti; sesi canavarca, boğuk bir hırıltıydı ve sersemlemiş olmama rağmen beni anında yakaladı. Nedenini bile sormadan ona körü körüne güvendim ve pelvislerimi sıkarak yerine gevşettim; işaret ve yüzük parmakları iç kırıksıklıklara sürtünürken orta parmağını açıp derin bir bölgeye bastırma fırsatını değerlendirdi.

Nefesim kesildi, alt dudağımı acıyana kadar dişlerimin arasında ısırdım.

Efrem bana hiç deneyimlemediğim bir şey vermek, alçakgönüllülüğün dikenli tellerini kırmak, önyargı duvarlarını yıkmak, sapkınlığın kapılarını kırmak istiyordu.

Ve başardı.

İçgüdüsel bir çılgınlıkla kaslarımın tutuştuğunu ve parmaklarının etrafında sarsıcı bir şekilde kenetlendiğimi hissettiğimde başardı; coşku taşıtığında, tüm alçakgönüllülük barajını yıktığında ve yoğun, dizginlenemez, kontrolsüz bir akıntı oluşturduğunda başardı.

Titrediğimde ve üzerine yığıldığımda başardı.

Binlerce parçaya ayrıldığımda, paramparça olduğumda ve her yere sıvı parçaları saçtığımda, zevkimi tüm kıyafetlerine ve yere döktüğümde başardı.

"İyi kız... gel. Daha fazla." Efrem alçak, baştan çıkarıcı tınısıyla beni soydu, sonra bacağını omzundan çekti ve bana işkence etmeyi bırakmadan ayağa kalktı.

Açık kalçalarımın arasında dimdik duruyordu; bir avucuyla masaya yaslanırken diğeriyle beni bir zıpkın gibi yakaladı. İçiyle klitorisimi ovuşturdu, parmaklarıyla içime girmeye devam etti, hassas ve titiz, o aşırı, yeni, keskin, önlenemez coşkunun dalgalarına binerek, mümkün olduğunca yükseğe çıkarmak için.

Kontrolümü kaybettim.

Beni gerçekliğe bağlayan tek dayanak olan elinin desteğiyle kalçalarımı kaldırdım ve arka arkaya iki ya da üç kez, bol ve şok edici fişkırımlarla boşaldım.

Artık yere bağlı değildim, her bir zerrem tamamen parçalanmış ve sıvılaşmış bir halde maddi olmayan bir mutluluk içinde yüzüyordum.

Beklenmedik bir şekilde geriye doğru düştüm ve özgürleştirici bir çığlık attım, gözyaşlarımın şakaklarımdan aşağı kaydığını hissettim; beni saçlarımdan yakaladı, onları bir yumruk haline getirdi ve dudaklarımızı birleştirmek için yüzüme eğildi. Beni kabaca öptü, dilindeki tadımı hissettirdi, tükürüğüyle kaynaştı, birlikte afrodizyak ve skandal bir şey yarattı.

Asla unutamayacağım bir şey.

Ona sarılmama, inlememe ve ağlamama, nefes nefese kalmama, tekmelememe ve şimdiye kadar yaşadığım en güçlü ve çalkantılı coşkunun salınacağında sallanmama izin verdi.

Omuzlarım durdurulamaz hıçkırıklarla tutuldu, kalçalarım istemsiz spazmlarla titrerken, mahremiyetimi ve ağzımı tahrip etmeye devam etti, bana bir an bile nefes aldırmadan her ikisini de beceriyormuş gibi kabaca işgal etti. Ayak tabanlarımdan vücudumun geri kalanına kadar her yerim karıncalanmaya başlayana kadar beni limonlu bir şeker ya da lezzetli bir çilek gibi ısırdı ve emdi.

Terli ellerimi göğsüne koydum; biraz hava almam gerekiyordu, ona yetişemiyordum, karnım ağrıyordu ve ciğerlerim oksijen için çığlık atıyordu.

Acımasız sarsıntılar azalırken ve son orgazm yavaşça kaybolurken, anın momentumunu da beraberinde sürükleyerek, kulak zarlarımda sağır edici bir uğultu hissettim, göz kapaklarım uyuştı ve sırtım rüzgârla eğilmiş bir dal gibi sarktı.

Alnımı Efrem'in karnına dayadım, nefesim kesilmişti ve kızarmıştım; bir eliyle enseme masaj yapıyor, diğer elini sanki orası onun iniymiş gibi içime sokuyordu.

"Geldiğinde çok hassas oluyorsun." Kendime gelmem için bana birkaç dakika verdi ve beni düşürdüğü duruma güldü. "Böyle şımarık bir Küçük Denizkızı için fazla nazıksın."

"Oysa sen bir hayvansın," diye fısıldadım teninin sıcaklığını hissettiğim gömleğine doğru. "Bir şeyi başarmak istediğinde korkunçlaşıyorsun."

Uyluklarım hala ayıktı, ortası parmakları tarafından işgal edilmişti; çıplaktım, ıslaktım, açıktım, titreşiyordum ve humuslarım mermere damlıyordu, beni en ufak hareketine duyarlı hale getiriyordu, parmak uçlarıyla beni gıdıklarken, hafif sarsıntılarımın eğleniyordu.

"Şimdiden yoruldu mu?" Efrem çenemi kaldırarak beni başımı kaldırıp ona bakmaya zorladı ama ben ağır ağır başımı göğsüne indirdim. Her şey dönüyordu, içinde bulunduğumuz odanın dış hatlarını bile seçemiyordum. "Kendini yukarı çek, Dorothea." Yine başımı kaldırmam için ısrar etti ve tuhaf bir homurtuyla ona itaat ettim. Ona bakarken kendimi kaybettiğimde, daha pembe bir renk alan parlak dudaklarına takıldım, onları ısıırıp koparmak ve bana verdiği eziyete karşılık vermek istedim.

"Biraz bekleyebilir misin?" Kollarımı kalçalarına doladım ve nemli yanağımı kızgın bir kedi yavrusu gibi karnına sürtmek için yaklaştım.

"Yeterince bekledim, sence de öyle değil mi?" Efrem boynumu okşayarak enseme öyle kararlı bir şekilde sıyırdı ki ertesi gün morluklar oluşacaktı. "Bütün gece emrime amade olmanı istiyorum," diye kesin konuştu. *Ben de bunu isterdim.* İtiraz etseydim yalan söyledim, çünkü ona bana her şeyi yapması için izin vermiştim ve hala ikna olmuşum. Yakalanmama izin vermiştim ve bundan mutlu olsam da hissettiğim korkuyu gizleyemiyordum. Birkaç kez onun tadına bakmıştım ama kendini gösterdikçe ne kadar yetişkin, sapkın ve karmaşık biri olduğunu daha iyi anlıyordum. Andy'den her zaman talep ettiğim her şeyi ona sormama gerek yoktu çünkü sanki onu besleyebilecek tek yiyecekmiş gibi ahlakı çiğniyor ve sapkınlığı yiyordu. Parmak eklemlerinin yanağımı sıyırdığını hissettiğimde hınzırca göz kırptım ve o huzurlu kucaklamada hareketsiz kaldım. Efrem ne yumuşadı ne de beni şiddetli arzusunun pençelerinden kurtarmak için en ufak bir niyet gösterdi; anlamlı belirginlik gerçekten zarar verici sonuçları önceden haber veriyordu. "Cezan daha yeni başladı."

12
Thea

*Aşk, iç çekişlerin oluşturduğu buğudur; çözülürse
parıldayan ateştir
Aşıkların gözlerinde parıldayan;
aşıkların kendi gözyaşlarıyla beslenen
bir denizdir.
Başka ne var?
Gizli bir delilik, boğan safra ve
iyileştiren tatlılık.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Cezalandırılmak başıma gelebilecek en güzel ve en korkutucu şeydi; beklenti, endişe, adrenalin ve Efrem'in beni nasıl karşılayacağını bilmeme fikri beni sefahatin hüküm sürdüğü sapkın bir paniğe sürükledi ve heyecanlandım çünkü onunla birlikte olmak boğulmak ve yeniden ortaya çıkmak, sonra boğulmak ve yeniden ortaya çıkmak anlamına geliyordu.

Her zaman.

Sürekli olarak.

Tekrarlanan ve durdurulamayan bir ardışıklık içinde.

Efrem beni aydınlattıktan, diliyle tadıma baktıktan ve parmaklarıyla içime girdikten sonra kalçalarımın tutarak beni yüzüstü çevirmiş ve masanın üzerine eğilmeye zorlamıştı.

Omuzlarımı örten babydoll hala üzerimdeyken popom kavisli, kalçalarım hafifçe ayırık ve vulvam nemle ıslanmıştı.

O anda kendimi biraz, okumayı bitirdiğim erotik romanın kahramanı küçük O gibi hissettim.

kimliğini asla öğrenemediğim bir yabancından almıştım.

Hikayede genç O, erkek arkadaşı René'yi o kadar çok seviyordu ki, her türlü işkenceye boyun eğmeyi, başka erkeklerle paylaşılmayı ve çirkin uygulamaları deneyimlemeyi kabul etti. Bir seks kölesi gibi davranmak, aşırı ilişkilere boyun eğmek ve sevgilisinin ona tamamen sahip olabilmesi için özgürlüğünden vazgeçmek üzere yetiştirilmişti.

Ancak René'ye delicesine aşık olduğuna dair inancı, kısa süre sonra O'nun kendisinden yaşça büyük bir adam olan ve mutlak efendisi olacağı iğrenç bir ilişkiye başlayacağı Sir Stephen'a karşı hissetmeye başladığı ölümcül çekimle yer değiştirdi.

Efrem'i neden ikincisine benzetmek aklıma geldi bilmiyorum.

Belki de farkında olmadan onda da aynı fiziksel ve ahlaki otoriteyi gördüm. Ruhu içgüdüsel arzulara, içimde zıplayan ihtiyaçlara bağlayan ve sanki en üst düzeyde bilgi ve deneyime sahipmiş gibi oynadığı görünmez bir çizgi.

Benim doğamla kendi doğasını ilişkilendirdiğinde tamamlayıcılıktan ne kastettiğini anladım. Bedenin en karanlık zevklerinin mühürlerini açmaya, en içteki cinsel çalkantıları gıcıklayan ahlaksızlığa batmaya, sağduyu kurallarını çiğnemeye ve evrime boyun eğerek önyargıları içsel iradelere boyun eğdirmeye muktediri.

Cesur O, boyun eğmeyi bilinçli olarak seçmişti, ona hiçbir şey dayatılmamıştı.

Efrem'in peşinden gitmeye ve kendimi ona teslim etmeye karar verdiğimde bana hiçbir şey dayatılmamıştı.

Onun sayesinde kendimi düşündüğümün ötesine taşıyabildim.

Bu, gerçek Thea ile iletişim kurduğum ve sonunda onu inkar etmeden kabul ettiğim bir araçtı.

İlkel içgüdülerimi tatmin etmeye ve aslında benim bile olmayan bir adama itaat etmeye karar vermiş olmama rağmen, onun üzerinde kırılmaz bir güce sahip olduğumu hissediyordum. Kontrolünü kaybettiğini görmek bunun kanıtıydı; zihninde güçlü bir etkim olmasaydı, aşkı en ilkel ve çelişkili haliyle yaşamaya meyilli olmasaydım, özgürlüğü seçmeseydim Efrem asla yenilmezdi.

Çünkü utanmam ya da saklamam gerekmiyordu.

Varoluş tarzım her zaman yanlış görünmüştü, suçluluk duygusu beni her zaman tabuları yıktığıma inandırmıştı, hatta çoğu kişinin kabul edilemez ya da ahlaksız bulacağı eylemleri hayal ettiğimde ya da rüyamda gördüğümde bile.

Ama Efrem şüphelerimi avuçlarının içine almış ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi yok etmişti.

Garip bir şekilde, bedenimi tanımaya, enerjisinin farkına varmaya, damarlarımda akan kanı ve ciğerlerimde dolaşan havayı hissetmeye de başlamıştım.

Onunla çıplak kalmak, kendimle çıplak kalmamı, korkularımdan kaçmayı bırakmamı, beni çevreleyen karanlıkla yüzleşmemi ve bir yıldız seli altında onunla dans etmemi sağladı.

Çünkü onlar oradaydılar ve sonsuza dek orada kalacaklardı, yeter ki onlara hükmeden ben olayım ve artık hiçbirinin kontrolü ele geçirmesine izin vermeyeyim.

Yemekle ilgili sorunlar kategorik bir reddediştten, eski Thea'yı, onun görünüşünü ve bana kafası karışık 20 yaşındaki bir çocuğun yüzünü yansıtan yansımayı reddetme duygusundan kaynaklanıyordu; ancak o sırada psikologla yaptığım görüşmeler sayesinde onu yeniden bulmaya, varlığını yeniden kabul etmeye ve onu sevmeye çalışıyordum.

En azından birazcık.

"Nasılsın Dorie? O pozisyonda rahatsız mısın?" Efrem yarımadaaya katılmak için uzaklaşmış, bir şişe şarap açmış ve yine iki parmağını kadehe doldurmuştu. O akşam sadece benimle seks yapmakla değil, bana yapacağı ifşaatlarla da başa çıkabilmek için alkol almaya ihtiyaç duymuş olabilirdi.

Göğüslerim soğuk zeminde ezilirken ve tırnaklarım mermeri tırmalarken, vücudumun her çıplak parçasının son derece farkındaydım ve kendimi rahatsız hissetmememe rağmen, beni zorladığı bu çaresizlik hissi hoşuma gidiyordu. "Bana hareket etmememi emrettin, rahatsız olsam bile bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum."

Efrem kadehin kenarından yavaşça yudumlarken, mutfağın yarı aydınlığında kudurmuş bir hayvan gibi kuduruyordu. Yemeye hazır bir canavar gibi görünüyordu.

Koyu zümrüt yeşili gözleri beni yağmalarken, tüm savunmaları yok ederken, her an üzerime atlıyordu. "Ben seni çeşitli şekillerde kızartmaktan hoşlanıyorum, sen de aşağılanmaktan hoşlanıyorsun. Birbirimizi çok iyi anladığımızı söyleyebilirim. Bu şekilde yeterince aşağılanmış hissediyor musun?"

"Sıcak hissediyorum..." *Ve seni çok istiyorum, eğer sana sahip olmadan önce ölmezsem.*

"Senin olacağım, sadece biraz daha sabırlı ol." Açık yakanın ortaya çıkardığı esnek boğazı özellikle erkeksi kılan adem elmasını sallayarak içti, sonra alaycı, ikna edici bir gülümsemeyle uzun süre bana baktı. "Eğer Lili'den beni bu şekilde, yemek masamızın üzerinde eğilmiş olarak beklemesini isteseydim, bana deli ya da ahlaksız derdi."

"Haksız da sayılmazdı," diye cevap verdim naif bir içtenlikle. "Seni kabul etmiyorsa neden onunla evlendin?"

"Çünkü bunun harika bir fırsat olduğunu düşündüm. O bir aile kurmak istiyordu, ben de Joël'e bir aile vermek istiyordum. Yeğenimin refahına değer verdim, bir çiftin yakınlığında katlanmak zorunda kalacağım dezavantajları göz ardı ettim. Hayattan her şeyi alamazsınız." Efrem şarabını yudumlamaya devam etti. Her hareketiyle, herkesin ilgisini çekebilecek, ama benim için sanki tüm enerjimi emip yok eden, beni inatçı bir şehvet içinde dolaşmaya bırakan yaygın bir efendilik yayıyordu. Bu bilgelik ve nezaket maskesinin ardında çok daha fazlasını gizliyordu. "Liliane harika bir kadın ama üç yıllık evliliğimizde ona hiçbir zaman seni seviyorum diyemedim. Yıldönümlerimizi hep unutuyorum, ona hiç gül vermiyorum, gün içinde telefon etmiyorum, fotoğraflarımızı eve asmayı sevmiyorum, hatta çekmeyi bile sevmiyorum. Kısacası, birçok yönden dikkatsiz bir kocayım ve onu mutlu edecek romantizm benim için tamamen ulaşılmaz."

Sertçe yutkundum; boğazım kurumuştı ve suyla ferahlama ihtiyacı hissediyordum ama istesem de bana vermeyeceğini biliyordum. "Ne istersiniz?"

Efrem bana doğru yürümeye başladı, yavaş ve ölçülü adımlarıyla tedirginliği artırıyor, uzuvlarımın titremesinden zevk alıyordu. Her kalp atışını, her küçük özlemi, her alçakgönüllülük kırıntısını söküp alıyordu. "Onu normal bir erkek gibi sevmemi isterdi. Oysa ben bunu yapabilecek durumda değilim. Ona kendimle ilgili pek çok şey anlattım, onu sevemeyeceğini tekrarlardım."

Beni değiştirmeyeceğini, farklı olamayacağımı. Ona kim olduğumu, nelerden hoşlandığımı anlattım ve gösterdim..."

"Ve?" diye ısrar ettim, tereddüt ettiğini fark ettiğimde.

"Ve bir ay boyunca benimle konuşmadı, bana bir canavarmışım gibi davrandı." Arkamda durakladığını hissettim; bakışları kürek kemiklerimin arasında yandı, omurgamdan aşağı indi ve sonunda çıplak, açıkta duran popomda oyalandı. "Biliyor musun Dorie..." Sert yuvarlaklığın uygunsuz görüntüsünden etkilenen tınısı daha da sapkınlaştı. Kalçalarımın arasında soğuk bir şeyin tenime battığını ve yarığa yerleşmek için bastırđıęını hissettiğimde nefesim kesildi. Ne yaptığını görmek için çenemi omzuna dayayarak başımı daha iyi çevirdim ve dik duran kadehe baktım, sapı sandviçteki sosis gibi ortasına sıkışmıştı. Düşmesini engellemek ve dengede tutmak için sertleşmem gerekti. "Sevişen erkekler, sevişen erkekler ve sevişerek sevişen erkekler vardır. İkinci alışkanlık herkes tarafından takdir edilmez."

"Benden olacaktı," diye fısıldadım şaşkınlıkla; şarap taşıp popomu ıslatmasın diye konuşmaya bile korkuyordum. Gerçi Efrem'in küçük oyunu böyle bir niyeti varsayıyordu.

"Sen özelsin ve bunu hemen anladım." Arkamda kalarak parmak uçlarıyla uyluğumun iç kısmını okşadı ve yavaşça yukarı doğru hareket etti. Yalpaladım; birkaç kırmızı damla taştı ve hafif bir çiseleme gibi altımı ıslattı. Gerildim, kalçalarımı mermerin kenarına dayadım, klitorisim yumuşak bir temas arayışıyla zonkladı ve hafif bir iç kasılma beni inletti. Efrem gülümsedi, önyargılı bir şekilde üzerime eğildi, sağ eliyle parmaklarını sırtımda, babydoll'umun altında gezdirmeye başladı, yanaklarımı kızartan korkuyla eğlendi. Göz ucuyla yüzüne bakabilmem için elini uzattı ve ense kökümle boynumun arasını yalamaya başlayarak hareketsiz kalmamı zorlaştırdı. Dokunuşuna karşı hassastım, bana yaşattığı inanılmaz hislerle baş edemiyordum. Bardağı dökersem bana bunu ödetmek için bir numara uyduracağından korkuyordum, bu yüzden kendimi tutmaya çalıştım. "Bana hitaben söylediğin ilk dört kelimeyi hâlâ hatırlıyorum: 'Evet, tanıştığımıza memnun oldum'," diye kulağıma fısıldadı ve beni kendisiyle birlikte karanlık bir uçuruma, psikolojik olarak boyun eğdirdiği tarifsiz bir çileye götürdü. Bana herhangi bir düzen dayatmasına gerek yoktu, zorlayıcı hareketi açık bir dayatmayı gizliyordu. "E

O harika sesindeki zar zor duyulan 'evet'in kaç kez içimi titrettiğini tahmin bile edemezsin..." Terli tenime bir kış buğusu gibi hafifçe üfledi, "...şakaklarımı dövdü. Zihnimde canlandırmaktan başka bir şey yapmadım. İçine girdiğim anda nasıl bir ses çıkaracağını, kıpırdandığında nasıl bir tonlama vereceğini, altımda, sikimin etrafında durmadan tekrarlayacağını düşündüm. Kendi kendime sordum: Bir erkek onu sikerken o 'evet'i nasıl fısıldıyor?"

Rahatlamak için leğen kemiğimi oynatmakla tehdit eden şehvetli bir titremeyi durdurmak için kalçalarımı ve uyluklarımı kasmıştım. "Bunu öğrenmelisin."

"Yapacağım," diye kabul etti kadifemsi ve cızırtılı bir sesle. "Ayrıca, zaferini kazanmak için düzenimi bozmaya hazır, utanmaz bir zampara gibi göründün. Stüdyoma girdiğinde uzun süre sana baktım, saçma bir düşünceyle oyalandım: Güneşin doğuşunu *asla* hayranlıkla *izleyemezdim*, ama ilk kez senin kız gibi gözlerinde ona eşlik ettim. Ve işte o zaman zaman durdu. Sen beklenmedik bir kesintiydin, şimdi bile yaşadığım şifreli bir gizemdin." Boynumdan nefes alırken, eli saçlarıma uzandı, telleri parmaklarının arasına aldı ve bir yumruk haline getirerek başımı geriye doğru çekti. Birden doğruldum ve kadehi desteklemek için kalçalarımı olabildiğince sıktım. Çenesini yanağıma sürttü, sakalıyla tahriş etti, sonra sıcak, sahte bir masal tınısıyla devam etti. "Sen benim dünyadan kopuşumsun, anılarımı, kederlerimi, acılarımı ve beni saran melankoliyi askıya almayı başaran bir aralıksın. Bana baktığında, beni okşadığında, beni öptüğünde, bana sarıldığında, bana gülümsediğinde, bana teslim olduğunda sen benim dünyadan kopuşumsun. Hayata kızdığımda ve deliliğin beni öldürdüğünü düşündüğümde sen benim dünyadan kopuşumsun. Yalnızlık içinde kaybolduğumda ve sevebileceğim hiçbir şey ve hiç kimse olmadığını düşündüğümde sen benim dünyadan kopuşumsun. Bu varoluştan kaçmak ve ölüme götürmek için mutluluğun son parçasını yakalamak istediğimde sen benim dünyadan kopuşumsun. Sen benim dünyadan kopuşumsun, küçük Dorie, geçici, yoğun, eşsiz ve bir gün seni bırakmak zorunda kalacağımı bilmeme rağmen... Başka hiç kimsenin aynı mucizeyi gerçekleştiremeyeceğinden eminim. Bu hediye için sonsuza dek minnettar kalacağım."

Boynumu bükerek, cevap vermeme aldırmadan bana sert ve tutkulu bir öpücük verdi. Görkemli kanatlarıyla havayı yutan ve fırtınadan beslenen evcilleştirilemez bir kartal gibi zorla talep etti. Ve o fırtınada beni de sürükledi, dudaklarımı çekiştirerek ve dilinin açgözlü darbeleriyle sözlerini içime soktu; beni tüketene, beni tedirgin edene, bana hükmedene kadar yiyip bitiren bir hevesle, katliamcı bir sahiplenmeyle içimi açtı çünkü hareket edemiyor, ona dokunamıyor ya da bacaklarımın arasına sıkıştırılamıyordum. Bir aşığın samimiyeti ve bir iblisin hayvanlığıyla içimde genişledi ve kendini dayattı; ruhlarımızı karıştırdı, kanımızı kaynaştırdı, duygularımızı iç içe geçirdi, sonsuza kadar bağlı kalacağım ezoterik bir anlaşmayı mühürledi.

Beni ancak ciğerlerimde nefes kalmadığından emin olduğunda bıraktı ve o zaman, duygu ve arzuyla parlayan gözlerle, yanağımı mermere bastırarak ona nasıl hissettiğimi ifade edebildim: 'Minnettar olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Asıl ben sana teşekkür etmeliyim, beni o küvette kurtardığın andan başlayarak. Her tehlikeye düştüğümde beni korumak için yanımda olmasaydın ve sağlığıma en iğrenç şekillerde saldırmasaydın, bugün burada sağ salim olamazdım.'

Efrem'in elmacık kemikleri yanıyor, gözbebekleri uzak bir şehvetle parlıyor ve çılgınca nefes alıyordu. Aceleyle bardağı kalçasının yarısından çekip yere fırlattı. Bardak binlerce parçaya bölündü, şarap yere bir yangın gibi yayıldı ve beni kollarının arasına almak için döndürdü. Bir maymun gibi boynuna asıldım, dizlerimi leğen kemiğine doladım ve beni istediği yere taşımasına izin verdim.

Bir an için misafir odasına doğru gittiğini düşündüm ama Efrem'in ilişkilerinde sadakatsiz ama kendine ve verdiği sözlere sadık bir adam olduğunu hemen hatırladım. Bir süre önce bana bir yatağın rahatlığını vermeyeceğini tahmin etmişti ve ısırın ve açgözlü gözlerine baktığımda, bana acımayacağından ya da beni *nasıl* ve *nerede* becereceğini umursamayacağından emindim.

Beni taş yarımadaının üzerine sırt üstü yatırırken cübbesinin kanatları açıldı. Elini karnıma koyarak beni aşağıya itti ve hafif bir direnişten sonra abartılı bir iç çekişle arkama yaslandım. Açılmış bacaklarımın arasında duran ona büyülenmiş gibi baktım: Karanlığı muhteşem bir manto gibi giymişti ve cam pencereden yansıyan ay ışığı altında kendi ışığıyla parlıyordu.

Sadece bedensel günahın, ölümcül ayartmanın, korkunç hatanın, yaklaşan kıyametin olabileceği kadar güzeldi.

Efrem ise beni bir kedi gibi izliyor, tamamen kendisine sunulan küçük zina kadınının analiz etmeye odaklanıyordu. Onun bakışları altında gerginlik beni sardı, meme uçları kristal mücevherlere dönüştü, karnım zevkle geri çekilen yumuşak bir ilmek, tenim huzursuz bir titreme isyanı, kalbim kaburgalarımın arasında titreyen bir sinek kuşu. Bu benim ilk seferim değildi ama bir erkeği nasıl memnun edeceğimi, onu şımartmak için neler yapmam gerektiğini, biriyle bu kadar yakın, bu kadar içten bir şekilde birleşmenin nasıl bir his olduğunu unutmuytum.

Efrem yanaklarımın kızardığını, dudaklarımın nefes almak için aralandığını fark etti ve hiç kararsız kalmadan kemerinin tokasını açtı.

"Hap mı kullanıyorsun?"  ıkıntılı göğüslerimi dikleştirerek, düğmeleri dikleştirerek, ilmeklerden kaydırđı. Deriyi yumuşatmak ya da belki de sertliğini hissetmek için avucunda yuvarladı, sonra açarak bana yaklaştı. Başımla onayladım.

"Bu süre zarfında kustunuz mu veya müşhil aldınız mı?"

Bakışlarımı nesneden ona çevirerek niyetini tahmin etmeye çalıştım. "Artık bir ay boyunca değil."

"Onun  zerine atladığın bir gün oldu mu hiç?" Efrem kalçalarını yavaşça kapattı ve dizlerimin hemen üstünden kemeriyle sararak sıkıca birbirine kenetledi.

Ayarlanabilir klipsi uygun y kseklie kadar kaydırđıęında nefesim kesildi, böylece sert malzeme cildime eşit şekilde yapıştı. Kendimi bir mahkum gibi hissettim, ancak bağ kan dolaşımını engelleyecek kadar sıkı değildi, bu da onun kısıtlama oyunlarındaki engin deneyimini gösteriyordu, çünkü aşınmaya veya kontraktürlere neden olmadan sıkabileceği noktaları tam olarak biliyordu.

"Hayır," diye fısıldadım; sanki itaatim için beni ödüllendirmek istercesine eğilip kasıklarımına bir öpücük kondurdu. Hiçbir şeye itiraz etmiyordum; sadece hastalıklı, büyüleyici bir duygusallıkla dolu her hareketini dikkatle takip ediyordum.

"Cinsel ilişkiye girmeyeli ne kadar oldu?" Efrem sorularına devam ederken bir yandan da vücuduma istediği gibi dokunuyor, şekillendiriyor ve manevralar yapıyordu. Belimden tutarak beni yüzüstü çevirdi ve kendimi

Yine kırım rüzgârda, ama kalçalarım atalet pozisyonunda kafeslenmişti. Ben daha şikâyet edemediğim parmaklarını kalçalarım daldırdı, başparmaklarını Venüs'ün çukurlarına bastırdı ve beni mükemmel bir dik açı oluşturacak şekilde yanına çekti. Ayak parmaklarım yere değiyordu ama beni tutmak için bacaklarımı olabildiğince uzattı. Yarımada yemek masasından daha yüksekti, bu yüzden onun gibi bir dev için daha rahat, benim gibi minyon bir kız için daha az rahattı. Kendimi desteklemek için parmakları gövdem her iki yanında uzanan ellerimin avuç içlerine güvenmek zorundaydım.

"Daha... bir yıldan fazla," diye kekeledim korkuyla. Siyahımsı varlığı beni paniğe sürüklemeyi başarmıştı; cezalandırıcı, despot, lanetlenmiş bir tanrı gibi üzerimde yükseliyordu. Acımasız ve değişmez bir çekiciliğe sahip bir sanat eseri idi; beni çıldırtıyor, akla hayale gelmeyecek şeyleri itiraf ettiriyor ve hayal edilemeyecek şeyleri arzulatıyordu.

"Acı hissedebilirsiniz. Bunun farkında mısınız?"

"Aldırmadığımı biliyorsun." Ve bundan asla pişman olmayacaktım; Efrem zaten bir süredir irademi ele geçirmişti, benim için acı ve zevk arasında hiçbir fark olmadığını biliyordu. Zihnimin en karanlık köşelerine girmesine zaten izin vermiştim; vahşi eğilimlerini benimle paylaşmasına engel olmazdım. Pek çok kişi bizi sapkın ya da sapkın olarak görebilirdi, ancak birbirimizi tam olarak anlıyorduk çünkü böyle olduğumuz bilgisi bizi yakınlaştırmış, suç ortağı ve sonunda sevgili yapmıştı.

"Emin misin?"

"Sana güveniyorum." İçime dolan korku, beni canlı kılan bir ışık örtüsüydü. İçimde sadece ölümü taşıdığım iki yıldan sonra canlıydım.

"Şimdi göreceğiz," diyerek bana meydan okudu. "Kalçalarınızı ayrı tutun."

Bu aceleci istek karşısında midemin döndüğünü ve karnımın yandığını hissettim. *Bununla* mı gitmek istiyordu? Bu kadar aceleci olmak? "Ben... Yani sanmıyorum..."

"Biliyorum," diye önüme geçti, daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamadığımı hatırlayarak. Kimse bunu ondan daha iyi bilemezdi; o pek çok şeyde ilkti ve pek çok şeyde de ilk olacaktı. O kadar ileri gitmek isterdim ama kendimi hazırlamak için zamanım olmadan onu dokunulmaz bir yerde karşılama düşüncesi rahatsız ediciydi. "Sadece seni buna alıştırmam gerekiyor. Beni burada bekle. Ve kalçalarını aç dedim."

Sert ses tonu bacaklarımı acıttı ve beynime yerleşerek beni bu emre yönlendirdi ve itaat etmemi sağladı. Ellerimi arkamda birleştirip tüm ağırlığımla göğsüme bastırdım ve parmaklarımla etimi araladım.

Boşlukta, karanlık duvarda bir noktaya bakarak onun dönmesini bekledim. Düşünceler bir bulanıklık içinde birbirini takip ediyor, kalabalıklaşıyor, geçen saniyeleri daha da dayanılmaz hale getiriyordu. Gerçekten olacaktı, evde, tek başıma; yaşadığım her şey gerçektir ama yine de bulanık bir rüya gibi görünüyordu, gölgeler onu silikleştiriyordu. Gerçeği ancak Efrem içime girdiğinde ve ertesi gün yara bere ve çiziklerle dolu, ağrıyan kaslarla uyandığımda fark edecektim. O zamana kadar bunun canlı hayal gücümün bir ürünü olduğundan ve yanlış olduğu kadar ikna edici bir halüsinasyonun merhametine kaldığımdan korkacaktım.

Mutfakta yankılanan kendinden emin ayak seslerini duyduğumda, tüm duyularım onların yavaş ilerleyişini takip etti.

"Sakin ol, Dorie."

Efrem arkamda durdu; sesi aynı anda hem güven verici hem de tehditkârdı, çünkü bir şeyler yapmayı planlıyordu ve onu görmenin imkânsızlığı kafa karışıklığını körüklüyordu, en kötü işkenceleri hayal ettiğim bilinmeyen bir senaryo. Nefes almaya, ona güvenmeye çalıştım. Beni asla incitmeyecek, yaralamayacak ya da zarar vermeyecekti; Efrem tam olarak nelerden hoşlanacağını, nelerin beni heyecanlandıracağını ve nelerin beni doruğa çıkaracağını biliyordu. Vücudumu benden daha iyi tanıyordu, onu defalarca bükmüş, dokunmuş ve keşfetmişti, bu yüzden ona her özgürlüğü verebilirdim.

"Beni itme, rahatla." Onun için açık tuttuğum kalçalarımın arasında yapışkan bir şeyin beni ıslattığını hissettim. Nefesim kesildi, kendimi mermere bastırdım ve refleks olarak yüzümü buruşturarak kaşlarımı çattım. Tükürük olamayacak kadar tazeydi, bir jel ya da kayganlaştırıcı gibi hissediyordum, narin kokusu havayı kaplıyordu. Ona bu konuda binlerce soru sormak istiyordum ama yine de sessizliğimi korudum, sanki durumdan sarhoş olmuş, mutlak bir itaatkârlıkla dolup taşmış gibiydim. Daha önce hiç kimseye komuta etmemiştim, Andy ile aynı fiziksel gerilimi, aynı korkutmayı, aynı ezmeyi ya da aşağılamayı hiç yaşamamıştım. Efrem'in otoritesinden kaynaklanan teslimiyet duygusu beni anılarımın, koparmak istediğim bir geçmişin ağırlığından kurtardı, kendimi

Hafif, korunaklı, evrenin ayaklarımın altında parçalanmak üzere olduğu izlenimine kapıldığımda bile her şeyi bir arada tutabilecek yeteneğe, güce ve olgunluğa sahip bir adama zincirlenmişim.

Alnımı soğuk zemine dayadım, meme uçlarım uyuştı ve bir parmak dar küçük mağaranın etrafında dönerek içeri girmeye zorlarken ağızımdan düşük bir hırıltı çıktı. Bu daha önce de olmuştu ve sadece onunla olmuştu ama her seferinde bu kadar derinde, neredeyse bağırsaklarda hissetmek yoğun bir deneyimdi.

"Sana hiç zarar vermeyeceğim, sadece biraz rahatsızlık hissedeceksin." Bir elini böbreklerimin arasına koydu, sıcaklığı bana sadece fiziksel olarak değil, çoğunlukla zihinsel olarak da bağlı olduğumuzu ilettili. Vücudumdan akan zevk onunkini de şekillendirdi, sanki en vahşi erotizmin sarmallarında birbirimize bağılymışız gibi her duygumu içine çekti. Beni istediği kadar açmak için parmak uçlarını geniş daireler çizerek döndürürken zevkle inledim. Acı verici bir şey değildi, sadece rahatsız edici ve uygunsuzdu, çünkü birinin en gizli fantezilerimden birini gerçekleştirmesine izin vermeye alışık değildim. "Sana bir *popo tıkacı* yerleştireceğim. Sakın korkma." Efrem kısa süre için özür dilercesine kalçamı hafifçe okşadı. Başımı eğmiş, boyun eğmiş ve onu memnun etmekten memnun bir şekilde öylece kalakaldım ama beni sarsan titremeyi fark etti. Beni özlemini çektiğim sınıra götürmek üzereydi, çoğu zaman ulaşılmaz olan zihinsel mekanizmaları harekete geçiriyordu ama ikiyüzlülüğten ve gereksiz yargılardan arınmış bir şekilde. "Kasma kendini, avucumdan daha küçük. Yaklaşık iki ya da üç saat takacaksın, sonra ben kendim çıkaracağım. Bu, kasları daha büyük boyutlara hazırlamak için," diye açıkladı karanlık sadist bir eğlence notuyla. İkimiz de neyi kastettiğini biliyorduk, ikimiz de benim kaçmayacağımı ve onun da durmayacağını biliyorduk. Eğer tamamen birleşmek için ödememiz gereken bedel buysa, o zaman itiraz etmezdim.

"Tamam... Sakin ol," diye yalvardım ona, ona duyduğum güven o kadar büyüktü ki hiç tereddüt etmedim; aslında onunkiyle buluşan gerçek arzular konusunda beni şüpheli kılan deneyimsizliğimdi, her zaman bana ait olan ve sadece onun korkutucu doğasıyla şiddetli bir şekilde eşleşen bir özlem.

Efrem omzuma nemli, şehvetli bir öpücük kondurdu. "Vücuduna kutsalmış gibi saygı duyuyorum Dorie. Şimdi nefes al ve kendini bana teslim et," diye kulağımın dibinde baştan çıkarıcı bir fısıltıyla beni pohpohladı. Aynı anda ben de

Parmağının baskısından kurtuldum ve nefesimi tutmaya vakit bulamadan, daha sert bir şeyin sıkı ucu halkanın içine girmeye çalışarak açıklığını genişletti. Kalçalarımın bağlı olduğunu unuttum ve onları açmaya çalıştım, deri onları bir arada tutmak için gerilirken dudağımı ısırđım. Burnumdan nefes aldım, ayak parmaklarımı kıvırdım ve tırnaklarımın gıcırdamasına neden oldum. "Biraz daha, çocuğum, önemli değıl. Yapabilirsin." Nazik, teşvik edici sözlere, beni kirlettiğı çelik kalemin küstahça itilmesi eşlik etti; bir beyefendinin tavırlarını kullandı, ancak ahlaksız bir adamın tavırlarıyla kendini dayattı. *Ve ben onun kişiliğine hakim olan bu iğrenç delilik karşısında çılgına döndüm.* "Evet... çok iyisin Dorie," diye gevrek gevrek devam etti, beni sıvılaştırmak, yatıştırmak için kulak mememi ısırđı ve ben kar fırtınasındaki bir sonbahar yaprağı gibi döndüm ve sonra azgın şehvet dalgalarına daldım. Mermer göğsü üzerimde yükselirken bir avucuyla kendini tutuyor, diğeri avucuyla da bedenlerimizin arasına girerek doğal ve rahat bir şekilde beni kendine çekmeye çalışıyordu. "Çok yakında alışacaksın. Ne de olsa eğlenceli bir oyuncak. Ve o da senin kadar minyon." Ensemi şehvetle öpmek için saçlarımı yana yatırdı; sakalıyla kürek kemiklerimin arasını kaşımak için alçaldı, erotik ürpertilerle dalgalanan teni zar zor örten babydoll'un şeffaflığını dişlerinin arasından çekti ve ben o dudakların özlemiyle seğırdim, kaba, küstah ve şehvet dolu dudaklar benimkilerin üzerindeydi.

"Seni istiyorum," diye ağızımdan kaçırdım, yıkıcı, aşındırıcı hislerle sarmalanmıştım.

Benim üzerimde nasıl böyle bir güce sahip olabildi?

"Ben de seni istiyorum çocuğum. Kendi yöntemlerimle." Efrem cerrahi bir yavaşlıkla kalçalarımın arasına girmeye devam etti, temkinli, sabırlı, aşırıya kaçmamaya dikkat ederek, kasların gevşediğini ve nesnenin çapının etrafına sarıldığını hissedene kadar, taleplerinin telkinine teslim oldu. İçime girdiğı her santimde dokular gerildi, etim genişledi -viskoz sıvının da yardımıyla- ve ağızımdan taşan yeni iniltieler aşağıdaki yarımada çarptı. Aniden durduğunda her tarafım titriyordu, küçük uyarıcı artık bütünüyle yutulmuştu. Doymuştum ama aşırıya kaçmamıştım. Çok istilacı değildi, sadece varlığını hissetmeme yetecek kadar, hafif, rahatsız edici ama katlanılabilir bir yanma hissi. "Sen muhteşemsin. Benim için doğmuş küçük bir yaratıksın, özellikle de benim *gibi* biri tarafından becerilmek için." Efrem beni bir kez daha övdü

öptü ve ben utanç içinde inledim, sırtım onun muazzam göğsünün altında çömelmişti. Artık hiçbir şeyi ayırt edemiyordum, ne benim nerede bittiğimi ne de onun nerede başladığını; bana boyun eğdiren gizem ve egemenlik havasıyla büyülenmişim, gümüşü bir uçuşla etrafımı saran, gece karanlığının tehlikesini, bahar rüzgarının tatlılığını ve gündüz yıldızlarının cazibesini çağrıştıran kolonyasının kokusuyla sersemlemiştim.

"Bu kadar... bu kadar... olduğunu düşünmemiştim." Başımı zar zor çevirerek ona profilimi gösterdim.

Hâlâ yarı uzanmış bir şekilde üzerimde duran Efrem, dudaklarını yanağıma değdirerek önüme geçti: "Hoşuna gitti mi?"

"Um." Başımı salladım, pelvisimi yavaşça hareket ettirerek beni içten içe sokan keskin girişe uyum sağladım. Bilinçsizce kendimi ona sürüyordum; sertleştiğini ve alçak, erkeksi bir çığlık attığını duydum, bu da beni heyecanlı bir dehşetle titretti çünkü kontrolünü kaybederse bunun sonu olacağını biliyordum.

"Sana yaptığım her şey öyle olacak." Efrem ayağa kalktı, ellerini kalçalarımın koydu ve sahtekâr bir sırıtışla başını popoma doğru eğerek hayranlıkla baktı. "Yine de kendini görmelisin: flanşında altın bir parıltı olan mücevherli kışın saf sanat."

"Flanş nedir?" diye sordum küçük bir kızın masumiyetiyle, böyle şeylerle uğraşmaya ondan daha az alışkın olduğum kesin.

"Çıkıntı yapan taban, *tıkacın* emilmesini önler ve onu dışarı çekmek için kullanılır. Sizin durumunuzda kendi zevkime uygun, çok zarif bir tane seçtim." Parmak uçlarıyla dokunduğunda sarsıldım, o hassas noktadan boynumun arkasına doğru olağandışı titreşimler yayıldı ve şiddetli bir nefesle patlamama neden oldu. Tuhaf bir duyguydu: yoğun sinir uçlarını alevlendiriyor, bu da vajinanın derin bir bölgesini kızdırıyor, iki farklı ama eşit derecede uyarıcı zevk türünü tetikliyordu.

"Ne centilmen ama." Göğüslerim ısrarcı pozisyondan ve bastırıldıkları mermerden ankiloze olmuş halde nefes nefese kaldım. "Bütün gece sapıkça oyunlarınla beni cezalandıracak mısın, yoksa beni ödüllendirmek de ister misin?" Gözlerimi hırçınca kırdım çünkü onun tutkulu ve yaramaz dokunuşuyla tatmin olmamıştım, daha fazlasını talep ediyordum. Onu tamamen talep ettim. Çıplak ve üzerimde inliyordu, yeniden canlanan tınısıyla

Zihnime nüfuz ediyor, leğen kemiği keskin hamlelerle bana çarpıyor ve dili tenime müstehcen ifadeler işliyordu.

Daha azına razı olmazdım.

Efrem alnındaki siyah kilidi çıkardı, sonra beni kemerden kurtarmak için eğildi ve bu sırada kalçamı ısırıldı. Dişlerini bir canavar gibi kalçama geçirip arzumla beslendiğinde nefesim kesildi ve ilk şaşkınlığımdan sonra, o kemirici acıyla kendimi canlandırmak için kendimi yüzüne doğru ittim, ancak beni düzeltmek ve sessiz olmamı sağlamak için bana bir şaplak attı. Serbest kaldığımda, ona doğru dönmek için ayağa kalktım, ama artık kendimi tutamayacakmışım gibi sendeledim; hemen kolumdan tutarak ayağa kalkmama yardım etti. Her şey dönüyordu, ayrıca kalçalarımın arasına sıkışan o şey beni her temasa karşı tepkili hale getiriyor ve sürekli elektrik titremelerine maruz bırakıyordu. Sanki bir sonsuzluk geçmiş gibi, Efrem'in bakışlarıyla buluştum ve kendimi büyüleyici kirpiklerde, o acımasız yeşil-mavide, benim için hala acımasızca dikkat çeken çizilmiş dudaklarda kaybettim. Dr. Ruiz, Giselle ve Lili'nin neden onun yüzünden tüm çekingenliklerini kaybettiklerini anladım; Lucifer kendini dünyanın en güzel ve en karanlık adamına dönüştürmüş gibiydi ve kimse onun siyah kanatlarından kaçamazdı. Melek görünümüyle kadınları kandırıyor, onları kasvetli bir şatoya sürüklüyor, sıvı mücevherleriyle onları soyuyor, buz gibi oklarıyla onlara tecavüz ediyor ve yüce kaslarıyla onları gizliyordu. Karanlığın bekçisi, gecenin efendisi, onları yeraltı dünyasına götürmek, seks denizine daldırmak, spazmlarının parlak ışığıyla istila etmek, huzursuz gölgelerini utanmadan yalamak ve ruhlarını bir ok gibi delmek için iffetlerini parçalamak, orada, karınlarının derinliklerinde balmumu ve kanlı kalıbını bırakmak için gökten inmişti.

Tanınabilir ve sürekli.

"Koş, nymphet." Başıyla geçmem gereken kemeri işaret ederek kolumu bıraktı. "Seni tam olarak yakalayabileceğim nokta, cezayı çekeceğin yerle aynı olacak."

Birkaç adım geri atarak irkildim.

Bunun bir oyun mu, bir meydan okuma mı, bir test mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum; muhtemelen beni parçalayacağı anı biraz daha geciktirmek istiyordu. Kafesteki bir tavşan gibi korku içinde titrediğimi görmek onu eğlendiriyordu. Ayrıca, onun evindeydim.

Her kuytu köşeyi biliyordu; nereye saklanırsam saklanayım, gözleri kapalı olsa bile beni bulurdu.

Nefesim boğazımda düğümlenirken mümkün olduğunca uzaklaşmak için döndüm. Neredeyse yere serpilmiş şarap lekesinin üzerine düşüyordum ama ani kaymaya rağmen dengemi koruyup çıkışa ulaşmayı başardım. Ayrılmadan önce dönüp ona baktım: Efrem bana avantaj sağlamak için hiç acele etmeden ilerliyordu. Vernikli ayakkabılarıyla kadehin cam parçalarına basıyor, arkasında kan izleri gibi kıpkırmızı ayak izleri bırakıyordu. Bu ürkütücü sahne onun hayvani aurasını ve benim av rolümü, avın nesnesini genişletti. Yaramaz bir sırtışla, amaçsızca etrafıma bakınarak uzaklaştım.

Sonra emrine saygı duydum
ve... kaçtım.

Son hızla koştum, ciğerlerim canlıydı, kalbim damarlarımda atıyordu, göğsümde bir kuyruklu yıldız gibi neşe uçuşuyordu, altın rengi saçlarım vadi zambaklarının ve beyaz çiçeklerin vahşi kokusuyla geçidimi emiyordu; bir tazı gibi koklayacağı ve kaçak avcılarının en hainleri gibi takip edeceği bir iz.

Cübbe havanın etkisiyle açıldı, bir omzumdan düştü ve onu düzeltmeye çalıştım.

Çıplak teni ısındı, çıplak ayakları cilalı mermere çarptı, poposu onu parlayan bir marka gibi süsleyen acımasız ısırıktan ve içimde *onun* oyuncaklarından birinin olduğunun fazlasıyla farkında olmamı sağlayan izinsiz müdahaleden dolayı zonkladı.

Son hızla merdivenleri çıktım, omzumun üzerinden bakıyordum.

Efrem o büyüleyici vücudu, güçlü kolları, pantolonunun ceplerine soktuğu elleri ve saf bir zevk için beni kendi bölgesinde başıboş bırakan, ama yakında beni yakalayıp kaçışıma son verecek birinin ısırın ifadesiyle sakince arkamda duruyordu.

"Demek yukarı çıkmaya karar verdin?" Alaycı sesi sırtımı gıdıklıyor, beni utanmaz şehvet girdaplarıyla sarıyordu.

"Seni merdivenlerde dört ayak üzerinde ya da tırabzana yaslanmış halde tutmayı tercih ederdim ama korkmuş bir geyik yavrusu gibi çıldırmanı görmek çok hoşuma gidiyor. Ayrıca, istismar edilmiş kışının manzarasının tadını buradan biraz daha çıkarabilirim."

Tahrik edici kabalığını duyunca yanaklarım utançtan kızardı ama pes etmedim; dikkatimi dağıtmak için bir taktik olabilirdi, bu yüzden orta parmağı ya da suratına bir tokadı hak etmesine rağmen ona cevap vermekle vakit kaybetmedim. Yukarıya doğru devam ettim ve girmek üzere olduğum koridora baktım. Efrem yaklaşıyordu, ayak seslerini bir satirin kılılı pençeleri gibi algılıyordum; Asklepios'un duvarlarını süsleyen resimlerdeki perilere daha önce hiç bu kadar çok benzememiştim: Büyülü bir ormana dalmış, çiçekler ve altın sarısı saçlar giymiş, rustik bir güzelliğe ve melodik şarkılara sahip, Tanrı Pan'ın egemenliği altına girmeye yazgılı, onun ezici erotizmi tarafından yozlaştırılmış, beni ona yapışmaya iten bastırılmaz arzu tarafından yönlendirilmiş bir yaratık, sanki doğanın tüm güçleri bunu önceden yazmış ve planlamış ve tanrılar pastoral efsaneyi hayata geçirmede suç ortaklarıymış gibi.

O anda, yakalanma fikri ilgi çekici olsa da, hayatta kalma içgüdüğü beni durmamaya itti. Önümde uzanan çok sayıda kapıyı değerlendirdim, ancak beni çeken tek kapı, geldiğimde zaten açmış olduğum kapıydı. Kilidi açmak için aceleyle kapı koluna uzandım ve başardığımda aceleyle misafir odasına girdim. Kendimi tekrar içeri kapatmadan önce, devasa bir şey yoluma çıkıyor ve yenilmez bir direnç gösteriyor gibiydi. Küçük, terli avuçlarımla birkaç kez itmeye çalıştım. Topuklarım yağlı zeminde olduğu gibi mermere çarptı ve çok fazla çaba sarf ettiğim için teslim olmuş bir solukla enerjimi kaybettim; diğer taraftan güçlü bir omuz darbesi kapıyı açtı ve artık yenilmiş olarak geriye sıradım.

Ephrem kötü bir günahkâr gibi önümde durduğunda, nihayet zaferin ve tehlikedeki ödülün tadını çıkarmaya yaklaştığımda, zevk ve dehşetin sınırında sallanıyordum.

Elleriyle yapmadan önce bile, inatçı bir öfkeyle benek benek olmuş gözleriyle beni soydu ve bana vereceği gerçek cezanın içimde yankılandığını hissettim: Ondan sonra artık başka erkeklere aynı şekilde aşık olamayacak ya da onları arzulayamayacaktım.

Başka kimin kibir, bilgelik, küstahlık ve muhteşem güzellik gibi özellikleri olabilir ki?

Efrem bir kâbusun hatlarına sahip bir rüyaydı, en ölümcül karanlığın ve en ahlaksız karanlığın kralıydı.

"İşte *benim* küçük kızım."

Bu basit iyelik sıfatına sinmiş olan kasvetli ciddiyet dizlerimi titretme gücüne sahipti: beni iradesine boyun eğdirmek için tek yapması gereken dudaklarını açıp bir çift geveze hece söylemekti. Kollarına koşmak, üzerine atlamak ve onu yatağa sürüklemek istedim ama -kısmen gururdan, kısmen de inattan- ilk hamleyi onun yapmasını bekledim.

"Şimdi ne hissediyorsun, Dorie?" Doymak bilmez bakışlarıyla beni yere çivilemeyi bırakmadan kapıyı kapattı.

Bir elimi sol göğsümün üzerine koyarak geri çekildim. "Bunu açıklayamam..."

Yoğun bir duygu karmaşası içimde köpürüyor, coşuyor, köpürüyordu. Ruhumun bahçesinde sadece siyah menekşeler filizleniyordu ve eğer bir zamanlar onları her zaman farklı, yetiştirilemez, diğer çiçeklerden daha az güzel olarak gördüysem, o anda onları nasıl toplayacağını bilmeyen bir dünyada filizlenmelerini umursamıyordum.

*Onları gördüğüm için
önemsedim. Ve Efrem'in onları
takdir etmesini.*

"Dene bakalım."

"Bana öyle geliyor ki tüm hayatım boyunca bir kafesin içinde, inançların ve önyargıların ardına saklanarak yaşadım. Bugün istediğim kişi olmakta, kendimi tüm çelişkilerimle sevmekte, delilik bulutlarının arasından uçmakta ve seninle birlikte olmakta özgürüm. Çünkü kabullenmek çok kırılğan bir yol ve sen bana insan zihninin en güzel sırlarını, hatta en derinlerini bile açıklayabilecek tek kişisin. Kendimi keşfetmeme ve içimdeki gerçeği bulmama izin veren tek kişi sensin."

Ve aynı zamanda en güçlü duyguyu, varlığımın özünü verebileceğim tek kişi sensin.

Heykelleri dans ettiren, Aşk Tanrısı'nı yücelten ve mitleri mürekkep satırlarıyla dolduran bir şarkı yazabileceğim tek kişi sensin çünkü sadece ahlaksızlıklara ve tutkulara aç pişmanlık duymayanlar tanrıların ilgisine layıktır.

Tatlı övgülerimi adadığım, nazik bir hürmetle sana tapınmak için diz çöktüğüm tek kişi sensin.

Beni ona yıldızlarla bağlamasına izin vereceğim tek kişi.

Vücuduma parlak bir günah geçmişi kazımasına izin vereceğim tek kişi.

Sakinliği ve fırtınayı yeniden karıştırmak ve evrenin ahlaki kurallarını altüst etmek için dürtülerin kapılarını ardına kadar açacağım tek kişi.

Uğruna her şeyimi feda edebileceğim ve karanlık ruhunu bağışlaması için Zeus'a dua edebileceğim tek kişi sensin.

Aşık olduğum tek kişi sensin.

Ateş gibi hararetili, tanrı gibi güçlü, sonu olmayan bir kimera.

"Senden her zaman talep ettiğim şey buydu: hissettiğin her şeyin akmasına izin vermen..." Bana gülümsedi ve gururunu odanın her tarafına yaydı. "Eski Thea'yı reddetmeyi bırakmanı ve hiçbir şeyin ve hiç kimsenin senin varlığını belirlememesi gerektiğini anlamanı. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bildiklerini ve karar verdiklerini sanan büyük insan locasını görmezden gel. Düşünmeden önce *hissederiz*. Hissettiğimizde de *varız* demektir. Açlık, temel ihtiyaçları tatmin etme dürtüsü, muhakeme kapasitesini aşmadığı sürece dinlenmelidir. Yatakta, tek başınıza veya bir çiftin yakınlığında yapmaktan hoşlandığınız şeyin bir başkasının yapmaktan hoşlandığından farklı olması önemli değildir. Önemli olan kim olduğunu anlayabilmen, yoluna devam edebilmen, büyümen ve bedenle, özellikle de kendinle rahat olabilmendir." Efrem yaklaştı, çocuksu yüzündeki hatlara sanki hiç bu kadar büyüleyici bir şey görmemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Ve gelecekte kiminle birlikte olmaya karar verersen."

Hâlâ ağır ağır nefes alırken, sözlerinin tatlılığıyla eridim ve ona düşünülemez olanı itiraf ettim. "Geleceğimde seni seçerdim."

Efrem bana sıcak, özlem dolu bir parıltıyla baktı. Dudaklarında hüznünlü bir gülümseme belirdi ve yanağımı okşayarak bana nefes almayı unutturdu. "Ben de Dorie. Elimde sonsuzluk olsaydı, seni seçerdim."

Bu kucaklaşmayı memnuniyetle karşıladım, onu yanımda tutmak için bileğine tutundum, çünkü bana hayatın bir değeri olduğunu ve onu korumak için savaşmam gerektiğini hatırlatabilirdi.

Belki de aşk budur?

Sana kendini sevmeyi öğretecek biriyle tanışmak mı?

Ve seni parlayan bir menekşe gibi açtıracak biriyle?

Sadece birkaç aydır tanıdığım bir adama böyle bir paye vermek tuhaftı; yaşadığım sorunlar tam olarak çözülmemişti ama Efrem ruhuma girmiş, beni şımartmış, baştan çıkarmış ve yoğun ama belli belirsiz kanat çırpışlarıyla büyülemişti.

Tıpkı söz verdiği gibi, kaybettiğim gülümsememi bana geri vermeyi başardı.

Bana dünyada benim de güvenli bir yerim olduğunu göstermeyi başarmıştı.

O benim dünyadaki güvenli yerimdi.

Sadece basit bir dönme dolap değil, tüm fuar alanı.

Kalbimin atlıkarıncalarını hareket ettirebilir ve kaygısız bir çocuğın kahkahalarını kışkırtabilir.

Tüm azarlamaları ve öğretileri sadece beni kurtarmanın, *atipik anoreksiyanın*, geçmişin, kaybımın acısının beni yok etmesine ve öldürmesine izin verdiğimi fark etmemi sağlamanın bir yoluydu.

O anda biri bana aşkın ne olduğunu sorsaydı, sadece gördüğünüz yere bakmayı öğreten biri olduğunu söyledim çünkü tam bir felaket olsanız bile savaşmaktan vazgeçmemelisiniz...

Ufukta her zaman sizi bekleyen bir şeyler vardır.

"Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadım, avuçları beni okşamaya devam ederken ve yakınlığı bedenimi ısıtırken, sadece onu üzerimde ya da içimde hissetmek için değil, onunla bir olmak, onun bir devamı, sonsuz ve ayrılmaz bir parçası olmak için onunla birleşmek istememe neden oldu.

Zamana meydan okurdum çünkü onu benden koparmak için mümkün olan her şeyi yapmış olsa bile, kadere, tanrıların iradesine, yıldırımlara ya da kar fırtınasına rağmen onunla kalırdım.

"Beni soymaya başla. Ondan sonra sana istediğin her şeyi vereceğim."

Kol düğmelerini bırakırken bakışlarında bu emrin ezici kötülüğünü yakaladım.

Önünde durarak parmak uçlarımda yükseldim ve titreyen parmaklarımla gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Onu ilk kez çıplak görüyordum ve kendini bana gerçekten teslim ediyor olması hâlâ gerçeküstü geliyordu. Parmak uçlarımla onun iri kaslarına dokunmak bana uyuşma hissi veriyordu, yaydığı koku o kadar erotikti ki başımı döndürüyordu, yüzüne bakmak benim için neredeyse imkânsızdı çünkü yukarıdan bakıldığında ilahi bir şey gibi görünüyordu, ölümlü bir hayranlığın ardına gizlenmiş yıkıcı bir delilik. Yansımasında tüm arzularımı gördüğüm bir delilik. Düğmeleri iliklerden azar azar kurtarıırken, yavaş ve sakın nefes alışının alnımı yaladığını algıladım ve kendimi

Şiddetli bir rüzgârın merhametine kalmış bir korolla. Odaklanmaya ve özenli çalışmamı sürdürmeye gayret ettim, ta ki gömleği omuzlarından kayıp yere düşene ve göğsü ortaya çıkana kadar. Bronzlaşmış teni, içinde büyük bir kusur bulunmayan uyumlu bir tablo gibi ortaya çıkarken nefesim kesildi. Dövme ya da bariz kusurlar yoktu: görkemli, ağırbaşlı ve ciddiye. Göğüs kasları sıkı ve belirgin, karnı onu çekici kılacak kadar yontulmuş, kalçaları köşeli ve gövdesinin genişliğinden daha dardı. İki belirgin oluk kasık bölgesini sınırlıyordu; hafif, seyrek bir kıl meme uçlarını çevreliyor, göbekte kesiliyor ve göbekten pantolonun kenarına kadar tekrar başlıyor, genç erkekleri kıskandıracak hiçbir şeyi olmayan bir vücudun patlayan erkeksiliğini artırıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, hayallerimde canlandırdığım tüm adonisleri bile geride bırakıyordu. Efrem kara kirpiklerinin altından sessizce bana bakıyor, pazularını kabartan bir gurur ve şişkin damarlarında korkusuzca dolaşan bir şiddetle kendisine hayran olunmasına izin veriyordu. Nefesimi tuttum ve özellikle kim bilir hangi çirkinlikle kararmış açgözlü bakışlarıyla karşılaştığımda kalçalarımın arasından süzülen şehvet dalgasını kontrol altına almak için dudağımı ısırımdım. Ona daha fazla direnemedim ve işaret parmağımı karnının orta çizgisi boyunca gezdirerek yaklaştım. Efrem dokunuşumla gerildi ve yavaş ilerleyişimi takip etmek için başını eğdi. Saçları havayı hoş bir kokuyla yalıyor, sanki yayabileceği en günahkâr kokuymuş gibi beni sarhoş ediyordu.

"Bu yüzden benim yanımda hiç soyunmadın," diye yorumladım trans halinde, her bir simetrik kıvrıma bakarak. Kararlı hatlar, güçlü kaslar ve altın bir örtüyle kaplanmış kıvrak sinirler. Bir Homeros kahramanı kadar yakışıklı ve korkusuzdu. *Böyle bir görüntüye kim kayıtsız kalabilirdi ki?* "Beni hemen çıldırtırdın."

Efrem sırtıttı, yanaklarımın kızarmasından zevk alıyordu, çünkü ona daha önce dokunmuş olmama rağmen, tenine kıyafetsiz dokunma ayrıcalığı farklı, daha samimi ve yüce bir zevkti. "Geç olması hiç olmamasından iyidir, Dorie." Bir eliyle ensemini kavrayıp beni diz çökmeye zorladığında ne istediğini anlamıştım. Kelimelerle asla açık konuşmazdı ama jestleriyle o kadar heybetli ve kararlıydı ki taleplerini bana formüle etmesine gerek yoktu. Ona itaat ettim ve kendimi bir kez daha

Kalbi göğsünde çarpıyor ve boğazı onun tohumunu bir kez daha tatmak için can atıyordu.

"İltifatlarınızı takdir etsem de, bana daha cazip şekillerde tapmanızı tercih ederim. Nelerden hoşlandığımı biliyorsun."

Evet, biliyordum ve avuçlarımı uylukları boyunca gezdirip pantolonunun düğmesine ulaşmak, düğmeyi açmak ve fermuarı indirmek için bir an bile tereddüt etmedim. Efrem bana her türlü özgürlüğü tanıyor, beni yukarıdan, dikkatli ve korkutucu bir şekilde kontrol ediyordu. Boxer şortumun lastiğinin ötesine taşan pembemsi penis başını fark ettiğimde, parmaklarımı aşağı çekmek için kancaladım ve ereksiyonum burnumu sıyrarak dışarı fırladı. Titanik bir kule gibi göbeğime doğru kıvrılırken korkuyla yukarı bakmadan önce eğlenerek kıkırdadım. Kendimi onu yalamak ve önermek için can atarken hissettim, bu yüzden gözlerimi onunkilere çivileyerek, ateşli ve çılgınca, yaklaştım ve tabandan gövdeye kadar güçlü uzunlukta yaladım, hafif ama yaramaz hareketlerle frenulum üzerinde oyalandım. Efrem bacaklarının üzerinde sağlam bir şekilde duruyordu, yine de bir titreme onu bocalattı ve yoğun bir iç çekiş çıkardı. Asla gürültücü değildi, neredeyse hiç inlemez ya da hırlamazdı ama göğüs kafesinde titreşen gırtlaktan gelen sesler beni ölesiye heyecanlandırıyordu. Üzerime atlamak ve beni atmak üzere olan tehlikeli bir kedinin uyarısı gibiydiler. Acımasız bir güvenle saçlarımdan tutarak yüzümü kasıklarına doğru itti ve daha fazla oyalanmamam için beni teşvik etti, ben de onun hoşuna gideceğini bildiğim için testislerini ağzımda tutarak emmeye başladım. Bana bakmaya devam etti, göz kapakları yarı kapalı, kışkırtmamla alay ediyordu ve hâlâ sayıklamayacak kadar akli başındaydı. Kontrolünü kaybetmesini, onu boğazıma kadar almam için yalvarmasını istiyordum ama Efrem kandırılması ya da baştan çıkarılması kolay bir adam değildi, küçük bir çocuk gibi sızlanmak için otoritesini bir kenara bırakmazdı. Aksine bekler, aklımdan geçenleri anlamak için hamlelerimi analiz eder ve oyunlarım onun için netleştiği anda bana bedel ödetmek için kontrolü ele alırdı.

Aman Tanrım.

Sinirlenmesi ve beni dehşetle soluk soluğa bırakacak ve zevkle inletecek kadar şiddetli tutkusuyla cezalandırması muhteşemdi. Çok uygunsuz arzularla sarhoş olmuş bir halde, meydan okuyan bir sırıtişla kendimi ağır ve kasılmış skrotumdan kurtardım ve ucuna hiç ulaşmadan aşağıdan yukarıya doğru hassas bir hareketle yalamaya devam ettim

Bu nedenle dikkatimden dışladığım hassas biriydi. Dizlerim karıncalanmaya başladı ama onun nefes nefese odaya daldığını hissedene kadar durmayacaktım. Avuçlarımı sırtında gezdirdim ve bir sporcununki gibi sıkı olan kalçalarını arsızca okşayarak onu kendime çektim. Vücudunda bir başkası için dokunmadan bırakabileceğim tek bir parça bile yoktu: Öperdim, ısırırdım, tırmalardım, her bir et parçasını, onu pasajımın yakıcı iziyle damgalamak için. Yapabilseydim, Liliane dahil onunla yatmaya çalışan her kadının görebileceği bir tanıma ya da sahiplenme işareti olarak adımı göğsüne kazırdım. Midemi buruşturan kıskançlık duygusuyla sinirlenerek tırnaklarımı pantolonunun üstünden poposuna batırdım ve yüzüne bakabilmem için saçlarımı geriye doğru çekerek sertleştirdi. Bana ne olduğunu anlamak için başını yana eğdi ve ben de nemli dudaklarımı kızarmış üst kısmına sürterek birkaç küçük şeffaf damlayı yaladım. Erkeğim tahrik olmuştu ama hala orgazm olmaktan uzaktı çünkü onu istediği gibi tatmin etmeden sadece alay ediyordum.

"Henüz bitmedi." İnadına ayağa kalktım ve yaşadığımız erotik anı aniden böldüm.

Efrem şaşkın görünüyordu; yavaş ama derin bir nefes alarak kaşlarını çatı. Vücudunun bir bölgesinde alev alev yanan kana rağmen, hiçbir şey tarafından, hatta çıplak ve istekli bir kız tarafından bile yanıltılmayacak birinin kurnazlığını hâlâ koruyordu. "Ne?"

Kabarmış meme uçlarını karnıma sürüyor, yaramaz kirpiklerimi kırıştırıyor ve ereksiyonunu yakalayarak kasıklarına doğru eğiyordum. Başını klitorisine sürttüğümde Efrem bakışlarını indirdi, kulağına inledi; aniden nefes verdi, şeytani provokasyonuma direnmek için karnını kasıyordu, sonra tükürüğümle karışan uyarılmışlığıyla kendimi yıkadığımda çenesini sıkı.

Onu üzerimde hissetme duygusu, o kadar pürüzsüz ve kadifemsi ki, neredeyse bacaklarımın çözülmesine neden oluyordu; samimiyet onu içeri davet ederek çiçek açtı ve pelvisini öne doğru itip içime girme dürtüsüne direnmek için saçlarıma daha sıkı sarılmak zorunda kaldı. Penis elimde sertleşip gerilirken, kemik kadar katı, ölümcül bir kılıç kadar tehditkâr hale gelirken, "Kovalamacan," diye hırıldadım melodik bir sesle; hatta derisinin altında kaynayan şehvet dolu akışını bile hissedebiliyordum.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Dorothea." Tutuşu daha da şiddetlendi, bir an için beni alt etmek üzere olduğunu düşündüm. Sinirli bir kıkırdamaya engel oldum ve refleks olarak bana meydan okurcasına şişen aletinin etrafındaki parmaklarımı tekrar sıkarak karşılık verdim. Benim gücüm onunkinin yanından bile geçmiyordu ve canını yakıyor olmama rağmen Efrem hiçbir acı ifadesi vermedi. Tam tersine... benim hakaretim, varlığının derinliklerinden yeniden ortaya çıkan sağlıklı bir sapkınlığı körüklüyor gibiydi. Alaycı bir kahkaha atarak burnuma dokunmak için eğildi. Yarı saydam irisleri, içinde boğulduğumu hissettiğim iki karanlık, şeytani kuyuya benziyordu. "Onu benden çekebilirsin, horozu. Sen hâlâ bir çocuksun, benimle yarışamazsın."

Buz gibi ciddiyeti savaşçı gülümsememi azaltmadı; gözümü korkutmak için bundan daha fazlası gerekiyordu. "Risk almayı severim, *doktor*." Çenesine bir öpücük kondurdum, sonra onu hazırlıksız yakalayarak ittim ve koşturmakla başladım.

"Al beni. Eğer beni gerçekten istiyorsan," diye alaycı bir şekilde bağırdım ona, kapıyı açıp onu odada yalnız bırakmadan önce.

Merdivenlerden aşağı koştum, şaka yapıyordum.

Sabrının görünmez ipini çekiyor, etrafımda gerildiğini hissediyor ve kopmasını umuyordum.

Nereye gideceğimi bilmiyordum, hareket ettiğim alanları tanıımıyordum ve düşünmeden olabilecek en anlamsız şeyi yaptım: Ön kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Gece esintisi bir kasırga gibi üzerimden geçti, yazlıktı, tuzluydu, ılıktı ama aynı zamanda serindi, özellikle de çıplaklığım beni en küçük hava hareketine karşı hassaslaştırdığı için.

Verandada durup etrafıma bakındım ve çevredeki hiçliğin farkına vardım.

Villa, Los Angeles'ın kentsel ışıklarından uzakta, komşu evlerin bulunmadığı izole bir yerdi.

Yeşilliklerle çevrili, dağınık bir yer, neredeyse paradoksal, bulutların içinde yüzen eski bir tapınak gibi.

Geriye döndüm, Efrem'in merdivenlerdeki yavaş adımlarını, yerde beliren ve bana ulaşana kadar uzanan gölgesini algıladım, sonra uçuşuma devam ettim. Basamakları tırmanarak, taş döşeli araba yolu boyunca yürüdüm ve hemen sola, bahçeye döndüm. Bir ilham perisinin bedeninden gürültüyle su fişkıran küçük beyaz taş çeşmenin yanından geçtim ve ışıktandırmayı takip ettim

Kargaşa içinde etrafta dolanıyordum. Ot parçaları ayaklarımın tabanına batıyor ve yüzümü kızgınlıkla buruşturmama neden oluyordu; ağaçların arasında, Dorik sütun başlıklarıyla desteklenen buyurgan heykeller, insanların şiddetli coşkısına tanıklık etmek için Olimpos'tan inmiş soyut yaratıklar gibi duruyordu.

Asklepios'ta olduğu gibi orada da her şeyin antik Yunan'ı ve mitolojiyi hatırlattığını fark ettim ve bunun sadece Dr. Markus'un değil oğlunun da bir takıntısı olduğunu doğruladım.

Düşüncelerime dalmışken beceriksizce bir taşa takıldım, dengemi kaybettim ve yere düştüm. Yüzüstü yere düştüm, yere çarpmam beklenmedik ve acı vericiydi, yoğun bir yanma dizlerimi tutuşturdu, dalgınlıkla dikenli bir çalıya sürtündüm ve derim soyulana kadar yırtıldı. Hafif bir iniltiyle dirseklerimin üzerinde sürünerek daha yumuşak çimlere doğru ilerledim ve sırtüstü dönmeden önce bir gücün beni yakalayıp geri çektiğini hissettim.

"Tanrım!" diye güldüm ve çığlık attım, karşı koymak için tırnaklarımı yere geçirdim, ama çok geçmeden inatçı parmaklar ayak bileklerimi kavrayınca birkaç santim aşağı sürüklendim ve işe yaramaz bir şekilde kıpırdandım. Bu oydu. Bundan emindim. Daha önce hiç kimse beni bu kadar kararlı bir şekilde yakalamamıştı, hiç kimse onun yoğun, aldatıcı kokusuna sahip değildi, hiç kimse bir kızı açıkta, hiçliğin ortasında yakalamak isteyecek kadar sapık değildi. Kimsenin teslim olmak için bu kadar uç noktalara götürülmeye onun kadar ihtiyacı yoktu: Mitchell'in bana verdiği öneri buydu ve ben de bunu uygulamaya koyarak istediğimi elde etmiştim. "Efr..." Adını söyleyecek zamanım olmamıştı ki, sert bir vücut üzerime çıkıp dizleriyle kalçalarımı kilitleyerek beni yere yapıştırdı. Kürek kemiklerimin arasına kocaman bir elin bastırdığını, ciğerlerimin ezildiğini ve oksijensiz kaldığını, mermer bir göğüs üzerime eğilip ince bedenimi kaplarken ve almaya çalıştığım havanın kırıntısını bile çalarken çıplak göğüslerimin dikenli çimlere bastırdığını hissettim.

"Oynamayı bitirdin mi, mmh?" Sesi kulağıma alçak ve tok geliyordu, o kadar erkeksiydi ki kalçalarımın arasında bir sıvı akıntısına neden oldu. Yakalanmak için bilerek kaçmıştım; bu saçma kovalamaca onu olduğu kadar beni de heyecanlandırmıştı ve profilden dönüp yanağımı yere bastırarak ona sırtıttığımda bunu ona kanıtladım.

"Bir keresinde, *Antéros*'a girmeden önce bana 'Uyuyan köpeği uyandırmamaya dikkat et' demiştin. Şimdi uyanık mı?" Sabrının ipi,

Sık sık kurcaladığım, çekiştirdiğim, çektiğim, aşırı direncini zayıflattığım o şey sonunda kırılmıştı. Sağır edici bir gürültüyle kırıldığını hissettim. Artık geri dönüşü olmayan bir noktaya, ötesinde artık eskisi gibi olamayacağımız, günahımızı geri alamayacağımız ya da haklı çıkaramayacağımız bir sınıra ulaşmıştık.

Pişmanlık duymak bile faydasız olurdu.

Efrem parfümümü yoğun bir şekilde içine çekti, çenesini babydoll'un yarıya kadar düştüğü omzuma sürttü ve onu tamamen açtı. Beni evcilleştirmek, şekillendirmek ve yok etmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu. "Evet, uyandı." O da gülümsedi, ısrarlarımdan bitkin düşmüş, onu tam da bu duruma sürükleyen, şimdiye kadar karşılaştığı en sivilceli, şeytani, inatçı su perisi gibi şımarık küçük kıza yenilmişti. "Ve onu besleyeceksin." Sağ kalçama ani bir tokat atarak beni öne doğru itti. Popomdan omurgama doğru yayılan acı göğsümü delip geçti ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Onu tatmin edeceksin." Bir öncekinden daha sert olan başka bir tokat, aynı noktaya çarparak iltihaplı zonklamasını canlandırdı ve beni en etkili şekilde kenara itti. Sanki onu durmamaya davet edercesine yukarı doğru iterek kavis çizdim. "Bunu alacaksın ve şikayet etmeyeceksin." Saçlarımı avucunun içine aldı, boynumu eğdi, böylece ağzı baştan çıkarıcı bir fısıltıyla doğrudan kulağıma konuştu. "Yeterince doyana kadar, tükenene ve güzel bacakların seni benden uzaklaştıramayana kadar benim olacaksın. Bütün gece boyunca kalçalarımıza yapışıp kalacaklar." Beni bıraktı ve ben de başımı yere koydum, içimde yönünü şaşırmış bir karatavuk sürüsü gibi coşan duyguların ağırlığı altında ezildim. Ona zaten bana sahip olduğunu, belki de tanıştığımızdan beri hep onun olduğunu ve yıllardır rüyalarımı işgal ettiğini söylemek istedim ama kuyruk sokumumu çoktan geçmiş sert bir varlık kalçalarımın arasına sürtünmeye başladığında kelimeler boğazımda düğümlendi, Efrem avuç içleriyle etimin üyesine sürtünmesini artırmak için onları birbirine bastırırken *tıkacın* kenarını sıyırdı. "Beni deli ediyorsun, çocuğum." Kalçalarımın arasında sarsılmaya başladı, bana attığı yakıcı tokatlara aldırmandan onları kabaca ezdi ve onu içeri buyur etmeyi beklerken yere doğru nefes nefese kaldım. Onunla birlikte olacağımız fikri beni titretiyordu.

çok yakından aitti ve nazik olmayacağından emin olduğum için nefesim kesildi.

"Sen de." Kalçalarımı onun ereksiyonuna doğru kaldırdım, sonuna kadar sıcak ve kabarıktı, onu ıslak ve onun için açık olduğum yere daha aşağı yönlendireceğini umuyordum. Daha fazla dayanamayacaktım. "Lütfen Efrem. Acele et." Ona tekrar tekrar yalvarabilirdim. Eğer istediği buysa, ona katıldığıma pişman olmayacağımın kanıtı olarak ruhumu söküp ona sunabilirdim. O beni seçmeden önce ben onu seçmiştim, dürüstlüğümden şüphe edemezdi ve etmemeliydi. Onu çok uzun süre beklemiştim ve sonunda bu hayal, acıların gölgesinde yaşadıktan sonra güneşin önünde açan bir çiçeğin yaprakları gibi gerçeğe dönüşecekti.

"Şşş, Dorie..." İri elleriyle çimlerin üzerinde kaskatı kesilmiş olan benimkini sardı ve dizleriyle kalçalarımı ayıracak şekilde pozisyon değiştirirken parmaklarımızı iç içe geçirdi. Nefesimi tuttum, alyansımı sol yüzük parmağıma sabitledim, penisinin tepesi hassas açıklığını gıdıklamak için aşağı inerken. İçime girmeden girişin üzerinde oyalanarak, benim kokularıyla nemlendi. Sallanması neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaştı; vulvamı olabildiğince uyarmak ve sinir bozucu bir rehavete kapılmasını sağlamak için nazikçe ovalarken yavaş, çok yavaş hareket ediyordu. İlk kez bir erkeği prezervatifsiz, tene tene hissediyordum ve sessizce, gerçek bir merakla bu yeni, saran, yıkıcı hislere odaklandım. Glans ipekle kaplanmış gibiydi, genişti, istila edeceği yarıktan çok daha genişti, ama sıcak ve yapışkandı. Dudağımı ısırdım, yanaklarımın utangaç bir sıcaklıkla kızardığını hissettim ve göz ucuyla iri gövdesi üzerimde ağırlaşan Efrem'e baktım. Siyah saçları boynumun kıvrımını gıdıklıyor, dudakları beni rahatlatmak, sarılmak, beni becereceğini ve bundan zevk alacağını ima etmek için ensemini hafif ama yoğun bir dokunuşla öpmeye başlıyordu. Ağzımı yarı kapattım ve merkezimi tekrar ovarak ne kadar ıslak olduğumu değerlendirirken boğuk bir inilti çıkardım.

Aç ama yavaş; aç ama sabırlı.

Benden daha deneyimliydi, Andy'den ve benim yaşımdaki herhangi bir çocuktan daha deneyimliydi; içgüdüünün onu kör etmesine izin vermedi, çünkü sadece onu evcilleştirebilir ve uygun olduğuna karar verdiği anda serbest bırakabilirdi. Sinirlerimin yeterince gevşediğinden ve bunun onun altında olduğundan emin oluyordu,

Onun otoriter ve ölümcül aurasının altında, yıldızların parıltısı altında olmak istediğim tek yerdi. Ellerini ellerimde kavuşturarak ona cevap verdim, kollarının sıcaklığına sanki beni dünyanın dehşetinden korumak için üzerime açılmış bir meleğin kanatlarıymış gibi sarıldım.

Uyumlu bir iç çekişle, hazır olduğumu anladı, setlerini kaldırıp bırakabilirdi. "Nefes al, Dorie. Nefes al," diye ikna edici bir şekilde mırıldandı, sonra beni sabit tuttu. Bacaklarımın arasına iyice yerleşip pelvisini öne doğru iterek tüm kas liflerimi gerdiğinde popomdaki baskı arttı. Kendi parmaklarımın arasına serpiştirdiği parmaklarına yapıştım, şişmiş üst kısmı beni gerip küçük dudaklarını içeri girmeye zorlarken alnım toprağa bastırdı.

Çok fazlaydı. Çok fazla.

Onu karnımda tutamayacağımdan, minyon ve ona dar geleceğimden korkuyordum. Fiziksel görünüşümden duyduğum nefrete, bir erkeği tatmin edememekten duyduğum nefret de eklenince omuzlarımda dehşet titremeleri başladı. Eğer Efrem dursaydı, vücudumun istemsizce reddedilmesinden cesaret alarak tatminsizlikten ölebilirdim.

"Sertleşme. Kapalısn, evet, ama aynı zamanda çok da yumuşaksın. Yapabilirsin çocuğum. Yavaşça." Tınısı kemerli ve kontrollüydü, durumun, duygularının, benim ve kısa bir süre sonra olacak her şeyin ustasıydı. Görünüşte erişilmez olan o boşluğa bastırmayı bıraktığında, içime çekebildiğim kadar oksijen çektim ve neden durduğunu anlamak için kaşlarımı çatarak bekledim. Göğsünü kaldırmak için avuçlarını kaldırdı ve ereksiyonunun tamamen dışarıda olduğu ve sadece ucunun içimde sıkıştığı yere baktı. Kendini nasıl bu kadar kontrol edebildiğini bilmiyordum; başka herhangi bir insan, coşku ve aşırı heyecan durumunda çıldırır ve arzularının nesnesine sahip olmak için çaresiz kalırdı. Öte yandan Efrem farklıydı: Bekledi, daire çizdi, aydınlattı ve sonra vurdu. Kıçımı kaldırıp onu daha fazla içine almaya çalıştığımda, bizi birleştirmek yerine ayıran gergin çubuğa doğru kendimi ittiğimde derin bir nefes aldığını hissettim. Küçük dudaklarım zonkluyor, ben sabırsızca inlerken onu tekrar içeri çekiyor, bana verebileceği en kötü cezayı yudumluyordu. Öfkeli, çılgınca bir ilişki talep ediyordum ama

Yavaş ilerleyişi karşısında iç kasları kasıldı ve sendelemesine neden oldu.

"Seni istediğimi biliyorsun. Bunu hissediyorsun. Devam et," diye sızlandım, içimi garip bir endişe kaplamıştı. İsteyeceğim son şey, sırf onu aylardır kıskırttığım ve onu memnun etmem gereken bir anda bunu yapamadığım için kalkıp eve geri döndüğünü görmektir.

Gırtlaktan gelen, alaycı, küstah bir kahkaha havada yankılanırken, hafif bir esinti ağaçların yaprakları arasından çatırdayarak sıcak tenimi okşuyordu. Efrem bir eliyle enseme kavradı, diğer eliyle de benimkine demir atarak kendini destekledi. Nefes almak için eğildi ve tek bir ölümcül emir fısıldadı: 'Bağır.

Beni ensemden sıkarak tek bir hamleyle içeri daldı ve etim hemen onu içine alacak şekilde genişledi. Kalbim patladı, midemden bir çığlık yükseldi, boğazımı tırmaladı ve ağızımdan fışkırdı, çünkü penis beni bütünüyle, köküne kadar kirletti, beni bir kan bıçağının keskin darbesiyle bıçakladı. Beni ikiye böldü, parçaladı ve yok etti, kutsal olmayan ve titiz.

Efrem erkekçe bir haykırıyla beni etrafında şekillenmiş hissetmekten duyduğu memnuniyeti ifade etti, sonra da korkunç bir yükten kurtulmuş gibi memnuniyetle içini çekti. Çıplak göğüs kasları omuzlarıma sıkıca bastırıyor, en ufak bir isyanda beni mahkûm etmeye hazır bir iblis gibi her türlü hareketi engelliyordu.

Öldüğümü ve yeniden doğduğumu hissettim.

Muazzam cüssesinin altında kalçalarındaki kemikler çatlayacak, kaburgaları kırılacak, ciğerleri boşalacak ve kalp atışları duracak gibiydi.

Dizlerimdeki ateş yeniden alevlendi ve her şey öylesine şiddetli bir coşkuya dönüştü ki arzudan titredim. İçimdeki varlığının bu kadar saçma ve her şeyi kapsayıcı olacağını asla hayal edemezdim; bu sadece cinsel bir birliktelik değil, beni tamamen dolduran, varlığımı olağanüstü bir özle zenginleştiren çok daha güçlü bir şeydi, sanki kalçalarımın arasında yıllardır sarkacımdan baktığım karanlığı Cennet ışığıyla yarmaya hazır bir tanrı vardı.

"Seni böyle mi koymalıydım?" Kıpırdamadan durdu, alışmam için bana zaman verdi. Sert ve müdahaleci. O da, benim gibi, çok uzun zamandır

O kadar uzun sürdü ki, sakince tadını çıkarmak istedi. "Bunu daha önce fark etseydim seni hemen becerirdim."

Şehvet dolu bir iniltiyle, onun büyüklüğüne uyum sağlamaya çalıştım, acı beni inletti ve ateşli zevk akışını uyandırdı, penisini yumuşak bir sıcaklıkla saran kaynayan sıvı bir taşkınlık içinde alevlendi. Leğen kemiğimin kasılmasıyla onu sıktım, bir eldiven gibi çevreledim ve Efrem omzuma karşı kendini beğenmiş bir şekilde inledi, evcilleşmemiş bir canavar gibi yaladı.

"Ben..." diye soluk soluğa kaldım, altına çömelmişim, ince parmaklarım onunkilere zincirlenmişti ve sırtım onun güçlü göğsüne bastırılmıştı. "Evlenme teklif ettim."

"Senden vazgeçemezdim ama seni hep istedim Dorie." Efrem diğer elimi de sıkarak başlangıç pozisyonuna döndü. Elimi benimkiyle birleştirdi ve bana fazla yük olmamak için dirseklerinin üzerinde durdu. "Her zaman," diye tekrarladı, sanki beklentisi uzun süredir devam ediyormuş ve benim orada, çıplak, onun merhametine kalmış, tamamen ona ait olmaya hazır olduğuma inanmıyormuş gibi.

"Korkarım ki..."

"Bundan sonra asla doyuma ulaşamayacağız," diyerek Tantalos efsanesine, bizi yok edecek, her zaman ve her şeyden önce hep birlikte günah işlememize neden olacak çözümlenmemiş doyuma atıfta bulundu. Çünkü sürekli şehvet, günaha düşen herkesi sonsuz bir cezaya mahkûm eden amansız bir azaptan başka bir şey değildir. Ve biz en lanet olası ayartmaların hepsini somutlaştırırız. "Seninle asla doymayacağım." Açık yüreklilikle söylediği ve kendini suçladığı bu itiraf karşısında öfkelenerek kalçasıyla geri çekildi, beni hareketsiz tuttu, sonra daha büyük bir şiddetle tekrar içine gömüldü. Nefesim kesildi ve tekrar haykırdım, sadece zevk vücudumun her köşesinde çatırdarken, yorucu bir durgunlukla birleşirken ayağımı yere vurdum. Boyun eğiyordum ama yine de cinsel organım böylesine saldırgan ve dengesizleştirici darbelere karşı hazırlıksız görünüyordu. Bu hayvani tuzaktan zevk almamı sağlayan şey, her şeyden çok zihnimdi. Efrem orada, ondan sakladığım ama ilk buluşmalarımızda kurnazca tahmin ettiği tüm gizli ve tarifsiz fantezileri gerçekleştirmeyi her zaman başardı. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" Nefesi hırıltılı, sesi emredici ve sertti, ateşli sapkınlıklarının sarmalına düşen herkesi yok edebilecek bir adamın tipik özelliği idi.

"Evet."

Eğer yapabilseydim, kendimi onun kalesi, onu da tek kralım yapardım.

Bir başka hamle beni öne doğru itti ve aletin kalınlığı etrafında zonkladığını hissettiğim etimi yaktı. Testislerim klitorisime çarptı, beni sıkıştırmış olmasına ve bu yüzden kıpırdamakta özgür olmamama rağmen uyluklarımı açmaya ve kendimi daha fazla açığa çıkarmaya teşvik etti.

Efrem, güçlü darbeleri altında bu kadar itaatkâr ve gevşek olduğumu duyunca zar zor inledi ve ne kadar ileri gideceğimi merak ederek kulağıma doğru güldü; *belki de onları kaldıramayacağımı düşündü?*

"Yine mi?"

Bana meydan okuyordu ve ben bırakmıyordum, onu yakalıyor, öpüyor ve ona sonsuz duygular besliyordum.

"Evet."

Yine beni içine çekti, içimde boğuldu ve beni kendisiyle birlikte daha da derinlere, cehennemin hiçbir şekli ya da rengi olmadığı, sadece adının olduğu uzak ve kasvetli bir uçuruma götürdü. Ereksiyonum sınırına kadar kaybolduğunda, pubis kaslarım kalçalarımın çarptığında ve humuslar onu kökünden ıslatmaya başladığında, girişini kolaylaştırdığında kendinden geçmiş bir şekilde iç çektim. Aceleyle girmişti, kuru ve aceleciydi ve o anda çok yavaş, kademeli olarak geri çekildi, her santimini nasıl kucakladığıma hayran kaldı; etim damarlı gövdesinde genişlerken dişlerimi sıktım, asla bırakmadım. Sanki hayatta kalmak için ona ihtiyacım varmış gibi kavradım.

"Yine mi?" Korkutucu cazibesıyla üzerimde gezinen Efrem, olumlu bir cevabın sonuçlarını tahmin etmem için bana bir ultimatoma veriyor gibiydi. Aklında ne olduğunu bilmiyordum, emin olduğum tek şey doğru ile yanlış arasında bir sınır olmadığı ve ona her şeye izin vereceğimdi. Omuzları çökmüş, bir yanağını çimlere bastırmış, leğen kemiği ağrıyan ona baktım ve gözlerinin keskin, susamış, korkutucu bir parıltıyla parladığını gördüm. Alnından bir damla ter süzüldü, uzun kirpiklerinin arasında parladı, dudakları her kadının kendini kaybedeceği şehvetli ve lanetli bir yay oluşturdu, alçakgönüllülüğü ve endişeleri boşluğa fırlattı. Benim rızama sahipti, ruhuma sahipti, bedenime sahipti. Bu konuda çok fazla düşünmedim ve arsız bir gülümsemeyle çenemi aşağı yukarı hareket ettirirken tereddüt etmedim. "Evet," dedim sanki basit bir onaydan ziyade meydan okuyan bir soluk gibi.

Göz kapaklarını  ırp tı, karanlık aklına musallat oldu, bir gölge sağanağı gözbebeklerini kirletti ve aklını, sağduyusunu, saygısını, görgüsünü kaybetti.

Beni dört ayak üzerine kaldırmak için kalçalarımı hoyratça tırmaladı. Dizlerim yere sürtündü, yaralarının kanatları ağırlığımı desteklemek zorunda kaldıkları için açıldı. Bir eliyle başımlı yere bastırdı ve beni sırtım kavisli, kalçalarım açık ve kalçalarım ona doğru itilmiş halde bıraktı. Tek kelime etmeden içime girdi, beni kendine çekerek karnımda hissedene kadar derinden soktu. Bir inilti g ğ  m  yırttı ve Efrem nefes almadığında dudaklarımın arasından patladı, sanki onun için seks o kadar yorucu bir aktivite değildi ve beni almak, beni yırtmak, bana saldırmak ve beni daha uzun süre becermek için tüm enerjisini korudu. Hareket etmeye başladığında, en kırılgan olduğum yerden çıkıp geri girdiğinde, delmediğinden emin olmak için safça karnıma dokundum; çocukça hareketimle eğlenerek kibirli bir şekilde güldü.

Benimle dalga geçtiğini hissederek muzipçe "Pislik," diye hakaret ettim. Ancak, kalbimi sevindiren taze, erkeksi kahkaha, bir öncekinden daha ani bir hamleyle hem onun hem de *benim* kontrolümü kaybetmeme neden olduğunda hiçliğe karıştı.

Efrem beni saçlarımdan tutup başımlı geriye doğru çekti, ben de titreyen avuçlarımın ve dizlerimin üzerinde doğrudum. Kendini üzerime uzattı, mahremiyetimi  eki lemekten vazgeçmedi ve boynumu ısırdı, dişlerini barbarca bir vahşetle kesti. Sarsıldım, atardamarlarımın nabzının attığını, boynumda bir ateşin dolaştığını, kaburgalarımın arasında acının keskinleştiğini hissettim ve onun etrafında dönerek onu titreyen duvarlarımın girintilerinde sıkıştırdım.

"Tanrım, evet," diye mırıldandım, her zaman bastırdığım mazoşist yanım şimdi beni bulanıklaştırıyordu. "Sakın durma."

Efrem ilk kez homurdandı, leğen kemiğine sürtünme şeklimle aydınlanmış, şehvetli ereksiyonunun üzerinde ileri geri kayırıyordu. Parmakları buklelerime takılıp beni ağzını açmaya zorladığında cehennemi bir karanlık boğazımı sarmış gibiydi. İstediği  p c k beni şehvetinin kara alevlerine fırlattı; ruhum artık anahtarı sadece onda olan sihirli bir asma kilitle onunkine zincirlenmişti. Her şeye sahip olmak, beni her yerimden istila etmek, her yerimi, en görünmez yerlerimi bile doldurmak istiyordu. İnemelerimi bastırdı, onları yuttu ve diğerlerini tahrik etti,

Özellikle de kalçalarını daha da vahşice bana çarptırırken diliyle benimkini vahşileştirdiği, beni umutsuzluğa düşürdüğü, yıkıcı ve büyüleyici bir çılgınlıkla kör olmuş gibi sayıkladığım anda.

Artık onun ritmini takip edemiyordum ve titreyip yere düştüğümde bizi doğru boyuta geri getirdi.

Böbreklerinin keskin, yılmaz darbeleriyle üzerime uzandı, enseme doğru nefes nefese kaldı ve ellerini yumruk yapıp çimlerin üzerinde sıkarken beni dirseklerinin arasında tuttu.

Dürtüsü giderek daha da şiddetlendi.

Bana mola vermek ya da nefesimi toplamama izin vermek istemiyordu, nereden geldiğini bilmediğim vahşi bir güçle acımasızca hareket etti. Bana daha derin darbeler vurmak için daha iyi açı yaptı, daha önce hiç uyarılmamış bir iç nokta olan serviksime çarptı ve uyluklarımın arasından sıvı, sıcak bir tomarın kaydığını hissettiğimde tekrar gerildim, çığlık attım; bunu fark etti ve pelvisini daha hızlı çarpmak için avuçlarını kaldırdı ve ıslak etimizin alıştırma sesine neden oldu.

Bu olacaktı.

Yine paramparça olmak üzereydim, sadece onun yapabileceği şekilde.

Ve amansız bir şevkle.

Venni.

Kemiklerimi kıran, görüşümü bulanıklaştıran ve tüm korkularımı yok eden bir çığlıkla sarsıldım.

O hareket etmeye devam ettikçe, içeri girip çıktıkça, acımasızca, yorulmadan, ruhumun parçalarını toplayıp ona kaybettiği ışığı verdikçe doğal bir yumuşaklıkla boşaldım.

Şimdi Giselle'in onları gözetlediğim gün ona o açık ricada bulunurken ne demek istediğini anlıyordum: Efrem masaları, sıraları ya da yatakları kırmazdı.

Efrem, sahip olduğu bedenleri kırar, onları muhteşem kil parçalarına ayırır ve sonra hepsini tekrar bir araya getirir, renklerini karıştırır ve arzuladığı sanat eserini yaratacak bir chiaroscuro oyununda gölgelerle harmanlar.

Onun altında hareketsiz, duygularla boğulmuş bir halde nefesimi tutmaya çalıştım ve bana vermek istediği her şeyi içime çektim.

Bir an bile durmadı.

Darbelerinin sert sarsıntıları karnımdan göğsüme kadar yankılanıyor, meme uçlarımı sallıyor ve aklımı tokatlayarak nefesimi kesiyordu. Göz teması kurmak ve hâlâ *benimle* olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktım; bana böyle bir ceza vermesini asla kabul edemezdim. Yüzü en ahlaksız heyecanlarla lekelenmiş, ahlaksızlıklarla lekelenmiş, arzuyu bozulmuş, lanetlenmiş ve kendimi ona adayıncaya kadar beni rahat bırakmayacak bir Şeytan'ınki gibi meydan okuyan, kurbanların en iyisi gibi, adını cennete çağıran bir yüzdü.

"Efrem..." diye seslendim ona, orada olduğunu, benimle olduğunu, istediği tek kişinin ben olduğumu ve Liliane'i ya da başka birini düşünmediğini umarak.

Bakışlarını birleştirdiğimiz yasak noktadan benim kızarmış profilime kaydırıldı. "Söyle bana çocuğum."

Karşılık vermedim; itiraz edecek bir şeyim yoktu, aslında ciddi sesi ve bu lakabı telaffuz ettiği okşayıcı ton beni rahatlatmaya yetmişti, bu yüzden ona zaten talep ettiği şeyi vermek için sessiz kaldım. Ona mutlulukla gülümsedim ve başımı yere eğdim, mahremiyetimi tahrip etmeye devam ederken her sancıda sarsıldım. Sanki ikinci kez ve ilkinden daha acımasız bir şekilde kızlığım bozuluyormuş gibi hissediyordum. Andy, ona ısrarla yalvarsam bile beni asla incitmezdi; Efrem ise zevk almak için buna ihtiyaç duyuyordu, aksi takdirde tahrik bile olmazdı. Sonunda, tüm hayatım boyunca aradıktan sonra, tapacağım tek tanrı olacağını hiç hayal etmeden beni tamamlayan birini bulmuştum.

"Şimdi bana daha fazlasını istediğini söyle, Dorie. Hadi söyle. Bana daha fazlasını istediğini söyle..." diye şehvetle ve hınzırca fısıldadı; kişiliğimin en karanlık köşelerini okşamak için beni sadistçe aşağılıyor, onları sıkıyor ve beni öldürmek ya da belki de *iyileştirmek* umurunda olmadan içiyordu. Önce kalçalarımın birini, sonra diğerini tokatladı, etimi ateşe vermek ve beni yiyip bitiren bir zevkin huşu içinde sarsmak için sırayla iki güçlü kırbaç vurdu. Dişlerimin arasından şehvet dolu bir inilti gibi çıkana kadar boğazımı yırtan nefesim onu yüksek sesle güldürdü. "Bana yorgun olmadığını, buna dayanabileceğini söyle."

"Dayanabilirim," diye mırıldandım, attığım çığlıkların ve göğsümün yere çarpmasının etkisiyle sesim değişmişti. Ben yapmadım

Ben Liliane'dim, ona canavar demezdim ya da beni memnun etmek için değişmesini sağlamazdım. Benim için o olduğu gibi mükemmeldi.

"Emin misin?"

"Evet," diye onu kışkırttım.

Evet, evet.

Bırakın unutuşunuzda öleyim, sefahatinizin dörtnala koşusunda beni yok edin, sonra bırakın vecdden ayağa kalkayım ve hayatımı bana geri verin.

Bizim gibi iki aptal bile aşka bir övgü olabilir.

Efrem beni işgalinin yükünden kurtardı, parmaklarını kalçalarımın çukurlarına soktu ve hiç incelik göstermeden beni yüzüstü çevirerek yumuşak çimlere çarptı. Savunmasız küçük bir hayvan gibi soluk soluğa kaldım ve göz kapaklarımı açarak onu hayranlıkla seyrettim, sonunda önümde, iki yana açılmış kalçalarımın arasında diz çökmüştü, güzel, güçlü ve heybetliydi, geceyi yutuyor, ayın gözünü korkutuyor ve yıldızları ısıltılarından mahrum bırakıyordu, bu ısıltılar büyüyle iki akuamarin irise, acımasız güzellikleriyle beni çarpan rengârenk pullara dönüşüyordu.

Bir anlık berraklıkla cevabımı zihinsel olarak yeniden gözden geçirmek zorunda kaldım: Beslendiği şiddetli sekse katlanabilirdim ama beni hapse attıracağından korktuğum o ezici duyguya, kendini kalbime sokmak, ruhuma bağlamak ve sesini sadece benim duyacağım gizli bir senfoni gibi içimde kalmak istemesine katlanamazdım.

Büyülenmiş bir şekilde onun vahşi çıplaklığını inceledim ve ona hayran kaldım: Efrem'in saçları dağılmıştı, gömleksizdi, yalınayaktı ve sadece şık pantolonu bana doğru uzanan parlak penisini ortaya çıkarmak için aşağı çekilmişti.

Büyülenmemenin imkânsız olduğu cehennemi bir gösteri gibi muazzam ve korkutucuydu.

Onu hiç bu kadar dağınık ve düzensiz görmemiştim, yine de Asklepios'ta koyu renk takım elbiseleriyle ya da beyaz önlüğüyle dolaştığı zamanlardan daha çekiciydi.

Dizlerimi büktüğümde, artık utançtan arınmış bir şekilde bacaklarımı açarak ayakta durduğumda, tenimde fırtınalar koparan canlı çizikleri fark etti; düşerek kendi kendime açtığım ve sorumlusu olmadığı yaralar. Bir anlık endişe içgüdülerini dizginledi ve kendini suçlu hissetti.

Daha önce onlara eşlik etmediğim için. Yine de endişelenmemeliydi, ben iyiydim; *bizden* başka bir şey istemiyordum.

"Önemli bir şey değil. Lütfen devam edin."

Efrem cevap vermedi; dizimin üzerine eğilerek endişesini bana göstermeyi tercih etti. Dudaklarını bir tüyün yumuşak dokunuşuyla dizime yerleştirdi, sıyrıkları özveriyle yaladı, sonra dönüp yüzüme baktı, bir eliyle kesikleri sanki iyileştirmeye yetecekmiş gibi kapattı. Bakışları acıyan bir ısıltıyla parlıyordu, sanki şunu söylemek ister gibiydi: *Özür dilerim, bunun olmasını istememiştim.*

Ama o beni yakalamadan önce bile tökezlemiş olsaydım, ona karşı hiçbir suçlamada bulunmazdım.

"Buraya, yanıma gel," diye telaffuz ettim, farklı koşullar altında da olsa her zaman kullandığı bir emirdi bu. Onu kışkırtmak için leğen kemiğimi kaldırdım ve Efrem'in bakışları -hâlâ çiğ bir acelecilikle aydınlanıyordu- açıkta kalan cinsel organımın, kuru göbeğimin ve kirli bebek bezinin örttüğü yuvarlak göğüslerimin üzerinden kaydı; meme uçları emilmeye muhtaç değerli inciler gibi göze çarpıyordu. Kalçalarımı okşayan Efrem, vücudumun üzerinde hareketsiz durması için bacaklarımı ayırdı.

Bu kez düşünceli gözlerimizi kilitledi, göğüs kafesime bir öpücük daha kondurdu ve ağzını boynumun dibine götürerek beni manyetik bir baştan çıkarma labirentinde dizginledi.

"Sen benim küçük kızımsın. Nereye gidersen git, hayallerimi şımartan küçük bir ruh olmaya devam edeceksin." Bu tatlı itiraf yanaklarımı herhangi bir öngörülebilir ifadenin yapabileceğinden daha fazla ısıttı. Çıplak omuzlarına yapıştım, sonra ince parmaklarımla yüzünü tuttum ve benimkiyle aynı hizaya getirdim. Beni ezmek için yere gömülmüş açık avuçlarının üzerinde kendini desteklemek zorunda kalırken, ereksiyonu gergin bir şekilde durdu ve seksimin ağzına baskı yaptı.

"Neden istediğim başka kimse yokmuş gibi bir izlenime kapılıyorum?"

Siyah bir tutam kaşlarından birini kirpikledi ve alnımı gıdıklamak için sallanırken, gözbebeklerinde sessiz bir duygu parladı, sözlerimi duyunca parlayan ve kalbimi umutla dolduran yoğun duygular örmeye başlayan bir şey.

Onun gülümsediğini ve dünyanın hayatla, menekşelerle ve yeni şafaklarla ısıldadığını gördüğümde nefesimi tuttum, sonra ağzımı yakalamak için eğildi

şehvetli bir incelikle. "Çünkü arzuladığım başka kimse yok, Dorie."

Çocuksu bir hezeyana kapıldım, yanaklarım kızardı ve uçmak için o gökyüzü parçasını geri almak için eğildiğim anda Efrem dilini açtı, sanki ona bağımlıymış gibi benimkini aradı. Kendini bana teslim ederek dirseklerini büktü, göğüs kasları yumuşak formuma sertçe yaslandı, penisi şiddetle itildi ve ağzına aldığı bir inilti çıkarmamı sağladı. Kenara doğru eğildi, bana olabildiğince, onu zapt edebildiğim kadarıyla katıldı ve ondan gelen erkeksi bir inilti ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Efrem bahar kokuyordu, dudaklarımın arasından şehvet damlaları damlıyordu, beni öylesine kışkırtıcı, gözü kara, vahşi ve ustaca öpüyordu ki nefesim kesilmişti. Geniş sırtını okşadığımda, tırnaklarımı batırdığım kalçalarına doğru indiğimde inledi, cesurca içime kaydı, kaybolmuş ve istekliydi. Daha istekli, hızlı ve aralıksız hale gelen leğen kemiği darbeleri altında titrediğimde kasları açgözlülükle oynuyordu. Daha önce acelecilikle öfkelenildiği yerde, şimdi tutkulu bir hiddetle öfkeleniyordu. Bir eliyle saçlarımdan tutarak beni olabildiğince sıkıca kavradı. Patlayan erkekliğin kafesine kilitlenmiş, kokumuzda boğulurken, onu dizlerimin arasında kavradım, avuçlarımı pantolonunun altına kaydurdum ve her itişte kasıldıklarını hissederek kalçalarına yerleştirdim.

"Sen bana verebileceğim en güzel hediyesin," diye açıkladı kulağıma, yorucu bir yoğunlukla itmeyi bırakmadan. İnanılmaz bir dayanıklılığı, titiz bir gücü vardı, ben ona ayak uydurmaya çalışırken, gücünden bitkin düşmüştüm.

"Hediye mi?" Karnımın benimkine çarpması saf dinamit gibi hissettirirken, penis acımasızca çekiçleyen çelik bir mekanizma olarak kırık bir nefesle karşılık verdim.

Efrem dişlerini göğüslerimden birine geçirdi ve onu yuttu, kılcal damarlarını parçaladı, anlamsız bir saçmalıkla ilişkilendirdiğim bu konuşmayı takip etmeden; karnıma aktığını hissederek kapıldığım zevkle çılgılık attım.

Her yerim gerildi.

KontROLSÜZ bir spazmla onu sonuna kadar içime çektim ve gevşedim. Yine onu emdim ve yılmayan bir dansla serbest bıraktım, sonra

Hatta kendimi daha büyük bir şevkle okşamaya başladım ve yavaşlaması için yalvararak kısa, dizginlenemez, yüce, titreşen zonklamalarla tekrar boşaldım.

Başım dönerek, ciğerlerim boşalarak, kulak zarlarım uğuldayarak geriye yaslandım ve ellerimi kalçalarına koyarak tırnaklarımla onu yaraladım; Efrem parmaklarımla zayıf dokunuşuyla coştı ve avını parçalayan bir aslan gibi, yakıcı şehvet ve korkutucu ahlaksızlıkla gizlenmiş şiddetli hamlelerini yoğunlaştırdı.

"Oh Tanrım..." Üçüncü kez patlasaydım kendimden utanırdım ama yine de ona daha fazlasını verme, kendisi olabileceğini kanıtlama ihtiyacı hissettim. Beni soktuğu sınavı geçmek zorundaydım. Bu yüzden sırtını tırmaladım ve sert kalçalarının kenarına kadar tırmaladım, boğuk, tıslayan bir çığlık attığını duydum. Ölesiye yorgundum, bitkin düşmüştüm, ağrım vardı ama kendimi onun olağanüstü varlığından daha fazla mahrum etmek istemiyordum, onu sonsuza dek bacaklarımla arasında isterdim ve eğer olmazsa, o orgazm olana kadar dişlerimi sıkardım.

"Gel. İçime gel. Bu işte de ilk sen olacaksın." Diliyle başparmağımı okşamak için ayırdığı dolgun dudaklarını okşadım. "Senden başka kimseye vermem."

Efrem bana bir an öyle karanlık baktı ki, reddetmek üzere olduğundan korktum, evren onun karanlığının gücü altında parçalandı, sonra vahşi bir hırıltıyla eğildi, parmağımı ağzıyla değiştirdi ve açgözlülükle beni açtı.

Yırtılan inilti ve yasak iniltiyle bana işkence etti.

İçime girmeye devam ederken beni sert, ani ve kaba bir şekilde susturdu, nefes almamı, eğilmemi, çığlık atmamı, tükenmiş olmama rağmen ona direnmek için sallanmamı sağladı.

Seksten ne kadar çok beslenirse, hiç doymak bilmeden o kadar çok arzuluyordu.

Beni boğazımdan tutup bir yandan diğer yana sıktığında, onun üzerimde yükseldiğini, bacaklarımla arasında diz çöktüğünü gördüm ve göz kapaklarımı yarı kapattım, yozlaşmış bir sapkınlıkla parlayarak ona da bu güveni vermeye hazırdım. Bana tercih ettiği aşırı eros türünü gösteriyordu. Bana açık bir mesaj iletliyordu: *Ben buyum, seçim senin. Kalmak mı kaçmak mı istiyorsun?*

Falankslar soğuk bir kararlılıkla boynumu kavradı, sinirli önkol beni hareketsiz tuttu ve içimde ilkel bir zevki sarsan bir deprem oldu; onun sağlam bileğine sarıldım

Yüzünü çaresizce izledim, bana soğuk, kişisel olmayan bir profligacy ile bakarken. Kalçalarım birbirinden ayrılmış, penisim içimde kabarmış ve sertleşmişken, aşırı nefes aldım, ani bir tansiyon düşüşü yaşadım, uzuvlarım zayıfladı, oksijen dolaşımı durdu, vücut ısım yavaşça düştü, kalbim şakaklarımın arasında endişe verici bir şekilde pompalandı ve görüşüm bulanıklaşarak onun yüzünü bulanıklaştırdı.

Nefessiz kaldım, ahlaksız bir şehvet denizinde boğuldum.

Bir an için şaşırtıcı bir duyusal yoksunluk yaşadım, ardından yakın bir boşalma ve esrarengiz bir hafiflik geldi. Geçmişin acısı ve onunla birlikte her türlü duygu da yok oldu ve beni güzel ve korkunç bir yaratık tarafından delinmiş trajik bir tutkuya sürükledi.

Pelvislerim onu tutsak ederken zihnim birkaç saniyeliğine hiçliğe döndü; daha da sertleştiği izlenimine kapıldım ve istemsizce onu, yok olmak üzere olduğum başka bir orgazmın başlangıcı olan can sıkıcı fişkırımlarla namlendirdim.

"Dorie." Efrem hiçbir korku belirtisi göstermeden ama tecrübenin ona aşmamayı öğrettiği sınırdan emin, demir gibi bir kararlılıkla beni geri çağırdı; sesi ruhuma ulaşp onu geri getiren uzak bir yankıydı. Boğazımı temizlediğinde üzerime yığıldı ve göğsüm kabararak kendime geldim. Yutkundum, havayı yuttum ve öfkeli bir ivedilikle kendimi onun kasıklarına sürttüm, yarıda bıraktığı penetrasyona devam ettim. Alt karnım ağrımaya başladı, merhamet için yalvardı, meme uçlarım çakmaktaşı gibi göğüslerine sürtündü, kalçalarım titredi, mahremiyetim çabadan yandı.

"Bak, çocuk. Bak ne kadar mükemmelsin," diye fısıldadı kibirli bir sesle; o kadar olgun, gösterişli ve erkeksiydi ki tüm utangaçlığı yok ediyordu. Vücutlarımızın birbirine kenetlenmesine, büyük bir kristal sarkıt gibi kendini ıslak bir şekilde yumuşaklığıma sokan, onu istediği zaman açıp yırtan üyeye bakarken keyiflendim.

Doluluk hissi bunaltıcıydı, içim, dışım, her yerim sarılmış gibi hissediyordum.

Başımı kaldırdığımda onun gözlerini de aynı manzarada yakaladım, daha heyecan verici olacak kadar ciddi ve odaklanmıştı.

"Sen benim kurtuluşum ve mahvoluşumsun." Efrem, vahşice bir baygınlık ve bu birlikteliğin rahat cüretkârlığıyla yumruğunu masaya vurdu

yere düştü ve tüm bariyerlerini yok edene kadar onu batıran sıvı dalgasından kaçamadı.

İşte o anda ön kollarına tutunmayı bıraktı ve üzerime yığıldı, beni boğulduğum sert bir kapana kilitledi; güçlü spazmlar, beni çimlere doğru sertçe itmeye devam ederken, müstehcen ifadeler ve sessiz iç çekişlerle kulağıma vururken, omurgasından geçen ve karnıma akan bir adrenalın patlamasına neden oldu.

Ereksiyonu daha kolay kayıyor, yoğun nemle damlıyor, tenimi dalgalandırıyor, o kadar ki kalçalarımı dizlerinin arasına sıkıştırıp onunla birlikte titriyordum.

Onun kontrolünü kaybettiğini duymaya bayılıyordum; bunu teatral homurdanmalar veya gösterişli yüz buruştırmalar olmadan, daha ziyade bastırılmış nefesler ve erkeksi seslerle, onu ayırt eden karanlık zarafetle yapıyordu.

Aniden, tamamen üzerime uzanarak sırtını kasıldı; her kası yüzeye çıktı, damarları ve yontulmuş hatları vurguladı, mükemmel ve sert, içimde titreşmeye başlayan penis kadar sertti, beni yeni, beklenmedik, harika bir sıcaklıkla doldurmak için derinlerde kaldı.

"Oh, evet, evet... böyle," diye nefesimin altında onu baştan çıkardım, terli, sıcak omzunu ısırdım. "Hepinizi istiyorum." Ona sarıldım, iri cüssesinden çok daha küçük olmama rağmen onu sıkıca tuttum ve Efrem alçak, neredeyse duyulamaz ama son derece kendinden geçmiş bir hırıltıyla karşılık verdi. Alnı benimkine yaslanmış, çenesi kenetlenmiş, kirpikleri kapalı, kontrolsüz bir şekilde sertleşerek, şehvetli kasılmalarla uzun süre boşaldı. İçinde yaşayan yırtıcı canavar yeterince beslendikten sonra sakinleşene kadar, yoğun bir enerjiyle bu erotik zirvede ona eşlik ettim. Karanlık onun bilgili, gizemli parlaklığının yeniden ortaya çıkmasına izin verdi, gözlerini tekrar açtığında bana yatırım yapan aynıydı, genişlemiş göz bebekleriyle beni inceliyordu.

Öylece kaldık, sanki ikimiz de ayrılmak istemiyormuşuz gibi birbirimizin içinde sıkışıp kaldık. Göğsünün sıcaklığından keyif alarak, beni ilahi bir kıvılcım gibi uyandırmayı başaran düzensiz nefes alışının ılık nefesine gülümsedim. Arzunun sabırsızlığı yerini yatıştırıcı bir yorgunluğa bırakmıştı, paylaştıklarımızın sınırlarını çizmek ve bizi gerçekliğe geri döndürmek için tanrı Eros'a geri çekmek için berraklık geri dönüyordu.

"Sabrınızı kaybedip bir hayvana dönüştüğünüzde çok çekici oluyorsunuz, *Doktor.*"

Hırıldıyor, terliyor, hâlâ içimde kasılıyor, özünün ne kadar güçlü olduğunu bana gururla gösteriyor, şehvetini utanmadan sergiliyor ve beni küstahça bastıran, büken, parçalayan ve hayata döndüren bedenini sallıyordu.

Efrem, onu bir Titan kadar tehlikeli kılan o kötülük halesiyle hipnotik bir kahkaha attı. "Ve sen de kendini bu 'hayvanın' pençelerine atan bilinçsiz bir çocuksun."

"Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem." Leğen kemiğimden aşağısı uyuşmuş ve ağrıyordu, sanki ölümcül bir kazadan kurtulmuş gibiydim. Daha şimdiden ayağa kalkma fikrinden korkmaya başlamıştım, ayakta durmak ya da yürümek için zorlanıyordum. Karnım her nefes alışımında keskin sancılar gönderiyor, organlarımın ters döndüğünü ve mahremiyetimin aşırı hassaslaştığını, içimin yandığını ve tahriş olduğunu hissediyordum. "Tebrikler, otuz yedi yaşınıza rağmen siz..."

"Otuz sekiz." Efrem hâlâ bacaklarımın arasında yatıyor, bir dirseğine yaslanıyor, diğer eliyle de içimi minnettarlık ve korumayla dolduran bir şefkatle başımı okşuyordu.

"Nasıl?" Kalbim, göğsünde titreşen amansız ritmi takip ederek tedirgin bir şekilde atmaya başladı. Isırmaktan yara bere içinde kalmış, kızarmış dudaklarıma bakışından, az önce içimde kopardığı çiçek fırtınasını dinlediğinden korktum.

"Otuz sekiz yaşına yeni girdim." Dönüp gözlerimin içine baktı; koyu renk kirpiklerinin altında parıldayan bir duygu kümesi gördüm, bahçede rengârenk parıltılarla patladıklarını ve beni büyüleyici bir büyüyle sardıklarını, tüm kusurlarıma rağmen kendimi güzel ve arzulanır hissettirdiklerini gördüm. "Ve sen kendime verdiğim hediyeysin."

Ben, ben.

Çözülmemiş sorunlarla, gerçekleşmemiş hayallerle, mutsuz anılarla dolu, ailesiz, annesini kaybettiğinden beri kendisiyle mücadele eden, yirmili yaşlarında kırık bir genç kız, hak etmediği bir adam tarafından hediye olarak görülüyordu.

Ve bunu asla hak etmemiş olabilir.

"Bu da ne..." diye mırıldandım, sokak lambalarının ve ilişkimize muhteşem bir şekilde tanıklık eden ayın ışıklarıyla zar zor aydınlanan etraftaki karanlığa bakarak. "Bugün günlerden ne?"

Kendimi kaptırmış bir halde işaret parmağımı kaldırıp alt dudağında, ona sınırsız arzumu gösterdiğim tutkulu bir öpücüğün izi olan ve hâlâ canlı olan hafif bir kesiği sıyırdım. Hatırlamıyordum bile ama Efrem'in bana çılgınlıklar yaptırma, alçakgönüllülüğü en vahşi şehvetle ayaklar altına alma ve bilmediğim yönlerimi ortaya çıkarma gücü vardı. Ağzını lekeleyen o kusurlu küçük lekeye rağmen, her zaman yırtıcı, azap verici, düşünceli bir güzelliği, ilkel, atavistik, korkutucu ama manyetik bir cazibeyi korudu.

Kaçabileceğime dair kendimi kandırdığım ve geri dönüşü olmayan bir şekilde ruhumu geri çağıran, çatlaklarını yoğun bir özenle iyileştiren muhteşem bir şey.

"23 Temmuz. Bahçede sana katıldığımda saat gece yarısıydı." Parmak ucumu lezzetli, şehvetli bir dokunuşla öptü. "Bu yüzden oyalandım ve bütün akşam oynamana izin verdim."

Eğilip alnımı, burnumun ucunu ve son olarak bir yanağımı öptüğünde titredim; istemsizce sakalıyla beni gıdıkladı ve sevinçle kıkırdadım.

Bir kadının seviştikten sonra gülümsemesinden daha güzel bir şey yoktur.

Duyarlı ve hâlâ en kırılgan noktasında küstahça gizlenen uyarılmışlığı kasıldı ve o gençlik kahkahasını zayıf bir inilti haline getirerek derinliklerden uyandırıldım.

"Neden..." diye nefes nefese kaldım, "...bana söylemedin mi?" Bakışlarının okyanusunda kendimi yeniden kaybetmek için yüzünü ellerimin arasına aldım. Kendimi onun tüm renkleriyle yıkamak, tenimi onun varlığıyla süslemek istedim, sadece çürükler ya da karanlıkla değil, yaşamam için bana aktarabileceği harekete geçirici enerjiyle. "Yapabilirdim..."

Efrem başını salladı, ona söyleyeceğim her şeyin faydasız olduğunu düşünüyordu çünkü o kararını vermişti ve onu inançlarından vazgeçirebilecek hiçbir şey yoktu.

"Sana açıkladım: *Sen* benim hediyeysin Dorie. Başka bir şey istemiyorum."

Bir meleğinki kadar cennet gibi ama bir iblisinki kadar yozlaşmış gözlerinin şeffaflığında kendimi yansıttım ve onlarda mutlak bir samimiyet gördüm. Yalan söylemiyordu, doğum gününü benimle geçirmek istiyordu. Maddi bir şey almak umurunda değildi. Sanki en lezzetli tatlıymışım gibi vücudumla ziyafet çekmek onun için yeterliydi.

Mantığının mumları ve beni parça parça yiyip bitiriyor, tatmin olana, doyana ve tükenene kadar acılarımı sefahat dolu okşamalar ve dayanılmaz ürpertilerle süslüyordu.

Kendini yukarı kaldırıp beni sıcaklığından mahrum bıraktığında nefesim kesildi ve içime çivi gibi batan bir soğuk hissettim. Uzanıp onu pantolonundan yakalamak ve bana geri getirmek istedim ama ona karşı geliştirdiğim saçma bağımlılık ve bağımlılıktan korkarak vazgeçtim. Her zaman asi, düşmanca ve umursamaz bir kızdım, ancak Efrem ilgisizliğimin kapılarını kırdığı andan itibaren değiştim ve garip bir şekilde hissettim ki...

Mutluyum.

Zararlı bir gülümsemeyle yere uzandım, bir avucumu karnıma, çıplak göğüslerimin altına koydum ve boxer'ını düzelterek pantolonunu kapatırken ona baktım. Görkemli bir anıt gibi ayakta duran Efrem, terli tenini sanki kaslarının kararlı çukurları elmas damlalarıyla süslenmiş gibi parlatan gümüşü bir patinaya bürünmüştü, gözleri geceyi safsızlıklarla dolu iki zirkon gibi kesiyor, kuzguni bukleleri hemen somurtkan, asık suratlı ifadesine dönen yakışıklı yüzünü çevreliyordu.

Ayağa kalkmak istedim ama düşüp kendimi rezil etmekten korkuyordum. Zaten içinde bulunduğum durumdan yeterince utanıyordum, her ne kadar beni yukarıdan izliyor, vücudumu herhangi bir yargıda bulunmadan, sadece üstü kapalı bir hayranlıkla inceliyor olsa da. İltifatlar ve kişisel itiraflarla kendini çok fazla açığa vurmuştu, bu yüzden artık bana nazik bir şey yapmama izin vermiyordu, yine de onu okumayı öğrenmişim ve o anda o da benim gibi aramızdaki bağın daha da büyük ve yönetilemez hale geldiğini, zamanın acılarımızı ihtiyacımız olan sevgiyle beslemeye yetmeyeceğini, birlikte kalmanın imkansız olduğunu ve Asklepios'tan ayrıldığım gün artık birbirimizi görme şansımızın olmayacağını düşünüyordu.

Dramatik bir melankoli göz kapaklarımın kısılmasına neden oldu; korku midemde atmaya ve kalbimi ezmeye başladı. Efrem fark etti, belki de bu ruh hali değişikliğini yaptığımız şeyin farkına varmamızla ilişkilendirdi ve beni kollarına almak için üzerime eğildi. Bir elimle boynuna yapıştım, beni almasına izin verdim ve beni göğsüne bastırıp sıkıca tuttuğunda süzıldüm

yorgun bir kelebek gibi havada süzülüyordu. İçgüdüsel olarak kalçalarımı kasıp, dışarı fırlayacakmış gibi görünen bir şeyi tutmaya çalıştım ve o sinsî bakışıyla rahatsızlığımın nedenini anladığımda kızardım.

"Merak etmeyin, 'biblo' hala olduğu yerde duruyor ve ayrıca sizi çok güzel yapıyor."

Aslında *biblosu* bana, o küçük alana o kadar iyi uyum sağlamıştı ki orada olduğunu bile unutmuştum. Beni hiç rahatsız etmiyordu, sadece er ya da geç onu çıkarmak zorunda kalacağım için endişeleniyordum.

"Gerçekten sapık olduğunu biliyor musun?" Başımı omzuna yasladım, uzuvlarımın sürüklenmesine izin verdim, babydoll havada sallanıyordu, saten kenarları kire bulaşmıştı ve uzun, karışık saçları ön koluna sürtünüyordu.

"Öyle mi? Beni bir centilmen olarak gördüğünü sanıyordum."

Gözlerimi kapattım, sakın ve şakacı sesiyle sakinleştim. Eğilimleriyle dalga geçmek ve hatta onlardan korkmamam gerektiğini bana öğretmek için onları bana göstermek onu eğlendiriyordu, her ne kadar benimleyken, *durumumuza* kesin olarak son verecek bir saygı eksikliği algılayabileceğim sınırın ötesine geçmemek için çok yavaşladığından emin olsam da. Beni herhangi bir tehlikeden korumak için, samimiyette gerçekten hoşlandığı hiçbir şeye beni maruz bırakmazdı. Öte yandan, *Himeros*'ta, odaların mahremiyetinde yürütülen faaliyetler sadece biraz kaba seks ya da partneri tatmin etmek için birkaç oyundan ibaret değildi; bu tesis Efrem'in bana gösterdiklerinden daha kötü sapkınlıkları gizliyordu ve kim bilir ne kadar zamandır oraya sık sık gitmiş, Giselle ve diğer kadınlarla neredeyse hepsini deneyimlemişti.

En uç fantezilerinin her yönünü keşfetme arzusuna rağmen, bana karşı olan isteksizliğini bir korunma biçimi olarak anlamıştım ve onu asla şiddetine meydan okumaya, kendini kaybedeceği ve beni riske atacağı sınırları aşmaya zorlamaya çalışmazdım. Ona asla böyle bir sorumluluk yüklemesdim ve bu ona güvenmediğim için değil, zararlı bir şey olsaydı, suçluluk duygusundan kurtulamayacağım için olurdu.

Yılların pratiği ve deneyimiyle elde ettiği içsel dengeye zarar vermek istemedim; sadece onu, benimkiyle mükemmel bir şekilde eşleşen hermetik *çeşitliliğinde* deneyimlemek istedim.

Her zaman reddettiğim ve yadsıdığım tüm o çelişkili, açıklanamaz, kafa karıştırıcı tarafları uyumlu hale getirmek için.

"Evet." Burnumu köprücük kemiğine sürttüm, vadi zambağı ve beyaz çiçeklerin vahşi kokusu, sedirin daha asil kokusuyla karışarak beni sarhoş etti. Seksten sonra bile o kadar çok kokuyordu ki. *Benden, gınahtan ve hayattan.* "Sapık bir beyefendi."

"Hmm..." Efrem eve tekrar girmek için verandanın basamaklarını çıkarken düşünceli bir sessizliğe gömüldü; merakla kaşlarımı kaldırarak ona baktım ve eğlenerek sırıttığını fark ettim. "Seninle aynı fikirdeyim çocuğum."

Bazen iki küçük çocuk gibi büyümlü bir ormanda mutlu bir şekilde koştuğumuzu düşünüyordum.

Canlı, ışıkla yıkanan ve müzikle dolup taşan.

Yıldız çelenklerinin arasından daldık.

Güldük, kokulu korolalar serpiştirdik, doğaya ve henüz kimsenin anlatmadığı bir efsaneye bağlandık.

Hikayemizin ne olduğunu bilmiyordum.

Buna bir efsane mi, trajedi mi, destan mı yoksa Yunan liriği mi diyeceğimi bilemedim.

Efrem bana badem çiçekleri giydirdi, hayallerimi geri verdi ve kanatlarımı açma cesareti verdi.

Uçmaktan hala korkmama rağmen, beni karanlıkta parlattı, bana Güneş'i işaret etti, orada, cennetin prensi gibi dünyanın kenarında duruyordu.

Şafağın kapısı.

Okyanusun beşiği.

Yeryüzünün ıstırabını biçen huzur.

Umutsuzluğu kucaklayan umut.

Ve ben ilk kez, onun sayesinde, *ona gerçekten bakmaya* başlamıştım.

13
Thea

*Sen benim en iyi parçamsın,
gözlerimin duru aynasısın,
Kalbin derinliklerinde,
Beslenmem, servetim, tüm umutlarımın nesnesi,
dünyamdaki tek cennet, arzuladığım cennet.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Atipik sinirsel ANOREKSİ hiçbir zaman sorunlarımın nedeni değil, korkunç bir sonucuydu.

H a y a t ı m boyunca yanıldığıma inandım, bu gerçeği görmezden geldim.

belki de çevremdeki insanların öyle olma ihtimali. Yeme bozukluğu, zaman içinde içimde kök salan güvensizliklerle, bilinçsizce de olsa bana çektirilen ve beni kendimi reddetmeye zorlayan acılarla yakından bağlantılıydı. Babam beni hiç tanımak istemediği için, okuldaki diğer kızlardan farklı olduğum için, Andy kişiliğimi asla tam olarak anlayamadığı için, hayranlarım onlara verdiğimden daha fazlasını talep ettiği için, Victor benden ve grup için yaptıklarımın asla memnun olmadığı için yıllarca kendimi suçladım. Yıllar boyunca kendimi kusurlu hissettim, bana ait olmayan bir tenin içinde, özelliklerini reddettiğim bir bedenin içindeydim çünkü içimdekini kabullenemiyordum: acımasız çatlaklar, çoğu zaman kimse tarafından anlaşılamayan.

Zamanla bu güvensizlikler inançlara, inançlar da takıntılara dönüşerek hastalanmama neden oldu. Farkında olmadan, bunu engellemek için hiçbir şey yapamadan olmuştu çünkü yardım isteyemeyecek, bunu anlayamayacak kadar gururdan kör **o l m u ş t u m .**

İşinin ehli birine başvurmak sorunlarımı doğduğum andan itibaren ortadan kaldırılabılır ve büyümelerini durdurabilirdi. Muhtemelen doğru zamanlamayla hareket etmiş olsaydım, kendimi bir klinikte kalmaktan kurtarmış, büyükanneme endişe ve acı vermekten kaçınmış ve bana ve müziğime inananların beklentilerini hayal kırıklığına uğratmış olacaktım; aynı zamanda, tüm bunlar olmasaydı, Dr. Krugher ile hiç tanışmamış olacaktım.

Aptal gibi kıkırdadım.

Onu üç ay öncesinin resmiyetiyle düşünmek tuhaftı, bana elini uzatan, beni azarlayan, reddeden ve tekrar kucaklayan adamın kalbimi içgüdüsel bir tutkuyla oyan aynı adam olduğunu fark etmek tuhaftı. Ona yaklaşımdan, gözlerinin içine çok fazla bakmdan ya da ona uygunsuz dizeler mırıldanarak etrafta sürünmekten duyduğum korkuyu hâlâ hatırlıyordum, ancak - o hoş korku hâlâ kemiklerimde çatırdıyor olsa da - artık sertlik ve soğuk inatçılığın aşılmaz duvarları yoktu. Efrem bana başka yönlerini de göstermişti, daha samimi ve hırçın olanlarını, benzersiz bir bilgelik ve duyarlılığın yontulduğu. Vahşi şehvetini tattıktan sonra, benden neden beklememi, sağlıklı ve her şeyden önemlisi onunla bir ilişkiye girmeye hazır olana kadar beklememi istediğini anladım; muhtemelen haftalar önce onu memnun edemez ya da birlikteliğimizden aldığım zevki alamazdım.

İnanılmaz bir gülümsemeyle, acımasız darbelerin altında hâlâ zonkladığını hissettiğim alt karnımı okşadım; parmaklarının izleri hayvan pençeleri gibi böğrümeye batıyor, açgözlü öpücükleri ağzımı tümörlü ve kızarık bir şekilde işaretliyordu, boynumda ve omzumda bir yılanın bıraktığı yaralara benzeyen iki ısırığın kesikleri göze çarpıyordu, bunlarla damarlarıma aşındırıcı serumunu enjekte etmişti. Efrem ruhuma izin almadan, kibir ve acelecilikle girmiş, beni her zaman reddettiğim ya da önemsiz gördüğüm bir duyguya, beni çevreleyen tüm korkuları paramparça eden, iç çatlaklardan patlayan ve nazik ve agresif, bilge ve evcilleştirilemez okşamalarla hatlarını yeniden çizen bir şeye inandırmıştı. Başka herhangi bir kızın kalbini kurtarabilir, zehirleyebilir ya da parçalayabilirdi; satir pençelerini, şeytan gözlerini, şeytan dilini batırabilirdi; hayvani bedeninin altında, şehvet dolu vahşi doğaya götürebilirdi, isteyen herkesi

Çünkü hiç kimse onu reddetmeye ya da onunla bir gece geçirmekten vazgeçmeye cesaret edemezdi ama o *beni* seçmişti. *Küçük Dorie*. Beni parlayan ışıyla doldurmayı seçmişti, içten, gerçek bir sevgiyle, bedensel değil ruhsal bir sevgiyle beni ısıttığını hissediyordum. Seksle ya da fiziksel çekicilikle, kışkırtmalarla ya da oyunlarla hiçbir ilgisi olmayan, ama yıllardır beni parçalayan tüm kötülükleri vahşice parçalayan, unutulmuş dünyama siyah menekşelerden oluşan bir sevinç eken bir aşk, sanki onları tam da su perisi Io efsanesinde anlatıldığı gibi gözyaşlarımdan çıkarmıştı.

Acıdan umutsuzluğa kapılmayın: ondan kurtulamazsınız, sadece onunla savaşırsınız.

Ve bununla mücadele ettiğimizde gözyaşlarımızdan canlı gülümsemeler filizlenebilir.

Beni öperken, fırçalarken, yutarken, duygularımın sesini duymak, onları sarsmak, alt üst etmek, canlandırmak ve bir konfeti cümbüşü gibi patlatmak için yanaklarımdan aşağı parlak kıvılcımlar gönderirken benimle yapmaya çalıştığı şey buydu.

Sevginin tadını keşfettiğim tek insan olan annemin ölümünden sonra, tüm acılarımı öfke, isyan, başkaldırı ve hayal kırıklığının altına gömmüş, yeniden yaşamamın imkânsız olduğuna ve ölmemenin, kimsenin beni daha fazla incitmesine izin vermemenin tek yolunun sevmekten vazgeçmek olduğuna ikna olmuştum. Kendimi cezalandırmak için derimi yırtıyordum, içimde sahip olmadığım mükemmelliğe dışarıdan ulaşmak için yemekle savaşıyordum, Andy'yi ve benimle ilgilenen diğer tüm erkekleri reddetmişim çünkü yanımda kimseyi hak etmediğimi düşünüyordum. Sarkacımda sallanarak, donuk, solgun, umutsuz, kaderin bir şeyleri değiştirmesini ya da beni nereye götürmek isterse oraya götürmesini bekleyerek hayatta kalmıştım. Ta ki bir gün Efrem gelip karanlığımı zorbaca inceltene, parmak uçlarının bir dokunuşu, bir öpücüğü ya da bir sarılışı için beni çıldırtana, merak ve heyecan arasında gidip gelmeme neden olana kadar. Ona dokunamadan yakın olduğum ve kokusunun beni rahatsız edici bir büyüyle baştan çıkardığı her seferinde, göğsümü pençeleyen çaresizliği, bir anlığına bile olsa onun olma düşüncesiyle kafamda çatırdayan deliliği algılayabileceğinden korkmuştum.

Ya da her yarın.

Sevmek acı vericiydi, ama bundan mahrum kalmak daha da acı vericiydi.

Er ya da geç o dönme dolap yolculuğının sona ereceğini, yakında inip Batı Hollywood'a geri dönmek zorunda kalacağımı biliyordum ama yine de anılarımıza değer verecek ve onları ryalarımnda yeniden yaşıyacaktım; orada Efrem sonsuza dek benimle kalacak ve kimse ilişkimizi yargılamayacaktı.

Arabada gizlice ona ithaf ettiğim şarkıyı tekrar dinleyerek kendime kalbin sonsuza kadar ağlayamayacağını ve hayatta biraz cesaretle üstesinden gelinemeyecek hiçbir şey olmadığını hatırlatırdım.

Kahkahalarının nazik sesini yanımda taşıyacaktım, sözlerinin nazik melodisini duymaya devam edecektim ve öğretilerine değer verecek, zor zamanlarımda onları takip etmeye alışacaktım.

Onsuz devam etmek kolay olmazdı, halsizliğimin sarmalına tekrar düşmemek için dikkatli olmam gerekirdi ama bunu dşnmek istemiyordum.

Beynimde görmezden gelemediğim tiz, sinir bozucu bir çığlık gibi gıcırda da onu kaybetme ihtimalini dşnmek istemiyordum.

"Neden hala orada duruyorsun?"

Efrem banyonun eşiğinde belirlediğinde nefesim kesildi. Beni misafir odasına götürmüş, lavabonun önünde bıraktıktan sonra aşağıya inip o anda elinde tuttuğu dezenfektan ve pamuğu getirmişti. Ayaklarımı yere koyar koymaz ateş gibi bir baş dönmesine yakalandım, dizlerim titremeye başlamıştı, düşmemek için mermerin üstüne tutundum ve o yanıma gelene kadar ona yapıştım. Açık kapı aralığında duran gölgeli, karizmatik, ilgi çekici figürüne baktım. Zevkten bitkin düşmüş, tatmin olmuş bir adamın görüntüsüne sahipti: rahat, hafif yorgun yüz hatları çekiciliğini kaybetmemişti ama daha bulanık ve iradeli bir görünüm kazanmıştı, zarif elmacık kemikleri cinsel ilişkinin etkisiyle hâlâ kızarmıştı, alt dudağı küçük bir kesikten damlayan bir damla kanla lekelenmişti, saçları dağınıktı ve bana tekrar boyun eğmeden önce bir anlığına huzur veren birinin gururlu, tatmin olmuş görüntüsü vardı.

Görünüşünün büyüleyici görüntüsüyle sarhoş olmuş gibi, biraz beceriksizce cevap verdim, zar zor irkildim. "Sana söylersem glmeyeceğine söz verir misin?"

Efrem odaya girip ekipmanları yanımdaki rafa yerleştirdi. Kokusu omurgamda şiddetli bir ürperti yarattı ve bilinçsizce onun yontulmuş, hafif terli göğsüne, sonra da sol tarafındaki ikiz çiziklere baktım. O kadar küçüktüler ki ancak bir kadının tırnaklarına ait olabilirlerdi... *benim tırnaklarıma.*

Gülümsemekten kaçındı ve dönüp bana bakarak vücudumu tepeden tırnağa inceledi. Leğen kemiğime, bacaklarımin arasındaki gizli çukura ve hâlâ hassas olan çıplak göğüslerime gösterdiği ağırbaşlı ilgiden hiçbir şeyin bozuk olmadığını anlamış gibiydi. "Deneyeceğim."

"Yürüyemiyorum," diye yakındım, her zaman bunun nazik ya da romantik olmayacağını bilmeme rağmen. Beni birkaç kez uyarmıştı ama ben onu hafife almış, hiç de alışık olmadığım böylesine sınırsız bir ilişkinin sonuçlarını görmezden gelmişim. "Lavaboyu bırakırsam düşeceğimden korkuyorum."

Efrem bana yaklaşarak işaret parmağıyla çenemi kaldırdı ve yüzümde herhangi bir pişmanlık izi olup olmadığını inceledi; başımı o kadar eğmişim ki ne yapacağımı şaşırmışım. Göz kapaklarını bir otorite havasıyla yarı açmış, ağzı öngörüyle kaskatı kesilmiş bir halde beni kırılğan ve çaresiz hissetmem için gereken dakikalar boyunca sessizce inceledi, ta ki ben hınzırca bir gülümseme ima edince sakinleşene kadar. Gücüm olsaydı, o banyoda kendimi tekrar verirdim, ama uyluklarım ve ayak bileklerim sanki hiçbir kas komutlara yanıt vermiyormuş gibi yumuşaktı, dahası kulaklarım hala kan basıncındaki ani değişim nedeniyle boğuktu. "Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

O hafif dokunuşun altında gevşedim, hafifledim, hâlâ başa çıkamadığım yıkıcı hislerle boğulduğumu hissettim. "Benimle olmak için mi?"

"Seninle *ilgilenmek* için." Vücuduma bir kez daha uzun uzun baktı, gittikçe daha karanlık ve yansıtıcı bir hal alıyordu. Varlığı üzerimde parlıyor, derinlere inerek daha önce kimsenin uğramadığı yerlere iz bırakıyordu. Ve beni sakin bir şekilde okşadığı yerlerde, çılgın morluklar, tenimden yok olduklarında bile kaybolmayacak silinmez kırbaçlar bıraktı. Bu ilişkinin tatlı günahı benim ebedi sığınağım, Efrem ise kaybolmamamı sağlayan referans noktam olmuştu. "Üzgün olduğumu söylemek isterdim ama..."

"Bundan zevk alıyorsun," diye alaycı bir şekilde ondan önce davrandım. Artık onun varoluş biçimini, onu neyin tahrik ettiğini ve neyin savunmasız bıraktığını anlamışım.

'Evet, özellikle de şafağa kadar sana mola vermeyeceğim için. Üç ay boyunca beni kıskırtmanın bedelini böyle ödemek zorundasın. Oynamaktan zevk aldın, değil mi? Saflığından, ben de başlarsam ne kadar az direnebileceğini düşünmemiştin." Alnıma bir öpücük kondurmak için eğildi; görünüşte nazik bir jest olan bu hareket, önümüzdeki birkaç saat içinde gerçekleştireceği tüm hain niyetleri gizliyordu. Yüzümden kısa bir mesafe uzakta eğilmiş halde kaldı ve başparmağını, neredeyse benden kopardığı ısırıkların acısıyla zonklayan şiş dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Bu sana bir ders olsun."

Kalp, aynı deneyimi yeniden yaşamak için isyankâr ve bilinçsiz bir şekilde çırpınmaya başladı. "Beni seksle öldürmek istiyorsun."

Efrem şaşkın şaşkın ağzıma baktı; ateşli gözbebeklerinde büyüleyici, alev alev, korkutucu sarmallar kalınlaştı. İçgüdülerini, sapkınlıkları ve başlıca nedeni olduğum fantezileri kadar *lanetliydi*. "Bu gece ikimiz de öleceğiz ve sabah yeniden doğacağız."

"Mmh..." Samimiyet, yanaklarımı kızartan içsel, yalnız bir coşkuyu yumurtadan çıkaran bir lale gibi kendi içine kapandı. Onu şımartacak durumda değildim, ama onu hala içimde ağırlama beklentisi beni sürekli rahatsız edici ve uygunsuz bir uyarılma durumunda tutuyordu.

"Şiirsel."

"Kesinlikle," diye kayıtsızca ironi yaptı ve bakışlarını, aralarında kaynayan şeyi ondan gizlemek için nafile bir çabayla aralarında tuttuğum kalçalarımın altına indirdi. "Şimdi arkanı dön."

Arkamı dönmeme fırsat vermedi ki omzumu sahiplenici bir şekilde sıkarak beni aynayla yüz yüze getirdi. Ben yansımadıktan kaçınarak damlayan musluğu işaret ederken, Efrem arkamda net ve muazzam bir şekilde belirdi. Beni sabit tutarak diğer eliyle sırtımı okşadı ve kalçalarımın doğru yönlendirdi. Beni üzmemek için alışılmadık bir incelik kullandı. Parmak uçlarının omurgam boyunca nazikçe geçişi altında bir kemer gibi gerildim; sanki bana ilk kez dokunuyormuş ve hala beni dengesizleştirme gücüne sahipmiş gibi nefesim hızlandı. Avucu kalçalarımın arasında kaybolduğunda ve parmaklarıyla flanşı kavradığında, sıkı kaslarımdaki hafif basınçla sertleştirdim, sonra dikkatlice çekti ve nefesimi tutarak rahatladım. Sonunda benim için alışılmadık olan bu istiladan kurtulmuşum ve kendimi bu kadar boş hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.

Efrem *oyuncağını* leğene bıraktı, belki de müstehcen gereçlerini sakladığı yere koymadan önce sterilize etmek içindi ve ben de ilk kez ona hayranlıkla bakabildim: çelikti, küçüktü, tabanı altın bir parıltıyla süslenene kadar giderek genişleyen bir çapı vardı.

Biraz utanarak boğazımı temizledim; ağırbaşlı ya da kolay etkilenen bir genç kız değildim ama Efrem ve onun kadınları kadar da tecrübeli değildim. Yaşıtlarımla kıyaslandığında bile, yatakta gelenekçi olan tek bir erkekle birlikte olmuş olmak beni *bazı konularda* hiç de bilgili yapmıyordu.

Hiçbir şey söylemeden hareketsiz kaldım, genellikle sessizlik ya da gerginlik anlarında yaptığım sinir bozucu şakalardan birini bile yapmadım. Bu uzun süreli sessizliği algıladı ve saçlarımı parmaklarına dolayarak avucunun içinde sıkı ve çekti. Başımı kendisine doğru eğdi, beni hafifçe yana çevirdi ve bakışlarımız hemen birbirini aradı, çaresizce. Aramızdaki boy farkını azaltmak için eğilen Efrem, dudaklarımı kendi dudaklarıyla yumuşak ve muzip bir şekilde okşadı. Onu eğlendirecek bir işkencenin başlangıcıydı bu. Nefes almaya başladım, yanaklarım ve tenim sanki beni yakabilecek bir güneş ışığı yayıyormuş gibi hemen ısındı. Nefesi kontrol edilemez bir istekle içimde titreyiyor, gözleri beni yıkıcı bir uçuruma sürüklüyor, kara kirpikleri beni Makyavelist gölgelere hapsediyor, sırtıma yasladığı göğsü parlayan bir et yığınının dönüşüyor, popoma bastırdığı kalçası bu dokunaklı, silahsızlandırıcı ve yasak temasın ağırlığını taşıyamazsam dayanabileceğim bir destek oluyordu.

Efrem küçük hareketlerinde bile rahatsız ediciydi; kendini kabul ettirmek ve bana hükmetmek için beni yakalama şekli beni eğlendiriyor ve hayrete düşürüyordu. Beni uysal, disiplinli, ona istediği her şeyi vermeye istekli hale getirebiliyordu.

Çünkü ben de istedim.

Bana bakarken kayboldu, sarı buklelerim o şiddetli kozanın içinde sıkışmış halde hareketsiz kaldı, dudakları benimkileri minimum mesafeden baştan çıkardı. Bu, benim onları tatma arzusuyla yanıp tutuştuğum, onun ise sadece bana eziyet etmek ve beni daha fazla kandırmak için şımarmadığı, beni tüm varlığımla arzuladığım ama onun bana vermediği bir öpücüğün eşiğinde asılı bıraktığı tensel bir mücadeleydi. "Banyo vaktin geldi, küçük Dorie."

O büyülu atmosferi bozarak bana hiç beklemediğim bir şeyi haber verdi.

"Beni yıkamak mı?" Umarım yanlış duymuşumdur çünkü *Himeros*'ta beni beslediği, bana gerçekten bir çocuk gibi davrandığı zamandan daha kötü olurdu. İlgisi ne kadar hoş olsa da, bazen beni günlük, basit ve sıradan eylemleri gerçekleştirme özerkliğimden mahrum bırakıyordu, çünkü gerçek doğası onu bunları benim için belirleme noktasına itiyordu. "İhtiyacımız olan tek şey, küçük köpeğiniz gibi önünüzde işimi yapmamı istemeniz."

Efrem saçlarımı sıkıca kavrayıp başım sol göğüs zırhına çarpana kadar beni yanına çektiğinde donakaldım. Kalbinin atışı korkunç bir ritimle yankılanıyordu ve ben etrafımda yankılanan endişe verici hislere teslim olmak zorunda kaldım. "Fantezilerimle dalga geçmemeni tavsiye ederim. Ne kadar ileri gidebileceklerini hayal etmek için çok gençsin."

Her bir zerresi titreyerek ona aşağıdan taparken, bazen ironimi yakalayamayacak kadar içgüdüsel olduğu için kararlılığını sulandırmaya çalışarak usulca göz kırptım. "Öğrenmek istediğimi sanmıyorum *doktor*."

Efrem şaka yaptığımı anladı ve yavaşça sakinleşti. Kasılmış kaşları kaba düşüncelerini silip süpürdü, ortasındaki hafif kırıksıklık kayboldu ve ona sert ama sakin bir ifade geri verdi. "Az önce bana çok zekice bir cevap verdin. Bravo."

Üzerine yığıldım, hâlâ mermerin kenarına tutunuyordum çünkü tutunmayı bırakırsam kendimi destekleyemeyeceğimden ve Efrem'in beni dizlerimin üzerine çökerteceğinden korkuyordum. *Öyle yapsaydı hiç şaşırmazdım*. "Seni uçurumun kenarına götürüp kendi içinde kaybetme riskini almak istemiyorum." Bakışlarında istediğim onayı aradım. Ona ne demek istediğimi açıklamama gerek yoktu; bir şekilde birbirimizi anlayacağımızdan emindim.

Sözlerimin üzerinde düşündü; onları saklamadan önce analiz etti, her ayrıntıyı incelemek için görünmez bir radarın altından geçirdi, sonra alt dudağını yaladı, bana ifşa etmeyeceği ve benim de hayal etmekten korktuğum senaryolar hayal etti. "Aslında buna gerek yok," diye kesin bir tonla açıkladı. "Benden hoşlanmayacağına eminim."

Ben'in yanındayken konuşmalarına kulak misafiri olduğum gün Giselle'in söylediklerini hatırladım. Bir sevgili olarak Efrem, fazla özgürlük verildiğinde tüm ahlakını yitiren ve en kötü türden bir hayvana dönüşen bir canavardı. Kadının sadist uygulamalara maruz bırakmakla kalmamış, hatta onu başka erkeklerle paylaşmış, onların cinsel ilişkilerine tanık olmuştu. Ancak benim için durum farklıydı. Mitchell'i kıskanıyor gibiydi ve *Antéros*'ta iki erkekle birlikte kendisine sunulan küçük gösteriden hoşlanmasına rağmen, hemen ardından beni Jordan'dan korumak için ama her şeyden önce bana sahip olduğunu vurgulamak için onların önünde beni öperek tepki vermişti; ilgisiz olsaydı yapmayacağı bir hareketti bu.

Efrem de en az benim kadar koruyucu, özenli, ilgiliydi ve bana geçmişte Giselle'e davrandığından farklı davranıyordu; ben ödünç verilecek bir varlık ya da gösterilecek bir hak değildim.

Ben daha fazlaydım.

Juliette ve avukat bunun olacağını herkesten önce görmüşlerdi.

"Neden böyle söylüyorsun?" Parmaklarımla kalçalarına tutunarak arkamı dönmeyi başardım, hâlâ bacaklarının üzerinde zıplıyordum.

Efrem, bu tatlı zayıflığın, beni arzularına boyun eğdirmek için kullandığı aşırı ivmeden kaynaklandığı düşüncesiyle kendini beğenmiş bir şekilde bana baktı ve saçlarımdaki tutuşunu gevşeterek geri çekilmeden enseme okşadı. "Çünkü sana kaybettiğin gülümsemeyi geri vereceğime söz verdim," diyerek beni rahatlatmış ve artık yırtık pırtık olan babydoll'umu çıkardı; ona yardım etmek için her seferinde bir kolunu çıkardım ve parmaklarımı hızla leğen kemiğine geçirerek parmak kemiklerimin altındaki pürüzsüz deriyi hissettim. "Acını hafifletmek istiyorum, sana acı vermek değil, Dorie." Uzuvarımın titrediğini fark edince eğildi. Bir kolunu sırtımın arkasına doladı, diğerini dizlerimin arasına soktu ve beni küvete taşımak için hafifçe kaldırdı. Yüzümü onun sert omzuna yasladım ve sanki doyamıyormuşum gibi kokusunu içime çektim. Musluğu kapatıp beni kristal berraklığındaki suyun içine yatırmaya çalıştığında -ki beni yalnız bırakmadan önce akıtmaya başlamıştı- popoma değen sıcaklıkla kıpırdandım ve boynuna sarıldım. Efrem, ben bırakıp dalmaya hazır olana kadar beni tutacak sabrı göstermişti. Yavaşça aşağı kaydım ve beni karşılayan sıcaklık karşısında uyuşuk bir şekilde iç çektim. Et

Bana içtenlikle teşekkür etti ve tüm çıplaklığımı kaplayarak üzerime yıkanan parfümlü köpük bulutlarının içinde kendinden geçerek yuvarlandı. Soyulmuş dizlerimden birkaç kırmızımsı iplik yüzeye çıkıp utangaç bir şekilde çözülürken kaşlarımı çatarak sustum. Bu sırada Efrem, pantolonunun düğmeleri açık bir şekilde kenarda oturuyordu, bir sünger aldı, üzerine birkaç damla sabun döktü ve beni irkiltecek şekilde omzumun üzerinden geçirmeye başladı. "Onları daha sonra tedavi edeceğiz. Neyse ki yüzeysel kesikler. Dikkatli olmalıydın. Seni korkutmamak için arkandan yavaş adımlarla yürüyordum ama yine de küçük bir kız gibi tökezledin." Meme uçlarımdan birinde bir baloncuk patladığında, vücudumu incelemeye odaklanmış Efrem'in süngerini boynumun kıvrımında gezdirerek hâlâ nabızı atan ize masaj yapmasını açgözlü, ihtiyatlı gözlerle izledim.

"Bu..." Ağzının zarif hatlarına bakarken, o harika avda ve sonrasında *pençelerinin altında* hissettiklerimi özetleyebilecek uygun bir terim düşündüm: "...heyecan vericiydi."

"Çok narinsin, incinmeni istemiyorum." Hafifçe göğüslerinin arasına indi ve süngerini, rahatsızlıktan uyuşan küçük düğmenin etrafındaki morumsu çürüğün üzerinden geçirdi. Baskıyı hafifletti ve karnına doğru ilerleyerek kasıklarına yöneldi. O sırada yüzü bana o kadar yakındı ki onu öpmek için biraz eğilmem yeterli oldu. Siyah bir perçem kaş kemerinin üzerinde duruyordu ve bu perçemin altındaki irisler kristal berraklığındaki suyun ışıltısını iki parlak yıldız gibi yansıtıyordu.

"Benim için acının göreceli olduğunu biliyorsun." En çok acı çektiği bölgeye sinsice uyguladığı ahlaksızca sürtünme yüzünden sesim kısıldı.

Efrem nefes nefese kaldığımı fark etti, dizlerimi birbirinden nasıl ayırdığımı fark etti ve mahremiyetimi ustaca, dairesel hareketlerle okşarken ikna edici bir şekilde gülümsedi. "Benim için değil. Eğer seni becereceksem bu *sağlıklı* olmalı."

"Bir kızın tek bir akşamda kaç orgazm yaşadığının sayısını unutmaması sağlıklı değilse, başka ne sağlıklıdır bilmiyorum."

Dostum... daha önce hiç başıma gelmemişti; Efrem, kendimi Andy'ye verdiğim ve eve tatminsiz döndüğüm tüm zamanları unutturmayı başarmıştı. Arzudan gözü döndüğünde ne kadar hoyratlaştığını ve kendini teslim ettiği ayrıcalıklı kişiye nasıl bir tutku bahsettiğini göstermişti bana. Beni en hayvani içgüdülerden oluşan pastoral bir dünyaya taşıyabilmişti. Ruhumu baharla doldurmuştu.

Ay ışığında, çimenlerin üzerinde, yıldızlardan ve tanrılardan oluşan bir seyirci kitlesi bizi izlerken, ışıyla içeri girmişti.

"Bir de ağırdan aldığımı düşünün." Süngeri dağılmış bir tekne gibi havada bıraktı ve iki başparmağıyla önce göz kapaklarımı, sonra yanaklarımı sildi. Ne yaptığını anlamamıştım; belki de yüzümden aşağı akan rimel izlerini temizliyordu. Ve kesinlikle nazikçe değil; artık onun bazen kontrol etmesi zor olan inanılmaz bir güce sahip olduğunu anlamıştım. Cesur ön kollarımdan ve kıvrak omuzlarımdan, o taştan, volkanik kaslardan, erkeksi kabartılardan ve kararlı kıvrımlardan aktığını hissedebiliyordum. En ilkel sefahati sulayan davetkâr bir zevk çağlayanı.

Ona karşı çıkamayacağım için cevap vermedim ve cevabını sorgulamak da istemedim. Olanlardan sonra artık onun bedeninin gücünü ve benimkini yok etme kapasitesini küçümsemeyecektim.

Tam bir dinginlik içinde o anın tadını çıkardık.

Saçımı yıkamasına, beni taramasına, bana dokunmasına ve beni tüm acılardan arındırmasına, geçmişin lekelerini silmesine, son iki yılda kaybettiğim tazeliği, zarafeti ve saflığı bana geri vermesine izin verdim.

Poseidon'un derin uçurumumu salladığı, deniz faunasını evcilleştirdiği ve hayatın bende açtığı yanıkları tuzla doldurduğu kutsal bir kuyuya dalmış gibi hissediyordum.

Beni bir dal gibi savurduktan, okyanusunda boğduktan sonra tekrar ayağa kaldıran, boğazımdan tutan ve aşırı bir bağlılıkla tüm korkuları yatıştıran, umutsuzluğun gözyaşlarını silen ve sonunda beni *güneşle* ısıtan muzaffer bir tanrı gibiydi.

Banyo bittikten sonra Efrem beni koltuk altlarımdan kaldırıp yere yatırdı, yumuşak bir havluya sardı, havlunun kıvrımlarında gülene kadar uzun saçlarımı ovdu ve dizlerimi dezenfekte ederek yaraları yara bantlarıyla kapattı. Hâlâ kendi başıma hareket edemeyecek kadar halsiz ve güçsüz olduğum için ona direndiğim sürece Efrem anlayışlı davrandı ve zımnen gurur duydu. Annemden başka hiç kimse benimle böyle, böylesine yoğun ve sevgi dolu bir ilgiyle, üstelik içtenlikle ve zorlamadan ilgilenmemişti.

Bana dokuz yaşına geri dönmüşüm gibi geliyordu ve bu sarılmalar bana çocukluğun şefkatini yeniden tattırmak istiyordu.

"Teşekkür ederim." Ona minnettarlığımı göstermek istiyordum ama o sadece alnıma bir öpücük kondurdu ve iznimle sırt çantasından çıkardığı temiz bir tişörtü bana verdi. Sonra da onu odasına kadar takip etmemi istedi. Sırtını bana dönerek kapıya yöneldi ama beni bıraktığı yerde sabit durduğumu fark edince kaşlarını çatı ve geri döndü.

"Ne oldu Dorothea?"

Alt dudağımı ısırdım ve garip bir nefes aldım. Banyo yorgun uzuvlarım için dinlendirici ve ferahlatıcı olmuştu ama içimdeki huzursuzluğu dindirememişti. Bir ayağımı diğerine sürüyordum, rahatsızdım ve Efrem tereddütümün kaynağının nerede olduğunu hissederek bakışlarını kalçalarımın arasına indirdi. Sonra tavırsız bir şekilde eğildi, beni kalçalarımın yakaladı ve başparmaklarıyla vajinamın etini gererek ona açtı. Utançla ürperdim. Benden görmediği hiçbir şey yoktu ama o anda her zamankinden daha fazla açığa çıktığımı hissettim. Başını yana eğdi, bir aşkın coşkısından ziyade bir doktorun dikkatiyle beni kurnazca kontrol etti ve geçişinin boyutunu değerlendirdi.

"Sadece kızarmışsın." Parlak bir muziplik ifadesiyle bana baktı. "Ve tahrik olmuşsun." Burnunun ucuyla karnımı okşamak için uzandı. İçgüdüsel olarak onu geri çektim, diliyle nemli, yavaş ve acımasız bir okşama yaptığı kadınlığının kokusuyla kaynaşan köpük banyosunun kokusunu içine çekerken göğüslerimi şişirdim. Beni kendinden geçirdi, nefes nefese bıraktı, hiç durmamasını diledim. Yanmak, kendimi kül etmek ve ağzından çıkmak istiyordum. Parmaklarımla gömleğinin kenarını sıkıyor, devam etmesi için yalvarmamak için kendimi zor tutuyor ve beni o zalim alışkanlıktan mahrum bıraktığında şiddetle ayağa kalkıyordum. Efrem bana mecbur kalarak bir parmak ucunu alt dudağının üzerinde gezdirip aldığım zevkin bir damlasını topladı, özellikle bana çevirdiği alaycı sırıtışıyla yüzsüzce sapkın ve çalımlı bir hal aldı. "Bu fizyolojik bir şey. Benim gibi birine alışık değilsin ama yine de beni istiyorsun." Beni yüzüne bakmaya zorlamak için çenemi kayıtsızca kaldırdı ve beni deldiği iki sorgulayıcı bıçağı, kaynayan bir şehvetle titreşerek yüksekte tuttum. Çenesi birkaç kez sıkıldı; üzerime atlamak, beni lavabonun üzerine eğmek ve içindeki tüm gerilimi bana boşaltmak için can atıyor gibiydi.

Kan. O da benim kadar açtı, yine. Tekrar ve tekrar. "Şimdi hangimiz karşı koyamaz? Eh, küçük Dorie?"

Ben.

Soğukkanlılığımı tamamen yitiren, beni her kucaklayışında gökyüzünü etrafımda hissedenden bendim. Efrem yaratılışın güzelliğini şekillendirmiş, onu tüm canavarlıklardan arındırmayı başarmış, beni gökkuşaklarıyla kaplı bir ormanda koşturmuş, yanaklarımda çiçekler açtırarak onları duygularla renklendirmişti.

Onun gibi birinden kaçış yoktu.

Yapabileceğim tek şey beni kayıp bir menekşe gibi yakalamasına izin vermek, travmalarımın sapını parmaklarının arasında tutmasına izin vermek ve o karanlık labirentte onu takip etmek olurdu çünkü beni hayata doğru yönlendireceğini biliyordum.

Yaşlı Thea onun yardımını çoktan kabul etmiş, elini sıkmış ve kendisine eziyet eden kötülükten uzaklaşması için onu yanına çekmesine izin vermişti.

Dr. Ruiz bana duyguların reddedilmesinden bütünleşmeye geçişin - beraberinde duygusal çekirdeğin keşfedilmesiyle birlikte - bir seanstan diğerine uyarı olmaksızın gerçekleşebileceğini ve bunun dönüşüm aşamasından geçenleri korkutmaması ya da istikrarsızlaştırmaması gerektiğini açıklamıştı.

Özgürlük arzusu, kendim olma, kendimi olduğum gibi kabul etme arzusu, sadece onunla düzenli sohbetlerimizde değil, Efrem'le de yavaş yavaş ortaya çıkmıştı. Onun bana sorular sormasına ya da kendimle ve geçmişimle ilgili konuşmam için randevular ayarlamasına gerek yoktu, sadece içime, ruhuma bakması, hiç yazmadığım satırları okuması, hiç açığa vurmadığım itirafları dinlemesi, hiç üstesinden gelmediğim korkuları bir anlığına görmesi yeterliydi ve kalbimi hızlandırmayı, nefes almamı sağlamayı, ölümün yıpratıcılığını bir kenara itmeyi başarmıştı.

Bana, çok uzun zamandır endişe, korku ve önyargı yığınları altında saklı kalmış bir inci gibi parlamayı öğretiyordu.

Efrem, cazibe ve erotizm, hayaller ve fanteziler, suç ortaklığı ve paylaşım arasında birlikte çıktığımız yolculukta bana hiçbir sorunum olmadığını, hatalı olmadığımı ve yakınlıkta aradığım ihlalin herhangi bir patoloji veya parafili ile eşanlamlı olmadığını, sadece varoluş biçimim olduğunu göstermişti. Tecrit edilmiş bir enerji

Her zaman çatışmalı olduğunu düşündüğüm kemiklerim arasında, bilinçaltımla yakından bağlantılı içsel bir tutkuyu harekete geçirdi. Duyguları reddetmek yerine onları kucaklamak, gerçekliğe uyum sağlamama ve kendime karşı tetiklediğim yıkıcı savaşa son vermeme olanak tanıdı.

Doğru iyimserlikle *bakmayı* öğreniyordum, *kendime bakmayı* öğreniyordum ve zihin ile ruh arasında tam bir uyum sağladığım an, beden de bunun bir parçası olacaktı.

Estetiği kişiliğimi somutlaştıran bir sembol, içinde korunacak ve bakılacak bir çocuk olarak yaşadığım bir deri olarak görmeye başlayacaktım.

Psikoloğun üzerime bir farkındalık sağanağı gibi yağın sözlerini hatırladım...

Beden küskün değildir: onu aşağıladığınızda, yargıladığınızda ve istismar ettiğinizde bile sizinle kalır.

Sizi destekler, korur, şimdiki zamanın çiziklerine ya da geçmişin yumruklarına karşı direnir ve savaşır çünkü o sizin yaşadığınız yerdedir.

Son göz kırpmınıza kadar kalacağınız yer. Sana karşı değil.

Öyle olduğunu düşünen sensin.

Düşüncelerimin balonu, kalçalarımın arkasından tutulup devasa bir omzun üzerine yatırıldığında patladı. Bacaklarım havada, popom açıkta, kendimi baş aşağı buldum ve gözlerim Apollo'nun geri kalanı kadar nefes kesici bir çift mermer kalçanın başlangıcını işaret eden iki belirgin çukuruna çevrildi. "Efrem!" diye bağırdım çırpınarak, ama beni sımsıkı tutan kol, etrafımdaki kavrayışını azaltacak hiçbir işaret vermedi.

Alaycı bir homurdanmayla beni banyodan çıkarıp doğrudan misafir odasına götürmek için döndü. "Seninle konuşuyordum ve sen söylediğim hiçbir şeyi duymadın." Sağ kalçama sert ve kararlı bir kaş çatma hareketi gelince irkildim ve kararsız parmaklarımla kalçalarına tutundum. Muhtemelen ona ters ters bakmışım, yabancılaşmışım ve o da sinirlenmişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, onun aklına bir şey gelmeden telafi etmeyi umuyordum. "I..."

"Elbette seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Tabii ki, herhangi bir bahane iyiydi.

Yatağın kenarına ulaşan Efrem beni şiltenin üzerine bıraktı ve ben de yayların üzerinde zıplayarak yumuşak yastıkların arasına düştüm. Kendime izin verdiğim birkaç kahkahadan biri olan spontane ve gerçek bir kahkaha patlattım. Gömleğim kalçalarımı ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktı ve ne yazık ki külot giymemiştim. Onun karşımda durduğunu, çıplak bedenimi ateşkes ve tehlikeli bakışlarla yuttuğunu gördüğümde hemen yeniden ciddileştim. Tahrik olmuş bir erkekten daha kötüsü, en azından birkaç saat boyunca vahşi şehvetini dışa vuramayan doyumsuz bir canavardı. Kendini tekrar içime sokmak isteseydi bundan kaçınmazdım ama aynı zamanda pek katılımcı olamayacağımdan ve onu istediğim gibi şımartamayacağımdan korkuyordum. Bu şüpheyi doğrularcasına, karnımın alt kısmındaki bir sancı dişlerimi sıkmana neden oldu; zümrüt gözleri hemen acı çeken yüzüme gitti ve ima edilen bir endişeyle yoğun bir sessizlik içinde beyaz kızarıklığını inceledi.

"Eğer istersen, poss..." Tam bahçede olanları tekrarlayabileceğimizi söyleyecektim ki Efrem'in kedi doğallığında, akıcı ve rahat hareketlerle yanıma uzanmasıyla sustum. İnce bedeni zarif bir sfenks gibi neredeyse tüm alanı kaplamış, tüm dikkatimi üzerine çekmişti. Kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı, bir dirseğine dayanarak beni yoğun bir şekilde gözlemlemeye başlaması gözümü korkuttu. İzlenmekten hiç bu kadar hoşlanmamıştım ama yine de, eğer bunu o yapıyorsa, istediği tek erkek tarafından fark edilmekten dolayı sevinçten çılgılık atmak, aşktan patlamak ve coşkuyla sıçramak üzere olan genç bir kızinkine benzer bir coşku hissettim. Onu hem içten hem de dıştan güzel hissettirebilecek tek kişi. Ayak parmaklarımı beceriksizce kıvırdım, gergin olduğumda sık sık yaptığım gibi sol bacağımı oynattım ve yan dönerek ona doğru baktım, dudaklarının arasında dolaşan, ifade edilmemiş kelimelerle yüklü canlı durgunluğun beni uyutmasına izin verdim. Efrem insanlarla, özellikle de hastalarla sohbet etmeyi severdi ama ben onu hareketsiz durduğunda, konsantre olup bana baktığında bile anlıyordum, sofistike yüz hatlarını siluet haline getiren kasvetli bir hürmetle; alnına düşen saçları yumuşak ve parlaktı, onu ölümcül bir mucize, görkemli ama dramatik bir sanat eseri gibi trajik bir şekilde güzelleştiriyordu.

"Ne?" Ne düşündüğünü merak ederek ona gülümsedim.

Gözlerini kırıştırdı ve tişörtün açıkta bıraktığı göbeğime bakmak için aşağı indi. "Sana dövmelelerinin anlamını hiç sormadım."

Bu merakı beklemiyordum; gazetecilerle ya da hayranlarımla yaptığım röportajlarda bu soruyu hep geçiştirdim ama Efrem'e bunların neyi sembolize ettiğini açıklamak beni heyecanlandırdı çünkü paylaştıklarımızdan sonra ondan başka bir şey saklamak istemedim.

"Yani..." diye başladım, ona dış hatlarını göstermek için sağ bileğimi kaldırarak. "Bu bir hançerle delinmiş bir gül. On sekiz yaşımdayken dövme yaptırdım: hançer hayatın karanlık tarafını, gül ise aşkı ve güzelliği temsil ediyor. Bunlar sürekli çatışan ama onsuz yapamayacağımız iki güç. Delinmiş yapraklar sevilen birinin ölümüne işaret ediyor." Bu dövmeyi anneme ithaf etmişim, ebedi bağımızı pekiştirmenin bir yolunu bulmak istiyordum çünkü onu yakınımda hissetmek için sadece eski botlara, anahtarlı bir bileziğe veya doldurulmuş bir maymuna ihtiyacım yoktu, onu tenime kazımak istiyordum, bu yüzden ruh halimi, tek başıma yüzleştiğim kederi ifade edebilecek bir tasarım seçmişim, kederi tek en iyi arkadaşım olarak görüyordum.

Efrem işaret parmağıyla mükemmel bir şekilde kesişen mürekkep çizgilerine dokundu; onun nazik, ezici dokunuşu altında ürperdim ve bir an için anılarımin cesaretsizliğini unuttum.

"Sonra?" diye sordu, bir çocuk kadar meraklıydı.

Boğazımı temizleyerek devam ettim, onu memnun ettiğim için mutluydum. "Yarım ayın üzerinde oturan Küçük Deniz Kızı..." Ona sol böbreğimi göstermekten kaçındım çünkü onu birçok kez, özellikle de en küstah durumlarda görmüştü. "Ruh dengesini temsil ediyor, bir ömür boyu peşinde koştuğum ve henüz bulamadığım bir şey. Aynı zamanda cesareti, dünyayı tanıma arzusunu, acılar karşısında ezilmeme ihtiyacını temsil ediyor. On altı yaşımdayken dövme yaptırdım ve bu bana hayatımın en kötü ikinci cezasına mal oldu: Annem en sevdiğim şeker olan Skittles'ın tüm paketlerini dolaptan çıkarmıştı. O günlerde onlara deli olurdum ve okuldan eve geldiğimde birkaç tane yemezsem günlerce onunla konuşmazdım." Annemin tatlılığı kalbimi gıdıklıyor gibiydi, böğürtlen kokusu burun deliklerimi hoşnut ediyordu ve varlığı sanki beni görüyormuş ve duyuyormuş gibi havada dönüyordu. Nostaljik bir nefes göğsümü yaladı; Efrem bunu fark etti ve parmaklarını saçlarımin arasına sokarak saçlarımin ona, o odaya, gizli sığınağıımıza doğru taradı. İçgüdüsel olarak kıvrıldım

Çıplak göğsüne yaslanmış, beni kucaklamasının tadını çıkarıyordum çünkü beni kaldırıp acıdan uzaklaştırabiliyordu.

"Bunun yerine ilk ceza neydi?" Sakin nefesi, rahatlayana kadar kendimi bir gondol gibi sallanmaya bıraktığım sakinleştirici bir dalga gibiydi.

"Şey..." Dalgın dalgın pürüzsüz tenine baktım ve elimi karnına koyarak işaret parmağımı karın kaslarının arasında gezdirdim. "İlk cezamı on dört yaşımdayken bu dövme yapıştırdığımda aldım." Sağ kasığımı süsleyen stilize yazıyı ona gösterecek kadar döndüm. Dört basit kelimeden oluşuyordu: *Güneşin Savaşçısı*. "Ve bununla ilgili hikaye biraz tuhaf..."

Bakışlarımı kaldırdığımda, yüzümü işaret eden bakışlarıyla karşılaştım. İçine dalmayı sevdiğim taze bir pınar gibiydi, yansımasını kabul ettiğim tek aynaydı, beni içten içe istila eden ve tüm mantığı bozan şiddetli ve rahatsız edici bir ürperti kasırgasıydı.

"Daha çok zamanım var." Efrem parmaklarıyla saçlarımı taramaya devam etti; nemli, mis kokulu ve yumuşacıktı. Ona dokunmaktan hoşlandığını hissediyordum. "Anlat."

"On yaşımdayken, annem ve ben pazar günleri her zaman yaptığımız gibi parka gitmiştik. Her zamanki öfke nöbetlerimin de etkisiyle, tek başıma yollarda dolaşmaya karar verdim. Bir taşı tekmeledim ve yanlışlıkla bankta oturmuş kitap okuyan bir çocuğun ayak bileğine çarptım. Sanırım otuzun altındaydı, belki yirmi beş ya da yirmi altı..." Sesimde hafif şehvet dolu tuhaf bir çatlak vardı ve Efrem'in bunu fark etmemesini umuyordum. Çok kıskanç bir adam değildi ama onunla seviştikten hemen sonra bir yabancıyla ilgili fanteziler kurduğumu duymak onu mutlu etmezdi. "Objektif olarak yakışıklıydı. İstedığınız sıklıkta hayranlıkla seyretmek üzere odanıza asmak için bir tabloda çoğaltmak isteyeceğiniz türden bir güzellik. Koyu renk gözlük taktığı için gözlerini görmem mümkün değildi ama çok iyi hatırlıyorum ki kendine özgü, erkeksi, sofistike yüz hatları ve öyle bir sesi vardı ki..." *Midemde bir fırtınaya neden oldu*, "...genç yaşına rağmen yetişkin bir adamı çağırıyordu. Yoldan geçen birinin durumu yanlış anlamasından korktuğu için gitmemi istemesine rağmen onu rahatsız ettim ve yere, önüne oturdum. Yani, o bir yetişkindi ve ben sadece bir çocuktum."

"Elbette, bu doğruydu." Nefes alışları derinleşti, erotikleşti, sanki bana bu kadar yakın olmak, beni göğsüne yakın tutmak onu büyük bir fiziksel ve zihinsel baskı altına sokuyordu. Altında külot yokken, sadece poposunu zar zor gizleyen uzun bir tişört giymiş bir kızın yanında olmak kolay değildi. Tahrik olduğumu, her cılız iç çekişinin ortasında kalan sıcaklığı hissedebileceğinden korkuyordum. Onun yarı çıplak bir halde bana yaslanmasından ve özellikle de nefes alma eylemi sırasında göğüs kaslarının göğüslerime doğru kabarmasından duyduğum hayal kırıklığıyla ürperdim. "Peki sonra ne oldu?"

Kalçama inen tokadın acısı karnıma yayıldığında nefesim kesildi. Konuşmaya devam etmemi sağlamak için, ona ilgi göstermemi istemek yerine, kaba ve aceleci tavrıyla bunu talep etmek için bana tokat atmıştı. Bir iniltiyi bastırdım ve intikam almak için tırnaklarımı karnına geçirdim, onu daha da şeytani yapan şehvetli bir sırıtışla ilişkili basit bir kas sarsıntısı elde ettim.

"Onu kızdırmanın basit zevki için onu kızdırmaya devam ettim." Suratımı astım çünkü artık bir yetişkin olmama rağmen bu öfke nöbeti onun yanında bile sık sık ortaya çıkıyordu. "Beni kovalamak için yüzünü sertleştirdiğinde daha da çekiciydi. Bir devdi, heykel gibi yontulmuştu ama yine de ondan korkmuyordum. Ondan utanmışım, evet, ama korkmamışım. Bu karşılaşmada beni etkileyen şey sinek kuşu hakkındaki efsaneydi." Tam da benim muzip merakımı gidermek için okumasını bile yarıda kesen genç adamla konuşurken, yaprak dökmeyen ağaçların arasında zarif akrobasi hareketleri yaparken hayranlıkla izlediğim o narin kuşu hatırladım. "Bana onun gökkuşağının bir parçası olarak kabul edildiğini ve küçük boyuna rağmen her türlü hava koşuluna karşı koyabilecek güce sahip olduğunu, öyle ki cesur bir savaşçıya benzetildiğini anlattı. Aslında *Güneş'in savaşçısı*. O zaman bir sinek kuşu gibi olmak istediğime karar verdim, hatta ona sırrımı açtım ve birkaç yıl sonra onun sözlerini tenime kazıdım." Olgunlaşmamış olarak yargılanmaktan korktuğum için kızardım. Benim için önemli olan, bir yabancıнын anlattığı bir efsaneye bu kadar değer vermek pek çok kişiye aptalca gelebilirdi. O çocuk bana daha on yaşındayken bir şeylere inanma umudu vermişti, hepimizin varlığından haberdar olmadığımız ama vazgeçmememizi, dünya üzerimize yıkılıyormuş gibi görünse bile savaşmamızı ve hayatta kalmamızı sağlayan bir güç taşıdığımıza inanmamı sağlamıştı. Efrem

Bana güldü ya da benimle ilgili herhangi bir şaka yaptı; ciddiyetini korudu ve elini başıma sarıp başparmağıyla şakağımı okşarken yüzümün belirsiz bir noktasına dalgın dalgın bakarak beni dinledi. "Bir telefon alıp ayağa kalktığında, okuduğu romanı elinden alma fırsatını yakaladım. O nesneyle ilgilenmiyordum, sadece bana onu hatırlatan bir şeyi yanıma almak istedim, çünkü onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Bana söz verdirdi..."

"İçki içebilecek yaşa geldiğinde, ısrarlarından bıkip annene dönmeni ve büyümeni söyleyene kadar okumak için."

Gözleri benimkilere dikilmişti, iri ve etkileyici, bir gün batımı gibi büyüleyiciydi ve gerçeklikle olan bağlantımı kaybederek içine çekildiğimi hissettim.

"Evet, kesinlikle," diye şaşkınlıkla onayladım. "Sen nasıl..."

İlk başta bu ifadeyi sezgisel bir tepkiyle bağdaştırmıştım, sonra biraz düşününce bunun yabancının sözleriyle örtüştüğünü fark ettim. Efrem şaşkın bir sessizlikle bana bakarken gülümsemem soldu.

Ruhumda beklenmedik bir farkındalığın filizlendiğini hissettim; bir an için içine fırlatıldığım kuşkularla dolu ormanı aydınlatan bir kesinlik.

"Sen..." Devam edemedim. Kalbimden garip bir duygu yükseldi, göğsümü geçti ve bir gözyaşına dönüştü; neden bana her zaman Dorothea ya da Dorie dediğini ve asla sadece Thea demediğini anladım.

Ona göre ben hiçbir zaman hayatın yoldan çıkardığı asi rock yıldızı Thea Jensen olmamıştım; rüyalara, efsanelere, insanların iyiliğine ve bir gün mutlu olabileceğine hâlâ inanan küçük bir kızdım.

"Stüdyoma girer girmez sizi tanıdım." Efrem, o duygu damlasını toplamak için acele ederek bana baktı. Kalın kirpiklerinin altında gecenin içindeki iki fener gibi parlayan gözbebekleri ıslıl ıslıl bir ifadeyle aydınlandı. "Adın, sağ yanağındaki üç ben... Bunlar görmezden gelemeyeceğim tesadüflerdi ama senin o çocuk olduğunu anlamam için başka unsurlara da ihtiyacım vardı. Müshilleri aramak için odana girdiğimde, komodinin üzerinde duran *Histoire d'O* kitabını fark ettim, on yıl önce benden alınan kitapla aynı kitaptı, ama bir kez daha bunun önemsiz bir tesadüf olduğunu düşündüm. Ancak *Himeros*'a gittiğimde bu şüphe beni rahatsız etmeye başladı.

Süitteydik, elbiseni kaldırıp bana kasıklarını ve onu süsleyen dövme­yi gösterdin. O gece saçma bir onay aldım. Buna inanmak istemedim. Seni tekrar görme şansım neydi? Kader benim için hiçbir zaman iyi şeyler saklamadı ama..." Efrem, esrarengiz bir duvarın arkasına saklanarak hü­zünlü bir parıltıyı bastırdı. Kendisi ya da geçmişi hakkında konuşmayı sevmezdi ve ben de saygımdan dolayı onu hiçbir zaman bana bir şey anlatmaya zorlamamıştım. Hazır olana ve bana hayatının bu küçük parçasını bile verecek kadar güvenene kadar bekleyecektim. "Seni yeniden bulmak, küçük Dorie, başıma gelebilecek en şaşırtıcı şeydi."

Başparmağıyla alt dudağımı ısırdı, sanki ağzım korkunç bir lanetmiş de çığlıkları ve inlemeleri taşırmaya hevesliymiş gibi ısırıklarının yaralarını yeniden açana kadar sertçe bastırdı. Az önce bana romantik bir deklarasyonda bulunmuştu ama her nazik ifadesine karşı hegemonik bir jestle karşılık veriyordu, silahsızlandırıcı bir otoriteyle doluydu.

Efrem de böyleydi: Cehennem gibi bir alacakaranlık ve göz kamaştırıcı bir şafak. İki farklı şarkının sarhoşluğu­du.

Bir şehvet fırtınası ve bir sakinlik okyanusu. Bir acı çığlığı ve bir aşk çığlığıydı.

O, işkenceleri iyileştiren bir melekti.

Ve onlarla oynayan bir iblis.

Karanlık, pembe *ikiliği* içinde uysalca dolaştı.

Ve hem asilce kurtarılmış yaratığa hem de deli ve her şeye kadir olana hayranlık duydum.

"Sanırım ilk aşkım sendin," diye itiraf ettim ona açık yüreklilikle. Midemde aynı duygu selini uyandırabilecek başka kimse olmamıştı.

Kaşlarını çattı, biraz şaşırmış ve gururlanmıştı. "Öyle mi?"

"Evet." Yanaklarım kızarmış bir şekilde başımı salladım. "Ve gençken seni sık sık rüyamda görürdüm."

Aslında hep bunun hayalini kurmuştum. Ve kırık kanatlara rağmen.

Ölmek için o hayallere sınıksız tutunmuştum. Kim olduğunu bilmeden önce bile ona tutunmuştum.

Çünkü hayalsiz bir hayat, güneşsiz bir sinek kuşu gibi olurdu. Ve Efrem, çocukluğumdan beri benim canlı ufkum olmuştu.

"Peki sen ne rüya gördün?" Vücudunun gücüyle beni itti ve çevik bir hareketle sırt üstü yatıp üzerine çıkmamı sağladı. Dirseklerinden destek alarak bana hem korkutucu hem de çekici bir gülümseme verdi ve sanki bir ömür boyu beni beklemiş ve artık yanında olduğum için beni asla bırakmayacakmış gibi eğilip boynumu öptü. Altında kıpırdandım ve parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirdim; etrafındaki manyakça düzeni bozmak istiyordum çünkü bu tavizsiz adamın dış görünüşünün ardında savunmasız, saf, muazzam ve inanılmaz derecede nadir bir ruhun gizlendiğinden emindim. Eli iç uyluğumu sıyırmak için aşağı indiğinde, beni nazikçe okşayan ve en titreyen noktama doğru acımasız bir şehvetle ilerleyen parmak uçlarıyla kavranarak nefes nefese inledim.

"Yapma..." Nefesimi tutmaya çalışarak yutkundum. Devasa ereksiyonu kasıklarına karşı ezici bir baskı yapıyordu ve tüm duyularım ona sürtünme içgüdüsüyle doluydu; yaptığı her şeye arzuyu yoğunlaştırdı, baştan çıkarma onun en tehlikeli silahlarından biri olduğu için bunu tenime dikti ve ben o zevk girdabında kendimi kaybettim ve yeniden keşfettim. "Sana söyleyemem."

"Mmh..." Efrem kulağımın dibinde inledi; kulak mememi dişlerinin arasına alıp kemirdi ve beni çeneme kadar yalayan köpük banyosunun kokusunda boğuldu. O kadar ahlaksız, baskın, muhteşem bir şekilde tahrik olmuş ve beni tekrar etkisi altına almaya hevesliydi ki, yatakta erimeye başladım, direnmeden, kendimi en büyük hayranlıkla tekrar vermeye hazırdım.

"Sonunda, hayallerinizin gerçekleştiğini varsayıyorum."

Ona böyle şehvetli bir sesi kim vermişti?

Onu Olimpos'tan sürgün etmeliydiler, çünkü bir kızın sağduyusunu paramparça etme, düşüncelerini karıştırma ve ona yasak bir ceza verme gücüne sahipti.

"İyi varsayıyorsun," diye alay ettim onunla, aletini kalçalarımın üst kısımlarına sürerken onu zayıf dizlerimin arasına sıkıştırdım. Çıplak olduğum için kalınlığını boxer'ının kumaşından hissedebiliyordum, beni sıvılaştırmak, yıkmak, hamlelerinin iç acısını uyandırmak için yaydığı yıkıcı ateşi hissedebiliyordum ve utanmadan onu daha iyi hissetmek için doğruldum.

Efrem ağzıma kadar geldi, kendi ağzıyla oyalandı, kısa bir mesafe uzakta, beni öpmeden, ama nefesi titriyordu sanki

içime girme arzusu ve bunu içinde tutmanın zorluğu. "Ne kadar pis bir kızsın sen."

"Konuşuyor musun?" Yan tarafını çimdikledim, bu onu incitmek yerine şakacı bir okşama etkisi yarattı.

Efrem bu eğlence anına bir son verip beni dikkatle inceledi, bileklerinden sırtına doğru akan gerilimi kıskanılacak bir deneyimle yöneterek bacaklarının arasında, vücudunun en erkeksi bölgesinde katalize oldu. Pelvisini oynatmayı bıraktı ve hareketsiz kaldı, beni azarlamaya ya da hoşlanmadığı bir şeyi açıkça söylemeye hazırdı. "Her neyse, sana yirmi bir yaşındayken okumanı söylemiştim. Ve bana öyle geliyor ki 24 Ekim'e daha çok var."

Bunu beklemeliydim; o zamandan bu yana çok fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, küçük bir kızın sözüne değer vermişti, yerine getirilmemiş ve o anda kişiliğinin en korkutucu tarafıyla alay eden bir söz.

"Yani?" diye küstahça itiraz ettim, bu konuda hiç endişelenmiyormuş gibi davrandım; onun yerine uydurduğu sonuçlardan titremeye başladım. "Onları birkaç ay içinde yerine getireceğim, beni cezalandıramazsın."

"Hayır mı?" diye bana kötü niyetli bir şekilde hitap etti, otoriter bir kibirle doluydu. Göz kapaklarını yarı kapatıp beni gölgede bırakması, ensem bir vesvese bulutu gibi yüz hatlarını kalınlaştıran bir huzursuzlukla dalgalanmasına neden oldu.

"Emin misin?"

Cevap vermeme izin vermeden, ona meydan okumanın ne kadar gereksiz olduğunu gösterdi.

Ona karşı kazanılabilecek hiçbir savaş yoktu.

Bana tecavüz etmemek için kendini zorladığı üç ayı bir gecede telafi etmek istiyor gibiydi.

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi, onları müstehcen bir şekilde açık tuttu, eğildi ve doymak bilmez bir şekilde içimi boşaltabildiği kadar oksijenle doldurdu.

Zayıflığımın farkında olarak, tam bir cinsel ilişki talep etmedi, ama bana bir kadının mahremiyetiyle nasıl oynayacağını bildiğini, onu şımartmak için dilini, kirletmek için parmaklarını ve onu çıldırtmak için ağzını kaç şekilde kullanabileceğini gösterdi.

Güldüm, çırpındım, ağladım ve göz kamaştırıcı bir mutluluk içinde kendimi kaybederek beni iki yıkılmaz halat gibi sabitleyen kollarına atıldım.

Beni çözdü, ayrıştırdı ve yeniden birleştirdi.

Sargılı dizlerimi salladım.

Biraz soluklanmak için başımı iki yana salladım. İltihaplı derimle küstahça doğruldum.

Sadece akortsuz heceler, sürekli inilti, herhangi bir mantıkla ilgisi olmayan inilti çıkardım.

Ve bu umutsuz yakarışı boğduğum dirseğimin kıvrımını ısırarak onun adını haykırdım.

Bir, iki, belki üç kez.

Damağından hayati bir çiy süzüldü ve kendini parıldayan azapla yıkanmaya bıraktı.

Piç bir sırtışıla dişi nektarı içti, nabızı atan eti ısırdı ve aşırı bir coşku içinde inledi ve sonra tekrar başladı.

Tekrar.

Ve o kendini bana verdikçe, ben de onu daha çok memnuniyetle karşılıyor, beni ağzına doğru itmeye devam etmesi için yalvarıyordum.

Onun ahlaksızlığına karşı.

Oh, evet, daha, daha... hep daha...

İsteddiği kadar. Yorulana kadar.

Ben onun altında öldüğüm sürece.

Ta ki ahenkli melodim zirveye ulaşana, gökyüzünün sisine karışana ve benden geriye işkence görmüş, inci gibi taç yaprakları artık ıslanmış, özsuyla damlayan ve yok olmuş bir gece çiçeğinden başka bir şey kalmayana kadar.

Güzel ve sapık sevgilim tarafından yok edildi.

Uykulu bir iniltiyle, yarı çıplak ve ağırlı bir halde kokulu çarşafların arasında döndüm.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum; pencereden süzülen ay ışığı uzandığım yatağın hatlarını belirginleştiriyordu.

Göz kapaklarımı daha geniş açarak hemen Efrem'i aradım. Telaşla yanımdaki yeri yokladım, çocukça bir çabayla kolunu tutmaya çalıştım ama orada kimse yoktu.

Her şey soğuk ve boştu.

Onsuz kendimi ne kadar soğuk ve boş hissediyordum.

Neredeydi?

Alışkanlıklarımı göz önünde bulundurduğumda, yanımda, aynı çarşafların altında bir erkek isteme fikrinden tiksinnem gerekirken, uyanır uyanmaz görmek istediğim şey buydu.

Ama Efrem'den hiçbir iz yoktu; belki de orgazmın verdiği cezadan dolayı yatağa yığılıp ondan biraz huzur istediğimde gitmişti ve muhtemelen yorgunluktan uyuyakalmıştı. Beni yorganın altına sokup yatırdığını ve artık adet olduğu üzere alnıma nazik bir öpücük kondurduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Yine de onu özlemiştim. Onun üzerimde ya da içimde olmasını özlemiştim, o yanan dudakları, kristal berraklığındaki gözleri, erkeksi, erkeksi kokuyu özlemiştim. Onun dokunuşundaki yaramazlığı, tutkuyu ve vuruşlarındaki sertliği özlemiştim. Sadece birkaç saattir ayrıydık, dışarıda hala gece geç saatlerdi ve onun yokluğunda sanki dünyanın etrafında döndüğü güneş haline gelmiş gibi nefes almakta zorlanıyordum.

"Efrem?" diye seslendim endişeyle, ağır ağır hareket ederek. Çarşafları geri çektim ve kenara oturduğumda dişlerimi sıkarak nefes aldım. Mahremiyetim, alt karnımdan göğüslerime kadar beni delip geçen ve nefesimi kesen keskin acılarla protesto etti. Bir kez bile nazik davranmamıştı ama yine de kasıklararımdan göğsüme doğru akan genişleyen bir durgunluk hissetmek için kalçalarımdaki arasındaki yüzünü, o havalı, büyüleyici bakışını düşünmem yeterliydi; kalbim çıldırmış bir arp gibi titreşiyordu.

Yumruklarımı kalçalarımdaki yanlarında sıktım, kalkmak için parmak eklemlerimi kaldırdım ama keskin bir baş dönmesiyle hemen koltuğuma geri düştüm. "Lanet olsun." Derin bir nefes aldım ve tekrar denedim. Birkaç acı dolu saniyeden sonra ayaklarımı yere koymayı ve kendimi yukarı kaldırmayı başardım. Dengesiz dengeme güvenmiyordum, bu yüzden temkinli bir şekilde yürüdüm; önce parmaklarımla destek aldığım komodinden yardım aldım, sonra kapıya ulaşana kadar duvar boyunca el yordamıyla ilerledim. Kapıyı açtım ve içeride kilitli kaldığıma dair şüphelerimi yok ettim. Tutsak değildim, bu yüzden hiçbir engelle karşılaşmadan odadan çıkabilirdim. Sanki kaslarımdaki birkaç yeri yamalıymış ve kanayan yaralarım her zayıf adımda kor gibi parlıyormuş gibi yürüdüm. Doğru bir dikkatle tırazanlara tutunarak merdivenlerden inmeyi başardım.

Cevap vermesini umarak ona tekrar seslendim, ancak onu gördüğümde büyük salonun ortasında durdum ve bir ateş fırtınası ayaklarımın üzerinde yalpalamama neden oldu.

Büyük bir vitray pencerenin yanında, Efrem bir koltukta oturuyordu, gömleksizdi, etrafı yukarı doğru yükselen ve yüzünü bulanıklaştıran grimsi girdaplarla çevriliydi. Ağzının kenarında yanan bir sigara sallanıyor, parmaklarının ucundaki kalemle piyasada bulunması genellikle zor olan eski, zarif türden deri bir deftere bir şeyler not alıyordu. Sadece mavi saten pantolonunun örttüğü heykelsi vücudundan etkilenerек ilerlediğimde, varlığını hissetti ve bakışlarını kaldırdı.

Giderek daha ateşli olmaya başladım.

Yeşil-mavi irisler karanlığı iki değerli ve aldatıcı kuvars gibi yarıyor, saçlar karanlığa karışıyor, yakındaki küçük masanın üzerinde duran soluk bir lambanın ışığıyla yaldızlanan köşeli yüzü süslüyordu. Hafif bir hareketle filtreyi işaret ve orta parmağının arasına sıkıştırdı, yanaklarını çukurlaştırarak uzun bir nefes çekti, sonra dudaklarını yuvarlamak ve dumanı havaya salmak için itti. Bunu doğuştan gelen bir zarafet, hipnotize edici bir gösteriş ve baskın bir edepsizlikle yapıyordu, öyle ki geniş omuzlarına ve pazularının şehvetli bir şekilde esnemesine hayret ettim. Sigara içmeye devam ederken, altından yavaşça bana baktı ve kirpiklerinin önünde dans eden daha zehirli bobinler yanma noktasını biraz daha yakarken bir gözünü kıstı.

"Ne zamandır sigara içiyorsun?" Ona doğru beceriksizce ilerlemek için kendimi zorladım.

Efrem başparmağıyla çenesini okşadı, sigarasını elmacık kemiği hizasında destekledi ve bunun sorumlusunun kendisi olduğunun bilincinde, kibirli bir şekilde benim dengesiz yürüyüşümü izledi.

"Bağımlısı değilim. Sadece misafir olduğumda ya da yılda bir kez Dunhill içiyorum." Sesi dolgun, kemerli, yorgun ama her zaman hoştu. Mitchell da Dunhill içiyordu, bu da ikisinin kadınlardan çok daha fazlasını paylaştıklarının bir işaretiydi.

"Yani, doğum gününde." Yere, açılmış bacaklarının arasına oturdum ve saygılı bir hürmetle yanağımı uyluğunun iç kısmına dayadım, sahibinden ilgi bekleyen bir köpek yavrusu gibi ona baktım. Kalçalarına değen soğuk mermer bana bir

Özellikle en tutkulu tokat ve ısırıklara maruz kalan bölgelerde tazelik hissi.

Tembel bir gülümsemeyle, göz kapaklarım hâlâ uykudan sersemlemiş bir halde onun üzerinde oyalandım. Sigara içerken bile abartılı derecede yakışıklıydı, o konsantre kaşları, ona sert ve tehditkâr bir hava veren kaş çatma çizgileri ve beni zincirleyen ve yok eden ciddi bakışlarıyla. Ona duyduğum arzu sınır tanımıyordu ve giderek büyüyen ve ruhuma bulaşan bu duygunun da sınır tanımamasından korkuyordum.

"Karnın nasıl, Dorie?" Efrem defteri kalemle birlikte koltuğun kolçağına bıraktı, ardından sigarayı tuttuğu eliyle yanağımlı okşadı ve bir tutam saç kulağımlı arkasına yerleştirdi. Bana filtreyi uzatmasını ve bir nefes çekmemi izin vermesini istedim ama buna izin vermeyeceğinden şüpheleniyordum çünkü onun için alkol ve sigara içmesi yasak olan bir çocuk gibiydim.

İçimi çektim ve üst kata koşup Lucky Strike paketimi alma isteğime engel oldum, böylece iyi bir kız gibi havada uçuşan nikotini pasif bir şekilde içime çekmekle yetindim. "Görünüşe göre biri kolunu oraya sokmuş ve her şeyi alt üst etmiş."

Efrem sigarasını tekrar dudaklarına götürdü; alaycı sırıtişının içinde kötü düşünceler gizlenirken bir nefes daha sigaranın ucunu yaktı. "Hmm... az önce en sevdiğim ön oyunlardan birini çağırıştırdın."

Alaycı şakasını ya da skandal itirafını anlamam birkaç dakika sürdü, ardından midem korkudan mengeneyle sıkıştı, kaburgalarımın arasından endişe fışkırdı ve dizlerim dehşetle titredi. Başımı geriye attım ve şaşkınlıkla ona baktım. "Hayır!" diye neredeyse bağıracaktım şaşkınlıkla; düşündüğü saçma girişim her neyse onu bozguna uğratmak istiyordum. "Bunu hayal etmeye bile cüret etme." Efrem gibi biri için güçlü eller gerekliydi; onun kadar güçlü ve heybetli değildim ama onu alçaktan vurabilir ve canını çok yakabilirdim.

"Emin misin?" Tepkimle eğlenerek güldü. "Yine de birçok kadın bundan hoşlanıyor."

Sapkınlığının ne kadar ileri gittiğini gösteren kaç kişi olduğunu bir düşünün; ben asla onlardan biri olamazdım çünkü bazen zayıf mazoşist içgüdüleriyle sınırı aşmaktan hoşlanan basit, küçük bir kızdım, daha fazlası değil.

"Umurumda değil," diye ısrar ettim. "İstemiyorum."

Avularımın üzerinde geri çekildiğimi ve aramıza mesafe koyduğumu görünce Efrem gerçekten korktuğumu anladı ve izmariti sehpanın üzerindeki kl tablasına sıkıştırıp eğilerek beni ayak bileklerimden yakaladı ve bana *srnmem* gereken doğru yn dikte etti. Kıvrandım, onu itmeye çalıştım, ama en ufak bir tereddüt göstermeden beni kendine doğru çekmeyi başardı ve kalçalarımı zıpkinlayarak beni kuşağına aldı. Saçlarım savrulurken omzumu onun sert göğsüne dayadım ve bakışlarım gecenin kararttığı bahçeyi görmemi sağlayan şeffaf cam pencereye odaklandı.

Bir hevesle kendimi görmezden gelmeye zorladım.

"Hey, küçük Dorie," diye fısıldadı beni kızdırmak için, böylece teslim olmamı sağlamaya çalıştı, ama direndim ve ona cevap vermedim. "*Kleines Affchen*." Daha alçak, daha baştan çıkarıcı bir tını ile tekrar denedi. Burnunun ucuyla boynumun kıvrımını okşarken, bir koluyla beni kendine çekti, yiyip bitiren bir tutkuyla sarıldı. Tüm engellerin yıkıldığını, kemiklerimin gıcırdadığını, aptal gururumun paramparça olduğunu hissettim. Ona teslim olmamak için alt dudağıımı ısırdım, ta ki demir tadı, kan tadı damağıımı işgal edene kadar. "Küçük denizkızı." Sıcak tükürüğünü emene kadar diliyle hassas lobumu gıdıkladı ve ben kayıtsızmış gibi davranarak gergin dudaklarımın arasından inledim. "Gerçekten alındın mı? Um?" Eliyle buruşuk tişrtmm altına girerek yan tarafımı okşadı ve boğazında bir erkek iniltisi fokurdadı. Külot giymediğimi fark etmişti, bu yüzden kendini kalçalarımın arasına iterse beni tekrar sıcak ve ıslak bulacaktı, zevk alıp tekrar boşalacak kadar acıyacaktı. Öte yandan, her yeni acı baş döndürücü bir endorfin salgılanmasını ve ardından harika bir coşku ve kendinden geçme hissini garanti ediyordu. Belli bir kibirle, içimde ona katlandığım ve şiddetini çok fazla sonuç olmadan tolere ettiğim fikriyle kendimi yenilmez hissettim, ya da daha doğrusu, birleşmemizin sonucu oradaydı, ama ona ait olma ve ona elimden gelen her şeyi verme arzusunu artırabilmişti. "Bana yle geliyor ki sana çok daha kötü şeyler yaptım ve sen de onları çok takdir ettin, yoksa ettin mi?" Galip gelmeye ve beni kendi hain kibrine boyun eğdirmeye kararlı bir şekilde acımasız baştan çıkarma işine devam etti. "Bedeninin benim için kutsal olduğunu sana daha önce de söylemişim Dorothea. Sana saygı duyuyorum ve aşırıya kaçmamak için kendimi zorluyorum. Bu ayrıcalığı tanıdığım tek kişi sensin."

Bana *bu ayrıcalığı* vermişti ama ben bunu hak etmemiştim.

Onu istediği gibi tatmin edemiyordum, ona layık değildim ve az önceki ağız dalaşı, onunla eşit olmak, deneyimlerinin peşinden koşmak istememe rağmen, ona istediği her şeyi veremeyeceğimi gösteriyordu. Belki de bu yüzden Giselle'den kaçmıştı, üç yıllık evlilikten ve *Antéros*'ta beni öptükten sonra ona yenik düşmesinin nedeni buydu.

Liliane ve ben onun için yeterli değildik.

Kaşlarımı çattım, parmaklarımı bacaklarımın arasında gezdirirken omuzlarımı eğdim.

"Benimle saçma sapan konuşma Efrem. Tüm taleplerini yerine getirecek durumda olmadığımı biliyorsun."

"Bu temel bir şey değil." Karnımın alt kısmını okşadı, sanki onu işgal ettiği aşırı acelecilikten dolayı yatıştırmak istercesine. "Yıllardır seksin daha uç taraflarını keşfediyorum ve bugün onsuz da yapabilirim. Bana verdiklerinizden memnunum."

Sonunda tüm dikkatim ondaydı ve ben de küfür ve iğrenç terimlerden kimsenin kaçamayacağından şüphelendiğim o tımturaklı, müstehcen ağzına bakarken kendimi kaybetmiştım. "Peki ben sana ne verdim?"

Efrem işaret parmağıyla çenemi kaldırarak gözlerimle buluştu ve ben kendimi onun berrak ve ışıltılı gözlerinde kaybettim. "Senin hayatın." Başparmağıyla dudaklarımın dış hatlarını okşadı ve onları tekrar tatma ve işkence etme dürtüsünden kendini alıkoyarak beni suskun bıraktı. "Bunu bana doğal bir şekilde, körü körüne bir güvenle ve belki de başka hiç kimsenin bana karşı hissetmediği alçakgönüllü, saf bir duyguyla sundun. Bunu yapmanın sana neye mal olduğunu biliyorum. Bu kadar acı çektikten sonra birini yeniden sevmenin sana neye mal olduğunu biliyorum. Bu beni, bana verebileceğin her şeyden daha fazla tatmin ediyor."

Bana hafif bir öpücük verdi, ben de kendiliğinden gelen bir nezaketle ona doğru eğildim. Efrem bana şefkatle gülümsedi. Jestimi takdir etti, ama bakışları karardığında, açgözlü ve küstahça ve eliyle saçlarımı kavradığında, bu ani ruh hali değişikliğine hazırlıksız olduğum için şaşkınlıkla nefes aldım. Kalbim kaburgalarımın arasında atmaya başladı, mantığım öldü, nefesim göğsümde açılan beklenti uçurumu tarafından emildi ve kendimi o karşı konulmaz dudakların kurbanı olarak hissettim. Arzu beni boğuyor, önlenemez ihtiyaç bana eziyet ediyor, heyecan beni kırbaçlıyor, beni sonsuz lanete götürmesini ve yıkıcı şehvetiyle bana eziyet etmesini beklerken dayanılmaz bir cezaya maruz bırakıyordu. "Beni arzulanabileceğim tüm kadınlardan daha fazla tatmin ediyorsun." Efrem ağızımın üstünden konuştu ve alnını benimkine dayadı

Bu sırada ben de onun itici gücüyle ezilmeyi, parçalara ayrılmayı bekliyordum. Bir elimle sakalını okşadım, parmaklarımı ensesine yerleştirene kadar kasılmış çenesini okşadım ve bu faydasız direnişe bir son vermek için onu kendime çektim. Parfümü başıma yayıldı; tenimdeki ve giysilerimdeki ile aynıydı. Artık kendimi onun gözlerinin yansıması dışında tanıyamıyordum, sanki tek bir kişiymişiz gibi.

"Beni tekrar öp. Tekrar ve tekrar yap,' diye yalvardım ona, daha fazlasını istiyordum.

Beni her yarın öp ve sakın gitme. En azından sen, bana kalabileceğini göster.

"Dorothea." Nefes alış verişi derinleşti ve sıklaştı, saçlarını tutuşu daha da hızlandı ve göz bebekleri bir hayvanınki gibi büyüdü. "Suratını asmayı kes yoksa yemin ederim seni beceririm." Ve bu umutsuz, alçakça tehditle öpücüğü aldı.

Bunu hakimiyetle, şiddetle, saldırganlıkla talep etti.

Bunu talep etti, bana üstü kapalı fısıldadı: *Benim için üzülme çocuğum, ben buna değmem.*

Ve evet, buna değdi.

Dünyadaki tüm acılara değerdi çünkü onu kaybetmek istemiyordum ve bu ihtiyaçtan değil, beni acılardan uzaklaştırıp kendime getirebileceği içindi.

Bu da sevgi değil mi?

Bir insanı hayata döndürmek mi?

Tüm yenilgilerimi ve zaferlerimi onunla paylaşmak istedim, yağmurda çiçek açan ve hava koşullarında kırılmayan bir badem çiçeği olmasını istedim.

Onu ruhumun gölgelerinde filizlenen bir nergis gibi bağrıma basmak istedim. Şiir olan onu istedim.

Hayatın ağırlığını yutan ve kaderin talihsizliklerini hafifleten bir büyü.

Onun, ışıltısı karanlıkta dans eden ve ona hayran olanları geceye aşık eden bir yıldız olmasını istedim.

Işığı teni parmakladı, ruhun duvarlarında oynadı ve kafada bir konsere neden oldu.

Belki de onu çocukken
sevmişimdir. Birinin karanlık
bir aşkı sevdiği gibi.
Söylenemez bir sır.

Ulaşılmaz bir rüya.

Yılın en narin mevsimini seven biri olarak onu sevdim.

Efrem'in bahar gibi kokmasının bir nedeni vardı: Kendimi sarmalanmış ve korunmuş hissettiğim sonsuz bir gökyüzünün altında, ölümsüz karaağaçların ve beyaz tomurcukların arasında koştuğum çiçekli bir çayırdı.

Ve ben onun küçük Dorie'siydim, perisiydim, küstah küçük kızıydım, kaderim ona aitti çünkü doğa böyle karar vermişti ve tanrılar bile buna karşı çıkamazdı.

"Bir dahaki sefere uyandığımda seni yanımda çıplak bulmak istiyorum," diye yalvarırcasına mırıldandım ona. Pozisyonumu değiştirdim, kucağına oturdum ve dizlerimi kalçaları ile koltuğun kolçakları arasına zorla soktum. Defter yere düştü, kalem metalik bir çınlamayla yuvarlandı ama ikimizin de umurunda değildi. Kendimi onun vücudunun sertliğine bıraktım, kaslı kalçaları uyluklarımı birbirinden ayırıyordu, onu öpmeyi bırakmadan. Omuzlarını kaşımaya aldırmadan parmaklarımın arasında sıktım ve o da ağzıma doğru inledi, gömleğinin altından kalçalarımı sıkarak beni kasıklarına doğru itti. Saçlarını karıştırdım, ona tutundum, dilimi onunkine batırdım, aç ve vahşi. Onu kovaladım, etrafında döndüm, çocuksu bir acemilikle zorlukla emdim, yine de ondan boğuk, gırtlaktan gelen sesler çıkarmayı başardım, ellerimle kalçalarımaya yapışarak kendimi ereksiyonuna sürtmek için yavaş, şehvetli bir ritim dikte etti. Duygular patladı, en ufak bir belirsizliği ortadan kaldırdı, dünya karanlıkta bile yeni renklerle parlıyor gibiydi ve o kadar ateşliydim ki küstahça yaslandığım pijamasının kumaşını ıslattığımda utandım. "Efrem." Durmasını istiyordum çünkü bedenimi ve içimi kasıp kavuran heyecanı kontrol edemeyeceğimden korkuyordum ama beni dinlemedi. Bir avucunu başıma dayayarak beni yalayıp yutmaya devam etti, diğer avucunu da kalçama dayayarak daha hızlı sallanmam için beni teşvik etti. Çıplaklığımı tam orada, günahkâr çıkıntıda, gergin, kanla dolu ve her utanmaz titremenin haznesinde hissetmekten hoşlanıyordu. "Bekle..." Devasa çıkıntıya her sertçe vuruşumda iç duvarlarıma saldıran yakıcı sancılar karşısında inledim. Saten kumaş çıplak etimle olan acil sürtünmeyi yatıştırırsa da, üyem daha önce hiç bu kadar sert hissetmemişti, sanki kendimi öldürme noktasına kadar sürekli keskin bir kayaya çarpıyormuşum gibi. Ya da belki de

Onu içime almak istesem de aşırı şişkinliğine tahammül edemeyecek kadar hassastım. Efrem yalvarmalarına aldırmadan boğazımı yalamak için boynumu eğdi. Kırılgan bir deri parçasını okşayarak çılgınca tadıma baktı ve göğsümü pençeleyerek beslenmek istediği yumuşak, etli bir meyve gibi sıkıldığında, daha iddialı olmazsam kontrolü kaybedeceğini fark ettim. "Acıyor," diye nefes nefese kaldım, oksijen ciğerlerimde çılgınca dönüyordu. Kalbim kalçalarımın arasında zonkluyordu, çılgın, kontrolsüz atışı mahremiyetimde yankılanıyordu ve aptalca onun bunu duyup duymadığını merak ettim. Efrem hemen sakinleşti, bir küfrü ya da sadece bana sahip olma içgüdüsünü bastırmak için tişörtümün kumaşını kalçalarımı örtecek şekilde yumruk yaptı, sonra -alını benimkinin üzerindeyken- göz kapaklarını açıp bana baktı, benim kadar kendinden geçmiş ve kaybolmuştu. Zevkten gözleri öylesine kararmıştı ki, ona söylediklerimi düşünerek sustu. Beni yanlış anlamasından korkarak kendimi daha iyi ifade etmeye çalıştım. "Özür dilerim. Çok istiyorum, biliyorsun, ama..."

"Özür dileme." Efrem, çalkantılı bir şekilde mantığını yıkmak için harekete geçen şehveti köreltmek için derin bir nefes aldı. Lambanın parıltısı yüzünün bir kısmına vuruyor, titreyen kirpiklerinin arasına sıkışıyor, kirpiklerinin altındaki irisler hafif bir mahcubiyetle örtülüyordu.

"Senin dinlenmeye ihtiyacın var ve ben..."

"Ve sen de çok açgözlüsün." Sevecen bir hareketle burnumu onunkine sürttüm. "Merak etme, sapıkça davranmana bayılıyorum *Doktor*. Sadece tekrar yaparsak sabaha sağ çıkamayacağımndan korkuyorum. Bunun yerine tekrar olduğunda seninle birlikte tadını çıkarmak istiyorum."

"Haklısın," diye kabul etti ve bir elini bedenlerimizin arasına sokarak gömleğinin altından açık kalçalarımızın arasına soktu. "Tekrar olduğunda benimle birlikte zevk *almalısın*." İki parmağıyla cinsel organımı okşadı. Parmak uçlarının beni yakından okşadığını hissettiğimde irkilerek kalçalarını dizlerimin arasına sıkıştırdım; içime girmek için kendini zorlamadan yarığını açtı, sonra karizmatik bir gülümsemeyle onları emmek ve huysuzluklarımı yalamak için ağzına götürdü. Şiddetli bir şekilde kızardım, bunu küstahça yaptığı için değil, ondan bunu asla beklemediğim için. Efrem beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi, dahası tadıma deli oluyor gibiydi ve susamış bir kaçak gibi tekrar tatmak için her fırsatı değerlendiriyordu.

Ona bu canlı ve çapkın yanını ne kadar takdir ettiğimi söyleyemeden ayağa kalktı ve beni kollarına aldı. Bir çılgılık atarak boynuna sarıldım, elleriyle beni kalçalarımın altından tuttu ve fırsattan istifade onları şiddetle okşadı. Hiç çaba sarf etmeden beni yanındaki kanepeye taşıdı ve eğilerek beni yavaşça üzerine yatırdı. Neden hareket etmeye karar verdiğini bilmiyordum ama Chester koltuktan çok daha rahattı ve her şeyden önce ikimiz için de uygundu. Yerde bir şey aramak için döndüğünde, beni orada yalnız bırakıp gideceğinden korktum, ama onun yerine, ihtiyacı olan şeyi bulduktan sonra, defterini almak için eğildi. Kalem sayfaların arasına sıkıştırdı ve her şeyi sehpanın üzerine, yanan lambanın yanına ve benden uzağa yerleştirdi.

"Ben sözünü kesmeden önce ne yapıyordun? Yazıyor muydun?" Cenin pozisyonunda yan döndüm. Efrem bir elini kuzguni saçlarının arasından geçirerek alnının arkasındaki dağınık tutamları düzelitti, ardından pantolonunun lastiğini sanki çok darmış gibi gevşetti. Farkında olmadan rafine satenin altındaki gözle görülür şişkinliğe baktım ve onun onaylayacağı bir şekilde bu rahatsızlığı gidermek için diz çökmek gibi sağlıksız bir fikri içime gömdüm.

Neden ona karşı koymak benim için bu kadar imkansızdı?

Efrem en çılgın arzuları mıknaş gibi çeker, bir kadının en kirli tarafını uyandırır, ona teslim olmasını ve ona geri dönmesini sağlardı çünkü başka hiç kimse bastırılmış fantezileri, ifade edilmemiş rüyaları veya şehvetli arzuları onun bedeninde şekillendirme gücüne sahip olamazdı. Akli baştan çıkaran, mantığı raydan çıkaran ve ruhu aydınlatan baskıcı bir kabus gibiydi. Çekici, zeki, kurnaz, çoğu zaman fazla sade ve hesapçı, yine de amansızca ezici biriydi.

Kendimi hiç bu kadar hevesle ve secde ederek birine teslim etmemiştim ama onunla birlikte tüm zihinsel yetilerimi kaybettim.

Cinselliğin hem keşfedilmemiş yönlerini hem de geçmişte Andy ile paylaştığım, ancak Efrem ile yeni yönler kazanan yönlerini sevmeyi öğreniyordum.

"Saçma sapan bir şeyler not alıyordum."

Yanıma oturana kadar gözlerimle onun gururlu ve kararlı yürüyüşünü takip ettim. Ona yer açmak için zar zor kıpırdandım, sonra sırtımı salona döndüm ve başımı uyluklarına yaslayarak onu aşağıdan hayranlıkla izledim.

"Merak ediyorum." Çıplak göğsüyle dikkatimi dağıtmamaya çalıştım ama sonunda pes ettim. Karnına bir öpücük kondurdum, o kadar kuruydu ki bir güreşçininkine benziyordu ve yerime iyice döndüm. Sert bacağı yumuşak bir yastık sayılamazdı, ancak onunla bu kadar yakın temas kurmak rahatlamayı düşünmeme bile neden olmadı.

"Çocukken *glossophobia* muzdariptim." Efrem bir kolunu koltuğun arkasına uzattı ve annemin uykuya dalmadan önce sık sık yaptığı gibi saçlarımı okşamaya devam etti. Dokunuşu o kadar hafifti ki rahatladım ve yanağımı onun pijamasına sürterek takdir ettim. "Küçük bir grup insanın ya da benim gibi başka çocukların önünde bile toplum içinde konuşmaktan korkuyordum. Son derece kültürlü ve sezgileri güçlü bir çocuktum ama çok içe dönük ve çekingendim. İlk başlarda neden bu kısıtlamaya sahip olduğumu anlamıyordum, ancak büyüdükçe kendimi analiz edebildim ve patolojiyi babamdan aldığım katı terbiye ile ilişkilendirdim. Her zaman kusursuz olmak, beklentileri karşılamak zorunda olma kaygısı ve hata yapmanın imkansızlığı - çünkü her hatanın ardından ceza geliyordu - beni gerçek bir fobiye neden olan bir stres ve psikolojik baskı durumuna sürükledi. Çok sayıda insanla muhatap olma düşüncesi bile beni sık sık panik atağa sürüklüyordu. Sorun daha da kötüleşip geri dönülmez bir hal almadan önce, üstesinden gelmek için terapi gördüm."

Bana kendisinden ve geçmişinden ilk kez bahsediyordu; Dr. Markus'un aşırı katı ve ataerkil bir adam olduğunu zaten tahmin etmiştim, ancak oğlunu cezalara maruz bıraktığını hiç düşünmemiştim. Bu da Efrem'in neden tamamen cinsel içerikli de olsa bu cezaları uygulamaya alışkın olduğunu açıklıyordu. Ona babasının kendisine ne yaptığını sormak isterdim ama konuşmamızı devam ettirmek yerine hemen kesecek hassas bir noktaya dokunmak istemedim. Efrem insanlara açılmakta isteksiz bir adamdı, savunmasını neredeyse hiç düşürmezdi, başkalarının kendi sorunlarını hafifletmesine izin vermeden başkalarının sorunlarını üstlenmeyi tercih ederdi. Duygularını hastalarından bile daha eksiksiz yaşırdı, ancak onları göstermeye meyilli değildi; onları nadiren açmama izin verdiği altın bir tabutta saklamayı tercih ederdi. Gururluydu, inatçıydı, alışkın olduğu gibi şefkatin hiçbir türünü kabul etmiyordu.

Yardım edilmekten çok yardım etmek. Belki de buna ihtiyacı bile yoktu, çünkü hayat onu o kadar çok bükmişti ki, çok az kişi kadar güçlü ve yıkılmazdı. Ve onun metaneti, benim canavarlarımı yenmek için toplamaya çalıştığım cesaretin aynısıydı.

"Çok özür dilerim, Dr. Markus'un bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim," demekle yetindim.

"Şu anda iyiyim, ancak rahatsızlığın tekrarlamaması için her şeyi yazdığım bir günlük yazmaya başladım: düşüncelerimi, geçmiş olayları, basit yansımaları veya hayatımın en önemli bölümlerini. Komik olan şu ki..." Efrem parmak eklemleriyle yanağıma dokunarak rahat bir gülümsemeyi ima etti ve gamze ortaya çıkarak beni büyüledi. Bana dokunmaktan hiç vazgeçmemesini diliyordum çünkü sıcaklığını tenimde hissetmeyi seviyordum, "...Bir kitleye, belki de okuyuculara hitap ediyormuş gibi yazıyorum. Daha doğrusu ben onlara öyle diyorum ama öyle olmayabilirler. Ayrıca o günlük sadece müsvedde kâğıt, yayınlanmak için değil. Ben bir yazar değilim ve yazar olmaya da niyetim yok. Benim için bu, fobimi kontrol altında tutmama yardımcı olan bir egzersiz. Hepsi bu kadar."

Elini tutup dudaklarıma götürdüm ve gözlerinin içine bakarken açık avucunu öptüm. Muhtemelen birlikte bir geleceğimiz olmayacaktı, er ya da geç yollarımız ayrılacaktı ve artık *biz* diye bir şey olmayacaktı, ama ben kalan zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmek istedim, ona bir iz, bir anı bırakmak istedim, onu bana geri getirebilecek herhangi bir şey. Nereye gitmiş olursa olsun, nerede olursam olayım. "Bu harika bir şey. Görebilir miyim?"

Efrem muzip ve şehvetli bir hareketle parmak uçlarıyla dilimin ucuna dokundu. "Göz atabilirsin ama okumadan."

Göz kapaklarımı mutlu bir çocuk gibi çırpıttım; defteri almak için aceleyle ayağa fırladım ve hemen yatar pozisyona döndüm. Başımı uyluklarına yasladım ve defteri kaldırarak ilk sayfayı taramak için açtım. "Şu ikonik başlığa bakın: *Size Efrem Krugher'i takdim ediyorum*," diye şaka yaptım, sert ve yılmaz bir karaktere sahip, bilekli bir adama özgü zarif, kararlı ve mükemmel derecede düzgün el yazısından büyülenmişim.

"Elbette." Ağzının bir köşesini coşkuyla kaldırdı. "Beni şimdiye kadar tanımış olmalısın: Kendimi bir şeye verdiğimde çok titiz olabilirim."

Ve gerçekten öyleydi.

Coşkulu bir patlamayla oturdum, bir bacağımı altına aldım ve içindekileri ilgiyle karıştırdım. Üst orta kısımda baş harfleri E.K., hemen sağ altta tarih ve ardından kendi bulduğu bir aforizma vardı. "Bunu ne zamandır yazıyorsun?"

Efrem ensemdeki saçları sallayarak ürpermemi sağladı, sonra bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni göğsüne yaklaştırdı. 'Senin yaşından beri. Birkaç kez durdurup kaldırdığım oldu. Çok tutarlı değilim ama cazip bir alışkanlık olmaya devam ediyor.' Kederli bir iç çekişle iyi olduğundan emin olmak için başımı çevirdim, ancak onu üzgün bir şekilde günlüğe bakarken yakaladım. "Biliyor musun, bazen hastalarımın daha sorunlu olduğumu düşünüyorum."

Kimse onu küçümsemeyeceği için değerinden de şüphe etmemelidir.

Kendine özgü ve karmaşık bir kişiliğe sahip olmasına rağmen, herkes onun aynı zamanda derin, alçakgönüllü ve erdemli olduğunu biliyordu. Diğer insanlardan farklı olabilirdi ama bu onun daha kötü olduğu anlamına gelmiyordu. Haftalar önce bana çeşitliliğin sadece farklı bağlamlarda yaşayanlarda korku uyandırdığı ya da normalliği herkes için değişebileceğini düşünmeden kişisel fikirlerle uzlaştırdığı için yabancılıkla ilişkilendirildiğini öğreten kendisiydi.

Küçük, terli elimle bana bakması için çenesine uzandım. Bana gözlerini verdiğinde, onlarda keşfedilmemiş evrenler gördüm, insanın büyülediği ve insana gerçek, koşulsuz sevgi veren olağanüstü bir şeyin parıltısını. "Bence sen özelsin." *Ve gözbebeklerinde ufuk çizgisi var, biliyor musun? Gökyüzünü okyanusa bağlayan o çizgi, acılar içinde yüzmeyi bırakmam için bana umut veren ve beni geleceğe doğru uçmaya teşvik eden o çizgi, ama sen bunun farkında değilsin. Beni ne hale getirdiğinin farkında değilsin... gör.*

"Bir gün bana verecek misin?"

"Günlüğüm mü?" Talebim karşısında şaşırılmış ve biraz da utanmış görünüyordu. Beni böylesine acımasızca ele geçiren, kendini ateşli bir şekilde dayatan ve bana küfürler fısıldayan adamın o anda basit bir tekliften bu kadar rahatsız olması garipti.

"Evet." On yıl önce Pauline Réage'in romanına yaptığım gibi bu romanı da yanımda götürmek istediğimden emin bir şekilde başımı salladım.

Efrem birkaç dakika düşündü, dikkatini çok önemseydiği nesneye kaydırıp, sonra hıncı otladı. "Onu çok kıskanıyorum, seni memnun edebileceğimi sanmıyorum, küçük Dorie."

O anda bir kaşımı kaldırdım, gerekirse onu zorla yakalamaya kararlıydım. "Bunu her zaman kendi yöntemimle yapabilirim." Bir konuda kendimi ortaya attığımda ne kadar inatçı olduğumu ona hatırlatmanın bir anlamı yoktu.

Göz kapaklarını sadist bir zevkle kısıtı, sonra kulağıma eğildi; koluyla beni göğsüne bastırarak içine hapsetti, yaydığım parfümü içine çekti ve sıcak dudaklarını yavaş, eziyetli bir şehvetle boynumun kemerine sürttü. Durgun bir çaresizlikle başımı eğerek alay ettiği kapağı ortaya çıkardım. "Bunu yapabileceğini biliyorum çocuğum, ama bugün artık on yaşında değilsin ve seni altımda ağlatan ve soluk soluğa bırakan o pis küçük şeyleri yaparak sana dayatabilirim."

Taş kesildim, ağır nefes alıyordum.

Onun imalarının neden olduğu sakarlığı kontrol etmek benim için zordu; taşıkardim arttı ve onunla birlikte göğüs kafesimde kederli heyecanın neden olduğu guruldama da arttı. Beni yırtıcı bir erotizmle saran ve sersemleten erkeksi kaslar karşısında dişlerimin arasından süzülen iniltiye engel olamadım. "Vay be, hiç adil değilsin." Beni silahsızlandırmak için nasıl kullanacağını bildiği manyetik duygusallığa teslim oldum. Saygıyla günlüğü kapattım ve yine bir kedi yavrusu gibi kıvrıldım, başımı bacağına yaslayarak ona doğru döndüm. Efrem ısrar etmeyeceğimi hissetti ve bu hoş itaatimi ödüllendirmek için okşamalarına devam etti.

"Çocukluğunda çok acı çekmiş benziyorsun." Benimki dile getirilmemiş bir düşünce olmalıydı ki safça yüksek sesle dile getirdim. Onu kırmadığımı umarak endişeyle ona baktım ama Efrem sakinliğini koruyup suç ortaklığı anımızın tadını çıkarınca sustum.

"Hepimiz şu ya da bu nedenle acı çekeriz. Acı bize neler yaşadığımızı ya da nelere katlandığımızı hatırlatır ve gücümüzün farkına varmamızı sağlar."

Alaycı bir kahkaha, konuyla ilgili farklı görüşlere sahip olduğumuz için cevabının ciddiyetini azalttı.

"Hayatın bana acı çektirmekten başka bir şey yapmadığına inanıyorum."

"Neden bu kadar karamsarsın?" Efrem çenemi kaldırdı ve ben de ona bakmam yönündeki zımni emre uymak için başımı öne eğdim. "Ya şu ana kadar karşılaştığın her şey seni gerçekten hak ettiğin şeye hazırlayan bir ön gösterimse? Hayatın sayfaları sonsuz ve sen daha okumanın başındasın."

Merakla göz kırptım. "Peki sence sonsözde beni ne bekliyor?"

"Bunu öğrenmek için yaşamalısın." Burnumun ucuna bir öpücük kondurmak için eğildi, ben de alaycı bir tavırla kıvrıldım. "Sonu ne olursa olsun, asıl önemli olanın her bir güne verdiği değer olacağına eminim."

Zihnim geçmişe dönüp beni felaket bir yaz gecesine fırlatırken ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Annemin öldüğü günün de bir değeri var mı?" Kekelememeye çalıştım ama ses tellerim zapt etmeye çalıştığım bir acının eşiğinde titreşti.

"Evet, çünkü onu görmeseniz bile bu gittiği anlamına gelmez."

Ani bir üşüme hissiyle kıvrılıp dizlerimi büktüm; Efrem enseme okşadı, yakınlığıyla beni rahatlatmaya ve yatıştırmaya çalıştı.

"Ne olduğunu bilmiyorsun. Benim hatamdı. I..."

"Dorie." Sözümü hoşgörüle kesti. "Eğer benimle bu konuda konuşmak, acını benimle paylaşmak istersen, bunu yapabileceğin tek kişinin ben olduğumu biliyorsun. Ben senin için buradayım. Her zaman senin için buradaydım."

Derin bir nefes aldım, ilk kez birinin omuzlarına yaslanma, iki yıldır taşıdığım yükü onunla birlikte taşıma ihtiyacı hissettim. Efrem'e güvenebilirdim, onun da ruhumu gizli günlüğümmüş gibi karıştırmasına izin verebilirdim. "18 Ağustos'ta..."

O görkemli oturma odasında, duygular boğazımı kapatırken ve irade kalbimin odasını açarken, ona kendini kaybeden küçük Thea'yı anlattım.

Ona o gece meleklerin olmadığı bir yerde neler olduğunu anlattım. İnsanoğlunun ne kadar gaddar ve alçak olduğunu.

Zaman nasıl da akıp gitmiş, ardında kaybın acı kokusunu bırakmıştı.

Ona, annemin ölümünden sonra gecelerin nasıl uykusuz geçtiğini ve aynada vicdan azabımı nasıl görebildiğimi, suçluluk çılgılığıyla nasıl paramparça olduğumu anlattım.

Ona şafağın bir daha nasıl doğduğunu görmediğimi anlattım.

Papatyaları ısıtan güneşe artık nasıl hayran olmadığımı. Nasıl da hüznün girdabında yaşıyordum.

Ve beni dinledi.

Cömert, dikkatli, sessiz.

Sanki ona masal anlatan bir çocukmuşum gibi beni dinledi.

Yıldızları söndüren, yeryüzüne karanlık bir perde indiren ve o anıların yeniden ortaya çıkmasına öfkelenen bir peri masalı...

14
Thea

Ve böylece bir öpücükle ölüyorum.

WILLIAM SHAKESPEARE

18 Ağustos, iki yıl önce...

Bazen sinirleniriz.

Sadece kendimizi korumak için, bizi anlayamayanlara bağırarak için ya da belki de uğradığımız bir haksızlığa dikkat çekmek için öfkeleniriz.

Kötü niyet olmadan öfkeleniriz, çünkü bu öfkenin içinde sadece keder, acı, kırılganlık, yalnızlık, kafa karışıklığı vardır ve çoğu zaman ebeveynler bizi anlamaz.

Ve biz onları anlamıyoruz.

Annemin ölümü senin suçun, diyordu yaşlı Thea bana ve ona olanlardan kendimi sorumlu hissetmemin belli bir nedeni vardı.

Ve bu motif Ağustos ayındaki bir geceye aitti.

O zamanlar düşük notlarım, okuldaki kötü davranışlarım ve patavatsızlıklarım nedeniyle okul müdüründen sürekli uzaklaştırma aldığım için annemle sık sık tartışırdım. En son, Andy ve beni avlu duvarında otururken esrar sararken yakalamış ve alışkanlığımızın daha ciddi bağımlılıklara yol açabileceğinden endişelenerek durumu bildirmek için acilen ailelerimizi çağırmıştı.

Annem o görüşmeden yıkılmış bir şekilde çıkmıştı.

Ders çalışmak dışında telefon ve bilgisayar kullanmamı yasaklamaya başlamıştı. Arkadaşlarımla takılmamı ya da hafta sonları onları görmemi yasaklamıştı. Katı bir kadın değildi, bana nadiren ceza verirdi ama

O aylarda, neyi yanlış yaptığımı anlamama yardımcı olmak ve neden beni hayal kırıklığına uğrattığını, neden bu kadar asi ve kural tanımaz bir kızı olduğunu anlamasına yardımcı olmak için sert bir çözüm benimsemişti.

Özel bir nedeni yoktu.

Annemin beni gitmeye zorladığı ilk psikolog ona, çocukluğumdan yetişkinliğime geçişte çok hassas bir dönemden geçtiğimi ve bunun gençlerde istikrarsızlık, yönelim bozukluğu veya motivasyonsuz öfke patlamalarına neden olduğunu anlattı. Yeni hisleri ve duyguları tanıyamadığım için içime atma eğilimindeydim, bu yüzden bunlar bana sunulduğunda hızlı ve saldırgan bir şekilde tepki veriyordum. Doktor ayrıca bende bir sorun olmadığını, ancak bir baba figürünün yokluğunun bir şekilde büyüme yolumu olumsuz etkilediğini de ekledi.

Annemin sık sık Büyükanne Lizzie'ye ağlayarak beni eğitmesi için yalvardığını duyardım çünkü beni tek başına idare edemezdi. Hıçkırıklar arasında, karakterimin bazı yönlerinin ona *babam* Royce'u hatırlattığını ve onun da benim gibi her zaman katlanılması ve sevilmesi zor bir adam olduğunu söylerdi.

Okulun sondan bir önceki yılının sonunda, annem tüm yaz boyunca cezalı olmama ve bu süreyi en düşük notları aldığım dersleri geliştirmek ve yeni yılın başlangıcına daha iyi hazırlanmak için çalışarak geçirmeme karar verdi.

Ona, duruşunu abartılı ve anlamsız bulduğumu kaç kez söylediğimi saymaya gerek yok.

Beni uzak tutmaya çalıştığı tasmayı gevşetmesini sağlamak için birkaç kez evden kaçtım, ama Andy ya da Lizzie Nine beni her zaman geri getirmeyi başardı.

Ta ki bir cumartesi gecesi, dışarı çıkamayacağımı ve annemin benden aldığı özgürlüğü bana geri vermeye niyeti olmadığını anladığımda, en iyi arkadaşlarımla birlikte bir grup üniversite öğrencisinin düzenlediği yaz partisine gitmeyi kabul edene kadar.

Hazel ve Marylou benden daha kötüydüler: başlarını belaya sokuyor, tehlike kovalıyor ve kendilerinden büyük erkeklerle takılıyorlardı. Yaşitlarımızdan daha ilginç olduklarını ve onlarla nefes kesici deneyimler yaşadıklarını iddia ediyorlardı. Hiç ablam olmadığı için onları yanlışlıkla ablam olarak görüyordum; her sözlerine inanıyordum.

teklif etti. Okulda bana ilk değer verenler onlar olmuştu, bu yüzden onların yanında kendimi güçlü, kabul edilmiş ve takdir edilmiş hissediyordum. Ne ailevi ve ekonomik sorunları ne de yaşadığı sefil hayat nedeniyle gereksiz yargılamalara maruz kalmayan normal bir kızdım. Bu yüzden, dışlanmaktan, reddedilmekten ve arkadaşlıklarını kaybetmekten korktuğum için, içten içe bunun bir hata olduğunu bilsem bile, her zaman onlara uydum.

O gece tamamen aptalca ve bilinçsizce bir şey yaptım: Aceleyle giyindim, pencereden çıktım, yangın merdivenini kullandım ve arabalarına bindim, annemi yukarıda odamda ders çalıştığım inanarak evde yalnız bıraktım.

O sıradan hareketin, kendini arayan bir gencin basit bir isyan eyleminin, tüm kabuslarımın başlangıcı olacağını bilmiyordum...

"Yaptığın şey sana normal geliyor mu?" diye çıkıştı annem, bilmem kaçınıcı marifetim yüzünden çileden çıkmış bir halde. Saat sabahın ikisi civarıydı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Marylou'nun babası bir öğrenci partisine gizlice girdiğimizi öğrenmiş ve çok öfkelenmişti. Hem Hazel'in ailesini hem de annemi uyarmış, birkaç saat sonra da arabaya atlayıp Bay Berry'nin verdiği adrese gitmişti.

"Şu haline bak. Kokarca gibi sarhoşsun. Ve sen daha on sekiz yaşındasın, Thea. On sekiz!" diye bağırdı kızgınlığının sınırında. "Eğer anlamadıysan: içki içemezsin."

Hem ihtiyatla hem de şaşkınlıkla ona baktım: beyaz ipek pijamaları ve evden çıkmadan önce değiştirme zahmetine katlanmadığı müstehcen terlikleri vardı, bu da kendini gösterme zahmetine bile katlanmadan aceleyle dışarı çıktığının bir işaretiydi.

Ondan daha fazla olduğumdan değil.

Sıkılmış bir yüz ifadesiyle güneşliği indirip kendimi yansıttım. Yüzüm korkunç d e r e c e d e makyajsızdı; yanaklarıma makyaj bulaşmış, ruj dudaklarımın çevresinden dışarı taşmış ve saçlarım sanki biri üzerine yapışkan ve meyveli bir şey dökmüş gibi darmadağınaktı. Annem öfkeyle dikkatimi çekmek için kapıyı şiddetle kapattı.

Ürperdim ve isteksizce ona beklediği cevabı verdim. "Çok az içtim." İşaret parmağımı ve başparmağımı aralarında sıkıştırarak az ve bozuk bir miktarı işaret ettim. Annem bana kaygılı bir bakış attı ve ona yalan söyleyemeyeceğimi anladım, bu yüzden koltuğa yaslandım, başımı kamburlaştırdım ve ofladım. "Çok fazla demek istedim." Parmaklarımın arasındaki mesafeyi artırarak gerçeği itiraf ettim.

Annem arabayı sürmeye devam etti, bakışları ön cama odaklanmıştı ve direksiyonu sanki parçalayacakmış gibi parmaklarının arasına sıkıştırmıştı. "Umarım senin iyiliğin için hamile değilsindir."

"Hamile mi?" Blake Harris'i ve benden ne aldığını düşünerek kıkırdadım. Hayır, almak doğru fiil değildi. Rol yapmak kesinlikle daha iyi bir kelimeydi, çünkü beni duvara çarparak bir öpücük ve oral bir ilişki çalmıştı, ki bunun birkaç dağınık parçasını hatırlıyordum, görüşümü kamaştıran ve ne olduğunu yeniden yapılandırmama izin vermeyecek kadar kafa karıştırıcı olan küçük flaşlar. Kim bilir nasıl olmuştu da onun dudaklarının tadına bakarken benimkindede daha kalın ve müdahaleci bir şey hissetmiştim, ama yine de ona rıza gösterdiğimi ya da onu memnun etmek için herhangi bir eğilim gösterdiğimi hatırlamıyordum. Her neyse, ona hiçbir şey vermek istemiyordum, o sürüngen beni zorlamıştı, beni engellemiş ve diz çökmemi sağlamıştı, tahrikini ağzıma sokmuş, kabul ettiğimi varsaymıştı, ama etmemiştim, çünkü sarhoşluk anlama kapasitesini engelliyordu ve muhakeme edecek durumda değildim. Bunu biliyordu, çok fazla içtiğimi fark etmişti ve gitmeme izin vermek yerine canımı yakmayı, beni ezmeyi ve sadece daha zayıf olduğum, kendimi savunamadığım için benden yararlanmayı tercih etmişti.

Anneme hamile olmadığımı, başka tür bir şiddete maruz kaldığımı nasıl itiraf edebilirdim?

Bunu yapamazdım.

Bazı şeyleri, bazen kendimizi korumak için ebeveynlerimize söylemeye asla cesaret edemeyiz.

Diğer zamanlarda onları korumak için.

"Hani şu yaşlı adamların genç sarhoş kızlardan faydalandığı partiler var ya? İşte o." Annem taşan ve kokpite yayılan öfkesini boşaltmak için avucunu direksiyona vurdu

nefesini keser. "Bazen onları bilerek sarhoş ederler. Ve içinde bulunduğun durumda, eğer..."

"Bu benim davam değil." Neyse ki Blake o kadar ileri gitmemişti, ancak onunla kalırsam, benden kalan son haysiyet kırıntısını bile söküp almaktan çekinmeyeceğinden şüpheleniyordum. Yakışıklı, küstah ve istediği herkesi ayaklarına düşürecek kadar havalıydı; bir kız tarafından reddedilmeye alışık değildi, bu yüzden her zaman ortak arkadaşlarımızın eşliğinde gerçekleşen önceki karşılaşmalarımızda ona verdiğim sayısız ret cevabı nedeniyle onun en sevdiği şey haline gelmiştim. Yalnız kaldığımızda, sırf kendine koyduğu aptalca meydan okumayı kazanmak için, yani açmayı başaramadığı tek cevizi zorla kırmak için böylesine sinsi ve aşağılık bir eylemde bulunacağını asla hayal edemezdim.

"Sınıfımdaki son bakireyim." Emin olmak için başımı eğdim ve kot eteğimi kontrol etmek için biraz kaldırdım. "Ve klotum hâlâ üzerimde." zerinde bir erkek üzerinde erotik bir etki yaratmayacak küçük elektro gitar baskısı olan basit mavi pamuklu külotlar.

"Yani hayır, anne: kimse bana dokunmadı."

"şaka yapacak çok az şey var Thea." Kmsememi hiç de komik bulmamıştı; büyük bir hata yapmıştım ve bunu düzeltmek için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Belki de sessiz kalmak en akıllıca hareket olurdu ama sessizce oturup onun öğütlerini dinlemeyecek kadar inatıyđım.

"Tanrım, davranışının farkında değilsin. Kendine ve bana ne kadar zarar verdiğinin farkında değilsin!"

"nemsiz bir parti için mi? Gerçekten mi?" Duruma verdiği aşırı ağırlık yüzünden neredeyse kahkahayı patlatacaktım. Boğazım yanıyor ve çenem ağrıyor olsa da hâlâ sapasağlamdım. Blake'e dair hissettiğim tek iz buydu ve bu da bana olanların ne yazık ki hayal gücümün bir ürünü olmadığını doğruluyordu. "Yaz geldi anne. Ve sen beni üç aydır dışarı ıkarmıyorsun."

"Bu konuyu konuşabilirdik. Arkadaşlarını grmene izin verirdim ama hayır. Her zamanki gibi içgüdülerine göre hareket ettin ve bol miktarda alkol ve uyururucunun olduğu bir partiye bastın!"

"Ben bir şey almadım. Ben aptal değilim." Ya da en azından o noktaya kadar değildim; uyururucudan hep uzak durmuştum. Değil

Hatta Andy'nin kullanmaya başlamasından yanaydım ve onu bırakmaya ikna etmek için her gün mücadele ettim.

"Evet, öylesin," diye beni aşağıladı, sinirleri gergindi. "O çocuklar kaç yaşındaydı?" Marylou ve Hazel'in arkadaşlarından bahsediyordu.

"Yirmi iki mi? Yirmi dört mü?" Yaklaşık o yaşlarda; Blake ise Halime'nin bir arkadaşıydı ve yirmi beş yaşındaydı. "Karşılaştırıldığında siz küçük kızlarsınız. Sizi istismar etmiş, hap içmeye zorlamış ya da kim bilir başka neler yapmış olabilirler." Bir elini yarı yüksek bir atkuyruğu şeklinde geriye atılmış saçlarında gezdirdi, kafasını dolduran korkunç sahneler karşısında titriyordu.

"Tekrar söylüyorum: Ben aptal değilim." Onu rahatlatmaya çalıştım çünkü farkında olmadan çok hızlı gidiyordu ve yol tamamen izole ya da tehlikesiz değildi. Eğer dikkatli olmasaydı bir direğe ya da başka bir arabaya çarpabilirdik. "Sınırlarımı biliyorum." Hayatımda bir kez olsun temkinli olmaya çalıştım ve emniyet kemerimi takmak için çektim; anneme ve sürüşüne güveniyordum, ancak içinde bulunduğu değişken durumda sık sık direksiyonu kırıyor ve uyarı işaretlerinin yakınında yavaşlamıyordu.

'Onları tanısaydın böyle bir şey yapmazdın, Thea. Ben senin annemim. Sana yasaklar koyduğumda ya da senin yaşında neyin yanlış olduğunu söylediğimde beni dinlemelisin."

"Midem bulanıyor." Dudaklarımı kıvırdım, karnıma masaj yaptım. Midemdeki çalkantının alınan alkolden mi yoksa taşıt tutmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum, her iki durumda da her an kusacağımdan korkuyordum.

"Mide bulantısı gibi mi?" Annem dikkatimi dağıtmamaya çalışarak bana yan gözle baktı. "Kusman mı gerekiyor?"

"Zaten iki kez kustum."

"Hiç de değil." Başını giderek artan bir hayal kırıklığıyla salladı, tedirginlikten titriyordu.

"Aç karnına mı içtin?"

"Evet," diye acı içinde itiraf ettim, başımı koltuk başlığına yaslayıp yan dönerek yol yerine ona bakmadan önce. "Sanırım bir şeyler yemem gerek."

"Eve gidene kadar bekleyemez misin?"

"Hayır." Avuçlarımı karnıma dayayarak kendimi koltuğa yasladım ve şakaklarımın arasında çarpan çekiç sesini bastırmaya çalıştım. "Kramp giriyor."

O anda canımın çektiği tek şey yemekti: Rahatsızlığımı bir paket Skittles, cips veya yüksek kalorili atıştırmalıklara boğmak kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olacaktı. Ne de olsa, rahatsız edici duyguları etkisiz hale getirmem gerektiğinde başvurduğum çare buydu; psikolog, sadece bir çikolata yemenin bile -genellikle tatsız bir olay tarafından dikte edilen- olumsuz duyguları kovmaya, ani bir sakinlik hissetmeye ve sonuç olarak fiziksel ve zihinsel bir refaha hizmet edebileceğini ve bazı insanların birkaç dakika içinde tükenebilen ve sadece sınırlı durumlarda, özellikle ergenlerde görülen açlık atakları yaşamasının kesinlikle normal olduğunu iddia etti.

Ve o noktada çok şeyim vardı.

Birkaç dakika sonra bir benzin istasyonunda durduk.

Annem arabayı benzin istasyonlarından birinin yanına çekti ve ben ağzım sulanarak pencereden yakındaki marketin parlak tabelasına bakarken benzin doldurma fırsatını yakaladı. Kasketinin siperliğini gözlerinin üzerine indirmiş uyuklayan bir kamyon şoförü ve bir çitin yanına park etmiş eski bir motosiklet dışında etrafta kimsecikler yoktu. Ancak park alanında iç karartıcı ya da harap bir şey yoktu. Filmlerde tasvir edilen geçici ve ıssız alanlara hiç benzemiyordu. Bunun yerine, modern ve parlak bir tasarıma sahip yeni bir tesisti. Şeffaf duvarlardan atıştırmalıklar ve çeşitli yiyeceklerle dolu rafları görebiliyordum. Bu görüntü karnımın guruldamasına ve acı içinde inlemesine neden oldu. Bu arada annem ödemeyi yapıp pompayı yerleştirdikten sonra parmaklarını cama vurarak dışarı çıkmamı işaret etti.

Küçük dükkâna birlikte girdik.

Ben etrafta birkaç paket Pringles ararken, küçük bir şapka ve gri eşofman giymiş siyah saçlı bir bayan bizi içtenlikle karşıladı.

"Hemen döneceğim," diye uyardım annemi uzaklaşmadan önce. Etrafta dengesiz adımlarla dolaşıyor, arada sırada yere yığılmamı engelleyecek her türlü desteğe tutunuyordum; müşterilere ve turistlere daha hoş görünmek için mekanda yankılanan sıkıcı pop müzik kulaklarımda orta şiddette uğulduyor, kendi sesime bile tahammül edemeyecek kadar başım ağrıdığından sürekli oflayıp puflamama neden oluyordu.

Cipslerin dizili olduğu rafı gördüğümde dört paket cips stokladım ve her ihtimale karşı iki paket bisküvi de aldım. Arka plandaki sinir bozucu şarkı her küçük adıma eşlik ederken boş koridorlar burayı en hafif tabirle hayalet gibi yapıyordu. Annemi aramak için arkamı döndüm ama dağınık raflar onu görmeme izin vermedi; muhtemelen girişte kalmıştı.

Satın aldıklarım göğsüme yapışmış halde geri dönerken, garip bir endişe hissi omurgamdan aşağıya doğru yayılıyordu, belirsiz ve kafa karıştırıcı bir önsezi gibi, beni sadece büyük bir endişeye sürüklüyordu.

Birden umutsuz bir çığlık koptu, ardından bir çığlık daha ve kulakları sağır eden iki el silah sesi geldi.

Korkuyla sıçradım ve elimdeki her şeyi bırakıp ona doğru koştum.

Kalbim çalkalanırken, nefesim kesilmişken, damarlarımda korku dolaşırken son rafı yuvarladım.

Ve gördüğüm şey beni ürpertti.

Başlangıçtaki şok yerini dehşete bıraktı.

Tezgâhın arkasındaki duvarı ve saati lekeleyen kocaman mor bir leke dışında tezgâhtardan hiçbir iz yoktu.

Fark edilmemek için saklandığım şeyin ne olduğunu anlayacak zamanım bile olmadı.

Siyah giyinmiş, yüzlerini kar maskeleriyle kapatmış, gözleri ve ağzı çatlamış iki iriyarı adam kasayı soyuyor ve açık bir spor çantasına yığınla para atıyorlardı.

"Acele edin lan!" diye bağırdı iki hayduttan biri, yerde cansız yatan cesedin üzerinden tek bir adımla geçerek. Kendinden emin bir hareketle Beretta'sını sırtının arkasına, pantolonunun kemerinin altına soktu ve bakışlarını meslektaşından girişe çevirdi. "Gidelim, gidelim, hadi!" diye sabırsızca onu kışkırtmaya devam etti. Arkadaşı son tomar dolara kadar tüm banknotları arakladığında, doğruca ona yöneldi ve birlikte cam kapıdan kaçtılar, arkalarında sadece kesintili yaşam ve acı zonklamaları bırakarak.

Çok fazla acı.

Korkudan taş kesilmiş bir halde, tam bir şok içinde yerde yatan diğer kadına baktım.

Sarı saçları başının altında bir hale şeklinde açılmıştı, kolları iki yanında hareketsizdi, göğsünü bir kurşun delmiş ve beyaz bluzunu kocaman bir kızıl leke emmeye başlamıştı.

Yavaşça ona yaklaşırken kemiklerim dondu, nefesim ciğerlerimde sıkıştı ve zayıf bir bilinç damlasıyla *onu* tanıyabildim: oydu.

"Anne," diye fısıldadım, beni duyabileceği umuduyla, tüm bunların yakında uyanacağımız kötü bir kabus olduğunu düşünerek. Ama hiçbir kelime havada uçuşmadığında, narkozlanmış bakışları göz kırpmadan hareket etmediğinde anladım. Annemin gitmekte olduğunu anladım. Titreyerek yanına diz çöktüm ve başını kaldırıp bacaklarıma yasladım; hayata umutsuzca tutunan irisleri şafak vakti gökyüzünün rengindeydi, dudakları hala pembe ve sıcaktı.

"Anne..." diye fısıldayarak ona seslendim, bu nazik sesin ona ulaşmasını ve onu orada, yanımda tutmasını umuyordum.

Beni duymuş gibiydi ve bakışlarını güçlkle bana doğru çevirerek zayıf bir şekilde göz kırptı. "Dorie." Adım, küçük bir sıkıntıyla birlikte ağzından kaçtı.

"Anne, benimle kal. TAMAM MI? Hemen birini arayacağım." Diğer elimi göğsüne bastırdım ve kanamayı durdurmak için yarayı sıktım. Parmaklarımın nemlendiğini hissettim; küçük ve çaresiz parmaklarım durmak bilmeyen kırmızı akıntıları durdurmak için çabalıyordu. "Bir şey yok. Bir şey yok, sadece küçük bir kesik." Onu rahatlatmak, her şeyi yoluna koyacağımızı, birlikte eve, Lizzie Nine'ye gideceğimizi bilmesini sağlamak istedim. En sevdiğimiz dizileri izlemeye geri döneceğimizi, Andy'nin eşliğinde bol bol Skittles yiyeceğimizi ve onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı.

Onun hak ettiği kızı olacağımı.

Ve eğer bunu ona kanıtlayacak zamanım olmasaydı ya da zaman aleyhimize işlemeye başlasaydı, o zaman onunla birlikte giderdim.

Onu takip etmek için içine girebileceğim küçük bir açıklık bulabilirdim.

"Dorie..." Ölümün kendisinden çalmaya çalıştığı oksijeni toplamak için durakladı. Ağlamaktan görüşüm bulanıklaşmış olsa da onu görebiliyordum: hala benimleydi, nabızı atıyordu ve gözlerinde dünyanın tüm renkleri parlıyordu. Çocukken güneşi yuttuğunu sandığım aynı gözler, o kadar parlaktı ki. "Beni dinle. Dinle beni

Pekala, küçüğüm. Büyükannene ve özellikle de kendine iyi bak. Ben her zaman senin yanında olacağım, tamam mı?" Konuşmak ona pahalıya mal oluyordu, bu yüzden başını daha iyi kaldırmaya çalıştım, alnındaki birkaç saç telini titrek bir okşamayla kaldırdım. "Nerede olursan ol, ne yaparsan yap, seninle olacağım. Beni görmesen bile, sesimi duymasan bile, *senin içinde* yaşayacağım, orada, o hassas ama asi küçük kalbinde saklı. Başarısız olman, tökezlemen ya da tekrar düşmen önemli değil. Önemli değil, Dorie. Ayağa kalkacaksın ve eskisinden daha güçlü olacaksın. Bilinçli bir kadın, sorumluluk sahibi bir anne olacaksın, ama ancak tüm hayallerini gerçekleştirdikten sonra. Ne de olsa sen benim küçük rock yıldızımsın." Bir öksürük onu bir an için böldü, sonra derin bir iç çekerek devam etmeye çalıştı. "Müziğini dinleyeceğim, melekleri benimle birlikte dinlemeleri için davet edeceğim ve gururla yukarıdan seni göstererek, 'Hey, bu benim kızım' diyeceğim. Zor bir hayat yaşadı, yanında duracak bir babası ve onu bir müzik okuluna yazdıracak ya da ona yeni bir gitar alacak bir annesi yoktu, ama yeteneğine bakın. Çalmayı öğrendi ve sonunda başardı." Bana son bir kez veda etmeden önce, bileklerinden tuttuğu sıcak elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. Onsuz yaşayacağım sürece ruhuma kazınacak sessiz bir veda. "Henüz çok gençsin, bir gün doğruyu yanlıştan ayırmayı öğreneceksin. Ve cevapları kendi içinde bulacaksın. Hayat hepimiz için kocaman bir soru işareti. Kimse bize bununla nasıl başa çıkacağımızı öğretmedi, bu yüzden onu dolu dolu yaşa, hatta hatalar yap çünkü çoğu zaman kim olduğumuzu hatalardan anlarız. Ve mutlu olun. Lütfen mutlu olun. Mutlu ol çünkü senin için tek istediğim bu Dorie. Söz veriyorum."

"Yapamam anne." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya devam etti. Tuzlu, acı, sıkıntılı. Hıçkırıklar içinde nefes alıyordum, göğsüm dayanılmaz bir acıyla sıkışıyordu, o kadar ki alnımı yanağına dayamak için ona doğru eğildim. Ayrılamazdık, onsuz hayatta kalamazdım. "Yapamam."

"Söz ver." Elimi öptü, parmak eklemlerini dudaklarına sürttü, tutabileceğimden emin olmadığım bir sözü benden almaya kararlıydı. "Seni mutlu görmek istiyorum. Lütfen beni bundan mahrum etme. Beni mutluluğu kovaladığını görme şansından mahrum etme. Çocukken parkta sinek kuşlarını yakalayabileceğini düşündüğünde yaptığın şey buydu ve sevinçten parlıyordun çünkü uçarken onları hayranlıkla izlemeyi seviyordun. Devam et Dorie, hayata inanmaya devam et."

Kollarımda topladığım ve kalan tüm zayıf gücümle sarıldığım son sözleri bunlardı. Göz kapaklarını yavaşça, tatlı ve zarif bir zarafetle kapattı, bir prenses gibi asla geri dönemeyeceği bir uykunun unutuluşuna düştü, kalbimi parçalayan, her gökkuşağını boşaltan kaçınılmaz bir unutuş.

Ve her bir gülümsemeniz, birlikte geçirilen bir hayatın anısı olarak kalacak. Gökyüzünün tuvaline sinek kuşları çizmeye devam edin.

Ayrıca tanrılara sanat öğretir.

Yüzümü eserlerinize çevireceğim ve renklerini göreceğim, onları fısıldamak isterdim ama zamanım yoktu.

Kader onunla bir saniye daha geçirmeme izin vermedi. Aceleciydi, önemsizdi, onu benden almayı umursamıyordu.

O andan itibaren o kayıp aşkın hayalini kurmaya, boşluğunu kucaklamaya, gökyüzüne bakıp rengârenk kanatlarıyla gökyüzünde uçan her küçük kuşa hayranlık duymaya ve sanki bulutlarda dans eden bir anneymiş gibi büyümlü piruetler yaparken gülümsemeye başladım.

Havadaki kokuları içime çekiyor, böğürtlenlerin tatlı olanını arıyor, onun okşaması olabileceğini hayal ediyordum. Sınıra ulaşma ve orada güneşi bulma umuduyla enkaz dolu bir patikada sonsuzluğa doğru yürüdüm.

Onun sıcak, yoğun, aydınlık tonlarını tekrar görmek istedim. Ona hep şöyle derdim: '*Anne, gözlerinde güneş var*'. Ve her yerde onu aramaya devam ettim.

O gittiğinden beri, sanki Dünya karanlığa gömülmüş, dünya artık ışığı tanımıyor ve çok sık ağlıyormuş gibi görünüyordu.

Onu kaybettiğimden beri inanacak, hayalini kuracak hiçbir şey yoktu, koparacak çiçek, görececek şafak, ulaşacak ufuk yoktu, sadece dikenler ve ufalanan yapraklar vardı.

Baharı reddeden soğuk bir kış.

Ve soğuşu
memnuniyetle
karşıladı. Sadece
soğuşu.

Sonunda gözyaşlarımı tutamadım; akmalarına izin verdim.

Hâlâ yan yatarken, kendimi amansızca bağılı hissettiğim tek adama kollarımı doladım ve karnını ıslattım, hıçkırıklarımın taşan tüm çaresizliğimle ona yapıştım. Efrem bana sıkıca sarıldı, saçlarımı ve sırtımı okşayarak beni rahatlattı, gözlerinin önünde cam kırıkları gibi dağılan tüm parçaları yeniden bir araya getirmeye hazırdı. O gece hakkında hiç kimseyle konuşmamıştım; o beni dinlemiş ve sessizce içimi dökmeme, acıma saygı gösterip ikinci kez işlememe izin vermişti; ona her zaman yüzeysel bir kayıtsızlık tavrının ardına sakladığım ve hemen gördüğü o hassas ve kırılgan tarafımı göstermeme izin vermişti, çünkü ben kendimi anlamadan önce o beni anlamıştı ve asla bir özre, gerekçeye ya da açıklamaya ihtiyaç duymamıştı. Sadece ben son adımı atmaya hazır olana kadar, o gün yaşadığım acıyı hiçbir zorlama olmadan ona anlatacak kadar ona güvenmeye hazır olana kadar beklemişti.

Ve onu özüksedi, kendi içine yönlendirmeye, ağırlığını hafifletmeye, bedeninde tutmaya çalıştı çünkü benden daha büyüktü ve buna dayanabilirdi. Onu parçalamayı, kalbini yemeyi, kemiklerini kırmayı tercih ederdi, yeter ki onu parçalayamayacak kadar zayıf ve genç bir kızın hayatına eziyet etmeyi bıraksın.

Beni acıdan mahrum bırakmak ve kurtarmak için kendini öldürmesi gerekseydi, bunu yapardı; kucaklamasının bana iletlediği şey buydu.

Sana hayallerle dolu bir hayatı geri vermek için ölürüm. Fedakarlığımın sana bunu bahşederim.

Seni uçarken ve güneşte parlarken görmek için her şeyi yaparım.

Kalp atışları o kadar güçlüydü ki, ona bakmak ve iyi olduğundan emin olmak için bir an için başımı kaldırdım, bu noktada avuçlarıyla yüzümü kavradı ve dudaklarımı bulmak için eğildi, yavaş, durgun yarım daireler çizerek dudaklarına sürttü ve beni karşılık vermeye çağırdı. Fethedilmiş ve teslim olmuş bir halde kendimi, beni o kadar tatlı ve şefkatli bir şekilde keşfeden diline boyun eğerken buldum ki, hıçkırıklar ağzına taşarken titremeye başladım. Aceleci bir öpücük talep etmedi, ama alnını benimkine yaslayıp sakinleşmemi beklerken, yanaklarımı kurutmak için başparmaklarıyla okşayana kadar aynı derecede yoğun ve tutkuluydu. Bir çocuk gibi üzerine tırmandım, bacaklarının üzerine yanlamasına oturdum ve Efrem beni kendine çekti, başımı omzuyla boynu arasına yasladı.

İçimde bir şeyler sessizleşti, sanki tanıyamadığım yerlere kök salıyordu; geçmişin molozları üzerinde baharın çiçek açmasına izin verdi. Çatlaklarımın arasında büyüleyici bir sarmaşık filizlenmek için koştu, kanımda zarif bir rüzgar aktı ve terk edilmiş bir alanda şefkatli kahkahaların gıcirtısı gezindi.

Parmak uçlarını sırtımda, gömleğimin altında gezdirdiğinde, sanki duygularımı toparlayabilecek, onları karanlıktan çekip çıkarabilecek ve süslü çelenklerle süsleyebilecek tek kişi oymuş gibi uzuvlarım yavaşça gevşedi. Efrem ruhumu almak istiyordu; kırık, buruşuk, çürük ya da kusurlu olması umurunda değildi, uzanıp onu iyileştirmek, yukarı kaldırmak ve içine düştüğü araftan kaçması için ona iki tüylü kanat vermek istiyordu.

Başarısızlığı kabul etmeyecek ya da onun dikenli bir çalının altında çürüdüğünü görmeyecekti.

"Bana duyduğun güven için teşekkür ederim Dorie. Bu bir *empati*: Acılarına ortak olmama izin verdin." Tüm evreni sarsabilecek derin ve güçlü bir nefesle Efrem koluyla belimi sardı; o kadar küçüktüm ki bir devin elindeki zambağa benziyordum. Burnumu kaldırdım ve ıslak kirpiklerinin arasından yüz hatları daha da keskinleşirken aşağıdan ona baktım. "Ve inan bana, seni herkesten çok anlıyorum çünkü ben de annemi henüz on yaşındayken kaybettim," diye itiraf etti ve hemen kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Göğsüme bir kürek saplandı, çünkü onun hiç kimseyi kaybetmediğini düşünmüştüm, oysa alaycı bir kaderin iradesiyle aynı acıyı yaşamıştık. "Sanırım onun ölümünü hiç atlatamadım," diye devam etti sessizce, saçlarımın uçlarını işaret parmağının etrafına sararken kendi içinde kaybolmuştu. İçgüdüsel olarak çıplak göğsüne sarıldım, sıcaklığının üzerime aktığını, beni ısıttığını ve rahatlattığını hissettim.

"Yine de umuda güvenerek ilerledim çünkü bana hep şöyle derdi: 'Aşkın arkasında genellikle umut, umudun arkasında ise büyük bir cesaret yatar'. Umut ettiğimiz her şeyi severiz. Ve sevdiğimiz şeyi kaybettiğimizde, bu duygunun doğruluğunu kanıtlamanın yolu, umut etmeyi bırakmama cesaretine sahip olmaktır."

Elimin tersiyle göz kapaklarımı ovuşturarak kötü anıların bulanıklığından arındırdım ve kırık bir sesle cevap verdim:

"Ne için umut?"

Efrem bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve başımı göğsüne yasladı, ona olan ihtiyacımı hissediyor, rahatlatıcı dokunuşunu ve canlandırıcı aurasını etrafımda hissediyordum. "Değişimi umut etmek, gelişmeyi umut etmek, her zaman bizi bekleyen bir şeyler olduğunu umut etmek, tükenmiş olsak bile, yaptığımız her şeyin faydasız olduğunu düşünsek bile. Umut etmek inanmaktır. Ve inanmak da yaşamaktır. Bunlar hayatın iki itici gücüdür." Gözleriyle buluşmak için başımı eğdim ve onların güzel, parlak, etrafımızdaki her şeyi gölgeleyen bir tutulma olduğunu gördüm. Birbirimize baktığımız anlar günlerimin en güzel anlarıydı; o benim içimdeyken ve ben onun içindeyken sanki bizden başka hiçbir şey yokmuş gibiydi. "Sana uzun zaman önce ne söylediğimi hatırlıyor musun? Yas açısından kaçınamazsın ama hayattaki bazı olayları engelleyememekten kaynaklanan acıdan kaçınabilirsin. Onun ölmesi sizin suçunuz değil, öyle ya da böyle olacaktı çünkü kaderi öngöremez ya da durduramayız. Acı, birlikte yaşamak zorunda olduğunuz bir arkadaş gibidir. Can sıkıcıdır, büyür, dayanılmazdır ama bir yeri vardır: anılarda yaşar, artık sahip olmadığımız bir şeye ya da kaybettiğimiz birine dayanır. Esas olarak burada hissediyorsunuz." Elini göğüs kafesimin altına, karnımın üzerine koyarak yavaşça diyaframıma dokundu ve dalgınlıkla başparmağıyla bir göğsümü okşarken nefesimi tuttum. "Ve seni güçten düşürene kadar vücudunun her köşesinde çözülür. Bana annenden bahsettin ve ağladın. Gözyaşları, bıraktığın bir şeyin işaretidir, kendini yatıştırmanın bir yoludur. Keder bir enerjidir: onu tanımak, yönetmek ve kabullenmek onu güce dönüştürmeye yarar. Onunla yaşar, ona katlanır ve ondan kaçmayı bırakırsanız, zaptedilemez hale gelirsiniz ve o sizi alt etmek için hiçbir şey yapamaz. Bu basit bir mekanizmadır: acıdan acının kendisini iyileştirirsiniz." Sesi içimde yürüdü, ılık kıvılcımları serpti, hoş bir yorgunlukla kaplanmış gibi gözlerimi kısmama neden olan bir huzur ve dinginlik yaydı. Onunla annem hakkında konuşmak beni çok yormuştu, bu yüzden dizlerimi göğsüme çekerek onun üzerine çöktüm. Bana anlattığı her şeyi ezberledim, karşılık vermeden onu dikkatle dinledim çünkü gerçekten önemli olan tek şey tavsiyesini anlamak ve ona değer vermektir. "Kalbin kendi hafızası vardır, biliyor musun?" Diğer kolunu da bana doladı ve sanki küçücük müşüm gibi beni kucakladı. "Bu duygusal bir ifade değil,

ama bilimsel bir keşfin sonucudur. Anıları tutar ve birini kaybettiğimizde acı çeker, aynı zamanda vücut aşırı stres algıladığında daha iyi hissetmenize yardımcı olmak için müdahale eder. Özünde bu, yaklaşan bir engelin üstesinden gelmeye çalışan vücudun kimyasal bir reaksiyonudur. Travmatik anıyı hafızanızdan silmez, ancak onunla başa çıkmanıza yardımcı olur. Şimdi benimle mantık yürüt," diye ısrar etti ve beni şaşırtan ve korkutan aşırı duyuşal yüklemekten dolayı titrerken elini koluma sürttü. "Beden ve hatta onun *hissi* olan kalp, acıya karşı verdiğin bu savaşta seni desteklemek için seferber olmuşsa, kazanman için ne eksik?"

Bunu birkaç dakika düşündüm ve yanımdaki kanepeye bırakılmış kapalı deftere baktım. "Will?"

"Aynen öyle." Efrem saçlarıma bir öpücük kondurdu ve çenesini saçlarıma dayadı. "En kötü kederin bile iyileştirici bir gücü vardır, eğer bizi yönlendirebileceğini, farklı bir yola sokabileceğini düşünürsek. Kederinin elinden tut ve sana rehberlik etmesine izin ver, seni nereye götürmek istediğini anlamaya çalış. Çoğu zaman, acı verse bile, bu yol sizin kendi içinizi görmenizi sağlar. Sonuçta hayat bizi sınar ve savaşçı olmamız gerekir. Bana öyle geliyor ki sen de onlardan birisin, yoksa yanılıyor muyum?"

Avucunu göbeğimin üzerinde rahatça kaydırdığında, kadifemsi parmak uçları kasıklarımı çizen dövmeyi soyduğunda irkilmemeye çalıştım.

"Evet." Başımı salladım, hareketinin ardındaki imayı sezmiştim.

"Dorie, bırak annem gitsin. Bunu kendini toparlamak için yap. Tabii ki onu unutman gerektiğini kastetmiyorum, daha ziyade onun uzaklaşmasını kabullenmen gerektiğini söylüyorum. Eminim o da bunu isterdi. O gece sana bunu ifade etti, değil mi? Senden ona bir söz vermeni istedi."

Bunu unutmam mümkün değildi çünkü onun fırçalarından biriyle ruhuma kazınmıştı. Bunu söylemeden önce parmaklarıma işkence ediyor, bacağımı çimdikleme ya da kaşıma isteğini bastırıyordum. Ancak Efrem elini benimkinin üzerine koyup kendi sıcaklığına hapsederek kendime zarar vermemi ya da böyle bir ihtimali aklımdan bile geçirmemi engellediğinde bu takıntı dağılır gibi oldu. Umutsuzca yutkundum; beni cesaretlendirmeye çalıştığını hissediyordum, bu yüzden gözyaşlarına boğulmadan o beş sefil kelimeyi tekrarlamaya çalıştım. "Hayata inanmaya devam et."

"Aferin evladım. Ben de onun gibi sana ve azmine güveniyorum." Efrem parmak kemiklerimi sıkıştırdığım yumruğu nazıkçe çözdü ve bileklerinden tutarak kalçalarımın üzerine yerleştirdi. Bedenim, sanki ona güvenmenin bana güvenmekten daha iyi olacağını biliyormuş gibi, itiraz etmeden onun isteğine uydu. "Şimdi sana bir şey göstermek istiyorum." Beni kollarının arasında tutarken, pantolonunun cebinden bir nesne almak için yana doğru eğildi; işini kolaylaştırmak için kalçalarımı zar zor oynattım ve o da nesneyi çıkarmayı başardı. Antik bronz bir halka zincire bağlı, cam kaplı küçük bir küreyi yüzümün önünde sallandığında, yavaş salınımını izlerken şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Zarifti, modası geçmişti, alışılmış olanlardan farklıydı. Yansımaları lamba ışığında parlıyor ve neredeyse gözümü kamaştırıyordu. "Bunu bana annem ölmeden önce vermişti. Küre şeklinde bir anahtarlık." Almam için beni davet etti ve almak için avucumu açtım. Yaklaşık iki santimetre büyüklüğünde, içi dolu, yuvarlak bir küreydi. Minyatür kopyası o kadar gerçekçiydi ki, dünyanın yüzeyini, okyanusu ve en ince ayrıntıları bile ayırt edebiliyordum. Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamaya çalışmak için Efrem'e baktım; gülümsedi, bunu ona veren kadının anısını yeniden yaşıyordu. Ay ışığından daha soğuk bir melankoli perdesi irislerini gölgeledi ve sanki birbirimize sıkı sıkıya bağlıymışız ve onun hissettiği her duyguyu ben de hissediyormuşum gibi hüzünlendim. "Stüdyodaki ilk buluşmamızda sana dünyanın çeşitli açılardan hayranlık uyandırabileceğini ve yüksekliğin bunlardan sadece biri olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii ki."

"Bak şimdi ne kadar küçük. Bu seni hala korkutuyor mu?"

Çok çaresiz, kırılgan, hatta güven verici olan kolyeye dikkatle baktım ve başımı salladım. "Hayır."

"Annem benimle bir oyun oynardı," diye alçak bir ses tonuyla devam etti; yanağımda hissettiğim sessiz nefes, beni sakın bir kesinlikler okyanusuna uzanmaya davet eden bir deniz meltemi gibiydi. "Gözlerimi kapatmamı, bu küreyi parmaklarımın arasında tutmamı ve dünyanın ellerimde olduğunu hayal etmemi istedi. Dikkatimi geleceğe çevirmemi, yıllar boyunca yüzleşmek zorunda kalacağım şeylerden korkmamamı ve çevremdekilere kıyasla kendimi çok küçük hissetme korkusunu yenmemi istedi. Bana bugün hala uymaya çalıştığım bir öğüt verdi: 'Dünyanın değişmesini ve gelişmesini değil, senin değişmeni bekle'."

dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için'." Bu sözler kafamın içinde başka bir önemli derse işaret ediyordu.

"Şu andan itibaren sende kalmasını istiyorum."

"Ne?" İnanamayarak ona doğru döndüm. Böylesine önemli bir nesneyi ondan almak istemiyordum; ben de annemle ilişkilendirdiğim her şeyi, ondan kalan birkaç eşyayı kıskanıyordum. "Yapamam Efrem, o senin annenin. Yapma..."

"Buna karar verdim. Onu tutmanı istiyorum," diye daha kendinden emin bir şekilde tekrarladı, beni ısrar etmemeye teşvik etmek için kendini sert ve kararlı bir şekilde dayattı. "Ayrıca, benim için şu egzersizi yapmanı istiyorum: parmaklarının arasına sıkıştır, avucuna sar ve kendi kendine tekrarla: 'Şarkı söyle Dorie, yüksek sesle söyle ve her zaman çal. Herkese bakmayı ve dinlemeyi öğret. Duygularınızı, arzularınızı, hayallerinizi iletin. Onları seninle birlikte yaşamaya davet et. İhtiyacın olan Thea'yı bul'."

O konuştuğunda, odada gökyüzü genişliyor, işkencelerimin uçurumu sadece uzak bir taş oluyor, acı her yerde olsa da daha az rahatsız edici oluyor ve bu büyü ve umutsuzluk yolunda Efrem bana doğru yolu gösteriyor gibi görünüyordu.

Tek ihtiyacım olan, *hissettiğim* için ne olduğumu anladığım varoluş yörüngesinde süzölmek için onun bakışlarıydı.

Kendimi *kabul ettiğim* için eski Thea'dan kaçmayı bıraktığım yer.

Kendimi kabul ettiğim ve sonunda *yaşadığım* yer.

Elimdeki yadigârı gülümseyerek kalbime götürdüm ve onu en değerli varlığım gibi koruyacağıma dair kendime söz verdim. "Koruyacağım," diye kabul ettim, hediyesi için minnettarlıkla. Bu sözlere bir öpücük eşlik etmek için eğilmeden önce, Efrem'in göz kapaklarını sıkması ve kafatasını bıçak gibi kesen bir sancı gibi alnını ovuşturması beni öfkeliendirdi. Dişlerinin arasından bir inilti mırıldandı, sonra aniden nefes verdi ve endişeyle ayağa kalkmama neden oldu. Hiçbir şey düşünemiyordum; zihnim boşluğa gömüldü ve korku beni ele geçirdi. Efrem her zaman hastalarının ve benim hayatımın etrafında döndüğü bir eksen olmuştu, aşılmaz bir güçle gösteriş yapan bir otorite figürü; onu bu kadar zayıflamış görmeye alışık değildim.

"Efrem." Endişeli bir fısıltıyla parmaklarımı bileğine doladım.

"Neyin var senin? Neyin var senin?"

Sanki bu sancı o kadar dayanılmaz hale gelmiş ki kendini hareketsiz bırakmak zorunda kalmış gibi derin derin nefes aldı. Dirseklerini kalçalarına dayayıp başını ellerinin arasında tutarken önünde diz çöktüm; parmak uçlarıyla saçlarını sanki etine batırmak ve acısını dindirmek için beynini sıkıştırmak ister gibi kavradı. "Efrem." Korkudan titriyordum, ona yardım etmek için ne yapacağımı bilemiyordum. Panikledim, kalbim midemde patladı ve onunla aynı acıyı çektim, hafifletemedim.

"Lütfen elinizde ne olduğunu söyleyin."

"Hiçbir şey, çocuğum." Sesi o kadar zayıftı ki rüya gördüğümü sandım ama yine de duymak içindeki dehşeti bir anlığına bastırmayı başardı. "Migrenlerimden biri."

"Sana bir şey getirmemi ister misin? Belki bir ağrı kesici?" Onu sarsan sinirsel titremeyi bastırmak için omuzlarını tuttum.

"Çoktan aldım ama geri geldi." Göz kapakları kapalıyken kanepeye uzandı ve arkalığa yaslandı. Başını eğdi ve parmaklarıyla bir şakağına masaj yapmaya devam etti. "Dinlenmeli ve ışıktan kaçınmalıyım."

"Tamam." Koşarak lambayı kapattım; bahçedeki sokak lambaları ve mermerin üzerinde parlayan yıldızların ışıltısı dışında odaya hemen karanlık çöktü ve adımlarımı tökezlemeyecek kadar aydınlık sağladı. "Hadi birlikte dinlenelim." Genelde kimseyle yatmazdım, Andy'yle bile, ama Efrem'le bu kurala uymayı hiç düşünmemiştim.

Onunla kalmayı öğrenecektim.

Yavaşça kanepeye uzandım ve o da beni takip ederek başını kolçağa yasladı; göğsünün hatlarını ayırt ettim ve vücuduna yakın bir şekilde kıvrılıp ona yaslandım. Efrem geri çekilmedi ya da beni itmedi, bir koluyla beni yakın tutmak ve her türlü mesafeyi ortadan kaldırmak için etrafımı sardı, diğer koluyla da ensem altından geçerek yumuşak bir yastıkmış gibi çukurda dinlenmemi sağladı. Bir bacağımı onunkinin arasına sıkıştırdım, her bir ten parçasında birleşmiş olmayı diledim ve sivrilen elimle onu göğsünden köprücük kemiğine kadar okşadım, kısa bir titreşimle kasıldığı çenesine kadar ilerledim.

"Dorie..." diye seslendi aceleyle; sesi çabalamaktan kısılmış gibiydi.

"Anlat bana."

"Bana çok oluyor, şimdi geçecek. Korkmana gerek yok. Hatta benimle konuş." Hasta olmasına rağmen, yine de bana güven vermeye, benimle ilgilenmeye çalıştı.

onun sağlığı yerine beni dūşündü. Yalnız bir damla gözyaşı yanağımdan aşığı yuvarlandı ve omzuma sürterek sildim çünkü ona bu kadar yakinken fazla hareket özgürlüğüm yoktu. Uzun süre hareketsiz ve sessiz kaldığında, ben o yanan kaslar hapishanesine yapışmışken, nefes alış verişine konsantre oldum, yoğunluğunu dinledim, hatta acının azalıp azalmadığını anlamak için kaç kez iç çektiğini bile saydım. Alnımı boynunun dibine bastırdım, kalp atışlarının hafifçe hızlandığını ama yine de dinamik, nabız gibi atan, hayat dolu olduğunu hissettim ve *bunu* hissetmenin benim için ne kadar vazgeçilmez olduğunu fark ettim. Parmak uçlarımla kapalı kirpiklerini okşadım, belirgin elmacık kemiklerindeki gölgeleri hayal ettim, sonra yüzünün en nazik özelliği olan düz ve simetrik burun septumunun üzerinden aşığı indim, ta ki mükemmel ve aceleyle günahkâr dudaklarına ulaşana kadar. İşaret parmağımla alt dudağının çizgisini takip edip, kaybolmadan önce sol yanağındaki gamzenin içine doğru hızla kaydırduğımda gülümsediğini fark ettim. Sanki onun resmini yapıyormuşum gibi tekrar ağızına dokundum, ancak Efrem ağızını açıp parmağımı ısırmaya çalıştı, ancak öngörölü bir refleksle onu engellemeyi başardım; böyle bir durumda bile oynamak ve baştan çıkarıcı olmak istiyordu, kesinlikle sevgiliyle flört etmeye uygun değildi.

Kıkırdayarak avucumu göğüs kaslarının üzerine koydum ve tırnağımla bir meme ucunu okşadım. "Muhtemelen 20 yaşımda olup da seni seviyorum demeyen tek kişi benim, biliyor musun?"

Kim bilir bu itirafa nasıl bir tepki verecekti; az önce yaptığımız konuşmayla hiçbir ilgisi yoktu ama içimden bunu utanmadan ona açıklamak geliyordu.

"Kendini teselli et," diye alay etti sakın bir şekilde. "Ben de hiç öyle bir şey demedim ve senin iki katın yaşımdayım."

Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım, bu da onun için önemli olmalarına rağmen ne Giselle'e ne de Liliane'e aşık olmadığı anlamına geliyordu.

"E..." Rahatsız bir şekilde yutkundum, kendimi büyük bir gaf yapmaya hazırladım, iki kere iki yaptım ama bunu onurlu bir şekilde kabul edecektim çünkü duygularımı ifade etmenin her şeyi mahvedebileceğini biliyordum. Yarı karanlıkta boğazına baktım, taze bir tıraş losyonu kokusu yayıyordu, en az onun herhangi bir parçası kadar çekiciydi. "Sana söylesem?"

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, duvarların arasında yankılanan tek şey benim telaşımın gürültüsü ve ondan gelen, beni korkutacak kadar cızırtılı, kaba, sabırsız bir çığlıktı.

"Yapma, faydası yok," diye cevap verdi iddialı bir şekilde, en ufak bir incelik ya da belirsizlik göstermeden, çocukça hayallerden sıyrılmak için. Yine sarsılmaz bir ciddiyet bariyeri kurdu ve o sıcak ve sevgi dolu kucaklama, sanki yanlış bir şey yapmışım ve onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi aniden kişiliksiz ve buz gibi oldu. "Dünya senin için hazır, küçük Dorie. Sana ve bana ayıracak zamanı yok."

İlk baştaki güvensizlik yerini teslimiyete bırakana ve acı bir farkındalık içime işleyip kabullenmeme yol açana kadar cevabını bastırdım.

Üzüntüyle, yumruk yaptığım elimi yüzümle göğsü arasına kapattım ve sırf kendimi ve bu itirafın aptallığını cezalandırmak için gizlice başparmağımı sertçe ısırdım.

Aşkın aptallığı.

Sadece zamandan kurtulabilseydim bunu çok isterdim. Ve ne yazık ki bu imkansız.

Çünkü bir insan onu varlığından yok edemez.

Son tartışmamızdan sonra bana gönderdiği mesajı düşündüm ve perişan bir esnemeye, hiçbir damlayı damıtmayan ama beni bir ıstırap ve hayal kırıklığı vadisine fırlatan bir iç çığlığın kollarında kendimi uykuya bıraktım.

Efrem büyük bir gizemdi, evrendeki en büyük gizem.

Her gün farklı bir çözümle ilişkilendirdiğim değişken bir muamma.

Beni sevmiyordu, birlikte olduğu kadınları da sevmemişti ve belki de hiç sevmeyecekti.

Çünkü gerçek doğası bunu yapmasına izin vermiyordu.

Gerçek doğası uzak, bilinmeyen ve kaotik bir şeydi.

İlahi bir şey, acı verici, o kadar zor ki... zor.

E.K.
I-Fauno

*Özlemin ölümsüzlüğüne yolculuk. Sana
olan özlemin.
Aşkın psikozundan.
Zaten ölü olan bir adamın varoluşunda
süreksiz bir nokta olarak kalacaksınız.*

EFREM KRUGHER

Berlin, 20 Kasım

Ben, *Lesern*'im, küçük maymunuma katılmanın nasıl bir his olduğunu size nasıl anlatabilirim?

Son iniltisinin göğsümde titreştiğini hâlâ hissedebiliyordum.
son spazmı, kulaklarımda yükselen nefesi ve kafamda zevk çılgınlıkları -
neyse ki komşularım yoktu.

Dilimde hâlâ onun tatlılığının tadı, sırtımda keskin küçük tırnaklarının
neden olduğu kanlı kesikler, tenimde vahşi orman kokusu ve gözlerimin
önünde orgazm sırasında vücudunun yaydığı cehennemi parıltı vardı.

Nasıl da titriyordu.

Güneşten sıırsıklam olmuş uzuvlardan ne kadar da eşsiz bir sıcaklık
yayılıyordu.

Şiddetli kalçalarıma kapanan küçük eller ne kadar da şefkatliydi. Bana
ne kadar çok *pompoir* vermişti.

Hangi delici kötülük onun meraklı küçük gözlerini parlattı.

Ve arzuyla bulanıklaştığımda, beklemenin çaresizliğini içine ittiğimde,
nemli gözyaşlarının tadını çıkarırken ne kadar sıkı, boyun eğen, köle
gibiydi...

Burada onu ne kadar rahatlattığımı, cinsel performansıyla övündüğümü ya da - daha kaba ayrıntılara girmek istersem - ince ve zarif fiziğine kıyasla aşırı iri, erkeksi kuvvetimin ona verdiği acıyı sıralamayacağım.

Sanırım size daha önce söylediklerimi hatırlayacaksınız: Ben bir troglodit değilim, öncelikli ve münhasır odak noktası ve kendini beğenmiş hayranlığının yöneldiği tek nitelik, her erkeğin bacakları arasında asılı duran - ruh haline bağlı olarak lifli veya sarkık - o çıkıntı olan bir narsist değilim. Bu nedenle, erotik erdemlerini yüceltmeyi kendini beğenmişlere bırakıyorum, çünkü benim için işkence görmüş amcığın ya da *popo tıkaçıyla* kurnazca evcilleştirilmiş amcığın ötesinde düşüncelerinize sunacak daha önemli şeylerim var - yakında onu arka illibasından tamamen mahrum bırakacağımı tahmin ediyorum...

O günlerde, onun on yıl önce tanıdığım küçük kız olduğunu keşfetmek, kader bana son bir hediye vermek istemiş gibi kalbimi özgürleştirici bir rahatlamayla doldurmuştu; aynı zamanda, bunu tam olarak yaşayamamanın kasvetli ıstırapı beni uzaklaşmaya, onu ıssız bir yatakta bırakmaya ve sigara içmek için oturma odasına inmeye ve şimdi taşan ve gerçekleşen bir ihanetin işkencelerini günlüğüme dökmeye teşvik etmişti. Benden uzakta birkaç saat geçiremeyen küçük yaramaz, otuz dakika sonra bana katılmış, sanki sadece erkeği değil de efendisi, kralı, tanrısıymışım gibi bacaklarımın arasına diz çökmüştü. *Hasta* yanım onu yakalayıp tekrar sevişmek, kıcı yırtıcı ağzıma bakacak şekilde yüzünü yere eğmek isterdi ama onu başka bir ilişkiye teşvik edecek kadar aptal ve düşüncesiz olamazdım. Alternatif olarak, ona düzgün bacaklarını açıp bileklerine kadar içine girip giremeyeceğimi sorabilir ve ona en sevdiğim ön sevişme şekillerinden birini gösterebilirdim, ama Dorie bu konuda bile hazırlıksız ve düşmancaydı, daha sonra alaycı bir şakamdan sonra bana açıkça anladığı gibi.

Beni anlayın, üzerinde iç çamaşırı olmayan sefil bir tişört vardı... Ve ben hala onu çıplak attırıp ağlatmaya hevesliydim.

Dudaklarımın arasına sıkıştırdığım filtrenin yerine memnuniyetle koyabileceğim göğüslerinin belirgin ve küstah şekillerini fark etmenin yanı sıra, kadınlığının kokusunu alabiliyor ve bana çok yakın olduğunda veya kucağıma oturduğunda olduğu gibi çıldırıyordum; bu durumlarda, kalçasını okşadığımda veya

Dudaklarımı kulağının yumuşak derisi üzerinde gezdirdim, mahremiyeti kalçamda zonkluyordu, sanki koroner arterleri pubisine kaymış gibiydi ve içimde, pantolonumun içinde, arzu yılanı girecek bir in arayışıyla tıslıyordu, o inin zaten aceleyle işgal edilmiş olmasına aldırmadan.

Eğer Dorothea bana tekrar şımarmasını engelleyen bir iç rahatsızlığı olduğunu söylemeseydi muhtemelen kontrolümü kaybederdim; bu yüzden bütün gece kanepede birlikte kaldık, sohbete, birbirimizi daha iyi tanımaya ve geçmiş i ortaya çıkarmaya odaklandık.

Baş belası kadın benden şiirsel, beyinsel ve müstehcen kehanetlerle dolu kişisel efemeralarımı okumasına izin vermemi istediğinde, bunu kesinlikle reddettim.

Ona karşı hissettiklerimi itiraf etmeye henüz hazır değildim, belki de bu benimle birlikte mezara kadar taşıyacağım bir sırdı. Yirmi yaşında bir kız, bir erkeğin duygularını bir ilişkide gerçekleştirmenin imkânsızlığından ayırt edemezdi, çünkü ne yazık ki idealize edilmiş aşk her zaman hayatın gerçekçi akışına uymaz; eğer deneyim bana bunu kabul etmeyi öğrettiyse, Dorie'nin bunun farkına varması daha zor olurdu.

Ona neden zamanımız olmadığınızı nasıl açıklayabilirdim?

Migrenimin neye bağlı olduğunu ona nasıl açıklayabilirdim?

Şiddetli bir baş ağrısı nedeniyle oturma odasında onun yanında uyuyakaldım ve küçük sarışın kafası göğüs kaslarımın arasına sıkışmış halde aynı yerde uyandım. Ensesine koyduğum kolum uzun süre hareketsiz kaldığı için karıncalanırken, diğer kolum onu kendime yakın tutmak için etrafına sarılmıştı. Genellikle kadınlarla yatmaktan kaçınırdım, böylece onlarda varsayımsal bir duygusal bağlılığın kararsız beklentilerini uyandırmazdım ve Dorie'ye karşı da aynı şekilde davranırdım - özellikle ona karşı - ama bu sefer herhangi bir hesap ya da plan yapamamıştım, ısırın acı buna izin vermemişti, bu yüzden orada, onun yanında, bahçedeki birlikteliğimiz, sıcak öpücükler ve damağımdaki mest edici tadıyla hala gergin ve elektriklenmiş bedenime karşı yarı çıplak olmanın yüceliği içinde kalmıştım.

Küçük kızım, bana annesini anlattıktan sonra ağlamaktan bitap düşmüş bir halde mutluluk içinde uyukluyordu. Alnının ortasında her zamanki kırmızı leke filizlenmişti, elmacık kemikleri hala yanıyordu, gözleri

Islak kirpikleri ve hafifçe aralanmış dudakları arasından, ona çok fazla baktığımda kaçırdığım bir hava akımı geçiyordu.

Kalbimde hissetmemem gereken bir duygunun yaygarasını, onu benden, ölümlü pençelerimden kurtarmak zorunda olmanın çaresizliğiyle doruğa ulaşan amansız arzuyu, kaderin canavarının onu talihsizliklerime dahil etmemem için bana bağırdığını hissettim, çünkü ben deforme olmuş bir adamdım.

Zihinsel ve duygusal olarak çarpıtılmıştı ve ben onu da çarpıtamazdım.

Onun saflığını lekelememek, Andrew'den sonra tanışacağı tüm çocuklarla hayatını yaşamasına izin vermek, kıskançlığımı yutmak ve karımın eve dönüşünü beklemek için hala zamanım vardı.

Paris'e gitmeden önce Liliane bana romantik bir mektup bile yazmıştı ve bu mektubu yatak odamızda, başucumdaki masanın üzerinde bulmuştum. Ertesi sabah mektuba hiç önem vermeden hızlıca bir göz attım, çünkü dikkatim o kadar dağılmış, konsantrasyonum o kadar bozulmuş, Dorothenitis tarafından o kadar becerilmiştim ki o melankolik gönderinin nereye gittiğini bile bilmiyordum. Belki pantolonumun cebinden çıkmıştı, belki de atmıştım; tek umudum Dorothea'nın onu bulmamasıydı, çünkü Lili'yle aramızdaki meseleler özeldi ve öyle kalmalıydı. Zaten damgalanacak başka sorunlarım vardı; kıskanç küçük bir kızın kaprislerine katlanacak sabrım yoktu.

Başparmağımı yaralı ağzının üzerinde gezdirdim ve uykusunda inleyerek bana sarıldı.

Kıskançlığının yanı sıra pirem sahipleniciydi de.

Onu yargılayamazdım, ben de onun bugünü, geçmişi ve geleceği ile birlikteydim.

Eski erkek arkadaşının onu benden önce elde etmiş olması ya da kolay bir zirveye ulaşmış ve parmaklarının ucunda bir prezervatif olan başka bir genç erkeğin ona yaklaşabileceği, ona dokunabileceği ve içine girebileceği fikri, onları bir *Himeros* zindanına götürme, onları arkadan bir Aziz Andrew haçına asma ve sırtlarında kırbaçlama kör çılgınlığını uyandırdı, böylece bana ait olan bakireyi ihlal etme dürtüsü kıcıma geri akacak ve Jordan'dan - unutkan için - işi bitirmesini isteyecektim: büyük pençeli karidesten işi bitirmesini isterdim.

Ama bazı karanlık fanteziler ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun, Dorothea'nın gençliğinin tadını çıkarmasını asla yasaklamazdım.

onu engellemesine ya da motivasyonunu kırmasına izin vermeyecektim. Yetişkinliğe doğru heyecan verici yolculuğunun merkezinde ben olacaktım, onu ilk destekleyen, yoluna devam etmesi için onu cesaretlendiren ben olacaktım, yalnız ya da birlikte, umurunda değildi, yeter ki mutluluğunu bulsun.

Küçük maymunum kıpırdandığında, içinde bir şeylerin yandığını mırıldanırken, güzel, şehvetli, melodik sesini duyunca içimdeki her şey kasıldı. Dağınık saçlarını okşadım ve ona verdiğim kolyeyi avucunun içinde tuttu, birinin onu çalmasından korkuyordu - Ben senin gibi küçük bir hırsız değilim, seni otoriter çocuk!

On yıl önce benden bir kitap çalan sendin.

Ve on yıl sonra aklımı, kalbimi ve ruhumu çaldı.

"Seni yakan ne bebeğim?" diye fısıldadım dudaklarına, uyuduğunu bilmeme rağmen, Dorie beni şaşırttı: bana hafif bir öpücük vermek için eğildi, gözleri kapalıydı, yanal rüyalarında sallanıyordu, beni sık sık içine sokmayı başardığı aynı rüyalar.

"Devam et." Küçük burnunu boynuma sürttü, bana saçmalamasının nedeninin tam orada olduğunu gösterircesine bacaklarını hareket ettirdi ve kendiliğinden, belli belirsiz bir mırıltıyla bir bileğini benimkinin arasına kaydırıldı.

"Lütfen devam edin..."

Soğuktu ama yanaklarındaki belli belirsiz kızarıklık, bir yaramazlık hayal ettiğini ve bunu benimle birlikte hayal ettiğini düşünmeme neden oldu.

"Neye devam edeyim?" Çenesini kemirdim ve öfkeyle kıvrandı, macerasını bilinçsizliğin kirli hayallerine doğru takip ederken göğüslerini karnıma bastırdı.

"Daha aşağı ve... beni asla bırakma..." diye inledi, kokusunu boynuma çektiğimde ve avucumu doldurduğum çıplak bir kalçayı okşamak için aşağı indiğimde, ay uyuyan bahçenin üzerinde asılı dururken, perdesi kenara çekilmiş cam pencereden içeri girerek ve içimdeki acı canavara sessiz kalmasını ima ederek, hafif ışıltısının dallarını Dorothea'nın sırtına doğru uzatarak tenini ve gümüş saçlarını süsledi. Ve ben bir kez daha, fildişi iç çekişlerin, küçük kızın kalçalarının arasından damlayan ambrosia arzusunun, ağzının aşırı tatlılığının - o deneyimsiz ağzının - arasındaki parlayan ormanda kaybolmadan önce

şeytani bir yumuşaklık - ve dizginlemek zorunda olduğum bir şehvetin işkencesi, onu her yerinden öptüm.

Hasta bir insan gibi.

Psikoz giderek kötüleşiyordu.

Alnından, yanağından, burnunun ucundan ve dudaklarından öptüm.

İşaret parmağımla gömleğinin yakasını araladım ve daha az belirgin olan köprücük kemiğini, en dolgun göğsünün kemerini öptüm, sonra tekrar yukarı çıkıp, mahcup bir incelikle, cinsel ilişkimizde oyduğum izleri hamile bıraktım ve o, bilinçsiz bir zevk halinde gülümsedi... kirpikleri düşük, kasları sarılmalarımla kasılmış, gülümsedi.

Ve bana öyle geldi ki, bir güneş ışığı geceyi delip geçti, o gülümseme herkese gösterilemeyecek kadar güzeldi, bencilce sadece kendime saklayamazdım; Dorothenitis canımı yakmaya devam etti, kafatasımı ve göğsümü sıkıştırdı, vücuduma ahlaksız sinyaller gönderdi, kontrol edemediğim acımasız nabız atışları.

Küfür dolu bir taşıkardı, yanımda yatan masum günahın neden olduğu tedavisi olmayan bir hastalığın belirtisi.

Etrafımdaki her şey artık belirsizdi ve o zihinsel karmaşa içinde, irademden onun *geçici olmayan* noktasını aramasını talep ettim: kaotik sıkıntılarımın etrafında döndüğü tek kişi olan onu.

Uykuya dalmadan önce, eğer ona dünyanın ikimize ayıracak zamanı olmadığını söyleyerek duygularını bastırmamış olsaydım, bana duygularını açıklamak isteyecek olan hayalperest.

Ne demek istediğimi açıklayacak cesareti kendimde bulamadım, o yüzden şimdi burada, sizinle birlikte açıklayacağım... *Lesern'im*.

Çocuktan beni gerçekte olduğum kişi olarak sevmesini asla istemezdim; flörtümüz sırasında sadece görmesine izin verdiğim şeyleri bilmesine izin vermiştim.

Yani, tüm duyu-motor deneyimlerinden, bilgi birikiminden, kültürden, sorumluluktan beslenen, klasik müzikle, zararsız kışkırtmalarla dolu şiirlerle, cinsel okşamalarla ve orfik seksle kendini doldurmayı seven nazik ve kibar *Ego-Faunus*; Ancak benim on dört yıldır olduğum Ego-Faunus'u, Giselle ile sadomazoşist bir ilişkiye giren, şiddetten, iffetsizlikten, tehlikeden, kuralsızlıktan, ikili ya da çoklu ilişkilerden beslenen, yıllarca mücadele eden Ego-Faunus'u bilmiyordu

Akıl ve dürtüler arasında - bir insanın iyiliği ile bir hayvanın vahşiliği arasında - bir denge kurmayı ve aşka bağlı kalmadan sevmeyi öğrenmişti.

İşkencelerinin ormanında dolaşan, *Himeros*'a dönmeyi arzulayan ve *hasta* Ego'yu yönlendiren Ego-Faunus'u tanımıyordu, gerçek varlığını, gerçek bedenini yeniden kazanmak için, çünkü o bir illüzyon, bir kişilik ayrışması ya da yanlış anlaşılmış bir dualitenin embriyosu değildi.

O "ben "lerin ikisi de bendim. Ve ben de onlardım.

Yukarıda bahsedilen gerçek varoluşunda hiçbir etikete izin vermiyordu; Faun Ego bir koca, baba ya da psikiyatrist olmayı umursamıyor, hatta bir arkadaş ya da erkek arkadaş olmayı bile dert etmiyordu, ama sadist, lanetli ve ahlaksız doğasının tadını çıkarıyor, kendisini farklı ya da daha iyi biri olarak tanımlamayı umursamıyordu.

O Markus Krugher'in oğlu değildi, o bir insan değildi, o artık kendini yaşamın oluşuna, değişebilirliğine, kalıcılıktan yoksunluğuna adapte etmiş özerk, düşünen ve hisseden bir yaratıktı - ve bu bizi daha önce bahsettiğim *Anitya*'ya geri getiriyor - aşkın bile dışlanmadığı, aksine kaçınılmaz olarak ona dahil olduğu, Ben-Faunus'u bağlardan kaçmaya teşvik eden, her şey gibi sonu olan *sonsuzluk* tahrif edilmiş.

Bu, sonsuzluğa inanmadığım anlamına gelmez ve burada iki farklı düşünce çekirdeğini birbirinden ayırmak zorundayım: *ego hastası kişi*, bunu bir psikoz olarak görse de aşkın sonsuzluğuna inanır; ego hastası kişi aşk bağının kalıcılığına inanmaz.

Her ikisi de, iki atavistik akıntı gibi, onların kökeni olan bana aktı - ve ben de öyleyim.

Sonra da Dorie'min beni sevmesine izin verseydim ne olacağını açıklayacağım.

Hasta Ego, daha önce hiç kimseyi sevmediğini bilerek, olabildiğince saf ve içten bir şekilde bu duyguya karşılık verirdi, ama Ego-Faunus gerçek doğasını dayatırdı, öyle ki içsel bir mücadeleyi tetikler, tehlikeli bir dengesizlik çocuğa da yansır, onu başka kadınlarla görerek acı çekmesine neden olur ya da acı çekmemesi gereken şeyleri çekmeye zorlardı.

Ona bana verdiklerinin yeterli olduğunu ve aşırı seks olmadan da yapabileceğimi söyledim, ama ne kadar süreyle?

Üç yıl boyunca mı?

Liliane ile nasıl olmuştu?

Aşk zamanımı, bir aşk bağının benden alacağı kişisel ve duygusal ateşli özerkliğe tutunarak yaşıyorum.

Psikoz hasta kişiyi zihinsel yetilerinden yoksun bırakır, ifade ve varoluş özgürlüğünü elinden alır, iradeyi baskı altına alan bir karşı iradedir.

Aşk Tanrısı'nın bana sunduğu sahte fırsatlardan kaçıyorum ve zevkte, dakrifilide, sayısız aşıkta kendi hayatta kalışımı arıyorum.

Muhtemelen, sonum geldiğinde, kendimi yalnızlığa ve sevgi dolu bir bağın yokluğunun mutlu acısına mahkum ettiğim için pişman olacağım.

Bu deforme edici iç gözlemimi analiz etmeye çalıştım ve sonuç ne oldu biliyor musunuz?

Hayatım boyunca çok değer verdiğim kadınları göğsüme bastırdım ama kader onları benden koparıp aldı.

Özellikle iki tanesinin, Salome ve Engel'in, bağların istikrarına karşı gönüllü direncimin kaynağı olduğuna inanıyorum.

Üç kez öldüm.

İlki annem vefat ettiğinde.

İkincisi, babam beni dövme ve cezalandırmaya başladığında.

Üçüncüsü Engel'i kaybettiğimde.

Her üç zaman diliminde de üç Efrem öldü: Efrem-oğul, Efrem-çocuk, Efrem-oğlan, daha içinde ebedi bir bağı deneyimleyebileceğine dair inanç oluşmadan önce.

Ölüm aşkı bekliyordu, ama onu hissetmemi yasaklamadı. En azından *bir kere*.

Adı ruhuma k a z ı n m ı ş olarak kalacak ve benimle, benimle, organlarımla, kalbimle yaşlanacak tek bir kıza doğru.

Benimle birlikte kuruyacak.

Benim gözlerimle çürüyüp yok olacak.

Öte yandan, Ego-Faunus Ego-hastasına kişinin doğasının gerçek güzelliğinin her anın tadını çıkarmak ve kendini her anın débâcle'ına hazırlamak olduğunu öğretir.

Ne olduğumuzu ve ne yaşadığımızı. Kendime
verdiğim cezayı hatırlıyor musun?

Hastalarımın acısını ne kadar özümsersem, onu serbest bırakmayı o kadar çok talep ettim, cinsel sadizmde uygun çıkışı buldum, *ego-hastası* ile ego-fauna arasındaki ayırıcı bariyeri giderek incelten ve zayıflatan, ikisinden hangisinin diğerine üstün geleceğini tahmin etmemi engelleyen tekrarlanan bir mekanizmanın özgür tutsağı haline geldim.

Her halükarda, öğrenecek zamanım yoktu.

Beni buraya kadar takip ettiğinize göre, size tekrar soruyorum - benim nazik

Reisenden - biraz sabırlı olmak.

Son sırrımın ayrıntılarını hikâyenin sonunda açıklayacağım.

15
Thea

Aşk hassas bir şey midir?

Çok kaba, [...] çok sert ve bir diken gibi batıyor.

WILLIAM SHAKESPEARE

Sonunda, aşk beni alt etti ve beni yenene kadar dizlerimin üzerine çöktürdü.

Kendime her zaman onun etobur bir çiçek olduğunu, güzel göründüğünü ve ruhu yiyip bitirebileceğini söylememe rağmen, en saf yaratıklar gibi yakalanmama ve parçalanmama izin vermişim. İdeallerime, kurallarına, her zaman kaçtığım her şeye karşı gelmiş, avucumda bir kül yığınınan başka bir şey tutmamışım, çünkü Efrem bana inanmamıştı bile.

Duygularına inanmıyordu; sadece karasevdaya tutulduğuma ve cinsel çekim hissettiğime, onun sadece bir eğlence, anlık bir zevk, çocukça bir heves olduğuna ve evinin kapısından içeri girdiğimde yaşadıklarımızı unutacağıma inanıyordu.

Bir açıklamayı bile dinlemiyor, kaba ve düşmanca bir tavırla hemen kısa kesiyordu, ama dünyanın bize ayıracak zamanı olmadığı doğru değildi, benimle daha fazla zaman ayırmak istemeyen *oydu*. Belki de bana zaten çok fazla şey vermişti, arzuladığı kızın bedeniyle ziyafet çekmişti ve bir sonraki avına yer açmak için ondan kurtulacak kadar tatmin olmuştu.

Liliane çok yakında Paris'ten dönecekti ve Efrem, karısı şüphelenip kocasının yokluğunda metresiyle nasıl oynadığını öğrenmeden önce benden kurtulmak zorundaydı.

Teslimiyetçi bir gülümsemeyle, her şeyin mantıklı olduğunu fark ettim: önceki akşamki tepkisi, bağlanmak istemeyen ve bunu bana bir erkek gibi görünmeden açıkça belirtmek isteyen bir adamın tepkisiydi.

bencil pislik. Ayrıca, sadakatsizliğini her zaman biliyordum, kendim yerine ondan hıncımı çıkarmam ikiyüzlülük olurdu.

Aramızdaki şeylerin farklı olacağını mı düşünmüştüm?

Giselle ya da başka biriyle kıyaslandığımda özel olduğumu mu?

Benim kırık dökük hayatıma merhamet duyacağını ve aniden bana aşık olacağını mı?

İkinci kez yalnız uyandım, onu yanımda bulamadan, birkaç saat önce uyuyakaldığım kanepede, bana verdiği kolyeyi avucumun içinde tutarak yatıyordum.

Eğer onun için hiçbir değerim yoksa neden bana böyle önemli bir nesne vermişti?

Umursamamalıydim, Andy'ye karşı birçok kez takındığım alaycı tavrı takınmalıydim ama büyük bir sorun vardı, öngöremediğim bir aksaklık: En yakın arkadaşıma hiç aşık olmamıştım, bu yüzden beni incittiğinde ya da hayal kırıklığına uğrattığında onu görmezden gelmek benim için kolaydı; Efrem'le bu daha zordu çünkü kalbimin çarklarıyla oynayabilir ve ben kendimi korumak için hiçbir şey yapamadan onları bir kuyruk dönüşüne yollayabilirdi.

Kendinizi sevdiklerinizden nasıl koruyorsunuz?

Kahvenin tatlı kokusu burun deliklerimi okşayarak beni içinde bulunduğum uyku halinden çıkardı; gerinmek için kollarımı uzattım, sonra oturup etrafıma şaşkın şaşkın baktım. Başım ağır, bedenim bitkin hissediyordu. Çıplak ayaklarımı yere koyar koymaz karnıma kramplar girdi. Ayağa kalkmaya çalıştım ve kalktığımda o beni mutfaktan bile göremeden dışarı çıktım. Bir gece öncesine göre kendimi daha iyi hissediyordum ama tam anlamıyla güçlü değildim, çünkü vücudumun hiçbir parçası Efrem'in geçişinden yara almadan çıkmamıştı.

Bedeniyle ve ruhuyla tamamen içimdeydi ve sanki daha az korkunç hale getirebilecekmiş gibi enkazımın arasında yürüdüğünü hissetmenin ne kadar harika olduğunu asla silemez ya da unutamazdım. Onsuz asla eskisi gibi olamayacağımı, başka hiçbir erkeğin beni daha iyi yapma gücüne sahip olamayacağını biliyordum ve tüm bunlar beni dehşete düşürüyordu, özellikle de bana söylediği son sözlerden sonra.

Misafir odasına ulaştığımda kendimi içeri kilitledim. Kilidi açacak bir anahtar olmadığını fark ettim ama telaşlanmadım. Efrem inatçıydı, çoğu zaman kontrolcüydü ama saygısız değildi. Ona ulaşamadan uyandığımı fark etseydi, üzerime saldığı muazzam kaosu düşünmek için yalnız kalmak istediğimi anlardı.

Yarardan çok zarar üreten bir his atfettiğim bir kaos.

Başımı dehşet içinde sallayarak kolyeyi yatağımın başucundaki komodinin üzerine, beni kimin aradığını kontrol etmek için aceleyle elime aldığım cep telefonumun yanına koydum. Juliette'ten gelen, iyi olup olmadığımı, Efrem'le neler olduğunu ve kendisini bilgilendirmemi isteyen en az on iki mesaj fark ettim; birçoğuunda yaramaz emojiler ve renkli kalpler vardı, çünkü mızımız adam göğsümde çırpınan korkuları, meşgul bir adamla ilişkinin ne kadar zor ve karmaşık olduğunu hayal bile edemezdi.

Neden akranlarından birini seşmedin, Thea?

Bunu kendime sorup duruyordum ama bir sonuca varamıyordum; sorun yaş değildi, benden büyük erkeklere hiç ilgi duymamıştım, sadece ondan etkilenmiştım ve o hayatta başıma gelebilecek en inanılmaz şeydi.

Telefonu bırakıp banyoya yöneldim, tişörtümü çıkardım; yere attım ve her zamanki gibi yansımamı görmezden gelerek duşa girdim.

Suyun altına dalmadan önce su jetini ayarladım ve sanki beni suçluluk duygusundan arındırmaya yetecekmiş gibi beni sular altında bırakmasına izin verdim. İçimde bir parça pişmanlık aradım, hatta Liliane için üzölmek için elimden geleni yaptım, ama tek görebildiğim her şeyi tekrar yapmak için karanlık bir dürtü oldu. Köpük banyosunu elimin üzerine dökerek, şişmiş ve kabarmış hissettiğim bölgeleri hissettim; acı zihnimde onun talepkar dokunuşunun, vahşi öpücüklerinin, devasa ve zorba penisinin hislerini yeniledi ve açlıkla onu ararken, onu sarmak ve beni tekrar cezalandırmasına izin vermek isterken mahremiyetim daraldı. Acı dolu bir iç çekişle, ılık su sırtımdan aşağı akıp her yumuşak köşeyi okşarken alnımı soğuk fayanslara yasladım. Avuçlarımla yavaşça omuzlarıma, ardından aşırı hassas göğüslerime masaj yaptım; meme uçlarım şişerken dudaklarımdan bir inilti kaçtı, alt karnımda karıncalanmaya başlayan tatminsiz zevki keskinleştirerek bacaklarımı sıkmama neden oldu.

"Lanet olsun." Efrem bana nasıl bir büyü yapmış olursa olsun, günün her anında, en uygunsuz anlarda bile onu isteyecek hale gelmeme imkân yoktu.

Yorucu, saplantılı, amansız bir işkenceydi.

Zümrüt rengi irisleri göz kapaklarımın altında parıldadı; parmaklarımla kalçalarımın arasındaki ısrarlı karıncalanmayı dindirme dürtüsüne direnmek için sıkıca kapalı tuttum. Hafifletmek için bana dokunması yeterli olabilirdi, ama daha kötüsü olacağından korkuyordum, çünkü hayatım boyunca arzuladığım o erkeklik özünü tattıktan sonra ona o kadar bağımlı hale gelmişim ki Efrem ve onun lanet sapkınlığından başka hiçbir şey beni tatmin edemezdi.

Umutsuzca bir soluklanmaya ihtiyacım vardı, ancak tek düşünebildiğim ona gitmek ve kollarına sığınmaktı.

O nasıldı?

Migreni geçmiş miydi?

Kahvaltı etmiş miydi?

Neden kalıp yanımda uyumadı?

Arkamı döndüm ve kirpiklerimi kapatarak yüzümü kaldırdım, suyun üzerimden fişkırmasına izin verdim; saçlarımı geriye taradım, sırtıma yapıştığını hissettim ve buhar girdapları duvarlar boyunca kalınlaşırken avuçlarımı vücudumda gezdirmeye, hafifçe ovmaya devam ettim. Yaz olmasına rağmen sıcak bir duştan asla vazgeçmezdim, bu yüzden ellerimi Efrem'in izlerinin sızladığı bölgelerde gezdirirken nefesimi tutarak tadını çıkarmaya çalıştım; sanki canlı ve gerçek bir rüya görüyormuşum gibi, onun bergamot ve lavanta kokusunu algıladım, beni kendi kutbumun karşı kutbuna doğru çeken görünmez bir enerji, içinde mahrem düşüncelerin ve şehvet dolu niyetlerin ortaya çıktığını hissettiğim şeffaf bir kafes. Garip bir istila hissine kapıldım, suyu kapattım, arkamdaki kancadan havluyu aldım, vücuduma sardım ve kutudan çıktım.

Tam karşımda, köşede duran dormeuse'un üzerinde oturan Efrem'i gördüğümde yer ayağımın altından fırladı, mideme bulanık bir sızı çöktü ve kemiklerimin arasında kontrol edemediğim bir alev patladı.

Banyoda böyle bir nesne bulundurmanın amacı neydi?

Nefes nefese kaldım ve kasıklarımı ancak örtecek kadar kısa olan nemli bezin kenarını parmaklarımın arasına aldım.

ayak bileği eğilerek üzerinde Diz, a dirsek
dinleniyor üzerinde zengin kolçak ve diğer el tembelce
yan sırtlık boyunca terk edildi.

Bana dik dik baktı, bembeyaz tenimin üzerinde ahlaksızca kayan, vücudumun en yumuşak hatlarına dalan damlacıkların izlediği yolda oyalandı ve sadece birkaç saat önce kalçalarının etrafında sıkılaşılarak benimkilere sertçe çarpan açıkta kalan uyluklarında oyalanırken ağzının kenarını yaladı.

"Bu sabah günaydın bile demeden kaçıp gittin çocuğum." Sesi o kadar oturaklı ve hanımefendiydi ki hem irkildim hem de heyecanlandım. "Beni görmezden gelmenin kabalık olduğunu düşünmüyor musun?" Giydiği siyah gömleğin kumaşını gelecek kadar derin bir nefes aldı, düğmeleri göğüs kafesine kadar açtı ve kolları güçlü ön kollarını ortaya çıkaracak kadar kıvrılmıştı, beni çimlere hapsedmek ve hayvani bir açgözlülükle içime girerken beni tutmak için kullandığı kolları.

Karşılık veremedim; sadece bakışlarını dudaklarıma çeken ve yüzüne bir sırtış getiren küçük bir inilti çıkardım. Öylesine canlandırıcı bir baskınlık, öylesine kışkırtıcı bir çekicilik yayıyordu ki, onu ele geçiren hastalık sadece uzak bir anı gibi görünüyordu; bir kez daha tanıdığım adamdı: kasvetli, ölümcül, otoriter ve yenilmez.

Belli belirsiz bir özgüven toplamaya çalışarak boğazımı temizledim ve sanki uzuvlarım aniden kurşuna dönüşmüş gibi kararsız bir adımla lavaboya doğru yürüdüm. Lavaboya ulaştığımda yeni bir diş fırçası çıkardım, üzerine diş macunu döktüm ve ağzımı tazelemek için eğildim. Havlu kalçalarımın kenarına kadar geliyor, ona kalçalarımın neredeyse tamamını ve hatta seksimi bir anlığına görme fırsatı veriyordu; beni orada izlediği fikriyle kızardım. Onu göremesem ve emin olamasam da, bir omurgamdan diğerine yayılan ateşli ürpermeleri hissedebiliyordum, bu da bana tıpkı duştaiken yaptığı gibi beni uzaktan utanmadan yaladığını doğruluyordu.

Ne zamandır beni gözetliyordu?

Ben nasıl fark etmedim?

Dişlerimi fırçalamayı bitirdikten sonra bileğimin tersini hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde dudaklarımın üzerinden geçirdim ve diş fırçasını yerine koydum,

Cesaretimi toplayarak ona doğru döndüm. Efrem bana bakmaktan vazgeçmedi; saçları volkanik cam parçaları gibi parlayan bir jöleyle geriye doğru taranmıştı, yüz hatları keskin ama mükemmeldi, içine daldığı yansımalarla sertleşmişti; tıraş losyonunun kokusu karşı konulmaz bir aroma gibi etrafında dolaşıyordu ve beni cezbederek bacaklarının arasına diz çöküp onu soymaya, koklamaya ve o sıkı ve inatçı fiziğinin her bir zerresinin tadını çıkarmaya teşvik ediyordu.

"Ve sen bir kızı duştayken gözetlemenin kabalık olduğunu düşünmüyor musun?" Dürüst olmak gerekirse, bana hayran ve çılgınca ilgi duyan bir erkek olarak gösteriden keyif aldığı fikri gururumu okşamıştı, ancak birkaç saat önce bana söylediklerine kızmıştım ve bunu ona göstermenin zamanı gelmişti.

"Sana hayranlık duyuyordum, Dorie. Ayrıca, sanırım söz konusu 'kız' beni ya da bana ait bir şeyi düşünüyordu." Alaycı bir hareketle pantolonunun ağına dokundu, altında gizlenen şeyi düzeltiyormuş gibi yaptı ve bakışlarım tam da onun istediği yere düştü.

Havlunun üst kenarına daha sıkı sarıldım, sanki hiç görmemiş gibi göğüslerimi örtmek için ağırbaşlı bir girişimde bulundum ve kendimi kaybetmemeye çalıştım. Baştan çıkarma konusunda iyiydi, bu yüzden bastırılmamak için dikkatli olmalıydım. "İsteddiğini aldın. Bunu uzatmanın bir anlamı yok. İkimize de bir iyilik yapman için seni görmezden geldim."

Ne yalancısın, Thea!

Onu görmezden gelmiştim çünkü bana göstereceği kayıtsızlıktan korkuyordum, kendimi kirli ya da kullanılmış hissetmekten korkuyordum çünkü ona kendi hayatımdan başka verecek hiçbir şeyi olmayan, işe yaramaz ve sefil, alakasız küçük bir kız olduğumu biliyordum.

Onun gibi bir adam benim gibi bir zavallının yükünü omuzlamakla neden ilgilensin ki?

"Öyle mi?" Efrem bacağını indirdi, dizlerini ayırarak durdu ve beni dikkatle izledi. "Peki ne alacaktım?"

Kolayca tahmin edilebiliyordu, yine de bunu ona kelimelerle ifade etmemi istiyordu, belki bunu doğrulamak ya da sadece kendimi aşağılamak için; sonuçta, benim rahatsızlığımı veya aşağılık duygumu uyandırabilecek tavırlar veya ifadelerle bile egemenlik kurmak onun bir ahlaksızlığıydı. Bir sadisti ve dürüst olmak gerekirse *beni* de en çok heyecanlandıran şey buydu.

"Siktir." Paranoyanın serbestçe akmasına izin verdim, sağlıksız inançlarımın, aşağılayıcı düşüncelerimin, dehşete düştüğümde sığındığım alışkanlıklarımın, kendimden ve üzerinde sallandığım sarkacı baltalayan herkesten kaçma ihtiyacımın içinde boğuldum.

Efrem, birlikteliğimizden söz ederken kullandığım terbiyesizlik karşısında ağzını buruşturdu; sadece özel anlarda küfürlü ifadelerle başvurmayı severdi, ama önemli olduğunu düşündüğü konulardan bahsederken bu tür ifadelerle daha az değer verdiğini anlıyordum.

"Yani seni evime götürdüm, birlikte birkaç gün geçirmeyi teklif ettim, seninle bir... 'sikişmek' için mi ilgilendim?" diye isteksizce tekrarladı, bana karşı tüm karşıtlığını ortaya koyarak.

Onu o kadar aşağılık ve yüzeysel bulmuyordum; onu tanımıştım ve kendince bana saygı duyduğunu fark etmiştim ama daha ben doğmadan babamın başına geldiği gibi, yakında benden bıkacağı, değersiz olduğumu anlayıp beni bir kenara atacağı fikrini aklımdan çıkaramıyordum. Peşimi bırakmayan bu terk edilmişlik duygusu beni çevremdeki insanlara karşı güvensiz yapmıştı ve beni kaçmaya, sevdiğim kişiyi kaybettiğim anda hissedeceğim acıdan kendimi korumak için duygusal bir mesafe koymaya iten şey buydu.

Başımı eğdim, ıslak ayaklarımın etrafında kümelenen su damlalarına baktım ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Evet."

"Hâlâ bu noktada mıyız, Dorie?" Tonu yumuşadı, neredeyse şefkatli görünüyordu. Kendimi o kadar küçük ve yanlış hissediyordum ki onunla yüzleşecek cesareti kendimde bulamadım. "Bana güvenmeyen ve beni reddetmek için elinden geleni yapan sen misin? Erkekleri erkeklerden nasıl ayırt edeceğini bilmelisin; sadece birincisi bir 'sikiş' ile tatmin olur."

"Bilmiyorum." Karmaşık bir kızdım ve ilişkilerimde çok sorunluydum; duyguları kabul etmeyi öğreniyor olsam da duygularımı ifade etmekte iyi değildim. Birine karşı hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim ve deneyimsizlik beni engelliyor, aceleci sonuçlara varmama ve kaçarak güvence aramama neden oluyordu çünkü safça, yokluğumu dayatmanın kesinlik elde etmeye hizmet ettiğine inanıyordum. Kaynağını anlamadığım karmaşık bir mantık.

"Uyandım ve sen yanımda değildin, ben... ben... ben sandım ki..."

"Pişman olduğumu," diye tahmin etti, konuşmamızın gittiği yönden hayal kırıklığına uğramıştı.

Paylaştıklarımızdan sonra ertesi sabah beni kafası karışık ve anlaşılması zor, dahası beni baştan çıkarmış ve sömürmüş gibi ona şüpheyile bakmaya zorlayan korku ve kuşkularla dolu bulmayı beklemezdi. Ama ikimiz de bunun nasıl olduğunu biliyorduk: ilişkimizde ne kurban ne de cellat vardı, sadece karşılıklı rıza ile günah işlemiş iki kötü aşık vardı. "Kaçan, güvensizliklerini size döken, sizi geri aramadan giden, sonraki günlerde başka kızlarla çıkan ve sadece sizi incitmek için kibirli ve dikkatsiz davranan erkeklere alışkınsınız çünkü yanlışlıkla bir pislik olmanın erkeklikle eşanlamlı olduğuna inanıyorlar, bunun yerine sadece gülünç ve olgunlaşmamışlar. Bunu hepimiz yaşıyoruz, ben de gençken bu hatayı yaptım," diyerek monoloğunu sinirli bir iç çekişle sonlandırdı, sonra bir şey üzerinde düşündü ve kavramı daha kesin bir şekilde tekrarladı. "Gençken Dorothea," diye tekrarladı sertçe, sanki kafama bir tokat atıp ciddiyetini sorgulamamamı sağlamak istercesine.

Kullandığı ses tonunun sertliği karşısında irkildim ve kendimi utangaç bir ses tonuyla sınırladım:
"Anlıyorum".

"Güzel," diye onayladı tedirgin bir soğuklukla, öfkenin hiddeti düzensiz nefes alışında kendini gösteriyordu. "Demek az önce sana anlattığım her şey, bir kadın geceyi benimle geçirdikten sonra yaşanmıyor."

Ancak bu, aşık olmaya meyilli olduğu anlamına gelmiyordu; geçmişte kimseye 'seni seviyorum' dememişse, bu davranışı aşk duygusunun değil, güçlü bir karakter ve nazik bir ruhla kaçınılmaz olarak ilişkilendirilen kibar, hatta kasıtsız bir tavrın göstergesiydi. Bu, baştan çıkarma oyununda avını zapt etmek, hezeyana sürüklemek, küçücük bir öpücüğe bile hasret bırakmak ve savunmalarını düşürdükleri anda vahşice parçalamak için kullandığı bir silahtı.

Düşüncelerimin yarattığı kasırgadan zayıf düşmüş bir halde yanımı mermerin kenarına yasladım. "Sen evlisin." *Ve itiraf etmelisin ki hayatında bana yer yok.*

"Unuttuğumu mu sanıyorsun?" Efrem, tenimi ve kalbimi yaktığını hissettiğim acı bir kahkaha attı. Ayağa kalktı, odayı dolduruş şekliyle sıkışık görünmesine neden oldu.

Özü; zalim bir şeytan gibi bana doğru geldi ve o anda cehennem dumanı gibi görünen buhar sarmallarının arasından geçti. Kül rengi bulutların arasından çıkan heybetli gölgesini beni tamamen kaplayana kadar takip ettim ve karşımda durduğunda titredim, uzun boylu, güçlü, inanılmaz derecede gizleyici. Tüm işkencelerimin yaratıcısı ve yok edicisi. "Seninle birlikte olduğum bunca ay boyunca her an bunu düşündüm." Başımı kaldırmak için yüzümü ellerinin arasına aldı ve bakışlarımız kesişti; bu bakışlar, sözlerle anlattığımızdan daha gizli olduğunu zımnen ortaya koyuyordu.

"Lili'yi birkaç saat önce aldatmadım. Stüdyoma girdiğin ilk saniyeden itibaren onu aldattım ve sana bakmamam gerektiği gibi baktım. Yanlış yönlendirilmiş fantezilerle oyalandım, seni öyle müstehcen şekillerde hayal ettim ki, birçok kez sana dokunmakta zorlandım çünkü bedenini beni rahatsız etti, huzursuz etti ve üzdü, çünkü bacaklarını altına açmış çıplak hastamla ilgili belli belirsiz fanteziler kurmayı bırakmam gerektiğini biliyordum." İtiraflarını anlamama fırsat vermeden kulağımın yanına eğildi; alçak, şehvetli sesi tüm mantıklı düşünceleri mantık raylarından çıkarıp ahlaksızlık raylarına yönlendirmeden önce ateşli, özlem dolu diliyle kulak mememi yaladı. "Kendimi etli ağzına, biçimli kalçalarının arasına, sıkı kalçalarının arasına sokmayı hayal ettim, küçük Dorie ve bu üç aydır gerçekleşiyor." Bana dönüp baktığında, gözlerinde zührevi ve tehlikeli bir parıltı, bastırılmış ve ölümcül bir tutku, savaştığı ve sonunda kaybettiği sağduyudan daha güçlü, çalkantılı bir arzu fark ettim. "Fiziksel olmaktan çok zihinsel olan bir ihaneti sindirmek için haftalarım vardı. Eğer kendimi durdurabilseydim, sen herhangi biri olsaydın, çizgiyi aşacak kadar ileri gitmezdim." Bir koluyla belini bana doladı ve beni kendine yakın tuttu. Kendimi göğsüne çarparken buldum ve avuçlarımı karnının üzerinde açtım, sanki dokunuşum onun kontrolünü geçersiz kılacak kadar yaygın bir güce sahipmiş gibi inlediğini hissettim. "Ben mantıklı bir adamım, sana daha önce de söyledim, ne yaparsam yapayım asla pişman olmam. Bu benim en büyük kusurum." Boynumu öpmek için eğildi ve ayrık dudaklarını çıplak omzuma doğru sürükledi. Taze bir kaynaktan susuzluğunu gideren bir aslan gibi su damlacıklarını topladı, köprücük kemiğindeki hassas deriyi ısırdı ve ben göz kapaklarımı kapalı, gömleğini parmaklarımın arasında kırıştırarak doğruldum.

Elini sırtımdan aşağıya, havlunun kenarından geçirip altına soktuğunda kalp atışlarım hızlandı ve zaten acıyan kalçalarımı aceleyle sıkarken parmak uçlarımda durdum. Her tarafım gerildi, ona yapıştım; Efrem omzuma gülümsedi, avucuyla beni yukarı doğru çekerken nemli dış çizgiyi yaladı, beni bir bale *en pointe*'sindeymişim gibi ayak parmaklarımda üzerinde gerdirdi.

"Peki bu geceden sonra ya da o döndüğünde bana ne olacak?"

Efrem boynumun kıvrımına tırmandı; sanki başka talepler konsantrasyonunu ele geçirmiş gibi umursamazca dinliyordu. Kulağının altını ısırdım ve bu hareket daha acımasız hale geldiğinde kalçalarını pençeledim. Dişlerimin etine, kırılğan kılcal damarlarına battığını hissederek acı içinde inledim; karşılığında, çığlıklarımın onun üzerinde ne kadar şehvetli bir etki yarattığını göstermek için ereksiyonunu karnıma bastırdı. Şekerin tadına baktığı zamanki gibi zevk alıyordu, aradaki fark benim erotik acımın ona daha tatlı ve lezzetli gelmesiydi. "Her şey şimdiye kadar olduğu gibi olacak çocuğum. Korkmamalısın. Endişelenmen normal ama ben orada olduğum sürece kimse sana zarar vermeyecek ve kimse seni hiçbir şey için suçlamayacak. Başından beri sorumluluğu üstlendim ve seni uzakta hissetmek, bana güvenmemen hoşuma gitmiyor." Beni lavaboya doğru itti ve erkeksi kokusuyla sardı. İşaret parmağıyla çenemi kaldırdı ve hafif kırmızımsı kesiklerle çatallaşmış, hala tümörlü ağzımın ırzına geçti. Onlara memnuniyetle baktı ve sanki beni daha çok ve daha kötü yapmak istemiş gibi sırıttı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım perişan bir halde, yine olgun davranamamış ve ilişkimizi huzurla yaşayamamıştım. "Gerçekten... özür dilerim..."

"Benden onu terk etmemi istememiş olman yeterince kötü, bunu istediğini bildiğim halde."

Onaylanmaya ihtiyacı yoktu; kıskanç olduğumu ama baskıcı ya da yorucu olmamak için bunu maskeleyemeye çalıştığımı anlıyordu. Erkeklerin çok fazla şey isteyen kadınlardan kolayca kaçtığını biliyordum ve güvensizliklerle dolu olmama rağmen ondan benim için evliliğini bitirmesini bekleyemezdin. Elbette, durumumuzdaki gelişmeler göz önüne alındığında, daha fazlasını talep edebilirdim, ancak mantıklı olarak onu hiçbir şeye zorlayamazdım.

"Bunu Jo l için yapıyorum, özellikle de onun ya adıklarından sonra..." Başımı e dim, annesini kaybetmiş ve babası onunla birlikte olmak ya da onu büyütmek için uygun bir figür olmadığı için amcasına emanet edilmiş olan on bir yaşındaki o küçük çocuğu düşündüm.

Benim yüzümden acı çekseydi kendimi asla affetmezdim.

"Biliyorum, Dorie. Biliyorum." Efrem alnıma bir öpücük kondurdu; sıcak a zının tenimde yumuşak bir şekilde durduğunu hissetmek beni dayanılmaz bir umutsuzluğa sürüklemeye yetti.

"Ayrıca, ben aptal değilim." Kaçmaya çalıştım ama mermere dayadı ı kollarımı kalçalarımın iki yanına sıkıştırarak direndi. Ona bakmak için çenemi kaldırmak zorunda kaldım, çünkü gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu ve her yüz ifademi yakalamaya dikkat ediyordu.

"Onu terk etsen bile benimle bir hikaye ba latmazsın."

" stemedi im için değil." Bu sert bir iddiaydı, mideye inen bir yumruktan daha acı vericiydi. "Aksine, kanatlarını kırmak şöyle dursun, seni asla gen li inden mahrum etmek istemediğim için. Senin u tu unu görmek istiyorum, benim için hayallerini ger ekle tirmeni engellemek değil."

Yüzümü ok amaya  alı tı ında, kalbimde  ıldırmaya ba layan hayal kırıklı ını gizlemek için döndüm ve arkasındaki duvara baktım.

"Sensiz uçmak, kendimi bir rüyadan mahrum etmektir."

Efrem ısrarlarımdan bunalmı  ya da sıkılmış gibi içini çekti; oysa beni tanıyordu, birkaç laf kalabalı ıyla susturulacak bir kız olmadığımı düşünmesi gerekirdi. "Bir insanı sevdi imizde ya da değer verdi imizde, bazen fedak rlık yapmak zorunda kalırız. Eğer seni yanımda tutarsam, sana zarar veririm."

"Ben bir yeti kinim." Yine ona baktım, doğruldu ve bir adım geri çekilinceye kadar ona çarpmış gibi görünen bir morluk çarptı. "Neden kendi adıma karar vermeme izin vermiyorsun?"

"  nk  d   ncesiz davranırsın ve senin için en iyisinin ne olduğunu anlayamazsın," diye kısa ve öz bir şekilde cevap vererek gözümün takıldığı kırılğanlık kıvılcımlarını uzaklaştırdı. "Ama bir gün bana teşekkür edeceksin. Benden nefret etmeyi bıraktı ında olacak bu."

"Senden nefret etmeyece im." *Açık olduğum için kendimden nefret edeceğim.*

Efrem kendine güvenini yeniden kazandı ve beni omuzlarımdan yakalamak için ilerledi; bana kendini dayataca ını, beni  epece ini, beni lavabonun üzerine kaldırac ını ve istediğini alacağını düşündüm, ama bunun yerine beni döndürdü ve

Geri. Aynadaki yansımaımla karşılaştığımda nefesim kesildi ve dikkatimi başka bir yere çeviremeden çenemi tuttu, ön kolumu göğüs kafesime bastırdı ve beni kendimle, eski Thea'yla yüzleşmem için sabit tuttu. "Şu haline bak." Eğildi, çenesini şakağıma sürttü ve yok edilemez bir düşman olarak gördüğüm şeyin içinden bana baktı. "Ne görüyorsun?"

Nefesim kesildi; ciğerlerim daraldı, karşı koyamadığım bir reddedilme duygusuyla ezildim ve onu bedenimden uzaklaştırmak için kolunu sıktım ama Efrem kasıma kırılmaz sertliğini hissettirecek kadar güç verdi ve vazgeçmedi. Başımı salladım, cevap vermeyi reddettim, ama beni korkutacak kadar enerjik ve korkutucu olan şimşek hızındaki gözleriyle karşılaştığım anda, bir şey beni işbirliği yapmaya zorladı.

"Kusurlu bir vücuda sahip, dağılmış, sorunlu küçük bir kız." Yine de ondan kurtulmaya çalıştım ama göğsünü bana bastırdı, inatçılığımdan sabırsızlanıyormuş ve daha tatmin edici bir ifadeden kurtulmak için öpmeye hevesliymiş gibi yanaklarımı işaret parmağı ve başparmağı arasında sıktı.

"Ne gördüğümü biliyor musun?" Kulağıma konuştu; sıcak nefesi havlunun altında gezinerek aşırı mahrem bir noktada bir yılan gibi kıvrıldı. "Hâlâ keşfedecek koca bir dünyası olan güzel bir genç kız görüyorum. Eminim ki büyüdüğünde yalnız yürüyebileceksin, acılarını hatırlayacak ve onlardan ders çıkaracaksın, bir savaşçı olmak ve ufkuna ulaşmak için sana iyi hizmet ettiklerini anlayacaksın. Uçurumların üzerinden güneşe doğru uçacak, bulutların içinde, yıldızların arasında kaybolacak, acılara gülecek ve asi ruhunu seveceksin. Büyüdüğünde, geçmişteki her aşkın, her talihsizliğin, her yenilginin ve her günahın nedenini bileceksin. Hayatı adaletsiz görmeyi bırakacak ve onun ne kadar değerli olduğunu anlayacaksınız. Kendinizi tanımayı ve kabul etmeyi öğreneceksiniz. Seyahat edeceksin. Çok seyahat edeceksin, Dorie... Çalacaksın, şarkı söyleyeceksin ve duyguları notaların ürpertisine dönüştüreceksin. Karanlıkta bile parlayacaksın, en soğuk ayazı ısıtacaksın, her anın sonsuzluğunda kendini kurtaracak cesareti bulacaksın, tüm odalarını açacaksın, ışığın içeri girmesine izin vereceksin ve ruhun sessiz yollarında daha fazla korkmadan yürüyeceksin. Beni altımdan tutarak kendi yönüne çevirdi ve dudaklarıma gülümsemek için eğildi. Artık donuklaşan bakışlarında garip bir melankoli titreşiyordu; kalbim kazarken hissettiklerini benden saklamak istiyordu

Kralına adanmış bir tebaa gibi dizlerimin üzerine çökmek için her yanıma tutuştum.

"Ya sen?" Göz kapakları uyuşmuş, gözyaşlarını tutamıyordu.

"Ve ben çoktan yaşamış olacağım," diye yanıtladı zamanı durduran soğuk bir teslimiyetle, her şeyi örten gümüş bir bulut gibi ikimizin arasında asılı kaldı. "Benim için geriye hiçbir şey kalmayacak."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım ona umutla, tanıştığımızdan beri bana verdiği aynı umutla. Ondan daha fazla parçalanmış olsa da, ona inanabileceği güzel bir şey vermek için sahip olduğu az şeyi ona vermek isteyen küçük bir kız gibi ona verdim. "Orada olacağım."

Ve bunu ona, çaresiz bir ivmeyle onu öpmek için eğildiğimde kanıtladım. Efrem hemen elini ıslak saçlarıma doladı ve başımı eğip o sert, tutkulu, şiddetli teması derinleştirmek için aşağı çekti. Dudakları o kadar sıcak ve yumuşaktı ki onları ısırma içgüdümü dizginledim ve kendimi onu dilimle yutmakla sınırladım. Dünyanın titrediğini hissettim, zihnimde sadece onun adı dönüyordu ve aşırı bir ihtiyaçla ona onu kaybetmek istemediğimi, benden kaçmasını istemediğimi söyledim. Yanlış anlaşılmış bir gizemin içinde, tadının meyvemsi aromasında, beni sahiplendiği ustaca hareketlerde, beni evcilleştirmeye çalıştığı sert nefesinde kendimi kaybettim. Sanki beni bir daha göremeyeceğinden korkuyormuş gibi, sanki evren patlayıp bizi sonsuza dek yok etmeden önce birlikte geçirdiğimiz son günmüş gibi, bir koluyla beni sıkıca kavradı.

Yine de, bu fiyaskoda bile ait olmaktan vazgeçmeyeceğiz.

Satir ve su perisi hakkında birçok efsane vardı.

Ve şehveti övdüğümüz, imkânsız bir birlikteliği övdüğümüz ve acılarını yücelttiğimiz bir tanesini yeniden yazmıştık.

Sarhoş cümbüşçüler gibi Olimpos'a çıktık ve meyve sepetleri ve şarap sürahileri arasında, duygularımızın karanlık mercanlarını tutkumuzun çiziklerini süsleyecek altın mücevherlere dönüştürmeleri için tanrılara meydan okuduk.

Bizi bölmeye çalışın.

Bizi ayırmaya

çalışın.

Bizi eleştirin ve kınayın.

Ölümü kıskandırmaya devam et.

İmkansız aşk bile ebedi olabilir.

Ağzımın içine gömülürken gösterdiği şehvetle titredim, ağzımı hoyratça açtı; inledim, adımlarımı geriye doğru atarken tökezledim, ta ki zarif ayakkabılarına basana kadar ve sakarlığım onu o kadar tahrik etti ki öfkeyle havlumu yırtıp yere attı. Kısa bir süre içinde tamamen çıplak kalmış, onun Adonis vücuduna yaslanmış, heyecandan alev alev yanıyordum. Gömlek onun zonklayan kasları için çok dar görünüyordu, bu yüzden huzursuz parmaklarımla düğmelerini açmaya başladım. Efrem o kadar aç ve açgözlüydü ki, onu soyma girişimimi fark etmedi bile. Bu çılgınlık, işkence ve kaos karışımında, onu öpmeyi bırakmadan, beni de yanına alarak oturduğu dormeuse'a geri dönmesini sağlamayı başardım. Kendimi onun kucağında buldum, yorgun ve ateşliydim, parmaklarım onun siyah saçlarında geziniyordu, saçlarını dağıtmıştım çünkü onun çılgın düzeninin dışında inanılmaz derecede güzel ve çekiciydi; mahremiyetim, duyularımı sersemletene kadar yavaş yavaş kıvam kazanan şişkinliğine baskı yapıyordu.

Öpüştükçe, sürtündükçe, dokundukça ikimiz de arzudan çılgına dönüyorduk.

Bu öpücük boğucu bir veda gibiydi, iki günahkârın gök gürültülü buluşması, o kadar güçlü ve ilahi ki doğal olmayan, insanlık dışı görünüyordu.

Muazzam bir deprem dünyanın çekirdeğini salladı ve cehennemi uyandırdı.

"Hâlâ beni Mitchell ile paylaşmayı düşünüyor musun?" Sesimdeki aciliyetle ona bağlama tam olarak uygun olmayan ama cevabını bilmek zorunda olduğum bir soru sordum. Şaşkın bir ifadeyle ne sorduğumu fark ettiğinde aceleyle pantolonunun fermuarını açtım. Kaşlarını kırıştırdı; dağınık saçları ve nemli dudaklarıyla daha da çekici ve alımlıydı. Kısır bir okyanusta birlikte boğulmak için kara bir melek. "Yapar mıydın?" diye alay ettim onunla, Giselle'e olduğu gibi beni de arkadaşının kollarına atarsa onu affetmeyeceğime yemin ettim.

Efrem düğmeyi açmama ve fermuarı indirmeme yardım etti. Kalçalarını kaldırdı, sanki çökmek üzere olan kocaman bir dağın üzerinde oturuyormuşum gibi bir an başım döndü ve pantolonunu boxer şortuyla birlikte çekiştirerek ereksiyonunu elime aldı. Ulaştığı boyut karşısında şaşırarak avucumun içinde sıkmaya çalıştım, ama

Hepsini çevreleyemeyecek kadar küçüktü ve onu daha yukarıya, uyarılmaktan hoşlandığı parlak glansın altına yönlendirdi. Kadifemsi tenini, boğumlu, patlayıcı damarlarını hissediyordum, beni bileğini aşağı yukarı hareket ettirmeye zorluyor, ritmik ve sert bir ritim tutturuyordu. "*Himeros*'ta birkaç kez seni onunla paylaşmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. Aramızda başka biri olsa bile sen benim olarak kalacaktın. Ancak, hayır... bunu yapmazdım. Ne yazık ki *sana karşı* sahipleniciyim." Beni kalçalarımın tuttu ve hafifçe kaldırdı. Ağırlığını dizlerimin üzerine vererek ona yardım ettim, dormeuse'ün yumuşak kumaşına gömüldüm ve ne istediğini anladım. Efrem çok sık emir verirdi ama seks yaparken kararlı tavrına ve kibirli hareketlerine güvenerek emir vermekten kaçınırdı. Bunlar her aşığı heyecanlandıracak özelliklerdi, çünkü onun gibi erkekleri bulmak nadirdi: kadınları tatmin edebilen, muhteşem orgazmlar yaşatan, saygısızlıkta asla aşırıya kaçmadan baskın rolü üstlenen. Çubuğu kendime doğru eğip nemli üst kısmını çukur merkeze sürttüğümde, Efrem pelvisime doğru miktarda baskı uyguladı, böylece yavaşça alçaldım ve her seferinde bir santimetre içeri aldım. Önceki gecedan beri hala ağrıyan kaslarım önce şişmiş uç tarafından zorlandığı ve sonra gövdem kalın çapı etrafında şefkatle genişlediği anda bacaklarım titredi. Hafif bir yanma göz kapaklarımın kısılmasına neden oldu. Alnımı onunkine yasladım, daha ne kadar et alacağını merak ediyordum; sanki uzun, kavisli bir orak beni içimden kesiyor gibiydi. Nefesimi tuttum, karnım ona yer açmak için gerildi. Sadist ya da değil, Efrem'in can yakmak için aletlere ihtiyacı yoktu, vücudunun gücü bir kadını tamamen doldurmaya ve ağlatmaya yeterdi. Sakin ve sabırlı bir şekilde, girişine doğal bir direnç gösteren ince fiziğime dikkat ederek yavaşça kaymaya devam etti. Falanksları kalçalarımın gömüldüğünde, birleşene ve penisi köküne kadar yutulana kadar beni aşağıya, daha aşağıya itti. "Oh, evet..." Bir an için gözlerini kapadı, beni bu kadar sıcak, ıslak ve ona göre şekillenmiş hissettiğinde bir inilti tuttu ve zevkini artıran bir acı nefesi verdiğimde nefesinin altında homurdandı. Sanki içimde daha iyi bir şey beceriyormuş gibi pelvisini daireler çizerek döndürdü ve varlığını mideme kadar hissettim, bir sıvı fışkırması ve ardından onu bir meyve gibi sıkı bir kasılma ile tepki verdim. "Evet, çocuğum," diye fısıldadı kendinden geçercesine. "Yap şunu

tekrar." Tam olarak neyi kastettiğini bilmiyordum; ellerimi devasa omuzlarına koydum ve leğen kemiğini sıkarak onun zevk aldığı sarma hissini taklit ettim. Arkalığa yaslandı, bacaklarını açmaya devam etti ve başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirerek ondan kaçarken arsızca dolanmamızı izledi. Bu şehvetli okşayış karşısında titredim ve refleks olarak ona doğru itildim, hala hareketsiz olan ereksiyonunun o kadar derin bir bölgeye vuruşuyla nefes nefese kaldım ki zevk kalçalarım da yayıldı. "Küçücüksün ama her şeyi istiyorsun..." Efrem bakışlarını kızarmış yüzüme kaldırdı; irisleri sıvı elmaslara dönüşmüştü, içinde dalıp yüzmeyi hayal ettiğim erotik bir duygusallıkla parlıyordu. "O kadar çok istiyorsun ki, huysuzluğun testislerime damlıyor," diye bariton bir ses tonuyla bana eziyet etmeye devam etti, o kadar dolu ve yaramazdı ki nöronlarıma saldırdı.

Neden hareketsiz duruyordu?

Alnımı boğazına dayadım, açgözlülükle yaladım, sonra hareket etmeye çalıştım, ama pozisyon beni heyecanlandırırsa da benim için o kadar rahat değildi. Yukarı ve aşağı kalkacak gücüm yoktu, bu yüzden tembelce sallandım, müstehcen bir şekilde ittim, vücudumun daha önce hiç alay edilmemiş yeni bölümlerini keşfettim.

"Lütfen." Ona ne için yalvardığımı ben de bilmiyordum; canımı acıtana kadar içime şiddetle girmesini arzuluyordum; o sağlıklı, özlenen, canlandırıcı acıyla ölmeye ve onun yokluğunda, yürürken ya da otururken bile bunu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. "Seni efendim olarak görüyorum ama bu kadar zalim olma." Kafasının arkasına yapıştım, tırnaklarımı hüsrarla kafasına geçirdim; Efrem irkilmeden eğlenerek güldü. Lanet olsun. *Nasıl direnebiliyordu? Kim böyle saçma bir özdenetime sahip olabilirdi ki?* Kararlılığı, her zamankinden farklı bir dizi tekil deneyimin göstergesiydi; sikişmeden cezalandırmaya, ereksiyonu normal zaman çizelgesinin ötesinde sürdürmeye, ne zaman ve nasıl bırakacağına karar vermeye alışkındı. Ele geçirilemez bir kale gibiydi ve ona meydan okumaya ve onu fethetmeye çalışsam da, kendi silahlarından hiçbirine sahip değildim. Hiçbiri onu alt edemezdi. "Efrem, lütfen, bu işkence." Kendimi yenilgiye teslim etmek istemiyordum ama yine de ayağa kalkıp beni aşağıladığı için ona bir tokat atmayı düşündüm. Kıpırdamadan durmama rağmen mahremiyetim nemlenmeye devam ediyor, hiçbir karşılık görmeden işgal edilmenin acısını çekiyordum.

Tanrım... bu sinir bozucuydu!

"Kaçırdığın bir ayrıntı var, çocuğum." Başparmağını tekrar klitorisime sürttü, diğer eliyle popomu avuçladı. Ve ben eriyip gittim, tüm düşüncelerimi o sinirsel, aşırı duyarlı küçük düğümde yoğunlaştırdım. "Seni bağlamadım, kırbaçlamadım, yanımda başkasının sikini emmeye zorlamadım ya da senden aşırı taleplerde bulunmadım. Seni en yakın arkadaşım ile bile paylaşmak niyetinde olmadığımı sana teyit ettim, ama sen benim sikime binmek niyetiyle üstüne çıkmamın beni tahrik edebileceğini düşünmek gibi bir hata yaptın." Kalçama inen şiddetli bir tokat daha önce yediklerime eklendi. İnanamayarak nefesim kesildi, dizlerimi onun etrafında kenetledim ve tenimde bıraktığı parmak izlerinin altında yakıcı bir sıcaklık alevlendi. "Yıllarca sevgililerime hükmettim. Hiçbirinin bana boyun eğmesine izin vermedim. Sonra sen geldin ve izin almadan bunu yapmayı mı talep ediyorsun? Hmm?" İlkinden daha güçlü bir tokat daha indi aynı noktaya. Boğazına doğru soludum, tırnaklarım umutsuzca ensesine battı, meme uçları patladı, göğsüne çarptı ve parmak uçlarını orta oluğa doğru hareket ettirerek iltihaplı kalçalarına masaj yaptı. "Ancak, kalçalarının arasını dürtmeyi çok seviyorum, bu yüzden gerçekten üstümde olmayı denemek istiyorsan, bunu benim sevdiğim şekilde yapmalısın." Nazıkçe sıktıktan sonra, saldırıya hazırlıksız bir şekilde işaret parmağını deliğime soktu ve boynuna karşı anlamsız bir cümle mırıldanarak doğruldum. Tıkaç beni daha misafirperver hale getirme görevini yerine getirdiği için beni istila etmekte daha az zorlandı, ama sanki vücudumun rahatsız edilmekten nefret eden bir parçasıymış gibi his aynı derecede rahatsız edici olmaya devam etti.

"Efrem..."

"Kapa çeneni," diye beni uyardı, parmağını boğumuna kadar itti, sonra eğdi ve kıcımlı onun şehvetli niyetlerine sunarak kıvrıldım. "Ve bunun tadını çıkar çünkü bu sana vereceğim tek çifte penetrasyon olacak. Bu senin için yeterli mi?"

"Sen bana yetersin," diye itiraf ettim kısıp bir iniltiyle. Mitchell'i ya da başka birini istemezdim ve sorumun onu sinirlendirdiğinden, sıkıca gizlemeye çalıştığı hastalıklı bir kıskançlığı uyandırdığından şüpheleniyordum. Ancak, başka bir erkeği arzulamak imkânsızdı; Efrem muazzamdı, karanlığı herkesin ışığını karartırdı, heybetli, şehvetli vücudu kimseninkiyle kıyaslanamazdı ve benim de onu arzulama şansım olmazdı.

O yanımda olsaydı kendimi birkaç sevgili arasında paylaştırırdım. Ölümsüz bir güzelliğe sahip, ateşli, fırtınalı bir tutkuyla parlayan ve her büyüü en yasak coşkuyla bozan tek kişi. Cevabımdan memnun, bir avucuyla başımı kapattı, diğerini kalçalarımın arasına bıraktı ve yalvarışımı kabul ederek hareket etmeye başladı. Tam olarak çıkmadan geri çekildi ve ürkmemem için beni tutarak tekrar güçlü bir şekilde içeri daldı. Aynı acıyı vermek için içgüdüsel olarak boynunu ısırdım, kendime minimum güç uygulamak için ve Efrem, intikam girişimimle neredeyse alay ederek yüksek bir nefesle cevap verdi.

"Beni ısır, tırmala, istediğin kadar salla, küçük Dorie... Güreşmekten zevk alıyorum. Özellikle de seninle."

Bana bir kez olsun komuta etme özgürlüğü vermesi gereken bir pozisyonda, alttan bile bana hükmedebilmesi inanılmazdı. Bir başka güçlü itiş gücü düşünmeyi bırakmama neden oldu; işaret parmağı aynı anda beni kirletirken nefesim kesildi ve aklımı kaybettim, bu da iki bölgeden hangisinden daha fazla zevk alacağımı bilmemi zorlaştırdı. Kendimi onun üzerine çömelmekle, bir kolumla ensesini sarmakla ve şiddetle girip çıkmasına izin vermekle sınırladım. Ne nazik ne de hoşgörülüydü, cüssesinin beni ateşli zorlamalara ve sokmalara maruz bırakmasını umursamıyordu ve ben onun canlılığını, çılgınlığını ve cinselliğini talep ediyordum.

"Daha yüksek sesle," diye ısrar ettim. Kaçacağımı düşündüyse fena halde yanılıyordu; en kötü yanının ortaya çıkmasına izin verse bile bunun beni asla incitmeyeceğinden emindim. Acıttırdı evet, ama bu konuda ikimiz de hemfikirdik ve ben onu tamamen istiyordum, onun tüm karanlığını istiyordum, benimkiyle kesişmesini ve birlikte sevişmeyi öğrenmeyi istiyordum.

"Daha güçlü mü? Emin misin?" diye alay etti. Başımı sallamadan önce arkamdan ikinci bir parmağını sokmaya çalıştı ve diğer eliyle saçlarımı çekerek boynumu eğdi, böylece ona pasif bir şekilde yaslanmayı bırakacaktım. Göğüslerimden birini yalamak için alçaldı, soluk areolayı diliyle yaladı, sonra meme ucunu derinlemesine emdi, kabarıp kıpkırmızı olana kadar aceleyle vurdu. Orta parmak işaret parmağıyla birlikte yol almaya çalıştığı anda inledim ve onunla birlikte zevk almak için daha hızlı sallandım: Efrem güldü, çılgınlığımdan doymak bilmez bir şekilde beslendi; çok fazla zorluk çekmeden arka boşluğu iki parmağıyla işgal etmeyi başardı ve hızını artırdı.

vuruyor, beni cezalandırmak için her isyanımda dişlerinin arasında sıkıdığı küçük düğmeyi rehin tutuyordu.

"Aman Tanrım... bu..." *Muazzam* kelimesi nefesler arasında dağıldı. Terlemeye, kırılmaya, kollarında parçalanmaya başladım. Bir kez daha onun istediği gibi bitecek, o kadar çok şeye katlanacaktı ki, bu ilişkinin sonunda yıkılmış olarak çıkacak tek kişi ben olacaktım. Böylesine yoğun bir seansa daha hazır değildim ama yine de kendimi ona bırakmışım çünkü bana verdiklerinden, bana hissettirdiklerinden, olduğumuz şeyden vazgeçmek istemiyordum. "Asla durma." *Benimle kal*, diye fısıldamak istedim ama bu ifadeyi çocukça bile sayılabilecek bir yaşam yakarıyla değil, cinsel bir yakarıyla ilişkilendirmesini tercih ettim.

"Sen de öyle Dorie." Dudaklarımı aramak için yaklaştı, sonunda beni öpmeye meyletti. "*Du bist wunderschön*," diye baştan çıkarıcı bir şekilde telaffuz etti, onları açgözlülükle yakalamadan ve bana nüfuz ettiği aynı ulaşım ile onları istila etmeden önce. O anda görmezden geldiği hiçbir parçam yoktu, çünkü hepsinden aynı ilgiyi talep ediyordu ve özellikle hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Beceriksizce hareket ettim, onu aynı beceriksizlikle öptüm, ama aldırıyor gibiydi, aslında ikimiz için de tempoyu korumaya ve bana daha az aceleci olmayı öğretmeye çalışıyordu. Elleri beni bıraktığında, hatta popoma işkence etmeyi bıraktığında, ne olduğunu anlamak için bir an durakladım. Efrem bana küstahça gülümsedi, kendini rahatlatı ve gömleğinin son iliklerini de açarak kontrolü bana bıraktı. "Bana boyun eğmek istiyorsun, değil mi?" Siyah bir tutam saç kaşının üzerine düştü ve şakağından birkaç damla ter süzüldü. "Bakalım ne yapabiliyorsun: Beni becer." Harika gözlerinde, ben onu memnun ederken bana hayran olma niyeti parıldıyordu; sonra utanmaz bir sırıtışla bu meydan okumayı kabul ettim ve omuzlarına tutunarak kalçalarımı daha cesurca oynatmaya başladım. Kasıklarım, klitorisimi aşırı heyecanlandıran hafif erkek kıllarına sürtündü; iç uyluklarım köşeli kalçalarım sürtünerek cildimi tahriş etti, ereksiyonum gerçeklikle tüm bağlantımı kaybedene kadar uzunluğuyla saçma noktaları sıyırdı.

Kulağına doğru inledim, kulak memesini ısırdım ve yaladım, gömleğinin kanatları yumuşak bir şekilde yanlara doğru düşerken göğüslerini çıplak göğüs kaslarının sert çıkıntılarına doğru ittim. "Hoşunuza gitti mi *doktor*?"

"Daha fazla." Açık avuçlarını kalçalarımın altına yerleştirdi ve beni tamamen boşaltana kadar hararetle kaldırdı; cinsel organını birinin görüşüne açıyormuş gibi genişçe açtı, sonra beni açık tutarak, ağırlığım penisinin üzerine düşecek şekilde beni serbest bıraktı ve aynı zamanda beni iyice delmek için içime girdi. Demir penis sertçe içime girdi. Bir bıçak daha az ölümcül olabilirdi. Dudaklarımın arasından çıkan keskin çığlık beni daha da cesaretlendirdi ve hevesim onu aynı eylemi o kadar çok tekrarlamaya teşvik etti ki, kendimi sarsılmış, çırpınmış, tamamen bunalmış ve çaresiz hissettim. Hayvani bir güvenle girip çıkmaya başladı; bana indirdiği darbeler kuru, sert ve derindi, zaman zaman daha enerjikti. Hamlelerinin yankılanan sesi müstehcen bir senfoni halinde duvarlara yayılıyordu. Ne yapacağını tam olarak bildiğine hiç şüphe yoktu ve ben de onu takip ettim, bu birleşmeyi tutkulu ve unutulmaz kılmaya çalışarak onu şımarttım. "Kasıl ve beni içine alabildiğin kadar al. Bana her şeyini ver, çocuğum." Sesi... seks sırasındaki sesi muhteşemdi; olgun, kemerli, alçak, kalp atışlarının titremesine karışabilir, etimi tırmalar, beni bir rüyaya sürükler ve gözyaşlarımın arasından çıkarırdı. Ruhumu öldürür, sonra ona iyileşmesini fısıldardı. "Şiddetten hoşlanacağını biliyordum."

Bakışlarını indirip onu nasıl karşıladığımı, nasıl tuttuğumu ve parlak yapışkanlığımı şaftıma nasıl bulaştırdığımı gördüğünde kızardım. Sanki eğilip tadıma bakmak istiyormuş gibi dudaklarını ıslattı ama kendini tuttu ve kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak gözlerimin içine baktı. Göğsüne yığıldığımı, fırtınanın pençesindeki bir dal gibi bir an için gücümü kaybettiğimi fark etmişti; karnım yanıyordu ama yine de kendimi ıslatmaya, onu özlemeye, her vuruşta nefes nefese kalmaya ve bir başkasını alma beklentisiyle titremeye devam ediyordum. Efrem tek kelime etmeden ellerini kalçalarımın altında açtı ve ayağa kalktı; pantolonunu elinden geldiğince yürümesine engel olmayacak şekilde ayarlamayı başardı ve sanki bir saniye bile beni bırakmak istemiyormuş gibi içimde kaldı. Bu beklenmedik karar karşısında irkildim ve beni kollarına alarak banyodan dışarı taşıdı. Kaymasını engellemek için vücuduna baskı yaptım ve gülümsedim çünkü yorgun olduğumu ve dahası *cowgirl* pozisyonuna aşına olmadığımı anlamıştı. Yani, onun kadar deneyimli değildim, yine de hantal yürüyüşüyle bana mastürbasyon yaptığında inledim

Karnımda gerilen üyenin üzerinde, beni her yerde kıvranmaya iten çok mahrem noktalara dokunuyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye beceriksizce sordum, özellikle de kalçalarım centilmenlik dışı bir şekilde açılmış ve leğen kemiğinin iki yanında sallanırken onu o kadar iyi hissetmiyormuş gibi davrandım.

Efrem sorumu duymazdan gelerek bana başka bir soru yöneltti ve belki de kendini korumak için sık sık susturduğu o hastalıklı düşüncelerini dile getirdi.

"Küçük arkadaşın Andrew'u böyle mi beceriyordun?"

Ellerimi pazılarına kenetleyerek, düğmeleri açık gömleğinin yakasını burnumla sıyırdım, yaydığı temiz kokuyla sarhoş oldum ve onu kızdırmaya karar verdim. "Ondan sık sık bahsediyorsun, kıskanmadığına emin misin?"

Efrem beni yatağa yatırdı; kadınsı bir poz takınmaya ve ne kadar acı çektiğimi gizlemeye çalışırken sıcak çarşaflar sırtımı sardı. Muhteşem bir şekilde çıplak kalmak için kıyafetlerini çabucak attı. Sanki onu kıyafetleri olmadan görmeye hâlâ alışmamışım gibi bakışlarımla onu yuttum. Vücudu ahenkli bir heykel gibiydi: doğal çıkıntılar ve sedef ilmekler, çizgilerin acımasız, ışıltılı ihtişamı üzerinde ilahi bir hakla hüküm sürüyordu.

Kıvrak ve sağlam fiziği korkutucu bir güç yayıyordu.

Dizginlenemez, inkar edilemez, hayranlık uyandıran güzelliğin özeti gibiydi.

Karanlıkla boğulmuş bir alacakaranlığı, durgun bir kara denizi, gölgeli bir sahili ve yakut izleri, boğucu öpücükler ve ölümcül orgazmlar arasında ölmek için bir lanetliler cehennemini tüketen, kızdıran ve ilham veren bir güzellik.

Sadece bunu düşünmek bile içimde kalın, tatlı bir baygınlığın yükselmesine neden oldu, karnımın ortasından başlayıp göğsümü doldurdu, akla karşı acele eden yüksek gelgit gibi.

Bana sessiz bir canavar gibi yaklaştı, parlak, muhteşem kürklü beyaz bir kaplan gibi, abanoz brokarların arasında sürünerek yatağa tırmandı, hapishanemin parmaklıklarını kırmaya, alçakgönüllülükten kurtulmaya ve yanaklarımı süsleyen kızarıklığı işkence edeceği her noktaya yaymaya hazırdı. Ve ben titriyordum çünkü ilk kez bana en geleneksel yerlerde katılmaya karar vermişti.

"Nasıl kıskanabilirim ki..." Onu sığınağına, evine geri davet etmek için bacaklarımı ayırdığımda üstüme uzandı. Efrem beni daha da genişletti ve göğüslerimi göğsüyle ezmeye zahmet etmedi ve

muazzam boyutuyla. Aletini girmek istediği yere bastırıp tırmalarken ellerimi kalçalarına koydum ve zaman kaybetmemesi için onu teşvik ettim. "Bunu sana yapan tek kişi benim..." Sözsüz isteğime uyarak ileri doğru itti. Aceleyle yere eğilip yumruklarını başımın iki yanına kapattığında çığlık attım, o bana teslim olmadan önce kendine teslim olmuştu. Onu metal kadar kırılğan, sert ve kızgın etinde hissettim ve sadece onunla hissettiğim o yüce duyguların mest edici birlikteliğinin tadını çıkararak göz kapaklarımı sıktım. "Ve bu." Saçlarımı yumruğuna doladı, geri çekildi ve beni kırmaya aldırmadan ilk darbeyi indirerek geri döndü.

Efrem onu dizlerimin arasına sıkıştırışına gülünce doğruldum; ona o kadar sıkı sarıldım ki topuklarım kalçalarına değdi ve onu kendime doğru bastırdım.

"O da yaptı," diye fısıldadım kulağına, sadece onu çileden çıkarmak, kızdırmak ve zalim tarafının ortaya çıkmasına izin vermek için. Gururunu incittiğimi, sırtını kasıp, kargaşa içindeki midesinden geliyormuş gibi görünen alçak bir hırıltı çıkardığında anladım.

"Kaltaklık etme, Dorothea." Saçlarımı kökünden çekerek daha şiddetli bir şekilde sıktı ve beni öfkeyle parlayan ve alev alev yanan gözlerine bakmaya zorladı. "Pek çok şeyde ilk ben oldum..."

Kalbim karnımda saçma sapan pirouetler yapıyordu; onu öpmek istiyordum, onun altında kendimi güvende hissediyordum, yorgun, hırpalanmış ama mutluydum. Sanki etrafımda Efrem'den başka hiçbir şey, hiç kimse yoktu. O her şeyi ve herkesi, hatta gençlik yıllarımda çıktığım birkaç erkeği bile yok etmişti. İlk aşkım oydu ve yaşadığım deneyimler, Efrem'in kendince silinmez mürekkeple çizdiği işe yaramaz kalem darbeleriymiş gibi şiddetle silinmişti.

"Sana itiraf ettiğim için pişmanım."

"Öte yandan ben onur duydum." Sol dirseğinden destek alarak sağ avucunu arkadan kalçamın ortasına doğru kaydırды. Perine bölgemin tam ortasına, testislerimin bana çarptığı yerden kısa bir mesafe aşağıya doğru kaydırды ve istediği gibi pelvisimi eğmek için beni yukarı kaldırdı.

Kendini mahremiyetime sıkıştırdı ve acımasızca hamlelerinin şiddetini artırdı.

Sanki bir insan değil de bir canavarmış gibi şiştiğini, sertleştiğini ve aşırı derecede genişlediğini mümkün olduğunca hissettim.

Bakışlarında kontrol edilemeyen bir şehvet yoğunlaştı; yüksek sesli inlemeler ve küçük soluklar arasında nefes almaya başladığımda, itişlerin hayvanlığı rahatsız edici hale geldi.

Durmasını, daha fazlasını vermesini istediğimde kristal berraklığındaki gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı aktı; yaylar yılmadan gıcırdadı, göğüsler yukarı fırladı. Efrem bir tanesini dişleriyle yakaladı ve şehvetli bir ifadeyle derinlemesine emdi, ağzını doldurmak için doymak bilmez çenelerinin arasında tuttu. Ona ayak uyduramıyordum, kendimi bitkin bir halde bırakmıştım, yatağın üzerinde eriyordum ve istediği kadar devam etmesine izin veriyordum. Sonsuza kadar benimle kaldığı sürece bedenime ne yapacağı umurumda değildi. Gözlerinden zevk çılgınlıkları damlıyordu, kasları zonkluyordu, ben gülümserken amansız bir şehvetin büyüdüğünü hissediyordum, ta ki onun şiddetli geliş gidişlerini kolaylaştıran sıvı bir çağlayan halinde akana kadar.

Uzun bir süre, Efrem'in ihtiyaç duyduğu kadar dakika direndim, ta ki daha ne kadar isteyeceğini, beni kırmak için daha ne kadar talepte bulunacağını merak etmeye başlayana kadar. Birden karnımda onu daha fazla şımartmak için bir dürtü hissettim. Tırnaklarımı sırtına geçirdim ve omzunu ısırdım, sınıma geldiğimi anlaması için omzuna yapıştım; birkaç damla kan damağımı ıslattı ve bu vahşi hareketi takdir ederek boynuma doğru inledi. Beni böylesine kaybolmuş, sınırsız bir tutkunun merhametine kalmış görmek onu çılgına çevirmişti ama ne baştan çıkarılmış ne de korkutulmuştu ve hiç tahammül etmediği bu kışkırtma için beni daha sert bir şekilde cezalandırmayı üstlenmişti.

"Sesini sadece durmam için yalvarmak için kullan, böylece sıran gelmeden konuşmamayı öğrenirsin, seni bilinçsiz küçük kız," diye öfkeyle küfretti.

Nefesimi kaybetmeme neden olmak için kendini bana doğru bastırdı, pubisi tümseğe bastırdı ve beni kendinden geçirecek bir sürtünme yarattı; Dişlerimi yaralı etten çektim ve özür dilemek için yaladım, ancak bu sadece onu daha fazla uyandırmaya hizmet etti.

Bu yoğun saldırıya direnmek için terli kalçalarını kavradığımda bir an bile içime girmeyi bırakmadı; güçlü kasları çelik gibiydi, erotik şiddet benimkini de besleyen arzusunu bana gösterebilmesinin tek yolu.

Biz iki aptaldık.

Başka bir kız olsa sırtından inmesini, durmasını ve ona bir mola vermesini isterdi, ama bunun yerine devam etmek için gevezelik ettim ve bana öyle acımasız bir darbe indirdiğinde meydan okurcasına güldüm ki beni ikiye böldüğünden korktum.

Kimsenin bana bu şekilde sahip olmasına izin vermezdim çünkü hayatımı kimseye emanet etmezdim. Efrem beni olduğum gibi, sorgulamadan, yargılamadan kabul etmişti; bana en güzel yaratıkmişim gibi bakıyor ve her dokunuşunda benim öldüğümünden habersiz, sanki ölmek üzereymiş gibi heyecan verici bir şevkle dokunuyordu.

O anda, üstümde çırılçıplak, Dionysos'a benziyordu, alçak, içgüdüsel bir tanrı, sapkın ruhuyla beni istila etmek için ilkel bir dürtüyle varlığıma giriyor ve özüyle yaşam akışımı kirletiyordu. Thyrsus'u kalçalarımın arasına vurmak için doğal bir güç olarak kullanıyordu ve ben de onun sarhoş, çılgın bir perisi gibi avlanma, boyun eğme ve tam bir saygı gösterme yoluyla duyuların özgürleşmesini arıyordum.

O benim lordumdu.

Yıllar önce önünde diz çöktüğüm ilk andan beri öyleydi.

Nasıl aşık olmam?

"Andy'yi benimle düşünmek seni ne kadar rahatsız ediyorsa, ben de seni başka kadınlarla düşünmekten o kadar nefret ediyorum." Zorlukla konuştum ve geri çekilip daha da vahşileşerek geri döndüğünde inledim. Beni geriye doğru itti ve beni içeriden eşit derecede keşfettiğini hissetmeme rağmen, bana çok fazla ağırlık vermemek için dirseklerine tutunurken kendimi tutmak için sırtına yapışmak zorunda kaldım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bana küçük bir mola verebileceği o noktada bile hareket etmeyi bırakmadı. Kaç kez doruğa yaklaştığımı ama ulaşamadığımı bilmiyordum çünkü tam hızlanmasını talep ettiğimde, beni tatminsizliğin sınırında asılı tutmak ve boşalmamı engellemek için yavaşladı. Bu, o iktidarsız emişi kontrol etmek, ilişkiyi uzatmak, sapkınlık ateşini canlı tutmak, beni arzulatmak, katılmak ve gittikçe daha da ıslatmak için kullandığı kurnaz bir teknikti.

"Sen reddettin Giselle..." Bir avucuyla boğazımı kapatıp çenemi yaladığında, boynuma arzumu artırabilecek sert bir baskı uyguladığında göz kapaklarımı sıktım, kalçalarım titriyordu. "Ama

Lili'yi reddedemeyeceksin," diye mırıldandım, boş gözlerim bozulmuş bir masumiyetle parlıyordu. "O senin karın."

"Dorie." Saçmalıklarımı bölmeye çalıştı.

"Seninle sevişmeye çalışırken arkamda bıraktığım ısıkları ve çizikleri göreceksin ve sen..." diye devam ettim, şimdi olumsuz kalıntılardan bunalmıştım, ancak Efrem efordan kızarmış elmacık kemikleri ve geçirimsiz, şehvetli bir bakışla gülümsedi, hiç endişelenmedi, durumun üstesinden gelebileceğinden emin.

"Ve aklımda sadece sen ve senin sıcak küçük bedeninin olacak. Seninleyken bile." Bana nemli, tutkulu bir öpücük verdi, o kadar agresifti ki pelvislerimi kasıp onu daha ateşli bir şekilde sıktım. O da bu katliamcı spazmı hissetti ve avuçlarının üzerinde yükselip daha büyük bir güçle içime girdi. "Şimdi bunu düşünme çocuğum. Benimle tadını çıkar."

Sohbet etme zamanı sona ermiş, yerini bağırma dürtüsü almıştı.

Efrem henüz doymadığı için acımasız bir şeytan gibi üzerime çullanırken, bir eliyle göğsümü kavradı, diğer eliyle de aşağıya bakmak, salgılarımızın ne kadar sert ve parlak olduğunu, ne kadar bitkin ama yine de onu memnun etmek için savaşmaya hevesli olduğumuzu acımasızca seyretmek için kendini destekledi. Etrafımızdaki siyah çarşaflar şekilsiz bir arapsaçına, cehennem çemberi gibi yanan bir dikenliğe dönüştü. Birkaç yastık yere kaydılar ve içime girmek için iki kat daha fazla güç kullandığı anda çılgınlık attılar. Sakal yanağını çizdi, yumuşak saçlar tenimi gıdıkladı, kulağımın yanındaki açık ağız beni baştan çıkardı, rahatlattı, direnmeye davet etti. Aldığım şey şimdiye kadar yaşadığım en güçlü coşkuya dönüşürken gözyaşlarımın arasından kendiliğinden bir kahkaha yükseldi. Onu istediği kadar şımartmak istiyordum ama ayak uydurmakta zorlanmaya başlamıştım. "Efrem..." Soluk soluğa kalışım, boşalmam gerektiğini anlaması için yeterliydi.

Hemen, beni o özlem dolu bekleyişte askıya almadan.

Hiç durmadan yumruklarını sıktı ve beni nereye götürmek istediğini, nasıl bir yol izlediğini anladım. Ellerimi kalçalarına koyduğumda, pelvisinin pubisini klitorisime sürmek ve beni çarpık ve içgüdüsel bir günahın kazığına atmak için açıldığını hissettiğimde emin oldum. Kendimi desteklemek için topuklarımı işaret ettim; ritmik kasılmalarla üyesinin etrafında gerilirken, onu köküne kadar saran bir ip gibi titreştim. Soluklar ve çaresiz çılgınlıklar arasında kendimi sabırsızca ona sürüyordum, içine batıyordum.

Tırnaklarımı kalçalarımaya geçirdim ve çığlık atıp binlerce parçaya bölünmeden önce göz kapaklarımı sıktım. Çözölmüş, bol bir şehvetle patladım, o kadar boldu ki ikimizi de akan, dizginlenemez bir sel gibi yıkadım. O kadar şiddetli bir şekilde sıvılaştım ki, tüm bu süre boyunca utanç içinde titredim. Terleyerek ve nefessiz kalarak göğsünün altında sessiz kaldım, sanki bu beni bilerek bana bakan opalesan gözlerden saklamaya yetecekmiş gibi, beni ikinci kez, pek çok kadının onları tatmin edebilecek erkekle hiç karşılaşmadan özlemini çektiği türden bir orgazma kıskırtmıştı. En ahlaksız fantezilerde yaşayan, çoğu zaman gerçekte somutluktan yoksun bir heves. Ancak onlardan farklı olarak, başıma gelebilecek en kötü ihlalcıye rastlamıştım ve o kadar gizemli olan bu hedefe ulaşmış, tadını çıkarmış ve onu yaşamıştım.

Tekrar.

Efrem bu aşırı zevki hissetti, kaynayan spazmlarımı daha sert bir şekilde yönlendirdi ve hassas dayanak noktasına girip çıkmaya başladığı akışkanlığın tadını çıkardı.

Efrem durup kaslarını sertleştirerek gırtlaktan gelen bir homurtu çıkarana kadar, onun gergin, sonuna kadar kabarmış, hain bir erkeklik salgılayan, kadınsı çiçeğin içinde bir bıçak gibi kaybolan penisine, sonra taşaya oyulmuş kabartmalar gibi kasılmış karın kaslarına ve duyulmamış bir erkeklik yayan şişkin göğüslerine büyülenmiş gibi baktım.

Onu kendime çektim, sıktım ve kucakladım, o dizginlenemez koşuşturmayla bitkin düştüğünde, tohumunu derinlere bıraktı; nemli sertliğinin her santimetresinin tadını çıkarmam için ilahi bir duygusallıkla yavaşça sallandı, beni son damlasına kadar doldurdu.

Yere çöküp üzerimi tamamen örterek beni tahrik edici bir erkeklik battaniyesinin altında kaybolmaya zorlarken gülümsedim. Onu içime çekip teninin vahşi kokusuyla sarhoş olurken, Efrem ağırlığına aldırmadan, iki sevgiliden çok iki aşığı yakışan bu tür bir yakınlığa ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi üstümde kalmaya devam etti. İlk sevişmemizden sonra kaçmamıştı ve bundan sonra da kaçmayacaktı.

Ani bir yorgunluğa yenik düşmüş gibi görünen dizlerimi gevşetip dudaklarımı omzuna yerleştirdim ve dilimin ucuyla ısırığının belirgin izini yaladım. Liliane fark etseydi kim bilir bunu nasıl gerekçelendirecekti. Bunun için endişelenmeliydim, bunun yerine sadece ne kadar

benim tutkum kadar onunki de beni çok zmiş ve etkilemişti.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu kulağıma; nefesi beni öyle kasvetli bir şekilde okşadı ki ürperdim.

Tırnaklarımı geniş sırtına geçirdim ve kalçalarına kadar inmelerine izin verdim, onu daha fazla sıyrıkla yırttım; mest olmuş bir şekilde i çekti. Bir izik daha fazla ya da bir çizik daha az fark etmezdi; ikimiz de oldukça kötü morarmıştık. "Hayır."

Efrem zalim bir şehvetle, sessiz bir müstehcenlik vaadiyle güldü.

"Onun yerine senin alman gerekecek. On dakika içinde."

Neyi kastettiğini anlamam sadece birkaç dakikamı aldı.
"İşte o zaman..."

"Buna refrakter dönem deniyor," diyerek önüme geçti ve yavaşça yanımdan geçti. "Benim durumumda oldukça kısa. Yakında tekrar zinde ve... a olacağım." Sırtım göğsüne yapışacak şekilde beni yan yatırdı. Bir kolunu belime doladı, diğerini ensemin altına yerleştirdi ve bana o kadar yaklaştı ki leğen kemiğinin popomu sıyırdığını hissedebiliyordum; hala sert olan aleti uyuyan bir dev gibi kalçalarımın arasına tembelce bastırıyordu. Ereksiyonum ona srtnene kadar yavaşça ona doğru hareket etmekten kendimi alıkoyamadım. Her yerim ağrıyordu ama onu arkamda hissetmek bana eşsiz bir heyecanla karışık bir korunma hissi veriyordu. İyi bir kız olarak sessiz kalmalıydım, ama birlikteyken kendimde değildim, yeterince mantıklı değildim; vücudum tamamen ona bağlıydı, sanki onu sevmek ve ona hizmet etmek için doğmuştum. Eliyle göğsümü kapladı, parmak uçları tenimde bir aşk senfonisi çaldı, areolanın etrafında daireler çizdi ve meme ucunu gıdıklayarak uyuşturdu. Sıcak noktalarımız arasındaki sakın sürtünme o kadar rahatlatıcıydı ki, cinsel ilişki sonrası ani bir gevşeklik beni ele geçirdi. Bu tatlı hisler sarmalıyla uyuşmuş bir halde göz kapaklarımı yarı kapattım; havada güçlü bir uyuşturucu gibi rüyalarımı uyuşturacak kötü bir seks ve bergamot kokusu dolaşıyordu.

"Dorie."

Uykum gelmeden Efrem beni çağırdı ve ben de cevap olarak halsizce inledim. Çok istememe rağmen yarım saat bile dinlenmeye ihtiyacım vardı, yine de koluyla beni sıkıca tutmak için tekrar aşağı indiğinde

Karnım ve göğüslerim şişerken, onun aynı fikirde olmadığını fark ettim. "Uyanık kal," diye mırıldandı alaycı bir kahkahayla, penisi yeniden canlanıp korktuğum boyutlara ulaşırken. Beni en uygunsuz düşüncelere esir edebilecek tehlikeli bir eğri haline geldi. "Henüz işimiz bitmedi." Dudaklarıyla boynumu öpmeye başladı, durgun okşamalarını omzuma kadar sürdürdü. Alay ettiği kanattan kalçalarımın ortasına doğru yayılan yakıcı bir sıcaklık, onları sıkmana neden oldu. Elini karnımdan kasıklarımın doğru götürdüğünde, avucunun içini Venüs'ün tepesine bastırdı ve işaret parmağıyla klitorisi sıyırarak yavaş ve şehvetli bir işkence başlattı. Kargaşa içinde doğruldum ve popomu ona doğru ittim. Kalçalarımın arasına sıkışan ereksiyon kuyruk sokumumu aştı ve Efrem onu daha da aşağıya, seksimin açıklığına doğru hareket ettirdi. Ucu nemli sıcaklığıma batacak şekilde hafifçe ovuşturdu ve ben zayıf bir şekilde nefes aldım, gözlerim kapalıydı, bacaklarımdan aşağı akmaya başlayan sıcak titremelerin tadını çıkardım. "Senden her şeyi istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" İki parmağını beni sıcak, yumuşak, hala tohumuyla damlayan bulmaya yönlendirdi. Büyük dudaklarıma dokunarak onları açtı ve genişlemelerini sağlayarak orta parmağını nazikçe ortalarına soktu, önceki penetrasyondan ne kadar acı çektiğimin farkındaydı. Sanki değerli bir şey arıyormuş gibi eğilip döndürdü ve içgüdüsel olarak yumuşak bir şekilde nefes aldım, müdahaleci duyumdan zar zor titriyordum.

"Evet," diye inledim o içeri ve dışarı kaydırırken.

Ve tekrar... içeri ve dışarı; uzun, baştan çıkarıcı, korkunç derecede talepkar.

"Onu bana vermeye hazır mısın?" Başparmağıyla küçük, gergin, kızarmış çekirdeğimi gıdıklamadan önce kulak mememin altını öptü. Aklında ne olduğunu anlayınca göz kapaklarımı ardına kadar açtım ve kalçasını sıktım. Ona istediği her şeyi vermeye hazırdım ama bunu bu kadar çabuk talep etmesini beklemiyordum. Bu özellikle yoğun bir jest olurdu. Bunu pek çok kez hayal etmişim, özellikle de onunlayken, ama gerçekte bununla yüzleşmek bambaşka bir etki yaratıyordu. "Kendimi kontrol edeceğim, Dorie." Orta parmağını, mantığımı devre dışı bırakan ve daha fazlasını arzulamamı sağlayan o iğrenç, kendinden emin, ısrarcı şekilde hareket ettirmeyi bırakmadan beni rahatlatmaya çalıştı. Avucunun içinde sallanıp parmağını boğumuna kadar karşıladığımda ve içimi hesaplanmış bir kötülükle gıdıkladığını hissettiğimde, şehvet her türlü alçakgönüllülüğün yerini aldı, daha da derinleşti. "Bana güveniyor musun?" Efrem parmağının

Ağzını boynumun kıvrımına dayadı, zar zor ısırды ve elini kalçama dolayarak hafifçe kaldırdı.

"Evet. Sadece sana güveniyorum." *Kendime güvendiğimden daha fazla.*

Ve işte o zaman, arkama yerleşerek, penisini ihlal etmek istediği küçük dar deliğe yönlendirmeyi başardı. Bana bakire demenin adil olup olmadığını bilmiyordum, çünkü önce çalışma odasında, sonra da bir gece önce tıkaçla aramıştı ve yine de, beni hazırlamış olsa bile, hiçbir şey bu kadar büyük ve acı verici bir erkekliği karşılamaya eşit olamazdı. Hiçbir şey daha fazla acıtamaz ya da daha samimi olamazdı, özellikle de beni başka durumlarda kullandığı kayganlaştırıcıyla şekerle kaplamak üzere olmadığı için.

"Şimdi nefes al, sertleşme." Efrem kaslara hafif bir baskı uyguladı. Penis başı aşırı hassas bir bölgeye batan bir diken gibiydi, yine de doğru miktarda sabırla açıklığı gerekli çapa kadar gevşetmeyi ve içeri girmeyi başardı. Dişlerimi sıktım, kalçalarımı kasıyordum ve Efrem beni cezalandırmak için kalçamı tırmaladı. Az önce beni sertleşmemem konusunda uyarmıştı ve farkında olmadan onun işini daha da zorlaştırıyordum. Yoğun bir şekilde nefes alarak rahatlamaya çalıştım; kalbim o kadar sert atıyordu ki karnımda hissedebiliyordum. Böyle bir bedensel istilayı görmezden gelmek kolay değildi. Tedirginliğimi göz önünde bulundurarak, beni karnımın üzerine yatırmaya karar verdi, içimde sadece üst kısımla sıkışıp kaldım. Yanağımı yastığa dayayıp parmak uçlarımla çarşafı sıkarken Efrem üzerimde yükseliyor, avuçlarından destek alıyor, büyüleyici bir sapkınlıkla ilerlemesini engelleyen o ters noktaya bakmaya niyetleniyordu.

"Dorie, bacaklarını aç."

Uyluklarına sürtünene kadar onları birbirinden ayırarak ona itaat ettim, bu da beni donmaya zorladı; meraklı ve her harekete duyarlı, yaşadığım hislere odaklandım: deneyimsizliğin korkusuna rağmen, onun içine girdiğini hissetmeyi ve tıpkı hayal ettiğim gibi ona katılmayı arzuladım. Efrem bir kez daha en üst düzeyde deneyime sahip olduğunu, bana nasıl dokunacağını ve beni nasıl evcilleştireceğini bildiğini gösterdi. Yavaşça, aletin her parçasıyla o dar geçidi işgal etmek için bana doğru itmeye devam etti. Nefesimi tuttum ve kalın aletini kocaman bir ok gibi hissettiğimde çarşafı yapıştım. Temkinli bir şekilde ilerledi ve ne zaman köküne ulaştığını düşünsem, benimle çelişerek tekrar ilerledi.

"Biraz daha, çocuğum... neredeyse vardın," diye fısıldadı ateşli bir şekilde, acımasız olma içgüdüsünü dizginleyerek ve görgü kurallarının canı cehenneme.

"Bu... bu... çok fazla..." Buna dayanabildiğime inanamıyordum; imkansız görünüyordu.

"Yapabilirsin. Bunu samimi, derin, kişisel bir an olarak düşün çünkü bunu benimle yapıyorsun, başka biriyle değil... daha önce kimse seni bu kadar ileri götürmemişti."

O ilk ve tek olacaktı.

Gerginliğini hissediyordum; göz ucuyla keskin çenesine baktım, irisleri arzusun gölgesinde kalmıştı, kaşlarından birini siyah bir kilit bağlamıştı ve dudakları ayrılmıştı, cehennem gibi şehvetliydi. İçimde sadece yarım bir çubukla durana kadar beni kirletmeye devam ederken düşük bir inilti çıkardım. Onunla buluşmak için pelvisimi kaldırmak istedim, ama gücüm yoktu, bu yüzden Efrem onu bağırsaklarımda hissetmenin hissini özümsemem için bana zaman vermek için birkaç saniye bekledi. Üzerime eğildi, ben beklentiyle titrerken ağzını enseme yerleştirdi. Memnun bir şekilde güldü ve kulağımı yalayarak üzerimde nefes aldı. "Şimdi acıyacak. Sıkı tutun." Ve bu önsezili uyarıyla, tabana kadar itti ve tamamen altına yapıştırdı. Boğazından erkeksi bir hırıltı kaçtı; inledim, ezici acı ve zührevi zevkin neden olduğu spontane çılgılığı tuttum. Et sıcak bir şekilde genişledi ve sanki yeterince yer yokmuş gibi sol bacağımı telaşla onunkine vurdum. "Hayır... aşkım, endişelenme, şimdi geçecek." Saçlarımı okşadı, sessiz bir gözyaşını toplamak ve yalamak için yanağımı öptü. "Şimdi geçecek." Beni yatıştırma, rahatlatma gücüne hemen sahip oldu ve bu beklenmedik evcil hayvan isminin sesini duyunca ona gülümsedim: aşk.

Neden kullanmıştı?

Hayatım boyunca yanımda taşıyacağım tutkulu bir sıcaklıkla sarmalandığımı hissettim.

Güçlkle geri çekilip sonra tekrar battığında, öne doğru bir sarsıntıyla rahatsız oldu.

Onu küçük deliğimde hissetmek o kadar inanılmazdı ki, kendiliğinden kalçalarımı kaldırdım ve onu daha iyi karşılamak ve mümkün olduğunca ona katılmak için yukarı doğru eğildim.

"Çok iyi, Dorie. Bir şey olmadığını gördün mü? Sadece buna alışman gerekiyor."

Yatakta uzanmış fantezilerimizi gerçekleştirirken bana boyun eğdirdiği eylemi tanımlamak için *hiçbir şey* kelimesini kullanmazdım. Bu deneyimi korkunç olarak tanımlamak isterdim ama bunun yerine zevk karnıma doğru akmaya başladı, penisin beni sıkıştırmak için hareketsiz durduğu dar bölgeye doğru sinsice kayıyordu. Bu sadece fiziksel bir zevk değildi, ruhumun gizli bir köşesinden, utanç duygusuyla savaşılan batık bir seviyeden besleniyor gibiydi. Efrem'in bu kadar sınır tanımaz, rahat ve duruma hâkim olması, onunla özdeşleşebildiğim, aynı ruh hallerini, aynı arzuyu, aynı iyi olma duygusunu hissedebildiğim için heyecanımı artırdı.

Sıkılı yumruğumu eliyle kapattığında ona baktım ve parmaklarımı açarak benimkilerle çaprazlamasına izin verdim. "Nazik olma," diye yalvardım ona bilinçsizce, daha fazla acı ve dolayısıyla daha fazla zevk için can atan o dizginlenemez ihtiyaçlara ses vererek.

"Bu senin ilk seferin." Efrem burnunun ucunu elmacık kemiğime sürttü, ağzımın kenarını yaladı. "Mutlaka ağırdan almalıyım."

Sözlerine uyarak yavaşça sallanmaya başladı; sabırlı, nazik ama canavarca bir tavırla ileri geri hareket ediyor, inlemelerimi ve soluk soluğa kalışlarımı yırtan o yoğun birleşmenin tadını çıkarıyordu. Avucumu kalçasına koyarak her itişte kasıldığını hissettim, sert ama ölçülüydü ve beni kürek kemiklerimin arasından öptü, kalçalarını şiddetli olduğu kadar yavaş, baştan çıkarıcı bir tutkuyla hareket ettirdi. Bana çok fazla acı çektirmemek için kendini tutuyordu ama bacaklarının arasındaki büyüklük beni aklının en uzak köşelerine kadar kamçılama yetiyordu. Tüm dikkatine rağmen bu eylemin acısız olması mümkün değildi. İnlerken, soluk soluğa kalırken, yastığı ısırp tükürüğümle ıslatırken ve onun uzunluğunu olabildiğince kabul ederken bedenim dayandı.

Parmaklarının etimi açmak ve daha derine itmek için kalçalarımı ayırdığını hissettiğimde, alnımı çarşafıya bastırdım ve güçlü, kısa ama sert hale gelen vuruşları memnuniyetle karşıladım.

Karnımla şilte arasına sıkıştırdığı diğer eliyle vulvamı okşamaya başladı, yarığı sıyırdı ve işaret ve orta parmaklarıyla içine girerek bu ölümcül hisleri keskinleştirdi ve beni yakıcı bir coşkunun eşiğine getirdi.

"Her yerde, Dorie... Günlerce beni her yerde duyacaksın." Aynı tatlı sesle

Arka boşluğuma girip çıkmayı bırakmadan vajinamı aceleyle uyarmaya başladı; penisim sonuna kadar gerilmişti, testislerim tekrar tekrar bana çarpıyordu ve beni o kadar sapıkça uyarıyordu ki artık hiçbir şeyi ayırt edemiyordum: ne en çok nerede acı hissettiğimi ne de nerede baskı yapan bir tutku duyduğunu. Tek bildiğim, o anı uzatmak, sonsuza dek yaşamak, beni skandal dolu bir uçuruma atana kadar ona yapışmak istediğimdi. "Ve seni bıraktığımda bile benim olarak kalacaksın," diye fısıldadı kabaca, bir piçin hınzır alaycılığıyla.

Bu bir kıza söylenecek en hoş söz değildi, özellikle de seks sırasında.

Duygular göğsümde dönüyor, kendilerini göstermek için sabırsızlanıyorlardı ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, uzuvlarım güçlü ürpertilerle sarsılırken siliyer kafiyemin üzerinde geziniyordu.

Boğuldum, boğuldum, harika bir sersemlik içinde yüzerken öldüm.

Böylece onun fiziğinin gücü karşısında hareketsiz kalarak, Efrem'in gerekli gördüğü süre boyunca arkamdaki aletine ve önümdeki parmaklarına uyum sağlamaya devam ettim. Beni bacaklarıyla sıkıştırdığında, kalçalarımı kapatıp popom daha da açıkta kalacak şekilde kalçalarımı kaldırdığında, şiddetli bir açgözlülük beni yok edene ve bana odada genişleyen bir gökyüzü gibi görünene kadar beni koordine etmeyi, haykırmamı sağlamayı, berraklığımı yırtmayı, pelvisini içgüdüsel bir ivmeyle çarpmayı başardı.

İçimde genişleyen bir ruh gibi.

Birden sırtım kavisli bir şekilde yüzüstü yere düştüm ve o da durmaksızın pompalarken beni takip etti, üzerinde bıraktığım ize karşılık vermek için omzumu ısırdı. İşte o anda parçalandım, hafifledim ve özgürleştim; ortaya çıkan coşku beni uzaklara, başka bir dünya boyutuna fırlattı. Efrem bu agresif darbeye, içime işleyen ve bağırsaklarımı bozan bir başka güçlü darbeye eşlik etti.

"Kahretsin... Bu *beni daha fazla etkilemiyor. Du machst mich verrückt,*" diye buğulu gözlerle mırıldandı, bana giderek daha aceleci darbeler ve birkaç kışkırtıcı şaplak attı.

Çılgılık attım, yandım, döküldüm ve olabilecek en yasak ve görkemli şekilde bir olduk.

Satirimin açlığını, onun sapkınlığının benimkine bir kasırga gibi çarpmasına izin vererek bastırdım, ta ki ikimiz de o libidosu yüksek tayfundan kurtulana kadar: Ani, yaygın, kaynayan bir orgazmla avucuna boşaldım ve o da içimde ahlaksız bir güç, atalardan kalma bir canlılık, korkutucu bir sertlikle zonklamaya ara verdi.

Ortaya çıkan barış, her yerde son aziz ve şimdi kayıp masumiyetin yıkımını bıraktı.

Aşk ve şehvet birbirine karışmış ve harmanlanmıştı.

Kendimi bitkin bir halde yatağa bıraktım; ciğerlerim yeniden hava almak için mücadele etti, bacaklarım titremeye devam etti ve eliyle sıktağı popom sanki aşırı gerilmiş gibi ağrıyordu.

Burnum yastığa gömülü ve çarşafklar hâlâ yumruklarımın arasındayken, çılgın sevgilimin beni ağırlaştırdığını, nefes nefese kaldığını, terlediğini ve titrediğini hissederken dudaklarımı neşeli bir gülümsemeyle bücktüm; sıcak menisi, hâlâ küstah bir uyum içinde olan üyesinin işgal ettiğı gizli bir yere aktı ve yatağı kirleterek dışarı aktı. Efrem saçlarımdan tutarak başımı geriye çekti ve durgun ama büyüleyici bir memnuniyetle parlayan güzel gözleriyle beni büyüledi, büyüledi, büyüledi.

İyi olduğumdan, özellikle de mutlu olduğumdan emin olduktan sonra, yüzümü memnun bir şekilde buruşturmamdan etkilenererek, yaramaz bir nymphet'inki gibi biraz baygın, beni hararetle öptü, minnettarlığını, rahatlığını, arzusunu ve kalbinin en karanlık köşelerinde titreşen derin bir duyguyu, sonsuza dek söylenmemiş veya duyulmamış kalacak bir duyguyu iletti...

Ama bunu *hissetmeyi* öğrenmiştim.

16
Thea

*Sevgiyle yapılanlar her zaman iyinin ve
kötünün ötesinde gerçekleşir.*

FRIEDRICH NIETZSCHE

Bütün geceyi ve sabahı yatakta yuvarlanarak geçirdikten sonra, Efrem birkaç saat uyumama, bir duş daha almama, giyinmeme ve neler olduğunu anlamama izin vermişti. Bir süre önce istediği gibi bedenimi ona böylesine bir bağlılık ve inançla teslim ettiğime inanamıyordum.

Beni tamamen ele geçirmiş, karşılığında bana tüm benliğini vermişti; İlişkimiz ne kadar yanlış kabul edilirse edilsin, kimse beni sonsuza dek aklımda kalacak olan o anlardan mahrum edemezdi.

Belki de kadınların onun erkeksi esrarengizliğiyle karşılaştıklarında neden kendilerini kaybettiklerini anlamıştım. Öte yandan, bir yandan iyileşme yoluna, diğer yandan da üç ay öncesine kadar hissetmemin mümkün olmadığını düşündüğüm duygularla hastalandığım bir yola girecek kadar da kaybetmiştim.

Neredeyse mutfığa ulaştığımda uzun bir inilti çıkardım.

Derim ve kaslarım sanki bir kavgadan çıkmışım ve rakibim beni dövmüş gibi yanıyordu.

Tam mideme vuran davetkâr bir koku, yarımadaya ulaşana ve bir elimle hafifçe sendeleyerek ona yaslanana kadar daha küçük adımlarla devam etmem için beni cesaretlendirdi.

Odayı güneşin parlayan ışınlarından korumak için pencereyi tamamen kapatan ağır perdenin arasından loş bir ışık süzülüyordu;

Birkaç gömme spot ışığı ocağı aydınlatıyor, zarif siyah mermeri ve mobilyaların pırıl pırıl kromunu gösteriyordu. Saatin kaç olduğunu tam olarak bilmiyordum ama yatak odasında uyanıp sersemlemiş bir halde cep telefonumu kontrol ettiğimde ekranda öğlen civarı yazıyordu. Ancak o anda, zamansız ve ateşli bir dürtü sinapslarımı bulandırmaya başladı: Orada duran, varlığımdan habersiz, halka şeklindeki büyük bir dilim ekmeğin üzerine reçel sürmeye niyetli Efrem'e odaklandım. Önce güçlü sırtına yapışan açık renkli gömleğine, sonra da basit olmasına rağmen üzerine tam oturan koyu renk pantolonun sardığı dolgun kalçalarına takıldım. Aslında gösterişli kıyafetler giymesine gerek yoktu, takım elbiseleri, üzerinde oyalanmayı ve rahatsız edilmeden hayal kurmayı sevdiğim doğru çizgileri ve kenarları ortaya çıkarmayı başarıyordu. Omzuna attığı bir peçete ona öylesine seksi bir dokunuş katıyordu ki, çok az erkek kadar cinsel açıdan tahrik edici ve delicesine çekiciydi.

"Uyan Dorie."

Arkasını bile dönmeden, hayranlıktan sersemlemiş bir halde tek kelime etmeyen beni fark ettiğinde nefesim kesildi. Efrem yüzünü zar zor çevirerek profilini ve çenesini görmemi sağladı, sonra bilinçsizce başparmağındaki kırmızımsı bir damlayı yaladı ve o doymak bilmez dudakların göğüslerimde ya da kalçalarımın arasında olmasını arzulamama neden oldu.

"Ne yapıyorsun?" Kendimi toparlamaya çalıştım ama onu öpmek ve tekrar soymak için kollarına atlamamak için kendimi zor tuttum. *Neden çoktan giyinmişti?* Pazar günüydü, kliniğe gitmiyordu, bu yüzden evde boxer'ıyla dolaşmaktan hoşlanmadığı sonucuna vardım ve *tanrım*, bu utanç vericiydi. Onunki gibi bir vücut örtülmek ya da gizlenmek için değil, tüm hoyratlığıyla ortaya çıkarılmak ve saygı görmek için yaratılmıştı.

"Kahvaltıyı hazırlayacağım, ancak saat göz önüne alındığında öğle yemeği daha uygun olurdu." Bıçağıyla duvardaki saati işaret etti ama ben yönünü takip etmek yerine düşünceli bir şekilde saate baktım. Bir erkeğin mutfakta üstlendiği cazibeyi değerlendirdim; Efrem'in böylesine sıradan bir yerde, alışılmış bir faaliyeti gerçekleştirirken, dizlerimi titreten ve beni bir hizmetçi gibi sürekli bunaltan işkence dolu, özlem dolu bir şehvetle patlayan o ezici karizmayı serbest bırakacağını asla düşünemezdim. Oturmam gereken yarı yüksek tabureye baktım ve birkaç kez

bir anlık tereddüt. Nedenini anladı ve "Kıçın nasıl?" diye sormadan önce bana biraz da eğlenerek muzip bir bakış attı.

Tereyağı ve reçelle doldurulmuş iki büyük *simit* ve meyveli tartlarla çevrelenmiş tabaklara bakarak kızardım. Kaşlarımı çattım çünkü genelde kahvaltıda sevdiğim şeyler bunlar değildi ve bunun onun memleketine özgü bir alışkanlık olduğunu düşündüm. Cesaretimi toplayarak, mahrem bölgelerimde hissettiğim hafif rahatsızlığı belli etmeden bir kalçamı taburenin kenarına dayamak için kaldırdım. "Hala biraz ağrıyor olsa da iyi." Bir bacağımdan destek alırken diğer bacağımı bükerek rahat bir pozisyon almaya çalıştım.

Efrem, siyah sütyenin dantellerinin görüldüğü, göbeğe kadar kısa beyaz tişörtün üzerinde oyalandı. Gözbebeklerinde acımasız bir arzu parıldamaya başladı ve sanki beni yavaş yavaş yiyip bitiriyormuş gibi ürperdim. "Bu normal. Çok sıkıydı." Gözlerini kırıştırdı, zihninde birleşmemizi ve hissettiği duyguları yeniden yaşıyordu.

"Beni nasıl tuttuğunu hatırlıyorum da, sanırım yarımadanın üzerine eğilip bana bir tat daha vermeni isteyebilirim. Ve bunu yapacağını biliyorum."

Omzundaki peçeteyi çıkarıp lavabonun yanına bıraktı. Gözlerini benden ayırmadan tezgâhın üzerine eğildi, beni bu şekilde izlediğinde bende güçlü bir hayranlık uyandırmayı başardığının farkındaydı. Hem dehşete düşmüş hem de heyecanlanmıştım, çünkü bana gerçekten sahip olmak isteseydi, ona

itaat etmekte tereddüt etmez, aşağılanmış fiziğimden onun tahammül edebileceğinden daha fazlasını isterdim. "Ama ben o kadar sert

olmayacağım." Sanki beni affetmiş gibi sinsice gülümsedi. Tekrar nefes

aldım, bilinçsizce **t u t u n d u ğ u m** taş yarımadanın kenarını parmaklarımın arasında tutmayı bıraktım ve kaburgalarımın arasındaki endişeyi bastırdım. "Şimdi sadece yemek yemeni istiyorum." Efrem bizim için hazırladığı iki tabağı da aldı ve bizi ayıran devasa bariyeri aşarak bana doğru geldi. Birini altıma, diğerini yanıma koydu ve sırayla bir tabureye

oturdu. Parfümünün kokusu birbirine karıştı ve sonunda lezzetlerin kokusuna üstün geldi, beni onun tenimde olmasının ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu tekrar düşünmeye zorladı. O kadar afrodisyaktı ki, içimdeki zührevi dürtüleri kovalamak zorunda kaldım.

Hazırladığı sandviçi ya da her neyse onu kâğıt peçeteye sarıp ağzına götürürken şüpheli bir yüz ifadesiyle baktım.

"Güven bana, bu iyi."

Alaycı bir kararlılıkla kaşımı kaldırdım. "Sadece Alman olduğu için mi?"

Efrem ilk ısırtığı aldı ve dudaklarının yavaş hareketini inceledim, etli, çizgili, günahkâr ve çoğu zaman beni çılgına çeviren, heves ve çılgınlıkla kıvranan. Ben kalçalarımın üzerinde kıpırdanıyor, acıyı azaltmak için ağırlığımı değiştiriyordum, o ise diğer eliyle daha önce fark etmediğim iki cam bardağa cesurca portakal suyu dolduruyordu.

"Hayır, çünkü Lili mutfakta iyi olduğumu iddia ediyor. Sizin de aynı fikirde olup olmadığınızı bilmek isterim."

Bu ismi duyduğumda duyduğum üzüntüyü gizlemeye çalıştım; karısının var olmadığına kendimi inandırmak, gerçekle yüzleşmekten ve döndüğünde bana gösterdiği utanmaz ilgiyi ona da göstereceğini kendime itiraf etmekten daha kolaydı. Başımı eğdim ve üzerinde çilek olan bir tartlet aldım.

"Şüphesiz, birçok özelliğiniz var." Bunun bir iltifat olması gerekiyordu, ancak sanki bu niteliklerin tadını ben değil de bir başkası çıkaracağı için içimi delip geçen bir kıskançlık varmış gibi, bir uyarı tonuyla içime sızdı. İstıraplı bir iç çekişle küçük, ufalanmış kabuğun tadına baktım, hamur işinin kalın, çok tatlı bir kremayla birlikte dilimde eridiğini hissettim. Ne kalorisi ne de hemen ardından kusma niyetiyle yutmak konusunda endişelenmedim. Bu sağlıksız dürtüleri dizginlemeyi ve zihnimin derinliklerinden çıkıp beni hepsini tükürmeye ve şeklimin değişip değişmediğini kontrol etmeye teşvik eden şeytani sesi görmezden gelmeyi öğrenmiştim.

Hâlâ oradaydı, onu yok edememiştim ama içimde büyük bir değişim yaşanıyordu.

Ondan korkmayacak kadar güçlenmiş, kendimin ve görünüşümün farkına varmıştım.

Bunu dayanılmaz, adaletsiz, anormal ve yorucu olarak görüyordum; bu ses hiçbir zaman sağlam bir tavsiyenin taşıyıcısı olmamıştı, bu yüzden onun kurbanı olmaktan vazgeçiyordum. Onu evcilleştirmeyi, artık hayatımı ölüme doğru yönlendirmesine izin vermemeyi öğreniyordum. Ve Efrem yanımdayken kendimi yenilmez hissediyordum, sanki iradeyi aldığım enerji kaynağı oymuş gibi.

Kendimi umutsuzluğa terk etmemek ve iki yıldır devam eden savaşı kazanmak için mücadele etmek.

Yavaşça çiğnedim, reddetme duygusundan çok alışkanlıktan dolayı tatlıdan küçük ısırıklar aldım. Efrem, *simidini* onu diğerlerinden ayıran doğuştan gelen bir incelikle yerken bana birkaç sorgulayıcı bakış attı. Doğal olmayan bir sessizlik içinde, güven ve esenlikle dolu bir şekilde bardağı kaptım ve beni rahatsız eden bir düşünceyi ifade edene kadar meyve suyunu birkaç yudumda yuttum: "Neden bana bakıyorsun?"

Bardağı rafa yerleştirdim ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Garip bir şekilde utanmışım, belki de o sabah paylaştıklarımızdan sonra kendimi olması gerekenden daha savunmasız hissettiğim için.

"Çünkü seni güzel buluyorum."

Efrem beni iltifat yağmuruna tutmaktan hiç çekinmedi, doğru olmadığını düşündüğümde bile.

Meydan okuyan küçük bir gülümseme çizdim. "Tüm kusurlarıma rağmen beni güzel buluyor musun?" Kendimi ona bakmamak için zor tuttum, onun irkiltici, yıkıcı irislerinin bana dokunmadan bile beni esir aldığını hissetmeme rağmen; bana şiddetli bir incelikle dokunma gücüne sahipti ve bunun nasıl mümkün olduğunu hala anlayamıyordum.

"Seni güzel yapan tam da kusurlarıdır, Dorie. Dış güzellik bedenin üzerinde yürüyebilir, ama sadece iç güzellik kalbin üzerinde yürür. Çok az kişi bunu görebilir, işte bu yüzden çok özeldir."

Arkamı döndüm ve şiddetli bir gürlükle parlayan, ruhumun taç yapraklarını açan ve üzerlerine parlayan çiyeler serpen bakışlarının büyüleyici karizmasında kendimi kaybettiğimde okyanus bir çiçeğin pistili kadar küçülmüş gibiydi.

Hiçbir şeyin bana saf görünmediği bir dünyada Efrem, karşılığında bir şey isteme iddiası olmadan verilen bir kucaklamaydı; karanlık gökyüzünü hüznü ve yıldızları çok güneşli gösterdiğinde ihtiyaç duyulan teselliydi; insanı er ya da geç iyi bir şeylerin olacağını düşünmeye iten yanılsamaydı çünkü hepimiz mutlu olmayı hak ediyoruz; Her şeyin kaybolduğuna ikna olduğumuz anlarda umutsuzca aradığımız umut ışığıydı; sevginin bizi iyileştiremese de yaralarımızı iyileştirebileceği inancına geri dönmek için sığınmamız gereken bir sıcaklıkla dolu, bozulmamış bir jestti.

Ve içimde atılacak hiçbir şey olmadığını ve gölgenin en ufak bir alanının bile sonsuz bir zenginliğe sahip olduğunu fark etmemi sağlamak için yaralarımı yatıştırdı.

Kanepeyi çiğnemeyi bitirdiğimde içgüdüsel olarak hareket ettim ve tabureden indim. Niyetimi anlayan Efrem, mendiliyle dudaklarını zarifçe sildi ve arkasını dönüp oturarak beni beklemeye başladı. Bana yer açmak için bacaklarını açtı; kollarımı boynuna doladım ve bir öpücük için eğildim. Bu şehvet dolu bir temas değil, dudaklarımız arasındaki yumuşak bir dokunuştı ve ikimizde de bir ürperti akımını tetikledi. Elleriyle kot şortumun kenarından kalçalarımı kavradı ve ben de sakal başlangıcıyla örtülü elmacık kemiklerini okşadım, zar zor geri çekildim.

Sakin nefes alıp veriş, her zaman çok huzursuz ve kontrolsüz olan benimkini baştan çıkarıyor gibiydi, şehvetle parlayan berrak gözleri, beni tekrar seks ve pislikle doldurmak için iyi bir nedene sahip olmaktan başka bir şey istememesine rağmen, daha fazla cesaret edememekle tehdit ederek benimkilere kaydı.

Beni pelvisine doğru çektiğinde, sıcak, titreşen vücudunu hissettim, ona izin verirsem bana hükmetmeye ve parçalamaya hazırdı. Aramızda ölümcül bir çekim alevlendi, bizi kendi alevleriyle kuşattı ama ben onu tatmin edemedim. Efrem bir dev gibi üzerimde yükseldi. Hemen en kötüsünü düşündüm; bir adım geri çekildim, bir güvensizlik refleksi beni yetersiz hissettirdi ve göğsümde sessiz bir umutsuzluk patladı. Tepkimi analiz etti, bir şeylerin ters gittiğini sezdi ve uzanıp çenemi parmaklarının arasına aldı ve bakışlarıyla buluşabilmem için kaldırdı.

"Dorie..." Beni bir kez daha öptü, bu kez alnımdan, duyuları kışkırtan ve beyni sersemleten bir içtenlikle, sonra beni izlemeye geri döndü, yoğun, ateşli, yok edici bir açgözlülükle eziyet ediyordu. "Eğer tekrar teslim olursam, kendimi durduramam. Yakında babam Joël'i buraya geri getirecek, bizi öğrenmesini göze alamam."

Efrem beni reddetmediği, sadece yarımada ya da yerde çıplak kalmamı önlemek için beni koruduğu ve yatakta olanları tekrarlamadığı için rahat bir nefes aldım.

Davranışına geçerli bir neden atfedebildiğim ve ayrıca neden ben uyanmadan önce giyindiğini anlayabildiğim için mutlu bir şekilde sadece başımı salladım. Ancak, **k a ş l a r ı m ı** çatmıştım ve aniden

EndiŖe diğer tüm dŖnceleri silip süpürdü: "Varlığımı ocuğa nasıl aıklayacaksın?"

Oh, adamım!

Kesinlikle bütün günümü bir odada ya da bir gardıropta saklanarak geiremezdim.

Durum ne kadar komik görünse de, bunu yaŖamak hiç de eğlenceli olmazdı.

Efrem gülümsedi ve baŖparmaęıyla alt dudağımı okŖayarak hiddetinin neden olduğu küçük kesiklerden birinin izini sürdü. "Jol çok zeki ama bir o kadar da ekingen. Sizin yanınızda soru sormaz. Onunla yalnız kaldığımızda, beni görmeye acil ihtiyacın olduğunu ona açıklayacağım."

Gizleyemediğim bir hayal kırıklığıyla ona baktım. "Ah, iŖte, elbette ben sözde takıntılı sen olarak görüneceğim ve sen de beni erdemli merhametiyle karŖılayan kahraman doktor olarak."

Efrem gülmemek için kendini zor tuttu ve kulağıma eğildi, a v u c u n u yanağıma tamamen sararken yumuŖak dudaklarıyla kulak mememi okŖadı. "HoŖuna gitmediğini söyleyemezsin Dorie."

Yine ayak bileklerimin yumuŖadıęını, yanaklarımın renklendiğini, karnımın alt kısmının gerildiğini ve uygunsuz bir vuruŖun durdurulamaz bir hızla devam ettiğini hissettim.

Kendini beęenmiŖ bir Ŗekilde inlerken, meme ularımlın karnına değdikçe nasıl kabardığını ondan gizleyemedim. "Hayır, gerçekten."

Efrem dikkatini tam da çekmek istemediğim yere yneltilmiŖti; onun her dokunuŖuna bu kadar açık olmaktan nefret ediyordum.

"Bunun da ötesinde, yeğenime ne söylememi istiyorsun?" Bu sert ses tonuyla, beni en ezici hislerle hırpalayan yakıŖıklı bir iblis gibi konuŖuyordu. Oburluğuyla beni kazıklaması çok az sürdü, sanki uygunsuzluğu bilmiyormuŖ ve her anı ona ait olduğumu ve gardımı asla dŖrmemem gerektiğini hatırlatmak için kullanıyormuŖ gibi. "O daha on bir yaŖında, bu iŖin düzgün kısmına sadık kalmalıyım."

Gerçekte, bu *iŖin* iyi tarafı neredeyse hiç yoktu, ama belki de saçma bir nedenden dolayı kendini baŖka türlü ikna etmeye alıŖtı.

"Sence Liliane'e söyleyebilir miyim?"

Beni okşamayı bıraktığında, bu soruyu duymanın olduğu kadar ifade etmenin de rahatsız edici olduğunu fark ettim.

Efrem, gizli bir gerginliği saklayan sakın bir hareketle parmaklarını siyah saçlarının arasında gezdirdi, sonra da dile getirilmeyen bir bulanıklıkla bana baktı. "Öyle bir şey yaparsa, nasıl yapacağımı bilirim..."

"Toplamak mı?" diye kışkırttım onu.

Gölgeli kirpiklerinin arasından bana baktı ve pişmanlık içinde dilimi ısırđım. "Ona gerçeği açıkla, Dorothea."

Lili'nin her şeyi öğrenmesi halinde beni kocasının hayatından çıkarıp onu geri almak için her şeyi yapabileceği korkusuyla gözlerimi kırptım. "Yani ona ikimiz hakkında itirafta mı bulunacaksın?" Onu gerçekten kaybetme fikri neredeyse midemi bulandırıyordu. Başka birinin onu benden koparıp alma ihtimalini düşünmek korkunçtu. Bu, gökyüzünden yıldızları, yıldızlardan ışığı koparmak ve şiirden çıkardığı bir acıyı yeniden hayata döndürmek gibi bir şey olurdu. Bunu yapmaya hakkı olsa da, hayatta kalamayacağımdan, Phyllis'in Acamante'nin asla geri dönmeyeceği söylendiğinde öldüğü gibi öleceğimden emindim.

Ruhumu kaybeder ve çiçek açmak için sevgilisinin gözyaşlarıyla sulanması gereken bir badem çiçeğine dönüşürđüm, aksi takdirde tüm çiçeklerini kaybederdi.

Efrem işaret parmağıyla şakağımdaki bir tutamı sildi, acaba o da zaman zaman benim gibi korkuyor muydu, o da ayrılırsak dünyanın renksiz kalacağını mı düşünüyordu? "Eğer evliliğim biterse, bu senin yüzünden olmayacak. Seni temin ederim."

Bu konuşmayı derinleştirmek isterdim, çünkü en sonunda bu konuya değinmeye meyilli görünüyordum, ancak kapı zilinin çalması bizi birinin geldiği konusunda uyardı.

Efrem en büyük düşmanıyla karşılaşacakmış gibi kasıla kasıla yürüyordu, onun yerine geçmesine izin vermek için yarımada ya yanaştım. "Hemen döneceğim, babam arıyor. Sen burada kal."

"Ya içeri girmek isterse?" Yani öğle yemeği için durabilir ya da benim orada olduğumdan habersiz birkaç dakika daha kalabilirdi ama Efrem böyle bir şeyin imkânsızlığından emin bir şekilde başını salladı.

"Asla kalmayacak. Birbirimizi ne kadar az görürsek ikimiz için de o kadar iyi olur." Güçlü yürüyüşüyle mutfak **ç ı k ı ş ı n a** doğru ilerledi ve beni yalnız bıraktı. Az önce açtığı kemerden dışarıya doğru eğilmek istedim.

içeri bakıp merakımı gidermek istedim ama ne kadar sakar olsam da Dr. Markus'a yakalanma riskim vardı, bu yüzden dirseklerimi kavradım, kendimi içeri kilitledim ve kulaklarımı anten gibi uzatarak bekledim.

Ön kapının açıldığını ve babanın sert sesinin oğlunu kuru bir 'günaydın'la selamladığını duydum. Aralarında bir soğukluk vardı, muhtemelen geçmişle bağlantılı ve asla tamamen yok olmayacak çözülmemiş bir düşmanlık. Joël'in daha çocuksu tonunu yakalamaya çalışarak küçük parmağımın tırnağını ısırdım. Efrem bana seçici mutizmden etkilendiği için sadece güvendiği insanların yanında ve kendini güvende hissettiği ortamlarda konuştuğunu açıklamıştı, bu yüzden ondan tek bir hece bile duymayı umuyordum, ancak tek algıladığım, Dr. Markus'un Efrem'i yeğeninin bir sonraki hafta için çalışıp ödevini tamamladığı konusunda uyardığı soğuk, pragmatik şakalaşmalardı. Efrem onu parka götüreceğini ve Liliane'in erken döneceğini söyledi.

Önceden mi?

Yani kliniğe planladığımdan daha erken mi gitmeliydim?

Kapının kapanma sesi beni irkiltti ve oturma odasında yankılanan ayak sesleri beni alarma geçirdi. Provasını yaptığım görünüşüm ya da ilk karşılaşmamızın üzerinden haftalar geçtikten sonra çocuğun beni tekrar gördüğünde ne düşüneceği hakkında endişelenecek vaktim yoktu.

Amca ve yeğen mutfağa girdiler, ikisi de gülümsüyordu.

Joël beni fark eder etmez aniden durdu, şaşkınlıkla vücudumu inceledikten sonra bir açıklama istercesine başını Efrem'e doğru eğdi. Kendini rahatsız hissetmesi kaçınılmazdı, bir yabancı, orada olmaması gereken bir davetsiz misafir. Amcam onu kendine çekmek için elini omzuna koydu, bir güvence işareti olarak.

"Dorothea'yı hatırlıyor musun?"

Çocuk yaşatlarından daha keskin bir zekâyla bana bakmak için döndü; kahverengi saçları alnına düşen birkaç tutamla kalın bir yumuşaklıktaydı, heterokromatik gözleri yeşil ve alaca arasında bir ton karışımıydı, burnundaki çiller çocuksu hassasiyetini artıran bir özellikti. Narin ve zarıftı. İlk bakışta yüz hatları Efrem'inkileri andırıyordu ama Ben'in babası olduğu bilgisi

biyolojik benzerliği daha net bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Joël başıyla onayladı ve benimle buluşmak için Efrem'den uzaklaştı.

Kaskatı kesildim, çünkü beni incelerken gösterdiği ciddiyet bende bir gözdağı hissi uyandırmayı başarmıştı; yıldırım kadar güçlü tek bir bakışla birinin güvenini yerle bir edebilmek aileden gelen bir kusurdu. Onun yürüyüşüyle kalçalarımı tabureye vurdum ve sinsice kıkırdamasına neden oldum.

Ah, şuna bakın - gözdağı vermeyi severdi.

Göz kapaklarımı yarı kapattım ve o bana ulaşana kadar sırtıtmaya devam etti.

Benim kadar uzun olmasa da yaşına göre yeterince uzundu, bu da büyüyünce bir dev olacağının işaretiydi. Fazla söze gerek kalmadan bir kolunu uzattı ve başparmağı ile işaret parmağı arasında sarı bir saç telinin uçlarını düzeltti, durup ona baktı. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim, ona bir şey bırakmamak için hareketsiz kaldım; Efrem'e döndü ve amcasının hemen yorumladığı hareketlerle iletişim kurdu.

"Evet." Efrem bir omzunu duvara yaslamış, uzaktan manzaranın tadını çıkarıyordu. "Bence şiirini hâlâ saklıyorsun. O senin arkadaş olarak istediğin su perisi. Hâlâ üzgün görünüyor mu sana?" diye sordu merakla, gizli mesajını yakalamam gereken o anlamlı bakışlarından birini atarak.

Çocuk aniden bana doğru döndü ve nefesim kesildi; yine alaycı bir şekilde güldü, sonra kaşlarını çatarak çok konsantre bir ifade takındı. Kolunu bir kez daha uzattı ve parmak uçlarını dudaklarıma doğru yönlendirdi. İşaret parmağıyla, parlak bir gülümsemeyle kaldırdığım sağ köşeye doğru bir çizgi çizdi. Kötü niyetli irislerinde tatlı bir parıltı yanarak bana benekli bir görüntü verdi, sonra elini geri çekti ve Efrem'e bakarak sessiz dilinde net bir hayır olan başka hareketlerle kendini ifade etti.

Artık ona üzgün görünmüyordum.

Bir süre önce yaptığı gibi ağzımın kenarlarını yukarı çekmesine artık gerek kalmamıştı.

Efrem kendini duvardan ayırdı ve yeğenine yaklaşarak arkasında durdu. Saçlarını okşadı, karıştırdı ve çocuk sinirli bir şekilde mırıldandı, neredeyse benim önümde böyle davranılmasından utanıyordu.

"O Şimdi mutlu, değil mi? Baksana ona." Efrem dizlerinin üzerine okt, bir kolunu kalçalarına doladı. Jol kr körüne bir güvenle ona yaslandı. "Sence er ya da geç ormanda koŐabilecek, çiçekler arasında Şarkı söyleyebilecek ve ağaçların arasında oynayabilecek mi?"

Gözlerini aradım, gözlerime yoğun bir Şekilde yapışmış, beni ya da belki de kendisini korumaya çalıştığı duygularla dolu o dünyayı gösteriyordu; onu görmeme izin veriyordu, ama ona dokunmama izin vermeden, bazen yolumu aydınlatan, bazen de tehlikeli bir karanlığa dalmama izin veren yoğun ve süreksiz bir parıltı gibiydi.

O anda Efrem bakışlarımı öyle hipnotik bir Şekilde tuttu ki bacaklarımın üzerinde yalpaladım, ten rengi bir sis kalbimi sarhoş etti, nabzını hızlandırdı.

Uyguladığı ezici baştan ıkarıcılığa karşı koymak mümkün değildi, o kadar kaos ve gizem doluydu ki, insan bir erkeğin onu nasıl bu kadar aceleyle serbest bırakabildiğini ve aynı zamanda dipsiz bir uçurum gibi göründüğünü merak ediyordu.

ocuk başını salladı ve beni elimizdeki konuşmaya geri döndürdü; Efrem ayağa kalktı ve ben onun tarafından, onu bana sarma ve ruhunda bana biraz yer vermesi için yalvarma ihtiyaını haykıran dürtü tarafından boğuldum, küçük bir köşe bile yeterli olurdu. Daha önce hiç seni seviyorum dememiŐti ve bilinaltımda bunu söyleyebileceği ilk kişinin ben olacağımı umuyordum.

Kendimi kandırmamaya çalışsam da, ara sıra hayal kurmama izin vermek bana önemli olduğuma ve onun hayatında bir değerim olduğuna inanma gücü veriyordu. Efrem'le her zaman böyleydi: Bana verdiği onayların, paranoyamın uçurumundan yüzeye çıkan belirsizliklerle dönüşümlü olduğu anlar yaşadım.

Yalnızken hiçbir Şeyden emin değildim ama birlikte olduğumuzda dünya benim için daha az korkutucuydu.

Aramızda olanların hayali bir Şey olmadığından emin olmak için içgüdüsel olarak bir gece önce bana verdiği kolyeyi Şortunun cebinden çıkardım. Özellikle de gerçek olamayacak kadar iyi göründüğünde, kendimi her zaman gerçeğe bağlamam gerekirdi.

"Yemek ister misin, Jol? İŞte o çok sevdiğin *krakerler*." Efrem yeğenine hâlâ yarısı dolu olan tabağını gösterdi ve küçük adam eğildi

ama o inkâr edercesine yüzünü buruşturdu. "Dedenle öğle yemeği yedin mi?" diye sordu amcası ve çocuk ona el kol hareketleriyle cevap verdi, kendimi dışlanmış hissetmem gereken bir iletişimdi bu ama Joël sanki başka hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bana döndü ve ellerini sallayarak bir şeyler anlatmaya çalıştı. Ne yazık ki onu anlayamadım, yanaklarım utançtan kızardı ve Efrem hemen müdahale etti. 'YouTube'da sizin müziğinizi dinlediğini söylüyor. Bright Demons videolarına bayılıyor, çok iyi olduğunuzu düşünüyor ve ona göre şarkıcınız..." Joël duraksayıp amcasının konuşmaya yetişmesini beklerken Efrem kaşlarını kaldırdı. Neden tereddüt ettiğini anlamamıştım, ta ki sinirli bir iç çekişle devam edene kadar. "Bomba gibi. Gerçekten harika. Bir sahne hayvanı," diye gönülsüzce ve beni gülümseten bir isteksizlikle yorumladı. Andy'ye katlanamadığını biliyordum, bu yüzden başka bir durumda, işkence altında bile açığa vurmayacağı iltifatları tekrarlamak kolay olmamıştı. "Bir gün çok ünlü olacağına inanıyor. Seni destekleyecek ve konserlerini kaçırmamak için elinden geleni yapacak."

Yanağına yaklaşıp bir yanağını çimdikleme cüretini gösterdim ve ufaklık şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ve sana bilet vereceğim. Ön sırada izlemeni istiyorum."

Joël bakışlarını başka bir yere kaydırıp ve boğazını temizledi; amcası gibi o da kendisini özellikle duygusal ya da etkilenebilir göstermekten hoşlanmıyordu.

"Şimdi üstünü değiştirmek için yukarı çıkmaya ne dersin?" Efrem dikkatini çekerek onu kendine yaklaştırdı. "Parka gidip biraz top süreriz. Dedem dün bütün gün ders çalıştığını söyledi. Bugün tek bir kitap bile açmayacaksın ve kimseye söylemeden kuralları çiğneyeceğiz. İster misin?"

Dr. Markus'un benim yanımda ona nasıl davrandığını hatırladım ve Efrem'in de babasının aşırı ciddiyetinin farkında olduğundan şüphelendim, bu yüzden Joël'e biraz eğlence vermek onu ödüllendirmenin ve sadece görev, kültür ve iyi notların değil, aynı zamanda yaşına özgü kaygısız tavrın da olduğu normal bir günlük yaşam sürmesine izin vermenin bir yoluydu.

Joel yukarı çıkmadan önce Efrem'den ayrılıp üzerime atladı ve bana spontane bir şekilde sarıldı. Beni hazırlıksız yakalamayı başardığı için nutkumun tutulmasına neden olan bir coşku patlamasıydı bu. Sadece ne zaman

Küçük başının karnıma yaslandığını fark ettim ve karşılık vermeye başladım; çocuk kızardı ve başka bir şey yapmadan kaçtı, kazara amcasına da çarptı.

Yalnız kaldığımızda Efrem beni ensemden tutup göğsüne bastırdı; bu inatçı itkiye alışmış olmalıydım ama yine de beni tedirgin ediyordu. Ona bakmak için başımı eğdim ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, hemen, sabırsızca, sanki onları son kez tattığından beri çok beklemiş gibi.

Beni seçmemişti, asla seçmeyecekti ya da beni Liliane'e tercih etmeyecekti, yine de bedenimi ve ruhumu parçalayıp tüketme şekli, çarpık derinliklerinde kararını çoktan vermiş bir adam gibi görünüyordu. İçimde, onun iyileştirebildiği ve anlayabildiği gözyaşları ve işkenceler dönmeye devam etti, ama ben onun ne olduğunu anlamak için aynı yeteneğe sahip değildim; sadece yaptığı ve söylediği her şeyin o kadar duygu dolu olduğunu biliyordum ki, ne olduğumuza bir son vermek gerçek dışı olurdu. İkinci kez temasımızı derinleştirmeye çalıştım ama Efrem beni engellemek için saçımı çekti. Heybetli kavrayışıyla engellenen ben tatminsiz bir şekilde inliyordum ve o her zaman dinleyemediği arzularının ateşli lavlarıyla yanan ağzını yalıyordu.

"Sen dinlenirken Mitchell'i aradım," diye fısıldadı hafif bir nefes nefese, hâlâ o kararlılıkla bana sarılarak. "Seni kliniğe geri götürmek için uğramasını istedim. Seninle fazladan bir gün geçirmek isterdim ama Lili bu gece dönecek ve bizi birlikte bulması riskini göze alamam."

Beni zarif bir şekilde gitmeye davet ediyordu, özellikle de Joël'in varlığında çok açıkta olduğumuz için, dahası beni geri götürmek için hareket edemezdi, bu yüzden sıradan bir taksi çağırmak yerine arkadaşına dönmüştü. Bu küçük jestte bile benim için endişelendiğini ima eden ifade edilmemiş bir düşünce okudum.

Beni serbest bıraktığında ona cevap vermedim, cevap vermenin bir anlamı yoktu, sadece hafta sonumuzu bölme fikrinden ne kadar üzgün olduğumu gizledim. Biraz boyun eğmiş ve düşünceli bir şekilde eşyalarımı toplamak için yukarı çıktım. Cep telefonumu ve iç çamaşırlarımı -daha doğrusu onlardan geriye kalanları- sırt çantama attım, ardından etrafta başka bir şey olmadığından emin oldum, banyoyu ve tüm misafir odasını hızlıca kontrol ettim. Odayı h a v a l a n d ı r m a k için pencereyi sonuna kadar açtım, çünkü seks kokusu hem beni hem de misafir odasını suçlamaya yeterliydi.

Efrem'e yaptıklarımız için teşekkür ettikten sonra gözlerim sayvanlı yatağa ve buruşuk siyah çarşaflara takıldı. Siluetimin izi hâlâ belirgindi, ayrıca onun aceleci hamlelerini karşılarken çarşafları parmaklarımın arasında buruşturduğum yerleri de görebiliyordum; mahremiyetim sıcak sancılar gönderiyor ve sadece onun doldurabileceği bir boşluğun etrafında kasılarak durgun bir spazm içinde titreşiyordu. Asi arzularım yeniden ortaya çıkmadan önce odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Koridorda yürüdüm ama bir spor ayakkabısının tabanının altındaki bir şeye bastığımda donup kaldım ve bakışlarımı yere indirdim. Ayağımın dibinde, yerde beyaz bir kâğıt duruyordu. Eğilip aldım ve inceledim: birkaç kez kendi üzerine katlanmıştı, bu yüzden açmak zorunda kaldım...

"Bir mektup," dedim şaşkınlıkla. Metin çok zarif, doğru ve kadınsı bir kalem darbesiyle yazılmıştı; satırların yumuşaklığı ve yuvarlaklığından bunu anlayabiliyordum. Yanlış olup olmadığını umursamadan içeriğine göz atmadan önce hızla etrafıma bakındım:

Unuttuysan diye söylüyorum... Hala benim, Lili. Senin Lili'n.

Biliyorsun, bu mektubu seni taciz etmek için yazmıyorum Efrem, sorunları çözmek yerine, hatalarını düşünmeden kocalarının üzerine yıkmayı tercih eden eşler gibi olmaktan hoşlanmıyorum.

Tek yaptığım neyi yanlış yaptığımı düşünmek.

Sanırım sana her zaman istediğin her şeyi verdim.

Mükemmel olmadığımı biliyorum, yine de bana senin için olduğumu söyledin ve bu benim için yeterliydi.

Sana hakaret etmek, seni gücendirmek ya da şu anda hissettiğim acının senden kaynaklandığını söylemek isterdim ama seninle evlendiğimde bana nasıl bir adam olduğunu açıkça gösterdin.

Ne adamsın

sen. Beni

uyarmıştın.

Sözlerini hala hatırlıyorum: 'Benimle evlen ve gel Los Angeles'ta benimle yaşa. Ama kabul edersen, Giselle olmadan yapamayacağımı, onun günlük hayatımızın bir parçası olması gerektiğini bil'.

Birkaç ay sonra onu arkadaşın ve sevgilin olan benimle de tanıştırdın ve ben de onu kabul ettim.

Bana dacryphilia'nızdan bahsettiniz, ilk başta beni dehşete düşüren bir kelimeydi, ama siz her zamanki kusursuz ve terbiyeli kibarlığınızla bunu söylediniz,

açıklamak için sabrınız vardı.

"Kadınları ağlarken görmeye bayılırım, özellikle de benimle yataktayken."

Bu bilgiyi özümsemenin kolay olmadığını anlayacaksınız, böyle bir özelliği bana ifşa eden tek kişi sizdiniz ve bununla nasıl başa çıkacağım konusunda kesinlikle hiçbir fikrim yoktu.

Çekindim, neredeyse kaçıyordum, sonra aşk beni seninle kalmaya teşvik etti, ama kendimi korumak için Giselle'i de kabul ettim çünkü senin her zaman korktuğum tarafını onun yerine getirmesi benim için daha rahattı.

Beni yanlış anlamayın, harika biri olduğunuzu biliyorum, ancak başka hiç kimse sizi paylaşmayı kabul etmezdi, özellikle de bu kadar güçlü duygular söz konusu olduğunda.

Sevgimden dolayı seni özgür bıraktım, seni zincire vurmadım çünkü bunu yaparsam kaçacağını hep biliyordum.

Kimse senin gibi adamları zincire vuramaz, bu yüzden seni sadece bunun yeterli olduğunu düşünerek sevdim.

Oysa durum böyle değildi.

Son zamanlarda her zamankinden daha mesafeli olduğunu hissediyorum, benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun, kendini sadece Joël'e ve işe adıyorsun, geç geliyorsun, telefonu çok fazla kullanıyorsun...

Benimleyken telefonunu ters çevirdiğini, sesini kısıtığını ya da cebinde sakladığını fark ettiğimi biliyor musun? Gününün nasıl geçtiğini bana anlatmıyorsun, yıldönümümüzü ya da doğum günümü unutuyorsun tıpkı Himeros'a dönüp akşamı başkasıyla geçirdiğinde yaptığı gibi....

Artık bana iltifat etmiyorsun, sanki iki arkadaşmışız ve yataktaymışız gibi sinsice öpüyorsun beni... Bana istediğin için değil, sadece mecbur olduğun için dokunduğunu hissedebiliyorum; ellerim seni rahatsız ediyor, inlemelerim seni rahatsız ediyor, onları duymamak için ağzımı tıkiyorsun ve bana bir yabancıymışım ve yaptığın şey sadece fiziksel bir eylemiş, senin için herhangi bir tatmin içermeyen bir zorunlulukmuş gibi baktığında öldüğümü hissediyorum.

Hatta benimle ve karınla tekrar korunmaya başladın, neden? Hapı almamamdan ve seni bir şekilde aldatmamdan mı korkuyorsun?

Seni kendime bağlamak için beni hamile bırakmaya teşvik edeceğimden mi korkuyorsun? Böyle mi düşünmeye başladın?

Ben hassas bir kadınıam ama aptal değilim.

Ve çok iyi biliyorum ki sen de öyle değilsin. Sen tanıdığım en zeki adamsın, sana danışmadan asla böyle önemli bir karar vermem, çünkü bunu fark edeceğini biliyorum.

Söyle bakalım, benim hakkımda seni hayal kırıklığına uğratan neydi? Bizim hakkımızda?

Bu ilişkinin yürümesi için başka ne yapmalıydım?

Benden hep çok şey istedin ve ben de ideallerim seninkilerden farklı olsa da sana verdim.

Dengeye ulaştığımızı düşündüm, tüm koşullarınıza saygı duydum ve ihtiyaçlarınızı veya Giselle ile olan ilişkinizi etkilememeye çalıştım.

Sorun ne?

Seni hiçbir zaman ihmal etmedim, ilgimden mahrum bırakmadım, tam tersine... sanki aklım başka yerdeymiş ve kalbim kapalıymış gibi beni seninkinden mahrum bırakan sensin.

En sevdiğin renk olan bordoyu ne kadar sık giydiğimin farkında bile değilsin.

Senin gözünde güzel olmak için saçıma ne sıklıkla şekil veriyorsun?

Bana eskiden yaptığın gibi yakıcı okşamalar yapmanı ne kadar sık bekliyorum.

Ama orada değilsin; yanımda uyurken, benimle sevişirken, evimizde yürürken, masamızda otururken bile....

Orada değilsin, Efrem.

Ve yokluğun o kadar çok acıtıyor ki, bunu telafi etmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Beni sevdiğini söylemiştin, hatırladın mı?

O zamandan bu yana ne değişti?

Lütfen söyle yoksa çıldırabilirim; anlamam gerek. Seni...

anlamam gerek.

Umarım bu mektup sizi düşündürebilir; şu anda sizinle konuşacak cesaretim yok, üzerimdeki etkinizi biliyorsunuz, beni çok mantıksız hale getirebilirsiniz.

Mektupla iletişimin günümüzde pek de iyi bir yöntem olmadığının farkındayım, ancak düşüncelerimi size ifade etmenin tek etkili yolu buydu.

Bana güvenmeye hazır olana kadar bekleyeceğim. Ne olursa olsun... Sen her zaman benim tek yarım olarak kalacaksın.

Je t'aime.

Batmak istedim, o evden kaybolmak, her şeyi sıfırlamak ve Batı Hollywood'a, beni incitmesine rağmen Efrem kadar incitemeyen Andy'ye geri dönmek istedim.

İşaret parmağımla bir damla gözyaşı topladım ve bayılmak üzereymişim gibi bacaklarımın üzerinde yalpaladım.

Liliane karşı karşıya oldukları zorlukları siyah beyaz, çok net bir şekilde ifade etmişti ama bakışlarımın takıldığı satır - o kâğıt parçasını yırtıp ruhumu teslim ettiğim adama tokat atma dürtüsüyle - sadece bir taneydi: *Beni sevdiğini söylemiştin, hatırladın mı?*

Mide bulantısının midemin çukuruna battığını hissettim, yemek borum boyunca yükselen bir asitlik hissi; beni içten içe parçalayan hastalığı kusmak için tuvalete koşmamak için kendimi zorlamam gerekti.

Sırt çantam omzumdayken kendimi toparlamaya çalıştım ve aceleyle merdivenlerden aşağı indim.

Öfke, hayal kırıklığı, kıskançlık organlarımı ateşe verdi, yıkıcı bir yangın çıkardı.

Mutfağa vardığımda Efrem'i tam olarak bıraktığım yerde buldum ve hareketlerimi tahmin etmesine fırsat vermeden yanına gidip mektubu göğsüne fırlattım.

Zavallı kâğıt parçası ona şiddetle çarptı ve sonra sersemlemiş bir kuş gibi yere düştü.

Tek bir nefes bile almadı; yerdeki yalanlarının kanıtlarına baktı, sonra şaşkınlıkla bana baktı. Çenesini sıktı, dudaklarını öyle sıktı ki otoritesi neredeyse cesaretimi kıracaktı. Gözbebeklerini delen öfke parıltıları geri çekilmeme neden oldu, alnı kaşlarının çizgileri çatılana kadar çatıldı ve artık onunla yüzleşebileceğimden emin değildim. Zalim cazibesi beni etkisi altına almayı başarmıştı ve böyle uygunsuz bir durumda onu çekici bulmayı kesinlikle anormal buluyordum; ondan nefret ediyordum ama yine de bedenim onunla birleşmek için can atıyordu. İçimde paramparça olanları ona dökmek için ağzımı açtım ama yüz ifadesi sertleşip elmacık kemikleri jestimin kaçınılmaz kızgınlığıyla seğirince, kendime gelmem birkaç dakikamı aldı.

"Kimseye seni seviyorum demedin tabii ki," diye alay ettim ekşi bir gülümsemeyle. "Liliane hariç, değil mi? Bana başka kaç kez yalan söyledin? Bana aramızdakinin sadece bir kaçamak olmadığını tekrar söyle, Paris'te senin için yanıp tutuşan, seni seven ve duygularının karşılık bulduğuna inandırdığın bir kadın varken bana değer verdiğini tekrar söyle!"

"Sana hiç yalan söylemedim." Efrem'in kararlılığı neredeyse kendimden ve şüphelerimden şüphe etmeme neden oluyordu. Her zaman kendinden çok emin ve gerçekliği manipüle etme ve uygun gördüğü gibi şekillendirme konusunda dokunulmazdı. "Bu mektubu okuyarak mahremiyetimi ihlal ediyorsun ve üstüne üstlük küçük bir kız olduğun için benimle yüzleşmeden yorumluyorsun."

Onu karnından ittim ama sadece birkaç santimetre hareket ettirebildim çünkü dökme demirden yapılmış gibiydi. "Bu sabaha kadar 'küçük kız' ile kirli işlerini yapıyordun. Pislik herif!"

Efrem beni inatla bileğimden yakaladı ve beni uyarmak için çekiştirdi. Nefesimin altında inledim ve tökezleyip onun üstüne düştüğümde sustum. Pantolonumun kemeri göbeğime, şık gömleğim de göbek hizasındaki çıplak tenime baskı yapıyordu.

"Neden bağırıp çağırmak ve basit bir diyalogu tartışmaya dönüştürmek yerine bana seni gerçekten sevdiğimi söyleyip söylemediğimi sormuyorsun? Ve belki de ne zaman?"

"Gerçekten burada oturup senin saçmalıklarını dinleyeceğimi mi sanıyorsun?" Kurtulmaya çalıştım ama bakışları öfkeyle benimkilere kayarken beni tutsak etti. Yine de beni korkutmasına izin vermedim. "Benimle işin bitti. Sen bir yalancısın, vicdansız bir hainsin. Karınla aranı düzelt çünkü benimle işin bitti."

"Ben seninle dalga geçmedim. İki yıl önceydi. Bana seni sevdiğimi söyledi ve ben *de* onu görmezden gelemeyeceğim ya da karşılık vermekten kaçınamayacağım için basitçe cevap verdim: '*Aynen*,'" diye açıkladı aceleyle, konuşmaya çok az değer verdiği için değil, beni yatıştırmak için acele etmezse güvenimi yeniden kazanmanın imkansız olacağından korktuğu için. "'Ditto'. Lanet olsun! Bu size spontane bir ifade gibi mi geliyor? Ha? Ona ne diyeceğimi bilemedim. Ona sadece vicdanlı bir koca gibi cevap verdim, aşık bir adam gibi değil."

Sanki sözleri beklenmedik bir derde deva olmuş gibi kıpırdanmayı bıraktım ama o zamana kadar yıpranmış inançlarım mantığımı gölgelemişti. "Yani ona yalan mı söyleyecektin? Sana inanmıyorum."

"Sana daha fazla gerekçe borçlu değilim." Efrem sabırsızlandı ve beni bırakmak yerine bir kolunu belime doladı. "Hoşuna gitse de gitmese de gerçek bu."

Avuçlarım göğsünde açıldı ve kaslarının sertliği üzerinde kaymaya başladı. Liliane'in ona yazdıklarını düşündüğüm anda yeniden içime dolan öfkeyi bir an için bastırdım. "Senden nefret ediyorum."

"Kıskançlığın yüzünden benden nefret ediyorsun, özellikle de okuduklarından sonra." Efrem bakışlarımı aradı ve gözyaşlarımın göğsümde biriktiğini, göz kapaklarımı sıkıştırmaya hazır olduğunu hissettim. "Ve seni çok zeki bulduğum için, orada düşündüğünden daha fazla cevap olduğunu fark etmeliydin... Onunla aramızdaki şeyler aylardır değişiyor."

Gözlerindeki parlak okyanusa dalıp gitmemek için omzuna baktım. "Bu sırada sen onu beceriyordun."

"Nasıl?" diye düşünmemi istedi, kaçan gözlerimi yakalamak için sağa doğru eğildi. "Nasıl'ı okumuş olmalısın - eskiden onu becerirdim. Seni *Antéros*'ta öptüğümünden beri onunla birkaç kez birlikte oldum."

Ona meydan okumak için dönmeden önce sarı saçlarımı sallayarak başımı salladım. "Beni düşünerek kalktığın o boktan şeyi bana ver. Hadi ama..."

"Çocukça davranma," diye sitemle azarladı beni. "Cinsel dürtülerin duygusal alanla bir ilgisi olması gerekmez. Bazı durumlarda sadece fizyolojik tepkilerdir. Sekse dayalı gerçek bir duyguyu sorgulayamazsın."

Söylediklerinden anında pişman olmuş gibiydi; çok geç sustu, çünkü ben her bir heceyi çoktan duymuş ve deşifre etmişim, ki bu benim için asla yaşayamayacağım bir hayalin peşinden gitme cümlesiydi.

Sanki bana acı çektiriyormuş gibi umutsuzca iç geçirdim; bana gerçekten aşık olduğunu itiraf etseydi, nasıl tepki verirdim bilmiyordum. Kaçıp hayatıma geri dönebilirdim ya da sevinçten havalara uçup onunla kalmak için her şeyden vazgeçebilirdim, çünkü Efrem olmadan ne uçacak bir gökyüzüm ne de ulaşacak bir güneşim olurdu. "Demek bana karşı bir şeyler hissediyorsun?"

Alnını benimkine dayadı, sanki beklemediği bir şeyin içine hapsolmuş gibiydi ve yüzünü ellerimin arasına aldım, bana gerçeği söylemesi için neredeyse yalvarıyordum. "Seni kesinlikle bir arkadaş ya da birlikte eğlenilecek bir sevgili olarak görmüyorum."

Her zamanki gibi muğlaktı, yeni bir şey eklemeyen lafı dolandırıyor ama zırlı parçalanmaya başlamıştı; sadece sabırlı olmam ve ısrar etmem gerekecekti.

"Bir hasta o zaman."

"Sizi bir hasta olarak görseydim, Bay Donovan'ın parasını almaya devam ederdim, bunun yerine hayır kurumlarına bağışladım."

"Ne?" Hâlâ vücudunun parmaklıkları arasına hapsolmuş olan başımı geriye attım ve şaşkınlıkla ona baktım.

Bu mümkün değildi... bu mümkün değildi...

Efrem alt dudağını ısırdı, saatler önce onda açtığım yarayı yeniden açtı. "Sen geldikten sonraki iki hafta içinde, birinin sana bakmam için bana para ödemesini istemediğimi fark ettim. Mali ödemeleri durduramazdım, aksi takdirde müdürünüzü şüphelendirirdim, bu yüzden onlardan farklı bir şekilde kurtulmaya karar verdim." Birkaç damla kan yaladı ve midemi ve kalbimi altüst etmeyi başaran can sıkıcı bir hareketle burnumu kendi burnuyla fırçalamak için uzandı. "Hâlâ seni kullandığımı mı düşünüyorsun?"

"Her ne kadar karasevdağı olduğumu düşünseniz de. Ödeştik, *doktor*."

Efrem bir an beni izledi, kontrol edemediği bir şey onu sakinleşmeye zorladı ve hemen yıkıcı bir içgüdü galip geldi: aramızdaki mesafeyi kısalttı ve tutkulu bir öpücük talep etti. Vücudunun hevesinden cesaret alarak geri çekildim, Dionysosvari ve aceleci bir şekilde üzerine gelirken sırtımın tabanını yarımadaya çarptım. Dudaklarımı öfke ve ustalıklı kucaklamak için yakaladı. Parmaklarıyla kalçalarımın hatlarını çizdi, gömleğimin altına uzandı ve ellerini göğüslerimin üzerinde birleştirerek onları şiddetle sıktı. Ağzının içinde nefes nefese kalmıştım ve aniden, yırtıcı bir şekilde, vahşi bir şevkle beni yutan dilinin akınlarını karşılamak için başımı öne eğdim. Efrem onu soyma isteğini, giderek artan uyarılmışlığını, yaşamak için onun aracılığıyla nefes almaya duyduğum aşırı ihtiyacı hissederek çırpınan kirpiklerimin altından bana bakarken, dizlerimin üzerinde kasılana kadar karnımda dayanılmaz bir gerilim oluştu. Şiddetli aceleciliğinden etkilenerek onu kendime çekmek için saçlarını sıkıca çektim; ellerini göğüslerimden kürek kemiklerimin arkasına, sütyenimin kancasına doğru kaydırды. Yorucu bir yavaşlıkla omurgamdan aşağı inip Venüs'ün gamzelerinde durdu, başparmaklarını gamzelerimin üzerine bastırды ve baştan çıkarıcı inişini sürdürerek kalçalarıma ulaştı. Avuç içleri tamamen açıkken

Ağrıyan etimi avuçladı, neredeyse beni kaldıracaktı ve bana şaplak atmak üzere olduğu korkusuyla irkildim; parmak uçları şortumun kumaşına batarak beni daha cesurca penelerken ve bu kaba ve beklenmedik hakimiyet gösterisine eşlik etmek için ayak parmaklarımın üzerinde uzanmamı sağlarken göz kapaklarım titredi. Dudaklarına karşı inledim, dili beni ele geçirmeye devam ettikçe titredim ve kırıldım, gittikçe daha yoğun bir şekilde, yarımadaıa uzanmanın ve şehvetinin beni tekrar tahrip etmesine izin vermenin çarpma çılgınlığını arttırdı.

Tadı güzeldi, dayanılmaz derecede güzeldi. Sizi alevlendiren, çıldırtan ve yaşatan türden.

Kalçalarımın arasında, klotumun içinde sıcak titremeler dans ediyor, ona karşı eğilmeme neden oluyordu; meme uçlarını göğsüne her srtndğnde ve pantolonunun şişkinliği karnının yumuşak kıvrımına doğru itildiğinde ıldıracak gibi oluyordum.

Onu daha aşağıda, en iğrenç arzunun açıldığı yerde, onu doğal olarak karşıladığım o kırılgan ve işkence görmüş noktada hissetmek isterdim ama Efrem'in beni içine çekmesi ve yenmesi için içime girmesine gerek yoktu.

Ruhum zaten onunkiyle kaynaşmıştı, o kadar asil ve yceydi ki başka hiç kimsenin ruhuyla kıyaslanamazdı.

Kalçasını sarmak için bir bacağımı kaldırdım ve kasları titreyerek kalçamı kavradı, bol şortunun kenarının altından arkaya doğru sıcak bir şekilde kaymaya başladı. Kendini tutmakta zorlanıyor gibiydi, işin içindeydi, yzszd, ilahi ama acımasızdı. Kalçalarımı imdikledi ve karşılığında dudağını ısırdım, yumuşak kanadı dişlerimin arasına alırken kızgınlıkla hırlamasına neden oldum.

Diğer eliyle yanaklarımı zıpkınladı ve yüzümü başparmağı ile işaret parmağı arasında tutarak beni zorla itti.

Onun demir pençesinde hareketsiz kaldım, sakın bir şekilde evcilleştirildim ve yok edildim.

Küstah bir sırtışla, tümörlü, nabzı atan ağzımı yaladım ve o da düzensiz nefesi ve büyülü gözleriyle bu yavaş hareketi takip etti.

"Kıına bir şaplak atasım var, Jol'in seni cezalandırmamı engellemek için burada olduğuna şükret."

Ona baktım; atavistik bir şehvetin parlayan yüz hatları onu gerçeküstü ve empyrean bir şey gibi gzelleştiriyordu. İrisler görünüyordu

iki alacalı tarak, baharın tüm renkleriyle renklenmiş, sanki beni coşkulu bir bahçede gezinmeye davet ediyorlardı. "Bu benim için bir ceza olmaz."

"Bundan kurtulabileceğini sanma." Efrem bana direnmek için kendini zorladı; cazibeme kapılmamak için bacağımlı indirmesi ve onu avladığım erotik kısıkaçtan kurtulması gerekiyordu. "Bir dahaki sefere altımda çıplak kaldığında benden binlerce farklı şekilde özür dileyeceksin. Ve hepsi de korkunç olacak."

Yerime yerleştim, kalbimin öfkeli atışlarının azalmasını umuyordum ama o bu kadar yakınken, bu kadar *içimdeyken* bu imkânsızdı. "Nasıl intikam alacağımı biliyorum."

Kapı zilinin çalması küstahça kışkırtmalarımızı yarıda kesti. Ona kim olduğunu sormaya gerek yoktu, çünkü hemen anladım ki Mitchell; muhtemelen tartışmamız sırasında omzumdan kaymış olan sırt çantamı almak için acele ettim ve Efrem'in pantolonunun kemerini hassas bir bölgeye çok sert bastırıyormuş gibi yukarı çekmesini izledim. Onun da benimle aynı durumda olduğunu düşünerek ince bir memnuniyet hissettim: rahatsız edici ve tatmin edilmemiş bir halsizlikten rahatsız.

Gömleğini düzeltti, alt kapaklarını pantolonunun kenarının altına soktu ve onu takip etmemi işaret etti.

Mutfaktan çıkıp oturma odasına ulaşana kadar ona ayak uydurdum; Efrem ön kapıyı açtığında, bizi bölen adam ortaya çıktı. Avukat, bir dirseğini dış pervaza dayamış, bileğini alına bastırmış, sarı saçlarının perdesi altında, yorgun ve oldukça pasaklı bir duruşla kıpırdamadan duruyordu.

"Günaydın, *dostum*," diye başladı alaycı bir tonda, çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmeyen hafif bir Almanca ile. "Thea," diyerek beni de selamladı ve tüm vücudumu inceledi. Boynuma bulaşan belirgin izin hemen üzerindeki siyah *gerdanlığı* inceledi, göğsümü, karnımı gözden geçirdi ve son olarak menteşeli dizlerimde oyalandı. Dikkatini arkadaşına çevirdiği anda kaşlarını çatı ve daha önce hiç fark etmediğim bir ciddiyetle onu uyarmak istercesine doğruldu. 'Seni bu halde kliniğe geri mi götüreyim? En azından kendini tutabilirdin." Efrem bir eliyle kapının tokmağını sıkıca tutarken o paspasın üzerinden adım atarak içeri girdi.

"Kendimi tuttum."

"Öyle mi?" Mitchell tam önümde durdu ve yüzünü ona döndü. "Peki neden bana büyükannemle tığ işi yapmak yerine bir tür müzik, seks ve kavga partisindeymiş gibi geliyor?"

"Büyükanmem kendin yap'ı tercih ediyor," diye ikimizin de görmezden geldiği uygunsuz bir komiklikle araya girdim.

Efrem kayıtsız kaldı, avukatın tepkisinden hiç de korkmamıştı. "Mitch, aşırı tepki veriyorsun."

"Abartmak mı? Birincisi, beni de dahil etmeliydiniz, böylece belki aşırı iddialarınızı hafifletebilirdim, ikincisi vücudunda iz bırakmamayı düşünmeliydiniz. Görünüşe göre bu da aklınızın ucundan bile geçmemiş."

"Gerekçelendirme konusunda iyisin. Değil mi?" Efrem kapıyı aralık bırakıp ona yaklaştı ve zarif bir kibirle ona baktı. "Dorothea hafta sonunu Bayan Curtis'le geçirdi, eski sevgilisini tekrar gördü ve biraz eğlendiler. Gereksiz spekülasyonları olayların daha basit, daha inandırıcı bir versiyonuna yönlendirmek çok mu zor?"

Mitchell avuçlarını kalçalarına dayadı ve soluk tişörtünün kumaşı altındaki sıkı kaslarını gerdi. "Zor değil, sadece yeterince dikkatli olmamana şaşırdım."

"Öyleydim ama. Ona hiçbir şekilde zarar vermedim..." Efrem arkadaşını görmezden gelerek bana baktı. Sanki bana asla göstermeyeceği bir parçasına hapsolmuş, sinsi ve ürkütücü düşüncelere dalmış gibi, soğuk ve gergin bir negatif enerji içinde dönüp duruyordu. "İstediğim kadar değil."

"Hâlâ bencil bir piç olarak kalıyorsun." Mitchell bana doğru döndü ve oturma odasının belirsiz bir noktasında hareketsiz duran bedenime genel bir bakış attı. "Beni aramalıydın."

Sanki çarpışmak üzere olan iki hayvan arasında çekişen bir zevk nesnesiymişim gibi açgözlü bakışlarına hapsolmuş bir halde geri çekildim.

"'Mecbursun' ile başlayan cümleleri dikkate bile almıyorum, unutmuş olman garip." Efrem, bana ısrarla bakmasından rahatsız olmuş gibi arkadaşının dikkatini geri çekti. "Dahası, bazı zamanlar yalnız ziyafet çekmeyi tercih ediyorum."

"Evet, ben de," diye ekledim dehşet içinde, sadece kararını tamamen paylaştığımı açıkça belirtmek için. Umuyordum ki, benim için

Efrem de aynı düşünce tarzını sürdürüyor ve beni başka erkeklerle *üçlü* bir ilişkiye dahil etme fikrini aklından bile geçirmiyordu.

Birbirimize verdiklerimizden sonra kendimi kirli hissedecek, küçümsenecek ve her şeyi sorgulayacaktım.

"Pekâlâ, bensiz kötü bir çocuk oldun." Mitchell tansiyonu düşürmek için espri anlayışına başvurarak küçümsedi. "Sadece bugün şanslı günün olduğu için affedildin."

Efrem etrafından dolaşarak elimi nazıkçe tuttu ve ağzına götürdü; bu beni şok eden bir hareketti çünkü başka birinin önünde bu kadar şefkat beklemezdim. Yanaklarımı utangaç bir sıcaklık kaplarken, dudaklarını koyduğu avucumu açtım; çok ciddi ve üzgün görüldüğü için içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışarak çenesini okşadım. Bileğimin iç kısmına sıcak bir öpücük izi bıraktı ve ben duyguyla, şaşkınlıkla, büyülenmişlikle titredim... sonra elimi elinde tutarak Mitchell'a döndü.

"Kimsenin sizi rahatsız edici sorularla rahatsız etmediğinden emin olun."

Arkadaşı yorum yapmaya cesaret edemeden bakışlarını birinden diğerine çevirdi.

"Tamam, başka bir isteğiniz var mı?"

"Evet." Efrem bir koluyla beni sardı ve saçlarımın kokusunu içine çekerek bana sıkıca sarıldı. Davranışlarındaki gariplikten endişelenerek ona bakmaya çalıştım ama yarı kapalı göz kapaklarından başka bir şey göremedim. "Ona kız kardeşinmiş gibi davran. Bu da ona dokunamayacağın ya da *Himeros*'ta oynamana izin verdiğim ve şu andan itibaren hoş göremeyeceğim o küçük oyunlara maruz bırakamayacağın anlamına geliyor."

"Hmm..." Mitchell, Efrem'i bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu - eminim benden daha iyi- anlamış gibi bilmiş bir gülümsemeyle ima etti.

"Yani onu öpemem, elbisesini kaldıramam ya da..."

"Beni gerçekten kışkırtıyor musun?"

Sesi o kadar ağır ve sert bir tonlamaya büründü ki, en kötüsünden korkup sinmiştim.

"Sana sorun çıkarmak benden uzak olsun, *dostum*," diye hemen geri çekildi Mitch, diğeri sabrını yitirmeden ve bu şakacı sataşma tam anlamıyla yumruk yumruğa bir kavgaya dönüşmeden önce. "Ben seni korumak için buradayım."

"Lütfen onu Asklepios'a geri götürün ve ne yaptığınıza dikkat edin." Efrem beni güçsüzce kendisine doğru itti, beni tekrar ele geçirmemek için kendini zorladı

beni olmam gereken yere, onun kollarına geri götürdü.

"Merak etme." Mitchell acele etmem gerektiğini belirtmek için iki parmağını oynattı. "Bebeğiniz güvende."

"Doğru ifadeyi kullandın: 'benim' küçük kızım," dedi sert bir endişeyle ve Mitchell'ın bunu yalnız kaldığımız sürece aklından çıkarmamasını sağladı.

Dışarı çıktığımda, sanki darağacına gidiyormuşum gibi eğik bir yüzle onu takip ederken, öngörmediğim bir şey oldu: Verandada duran Efrem'e döndüm ve onun ilkel güçle dolu fırtınalı gözleriyle karşılaştım.

Dokunaklı bir melankolinin onları kasıp kavurduğunu ve ardından duygularının şiddetli bir şekilde patladığını hissettim.

Oradaydılar, vardılar, gerçektir ve bir rüyanın ürünü değillerdi.

Tenimi delip geçtikçe, kalbime işledikçe ve bir menekşenin siyah yaprakları gibi içime yayıldıkça titredim, nadir ve kusursuz.

Sessiz çılgılığı bana net bir şekilde geldi: *Gitmene izin vermek istemiyorum Dorie, ama buna mecburum.*

Sırtım avukata dönük bir şekilde, sadece ona zincirlenmiş olarak asfalt araba yolunda kaldım.

Eğer bana sorsaydı, kalırdım.

Çocukken parktaki çocukla birlikte etrafımda dolandığını hissettiğim ip, göğsümü kavramak, bana eşsiz olduğunu ve kimsenin onu kesemeyeceğini hatırlatmak için zorbaca geri geldi.

O on yıl içinde kimse başarılı olamamıştı ve sonraki yıllarda da kimse başarılı olamayacaktı.

Birdenbire ona koşup kalmama izin vermesi için yalvarma dürtüsüyle boğuldum, bir yandan da dayanılmaz bir teslimiyet beni gitmeye zorladı çünkü yapılacak doğru şey buydu ve Lili ile Joël'in benden önceliği vardı.

Bizim hakkımızda.

Pes etmesini umarak bekledim.

Zavallı kandırılmış bir kız gibi, bana gülümsemesini, yeniden düşünmesini, en küçük bir zayıflık belirtisi göstermesini ve en azından bir kez olsun duygularını takip etmesini bekledim.

Hemen beni seçmesini bekledim, çünkü belki de beni kaybetmenin çaresizliği, kendisini o mutluluk anından mahrum edemeyeceğini fark etmesini sağlayacaktı.

Bunu kendisi de itiraf etti: *'Sen benim dünyadan kopuşumsun'.*

Bu yüzden alın, yaşamaya devam edin, çünkü siz benim için sadece bir mola değilsiniz.

Sen tüm dünyasın... diye bağırdı yaşlı Thea ona, sesinin duyulmadığının farkındaydı ama bir ters köşeye tanıklık ettiğinden emindi.

Ama Efrem duygusal ya da dikkat çekici hiçbir şey yapmadı; geri çekildi, göz temasını koparmak yorucuymuş gibi sürdürdü, ta ki geriye doğru son bir adım atarak eve yeniden girene, kapıyı tutana ve derin bir iç çekişle, güç ve kararlılıkla yavaşça kapatıp beni dışarıda bırakana kadar.

Hayatından çıktı.

Uzun zaman önce olduğu gibi, yine kaybın canlı acısı üzerinde sallanmanın, kanımda akan acıyı hissetmenin ve kayıp bir karanlığın yamacında bocalamanın azabını çektim.

Güneş ışınları tarafından
unutulmuş. Gökkuşağından
yoksun.

Yaylardan yoksun.

Ve sadece ruhu parçalayan bir sessizlikle örtülü.

17
Thea

*Bakışlarımın son ufku senin yüzün olsaydı,
ölüm daha tatlı olurdu,
ve eğer öyleyse...
Binlerce kez doğmak isterdim
bin kez daha ölmek için.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Çoğu zaman boşlukta kaybolur ve hiçbir şeye bakmadan, kafam düşüncelerle dolu ve kalbim duygularla dolup taşarak sonsuz dakikalar geçirirdim.

Efrem'e çok sayıda mesaj göndermişim ve bu mesajlarda ona şunları yazmışım

Onunla iyi vakit geçirdiğimi, paylaştığımız şeylerin benim için önemli olduğunu ve onu şimdiden özlediğimi söyledim. Muhtemelen kendini -ben ayrıldıktan birkaç saat sonra eve dönen- Liliane'e adadığı uzun bir sessizlikten sonra, gece yarısına doğru bana hiç beklemediğim bir cevap vermeyi başarmıştı:

*Efrem: Benim için de önemliydi.
Gündoğumum olmaktan asla vazgeçme.
Gute Nacht, kleines Äffchen.*

Şafak vakti.

Ben onun şafağıydım.

Yüzümden silemediğim büyülü bir gülümsemeyle defalarca okudum; o hafta sonunu Lizzie Nine'yle değil de

Aşık olduğum adam. Ne bir dizi havai fişek gibi patlamak isteyen mutluluğumu ne de ona duygularımı açıkça itiraf etme ya da onun yatağından veya kollarından başka bir yerde olmak istemediğimi söyleme isteğimi bastırmak kolay değildi. Haftalar önce taslağını çizdiğim, kıtalarını not aldığım kâğıdı kaybettiğim şarkıyı mırıldanarak, Efrem'in hoyratça okşamaları yüzünden derisi yüzülmüş dizlerimi ve morluklarımı örtmek için uzun bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giyerek odada dolaştım. Duştan sonra ıslak saçlarımı topladığım türban, ayakkabılarımın nereye gittiğine bakmak için eğilirken bir elimle tuttuğumda beni oldukça komik gösteriyordu. Dr. Nørgård ile birlikte kilomu ölçtükten ve bana üç kilo daha aldığım ve kan değerlerimin düzeldiği gibi harika haberler verdikten sonra yaklaşık kırk dakikadır odamdaydım. Diyet planı işe yarıyordu ve Asklepios'ta kaldığım son bir ay boyunca diyetisyen bazı öğünlerin porsiyonlarında küçük değişiklikler yapmaya karar vermişti. Batı Hollywood'a dönmeme sadece birkaç hafta kaldığı fikri üzerinde çok fazla durmaktan kaçındım çünkü sağlık ekibinden, Efrem'den ve hatta artık gerçek bir dost olarak gördüğüm Juliette'ten ayrılmaya hazır olmadığımı hissediyordum; ona hiç söylememiş olsam da, huysuz tavrımın nedenlerini ve özellikle tanışmamızın başında onu reddetmeme yol açan nedenleri anladığından emindim. Bu mızımızın, son iki yıldır yüzleştiğim acı kayıtsızlığı bile kırmayı başaran eşsiz, özel bir ruhu vardı.

Bu kadar pozitif ve iyimser olmak benim için garipti, sarkacım hala sallanıyordu ama altımda artık sadece moloz, toz ve alevler değil, bir menekşe tarlası görüyordum.

Hepsi siyah, gelişen ve güzel.

Efrem sayesinde yeniden doğduğumu, kendimle yeniden birleştiğimi hissettim, sanki eski Thea sonunda çıkışa, ışığa doğru *bakıyor* ve artık benimle savaşımadan benimle birlikte, yan yana hayatla yüzleşmek için yola çıkıyordu.

Neyse ki oda arkadaşım psikiyatristimiz ve sevgilimle yaptığı konuşmalardan biriyle meşguldü, yoksa

Bir gece önce uzun saatler uyumak zorunda kaldığım bahanesiyle geçiştirdiğim sorularla beni bombardımana tutmaya başladı. Ona olanları ayrıntılı olarak anlatmaya utanıyordum, unutulmaz bir rüyanın içinde asılı kaldığımı hissediyordum, her an, kimsenin beni rahatsız etmesini istemediğim bir cinsel dejavu arafında yüzyordum. Dahası, kaslarımın ve kemiklerimin ağrıdığını, ağzımın hala kesiklerle dolu olduğunu, karnımın alt kısmının uyuştuğunu, mahrem yerlerimin iltihaplandığını hissetmek dikkatimi dağıtmama ve daha az küstahça bir şey düşünmeme yardımcı olmadı.

Cep telefonum çaldığı anda neredeyse antrenörümü cama fırlatacak şekilde sıçradım. Onu almak için masaya doğru koştum ve ekranda yanıp sönen takma adı okudum: Ay Roketi, en sevdiği tişörtlerden birinin üzerindeki baskı gibi.

"Büyükanne!" diye heyecanla başladım, bir avucumla telefonu, diğerıyla de aşırı gür saçlarım yüzünden bir tarafa düşen başlığımı tutuyordum; er ya da geç kesmeye karar vermem gerekecekti.

"Milla..." Büyükanne Lizzie endişeyle, kaygıyla, çok mahcup bir şekilde iç çekti, öyle ki gülümsemeyi bırakıp odanın ortasında, yatağın yanında durdum. İçimde bir şey, yakında cehennem kıvılcımlarına dönüşecek olan unutulmaz anların şenlik ateşindeki son neşe alevi gibi söndü.

"Ne oldu büyükanne? Neyin var senin? Neden bu kadar gerginsin?" Sakin kalmam imkansızdı; hemen bana ciddi bir sağlık sorunu olduğunu ya da Andy'ye veya grup üyelerinden birine bir şey olduğunu söyleyeceğini düşündüm.

"Ben, evet, Milla. Arıyorum çünkü... bu sabah gazeteleri görüp görmediğini merak ediyordum."

Bu tamamen beklenmedik bir soruydu. Kendimi magazin dergilerinden, Instagram'dan veya iyileşme sürecimi olumsuz etkileyebilecek herhangi bir dijital medyadan çok uzak tutmuştum.

"Kağıtlar mı?" Kendimi tırmalama ya da incitme dürtüsünü dizginlemek için yanağımı ovuşturdum; iyileşmiş olsam da zararlı alışkanlıklarım hâlâ beni cezalandırmak, incitmek ve hak ettiğimi düşündüğüm rahatsızlığı hissetmek için fısıldayan iblislerdi.

"O zaman hiçbir şey bilmiyorsun?" Rahatlamış görünüyordu ama aynı zamanda açıklanamaz bir şekilde korkmuştu.

"Büyükanne, temiz olacak mısın?" diye mırıldandım; endişe bacaklarımı sıvılaştırmaya başlamıştı. "Lütfen."

"Senin... senin baban..." diye zorlukla geveledi, ironik kabadayılığından yoksun heceler arasında tökezledi. "O tutuklandı."

Bir hançer yağmuru etime saplandı, kemiklerimi ve mantığımı kırdı; bir an için hiçbir şey anlamadım, ne n e r e d e y d i m ne de ne dinliyordum.

"Babam mı?" Bu kelimeyi sanki en kötü türden bir küfürmüş gibi tekrarladım, bocaladım ve masanın kenarına yapıştım, şok olmuşum.

"O canavar umurumda değil!"

"Biri haberleri sızdırmış Milla," diye hemen itiraf etti, lafı dolandırmadan gerçeği söyledi. "Tüm haber kaynakları Thea Jensen'ın babası Royce Dickson Lehiman'ın Los Angeles'ın en ünlü tatil beldelerinden birinde uyuşturucu satıcılığı ve cinayete teşebbüsten tutuklandığını bildiriyor. Sanırım adı... bekle, hafızamın iyi olmadığını biliyorsun... Yunanca bir adı var."

Belirsizliğin pamuk ipliğine bağlı cesaret kırıcı bir sezgi, aklıma gelen ilk öneriyi mırıldanmama neden oldu: "*Himeros* mu?"

"Evet, doğru!" diye onayladı, tahmin ettiğim için minnettardı. "Nasıl mümkün oldu bilmiyorum ama senin onun kızı olduğun bilgisini yaymışlar. Victor beni çoktan aradı ve durumla ilgilendiğini söyledi. Panik yapma ve sosyal medyayı açma Milla. Dedikoduları unut. Birkaç gün içinde bunu unutacaklar..."

Tüm bu keşiflerin karmaşası içinde, ilk kez babamın, daha doğrusu annemi hamile bırakan adamın soyadını keşfettiğimi ve hatta iki kez ziyaret ettiğim ve Efrem'e bir tanrı gibi tapılan ve ondan korkulan aynı yere sık sık gittiğini bir an sonra fark ettim.

Peki ya...

Onunla tanışmış olsaydım?

Ya o masalardan birinde oturan bir müşteri olsaydı?

Ya Efrem'in önünde bana dokunduğu iki adamdan biri olsaydı?

Giselle'in sevgililerinden biri olsaydı?

Onu hiç görmemiştim, neye benzediğini bilmiyordum, hiçbir fotoğrafını saklamıyordum, birbirimize tamamen yabancıydık ve annem, hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyip istemediğimi sorduğu birkaç durumda

Her seferinde bir ılık ya da azar işitti, ben de onu bir daha benim yanımda ondan bahsetmemesi konusunda uyardım.

"Milla? Hala orada mısın?"

Başımdaki havluyu şiddetle yırtıp attım; saçlarım nemli bir şekilde sırtımdan aşağı döküldü ve boğazıma dikenler batarken, dilsiz acı beni içten içe yiyip bitirirken büyükanneme cevap verdim: 'Gitmem gerek, Dr. Ruiz ile konuşmam lazım. Seni sonra ararım. Seni seviyorum'.

Başka bir şey ekleyemeden, o aşağılık varlığın yüzünü keşfetmek için sabırsızlıkla telefonu kapattım. İnterneti açtım ve arama motoruna adımlı yazdım. Günün haberleri, geçmişten çıkarılan korkunç mumyalar gibi birbiri ardına belirdi ve onlarla birlikte, baba sevgisini hak etmediğime, kaderin bana her zaman olduğum kusurlu evladın bedelini ödetmek istediğine ikna olarak büyüdüğüm terk edilme acısını ve reddedilme duygusunu da kazıp çıkardı.

Yatakla masanın arasında bir köşeye çömelip dizlerimi göğsüme çektim ve gözbebeklerimin akılda kalıcı, zarar verici ve karalayıcı manşetlerin üzerinde hızla kaymasına izin verdim: *Ünlü gitarist Thea Jensen'in babası hapiste: uyuşturucu ticareti ve hakkında çok sayıda soygun suçlaması var.*

Gelecek vaat eden bir grup için skandal.

Bright Demons: Solist Andy Taylor'ın saçmalıklarından sonra, gençlerin en sevdiği rock grubunun bir başka üyesi hakkında da yeni hikayeler ortaya çıktı...

Sıkılmış bir yumrukla, tenimi yakan öfke dolu gözyaşlarımı topladım, dişlerimi sıktım ve her şeyi kırıp dökme, etrafımdaki her şeyi yok etme ve dünyadan kaybolma içgüdümü dizginledim. Çünkü dünya beni asla kabul etmemişti, çünkü dünya beni lekelemek, ezmek ve öldürmek istiyordu, çünkü hayatta kalamayacaktım, çünkü ben tam bir başarısızdım, çünkü derinlerde bir yerde, Efrem yanımda olmadığında korku yeniden ortaya çıkıyordu ve ben bununla baş edemiyordum.

Titreyen parmaklarımla babamın resmini bulmak ve bana işkence eden bir gölgeden başka bir şey olmadığı, tanımlanamaz, anlaşılmaz, ne şekli ne de özü olan yirmi yıldan sonra neye benzediğini görmek için kaydırdım. Başparmağımı benimle ilişkili bir yabancıнын yüzünü gösteren küçük bir resme doğrulttuğumda, garip bir şekilde tanıdık gelen erkek özelliklerine odaklandım: tamamen traşlı kafatası, septumlu basık burun

Sağa doğru sapmış ince dudaklar, hınzır çizgiler, kare çene... ve bir suçlunun, esaret altında yetiştirilmiş tehlikeli bir kedinin hırıltısı. Burundan gelen ve arkadaşınınkinden daha az derin olan kadanslı sesi, şakaklarımın arasında sinsice süzülüyordu...

"Kiminle geldiğini gördük, sarışın."

"Ronnie, koca oğlan... biraz itidalli ol, hadi."

Antéros bar.

Ben bir meşrubat yudumluyorum.

İstemediğim halde beni okşayarak bana asılan Ronnie ve onun yanındaki daha kısa ve tıknaz olan Dick, daha makul davranarak tacizini frenlemeye çalışıyordu.

Bu oydu.

O benim babamdı ve bilmeden, beklenmedik bir şekilde, onca yıldan sonra bana bir çırpıda yaklaşmıştı, sahtekâr kaderimizin yolları çoktan kesişmişti, ama asla hazırlıklı olamayacağım bir gerçekle yüzleşmektense bilinmezlik içinde çürümeyi tercih ederdim

Yemek odasında, tek başıma, el değmemiş sıcak bir tabağın önünde, dudaklarımın arasında yanan bir Lucky Strike ile oturuyordum; Madam Monique, kliniğin kapalı alanlarında sigara içmenin yasak olduğuna dair üç numaralı kuralı ihlal ettiğim için beni çoktan azarlamıştı, ama onu dinlememiş ve geniş nefesler çekmeye devam etmişim, yemeyeceğim çorbaya bakıyordum, göz kapaklarım iki çiviyle hareketsizleştirilmiş gibi hareketsizdi.

Görünürdeki kayıtsızlığım karşısında çileden çıkan aşçı acilen Dr. Krugher'i aramıştı, onun beni korkutmayacağından ya da kötü davranmayacağından, sadece beni anlayacağından ve seveceğinden habersizdi.

Efrem *beni hayata döndürebilirdi*, ölmeme izin vermemek için sadece nefesini tenimde hissetmeye, canlandırıcı tınısına, bilgeliğinin titreşimlerine ihtiyacım vardı; bu yüzden kadın itaatsizliğimi bildirmek için doktoru çağırmakla tehdit ettiğinde, ona hüznü bir arsızlıkla gülümsemiş, acele etmesini ve onu oraya getirmesini istemişim çünkü o olmadan aptallık yapabilirdim.

Yaklaşık on dakika bekledikten sonra, kalbimi iyileştirmek ve sevgiyle çarpmasına yardımcı olmak için göğsümden söküp alan adam, elinde bir tabancayla salonda belirdi

Büyüleyici sertlikteki gözlerini bana dikmişti. O görkemli duvarlar arasında aramızda hiçbir şey değişmemişti ama yine de o kadar farklıydık ki, toplumun aynı derecede hor göreceği samimi duygularla birbirimize zincirlenmişken, ikimizin de etrafında dönen yoğun şehveti ancak kör bir adam fark edemezdi, Ruhlarımızı emen bir bağla, onları bedenlerimizden söküp tek bir saf özde dokumak için, tek bir gün batımının yayı üzerinde, aynı okyanusun dalgaları tarafından karşılanan, aynı ayın kenarında öpücüklerle aydınlanmak için inleyen ve haydut bir kaderin parodileriyle alay eden fantezilerin en güzeline batmalarına izin verin.

Efrem sigara içtiğimi fark edince kaşlarını çatı ve kaşlarını hafifçe çatarak disiplinsizliğimi onaylamadı. Önce beni azarladığını düşündü, sonra dikkatini şiş gözlerime, nemli yanaklarıma ve çaresizlikten titreyen omuzlarıma kaydırarak sıkıntımı anladı.

Artık ondan saklayacak bir şeyim kalmamıştı ve ondan bir şey saklamak istesem bile, içimi gözetlemenin bir yolunu bulur ve bir usta gibi çalılıklarımın arasında dolaşırdı.

Bu mesafede bile, huzursuz iç çekişi beni içine çekmeyi başardı, ne kalkmış ne de ona katılmak için hareket etmiş olmama rağmen beni sandalyemden kaldırıp ona doğru çekti.

İstedim, gerçekten istedim... ama yapamazdım, başkasının önünde olmazdı, çünkü ne yazık ki aşçı hala odadaydı.

Eşikte duran Efrem'e mahcup bir bakışla onu yanımda görmek istediğimi ilettim ve kontrollü ses tonuyla kamufle ettiği bir aciliyetle Madam Monique'ten bizi yalnız bırakmasını istediğinde, hızlı adımlarla bana doğru geldi ve ben de sigaramı su dolu bardağa atıp ayağa fırladım ve onu kucaklamak için koştum.

Karşı konulmaz bir sabırsızlıkla kendimi kelimenin tam anlamıyla onun üzerine attım, o da dev bedeninin azmiyle düşmemizi engellemek için bacaklarının üzerinde sabit durdu. Ona sıkıca sarıldım, kalçalarımı etrafına doladım ve yanağımı kolalı gömleğinin örttüğü karnına bastırdım, parfümünü o kadar taze, o kadar rahatlatıcı bir şekilde içime çektim ki çektiğim acı neredeyse katlanılabilir hale gelene kadar dağılmış gibiydi.

Ve kendimi bir kez daha onun yatağında hissettiğim gibi hissettim... her yerim onunla doluydu, sıcak teniyle ısınmış, kokusuyla emilmiştim

Zorba, vurucu kaslarıyla hırpalanmış, hayat, umut, gülümseme ve cesaret dolu.

Basitçe tamamlayın.

"Ne oldu Dorie?" Efrem çenemi kaldırmak için avuçlarıyla yüzümde daireler çizerken başparmaklarıyla yanaklarımı sildi. "Yemekle ilgili bir şey mi? Yine..."

"Hayır," diye nefes nefese sözünü kestim. "Hayır," diye tekrarladım onu rahatlatmak için, sonra hiç düşünmeden ona bir öpücük vermek için eğildim ve o da sanki artık benden beslenmek vazgeçilemez bir alışkanlıkmiş gibi bunu kabul etmek için eğildi.

Bizden besleniyorlar.

Etrafta kimse yoktu ama herkesin girebildiği bir odada bu kadar cüretkâr olmak riskliydi. Efrem aşırı tutkuya kapılmaktan kaçındı ve bizi korumak için beni yatıştırmak ve sarılmak amacıyla kendini şefkatli bir dokunuşla sınırladı. Burnunun ucunu benimkine sürttü ve gömleğini yumruklarımın sıkarak hüzünlü bir şekilde kıkırdadım, çünkü kontrol edilemez bir ihtiyaç tarafından yok edilmiş, bir kez daha benden alınan *gökyüzünü* bulmayı özlemiştim. Üstelik o da benim gibi ağır ağır nefes alıyor, sırtını kasıyor, göz kapaklarını kapatıp yeniden açıyor ve ellerimle karnını okşadığımda titriyordu.

"Dorothea," diye uyardı beni, fark edilmemiz mümkün değildi ve kendimi dizginlemek zorundaydım. "Neyin var söyle lütfen," diye tehditkâr bir nezaketle emretti. "Miden mi ağrıyor? Dün çok mu sert davrandım? Ağrın mı var? Beni diken üstünde tutma."

"Fiziksel değil," diye açıkladım, Venüs tarafından boyanmış ve tanrılar tarafından yontulmuş, tamamlanmış, olağanüstü bir eser gibi mükemmel yüzüne bakarak; her kadın için bir lanet. "Duygusal," diye itiraf ettim, kendimi onun çıplak, uçsuz bucaksız gözlerinde kaybettim, yıldız kırıntılarıyla dolu bir gökkubbeydi bu, aralarında umutsuzlukla birlikte aşkın en gerçek ve en acı verici kısmı geziniyordu.

"Büyükanнем bana çok kötü haberler verdi."

"Ne haberi?" Kendini soyutlayarak beni oturmaya davet etti ve ikimiz de yan yana oturduk; artık birbirimize dönük değil, ayrı değil, artık bir doktor ve hasta gibi değil, bir kız ve erkek gibi. Kot pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkardım ve onun keskin bakışları altında masanın üzerine koydum, ekranı ziyaret ettiğim internet sayfasına açtım. Efrem yazıdaki her şeyi okumak için telefonu kaldırdı; kaşları çatılana kadar her satırı incelemek için kendine birkaç dakika izin verdi.

alınına koydu ve hemen bana döndü, elimi elinin içine alıp bacağına dayadı. "Dick senin baban. Barda seni rahatsız eden serseri." Soğuk ve sakın bir ses tonuyla, bana ihtiyacım olan desteği vermek için üzüntüsünü bastırmaya çalıştı.

"Beni kötü hissettiren bu değil, o benim için bir yabancı. Onun için üzüldüğümü söyleyemem. Ama bu şekilde öğrenmek istemezdim." Gevezelik etmekten kendimi alamadım; o anın şaşkınlığı beni ciğerlerimdeki havayı sıkıştıran sessiz bir azaba maruz bıraktı ve nefes nefese kalmama, sol bacağımı sallamama, sanki artık hiçbir şeyi ya da kimseyi tanıımıyormuşum gibi etrafıma bakmama neden oldu. Kalbim karnımda dehşete düşecek kadar hızlı atıyordu. "Şimdi herkesin, ama gerçekten herkesin, beni kötülemek, bir suçlunun kızı olarak damgalamak için bir nedeni daha var, benim de onun gibi olduğumu düşünecekler. Victor kızacak, Andy ve çocuklar beni gruptan atacak ve..."

"Çocuk." Efrem dönüp yüzümü tekrar ellerinin arasına aldı ve kendine doğru çevirdi. Panik duygusu boğazımı sıkıyor, taşıkardim durmuyor ve başım sanki içinde onu parçalayan bir çekiç varmış gibi zonklamaya başlıyordu. "Yine aynı hatayı mı yapıyorsun?"

"Ne hatası?" diye sabırsızca kekeledim.

"Vicdan ve itibar hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor musun?" Beni yüreklendirmek istediğinde her zaman yaptığı gibi başparmaklarıyla beni okşadı, ben de ağlamadan dinlemeye çalıştım. "Sen insanların senin hakkında söyledikleri ya da düşündükleri gibi *değilsin*. Ve seni anlamayanlar, seni sevmeyenler, seni anlamaya bile çalışmayanlar hayatının bir parçası olmayı hak etmiyorlar. Babanızın seçimlerinden siz sorumlu değilsiniz, onun davranışlarından siz sorumlu değilsiniz ve ne yazık ki suç işlemiş olması sizin de onun gibi olduğunuz anlamına gelmez. Benim babam..." Adamın kendisine yaptıklarını daha önce konuşmuş olmamıza rağmen beni üzmemek için kendini tuttu; boğazını temizledi ve kısa bir süre sonra devam etti.

"Bana karşı iğrendiğim ve üzüldüğüm yanlış tutumlar takındı, ancak Joël'i asla aynı şekilde eğitmedim, ona sesimi yükseltmeme veya onu şiddetle korkutmama asla izin vermedim çünkü Markus gibi değilim. *Himeros*'ta eski sevgililerimden birini cinsel ilişki sırasında boğarak öldürdüğüme inanıyorlar, bu yüzden aynı anda hem nefret ediliyor hem de korkuluyorum ama o kız öldüğünde benim yatağımda değildi Dorie. İnsanlar her zaman fikirlerini ifade edecektir.

pleonastik, yararsız, önem vermemeniz gereken rezilliklerin sonucu. Şu anda önemli olan babanız hakkındaki gerçeği metabolize etmenizdir."

Geçmişte o tatil köyünde Efrem'in itibarını zedeleyecek bir şeyler olduğundan hep şüphelenmiştim; zaten kendisi de bana bulundukları ortamda bu tür olayların oldukça sık yaşandığını anlatmıştı, ancak basit bir yanlış anlama ya da anlaşılma yüzünden onu bir suçla itham etmek, en önemsiz dedikodunun bile bir insanın sadece itibarını ve ismini değil, psikolojik ve duygusal durumunu da nasıl zedeleyebileceğinin kanıtıydı. Benim durumumda çözüm, o bilmem kaçını hayal kırıklığını bile kabullenmek, ne olduğunu anlamak ve bunu aşmak için kendime zaman tanımak olurdu.

Acı acının kendisini iyileştirir, bu onun ruhuna kazınmış öğretilerinden biriydi.

Avuçlarımı bileklerinde gezdirdim, parmak uçlarımı pürüzsüz teninde gezdirdim ve onları sıktım, acı dolu bir uçuşuma düşmemek için onlara tutundum. "Sence o gece beni tanıdı mı?"

"Hayır." Efrem durumun pişmanlığına rağmen açık sözlüydü. "Seni hiç görmedi, adını bile bilmiyor... Seni tanısaydı, kesinlikle bilirdik."

Bakışlarımı indirdim, kamburlaşmış kalçalarımı bakıyordum, gözbebeklerimde hâlâ okuduğum makaleler vardı, sanki etrafımdaki her şeye yansıyan şekilsiz lekeler gibiydiler. "Zaten beni hiç umursamadı."

"Bugünün ya da geleceğin ona bağlı değil, Dorie. Ama kendine bağlı." Efrem beni sarsmaya çalıştı, işaret ve orta parmağının boğumları arasında yakaladığı burnuma bir tokat attı. İronik bir küfür mırıldanarak onu uzaklaştırdım ve o da şefkatle gülümsedi. "Şimdi yemek ister misin?"

Sol yanağında filizlenen gamzeye dikkat kesildim ve şakacı bir şekilde onu istila etmek için parmağımı uzattım. "Hayır." Hâlâ çok üzgündüm ama o her zaman en kötü koşullarda bile beni berrak bir ahenkle parlatmayı başarmıştı. *Çılgın* acıyı kavradı ve onu bükte, yırttı, ta ki kuzularından ışıltılı yıldızlar yaratana kadar.

"Seninle yemek yesem nasıl olur?" diye beni ikna etmeye çalıştı; kurnazdı....

Lahana.

"Um," diye cevap verdim belirsiz bir gırtlak sesiyle.

Yılmadı ve eğilip ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu; dudaklarını dudaklarıma değdirir değdirmez ateşli kıvılcımların patladığı bir noktaydı bu. Alnımı gıcıklayan siyah saçları ve beni ılık, şehvetli bir zefir gibi okşayan nefesiyle, onun yükselen gölgesi tarafından yutuldum. "Bu da ne? Evet mi?"

Kalbim artık korkudan değil, heyecandan, çılgınlıktan, kendimi onun kollarına bırakma arzusundan hızlandı. Karşımda sadece o vardı, bana dokunduğunda bedenim hayatla parlıyordu ve böylesine asil bir bakışın saflığı karşısında ahlaki, sosyal ya da yasal kurallar anlamını yitiriyordu. Efrem bana sanki onun bir parçasıymışım gibi, sanki onun ruhunda yaşıyormuşum gibi, sanki ruhunun duvarları içinde bana başka hiç kimse tarafından görülemeyen koca bir galaksi bahşetmiş gibi bakıyordu. Ve önceki günlerde aramızda geçenlerin gerçek olduğundan ve ikimiz tarafından da özlemle beklendiğinden daha önce hiç bu kadar emin olmamıştım. Beni kullanmamıştı, benden kurtulmak istememişti, ben bir sevgili değildim. *Ben onun güneşinin doğuşuydum.* "Vay be... beni bozmakta çok iyisin."

"Benim evimde olsaydık, daha da kısa sürerdi," diye karşılık verdi, klinikte gösterme alışkanlığı olmayan muzip bir ironiyle.

O anda Madam Monique içeri girdi ve Efrem omuz silkerek sırtını koltuğun arkasına dayayıp sakince oturdu; ben de onu taklit ederek çatal bıçağı kaptım ve aşçının bana sunduğu et porsiyonunu kestim. Ellerim ter içindeydi, midem tamamen sıkılmıştı. Aç değildim ama onu tatmin etmek için tadına bakmaya karar verdim.

"Madam Monique." Güçlü ve iradeli sesi odanın içinde gürledi ve gergin ve endişeli kadının mutfak yarımadasına ulaşmadan önce duraklamasına neden oldu. "Sanırım Dorothea ile kalacağım. Bugün hiçbir şey iyi bir öğle yemeğinden daha zarif olamaz."

"Pardon?"

Aşçıya önyargılı bir bakış attım ve beyaz bonesinin altındaki kıvrıcık saçlarını gergin bir şekilde nasıl düzenlediğini fark ettim. Tüm endişelerime bir de Efrem'le beni çok yakın görmüş olabileceği, hatta aramızda geçen konuşmaya kulak misafiri olabileceği korkusu eklenince kafamda bir endişe patlaması oldu. Davranışları bir tür sinsi suçluluk duygusu ve rahatsız edici

omertà; bize kişisel sorular sormak isteyecek ve belki de şaşkınlıktan şoka girerek bizi zina ile suçlamakta tereddüt edecekti.

"Bu bir metafor. Öğle yemeği yemek günümü daha verimli kılıyor," diye açıkladı Efrem hoşgörüyü; herkes onun aşırı kibar diyalektiğini anlayamıyordu, her ne kadar hayran olduğum bir karakter özelliği olsa ve kültürünün yanı sıra ciddi inceliğini de vurgulasa da.

"Ah..." Kadın giderek tedirginleşiyordu; sarsıcı hareketleri huzursuzluk hissimi artıran bir huzursuzluğa işaret ediyordu.

"Özellikle istediğiniz bir şey var mı?"

Efrem de en az benim kadar kadının tuhaflığını fark etmişti ama çok da önemsemedi; onun da düşünecek çok fazla derdi vardı, hem de hiç hoş olmayan dertler. "Taze meyve de iyi olur."

"İsterseniz, en sevdiğiniz bademli ve limonlu Fugger çöreği de var." Aşçı, sırtı bize dönük bir şekilde yarımadanın etrafında yürüdü, ellerini üniformasının önlüğüne sürdü, sonra tezgâha doğru ilerleyerek kek kutusunun zarif cam kapağını kaldırdı.

"Kurabiye şekersiz mi?"

Efrem'in mutfak zevkleri konusunda iddialı olduğunu keşfettim ve fark ettiğini anladığım küstah bir gülümsemeyi bastırdım. Beklenmedik bir şekilde masanın altından kalçama dokundu ve tutkulu bir okşayışla dizimden kasıklarımın üstüne doğru yavaş bir iz bıraktı, neredeyse orta dikeş dokunuyordu. Kaskatı kesildim; baygınlık elmacık kemiklerimi aydınlattı, çatalım tabağıma çarptı ve korktum çünkü aşçı çoktan şüphelenmeye başlamıştı ve onu beni profesyonel olmayan bir şekilde okşarken yakalasaydı, ilişkimizi doğrulayacak, skandal keşfini dört bir yana haykıracak ve benimkinden daha ciddi sonuçlara katlanacaktı.

"Kesinlikle olmaz doktor bey." Kadın hâlâ dalgındı ama Efrem ani bir fenalık geçirmemi önlemek için avucunu geri çekti. Çok fazla duygu biriktirmiştım ve hepsi de yıkıcıydı, tek ihtiyacımız olan sevişme eyleminde yakalanmaktı. "Bir parça ister misin?"

Efrem dirseklerini masaya dayadı ve bir eliyle çenesini ovuşturarak düşüncelere daldı. "Genelde öğleden sonra isterim ama hayır diyemem, özellikle de tarifi bana babaannemin tarifini hatırlattığı için."

"Bir erkek oburluktan asla vazgeçemez..." Madam Monique önceden kesilmiş bir dilimi çıkardı ve bir tabağın içine koydu.

güzel işlemeli bir mendil. "Ellisini geçmişti ve onun annesi olabilirdi ama yine de göğsümde belli belirsiz bir kıskançlık parıltısıyla bir parça eti aceleyle ısırđım; dişlerin çatallara çarparak çıkardığı gümüşi şangırtı Efrem'in zalim bakışlarını çekti ve bu bakışlar hemen eğlenen ve kendini beğenmiş bir ifadeye dönüştü.

"Benim için de yıllar geçiyor." Kadın ona tatlı ikram etmeye hazırlanırken mütevazıydı; teşekkür etti, parmaklarının arasına aldı ve ilk ısırığı aldı, ağzını memnuniyetle yalayacağım limon kremasına buladı.

Bununla birlikte, uygunsuz veya yakışksız istekleri kontrol altında tuttum ve birlikte ögle yemeğı yedik.

Her lokmada Dick'i, cinayete teşebbüsünü ve bana en ufak bir kıvrımı ya da gamzesi bile miras kalmayan yüzünü düşündüm. Tatil köyünün dışında bilinmeyen bir nedenle çıkan kavgayı ve *babamın* özel otoparkta başka bir adama defalarca vurduğu iddia edilen bıçağı anlatan haber bültenlerini düşünüyordum. Efrem konuyu tekrar açmaktan kaçındı, ancak sessizliğimi, yaşadığım şoku özümsemek için geçmem gereken bir döngüye sıkışmış gibi yeniden yaşadığım kişisel bir hatırlama anı olarak anladı. Yemeğı ancak onun sayesinde yiyebildim; yanımdaki varlığı, tam ağzımı açmakta tereddüt ettiğim anda, görünüşte tesadüfi bir hareketle sık sık kalçamı ya da kolumu okşadığı eli, birkaç mide bulantısı dalgası hissetmeme rağmen, bana pes etmeme, havlu atmama ve kusmak için tuvalete koşmama cesareti verdi.

Yemeğimizi bitirdikten sonra aynı anda ayağı kalkarak Madam Monique'i kibarca selamladık. Tüm bu süre boyunca kalın kaşlarının altından sessizce bize bakmış, kim bilir hangi şüphelerle meşgul olmuştu, bu yüzden daha fazla sohbet etmekten kaçınmış ve herhangi bir spontane ve önemli dikkatsizlik bizi ele verip mahkum etmeden önce iki alçak gibi aceleyle uzaklaşmıştık.

"Sen delisin," diye fısıldadım ona dışarıda, odadan yeterince uzaktayken, o önümde ayaklarını sürüyerek yürürken ve ben ona yetişip azarlamak için adımlarımı uzatırken. "Bizi görebilirdin ve..." Kelimeler

Koridorun sessiz atmosferinde asılı kaldım: Efrem beni bileğimden şiddetle tuttu ve bana hemen Mitchell'in *Antéros*'ta taktığını gördüğüm yüzüğü hatırlatan heybetli bir Minotaur heykelinin arkasındaki تنها bir köşeye sürükledi.

Kendimi huysuz sütun, soğuk duvar ve onun sıcak vücudu arasında sıkışmış buldum ve itiraz edemedim, ona bunun delilik olduğunu, benim için bu kadar riske girmemesi gerektiğini söyleyemedim, saçlarımı yumruğuyla yakaladı, ısrarcı parmaklarının arasına aldı, başımı hakimiyetle eğdi ve beni öpmek için eğildi, kaynayan otorite ve baş döndürücü uzlaşmazlıkla beni susturdu.

Ona aşık olmak ve onu güneş ışığında sevememek bir haksızlık olsa da, o benimleyken, beni sahiplendiğinde, göğsüne bastırıldığında ve ikimizin de en vahşi tutkular tarafından yönetilen, yanan bir ormanda birleşmeye ve birlikte yok olmaya mahkum kırsal yaratıklar olduğumuz o elejik kimeraya beni dahil ettiğinde güneşi üzerimde, içimde, dudaklarımda, dilimde, ciğerlerimde, damarlarımda hissettim.

Er ya da geç birileri bizim hikayesizliğimiz hakkında yazacaktı, apne halinde yaşanan, sihirli bir ütopyanın yıldızında sallanan, gül kesimleri arasında saklanan, altında yaşayacak bir çatısı olmayan, paçavralara bürünmüş, bilinçsizlik selinde boğulmuş bir aşktan bahsedecekti, çünkü insan çoğu zaman bilmeden sever.

Birisi...

Birisi, bazı aşkların nasıl imkânsız, yanlış, yargılayıcı olduğunu, ama sadece bulutlara kaygısızlık ve fırtınalara mutluluk verdiğini söyleyecek güce sahip olacaktı.

Bazı aşkların tadı hiç beklemediğiniz güzel bir geceye, sonsuza dek sürecektir bir uyanışa ve "*Buradasın, evdesin, benimle kal*" diye bağırarak kucaklaşmalara benzer.

Tıpkı bazı aşkların her zaman aralığında step dansı yapması gibi, ellerin tik takları altında, unutulmaz bir bakışın ağırlığı altında ve ölümcül, yanlış anlaşılmış bir öpücüğün hafifliğinde koşarlar, bu da insanlarda rezaletin fırtınasını serbest bırakır.

Nasıl ki bazı aşklar bedeninizin parçalandığı her yerde bir çiçeğin ya da bir çiçek bahçesinin doğabileceğini öğretiyorsa, bazı aşklar da yaraları silmiyor, sizi değiştirmiyor ama onları görme biçiminizi değiştirmenize ve hatta onlara bir isim vermenize yardımcı oluyor.

Kader ve ölüm tarafından sürekli engellenen bazı aşklar gibi eğilir, savaşı ve sonuna kadar dayanırlar.

Ta ki yemyeşil bir badem ağacının altına uzanıp sonsuzluklarını dünyevi imkânsızlıkta arayana, bedenin ötesinde, kozmosun ötesinde ne olduğunu merak edene ve hayatta kalana kadar.

Yaşamın alacakaranlığından sonra bile hayatta kalırlar.

"Nefes alamıyorum," diye fısıldadım bir nefes oksijenle, çünkü sonunda *bazı aşklar* nefesinizi keser. Parmaklarım Efrem'in kasılmış karnının üzerinde hafifçe yayılırken, o başımı sabit tutarak, etkileyiciliğiyle beni bastırarak ağzıma girmeye devam etti. Sadece öpmekle ya da tatmakla kalmadı, onu harap etti, alevlendirdi ve yıkıcı bir güven, zarif bir barbarlık, sofistike bir kabalık, erotik bir kabalıkla kendini dayattı, o kadar ki kendimi daha önce hiç kimseyi öpmemiş küçük bir kız gibi hissettim. Ona dokunmak öylesine acı verici bir duyguydu ki, kalbim boğazım daralana kadar çarpıyordu; bastırılmış inlemelerim onun dönüp duran, yorulmak bilmeyen diline çarpıyor, beni soluk soluğa bırakmanın, titretmenin, deneyiminden geri çekilmenin sadist zevkini körüklüyor, ergenlikte benden çalınan acelecî, beceriksiz, çok ıslak öpücüklerin anıları arasında tökezliyordu. Küçük ve narin elleri beni kavramak için kalçalarımın doğru kayarken vücudum alevler içinde kaldı ve onun altında yavaşça eridi. Kalçalarım, karnım, göğüslerim, birkaç saat önce aceleciliğini serbest bıraktığı her kas gibi, karıncalanma hissi veren bir rahatsızlıkla yeniden zonkluyordu, ama yine de beni kırmasına, beni kaldırmasına ve sanki ölümsüz bir yarı-tanrıymış gibi hareketlerinden fişkırان ilahi düşüncelerle beni tekrar bir araya getirmesine izin vereceğim kadınsı, hayranlık uyandıran, pervasız bir teslimiyetle parlıyordum.

"Seni istediğimi biliyor musun?" Efrem alnını alnıma yasladı, az önce saygısızca kavradığı ensemini daha dikkatli okşadı; göğsü havayı içine çekerek çekici bir otoriteyle kabardı ve parmaklarım göğsünün büyüleyici hatlarında gezinerek uyarılmış kaslarının profilini çıkardı. Dokunuşunun coşkusuna rağmen, bana hâlâ o on yaşındaki kızmışım gibi baktı; parkta sinek kuşlarını kovalayan, yabancıları rahatsız eden, dünyayı hayran olunacak bir tiyatro olarak gören, hızla büyümeyi ve yenilmez bir savaşçı olmayı uman o kızmışım gibi.

"Yine mi?" Masumiyetimi bozmaya, beni zayıflıklarına saygı duyan ve aynı zamanda onları zavallı hizmetçiler gibi kaçıran, onları en şehvetli sınırsızlığı giydirmek için alçakgönüllülüklerinden sıyıran bir arzuyla kandırmaya devam eden kısır dudaklarının işkencesiyle sersemlemiştim; bunu nasıl algıladığımı açıklamak kolay değildi. Efrem için ben, yok etmekten korktuğu ama sahip olmaktan başka bir şey yapamadığı küçük ve narin bir şeydim.

Onu bir hayvan kadar öngörülemez ve reenkarne olmuş bir Mephistopheles kadar tehlikeli yapan bir uyumsuzluk.

"*Her zaman, Dorie.*" Bir avucuyla uzanıp kalçama hızlıca vurdu, hafta sonu yaptığım gibi çılgılık atmama neden olacak kadar sert değildi, ama dizginlenmiş bir iniltiyle irkilmeme neden olacak kadar sertti.

Bahçede düşünerek aşağı inmişti... unutmuş muydu?

"*Doktor,*" diye terslendim, onu gömleğinden tutup kendime çektim, yediği dayakla canlanmıştı ve onu ısırarak için can atıyordum. "Senden klinikte bu kadar kötü davranışlar beklemiyorum."

Neşemizin devamını getiremeden sendelediğini gördüm. Bir kolunu başımın üzerine, yana doğru uzattı ve bir eliyle duvara yaslanırken diğer eliyle ani bir sancıya tutulmuş gibi alnına masaj yapmaya başladı. "Efrem?" Migren krizi geçirmek üzere olduğu korkusuyla gülümsemem kayboldu ve ona bakmak için yüzüne yapıştım. Göz kapaklarını sıktı ve düzensiz nefes almaya başladı.

"Neyin var? Kendini iyi hissetmiyor musun?" Evde şiddetli bir baş ağrısına yakalandığı ve benimle birlikte kanepede uyuyakaldığı anın korkunç dejavu'sunu yeniden yaşıyormuşum gibi hissettim. "Birini çağırmamı ister misin?" diye ısrar ettim, çünkü onu böyle sersemlemiş ve acı içinde gördüğümde paniğe kapılıyordum. Az önce ağrıdan dolayı çökmüş olan omuzlarını düzeltmeye çalıştı ama bir inilti daha bana doğru eğilmesine neden oldu. "Oh Tanrım..." Ona sarılarak ve bir avucumu karnına bastırarak üstesinden geldim ama onun boyunda biri için çok küçüktüm. Kilolu olduğum için bacaklarım esnemeye başladı; eğer bayılsaydı, birlikte yere yığılırdık ve ona hiç yardım edemezdik.

"Bir şey yok, Dorie." Beni sıkmamak için sol elinin parmaklarını sütun kalıbına doğru uzattı, parmak eklemleri sıktığı kuvvetten beyazlamıştı, diğer eli ise

kemiklerimi sıkıştırıyor. "Önemli bir şey değil. Şimdi geçer." Bunu her seferinde tekrarlıyordu ama yine de o lanet migrenlerin hiç geçmediği, aksine sık sık ve giderek daha endişe verici bir biçimde ortaya çıktığı izlenimine kapılıyordum. "Hadi çalışma odama gidelim." Gözlerini tekrar açtığında, ağırlaşmış kirpiklerinin altında gözbebeklerinin o kadar genişlediğini fark ettim ki, berrak irisleri tamamen yutmuş iki korkutucu siyah girdap gibi görünüyorlardı; skleralar kızarmıştı, içlerinden geçen kan damarları patlamak üzereydi ve bakışları boş, donuk, güzel parlaklığından boşalmış ve sanki sarhoşmuş gibi anormal bir uyuşukluğun üstesinden gelmişti. O sırada koridordaki bazı sesler dikkatimi çekti; Efrem'in kolunun üzerinden bakmak için başımı eğdim ve heykellerin arasından çıkan iki uzak figürün ana hatlarını fark ettim. Siluetleri gittikçe keskinleşene kadar bize doğru ilerleyen adamların kim olduğuna odaklanmaya çalıştım: Ben'in yanındaki Dr. Markus'tu.

Aman Tanrım!

"Efrem, topla kendini. Baban geliyor, bizi bu kadar yakından göremez." Zahmetli bir şekilde ona destek olmaya devam ettim ve o da toparlanmaya çalıştı ama baş ağrısı kafatasını ısırان bir yamyam gibiydi, her geçen saniye gücünü ve akli başında olma yetisini elinden alıyordu.

"Babam mı?" diye mırıldandı kafası karışmış bir şekilde ve şu anda bizi gözüne kestirmiş olan adama doğru döndü. Dr. Markus'un öylesine soğuk ve ters bir bakışı vardı ki, başka bir durumda onunla karşılaşmamak, hatta konuşmamak için kaçardım. Gözlerini birimizden diğerine çevirerek önümüzde durdu, yanında şeytani sırıışıyla beni ürperten ve dinlenme odasında beni nasıl çekiştirdiğini hatırlamama neden olan Ben vardı.

"Efrem, sen ne..." Az önce doğrulup karşısına dikilen oğlunun dengesiz yürüyüşüne takılıp sustu, sonra buharlı bir hafiflikte sıçrayan irisleri fark etti, kendinde olmadığını sezdi. Yeşil gözlerini Efrem'in karnına kendinden çok emin bir şekilde bastıran elime indirdi; sanki beni sadece o anda fark etmiş ve o yapıdaki en kutsal varlığa, oğluna dokunmam bir saygısızlık olduğu için ortadan kaybolmamı tercih etmiş gibi tepeden tırnağa tiksinerak bana baktı. "Ne yapıyorsun burada? O neden odada değil?"

Ağzımı açmaya fırsat bulamamıştım ki Efrem benden önce davranarak beni savunmaya geçti. "Onu rahat bırak."

"Kim, Efrem mi?" Dr. Markus öylesine öfkeliydi ki yüz hatlarına karanlık bir hüznün sinmiş, ifadesini karartmıştı; öfke onu öylesine sıkıştırmıştı ki alnında kırışıklıklar oluşmuştu. "Kimi yalnız bırakmalıyım? Yatağınıza aldığınız hastayı mı?"

Utanc ve dehşet soğuk bir şelale gibi üzerime aktı ve buzdan bıçaklar gibi bedenimi deldi.

*Gerçeği nereden biliyordu? Ona
kim söylemişti?*

Ne yapmam gerekiyordu?

İtiraf mı, inkar mı?

Yalan söylemekte hiç iyi değildim, lanet olsun!

Sadece sağlık sorunlarımla ilgiliydim ama böylesine büyük, önemli duygular ya da değer verdiğim insanlar söz konusu olduğunda yalanlarla kendimi silahlandıramazdım. Yine de Efrem'i korumak için en azından sefil bir girişimde bulunmalıyım.

Sadece bir tane... solgun yüzümde beliren tüm suçluluk duygusunu kovmaya çalışmak için.

Efrem'in gömleğini parmak uçlarımla arasında tutarak doğaçlama bir kararlılıkla "Ne diyorsun sen?" diye bağırdım. "Ben..."

Ancak Dr. Markus benim gerekçelerime boyun eğecek kadar aptal ya da saf bir adam değildi, bu yüzden beni dinlemek bile istemedi ve sözümü kesmek için avucunu kaldırdı.

"Sakin inkâr etmeye kalkmayın Bayan Jensen, yoksa yemin ederim sizi hemen dışarı attırırım."

Efrem, bir kolunu omuzlarıma dolamış, beni göğsüne yaslamıştı; titriyordum. Karşılık vermeye karar verdi, korkmadan durumla yüzleşti. Artık maskelerimiz düşmüştü. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Sana her hatanın kendini yok etmeye doğru atılan bir adım olduğunu söylediğimden beri. Deliliğinde seninle dalga geçtiğimi ama aklını kaybedersen seni korumayacağımı anlayacak kadar zeki olduğunu sanıyordum. Ve görebildiğim kadarıyla, vereceğim tepki konusunda en ufak bir endişen yoktu. Karını, aileni, hatta mesleğinin yüklerini bile unuttun... ve tüm bunları ne için yaptın?" Beni fırlattı.

sanki onu gerçekten iğrendirmişim gibi küçümseyici bir bakış attı. "Küçük bir kız için mi?"

Efrem bana bu şekilde hitap edilmesine hiç tahammül edememişti, bu yüzden sinirlenmeye başladı. "Benim özel hayatım hakkında kendini ifade edemezsin. Bu seni ilgilendirmez."

Kalbi damarlarında, göğsünde, kaburgalarının arasında avucumun altında hissedebileceğim kadar sert atıyordu; onu sakinleştirmek için okşamaya çalıştım ama Efrem gittikçe kötüleşiyordu ve ben onu oradan çıkaramıyordum bile.

"Özel hayatınız, bu lanet olası durumda, yaptığınız işle bağlantılı, bu yüzden evet, beni ilgilendiriyor. O sizin işiniz, zevkiniz değil. O senin hastan, benim hastam, tesisin adını lekeleyerek saygısızlık ettiğin bütün bir sağlık ekibinin hastası!" diye öyle öfkeyle mırıldandı ki geri çekildim, bundan zerre kadar korkmayan Efrem'e yapıştım, sadece yüksek sesi kafasında başka bir sancıya neden olmuş gibi gözlerini kıstı.

'Burada kirlenecek bir şey yok... ve bunu sen de biliyorsun. Bildiğim her şeyi itiraf edersem bu kompleksteki tüm duvarları yıkarım,' diye meydan okudu ona acılı ama fazlasıyla hırçın ve tehditkâr bir yarım gülümsemeyle.

Dr. Markus kan çanağına dönmüş göz çukurlarıyla ona baktı, bir şakağında, ağarmış saç çizgisinde mavi bir damar belirmişti, sanki en büyük öfkesini kusmak üzereydi. "Bana bu tonda hitap etmeye nasıl cüret edersin?" Ben'den uzaklaşarak ilerledi ve Efrem'i çenesinden yakaladı. Bakışlarını Efrem'in ifadesiz, ışıksız, dolambaçlı bir kaosu içinde kaybolmuş gözlerine dikti ve onları korkulu bir karşılıkla tarttı. "Ne aldın lan sen?"

Efrem kendisini hareketsiz bıraktığı parmaklarından kurtuldu. "Hiçbir şey almadım, sadece migrenim tuttu."

"Görmüyor musun baba?" Ben, doktorun arkasından sırtarak eğleniyor, gösterinin tadını çıkarıyordu. Kaslarını saran siyah tulumuyla, fırsatını bulur bulmaz saldırmaya hazır hınçlı bir şeytana benziyordu.

'Kafası iyi. Ne aşağılık herif... Bana da ikram edebilirdin *kardeşim*,' dedi son kelimeyi aşağılayıcı bir alaycılıkla söyleyerek. Ondan neden bu kadar nefret ettiğini hiç anlamamıştım ama o anda ironisi gerçekten yersizdi.

"Bir kez olsun mantıklı bir şey söylemiyorsun." Efrem birkaç adım atmaya çalıştı, ben de ona eşlik ettim ama heykeli geçmeden tekrar durdu ve yanını başkente yasladı.

"Onun yerine o haklı." Dr. Markus kemiği bırakmadan tekrar yaklaştı. "Madde mi alıyordunuz? Bu küçük kızın suçu mu? Seni o kadar yanlış yönlendirdi ki, takıldığı haydutlarla yaptığı gibi seni de 'kafayı bulmaya' mı teşvik ediyor?"

"Bu ne cüret?" Neredeyse yüzüne bağıracaktım, hakkımda hiçbir şey bilmediği halde sanki beni tanıyormuş gibi her seferinde beni küçümsemesine ve aşağılamasına sinirlenmiştim.

"Geçmişin ve küçük arkadaşların hakkında yeterince şey okudum. Şimdi yolumdan çekil." Beni kolumdan yakaladı ve sert bir hareketle, beni kendime doğru çekiştirerek, çöpe atılacak bir ot gibi oğlundan ayırdı. Neredeyse Ben'in üzerine düşüyordum ama neyse ki kendimi ayakta tutmayı başardım, adamın kabalığı karşısında belirgin bir şekilde şok olmuşum.

"Dorothea'nın bununla hiçbir ilgisi yok." Efrem tepki vermek isterdi, yeterince güçlü olsaydı ona haddini bildirirdi ama dengesini bile koruyamıyordu. Kötü nefes alıyor, aldığı her nefeste iniltili soluklar yutuyordu. "Ben hiçbir şey almadım. Herhangi bir şüpheniz varsa testleri bana verin."

"Olumlu sonuçlanacağı için buna karşı çıkmanızı tavsiye ederim." Ben, kardeşinin çözülüşüne tanık olmak için yıllardır bekleyen bir seyirci gibi kollarını kendi etrafında kavuşturarak güldü. Silahsız bir kötü niyetle bundan zevk alıyordu.

"Biliyorum, biliyorsun... Neden inkâr ettiğini anlamıyorum. Herkese yaptığın gibi bizi de kandırılacak iki pislik mi sanıyorsun?"

"Benjamin, lütfen. İşleri zorlaştırma." Markus, kötü nişan almış bir keskin nişancı gibi saçmalamasını en az benim kadar uygunsuz buldu.

"Ulaşmak mı?" Efrem dikkatini kardeşine çevirdi, rahatsızlığına rağmen gözünü korkutan kör edici bir bulanıklıkla aynı küçümsemeye karşılık verdi. "Çocuğunuza baktığım için bana teşekkür etmelisiniz."

"Öyle mi? İcabına baktın mı?" Bu sözler Ben'i sanki tehlikeli bir sensörü harekete geçirmişler gibi aniden sinirlendirdi.

'Onu kendi suretinde yetiştirdin, senin gibi giyiniyor bile....

Lisede onu dövmeye çalışan zorbalara karşı kendini bile savunamayacak ya da erkeklerin soyunma odasında kedi kelimesini duyup ne olduğunu bilmeyecek boktan küçük bir adam."

Küçük Joël hakkında en ufak bir saygı duymadan, bir ebeveynin sevgisiyle değil de bir canavarın hayvanlığıyla konuştuğu için tiksinti duydum. Eski sevgilisiyle tartışırken onu hastaneye gönderdiğine pişman bile olmamıştı; Efrem'in onun velayetini almak için neden elinden geleni yaptığını anlamıştım.

"Benjamin!" Babası onu uyarmak için döndü ama bu Ben'in acımasız eğlencesini engellemeye yetmedi.

Efrem'in irisleri ona acımdan başka bir şey hissetmediğini belli ediyordu. "Onu sağlıklı bir çocuğun yetiştirilmesi gerektiği gibi yetiştirdim, ne fiziksel ne de sözel hiçbir şiddete başvurmadan. Joël'in anksiyete bozukluğu var ve huzurlu bir ortamda yaşamaya ihtiyacı var. Siz kesinlikle ona yaklaşacak ruh halinde değildiniz ve değilsiniz."

'Ortağımı becerirken de aynı bahaneyi kullandın. Orada bile... Onu tatmin edecek 'ruh halinde' değildim? Eh, seni piç?"

Kaşlarımı çattım ve Efrem bana mahcup mahcup baktı, Ben ile aralarındaki geçmiş hakkında bilmem gereken başka bir şey olup olmadığını özellikle sorduğum konuşmalarımızdan birini hatırladığının farkındaydı. Bana söylemek zorunda değildi ama kaçamak bir cevap yerine daha samimi olmasını beklerdim: *'Otuz yedi yıllık hayatımı senin için özetlemek zor. Pek çok şeyi doğru, pek çok şeyi de yanlış yaptım'*. Onun gibi geveze bir adam için asıl zorluk bunları özetlemek değil, kardeşiyle çatışmasına yol açan gerçek nedenleri bana itiraf etmek olurdu.

"Benjamin, Tanrı aşkına. Şimdi olay çıkarma." Dr. Markus, göğsümde çırpındığını hissettiğim uygunsuz sırların ortaya çıktığı hararetli tartışmaya tanıklık edecek başka kimsenin olmadığından emin oldu; bir an için nefesim kesildi.

"Benimle yattıktan sonra bana onu dövdüğünü itiraf etti." Efrem, ihtişamını asla kaybetmeyecek bir tanrı gibi cesur bakışlarını bir kez daha Ben'e çevirerek karşı çıktı. "Dione, senin ona vermediğin teselliye bende buldu, çünkü sen onu tekmelemeyi ve yumruklamayı tercih ettin. Sizin gibilere 'erkek' bile denemez."

"O bunları hak etti." Ben'in pişmanlığı yoktu, hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu ve belki de hiçbir zaman duymayacaktı. Düşündüğü ve ifade ettiği şey dehşet vericiydi. "Peki sen ne yaptın? Ona mucizevi bir ilaç gibi sikini mi verdin?" Tehlikeli bir şekilde ilerleyerek Efrem'e saldırmaya devam etti. "Mitchell'ı neden bu işe karıştırdığını hâlâ merak ediyorum. Belki de her şeyi benim arkamdan planladığın içindir?"

"Benjamin, güvenliği uyarmak zorunda bırakma beni." Dr. Markus onu omzundan tutarak kontrol altına almaya çalıştı. "Hadi gidelim."

"Dokunma bana!" Ben bıraktı, başını kaldırıp sütuna yaslanan Efrem'in burnunun bir karış yakınına kadar geldi. "Senin küçük orospunu sıkseydim ne yapardın?"

Bana böyle seslenmeye cüret etmemeliydi, ama durumdan o kadar etkilenmişim ki tek kelime bile edemedim.

"Birbirinden tamamen farklı iki durumu karşılaştıramazsınız." Efrem başının yanı sıra karnında da ağrı hissediyormuş gibi karnını okşadı.

"Ne kadar 'farklı'?" Ben ona saldırgan bir kurdun burnuyla bakacak kadar eğildi. "Çünkü o da kıcını bana sürttü, biliyor musun? İstekli bir köpekti... Beni istedi ama ben onu reddettim."

Ne? Deli miydi?

"Bu doğru değil." Yalan söylüyor ve toplantılarımızda gerçekten olanları çarpıtıyordu. Öfkeyle arkasından yaklaşıp sırtına bir yumruk indirdim. "Bu kesinlikle doğru değil!" Kolumu dirseğime kadar yankılanan şoktan geri çektim ve onu kızdırmaktan vazgeçmeyerek göğsüme doğru katlayarak küfrettim. "Beni taciz eden sendin. Beni iğrendiriyorsun, seni hep reddettim, lanet olsun sana!"

Ben arkasını döndü, bir fırtına bulutu gibi üzerimde belirdi. Yaralı kaşı, kör bir öfkeyle bana öyle hızlı ve şiddetli bir ters yumruk atmadan önce gördüğüm son şeydi ki yüzümün içi dışına çıktı. Bu darbeye, bana savurduğu elektrik gücüne hazırlıksızdım, geri çekildim ve tökezleyerek bileğimi burktum. Yere düştüm ve kalçama vurdum, nefes nefese bir iniltiye dönüşen bir acının tellerinde titriyordum. "Kapa çeneni yoksa seni öldürürüm!"

Aşağıdan ona baktım, şok olmuşum, yanağım alev alev yanıyor, ağzımın köşesi zonkluyor, kulağım uğulduyor ve yanlışlıkla dişlerimin arasında ezdiğim için dilim kanıyordu.

İşte o anda durum birdenbire ortaya çıktı.

Sersemlemiş bir halde, sanki çok hızlı oynatılan bir filmi izler gibi olayları takip ettim.

Efrem canavarca bir çığlık atarak öfkenin adrenalinininden güç almayı başardı çünkü bırakın kardeşinin beni dövmesini, kimsenin bana dokunmasını bile asla kabul edemezdi, bu yüzden ona doğru uçu ve öfkeyle titreyen iki yumruğuyla onu gömleğinden yakaladı. Onu ileri doğru itti ve Ben karşı duvara çarptı, şimdi kapana kısılmıştı.

"Ona dokunmamalısın yoksa seni öldürürüm!" diye tehdit ederek yüzüne bir santim yaklaştı ve onu duvara doğru geri çekti. Onu *hiç* bu kadar kontrolden çıkmış görmemiştim. "Anlıyor musun?" Sesi gürliyor, beni dehşetle ürpertiyor, kalbim vücudumun her köşesinde çarpıyordu.

Ben bir kahkaha patlattı, Efrem'in dayanıklılığını ve sabrını gerçekten test etti ve ona elmacık kemiğine kanlı bir kanca vurmak için iki kez düşünmedi. "Beni duydun mu?" diye tekrar bağırdı, tamamen öfkeliydi.

Parmak eklemlerini aceleyle çarptığı kapak hemen şişti, gerildi ve yarılacak kadar kızardı; açılan kesikten birkaç damla kan fişkırdı.

Dr. Markus aceleyle laboratuvar önlüğünün cebinden çağrı cihazını çıkardı ve acilen güvenliği uyardı, ama benim gözlerim birbirlerini hırpalayan iki adama takılı kaldı.

Ben karşı atağa geçerek kendini Efrem'in elinden kurtardı; zayıflamış ve yalpalayan Efrem, ağabeyi iki avucuyla onu boynundan yakaladığında fazla direnemedi. Öfkeli bir mücadelenin içinde birbirlerine dolanmış bir halde merdiven korkuluklarına yaslandılar. Ben onu boğmaya devam ederken, tırabzan omurgasına baskı yaptığı için Efrem sırtını kamburlaştırdı.

Bulunduğum yerden Efrem'in yüzüne bakamıyordum, sadece Ben'in onu tamamen saran geniş vücuduna bakabiliyordum, bacaklarının arasında Efrem'inki güç kaybetmeye başlamıştı.

"Yeter! Yeter! Yeter! Onu öldüreceksin!" Dr. Markus onu durdurmak için üzerine atılmış, oğlununkinin yanına bile yaklaşamayacak bir cesaretle Ben'i yakalayıp Efrem'den uzaklaştırmaya çalıştığında, Efrem Ben'in karnına öyle sert bir dirsek atmıştı ki, Ben geri çekilip iki büklüm olmuştu.

Dehşet içinde çığlık attım, yerde süründüm ve kalkmak için mücadele ettim.

Bu sondu.

Efrem kendini savunamıyordu, migren ya da ilaçların etkisiyle sersemlemişti.

Sonra, ona gerçekten de haberi olmadan bir ilaç verilmiş olabileceğini düşündüm, belki bir fincan kahvenin, bir bardak suyun, bir limonlu şekerin içine konmuştu ve Ben, kardeşinde bulduğu fiziksel gücün avantajını kullanarak onu zayıflatmak, ona vurmak ve yaralamak için bu komployu kurmuş olabilirdi.

Başımı salladım: Hayal gücümde çok ileri gidiyordum ve belki de olan biten her şey kaderin kötü bir planıydı.

Durumun daha da tırmanacağını düşündüğüm sırada, yerde ayak seslerinin gümbürtüsünü duydum. İki operatör bize doğru koştu ve biri diğerinden daha fazla tehlikede olan iki adamı fark eder etmez Ben'i omuzlarından tutup Efrem'den uzaklaştırdılar.

Ben çığlık atmaya ve aklını yitirmiş bir hayvan gibi kendini kurtarmak için uzuvlarını çırpmaya başladığında onu zapt etmek için çok fazla güç harcamak gerekti.

Titreyerek, umutsuz bir panik içinde, Efrem'in bir dirseğiyle korkuluklara yaslandığını, hafifçe eğilerek öksürdüğünü ve boğazına masaj yaptığını gördüm. Geniş nefesler almaya çalışıyordu ama yüzü acı dolu bir yüz ifadesiyle kasılmıştı. Bir an önce ona ulaşmak isterdim, yanına gitmem gerekiyordu ama yanım o kadar ağrıyordu ki ayağa çok yavaş kalktım.

"Bırakın beni!" Ben aklını tamamen yitirmişti; işçiler onun her çekişinde kuklalar gibi oradan oraya savruluyordu. "Bırakın beni, sizi orospu çocukları! Sen de buraya gel! Buraya gel, seni piç!" Ben bakışlarıyla Efrem'i takip ederken, Efrem sersemlemiş bir halde tırabzana tutunuyor ve kaçmak için yana doğru sürünüyordu. Aklı başında olsaydı onunla korkusuzca yüzleşirdi ama bu haliyle kazanma şansının olmadığını biliyordu. Kardeşinin parmaklarının mor izleri boynunda belirmeye başlayıp pürüzsüz tenini boyarken dengesini korumak için bir dayanağa ihtiyacı vardı.

"Götürün onu!" diye emretti Dr. Markus, aldığı dirsek darbesiyle karnına masaj yaparken, ama hiçbirimiz bir an sonra olacakları tahmin edemezdik...

Ben adamlardan birine kafa atıp diğeyinin kasığına diz vurdu ve kendini kurtarmayı başardı.

Havada ığlıkların gürültüsü, şiddetinin kükremesi, dehşetin gürültüsü patladı.

Diğey iki kişi onu kollarından yakaladı ama Ben o anda korkuluğın kenarında sendeleyeyen Efrem'i fark etti. Tırabzanı bırakmıştı ve arkasındaki devasa mermer merdivenin kenarında duruyordu. Tüylerim ürpererek kardeşinin niyetini hemen tahmin ettim ve hemen harekete geçtim.

"Hayır!" diye bağırdım çaresizlik içinde, ağrıyan kalçamdan ve bileğimden kendimi topallayarak. "Hayır! Dur!"

"Bu bana yaptığın her şey için." Ben daha hızlı ve daha acımasızdı.

İki adam onu kollarından çekerken, bariz ve ölümcül bir kesiklikle bir bacağıny uzatıp Efrem'e tekme attı ve sert ayağıyla göğsüne vurdu.

Hazırlıksız yakalanan Efrem kaçmak ya da etkisiz hale getirmek için hiçbir şey yapamadı.

Kendini savunmak için hiçbir şey yapamadı ve artık lanetlenmiş ve mahkûm olmuş bir kara melek gibi geriye doğru düştü.

Gözkapakları titreyerek, yaşamın son nefesiyle kıpırdayan siyah saçları gördüm, yeşilimsi mavi gözler sanki bana söylenmemiş bir selam vermek istercesine beni arıyordu.

Sonuncusu.

Ta ki vücudu bir hava girdabının içine çekilmiş gibi yok olana ve bu sarsıcı görüntüyü kemiklerin ve kasların mermere çarparak çıkardığı takırtılar izleyene kadar.

Kemikler kırıldı ve kaslar aşğılık bir adamın ve kötü bir kaderin iğrenç hareketi altında esnedi.

"Efrem!" Sanki onu yakalamak istiyormuşum gibi, sanki onu kurtarmak için bir şey yapabilirmişim gibi, sanki olanlara inanmıyormuşum gibi gevşekçe hareket ettim. Tırabzanla aramdaki mesafe sonsuz gibi görünüyordu, ta ki tırabzana tutunmak için kolumu uzatana ve bakışlarımı aşğıya doğru yönlendirdiğimde yere serilmiş figürünü fark edene kadar. "Efrem!" diye bağırdım şok içinde, anneme olduğı gibi onu da kaybedebileceğim fikrini reddederek.

Sen gidersen bana ne olacak?

Benim cennetim kim olacak?

"Ağlama. Nasıl olsa nalları dikecekti." Operatörler onu götürmeden önce Ben'den bana gelen boğuk, alaycı, şaşkın tek kelimeler bunlardı. Dinlemediğim, saklamadığım, aklıma bile girmesine izin vermediğim sözler.

Acı dolu bir iniltiyle basamakları teker teker inmeye başladım; ayak bileğim her adımda yakıcı ağrılar gönderiyordu ama umurumda değildi. Dr. Markus Melanie'ye yardım çağırması için bağırdığında bile gözlerimi Efrem'den ayırmadım, neredeyse etrafını sarmış olan işçilere oğlunun vücuduna dokunmamalarını çünkü ciddi şekilde yaralanmış olabileceğini söylediğinde bile. Gözlerimi Efrem'den ayırmadım, babası geri dönmemi ve yaklaşmamamı istediğinde bile. Kimse beni durduramazdı, kimse onu kendime çekmeme engel olamazdı.

Son basamağı geçtiğimde hızlanmaya çalıştım ve benim için sadece belirsiz ana hatlar, anlamsız silüetler olan birkaç adamın arasına sıkışarak, kalbimi sıkıştıran bitmek bilmeyen bir azapla kendimi Efrem'in bedeninin yanında dizlerimin üzerine bıraktım. Çılgınca çarpan kalbim boğazımı sıkıyor, ne konuşabiliyor ne de bir şey fark edebiliyordum ve bir an için ona dokunmakta tereddüt ettim. Efrem hareketsiz yatıyordu, göz kapakları kapalıydı, ağzının kenarından bir damla kan damlıyordu, kirpikleri düşmenin etkisiyle şişmiş elmacık kemiklerini gölgeliyordu.

"Bayan, lütfen..." Operatörlerden biri beni uzaklaştırmak için dirseğinden tutmaya çalıştı ama ben onu sertçe ittim.

"Dokunma bana!" diye bağırdım, gözyaşlarım göğsümden taşıp inançsızlıktan bitkin düşmüş yüzüme akıyordu. "Bırakın burada, onunla kalayım." Sırrımızı öğrenmeleri umurumda değildi, yargılanmamız ya da yargılanmamız umurumda değildi, onun iyi olduğundan emin olmak dışında hiçbir şey umurumda değildi ama Efrem gözlerini açmadı, belki nefes bile almadı. Ve onun ölüm sessizliğinde sahneye tanıklık edenlerin sağır edici, gerçek dışı düşüncelerini duyabiliyordum, dehşet içinde: *'Uyanmayacak. Kız şokta. O öldü...'*

Hayır. O ölmemişti.

Bundan emindim.

O şekilde gitmezdi.

"Efrem, lütfen. Yalvarıyorum sana..." Avucumu ensesinin altından geçirecek cesareti buldum; başı uyarılmadan geriye doğru sallanıyordu, dudakları

ve şiddetli bir boşluk hissi beni gözyaşlarına boğdu. 'Annemin yaptığı gibi gidemezsin. Bunu yapamazsın Efrem. Sana bunu yasaklıyorum.' O kadar güçlü, o kadar yıkıcı bir acı hissettim ki dayanamadım ve yıkıcı bir çaresizliğin altında ezilerek eğildim, alnımı onunkine dayadım. Parfümü beni sevgi dolu bir kucaklamayla sardı ve umutsuzluğum daha da kötüleşti. "Her şey için özür dilerim. Başından beri sadece bana yardım etmek istediğini fark etmediğim için, beni kurtarmak ve hayatımı geri vermek, yaşlı Thea'ya bir şans vermek, ona inanabileceği bir şey vermek istediğini fark etmediğim için. Sık sık umursamaz, kaba ya da huysuz olduğum için özür dilerim. Bana ne göstermeye çalıştığınızı anlayamadım. Ve ben bir aptaldım." Hıçkırarak ağladım, benimle oynamak ya da beni baştan çıkarmak istediğinde her zaman yaptığı sevecen bir hareketle burnumun ucunu onunkine sürttüm, sonra onu sıktım, başının arkasını dirseğimin kıvrımına yerleştirerek onu daha iyi destekledim ve incitmedim; yüzü şişmiş ve kanlıydı. "İtaatkâr olmadığım için, seni birçok kez üzdüğüm için ve seninle bağ kurmamı engelleme sorularına çözüm olduğumu düşündüğüm zamanlarda sana saygısızlık ettiğim için özür dilerim..." Soğuktan titreyen elimle yanağını okşadım, yırtık teni aylar boyunca olduğu gibi beni ısıttı. "Nezaketini reddettiysen, yaşlı Thea'ya ulaşmaya ve ona izlemeyi öğretmeye çalışırken seni dinlemeyi reddettiysen özür dilerim. Güneşi gördüm, biliyorsun. Onu sen yarattın. Şimdi benimle olduğun her an onu görüyorum. Birlikte yürüdüğümüzde dünya daha az karanlık oluyor, bu yüzden gidemezsin. Annemi zaten kaybettim, seni de kaybedemem. *Kalmalısn* Efrem." Bunu ona tüm kalbimle ve ruhumla dayattım, aksi takdirde bunu da atlatamazdım. Bu kadar büyük bir kayba hazır değildim. "Senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Benimle birlikte değil, *benim için* savaşmaya kararlı biriyle. Bana 'hissediyorsak' bunun ' olduğumuz' için olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun? O halde sen hissettiğin ve olduğun sürece ben de hissediyorum ve varım. Aşk da budur." Hep kaçıttığım o duyguyu onun sayesinde tanımaya başlamıştım. Bir şekerin tatlı tadı, baharın kokusu ve Hint Okyanusu'nun rengi vardı onda. Onun canlılığını üzerimde, içimde hissetmiştim, onun ışıklarla dolu lunaparkında gezinmişim ve onun sesini duymuştum: *seni olduğun gibi sevmemi* fısıldayan melodik bir senfoni. "Sen bana ayağa kalkmayı öğrettin çünkü ben her şeyden daha güçlüyüm.

Üstesinden gelemeyeceğime inanıyorum, önümdeki savaşlardan daha güçlüyüm. Bana karanlık olanı sevmeyi öğrettin çünkü güneşin aydınlattığı her yerin bir de gölgesi vardır. Ve bu doğru. Kendimizi kabul etmek için bunu kabul etmeliyiz."

"Bayan Jensen..." Dr. Markus temkinli bir şekilde yaklaştı ve ben şişmiş gözler, kızarmış burun ve nemli yanaklarla başımı kaldırmak zorunda kaldım. Adamın yüzünde kederli bir ifade vardı, böyle bir trajedide bile yabancılaşmış ve boyun eğmez görünmesine rağmen. Her şeyi duymuştu ve içgüdüsel olarak etrafıma baktığımda beni izleyen başka insanların da olduğunu fark ettim: Bay Hunberct, operatörler ve sağık ekibi. Dr. Ruiz ve Dr. Nørgård bana şefkatle bakıyorlardı ve ben nedenini anlayamıyordum. Efrem'le konuşuyordum, beni dinlediğinden emindim ve yardım gelene kadar ona duygularımı aktarmaya devam edecektim. Kimsenin onu benden koparmasına ya da uzaklaştırmasına izin veremezdim; artık herkes ilişkimizin farkındaydı, bizi anlamış ve öğrenmişlerdi ama ben onların yargılarından korkmuyordum, benim yaşadığım rüyayı hiç yaşamamış işgüzar bir kitlenin önünde duygularımı ifade etmekten çekinmiyordum.

Efrem hareket edemiyordu, o düşüşün neden olduğı hasarın boyutunu bilmiyordum, bu yüzden başını bacaklarıma yaslayarak onu korumaya devam ettim.

Buna inandım.

*Bana geri döneceğini
düşünmüştüm. Er ya da geç...*

"Dorie..." Küçük bir iç çekiş ve derimin altında kadifemsi bir melodiye bürünen hafif bir ses, bakışlarımı onun yüzüne indirmeme neden oldu. Efrem göz kapaklarını açtı ve siyah kirpiklerinin arasından iki kalın, parlak mercan, inci dizileri gibi kendilerini bana bağlayarak canlı güzelliklerini serbest bıraktı.

Amansız bir sevinç renkli, umut dolu bir dalga gibi üzerime çöktü ve aptalca "Tanrım... sen... sen..." diye mırıldandım.

"Bende bir şey var..." Tümörlü dudağını yaladı, yavaşça, çok yavaşça nefes alıyordu; nabızı zayıftı ve konuşurken bile onu saran acı, durumunun ciddi olduğunu anlamamı sağladı. "Sağı cebimde senin için bir şey var." İşaret parmağıyla cebini yoklamaya çalıştı ama kolunu hafifçe hareket ettirmesi inlemesine neden oldu. ile

Gözlerim ağlamaktan ve hıçkırıklarımın kasılmalarından buğulanmıştı, bana gösterilen cebe uzandım ve parmak uçlarımla bir not gibi görünen şeyin kenarını yaladım. Yavaşça çıkardım ve bir göz kapağımı çocukça kırıştırarak okumak için açtım. Ne olduğunu hemen anladım: Ben'in dinlenme odasında bana saldırdığı gün not ettiğim şarkı. Şaşkınlıkla Efrem'e baktım ve sonsuz tatlılıkta bir gülümseme ima etti.

"Piyanonun üzerinde buldum ve Küçük Denizkızım'a ait olduğunu fark ettim." Kolunu kavuşturup karnının üzerine koydu ve bir an için dişlerini sıkarak, ancak yatıştığında devam etmesine izin veren bir iç ağrısıyla savaştı. "Benim için söyler misin?"

"Şimdi mi?" diye kekeledim, itiraz etmeye cesaret edemeyeceğim bu tuhaf istek karşısında şaşkınlıkla.

Başını salladı ve bir elimle yanağını okşadım, diğer elimle de şiirin satırlarını okumak için kaldırdığım kağıdı tuttum; henüz ezberlememiştim, bu yüzden hayali müziğe konsantre olmak, etrafımızda kimse yokmuş gibi davranmak ve avucumun titremesini bile dizginlemek zorundaydım.

*Seni siyah bir menekşenin yaprakları arasında arayacağım.
Bir dolmakalemle izini süreceğim geçmişimin. Ve
onları sana anlatacağım, ruhunu sıcak tutacağım.
Acıların okyanusunda yüzecek ve onların üstesinden geleceğim.
Bir sinek kuşu gibi, gökkuşağının kurdeleleriyle
oynayacağım. Ve kanatlarımı güneşe çevireceğim.*

*Sözümü tutacağım.
Gülümsememi parlatacağım.
Sözümü tutacağım.
Bedenimi parlatacağım. Güç
bulacağım.*

*Eskiden kaybolurdum.
Hüngür hüngür ağlıyordum.
Yukarıdan aşağıya kan yağdı.
Ve molozların arasında yürüdüm.*

*İssız bir panayırda sen benim kahramanımsın ve ben senin badem
çiçeğınım. Aşk bir dönme dolap gibidir.
Ve sen kalbime nefes kesici bir manzara veriyorsun.*

*Sözümü tutacağım.
Gülümsememi parlatacağım.
Sözümü tutacağım.
Bedenimi parlatacağım. Güç
bulacağım.*

*Rüzgarda sesini duyacağım.
Ufku işaret ettiğini duyacağım. Ve
bana fısıldayacak: Ben
buradayım.
Zaman geçtikçe... Ve
parfümün beni öpüyor.
Beklerken seni bulacağım.
Beni bırakma.
Nereye gidersen
git... Beni her zaman
kucakla. Benim
gökyüzüm ol
Ve ben uçacağım.*

Kâğıdı indirdiğimde, sanki metnim onu kucaklamış ve paralel bir evrene taşımış gibi, ciddi bir huzurla nüfuz eden yüz hatlarının gururunda kendimi kaybettim. "Efrem?" diye seslendim ona, kirpiklerini, gözlerini ve dudaklarını atalarından kalma bir yaratık gibi siluetlendiren büyüleyici uyuma hayran kalarak.

Bakışlarını nazikçe bana çevirdi, beni yakaladı ve erkeksi ihtişamına hapsetti, çünkü öyle bile olsa, her tarafı yara bere içinde, kırılmış ve parçalanmış olsa da sonsuz bir ışıltıyla parlıyordu.

"Başlığı sen mi seçtin?"

Kâğıdı katladım, avucumun içinde sıktım, sonra biraz utanarak ona ne olacağını söyledim. "Aşk her yarını bekler."

Yüzümün kızardığından emindim ve Efrem de bunu fark etmişti, çünkü benimkinin tam teşekküllü bir beyan sayılabileceğini fark etmişti.

Sadece ona hitaben.

"Sence beğenecek mi yoksa tam bir felaket mi?" Sırf onu uyanık tutmak, dikkatini dağıtmak ve yanımda tutmak için güvensizliğimi bir kez daha dile getirdim. Efrem parmak boğumlarıyla elime dokunarak daha fazla hareket edemeyeceğini söyledi, ben de parmaklarımı onunkilere geçirdim ve öpmek için ağzıma götürdüm.

Bana duygu dolu nostaljik bir gülümseme verdi ve sıkıca inandığı bir kavramı tekrarlamadan önce biraz nefes aldı: 'Tabii ki. Tüm dünya bunu sevecek'.

Sonra son bir iç çekişle, son bir çırpınışla, son bir yaşam zonklamasıyla göz kapaklarını yavaşça kapattı ve ben telaşlanarak ona seslendim. "Efrem." Elini sıktım, sanki gitmek istemiyormuş gibi, sanki kalmak ya da beni de yanında götürmek istiyormuş gibi elime yapıştı. "Efrem... hayır... lütfen, hayır." Yıkılmış bir halde yere yığıldım, acısı o kadar derin, o kadar şiddetli, o kadar dayanılmaz sessiz bir çığlık attım ki konuşmayı, düşünmeyi, muhakeme etmeyi bıraktım. Yan yattım, cesedinin yanına, sinmiştim, küçük ve çelimsizdim, ama yine de onun *kleines Äffchen*'ini duyacağımdan emindim.

Buradayım, gitmiyorum.

İnatçı olduğumu biliyorsun.

Senin asi Dorie'n.

Azarla beni, cezalandır beni,öp beni... ama buraya geri gel.

Başımı boynunun yumuşak kıvrımına koydum, ellerimizi göğsünde birleştirdim, onu ısıtmak, yakınlığımı hissetmesini sağlamak, onu bana geri getirmek ve o rüyayı, o efsaneyi, o destansı şiiri yeniden yaşamak ama hüznü sonunu değiştirmek için.

Gök ve yer pişmanlıkla sessizliğe gömüldü.

Ormanların ve derelerin arasında, kimsenin üstesinden gelemeyeceği bir kaybın kederli boşluğu yankılanıyordu.

Tanrılar topluluğu saygıyla secdeye kapandı.

Asklepios, döktüğüm her gözyaşıyla beyaz duvarları parlak badem çiçekleriyle süslenen kutsal bir tapınağa dönüştü.

Doğa güzelliğini kaybetti.

Karaağaçlar ıssız bir şekilde eğildi.

Bulutlar bir tanrının hatlarına büründü.

Kütüklerin arasına ya da en görkemli girintilere gizlenmiş karanlık sırlar, şimdi ortaya çıkan zarif gerçeklere dönüştü.

Ve ölüm, yaşamın cesedine karşı zaferini gürültüyle kutlarken, üzerimize ilahi bir huzur çöktü ve aşk, Acamant ve Phyllis gibi, faun ve su perisi gibi birbirini aramaya devam edecek iki ölümsüz kalbi sıkı bir düğümle bağladı

Adam ve küçük kızı gibi.

Gündoğumum olmaktan asla vazgeçme, diye yazmıştı bana bir gece önce. Geriye dönebilseydim, zaman manevrası yapabilseydim, o mesajı tekrar okuyabilseydim, cevap verirdim: *'Olacağım Efrem. Her yarın olacağım'*.

18
Thea

*Aşk daha sonra savaş, ölüm ya da
hastalıkla kuşatılır,
Bu da onu bir ses kadar kısa yapar,
Bir gölge gibi hızlı, rüyalar gibi geçici;
Kömür renkli bir gecede çakan şimşek kadar hızlı, öfke
dolu bir telaşla cenneti ve dünyayı birlikte ortaya
çıkararak ve biri "Bak!" diyemeden
Karanlık onu çenesinde yutar:
Öyle ki parlayan her şey yok olmaya hazırdır.*

WILLIAM SHAKESPEARE

On gün sonra.

Her şey farklıydı.

Gökyüzü farklıydı, gelecek için bir fırsat olarak görmeyi öğrendiğim ve o anda yine düşmanca görünen gri bir genişlik, ötesinde artık hiçbir şey göremediğim geniş açık bir pencere.

Başımı kaldırıp gözlerimi soluk bulutlara çeviriyordum ve o beni sarıyordu ama beni kaldıramıyor, uçmam için cesaretlendiremiyordu.

Donuk, güneşsiz bir gökyüzüydü, yine de bir vahiy, bir keşif, bir değişim, bir hediye bekler gibi bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kendimi umutsuzluk ve hayatta kalma arasında gidip gelen bir mahkum gibi hissediyordum.

Artık nasıl yüzeceğimi hatırlayamadığım bir ıstırap denizinde boğuldum.

Dönme dolap dönmeyi bırakmıştı, lunapark yıkılmıştı ve harabesinin kalıntıları içinde hareketsiz yatıyordu; sadece atış poligonu sağlam kalmıştı, kader bir tüfekte doğrudan bir insan hayatına ateş edecek kadar iyiydi ve ben hala geri dönüş umuduna tutunurken onu alıp götürmüştü.

Bir mucize olmasını umuyordum çünkü kaderin kararından dönebileceğine inanmak istiyordum. Beni zaten iki yıl önce annemden mahrum bırakmıştı, gerçekten Efrem'den de mahrum bırakmaya niyetli miydi?

Artık enerjim ya da uyarımım kalmamıştı, bedenim ve kanım donmuştu, en ufak bir hareketimde kemiklerime acı saplanırken etrafıma bakmaya çalıştım.

Klinik de farklıydı.

Artık parlamıyordu, artık yemyeşil doğayla çevrili bir kale değildi, çünkü doğa renklerini kaybetmiş ve her şey balçığa dönmüştü, ölüm genişledikçe her şey çöküşün eşiğindeydi, kontrol edilemezdi, her yerde canavarca ayak izini bırakıyordu, içimi çiziyor, görünmez bir bıçakla beni yırtıyor, karnıma saplıyor ve kalbime basıyordu.

Atışını algılayamadığım bir kalp.

Kim bilir, yaşıyor muydum yoksa kafamı karıştıracak kadar gerçekçi bir kâbusun içine mi hapsolmuştum; artık gerçeği hayalden ayırt edemiyordum ve bana yardım edebilecek tek kişi... artık orada değildi.

Ama hala benim için buradasın, diye düşündüm, ezici bir inançsızlık tarafından yutulmuştum.

Onun anısı gözyaşlarımda yeniden ortaya çıktı, sümbüllerin yapraklarında yeniden ortaya çıktı, tenimi okşayan soluk ışıklarda yeniden ortaya çıktı, bir sinek kuşunun şarkısında yeniden ortaya çıktı, artık uzak ve kayıp bir gün batımında yeniden ortaya çıktı, her gece düşen gölge duvarında yeniden ortaya çıktı, yıldızlar sonsuz bir yıkımla noktalanmış bir çılgınlıkla parıltıydı.

Onun anısı... Uykularımın çılgınlıkları arasında yeniden ortaya çıktı. Kaçma girişimlerimden.

Yememeyi reddettiğim yemeklerden.

Beni bırakma isteğinden geri adım atıyordum çünkü her gün kaderin gelip beni de almasını bekliyordum; sevdiğim insanları elimden almaktan zevk alacaksa yaşamanın bir anlamı yoktu.

Beni de götürün.

*Beni ona götür.
Onu en azından rüyamda sevmeme izin ver.
Orada çiğnenecek kural yok.
Bizi tekrar cezalandıracak kadar zalim olma.
Hatalıydık ama kimseyi incitmek istemedik.
Beni de öldürün, beni burada, artık onu kucaklayamamanın işkencesi
içinde kıvranırken bırakmayın.
Uzun süre dayanamam, zayıfım, biliyorsun.
Boğulur ve ölürüm.*

Juliette başını omzuma koydu ve bana sarıldı, ben de bahçedeki bankta oturmuş önümdeki boşluğa bakıyordum. Benimle konuşmaya başladı, her zaman yaptığı gibi, her sabah yaptığı gibi, kendimi Dr. Ruiz'in travma sonrası şok olarak tanımladığı endişe verici bir sessizliğe kilitlenmiş olmama rağmen. "Nasılsın, Thea?" Cevap alamayacağını biliyordu; çaresizdim, duygularım tükenmişti, hiçbir şeye tepki vermiyordum, artık içimdeki gülümseyen kızıdan eser kalmamıştı. "Avukat Ryke seninle görüşmek istediğini söyledi," diye ekledi alçak sesle, sanki tepkimden korkuyormuş gibi.

Onu en son cinayetin ertesi günü görmüştüm; Ben'in sorgusunda Bayan Monique'in komploya dahil olduğu ve Efrem'e kasten ikram ettiği kek dilimine uyuşturucu koymaya zorlandığı ortaya çıkmıştı. Ben'in eski arkadaşları olan Ronnie ve Dick, Ben'in emriyle kadının evine gitmiş, iki küçük çocuğunu rehin almış ve onu emredileni yapması, aksi takdirde çocuklarını bir daha göremeyeceği konusunda tehdit etmişlerdi.

Aşçı, onların niyetlerinden korkarak yumuşamış ve işbirliği yaparak işlenen iğrençlikte onlar kadar suç ortağı olmuştur.

Bu adamlar, Efrem'le ilişkim boyunca Ben'i her adımımızdan haberdar eden adamlarla aynıydı; bu yüzden klinik dışında olan her şeyden her zaman haberdardı.

Deliliklerinin yol açtığı yasal yansımalarla ilgilenmiyordum; o on gün boyunca öylesine zehirli bir halsizliğe gömülmüştüm ki Mitchell beni daha fazla üzmemekten kaçınmıştı: bana sadece hem Bayan Monique'in hem de Ben'in tesisten uzaklaştırıldığını ve yakında yaptıklarının ağır sonuçlarını ödeyeceklerini söylemişti.

Tek umudum adaletin, hataları olsa da tüm bu kötülükleri hak etmeyen bir adamın intikamını almasıydı; çünkü dünyada hiçbir sebep bir başkasının hayatını böylesi bir kötülükle kısaltma hakkını kendinde bulamaz.

Ben'in Efrem'e yaptığı gibi.

Tıpkı o iki soyguncunun anneme yaptığı gibi.

Şarkılarımda sık sık yazdığım gibi, toplumun pisliği insanın barbarlığından, kötü içgüdülerinden, uygarlıktan tamamen yoksun olmasından, sapkın bir hastalık ya da saplantıyla sonuçlanan düşmanlık ve nefret duygularından kaynaklanıyordu; muazzam büyüklükteki ihlallerden, yüksek suç oranından kaynaklanıyordu.

Aşkla hiçbir ilgisi olmayan konulara dayanıyordu, ancak etik eksikliğini yargılaması en kolay olana indirgeyerek göz ardı edildi.

Birini sevmek asla bir suç değildi, ancak kader, işkencecisi yerine başkaları uğruna her şeyden vazgeçen bir adamı cezalandırmıştı.

Onu vuran iki haydut yerine genç bir anneyi cezalandırmıştı.

Bunu Efrem'le aramızdaki hikâyeden daha doğru göremiyordum ve bu öfkemi, yok olma isteğimi artırıyordu çünkü bir yalanı yaşamayı asla kabul edemezdim.

Hayatın kendisi ve etrafımdaki her şey bir yalandı.

"Koridorda bavullarını hazırladığını gördüm. Gitmeni istemiyorum." Juliette beni sıkıca sarmaya devam etti, yanağını omzuma sürterek sevgisini bana ilette çünkü o her zaman samimi bir arkadaş olmuştu ve onu kaybetmemek için elimden geleni yapacaktım. Ancak Batı Hollywood'a dönmek zorundaydım; Melanie, bir saat içinde beni almaya gelecek olan Büyükanne Lizzie'yi çoktan aramıştı. On gün kalmama izin verilmişti, bu süre zarfında herkese saldırmış ve birkaç kez kaçmaya çalışmışım ama aramızda yaşananlardan en az Efrem kadar sorumlu olduğum için kalamazdım ya da sağlık ekibiyle olan kursumu bitiremezdim. Açıkçası artık umurumda bile değildi, sadece gitmek ve acımla huzur içinde yüzleşmek istiyordum.

Efrem'i son bir kez görmek için dua etmiş, yalvarmış ve ağlamıştım ama bana izin verilmemişti; bana söylenen tek şey şuydu

yardımın boşa gittiğini ve bana son sözlerini söyledikten sonra iyileşmediğini söyledi.

Onsuz geçen günler çok yavaş geçti, ne uyuyabiliyordum ne de iştahım vardı ve dinlenmek için sık sık sakinleştirici almak zorunda kalıyordum.

Koridorlarda veya parkta yürümek, o yerin her köşesinden şiddetle fişkıran, onunla, onun kokusuyla, onun varlığıyla dolu acıyı beslemek anlamına geliyordu.

Ve her gün, her dakika onu aramanın, onu çağırmanın acısını yaşıyordum, Melanie'ye gidip onu görüp görmediğini soruyordum ve onun acıyan bakışları karşısında beni oradan çıkarmaları gerektiğini, onun evine gitmeme izin vermeleri gerektiğini haykırıyordum. Geceleri kabuslarla sarsılarak uyanırdım ve durdurulamaz bir taşıkardi ile komodinden cep telefonumu alırdı, hafızamdan numarasını yazar ve onu arardım çünkü beni sakinleştirebilecek tek kişi oydu, ancak duyulmayan her zil sesi ruhumdan bir parça koparır ve kendime zarar verme gibi sağlıksız bir fikri düşünmeme neden olurdu.

Sık sık ofisine girer, masanın önündeki koltuğa oturur, arkamda belirmesini, eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirmesini, onun küçük kızı olduğumu ve beni asla terk etmeyeceğini fısıldamasını beklerdim. Gelmesini beklerdim, sanki karşımdaymış gibi ona günümü anlatırdım, ona yine kilo kaybettiğimi, acının beni tükettiğini ve buna daha fazla dayanamayacağımı itiraf ederdim.

Sık sık en sevdiği limonlu şekeri açıyor ve öpücüklerinin tadını hatırlayarak yiyordum; olaydan sonraki Çarşamba günü ona bir not yazmış ve belki okur umuduyla Teichos sepetlerine atmıştım.

Efrem, bana geri dön.

Bilin ki her yarın sizi bekliyor olacağım.

Ancak, hiçbir yanıt alamadım.

Birisi bana teslim o l m a m ı tavsiye etmişti ama insan sevdiği birinin ölümünü nasıl kabullenir ya da üstesinden gelir?

Her zaman onun sözlerini, öğretilerini, okşamalarını ve gülümsemelerini düşündüm ve kendimi hiç o zamanki kadar yalnız ve boş hissetmemiştim; eğer

Onun yerine geçip o merdivenlerden dşebilirdim, onu kurtarmak için kendimi feda ederdim.

Efrem annesinin yokluğunu telafi etmeyi başarmıştı, ama ayrılarak daha da büyük bir yokluğa neden olmuştu.

Artık bir ruhum yoktu, çünkü onu en acımasız şekilde kendisiyle birlikte alıp götürmüştü.

Hâlâ benim için bir eğlence olduğunu mu düşünüyorsun? şu halime bak... Sen olmayınca zor nefes alıyorum.

"Thea..." Mitchell'in sesi sessizliğimizi bozduğunda başımı kaldırdım ve Juliette de ayağa kalktı. Avukat, o sabahın soluk ışığını bulanıklaştıran, havada asılı duran kocaman bir bulut gibi karşımızda duruyordu; mavi gözbebekleri cesaret kırıcı bir halsizlikle örtülmüştü ve derin koyu halkalar bakışlarını grileştiriyordu. Dağınık sakalı, dağınık saçları ve çukurlaşmış yüzü, onun da benim gibi azap dolu ve uykusuz gecelerle dolu korkunç bir dönemden geçtiğini gösteriyordu.

Acıdan hiçbir şey söylemedim; başımı tekrar eğmeden önce birkaç saniye ona baktım. Onunla ne zaman karşılaşsam her şey bana Efrem'i hatırlatıyordu: zarif kıyafeti, gururlu duruşu, babacan anlayışı, jestlerindeki asalet ve nezaket.

Her an hissettiğim eksikliğin ağırlığı altında parçalanmadan ya da çatlamadan ona bakamıyordum, sanki artık yokmuşum ve hayatım durmak bilmeyen bir eziyetin etrafında dönüyormuş gibi.

"Benimle konuşmuyor bile." Juliette omuzlarını kamburlaştırmış, kenetlenmiş ellerine bakıyordu, benim geçit vermez kapanışım karşısında cesareti kırılmıştı, ama Mitchell kolay pes etmeyen bir adamdı, bu yüzden dizlerinin üzerine çöktü, bir elini utanç içinde yüzünü buruştıran Julie'nin bacağına koydu; muhtemelen o da kızarıyordu ve başka bir durumda, haftalar önce, onunla şakacı bir şekilde dalga geçerdim. Ancak o anda bırakın gülümseme, banktan kalkacak gücüm bile yoktu.

"Thea, sonunda odadan çıktığına sevindim. Seni çok uzun zamandır görmemiştim. Doktorlara seni sordum ve bana yemek yemediğini ve hiçbirinin seninle mantıklı bir şekilde konuşamadığını söylediler. Hiçbir şey duymak istemediğini biliyorum, hasta olduğunu da biliyorum. Ama biliyorsun... sana söylemem gereken bir şey var ve bunun ilğini çekebileceğini düşünüyorum."

Mitch omzunda rastgele bir noktaya bakan gözlerimi karşılamaya çalıştı; beni gerçekten ilgilendiren tek şey onun şu sözlerini duymaktı

Efrem'in iyi olduğunu ve kliniğe sağ salım döndüğünü öğrendim. Bu, günlerdir beklediğim mucize olacaktı.

"Cevap vermese bile seni dinliyor," diye araya girdi Juliette, herkese her zaman bir parça huzur verebilen o narin samimiyetiyle. Mitchell ona teşekkür etmek ya da belki de onu rahatlatmak için bacağını okşadı ve o da kaçmak ya da kıpırdanmak yerine küçük elini Mitchell'ın çok daha büyük olan elinin üzerine koyarak kendi eliyle kavradı. Değersiz ya da aşağılık hiçbir şey ifade etmeyen, sadece olağanüstü *farklı* bir şey ifade eden bu harika *farklılık* karşısında neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

"Bir keresinde Efrem beni aradı. Arabasında, evinin önünde duruyordu, garip bir şekilde üzgündü ve bana senden bahsetti." Mitchell, tutmaya çalıştığım gözyaşlarımdan yanmış olsalar da, irislerimi onunkilere dikmeyi başardı. "Bana senin bir kaleydoskoptan görünen gökkuşağının bir parçası gibi olduğunu söyledi. O kadar renkliymişsin ki sana hayran olmaktan kendini alamamış. Ona altı yapraklı bir çiçeği anımsattığını ve fotofobi yüzünden asla göremediği güneşin doğuşu olduğunu söyledi." Her kelimesi kalbimi kanattığı için onu durdurmak istedim ama Efrem'in ona itiraf ettiklerini duymak onu orada, yanımda hissetmemi sağladı. *Bana yakın olduğunu.* "Bir an için sarhoş olduğunu düşündüm. Hatta ona içip içmediğini bile sordum." Dudaklarında melankolik bir gülümseme belirdi ve devam etti: "Bunun yerine senin bir anlık bir kaçamak olmadığını, çok daha fazlası olduğunu doğruladı. Sen onun gönlünü kazanmış bir kızdın". Acımı gizlemek için iki avucumla yüzümü kapattım; acı küçük kristal damlalar halinde yeniden ortaya çıktı ve hıçkırıklar duygularımı ifade etmemi engelledi. Her zaman duygularıma asla karşılık vermeyeceğini düşünmüştüm, oysa bu gerçekleşmişti ve ben buna inanmakta güçlük çekiyordum. Juliette bana sarıldı ve Mitchell dikkatlice bileklerimden tutarak onları indirdi ve konuşmasına devam etti, çünkü hala bana anlatacağı çok şey vardı. "Birlikte olduğunuz hafta sonu, onun evinde, seni kliniğe geri götürmemi rica etmek için beni aradığında, bana senin için bir mektup yazacağını da söyledi. Ertesi sabah mektubu Teichos'un sepetlerinden birine koydu. İçinde sana söylemeye cesaret edemediği, bilmen gereken her şey var."

"Ne?" Bir göz kapağımı çocukça kırıştırdım ve gözyaşlarımı sildim.

"Bunu bir hazine avı olarak düşünün." Mitchell ayağa kalktı, Efrem'in hastalarla iletişim kurmak için kullandığı ve değerini küçümsemediğim için pişmanlık duyduğum Düşünce Duvarı'na doğru döndü. "O mektubu kimsenin bulmasını engellemek için sakladı ama okumalısın. Şu anda dinleyeceğin tek kişi o... o yüzden koş ve bul onu."

O kadar aceleyle ayağa kalktım ki sendeledim; Mitch beni aniden dirseğimden yakaladı, kendimi toparlamam için bana zaman verdi, başımı sallayarak beni bırakabileceğini söyledim ve Teichos'a doğru hızlı adımlarla yürüdüm.

Kafam düşüncelerle doldu, kalbim daha hızlı atmaya başladı, etrafımda umut parlıyordu; Efrem o hafta sonu bana bir mektup yazmıştı ve onun sıcaklığını tekrar hissetmeye, parlayan yüzünü tekrar görmeye, rahat kucağını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Yorgunlukla yürüdüm çünkü ne yazık ki asteni, fiziksel güçsüzlük, baş dönmesi ve mide krampları geri dönmüştü ama hiçbir şey o duvara ulaşmamın önünde duramazdı.

Ona katılmak için.

Sadece en ufak bir sıcak nefeste sallanan sepetlerin önüne geldiğimde donakaldım.

Doğanın sesleri aşkın ince kahkahalarına dönüştü, güneş ışıltılı korolaları yaldızlayan soluk bir yanardöner ışınla utangaç bir şekilde ortaya çıktı, çitler rüyaların kokusunu aldı, yapraklar arasında cıvıldaştı, beyaz duvar ilahi bir berraklıkla yeşile döndü ve özlem dolu bir arpın akorları ruhumda yankılandı.

Parmak uçlarımda durarak o kâğıt parçasını almak için çiçekleri karıştırmaya başladım, ancak üst sepetlere uzanamayacak kadar minyondum ve Efrem bunu biliyordu, bu yüzden onu alt sepetlerden birine koymuş olma ihtimalini düşünerek durdum.

Eğildim, tek tek kontrol etmeye devam ettim, ta ki bir demet frezyanın yaprakları arasında kenarı dışarı taşmış beyaz bir zarf fark edene kadar; hüznün dolu bir gülümsemeyle zarfı elime aldım.

Nerede olduğuma ya da beni kimin görebileceğine aldırmandan yere, dikenli otların üzerine oturdum; bacaklarımı altımda çaprazladım ve kararsız parmaklarımla açıp içindeki kâğıdı çıkardım.

Büyü ve zarafetle bezenmiş o mürekkebin içinde daha kendimi kaybetmeden gözyaşlarım yüzümü kaplamaya başladı...

Benim küçük Dorie'm,

Biliyorsun... ilk kez bir kadına mektup yazıyorum ve inan bana, bunun olacağını düşünmemiştim ama sen benim küçük kızsın, bu yüzden sen de istisnasın.

Birlikte geçirdiğimiz günlerden sonra, Mitchell'le ayrıldığınızı gördüm ve size sarılacak, kucaklayacak ya da gerçeği söyleyecek cesaretim bile yoktu, bu yüzden başınızı ağrıtmaya riski olan sözlü yapmacıklıklar olmadan düşüncelerin akmasına izin vereceğim.

Umarım bu deneyimin güzel bir anısını yaşatabilirsiniz.

Sizin için kolay olmadığını, sık sık zorlu mücadelelerle yüzleşmek zorunda kaldığınızı ve hayatın çoğu zaman adil olmadığını düşündüğünüzü biliyorum.

Bazen sizden çok fazla şey istediğimi, çok katı davrandığımı, kendinizden ve ruhunuzu eşsiz kılan yönlerinizden korkmamanızı öğretmek için şüpheli yöntemler benimsediğimi biliyorum.

Seninle gurur duyduğumu söylemek için buradayım... Olduğun kızla ve olacağın kadınla.

Kadere inanan biriyim, seninle sadece on yaşındayken tanışmam ve on yıl sonra ilk andan itibaren sevdiğim o şafak gözlerinle stüdyomda belirmen tesadüf değildi.

Kalbini ve içinde taşıdığın acıyı bana emanet ettiğinde, bu benim için büyük bir sorumluluktan ve şimdi bile rolümü yerine getirip getiremediğimi merak ediyorum.

Belki de seçimimi anlamayacak, kabul etmeyecek veya paylaşmayacaksınız....

Ama gitmene izin vermeye karar verdim.

Hatalarımı itiraf etmeye, bir hastaya aşık olduğumu kabul etmeye ve bunun tüm sorumluluğunu üstlenmeye karar verdim.

Ne yazık ki, bu ayrılacağımız anlamına gelecek, artık pratik yapamayacağım veya size yakın olamayacağım anlamına gelecek.

Lütfen beni anla, Dorie.

Birini sevdiğinizde onu bir kafese kapatamazsınız, özgürlüğünden ya da hayallerinden mahrum bırakamazsınız.

Onu da kendinizle birlikte aşağı çekemezsiniz.

Ve asla seni sana ait olmayan bir gerçeklikte ayıracak kadar bencil, seni benim için her şeyden vazgeçmeye zorlayacak kadar sahtekâr olmayacağım.

Bir gün Mitchell'a aşk için bir erkeğin en büyük feragatlere, en acı verici fedakarlıklara razı olması gerektiğini itiraf ettim. Ancak o zaman kadını kendinden daha çok sevdiğini kanıtlayabilir....

Seni kendimden daha çok sevdiğimi.

Bir sinek kuşu uçmayı, yükseklerde süzülmeyi, gökyüzüne dokunmayı, kanatlarında güneşin sıcaklığını hissetmeyi hak eder.

Sana bu efsaneyi anlattığımda, büyüdüğünde bir sinek kuşu kadar güçlü olmak istediğini söylemiştin, hatırlıyor musun?

Şey... öylesin.

Öylesiniz ve umarım kendinize benim aylardır size baktığım gibi bakmaya başlayabilirsiniz.

Hayatla bir savaşçı gibi yüzleşin, mutluluğun her anını yakalayın, onu yanınıza alın ve tüm arzularınızla doldurun.

Umut etmek inanmaktır ve inanmak yaşamaktır.

Öyleyse yaşa, çocuğum.

Bunu hata yaparak ve öğrenerek yapın.

Bunu siyah menekşelerle dolu bir bahçede yürüyerek yapın...

Diğerlerinden farklı olmalarına rağmen ne kadar güzel olduklarını gördünüz mü?

Gökyüzünü seyrederken yapın, yıldızlardan ilham alın, yeni ufuklara yelken açmak için bir dolmakalem kullanın.

Asla sesinizin çağrısını duymayacak kadar uzak olmayacağım - bunun benim zayıflığım olduğunu biliyorsunuz - ve asla yanınızda varlığımı hissetmeyecek kadar uzak olmayacaksınız.

Annenize hayata inanmaya devam edeceğinize dair söz verdiniz.

Ve sen de bana yansımana her baktığında kendine bir gülümseme vereceğine söz verdin.

Sana olan sevgimi orada bulacaksın.

Yaptığınız her harekette, aldığınız her nefeste, yakaladığınız her fırsatta.

Sevgimi geleceğinde, geçeceğin aşamalarda, seni takdir edecek izleyicilerde, sevmeyi seçeceğin adamda, sahip olmaya karar vereceğin çocuklarda bulacaksın.

Beni bulacaksın... kendine duyduğun sevgide.

Kendinizi ne zaman severseniz, ben orada olacağım, özen gösterdiğiniz o tomurcuğun içine gömülü olacağım.

Sizden benim için yapmanızı istediğim en büyük cesaret eylemi bu.

Bizim için.

Sonsuzluğumuz için.

Savaşmaya devam edin.

Sizi severek, siz de beni seveceksiniz ve ben bunu hissedecek, hissedecek ve bundan onur ve gurur duyacağım.

Yolculuğumuzda, çocuğum, kişiliğimiz bizi korkutacak kadar karmaşık olsa bile, önyargılar veya başkalarının görüşleri bizi yıkmaya, kırmaya, yersiz veya yanlış hissettirmeye çalışsa bile kendimizi sevmemiz gerektiğini anlamayı sağlamaya çalıştım.

En kötü zorluklarla yüzleşebileceğimizi, içimizde beden ve ruhun her türlü savaşla yüzleşmesine yardımcı olabilecek güçlü bir enerji olduğunu, çünkü acının acıdan iyileştirilebileceğini ve bir tutam iyi niyetle üstesinden gelinemeyecek hiçbir şeyin olmadığını fark etmenizi sağlamaya çalıştım.

Umarım başarmışımdır.

Umarım bir kez daha beni dinler, bana güvenir ve korkularınızı bir kenara bırakarak bu mesajın değerini özümsersiniz.

Arabamda o çok sevdiğimiz şarkıyı dinlerken sana kalbin sonsuza kadar ağlayamayacağını söylediğimi hatırlıyor musun?

Bu yüzden seninkinin benim için ağlamasını istemiyorum.

Elimde olsa tüm gülümsemelerimi sana vermekten

vazgeçerdim. Sözü tut, küçüğüm.

Ve bil ki nasıl giderse gitsin, ne olursa olsun... Seninle kalacağım. İmkansız aşk bile sonsuz olabilir

Ich liebe dich, kleines Äffchen.

Efrem

"*Ich liebe dich...*" diye kusurlu bir Almanca ile tekrarladım. "Ve telaffuzumla dalga geçme." Gözyaşlarımın arasından gülümsedim, sonra mektubu Efrem'e sarılır gibi göğsüme bastırdım.

Güneş tenimi ısıttı, doğa yeniden çiçek açmış gibiydi, hayat damarlarımdan akıyordu ve bir rüzgar nefesi sanki biri beni okşamış gibi yanağımı okşadı.

Bu sözlerle ihtiyacım vardı, onları yanıma alır ve kendimi yalnız hissettiğimde tekrar okurdum.

Hem anneme hem de Efrem'e verdiğim sözü tutacak, kendime iyi bakarak onların sevgisini artıracaktım.

Başarabileceğimden emin değildim ama onları hayal kırıklığına uğratmamak için çaba gösterecektim.

Dizlerimin üzerinde kalarak kağıdı katladım ve dudaklarımı üzerine yerleştirdim, yaşadığım yoğun duygulardan bitkin düşmüş bir halde gözlerimi kapattım; ancak zarfa yerleştirmeden önce içinde başka bir şey olduğunu fark ettim. Zarfı çıkarmak için elimi içeri soktum ve içinden siyah kadife bir yaka çıkarırken garip bir parıltı gözümü kamaştırdı; yakadan, ışıltılı simlerle süslenmiş, kanatlarını açmış altın bir sinek kuşu sarkıyordu.

Benim için bir hediye idi: Halima'nın yaptıklarına benzer bir *gerdanlık*, ama çok daha hanımefendi.

On yaşıma geri döndüm, anlamını sağ kasığıma dövme yaptıracak kadar beni büyüleyen efsaneyi düşündüm... ve ne yazık ki mücevheri hemen taktım, boynumun arkasına astım.

Seni tekrar görme şansım neydi? Kader benim için hiçbir zaman iyi bir şey saklamadı, ama seni bulmak, küçük Dorie, başıma gelebilecek en şaşırtıcı şeydi....

Bir daha asla ayrılmayacağım kolyeyi parmaklarımın arasına aldım çünkü bu kolye Efrem'in varlığını, sonsuza dek benimle kalma isteğini simgeleyecekti.

Benim gökyüzüm ol, ben de uçayım, diye yazmıştım şarkıma ve bu dize daha önce hiç bu kadar doğru, bu kadar gerçek, onun için bu kadar uygun gelmemişti.

Benim için temsil ettiği şeye.

Biri başıma dokundu ve içgüdüsel olarak ıslak kirpiklerimi Mitchell'a doğru kaldırdım, hala avucumda tuttuğum kolyeyle ona bakıyordum.

"Büyükannen geldi, Thea." Ne yaptığım ya da ne okuduğum hakkında uygunsuz sorular sormadan bana elini uzattı; arkadaşının gizliliğine saygı duymayı tercih etti ve ben de başımı sallayarak ayağa kalkmak için yardımını kabul ettim. Kendimi harap, yorgun ve yıkılmış hissetmeme rağmen ayakta durmayı başardım; halsizdim, hala ağlamaktan sersemlemiştim ama Mitch'in eşliğinde lobiye doğru ilerleyebildim ve orada büyükannemin lobideki sandalyelerden birinde oturduğunu fark ettim.

Hiç vakit kaybetmedim ve ayağa kalktığı anda ona doğru koştum; kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim.

kendimi ne kadar kötü hissettiğimi ondan sakladım.

"Ah, Milla," diye fısıldadı üzüntüyle. "Her şeyi biliyorum. Olanlar için çok üzgünüm." Annemi kaybettiğimizde yaptığı gibi bana sarılmaya, gözyaşlarımı ve acımı içine çekmeye devam etti. Bizi zor günlerin beklediğini biliyordu ama beni bırakmayacak, o korkunç anın bile üstesinden gelene kadar benimle birlikte bekleyecek ve mücadele edecekti; bazen ona benim gibi sorunlu bir yeğene katlanma gücünü kimin verdiğini merak ediyordum ve akla yatkın tek yanıt sevgiydi.

Her şeyin tek motoru, yaşamın ışıyla beslenen ve sınırsız bir cesaretle ölümün umutsuzluğuyla bile yüzleşen bir çiçek.

Yine de, her ne kadar umut kırıntılarına tutunmaya çalışsam da, bu deneyimin derslerine odaklanmaya çalışsam da, Efrem'in anısı içimde öfkeleniyor, bir an için beni yüreklendirmeyi başaran mektubu, onu tuttuğum parmaklarımı yakmaya başlıyordu; o kliniğin duvarlarından ayak izleri damlıyordu ve ofisine giden koridora bakmamak için göz kapaklarımı sıkıyordum.

Gitmeliydim, hemen gitmeliydim, aksi takdirde sözümü tutmama riski vardı.

Kucaklaşmadan kurtulduğumda büyükannemin yanındaki valizimi fark ettim, sonra etrafıma bakındım ve kimsenin orada olmadığını fark ettim. Ne Dr. Markus ne de sağlık ekibi, sadece Melanie, üzgün bir gülümsemeyle ayrılmadan önce onu selamlamamı bekliyordu.

Efrem'le aramızdaki ilişki iş arkadaşlarını o kadar üzmüştü ki son görevlerini yerine getirmeye bile gelmiyorlardı.

Uzak durmaları yasal prosedürün bir parçası mıydı yoksa gelmek istemeyecek kadar acı mı çekiyorlardı bilmiyorum, her iki durumda da umurumda değildi.

Hıçkırığa hıçkırığa iç çekerek bavullarımdan birini almak için hamle yaptım ama küçük bir ses beni geri çağırdı ve durup arkamı döndüm.

Juliette Mitchell'in yanında duruyordu, gözlerinden acı damlıyordu; kapağında o güzel beyaz lalenin basılı olduğu şiir defterini karnına dayamıştı ve sanki bana söylemekten korktuğu bir şeyle oyalanıyormuş gibi ağzını endişeyle çiğniyordu.

"Ne oldu Julie?" Yaklaştım, benimle konuşması için elimi omzuna koydum; elbisesinin göğüs cebinden bir kalem çıkardı

hımbıl elbise. "Senden isteyeceğim şey çok saçma gelecek ama gitmeden önce benim için bir şey yapmanı istiyorum." Derin beyaz gözleriyle beni süzdü, dalgınlıkla aldığı kalem bana uzattı; sonra teklifini bekleyerek ona baktım. "Şuraya bir imza atar mısınız?" Defterin bir sayfasını açtı ve kızardı, işaret parmağıyla imzamı istediği yeri gösterdi. Sessiz kaldım ve şaka yaptığını düşünerek kaşlarımı ç a t t ı m .

"Her zaman senin bir numaralı hayranın oldum. Sadece adını yazmanı istiyorum."

O küçük kız, ağlak bir bebek olmasının yanı sıra, gerçekten de tuhaftı.

Çok garip.

Mitchell sanki bu fikrin farkındaymış ve bir şekilde onu cesaretlendirmiş gibi başını okşadı, uzun kahverengi saçlarının avucunun içine kaymasına izin verdi; Juliette ise kabul edeceğimi umarak bana baktı.

İnançsızlıkla başımı sallayarak defterimi aldım ve yazmaya başladım:

En iyi arkadaşıma.

Canavarlarımı bilmesine rağmen asla kaçmayan tek kişi. Her ne

kadar bunu göstermekte iyi olmasam da... Seni seviyorum.

T. J.

Her şeyi imzalayıp ona geri verdim; Juliette ithafımı okuduğunda elini ağzına götürdü, içten bir gülümsemeyle karşılık veren Mitchell'a baktı, sonra kendini üstüme atıp bana sarıldı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı şaşkınlıkla. "Beni gerçekten de en iyi arkadaşın olarak görüyorsun."

"Elbette, Nancy ile yatmana izin verdiğim andan itibaren, belki de çok daha önce." Omuzlarından tutarak onu kendimden uzaklaştırdım ve gözlerimin içine bakmasına izin verdim. Yalan söylemiyordum, ona asla yalan söylemeyecektim; o benim için özeldi ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

"Sana bir şey vermek istiyorum." Annemin bana verdiği bileziği çıkardım, ardından Juliette'ten bileğini uzatmasını istedim ve taktım.

"Bu annemindi. Keşke..." Efrem'in bana küre şeklindeki anahtarlığı verdiği gece söylediği sözlerin aynısı olduğunu düşündüğüm için kelimeler boğazımda düğümlendi ve üzgün bir şekilde tekrar yutkundum, acı beni bin parçaya böldü.

Juliette anahtar şeklindeki kolyeyi parmaklarının arasında gezdirdi; birkaç dakika sonra cesaretimi toplayıp ona bunun ne anlama geldiğini açıkladım. "Annem anahtarın yeni keşiflerin, özgürlüğün ve iyileşmenin sembolü olduğunu söylerdi. Ruhunun kilidini açmanı, kendini bulmanı, anoreksiyayı yıkmanı ve yeniden mutlu olmanı diliyorum, çünkü bunu hak ediyorsun."

Bileziği okşamaya devam etti, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi ve başını salladı, er ya da geç bundan kurtulacağından, er ya da geç benim yaşlı Thea'nın uçurumdan çıkmasına yardım ettiğim gibi onun da yaşlı Juliette'e yardım edeceğinden benim kadar emindi. Er ya da geç o da kendini kabullenmeyi öğrenecek ve kendine gerçekte olduğu gibi bakacaktı.

"Milla, gitmeliyiz."

Büyükanne, arabaya kadar kendisini takip etmemizi bekleyen Bay Hunberct'i işaret etti; nezaketen kendini duyurmamış ya da Juliette ile aramızdaki konuşmayı bölmemişti, bu yüzden varlığını fark etmemiştim.

"Thea..." Mitchell ona doğru dönmemi sağlamak için kolumu nazıkçe tuttu; berrak gözleri yorucu bir yorgunlukla parlıyordu. "Numaram sende var. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Seninle tanışmak ve seni Efrem'le yaşadığım ilişkinin bir parçası olarak görmek güzeldi. Eminim ki kader bize ne kadar kötü davranırsa davranırsın paylaştıklarınız asla ölmeyecek." Adını söylemek bile benim gibi onun da büyük bir çaba sarf etmesine neden olmuştu. Ona o kadar çok şey söylemek istiyordum ki ama karşı koyacak gücü kaybetmişim, özellikle de Efrem'den bahsetmek o kadar acı vericiydi ki nefesim tükendi ve beni ona bağlayan görünmez ip göğsümde yeniden gerildi. Bu yüzden kendimi ona çok daha kapsamlı bir cevap vermekle sınırladım: Ona sarıldım.

Ve bir saniyeliğine, ya da saniyenin çok küçük bir bölümünde, bedenim onun daha uzun ve sağlam bedenine çarptığı anda kendimi o kadar küçük ve korunaklı hissettim ki, göz kapaklarımı kapatarak onun Efrem olduğunu hayal ettim.

Yanağımı gömleğine koyduğumu ve gözyaşlarımla ıslattığımı hayal ettim.

Ona son bir kez sarılabileceğimi hayal ettim.

Her zaman yapmayı sevdiği gibi saçlarımı okşamak üzere olduğunu ve o tatlı otoriter üslubuyla bana şöyle diyeceğini hayal ettim: *'Sorun yok çocuğum. Ben buradayım'*.

Ama bu gerçek
değildi. O benimle
değildi.

Ve o adam o değildi.

Bu yanılsamaya tutunmak, kaybını kabullenmek zorunda kalma durumunu daha da kötüleştirecekti.

Bakışlarımı indirip mermer yansımaları işaret ederek arkamı döndüm; Mitchell bir şeyin beni rahatsız ettiğini hissetti ama bana bunu sormadı.

"Milla." Büyükanmem beni geri çağırdı, hiçbir zaman sempati duymadığı avukatı soğuk bir şekilde selamladı; onun yerine Juliette'i okşadı ve hızlı bir iyileşme dileğinde bulundu.

Hunberct bavullarımdan birini aldı, ben de diğerini alarak ona yardım ettim ve büyükanmemle birlikte çıkışa doğru yöneldik.

Tedavimin on altı hafta sonra bitmesi gerekiyordu, ancak koşullar göz önüne alındığında daha erken ayrılıyordum ve aylar önce aptalca düşündüğüm gibi sevinmek yerine tamamen yıkılmışım.

Efrem'le aramızdakileri kimseye belli etmeden anlayan ve sonuna kadar bununla yaşamamıza fırsat veren tek kişi olan uşağa teşekkür edip vedalaştım.

Valizlerimizi yükledik ve arabaya bindik.

Büyükanmem motoru çalıştırdı, direksiyonu garip bir gerginlikle kavradı ve ben şakağımı cama dayamış, mektubu kucağıma almış, Helenik güzelliği beni delip geçen ve sadece acı veren ölümcül bir cazibeye bürünmüş Asklepios'un dış duvarlarına bakarken bana endişeli bir bakış attı. Ayrıca kapının ahşabına işlenmiş desene de baktım: Asklepios'un kızı, sağlık tanrıçası Hygieia'nın kadehinin etrafında kıvrılmış altın yılan.

Tıbbın nihai amacı sağlığı iyileştirmek ve insanın yeniden ayağa kalkmasını sağlamaktır.

Efrem de kendi yöntemiyle beni canlandırmayı başarmıştı.

Beni sağlıksız inançlarımın uçurumundan çekip çıkarmayı başarmıştı. Beni dinlemeyi ve beni yargılamadan anlamayı başarmıştı.

Asla. Bir kere bile.

Etrafımda bir hayaller evreni inşa etmeyi başarmış, bana güzel şeylerin var olduğuna, ama onları ararken asla umudunu kaybetmemek gerektiğine inanma gücü vermişti.

Ben de onun öğretilerini onurlandırırdım.

Tedavime başka bir klinikte devam ederdim, pes etmezdim, artık zayıflıklarımın ve ihtiyacım olduğunda *yardım istemekten utanmazdım*.

Artık bir hastalığın belirtilerini görmezden gelmeyecek, duygularımı bastırmayacak, arzularımı korkutucu bulmayacaktım.

Efrem, çocuk Thea'ya elini uzatmış, onu göğsüne bastırmış, onca farklı mücevherle süslenmiş olsa da ruhun ne kadar güzel olabileceğini göstermiş, onu daha az korkan ve daha bilinçli bir küçük kadın haline getirmişti.

Kendinin farkında.

Çözmesi gereken kendi sorunlarının farkında. Kendi vücudunun farkında.

Ölümün, aşkı kısıkansa da, onu asla engelleyemeyeceğinin ya da genişlemesini, büyümesini, bir arada kalamayanların kalplerini birleştirmesini önleyemeyeceğinin farkında olarak.

Benim ve annemin başına geldiği gibi.

Acamante ve Fillide'nin başına geldiği gibi.

Bu nedenle badem çiçekleri her bahar iki sevgili arasındaki kucaklaşmanın bir sembolü olarak ağaçlarda açar.

Sonsuz bağlarının bir sembolü olarak.

"Milla, bunu sana söylemek için doğru zaman olmadığını biliyorum ama Victor bana grubunla ilgilenen çok önemli bir plak şirketi olduğunu söyledi."

Büyükannemin sözlerine dikkat kesildim ama bakışlarımı pencerenin ötesinde, ilerlediğimiz ağaçlı caddede kaybettim. Güneş, engelleyici bulutların sonuncusunu da kovalayarak doğayı uyandırmıştı; çalıların gölgeleri arasından süzülen ince altın teller arabanın gövdesinde parlıyordu.

Bir an için bir ışın gözümü kamaştırdı ve küstahça yüzümü ısıttı.

O anda Efrem'in kolyesini kot pantolonumun cebinden çıkardım ve zincirinden sallayarak ışığın geldiği yöne doğru kaldırdım; küre, kokpiti bir kristal patlaması gibi istila eden sayısız karmakarışık yansımayla parladı ve ani bir huzurun sıcaklığı ruhumu sardı.

"Büyükanne, baksana dünya bu açıdan ne kadar küçük görünüyor." Araba kullanırken dikkatinin dağılmaması için hızlıca bir göz attığı anahtarlığı gösterdim. "Artık beni daha az korkutuyor, biliyor musun?" Onu avucumun içine aldım ve kalbimin üzerine taktım, gökyüzünde geleceğimi görmeye ve onunla yüzleşmeye hazırlanmaya çalıştım.

Söyle, Dorie.

Yüksek sesle şarkı söyler ve sürekli çalar.

Herkese bakmayı ve dinlemeyi öğretir.

Duygularınızı, arzularınızı, hayallerinizi iletin. Onları sizinle birlikte yaşamaya davet edin.

İhtiyacınız olan Thea'yı bulun.

E.K.
Sonsuzluk için

*Bir gökkuşağı parçasını kafese koyarsam
nasıl bir adam olurum küçük Dorie?*

EFREM KRUGHER

Berlin, 22 Kasım

SEVGİLİLERİM, *Lesern.*

Kaçınız bu kadar ileri gidebilecek sabra, pervasızlığa ve cesarete sahip?

Kaçınız yazdıklarımı çok ayrıntılı ya da belki de anlamsız buldunuz?

Ah, size söylemiştim: İyi bir yazar olmak için gereken özelliklere sahip değilim!

Ancak, eğer hala benimle birlikteyseniz, bu tarifsiz satırları okuyorsanız, size en cesur gezginler, en yiğit savaşçılar -küçük kızım gibi-, en inatçı okuyucular... en sadık dostlarım olduğunuzu söylemek isterim.

Sizi hayal etmek, seslerinizi duymak, bu masalın gölgeleri arasında hülyalı gözlerinize bir göz atmaya çalışmak ve gizli düşüncelerinizi yakalamak güzeldi.

Bu iyiydi çünkü benim için siz varsınız ve bu grotesk efemerayı kapattığınızda bile var olmaya devam edeceksiniz.

Kendinize şu soruyu soruyor olabilirsiniz: Dr. Krugher, ama bizi böyle bir eziyetten kurtaramaz mıydınız?

Böyle düşünürseniz alınmam ama sizin sayenizde ve her şeyden önce sizinle birlikte *glossofobimle* yüzleşmem, onu dizginlemem ve Dorie ile olan hikayemi size anlatmam mümkün oldu.

Hala bitmemiş bir iş olduğunu biliyorum: son sırrımı size açıklamak kolay değil, ama sözümün erdemiyle bunu yapacağım.

Her zaman *hastaydım* - ve sadece Dorothenitis'ten değil; bu acı itiraftan kaçınmanın bir anlamı yok.

Annemden miras kalan Li Fraumeni sendromu adı verilen çok nadir ve hala az bilinen bir durumla doğdum.

İlk sayfalarda Salome'nin ben on yaşındayken uykusunda ani bir hastalıktan öldüğünü açıkladığımı hatırlayacaksınız, ancak bu hastalığın fulminan lösemiden kaynaklandığını belirtmemiştim, çünkü o da benim gibi aynı hücresel işlev bozukluğundan etkilenmişti.

Sizi ağır ifadelerle sıkmayacağım, kısa kesmeye çalışacağım: bu sendrom, çeşitli neoplazmlara genetik bir yatkınlıktan oluşur ve kötü huylu hücrelerin gelişimini engelleyemeyen, özellikle genç bireylerde çok tehlikeli kötülüklerin gelişme riskini artıran belirli bir genin değişmesinden kaynaklanır. Otuz yedi yaşındayken, vücudumda serebral glioma adı verilen, merkezi sinir sistemi yapılarına yayılmış ve kendini öyle asil bir noktaya konumlandırmış istenmeyen bir ev sahibim olduğu söylendi - ah, o Şövalye hizmetkâr! - çıkarılmasının özellikle karmaşık olması.

Dürüst olacağım: Migren ve görme sorunlarımın sadece fotofobiden kaynaklanmadığını ve Dorie ile tanıştığım sırada semptomatolojinin şiddetlenmesinin tamamen bebeğimin gelişinden iki hafta önce rutin kontrollerin ardından haberdar olduğum uygunsuz bir rahatsızlıktan kaynaklandığını biliyordum.

Bu yüzden ona her zaman zamanımız olmadığını, küçük anlarımızın tadını çıkarmamız gerektiğini söyledim.

Bu yüzden doğum günümü onunla geçirmeyi seçmiştim.

Bu yüzden onu göğsüme her bastırışında kendi cesaretsizliğime katlanarak yaşayabildiğim kadar yaşamaya karar vermiştim.

Seni kandıramam küçüğüm: 'Dünya senin için hazır, bizim için zamanı yok'.

Onunla birlikte olmak, dört aylık tedavisini bitirmesini beklemek için ameliyatı ertelemeye karar vermiştim; kendimi ancak o klinikten yeni hayallerini elinde tutarak çıktıktan sonra tedavi edecektim ama

Ben'le olan tartışması ve saldırısı planlarımı tamamen bozdu.

Bu cinayet girişiminin ardından altı gün komada kaldıktan sonra hastanede uyandığımda, doktor herhangi bir bilişsel ve motor eksiklik olup olmadığını değerlendirmek için beni tam bir nörolojik muayeneye tabi tuttu ve bunu, yine tümör kitlesinin varlığını ortaya çıkaran bir MRI taraması izledi - boyutu o haftalarda hızla artmıştı - sonuç olarak, benim durumumda dördüncü evre olan gliomu analiz etmek için lokal anestezi altında bir biyopsi yapılması gerekti.

Sonunda yaptığım gibi, hassas bir çıkarma ameliyatı geçirecek, ardından eşzamanlı radyoterapi ve kemoterapi ve ardından idame kemoterapisi alacaktım.

Yüzleşmek üzere olduğum cehennem haberi beni o kadar dengesiz, öfkeli ve savunmasız hale getirdi ki, düşme sonucu oluşan çoklu kırıklardan kurtulacak zamanım bile olmadı, amansız bir sinir krizinin eşiğindeydim.

Mitchell her gün beni görmeye geliyor, Dorothea'nın ne kadar acı çektiğini anlatıyordu.

"Bana böyle bir şey soramazsın. Soramazsın!" Öldüğümü düşünmesini sağlamak, onu kilitlediğim hapishaneden kurtarmak, Asklepios'u terk etmesine izin vermek için yaptığım aptalca plana ilk tepkisi bu oldu; kararımı ona bir mektupla zaten ifade ettiğimi söylememek bile onu ikna etti.

"Sana sormuyorum. Sana emrediyorum." Zar zor konuşabiliyordum; yatakta yatıyordum, steril gazlı bezlerle kaplıydım, karıncalanmalar ve bıçak saplanır gibi ağrılar içindeydim, hareketsiz uzuvlarım yüzünden hareket edemiyordum. Neyse ki herhangi bir omurga kırığı ya da omurilik yaralanması yaşamamıştım, aksi takdirde felç olma riskim vardı.

"Ne oldu?" Mitchell o kadar gergindi ki, durmaksızın volta atması anında migrenimin tutmasına neden oldu. "Sadist sapkınlıklarından biri daha mı Efrem?"

"Onu korumalıyım." Sesim o çıplak odada soluk bir nefes gibiydi. "Sen de biliyorsun ki ben onun için doğru adam değilim. Ona zarar veririm."

"Ne demek istiyorsun?" Avukat duraklayarak, o anda daha çok hırpalanmış bir leşe benzeyen benime doğru döndü.

Onu gözlemlemek için çok uzun süre oyalanan herkeste korkakça bir acıma.

"Benim gibiler değişmez." Eğer Ego-Faunus *Himeros*'a dönmek isteseydi, Dorie'yi Giselle'le, Giselle'i de başka biriyle aldatır ve ona fazla bağlanan her kadında olağan duygusal çözülmeye neden olurdu. Ve eğer Dorothea benim yüzümden, hak ettiği gibi bir arkadaş olamayacağım sağlıklı bir ilişkiye kendini teslim etseydi kendimi asla affetmezdim. Ve diyelim ki ondan Los Angeles'ta kalmasını ve benimle bir ilişkiye başlamasını istedim, ciddi sağlık sorunlarımı çözme başaramazsam ona ne olurdu?

"Sizin gibi insanlar olasılıkları bastırmakta ısrar ediyor. Ve ben bunu sana yıllardır söylüyorum." Mitchell o kadar hoşnutsuzdu ki soğukkanlılığını koruyamadı. "Lanet olsun. O kız yüzünden aklını kaçırdın ve hâlâ burada şey gibi davranıyorsun..."

"Ona o düşüşten beri uyanmadığımı söyle ve benden uzaklaşmasına izin ver, tek çözüm bu." Boynumu eğemediğim için gözlerimi devirerek ona baktım, ama her tarafım yara bere içinde olmasına rağmen yüzümdeki donuk ifade onu susturmayı başardı. "Yirmili yaşlarını sadece yoluna çıkacak bir adamla uğraşarak harcamasını istemiyorum."

Mitchell yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve inatçılığımın bitkin düşmüş bir halde, umursamazca şakaklarını ovuşturdu. "Sayıklıyorsun."

"Size ne veremeyeceğimin farkındayım, bu farklı bir durum. Karmaşık bir ameliyat geçirmem gerekiyor, tamamen iyileşmem zaman alacak. Hayatta kalacağımdan bile emin değilim."

Mitchell benim yeterince açık fikirli olmadığımı, başıma gelenleri net bir şekilde gözden geçirecek durumda olmadığım zor bir dönemden geçtiğimi düşündü; ancak Dorie'yi özgürlüğünden mahrum bırakmaya, gelecekteki hedeflerini gerçekleştirmesini engellemeye istekli olmayacağımı anladığında, bu acı verici seçimin nedenini anladığında, o zaman benimle birlikte gitmeyi ve benim için yalan söylemeyi kabul etti.

Şimdi... Size az önce itiraf ettiklerim karşısında şok olacağınızın, belki hayal kırıklığına uğrayacağınızın ya da rahatlayacağınızın farkındayım.

Duygusal alanımı tamamen yok etmesine rağmen henüz beni etkilememiş olan bir ölümün acısını ona çektirmek benim için zalimlikti.

Ancak, gerçekten ölebileceğim, kendimden daha büyük bir kötülük tarafından tüketilebileceğim korkusu, zaten çok hızlı yayılan, hücrelere ve dokulara bulaşan bir kötülük, fikrimi değiştirmememe neden oldu.

Doktor bana önceden - bizim mesleğimizde yapmak zorunda olduğu gibi - böylesine invaziv bir ameliyatın başarısı konusunda bana mutlak bir garanti veremeyeceğini ve başarılı bir şekilde geçsem bile yine de aylar sürecek bir çileyle yüzleşmem gerekeceğini söyledi.

Hastalıkla mücadele etmek, ilaçların neden olduğu fiziksel rahatsızlıklara katlanmak, ağrı ve baş ağrısı içinde kıvranmak, periferik nöropatiye tahammül etmek, kilo kaybıyla mücadele etmek için beslenmek ve görünüşümde önemli bir değişikliği kabul etmek zorunda kaldığım bir çile.

Çocuğumu bir daha hiç görmeme pahasına bile olsa asla sürüklemeyeceğim bir çile.

Hastalığım süresince destek aldığım tek kişi Liliane'dı, ona başka birine aşık olduğumu açıkça itiraf etmiş olmama rağmen.

Eşimin, ya da eski eşimin mi demeliydim, ne kadar iyi kalpli olduğunu zaten biliyorsunuz; Dorothea ile ilgili her şeyi ona anlatmama rağmen kemoterapinin sonuna kadar yanımda kalmaya karar verdi.

Bana kalbini son kez açarak yaptığı o harika konuşmayı hala hatırlıyorum: *'Seni seviyorum ve seninle evlenmeyi kabul ettiğim günden beri seni seviyorum. Eğer başka bir kız seni benden daha fazla mutlu edebildiyse, seni suçlayamam. Beni hayal kırıklığına uğrattın, beni mahvettin, inandığım bir bağı kopardın ama istesem de... Senden nefret edemem.'*

Liliane Depardieu ile tanışma şerefine nail olan her erkek, benim zamanımda olduğu gibi, kendisini son derece şanslı sayabilir; çünkü affetmenin değerini bilen, kin gütmeyen ve sevgilisini böylesine asil ve saf duygularla besleyen bir kadın nadir olmaktan öte eşsizdir.

Boşandıktan sonra Joël ile ilgileneceğimize karar verdik ve ayrılığımızın onun gelişimini ve ihtiyaç duyduğu duygusal istikrarı engellemesine izin vermemeye çalıştık. Ben de Joël'in

Dorothea ile olanlardan ben sorumluyum ve kabul edilemez davranışlarımdan dolayı barodan ihraç edildim.

Asklepios'u ve onunla birlikte Markus'u terk ettim, beni yıllarca vahşi bir yetiştirilme tarzına katlanmaya ve onun zalim otoritesine boyun eğmeye zorlayan zincirleri kıldım; ona, onsuz yeniden doğacağımı ve Almanya'ya döneceğimi söylediğimde hiçbir acı hissetmedim.

O zamandan bu yana yaklaşık *dört yıl* geçti.

Ve işte bugün, gökyüzünün romantik parlaklığı altında, alacakaranlık etrafımda alacalı tonların canlı parıltılarını saçarken, doğa benekli gölgeler ve benden kısa bir mesafede küçük çocuklarla top süren Joël'in kahkahalarıyla sarsılan rüya gibi bir durgunluk arasında gidip gelirken, çiçeklerin ve çitlerin oluşturduğu sevince dalmış bir bankta oturuyorum.

Size yazarken hala Dorie'nin yanımda olduğu uzak bir zamana tutunuyorum ve her sabah ve her gece olduğu gibi - o Pazartesi onu son kez okşayıp öptüğümünden beri - geçmişi düşünüyorum, yeniden yaşıyorum, model alıyorum, aramızda var olan her şeyi yeniden keşfediyorum.

Hâlâ buradayım, beni kaç kez tüm zayıflığımdan arındırdığını, en gizli sırlarımı itiraf etmem için beni teşvik ettiğini ve sapkınlıklarına gülümsediğini hatırlıyorum.

Hâlâ buradayım, hafızamın tatlı sarsıntılarıyla sarsılıyorum, bana kaç kez korkusuzca dokunduğunu, şeytanlarımla kaç kez seviştiğini, onları çocuksu bir esintinin günahıyla sardığını ve onlara sonsuzluğun enginliğini verdiğini hatırlıyorum.

Hala buradayım, boş sayfalara ithaflar, şiirler ve onun hakkında, bizim hakkımızda düşünceler döküyorum, asla elde edemeyeceği bir şeyin büyüüne kapılmış bir genç gibi kıskançlıkla koruduğum yıpranmış bir günlüğün içinde, çünkü ne yazık ki sevdiğimde...

Sonsuza dek seveceğim.

Ve sadece o, göğsüme asla çıkaramayacağım ve acısı içimde sürekli bir işkenceyle titreşen, güneşle ıslanmış bir kıymık gibi saplanabildi, adı hala arzuyla doluyken, ağırlaşmış göz kapaklarımı açıyor, bedenimin huzuruna saldırıyor ve dudaklarımı baştan çıkarıyor, sadece kendime empoze ettiğim yalnızlıkta dağılmak için.

Kahkahası, artık kavrulmuş, kanayan kalbimin ölümcül tüylerle dolu damarlarında yankılanıyor.

Hala buradayım, ruhum kalıcı bir nostaljiyle yüklü, her şeyin başladığı o iki basit kelimenin okyanusunda boğuluyorum: *hata* ve *Küçük Deniz Kızı*.

Bir kez daha kendi *şarkımı* duymak için bu *hatadan* dönebilirim.
Küçük Denizkızı.

Size son ve önemli bir olaydan bahsetmek istiyorum: Bir gün Dorothea atölyeme geldi, biraz utanmıştı, sarı saçları güzelce dağılmıştı, fazladan inçler şeklini yuvarlıyordu, onu kartopuların arasındaki bir sümbül kadar güzel yapıyordu ve etli ağzında sinsî bir gülümseme vardı, bana dünyadan bir mola daha vermeye hazırdı.

Duygu dolu yanaklarıyla kucağıma oturdu, bir koluyla boynumu sardı ve güneşin doğuşunu çerçeveleyen uzun kirpiklerini kaldırdı, ardından onu kendime çekmek ve yakınımda tutmak için belimi sıkıca sardığımda boğazından çıkan yumuşak inilti yüzüme çarptı.

"Sizi rahatsız mı ettim?" Çekici bir naiflikle yanağının içini ısırdı ve ona o kadar hayran kalmıştım ki burnumla sivrilen boynunun kıvrımlarını gıdıklamak için eğildim; parfümü diğer kadınlarda hoşuma giden tüm kadınsı kokulardan daha ikna ediciydi.

Tutku kavanozunun içinde, onunla birleşmek ve cinselliğimizin acımasız tatlılığında, dile getirilmemiş, kendini açığa vurmaktan korkan derin bir duygunun hazzını ona aktarmak için duyduğum sürekli arzuyu düşünürken, o taşra sıvısında boğulup ölmek istedim.

O anda ona itiraf edebilirdim ama.... bunun yerine

"Asla rahatsız etmiyorsun," diye onu rahatlattım. Şimdi fethedilemez mesafenin kovanında kaybolan hikayemizin kasetini geri sarmak ve ona haklı olduğunu söyleyebilmek için ne kadar isterdim: birlikte geçirdiğimiz zaman boşa gitmemişti, aksine *değerliydi*.

"Aptalca gelebilir ama... sence aşk nedir?" diye sordu biraz tedirginlikle, sanki bana böyle bir soru sorduğuna tam olarak emin değilmiş gibi. Yoğun bir şekilde gözlerimin içine baktı, bir avucuyla çenemi okşadı ve ben de bileğinin iç kısmına, kalp atışlarını hissedebildiğim bir öpücük bırakarak kızarmasına neden oldum.

"Aşk çok öznel, küçüğüdür. Herkes için farklı bir şeydir, ama benim için ne olduğunu söylemem gerekirse... şey... o ses

Anlaşılmamaktan korktuğu için çılgılık atmaya korkuyor. Sonsuz gibi görünen bir gecede rüya ile gerçek arasında büyümlü bir aralıktır. Tek bir bakışıyla ruhunuzu çalabilecek bir insandır. Teninizde duran ama siz farkına bile varmadan kalbinize ulaşma gücüne sahip bir çift dudaktır. Acılarınıza, bedeninizi ürpertecek kadar müdahaleci bir saflıkla gülümseyen bir ay dilimidir. Acı çekme korkusudur çünkü birini sevdiğinizi fark ettiğinizde düşündüğünüz tek şey onu kaybetme ya da onu mutlu etmek için gitmesine izin verme olasılığıdır. Sevgi, birinin izlediği yolu ya da yaptığı hataları asla yargılamadan, güçlü bir özen ve koruma duygusunu gizleyen, görünüşte önemsiz olan ilgiler bütünüdür. Aşk, ne acının yaralarına ne de ölümün darbelerine maruz kalan bir savaşçıdır." Başparmağımla yanağını okşayarak şakağındaki bir tutamı sildim. "Aşk, ölümsüz, karanlık sırlar arasında asılı kalmış bir öpücük gibidir, ne zaman ne de mekân tanır, ama orada kalır... hangi kılıç onu öldürmeye çalışırsa çalışsın, *sonsuza dek* kendi tarafından kucaklanır."

Ya da aşık bir adamın asla kilitlemeyeceği, bir güneş ışıını ile bir badem çiçeği arasında bir gökkuşağı parçasıdır.

Seni asla bir kafese kilitlemezdim, Dorie.

Umarım bir gün senin mutluluğunu benimkine tercih ettiğim için beni affedebilirsin.

Bencilliğimi değil, seni seçtiğim için.

İstedğim şeyi değil de seni seçtiğim için.

Sizi seçtiğiniz için: hayatınızı, özgürlüğünüzü, hayallerinizi.

Ve en zor kararlardan biri olmasına rağmen bu kararımın hiç pişman olmadım.

Joël'in Parlak İblislerle ilgili haberleri sürekli takip ettiğini biliyor muydunuz?

Sosyal ağlara çok aşına olmadığım için sık sık cep telefonundan baktığı internet sayfalarına göz atıyor, önemli bir haber olup olmadığını ve Dorie'nin röportaj verip vermediğini soruyorum.

Dürüst olmak gerekirse, tek bir tanesini bile kaçırmadım: sonuncusunda bekar olduğunu - burada kıs kıs güldüğünüzü hayal edebiliyorum, bunu belirtmesi tesadüf değil -, Batı Hollywood'daki bir klinikte neredeyse bir yıl süren bir tedaviden sonra atipik anoreksiya nervozanın üstesinden geldiğini ve şimdi aynı zorluklarla karşı karşıya olan kızlara destek mesajları göndermeye çalıştığı şarkılar yazdığını okudum. Dahası

Çeşitli görünümlerinde, yıllar önce ona verdiğim yakayı hala taktığını fark ettim: o prizmatik sinek kuşu, pırıltılarla dolu, narin yüzü gibi keskin bir merakla parlıyor, daha yuvarlak, daha az çocuksu ama nihayet sağlıklı ve hayat dolu.

Her seferinde, onun resimlerine çok fazla bakmaktan kaçınmak zorunda kalıyorum çünkü yaydıkları şafak göğsümde ağrıyan bir mezar kazmayı başarıyor, iç çekmeme, dönmeme, neşeli duygularla titrememe neden oluyor, ama aynı zamanda korkunç derecede kalp kırıcı ve mutsuz, çünkü onun yokluğu benim en büyük acım ve öyle kalacak.

Annesi için Dorothea her zaman genç rock yıldızı Dorie olmuştur.

Büyükannesi içinse Milla.

Hayranlar için Thea Jensen.

Dünya için son zamanların en iyi gitaristlerinden biri haline geldi. Ama benim için o... o benim bebeğim.

Benim tatlı *kleines*

Äffchen'im. Ve sonsuza dek
öyle kalacak.

Senin için.

*Asla yeterli olmadıklarını düşünenlere,
Kendi yansımalarında gizlenen karanlıktan kaçanlar,
kendilerine asla bir şans daha vermeyenler.
Devam etmek için çok yorgun olduklarını düşünenlere,
umudun sadece bir yanılsama olduğunu ve acıdan başka bir şey
olmadığını...*

Kapatılmayın.

*Gözlerinizle bakmayın, ruhunuzla bakın, elinizden
tutun ve yukarı çekin.*

Sana ihtiyacı var.

*Ve yapamayacağınızı düşündüğünüzde kendinize
bir gülümseme verin.*

*Kalbinizde sakladığınız ışığı ateşleyin. Bırakın
duygularınız size aksın.*

Bırakın patlasınlar ve alevlensinler.

*Kederlerinizin yükünü sizinle birlikte taşıyacak olanlar tarafından
kucaklanmanıza izin verin.*

*Yardım istemekten korkmayın. Zayıf
olduğunuzu düşünmeyin.*

Yargıları ezin ve uzaklaştırın.

*Kimsenin sizin kim olduğunuza veya kim olmak istediğinize karar
vermesine izin vermeyin. Yeniden doğuşa doğru ilk adım kendinizi
sevmektir.*

İkincisi ise bunu her gün hatırlamaktır.

Yol uzun ve zor görünse bile devam edin.

Yürüyün, koşun, hayatın her yaprağını yakalayın ve sıkıca tutun.

İnanmaktan asla vazgeçme.

*Her biriniz için sonsuzluğuyla sizi büyüleyebilecek bir gökyüzü var.
Yine de, çoğu zaman, dünyayla yüzleşmek için çok küçük yaratıklar
olduğunuzu hissedebilirsiniz,
Unutmayın ki yalnızca içinizdeki güç sayesinde yükseklerle uçabilirsiniz.
Efrem'in Dorie'sine söylediğini tekrarlıyorum.
Sinek kuşları gibi olun: evrende asılı duran, gökkuşağı gibi parlayan
küçük kristaller, ancak Güneş'in Savaşçıları olabilecek kadar
büyük.*

Kira Shell

Thea'nın Şarkısı: Aşk her yarını bekler Aşk her yarını bekler

*Seni siyah bir menekşenin yaprakları arasında arayacağım.
Bir dolmakalemle izini süreceğim geçmişimin. Ve
onları sana anlatacağım, ruhunu sıcak tutacağım.
Acıların okyanusunda yüzecek ve onların üstesinden geleceğim.
Bir sinek kuşu gibi, gökkuşağının kurdeleleriyle
oynayacağım. Ve kanatlarımı güneşe çevireceğim.*

Siyah bir menekşenin yapraklarında seni
arayacağım. Bir dolmakalemle yazacağım
geçmişimin sarmallarını.
Ve onları sana anlatacağım, ruhunu sıcak tutacağım.
Bir acı okyanusunda yüzeceğim ve üstesinden
geleceğim.
Bir sinek kuşu gibi gökkuşağının şeritleriyle oynayacağım. Ve
kanatlarımı güneşe doğru çevireceğim.

*Sözümü tutacağım.
Gülümsememi parlatacağım.
Sözümü tutacağım.
Bedenimi parlatacağım. Güç
bulacağım.*

Sözümü tutacağım.
Gülüşün parlayacak.
Sözümü tutacağım.
Vücudun parlayacak.
Güç bulacağım.

*Eskiden kaybolurdum.
Hüngür hüngür ağlıyordum.*

*Yukarıdan aşağıya kan yağdı.
Ve molozların arasında yürüdüm.
Issız bir panayırda sen benim kahramanımsın ve ben senin badem
çiçeğinin. Aşk bir dönme dolap gibidir.
Ve sen kalbime nefes kesici bir manzara veriyorsun.*

*Bir zamanlar soluyordum.
Hüngür hüngür ağladım.
Gökyüzünden kan yağıyordu.
Enkazın arasında yürüdüm.
Bu yalnız karnavalda, sen benim kahramanımsın ve ben senin badem
çiçeğinin. Aşk bir dönme dolap gibidir.
Ve sen kalbime nefes kesici bir manzara veriyorsun.*

*Sözümü tutacağım.
Gülümsememi parlatacağım.
Sözümü tutacağım.
Bedenimi parlatacağım. Güç
bulacağım.*

*Sözümü tutacağım.
Gülüştün parlayacak.
Sözümü tutacağım.
Vücudun parlayacak.
Güç bulacağım.*

*Rüzgarda sesini duyacağım.
Ufku işaret ettiğini duyacağım. Ve
bana fısıldayacak: Ben
buradayım.
Zaman geçtikçe... Ve
parfümün beni öpüyor.
Beklerken seni bulacağım.
Beni bırakma.
Nereye gidersen
git... Beni her zaman
kucakla. Benim
gökyüzüm ol*

Ve ben uğacağım.

Rüzgarın içinden sesini duyacağım.
Bana ufku gösterecek.
Ve fısıldayacak: işte
buradayım. Zaman geçip
giderken.
Ve kokun beni öpüyor, seni
tekrar bulmak için
bekleyeceğim.
Beni bırakma.
Nereye gidersen git...
Bana sonsuza dek sarıl.
Benim
gökyüzüm ol.
Ve ben
uğacağım.

Çalma Listesi

Efrem Krugher ile tanışın

Vovlume 1. Karanlık arzular

Avicii - *Feeling good*
Beds and Beats - *Obsession*
Blue Foundation - *Gözler ateşte*
Saracen Blues - *Tekmeliyor ve çığlık atıyor*
Blues Saraceno ft. Nine One One - *İçindeki Şeytan*
Saracen Blues - *The Devil you know*
Köprü - *Her şey yolunda*
Charlotte Lawrence - *Şaka Sana*
Chris Isaak - *Wicked game*
David Bowie - *Heroes*
Dorothy - *Dark nights*
Dorothy - *Missile*
Elton John - *Your song*
Emmit Fenn - *Stones*
GEMS - *W/OU*
Guns N'Roses - *Don't cry*
Isak Danielson - *Power*
Jacob Banks - *Chainsmoking*
James Brown - *Bu bir erkeğin erkek dünyası*
Jaye Classic - *Medyum*
JVLA ft. Maga - *X*
JVLA ft. Zupay - *Balenciaga*
K. Flay - *Blood in the cut*
K. Flay - *Giver*
K. Flay - *Yeterince yüksek*
Kaleo - *Way down we go*

Klergy - *Dünya yanyor*
Lana Del Rey - *Born to die*
Lana Del Rey - *Ulusal Marş*
Lana Del Rey - *Ultraviolence*
Ludwig van Beethoven - *Ay Işığı Sonatı*
Mansionair - *Daha Kolay*
Natasha Blume - *Karadeniz*
Nominal ft. Datura - *Everyday anyone*
Oasis - *Stop crying your heart out*
PatrickReza - *Tip Toe*
Pink Floyd - *Another brick in the wall*
Queen - *We will rock you*
R3YAN ft. BLVKES - *Tonight*
R3YAN ft. Level 8 ft. BLVKES - *Tehlikeli Kadın*
Reyn Hartley - *Snitch*
(Yavaşlatılmış) Rosenfeld - *Do it*
for me Rosenfeld - *Like u*
Saint Mesa - *Aslan*
Sessiz Çocuk - *Siktir git*
Sessiz Çocuk ft. PatrickReza - *Jump*
The Beatles - *Let it be*
The Knack - *My Sharona*
The Pretty Reckless - *Heaven knows*
The Pretty Reckless - *My medicine*
The Seige - *The Drum*
Travis A. King - *Güzel Zihin*
Ursine Vupline ft. Annaca - *Wicked game*

Cilt 2. Karanlık Sırlar

Arctic Monkeys - *Do I Wanna Know?*
Ari Abdul - *Babydoll*
Topları - *Akşam Yıldızı*
Topları - *Gece Ayetleri*
Chopin - *Noktürn Op. 9 No. 2*

Coldplay - *Always in my head*
Coldplay - *Yellow*
Dorothy - *Huzur İçinde*
Yat Fleurie - *Breathe*
Fleurie - *Sirenler*
Fleurie - *Asker*
Gabrielle Aplin - *Sevginin Gücü*
Guns N' Roses - *Patience*
Hidden Citizens ft. Svrcina - *Here we stand*
Imagine Dragons - *Birds*
In this moment ft. Maria Brink, Lzzy Hale ve Taylor Momsen - *We will rock you*
Jordan Critz - *Edge of the light*
Jordan Critz - *Starry night*
Labrinth - *Washing off the blood*
M83 - *Wait*
Mattia Cupelli - *Touch*
Mert Duran - *Dark sun*
Neoni - *Darkside*
Nicholas Bonnin ft. Angelicca - *Kapa çeneni ve dinle*
Novo amor - *Ölene kadar tekrarla*
Oasis - *Stop crying your heart out*
Olivier Bibeau - *Better run, better hide*
Rosenfeld - *Body*
Rosenfeld - *Aşk ver*
Ruelle - *İmparatorluklar*
Second Light - *Into the Woods*
Steve Jablonsky - *Tessa*
Thirteen Senses - *Into the fire*
Tomme Profitt ft. Brooke - *Aşk olmaya engel olamıyorum*
Tomme Profitt ft. Colton Dixon - *Believer*
Tomme Profitt ft Fleurie - *Uyandır Beni*
Travis A. King - *Beautiful Mind*
Ursine Vulpine ft. Annaca - *Aşıkların Ölümü*
Wølfte - *Seni vururum*
2WEI - *Kalbimin şekli*

Teşekkür

Yıllarca birlikte yaşadığım bir projenin sonuna gelmek HER ZAMAN zordur.

Efrem ve Thea'nın 2018'de bir filiz olduğu zamanları hala hatırlıyorum. Yeni doğmuş, böylesine karmaşık bir olay örgüsü geliştireceğimi ve sonra da sonunu yazacağımı beklemiyordum. Daha doğrusu, hikayelerini bütünüyle anlatma, büyümesinde ona eşlik etme ve onunla birlikte kendimi test etme ve önceki destandan benzeri görülmemiş, zor ve farklı bir taslağın engellerini aşma fırsatına sahip olacağımı hayal etmemiştim.

Ancak, gevezelik veya nostaljik düşünceler içinde kaybolmak istemiyorum, siz okuyucudan birkaç dakika daha rica ediyorum.

Gerçekten sadece birkaç tanesine ihtiyacım var; burada durup size geleneksel bir şekilde teşekkür etmeyeceğim ya da şu anda hissettiğim karışık duygularla sizi sıkımayacağım.

Daha fazla zamanınızı almak istemiyorum; bana bol bol zaman ayırdığınızı, bu romanda çıkılan yolculuğun kimi zaman kafanızı karıştırdığını, kimi zaman düşünmenize neden olduğunu, sizi üzdüğünü, sıkıntıya soktuğunu, üzdüğünü ya da kim bilir... heyecanlandırıldığını zaten biliyorum.

Umarım beklentilerinizi tam olarak karşılamışımdır, umarım Efrem kalbinizde biraz yer edinmiştir ve Thea onun zaaflarını anlamanızı sağlayabilmiştir.

Umarım bu öykü sadece değerlendirmenizi değil, sevginizi de hak etmiştir; tüm ruhumu kattım, size kendimden bir parça daha vermek istedim ve nihai değerlendirmeniz ne olursa olsun, bunu tekrar yapacağımı bilin.

O küçük parçayı atmaya ya da üzerine basmaya karar verseniz de fark etmez. Hediye yine de hediyedir ve bunu size vermek beni mutlu etti.

Şimdi, veda etmeden önce, benim için küçük bir şey yapmanızı istiyorum.
Yemin ederim, gerçekten küçük!
Sizden bu kitabı kapatmanızı rica ediyorum.
Bunun garip bir istek gibi geleceğini biliyorum, ama bekleyin...
Kitabı kapatmanızı ve on, on beş ya da yirmi saniye boyunca onu temsil eden kapağa bakmanızı istiyorum.
Gerçekten, sizden tam olarak yapmanızı istediğim şeyi yapmadan okumaya devam etmeyin.
Çok otoriter görünmek istemiyorum, bunu Efrem'e bırakıyorum ama işbirliğiniz önemli.
O zaman buraya, bana geri dön. Bekleyeceğim.

İşte buradasın.
Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Peki, gözlemlediniz mi?
Ne *görüyorsun*?
Size iyi tanımlanmış görünüyor mu?
Ya da belki de size önemsiz geliyordur?
Sıradan bir şey mi, güzel bir şey mi, çok alakalı olmayan bir şey mi? Ne *görüyorsun*?
Size yardımcı olmama izin vererseniz, elinizden tutmak, bu sembolün çizgilerini sizinle birlikte izlemek ve size çok değer verdiğim birkaç kelime söylemek isterim.

Hayal gücümüzü birlikte kullanalım, hazır mısınız*?
Bir *saat* görürseniz: Sahip olduğunuz tüm zamanı yaşamınızı, o akrep ve yelkovanın çalışma hızından korkmamanızı, her ana doğru değeri vermenizi, hayatınızın her anını birlikte taramak istediğiniz insanları yanınızda seçmenizi ve kendinize bir tutam mutluluk vermenizi dilerim.

Bunu hak ediyorsun.

Eğer bir *dönme dolap* ya da *kaleydoskop* görürseniz: Kendi kişisel lunaparkınızda huzur bulmanızı, her bir atlıkarıncaya ruhunuzun ihtiyaç duyduğu hafif yüreklilik ve neşeyle binmenizi, etrafınızdaki tüm çiçekleri toplamanızı, sizi sevenlerin size yardım etmesine ve destek olmasına izin vermenizi, biraz güvenmenizi dilerim. Bazen bunun zor olduğunu biliyorum, acı çekmekten, hiçbir şeyi hak etmeyenlere çok fazla şey vermekten korktuğunuzu biliyorum, ama çoğu zaman sevmek ve almak

Aşk, her deneyime nüfuz eden tutkulara, olumsuz ve olumlu duygulara kendinizi kaptırmanızı sağlar.

Bakış açınızı değiştirmenize, geliştirmenize, hafifletmenize ve mekanik değil, bilinçli ve özerk bir yargıda bulunmanıza olanak tanır.

Eğer bir *güneş* görürseniz: Işığınızı aramanızı, karanlıktan kaçmamanızı ve ondan korkmadan varlığını kabul etmenizi dilerim. Karşılaştığınız her türlü acının üstesinden gelmenizi, acıya katlanmanızı, ruhunuza iyi bakmanızı ve kendinize inanmanızı diliyorum*.

Basit bir *kristal* görürseniz: Görünenin ötesine, zihninizin yansıttıklarının ötesine ve hepsinden önemlisi başkalarının size gösterdiklerinin ötesine bakmanızı dilerim. Bu küçük parçayı, bir gün hatırlayacağınız ve istediğinizde gerçekten kendi içinde, kenarlarıyla bile harika olacağından emin olduğum tüm çatlaklarınız arasında yürümeye başlamanıza hizmet edebilecek bir egzersiz olarak düşünün.

Unutmayın ki o çatlaklar olmadan *siz siz* olmazdınız çünkü onlar ruhunuzu süsleyen, onu benzersiz bir şekilde farklı kılan detaylardır.

Öte yandan, bu sembollerden hiçbirini görmüyorsanız, tekrar soruyorum: ne *görüyorsunuz*? Ve gördüklerinize dayanarak: kendiniz için ne diliyorsunuz*?

Dur ve birkaç saniye düşün. Sonra beni arayın, bilmekten mutlu olacağım.

Ve *ötesine* bakmak için... sizinle birlikte.

Her zaman
senin
Kira Shell

Bu e-kitap telif hakkı ile korunan materyaller içermektedir ve yayıncı tarafından özel olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında veya yürürlükteki yasalarda açıkça belirtilmedikçe kopyalanamaz, çoğaltılamaz, aktarılamaz, dağıtılamaz, kiralanamaz, lisanslanamaz veya kamuya yayınlanamaz veya başka herhangi bir şekilde kullanılamaz. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı ile haklar rejimine ilişkin elektronik bilgilerin herhangi bir şekilde değiştirilmesi, yayıncının ve yazarın haklarının ihlalini teşkil eder ve değiştirilmiş şekliyle 633/1941 sayılı Kanun hükümleri uyarınca hukuki ve cezai yaptırıma tabi tutulacaktır.

Bu e-kitap, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde takas, ticaret, ödünç verme, yeniden satış, kiralama veya başka bir şekilde yayılma konusu olamaz. İzin verilmesi durumunda, bu e-kitap, eserin yayınlandığı formdan başka bir formda olamaz ve burada yer alan koşullar sonraki kullanıcıya da uygulanacaktır.

Anlatılan isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek, var olan veya gerçek yerler, olaylar, nesneler ve kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın kısmen dahi olsa çoğaltılması yasaktır.

www.sperling.it

www.facebook.com/sperling.kupfer

Efrem Krugher ile Tanışın 2 - Karanlık Sırlar

tarafından Kira Shell

Gizli Edebi Mülkiyet

© 2022 Mondadori Libri S.p.A., Milano

Grandi & Associati, Milan ile anlaşmalı olarak yayımlanmıştır

Sperling & Kupfer için Mondadori Libri S.p.A. tarafından

yayımlanmıştır Ebook ISBN 9788892743687

KAPAK || FOTOĞRAF © GETTY IMAGES | SANAT YÖNETMENİ: FRANCESCO MARANGON | GRAFİK TASARIMCI:
LAURA DE MEZZA

Dizin

Kapak

Görüntü

Kitap

Yazar

Önsözü Önsöz

1. Thea

2. Thea

E.K. Kendimi tanıtayım.

3. Thea

4. Thea

E.K. Bir Delinin Anıları

5. Thea

E.K. Kadınlar

6. Thea

E.K. Himeros

7. Thea

E.K. Benim küçük karım

8. Thea

E.K. Nesen sen? Bir çocuk mu yoksa bir hediye mi?

E.K. Kayıp Küçük Deniz Kızı

E.K. Doğanız

E.K. Kleines Äffchen

9. Thea

E.K. Aşk bir psikozdur

E.K. Kaleydoskop

E.K. Benim küçük kirli kızım

10. Thea

E.K. Dionysos ve üçlü

E.K. Şeker ister misin?

11. Thea

12. Thea

13. Thea

14. Thea

E.K. I-Faunus

15. Thea

16. Thea

17. Thea

18. Thea

E.K. Sonsuzluk

için. Senin için.

Thea'dan Şarkı: Aşk her yarını bekler Aşk her yarını bekler Çalma Listesi.

Efrem Krugher ile tanışın

Teşekkür Telif Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.